BILJEŠKE O OTKRIVENJU

Isusa Krista

Anton C. Frey

Međunarodno Udruženje Istraživača Biblije
Pretisak 2026.

IMPRESUM

Naslov: Bilješke o Otkrivenju Isusa Krista
Autor: Anton C. Frey
Izdavač: Međunarodno Udruženje Istraživača Biblije
Izdanje: Pretisak 2026.
Prijelom ovog izdanja pripremljen je u A4 formatu s glavnim tekstom u dva stupca.

SADRŽAJ

OTKRIVENJE 1. POGLAVLJE

PREDGOVOR AUTORA Ove „BILJEŠKE“ o OTKRIVENJU u određenom su smislu zbirka svega što je brat C. T. Russell napisao o toj temi u časopisu Sionska kula stražara, u šest svezaka Studija u Svetom pismu i za časopis Overland Monthly. Tamo gdje brat Russell nije iznio određenu misao, nastojali smo popuniti praznine onim što nam se činilo usklađenim s njegovim općim izlaganjima na drugim mjestima. Budući da je potonje, u najboljem slučaju, stvar mišljenja i pretpostavke, nismo ni najmanje dogmatični u vezi s tim. Nudimo to samo kao prijedlog. Anton C. Frey

PREDGOVOR IZDAVAČA

Anton Frey bio je sastavljač niza biblijskih studija. Vjerojatno su najpoznatije među njima bile njegove bilješke o Šatoru sastanka. Međutim, prikupio je i opsežne bilješke o Pashi, Izraelovu lutanju pustinjom i Pjesmi nad pjesmama. Sve to odražava njegovu pomnu pozornost prema pojedinostima i nastojanje da prikupi sve moguće reference povezane s temom. Ove bilješke o Otkrivenju prvi su put tiskane 1990. godine. Prvotna naklada od 1.000 knjiga sada je iscrpljena. Ovo djelo ponovno slažemo u izvornom formatu i paginaciji kako bismo sačuvali indeks Svetog pisma. U odnosu na izvornik učinjene su samo najnužnije pravopisne ispravke i ispravci prijeloma teksta. U tom je smislu ovo izdanje još vjernije njegovim izvornim bilješkama. Cijela knjiga može se pregledavati i pretraživati u formatu Adobe PDF. 2016 Portland Area Bible Students P. O. Box 23232 Tigard, Oregon 97281-3232

BILJEŠKE O OTKRIVENJU ISUSA KRISTA

„Poruke našega slavnog Gospodina, poslane preko apostola Ivana i dane nam u simbolima knjige Otkrivenja, doista su Spasiteljeve poruke, jednako kao i one izgovorene tijekom njegove zemaljske službe te one koje su nam poslije prenesene preko apostola. „Knjiga Otkrivenja napisana je u vrijeme kada je Crkva u svojim počecima bila izložena teškom progonstvu – pred kraj prvoga stoljeća, vjerojatno između 93. i 96. godine po. Kr., za vladavine cara Domicijana, premda je neki datiraju tridesetak godina ranije, u vrijeme Neronove vladavine. U svakom slučaju, napisana je u vrijeme posebne pogibelji i teškog progonstva. Gospodin je neko vrijeme dopuštao da se istina dobro zasadi i ukorijeni; u tome su tada pomogli darovi čudesa i drugi darovi u Crkvi.

"Neko vrijeme, iako je bilo progona pojedinaca, kao što je zabilježeno u Djelima apostolskim, vjernici u cjelini isprva nisu bili izloženi najtežim kušnjama. Tek kada se istina počela širiti i naišla na neprijateljstvo ne samo Židova nego i Grka, carevi i upravitelji su zadobili naklonost masa progoneći Isusove sljedbenike. I koliko znamo, tako će biti i u ne tako dalekoj budućnosti. Već dugo vremena čista istina je skrivena od ljudi, a svjetovnost u obliku pobožnosti preuzela je maha u utjecajnim krugovima; ali bez sumnje, kako se nevoljna vremena koja Pismo proriče za kraj ovog doba približavaju, oni koji će čvrsto stajati za riječ Gospodnjeg svjedočanstva mogu očekivati da će biti žrtveni jarci pod raznim izgovorima. Nećemo se iznenaditi ako u sljedećih sedam godina otkrijemo znatnu mjeru progonstva protiv sve djece svjetla, koja će hoditi prema svjetlu. Ivan, ljubljeni učenik, u nekoj je mjeri ili stupnju tipizirao ili predstavljao posljednje žive članove malog stada. Bez sumnje, to je bilo značenje izjave našeg Gospodina: 'Ako hoću da on ostane dok ne dođem, što je tebi do toga?' Ivan nije ostao, već klasa koju je u nekim aspektima ilustrirao jest predstavljena kao ona koja ostaje – klasa koja očima svog razumijevanja vidi vizije i otkrivenja koja je Ivan vidio u simbolima u transu." "Ivan je u vrijeme vizije u transu bio zatvorenik, prognan na otok Patmos, tadašnju kažnjeničku koloniju – otok gotovo nenaseljiv, kamenit, neplodan. Zločin zbog kojeg je pretrpio ovo progonstvo bila je njegova vjernost kao Gospodnjeg glasnogovornika. U to je vrijeme zacijelo imao između šezdeset i devedeset godina, pod pretpostavkom da nitko od učenika našeg Gospodina nije bio mlađi od njega samog na početku njegove službe. Ako je njegovo izgnanstvo u bilo kojem stupnju simboliziralo ostrakizam, koji Gospodinovi sljedbenici mogu očekivati na kraju ovog doba – potpuno odvajanje od drugih i tretman koji implicira da su zatvorenici – možemo se utješiti mišlju da kao što su Gospodinova naklonost i otkrivenja Ivanu više nego nadoknadili njegova progonstva, tako će i otvaranje očiju našeg razumijevanja i dodjeljivanje većih duljina i širina i visina i dubina spoznaje i cijenjenja našeg Gospodina i njegovog plana daleko više nego nadoknaditi razna iskustva koja on u svojoj providnosti može dopustiti da nas zadese. Njegovo jamstvo je da će sve surađivati na dobro onima koji ljube Boga, pozvanima po njegovom naumu. Tko god pouzdano oslanja svoju vjeru na njegovo obećanje, doista može s apostolom Pavlom računati sve nevolje kao gubitak i otpad radi izvrsnosti spoznaje Krista Isusa, našeg Gospodina." (R3568:3; 3569:1)

1:1, 2 – „Otkrivenje Isusa Krista, koje mu dade Bog da pokaže slugama svojim [grč. doulos – sluge, robovi; Sinajski rukopis: svecima] ono što se ima dogoditi ubrzo; i on to pokaza [označi], poslavši po svojem anđelu svojem sluzi Ivanu, koji posvjedoči za Riječ Božju i za svjedočanstvo Isusa Krista te za sve što je vidio.“

Otkrivenje koje se ovdje spominje kao „Otkrivenje Isusa Krista“ nije otkrivenje samoga Isusa, nego Božje otkrivenje njegovih vječnih nauma, dano Isusu nakon što se pokazao dostojnim; dakle, ne prije nego što je svoje posvećenje ispunio sve do smrti. To je otkrivenje predstavljeno „knjigom“ (svitkom) iz Otkr. 5:1, 2, 7-9. "Isus se nije pokazao dostojnim ove velike časti kada je učinio svoje posvećenje, već kada je završio svoj put u smrti, tada je bio dostojan primiti slavu, čast i moć. Nakon njegova uskrsnuća i uzašašća svitak je predan u njegove ruke da ga otvori. To znači da mu je božanski plan u cjelini ovdje objavljen – jer on je već imao spoznaju o velikom dijelu toga, ali sve mu je bilo dano da otpečati. Bilo je nekih stvari koje naš Gospodin nije znao. Rekao je: 'A o onom danu i času (njegovog drugog dolaska) nitko ne zna; ne, ni anđeli na nebu, ni Sin, nego samo Otac moj.' (Marko 13:32) Dio plana bio je napisan s vanjske strane svitka, a dio je bio napisan iznutra. Stvari koje su bile zapečaćene nije bilo prikladno da naš Otkupitelj razumije dok nije primio svu moć, nakon svog uskrsnuća. Izvršenje Božjeg plana tada je predano u njegove ruke." (R5943:5)

"I otkrivenje našeg Gospodina, koje mu je Bog dao nakon što je prešao u slavu, poslao je i naznačio (ispričao u znakovima, simbolima, itd.) svojoj Crkvi, preko svog sluge Ivana. (Otkr. 1:1) Također nam je rečeno da su proročanstva koja su u prošlosti dali sveti ljudi dana ne za njih same, niti za druge u njihovom danu i dobu, već isključivo za pouku kršćanskoj Crkvi. (1. Pet. 1:12)" (B203) Ivan Otkrovitelj Ivan 21:22 – "Isus mu reče [Petru]: Ako hoću da on ostane dok ne dođem." "Kao što smo vidjeli, Ivan Otkrovitelj predstavljao je one povlaštene članove Crkve koji, živeći na ovom kraju

Evanđeoskog vijeka, imaju privilegiju sve više i više vidjeti i cijeniti stvari koje je on vidio u simbolima." (R3572:4) Anđeo iz Otkr. 1:1 Iako to ne smatramo osobito važnim – inače bi Gospodin naznačio tko je bio anđeo preko kojega je viziju prenio Ivanu – pretpostavljamo da je to mogao biti anđeo Gabriel, kojega je Gospodin poslao da drevnom Danijelu podari sličnu vještinu i razumijevanje (Dan. 8:16; 9:21), kao što je ovdje učinio Ivanu na otoku Patmosu. Razlog je taj što je Knjiga proroka Danijela za Stari zavjet ono što je Knjiga Otkrivenja za Novi zavjet; obje su apokaliptične!

"Anđeo Gospodnji" "Anđeo Gospodnji" ukazao se Josipu. (Mat. 1:20, 21) Zahariji (svećeniku u hramu u Jeruzalemu) "anđeo Gospodnji" bio je Gabriel (Luka 1:19), a isto tako "anđeo Gospodnji" koji se ukazao Mariji u Nazaretu bio je isti Gabriel! (Luka 1:28) U Danijelovim proročanstvima Gabriel je identificiran kao "čovjek" (Dan. 8:16; 9:21), jer su se anđeli često tako pojavljivali kao ljudi. (Post. 18:1, 2) Gabriel znači "čovjek Božji".

1:3 – "Blago onome koji čita i onima koji slušaju riječi ovog proroštva, i drže ono što je u njemu napisano: jer vrijeme je blizu."

"…posljednja knjiga Biblije, Otkrivenje, napisana je oko 96. godine po. Kr. Uvodne riječi najavljuju ju kao posebno otkrivenje stvari koje ranije nisu bile shvaćene. To uvjerljivo dokazuje da barem do tog vremena Božji plan nije bio u potpunosti objavljen. Niti je ta knjiga ikada do sada bila sve ono što njezino ime implicira – razvijanje, OTKRIVENJE. Što se rane crkve tiče, vjerojatno nitko nije razumio nijedan dio knjige. Čak je i Ivan, koji je vidio vizije, vjerojatno bio u neznanju o značenju onoga što je vidio. Bio je i prorok i apostol; i dok je kao apostol razumio i poučavao onome što je tada bila 'hrana u pravo vrijeme', kao prorok je izgovarao stvari koje će osigurati 'hranu' u budućim vremenima za ukućane vjere. "Tijekom kršćanskog doba, neki od svetaca nastojali su razumjeti budućnost Crkve proučavajući ovu simboličnu knjigu, i bez sumnje svi koji su čitali i razumjeli makar i dio njezinih učenja bili su blagoslovljeni kao što je obećano. (Otkr. 1:3) Knjiga se takvima nastavila otvarati i u danima reformacije bila je važna pomoć Lutheru u donošenju odluke da je papinstvo, kojemu je bio savjestan službenik, doista 'Antikrist' spomenut od apostola, čija povijest, kako sada vidimo, ispunjava tako velik dio tog proročanstva." (A27-28) "Ni sam ne znam odakle te misli izviru. Po mom mišljenju, djelo još nije ni započelo, što se tiče velikaša u Rimu, oni se varaju tražeći kraj. Poslat ću vam ovo što sam napisao, kako biste prosudili jesam li ispravno pogodio da Antikrist, o kojem Pavao govori, sada vlada u rimskom dvoru. Mislim da ću moći pokazati da je on danas gori od samih Turaka." (Martin Luther) "Uzburkat ću žuč ovoj talijanskoj zvijeri", rekao je Luther. Održao je riječ. U svom je odgovoru dokazao pomoću Danijelovih i Ivanovih otkrivenja, te poslanicama sv. Pavla, sv. Petra i sv. Jude, da je vladavina Antikrista, predviđena i opisana u Bibliji, bila papinstvo." (Isječci iz Povijesti reformacije D'Aubignea, str. 153, 215)

"Ivanu je naloženo da zapiše, razjasni, nama i cjelokupnom Božjem narodu učini jasnim stvari na koje mu je već skrenuta pažnja, i druge stvari na koje će mu naknadno biti skrenuta pažnja; s namjerom da se cjelokupnom Božjem narodu omogući da sa svim svecima shvati dužine i širine, visine i dubine ljubavi Božje, koja nadilazi svaki razum i koja se može primiti samo Božjim otkrivenjem. I ovdje uočimo snagu Ivanovog izraza (Otkr. 1:3) u smislu da postoji blagoslov za one koji čitaju ovo otkrivenje, čak i ako ne razumiju, a poseban blagoslov na onima koji slušaju i razumiju riječi ovog proroštva, te drže ili usklađuju svoje živote sa stvarima koje su u njemu napisane." (R2827:5)

1:4 – "Ivan sedmerim crkvama u Aziji: Milost vam i mir od onoga koji jest i koji bijaše i koji dolazi, i od sedam Duhova koji su pred njegovim prijestoljem."

Ivan, koji je prethodno napisao Evanđelje i tri poslanice, ovdje se jednostavno predstavlja imenom, jer je nesumnjivo bio dobro poznat i priznat među skupštinama kojima se obraćao. Tih sedam skupština nalazilo se u području koje se tada nazivalo Azijom, a koje danas nazivamo Malom Azijom – blizu jugoistočnog dijela Europe i jugozapadnog dijela Azije. "… u skladu… s ostatkom knjige, 'sedam crkava u Aziji' mora biti simbolično; a kako je knjiga uglavnom povijest napisana unaprijed, one moraju simbolizirati sedam uzastopnih faza u povijesti kršćanske crkve, obuhvaćajući razdoblje između prvog i drugog Kristovog dolaska. Ispunjenje, smatramo, dokazuje ispravnost ovog stajališta." (R5992:2) "Blatnjavo" – Kontaminacija! Značenje riječi "Azija" je "blatnjavo" (mutno)! Možda je to trebalo ukazivati na to da će Crkva Isusa Krista kroz svojih sedam faza razvoja biti smještena tamo gdje "vode istine" neće biti vrlo bistre i čiste; budući da su često pomiješane s prljajućim utjecajima ljudskih filozofija, tradicija i zapovijedi ljudskih. A tko bi mogao poreći da je to doista bio slučaj? "Riječ Azija znači blatnjavo ili močvarno. Svatko osuđen na dugo putovanje kroz divlju močvaru bi, mislimo, prije nego što završi, imao prilično točnu predodžbu o putanji crkve tijekom proteklih 1800 godina; osobito ako je veći dio prijeđen u relativnoj tami – što sa zamkama i varljivim tlom, s lutajućim plamenovima i maglom, to bi se pokazalo teškim putovanjem. Istina, crkva je uvijek imala zvijezdu sjevernjaču, ali su je magle babilonske tajne gotovo sakrile." (R336:2, W. I. Mann) "… razdoblje čistoće i gorljivosti crkve, prije nego što je ostavila svoju prvu ljubav. Ali kako je vrijeme prolazilo, a očekivani Gospodin nije dolazio, ljubav mnogih je ohladnjela i njihove su se nade okrenule u drugim smjerovima. Zatim, kako je kršćanstvo postajalo formalističko, grčki su filozofi ušli u crkvu, a Kristove su se doktrine stopile s poganskim mitologijama, proizvodeći veliki otpad ili prorečeno otpadništvo od prave vjere. (2. Sol. 2:3) Unatoč tome, uvijek je postojala vjerna, iako mala manjina, koja se držala istine; jer Gospodin nikada nije ostavio svoju istinu bez svjedoka." (R1093:4)

"Mnoge stvari u kršćanstvu preporučile su ga tadašnjim grčkim filozofima… Oni su… poučavali budući, vječni život, i bili su sretni kad su otkrili da kršćani uče to isto: s razlikom u tome što su filozofi (Platon i drugi) poučavali da je vječni život ljudska kvaliteta i inherentna moć u čovječanstvu – besmrtnost, neumrlost, dok su kršćani poučavali da vječni život nije bio inherentan čovjeku nego je Božji dar kroz Krista, namijenjen samo onima koji ga prihvaćaju. (Rim. 2:7; 5:15, 21; 6:23; 2. Kor. 9:15)" (E285)

Čini se da je apostol Pavao predvidio upravo takvu kontaminaciju, takvo onečišćenje „voda istine“, kada je izjavio da će nakon njegova odlaska ući „okrutni vukovi“ koji neće štedjeti stado (Djela 20:29); da će čak i među njima samima ustati ljudi koji će govoriti izopačene stvari kako bi odvukli učenike za sobom (Djela 20:30); štoviše, prepoznao je da je „tajna bezakonja“ već tada bila na djelu! (2. Sol. 2:7) "Za ovu Tajnu bezakonja ('Babilon', Zbrka, kršćanstvo) apostol Pavao izjavljuje da je već počela djelovati među Gospodinovim narodom u njegovom danu; ali je to djelovanje očito bilo tek neznatno sve do smrti Pavla i ostalih apostola. Dok su apostoli

ostali uz Crkvu, mogli su ukazati na neke od lažnih učitelja putem kojih je Protivnik tajno, potajno i skriveno nastojao unijeti pogubne krivovjerja kako bi potkopao vjeru i odvratio vjerne od nada, obećanja i jednostavnosti Evanđelja. (2. Pet. 2:1) Apostol Pavao također govori o nekima od njih u općim crtama, kao o onima koji započinju djelovanja bezakonja: ali ih neke poimence navodi, Himeneja i Fileta, i dr., 'koji su u pogledu istine zastranili', itd., 'rušeći vjeru nekih'. (2. Tim. 2:17) Što se tiče ovih lažnih učitelja i njihovih zabluda, on je ponovno upozorio Crkvu preko starješina u Efezu, osobito ističući da će oni procvjetati nakon njegove smrti – okrutni vukovi, neće poštedjeti stado. (Djela 20:29) Ovo posljednje je izvanredno u skladu s predviđanjem našeg Gospodina u prispodobi. (Mat. 13:25, 39) Naš Gospodin jasno pokazuje da su ovi lažni učitelji i njihove lažne doktrine bili zastupnici Protivnika koji je posijao kukolj među pšenicu koju su on i apostoli posadili. On kaže: 'Dok su ljudi (posebne sluge, apostoli) spavali, dođe njegov neprijatelj i posije kukolj'." (F201) Nedugo nakon što su apostoli "zaspali", otprilike sredinom drugog stoljeća, pokušalo se "uskladiti kršćansku doktrinu sa spekulacijama grčke i orijentalne filozofije" (Outline of Christian History – Allen, str. 19); i kao što Kurtz kaže, "u vrlo ranom razdoblju grčka se filozofija pomiješala s kršćanstvom." (Church History, sv. 1, str. 66) Zatim, takozvani crkveni sabori učinili su mnogo da oskvrnu i zagade vode božanske istine; ali možda najviše prljajući i razarajući udarac od svih, došao je od "viših kritičara" koji s kršćanskih propovjedaonica, i u teološkim sjemeništima, bacaju ozbiljne sumnje na autentičnost Pisma kao objavljene Riječi Božje!

Viša kritika i Biblija "Viša kritika snosi veliku odgovornost u vezi sa sve većim bezakonjem u svijetu. 'Zakon je Gospodnji savršen, obraća dušu' – preobražava biće. Viši kritičari na svim našim fakultetima i sjemeništima obavljaju strašno destruktivan posao, u usporedbi s kojim je rad Voltairea, Thomasa Painea i Roberta Ingersolla bio kao ništa. Sigurno je reći da su tri četvrtine svih diplomanata na svim fakultetima u posljednjih trideset godina bili nevjernici u pogledu Biblije, te da je njihov utjecaj ustrajno korišten za potkopavanje vjere drugih. Zablude koje su ih dovele do nevjere mogle bi utjecati na druge. Sama Biblija je studija, i trebalo bi vjerovati samo onome što ona uči, bilo to u prilog ili u suprotnosti s našim prijašnjim vjerovanjima." (R4923:5)

Kako ne bi bilo zabune o tome tko je davao poruku crkvama, Ivan prenosi pozdrav: „Milost vam i mir od onoga koji jest i koji bijaše i koji dolazi.“ Ali tko bi to mogao biti? Otac Izl. 3:14 – "I reče Bog Mojsiju: JA SAM KOJI JESAM; i reče: Tako ćeš reći sinovima Izraelovim: JA SAM me posla k vama." Ps. 90:2 – "… čak od vječnosti do vječnosti, ti si Bog." "JA SAM KOJI JESAM (Eheyeth asher Eheyeth): Ove su se riječi različito razumijevale. Vulgata prevodi EGO SUM QUI SUM, Ja sam onaj koji jesam. Septuaginta – Ja sam onaj koji postoji. Sirijski, perzijski i kaldejski čuvaju izvorne riječi bez ikakvog tumačenja. Arapski ih parafrazira: Vječni, koji ne prolazi; Teško je dati značenje ovim riječima; čini se da im je namjera ukazati na vječnost i samopostojanje Boga." (Adam Clarke's Commentary; Izl. 3:14) "… značenje imena Jehova je neizvedeno postojanje, ON JEST, ili JA SAM JER JA SAM, Bog Abrahamov, Bog milosti, istine i ljubavi; samopostojanje, vječnost." (Smith's Bible Dictionary) "Sveto ime potječe od glagola 'biti', pa tako implicira da je Bog vječan i da je on Apsolut, tj. Neprouzročeni." (Zondervan Pictorial Bible Dictionary) "Svemogući Bog prisvojio je sebi i objavio da je Njegovo ime Jehova, što označava 'Samopostojećeg' ili 'Besmrtnog'." (E40) Sin Otkr. 3:14 – "Ovo govori Amen, svjedok vjerni i istiniti, početak stvaranja Božjega." Kol. 1:15 – "Koji je slika nevidljivoga Boga, prvorođenac svakog stvorenja." Otkr. 11:17 – "Zahvaljujemo ti, Gospodine Bože Svemogući, koji jesi, i koji bijaše, i koji dolaziš; jer si uzeo svoju moć i zakraljio se."

Zbog činjenice da sljedeći stih (Otkr. 1:5) počinje riječima: "I od Isusa Krista…", neki su zaključili da se ovdje misli na Oca. Ne slažemo se s tim, nego radije vjerujemo da je to Isus, jer se potpuno iste riječi javljaju u 8. stihu, ali tamo im prethodi "Ja sam Alfa i Omega", što zasigurno označava onoga koji je bio sam početak stvaranja Božjeg (Otkr. 3:14); kao i Njegovo posljednje izravno stvaranje – onoga kome je povjereno sve ostalo Božje stvaranje. (Kol. 1:16) i – "Apostol Pavao dodaje svoje svjedočanstvo u istom smislu, govoreći: On je slika nevidljivoga Boga, prvorođenac svakog stvorenja; jer je njime sve stvoreno… Sve je njime i za njega stvoreno.' (Kol. 1:15) Nebeski Otac nije imao početka, nego je od vječnosti do vječnosti isti. Velika čast našeg Gospodina očituje se u tome što on nije bio samo prvo Božje stvorenje, već i posljednje." (R1514:6)

To što je on također u ovom 8. stihu nazvan "Svemogući", čini se da samo ukazuje na to da se proročanstvo iz Iza. 9:6 – u smislu da on treba biti "silni Bog" – ispunilo kada mu je Otac dao "svu vlast… na nebu i na zemlji." (Mat. 28:18) Izraz "i od Isusa Krista" iz 5. stiha ovdje se čini kao da je upotrijebljen samo radi naglašavanja: sličan slučaj javlja se u 1. Sol. 3:11, što je u prijevodu Diaglott prevedeno "sam Bog, to jest Otac", umjesto "sam Bog i Otac", kao što stoji u prijevodu King James Version (Autoriziranoj verziji). Oca se ne može ispravno nazvati onim "koji bijaše" ili onim "koji dolazi", jer on JEST od "vječnosti do vječnosti". Kod Oca nema prošlosti i neće biti budućnosti, već samo, i uvijek, vječna sadašnjost! Psalmist je bio u pravu kada je objavio: "Prije nego se rodiše gore, prije nego što si stvorio zemlju i svijet, od vječnosti do vječnosti, Bože, ti jesi." (Ps. 90:1) Prema tome, vjerujemo da ovaj pozdrav dolazi od Isusa: "koji jest" – sada "vjeran odraz" (izričita slika) Očeve osobe (Heb. 1:3), jer je bio "jako uzvišen" (Fil. 2:9) i učinjen dionikom božanske naravi (2. Pet. 1:4), i "koji bijaše" – u početku, kao RIJEČ kod Boga (Ivan 1:1); a kao Božji aktivni zastupnik, on je bio stvoritelj svih stvari. (Ivan 1:3) On je tako imao slavu s Ocem prije nego što je svijet postao (Ivan 17:5); slavu koju je napustio kada je on koji je bio bogat postao siromašan (2. Kor. 8:9), kada je "ispraznio" samoga sebe, "lišio se svakog ugleda" (Fil. 2:7) i postao čovjek Krist Isus, kako bi sebe dao kao "otkupninu za sve". (Mat. 20:28; 1. Tim. 2:6) Zatim, našavši se u obličju čovjeka, "ponizio je samoga sebe i postao poslušan do smrti, i to smrti na križu." (Fil. 2:8) Time je zaslužio Očevo uzvišenje (Fil. 2:9), i "koji dolazi" – uspostaviti Božje Kraljevstvo, za koje smo se dugo molili: "Neka dođe kraljevstvo tvoje, neka bude volja tvoja na zemlji kao i na nebu." (Mat. 6:10) Da, on će doći "s desecima tisuća svojih svetaca" (Juda 14), kao proslavljeni Kraljevski Svećenik "po redu Melkisedekovu" (Heb. 5:10; 7:17, 24-27); i kao "Abrahamovo sjeme" da blagoslovi sve obitelji na zemlji. (Post. 22:17, 18)

Ivan nastavlja: "i od sedam Duhova koji su pred njegovim prijestoljem", što je bez sumnje simbolizam jednog svetoga duha Božjeg, različito definiranog u Pismu kao: "Duh Božji", "Duh Kristov", "Duh Svetosti", "Duh Istine", "Duh zdravog razuma", "Duh Slobode", "Duh Očev", "Sveti Duh Obećanja", "Duh Krotkosti", "Duh Razumijevanja", "Duh Mudrosti", "Duh Slave", "Duh Savjeta", "Duh Milosti", "Duh Posinjenja", "Duh Proroštva". (E167) "Sedam" se poistovjećuje s onim što je božansko u svojoj naravi, stoga je to ono što je savršeno i potpuno prema božanskim standardima. A kao što "sedam

crkava" predstavlja samo jednu crkvu u njezinih sedam faza, tako i ovdje "sedam Duhova" predstavlja jedan sveti duh Božji u njegovim mnogostrukim aspektima i djelovanjima. Tako ovih "sedam Duhova" predstavlja – "… božansku volju, utjecaj ili moć, koja se vrši bilo gdje i svugdje, te u bilo koju svrhu u skladu s božanskom voljom, što, budući da je to sveta volja, implicira da će koraci i djelovanja svetoga duha biti u skladu sa svetošću. Bog koristi svoj duh ili energiju na mnogo načina, koristeći razne posrednike u postizanju različitih rezultata." (E182) Također trebamo razumjeti – "… ove različite izraze kao opisne za duh, narav i moć jednoga Boga, našeg Oca; te također duha, naravi i moći našeg Gospodina Isusa Krista, jer je on jedno s Ocem." (E168) Ovaj Gospodinov Duh, koji proizlazi od prijestolja, prisutan je posvuda: "Kamo da odem od duha tvojega? Ili kamo da pobjegnem od lica tvojega? Ako uziđem na nebo, ti si ondje; ako prostru postelju svoju u paklu, gle, tu si ti. Uzmem li krila zore i nastanim li se na kraju mora, i ondje će me ruka tvoja voditi." (Ps. 139:7-10) Tako je Duh Božji, Duh Gospodinov, poput svevidećeg oka: "… sedam očiju, a to je sedam duhova Božjih poslanih po svoj zemlji." (Otkr. 5:6) "Trebamo također prepoznati da su oči Gospodnje na cijelom njegovom narodu i na svim njihovim interesima, da zabilježe njihove suze i njihove radosti, njihove kušnje i teškoće i njihov napredak, kako bi se brinule o svim njihovim interesima. U ovoj simboličnoj slici Gospodnje je oko predstavljeno kao sedam ili potpuno – svevideće, svugdje, sveznajuće. To je naše pouzdanje, to je naše radovanje." (R3651:5)

Tako je i ovaj Duh Božji poput svjetiljke čije zrake svjetlosti mogu, i naposljetku će, rastjerati svaku tamu: "… sedam gorućih svjetiljki pred prijestoljem, a to je sedam Duhova Božjih." (Otkr. 4:5)

1:5 "I od Isusa Krista, koji je vjerni svjedok, i prvorođenac od mrtvih, i vladar nad kraljevima zemaljskim. Njemu koji nas je ljubio i oprao nas od naših grijeha u svojoj vlastitoj krvi."

Kao što je već sugerirano, vjerujemo da se ova fraza ovdje koristi za naglašavanje – kako bi se, tako reći, pojačala misao izražena u 4. stihu u vezi s njim "koji jest, i koji bijaše, i koji dolazi", a koji je vlastitom žrtvom omogućio Crkvi prebivanje tog svetoga duha, te konačan pristup u samu Božju prisutnost. (Heb. 10:19, 20) To se odnosi na njega koji je kao naš Zastupnik podnio "vjerno svjedočanstvo" Ocu, u našu korist. (Heb. 9:24) Prema tome, on je "vjerni svjedok." Međutim, važno je također uočiti svjedočanstvo koje je podnio za nebeskog Oca, dok je živio ovdje među ljudima; a to vjerno svjedočanstvo nije mogao dati bez vjernosti i odanosti toj božanskoj volji… Već u dobi od dvanaest godina, bio je posvećen onome što pripada njegovom Ocu; tj., kući svoga Oca (Luka 2:49); a kada je po Zakonu dosegao odgovarajuću dob, nije gubio vrijeme da se posveti i preda vršenju Očeve volje. (Luka 3:21, 23; Heb. 10:7, 9) Neka se pažljivo uoči da je tijekom cijele svoje službe objavljivao da njegove riječi i djela nisu njegova vlastita, nego Očeva (Ivan 5:19, 30; 6:38; 7:16, 28; 9:4; 12:4-9); a u svojoj smrti i kroz nju podnio je vjerno svjedočanstvo o Očevoj ljubavi. (Ivan 3:16) Uistinu, Ivan je bio u pravu kada ga je proglasio "vjernim svjedokom." Kao nagradu za njegovo vjerno svjedočenje Očeve ljubavi, bio je visoko uzvišen i dobio je ime koje je iznad svakog imena (Fil. 2:6-11); i to putem uskrsnuća od mrtvih; da, bio je "prvorođenac od mrtvih." (Kol. 1:18 Diaglott; 1. Kor. 15:20; Djela 26:23) Stoga 5. stih (Otkr. 1:5) – "… jasno poučava ono što vjerovanja kršćanstva zanemaruju, i što je u izravnoj suprotnosti s njihovim tvrdnjama; naime, da je uskrsli Krist bio 'prvorođenac od mrtvih'. To jest, naš Gospodin je bio prvi koji je iskusio uskrsnuće u punom smislu riječi, prvi koji je iskusio uskrsnuće u savršenstvo i vječni život. Iako su neki prije njega bili privremeno probuđeni, ponovno su pali u smrt; jer su bili samo djelomične ilustracije uskrsnuća, kako bi uvjerili ljude u božansku moć da ga u potpunosti ostvari u pravo vrijeme koje je odredio Bog." (R5991:3, 6)

Ime Isus – "Yahshua!" "Isus" je hrvatski/engleski ekvivalent grčkog Ιησους koji je opet prijevod hebrejskog "Yahshua!". Nažalost, uvijek se nešto izgubi u prijevodu. Kada je uskrsli Gospodin Isus sustigao Savla iz Tarza na putu za Damask dok je ovaj još uvijek disao prijetnjama prema sljedbenicima "Puta" (Djela 22:4), potonji je začuo glas s neba na hebrejskom jeziku govoreći: "Savle, Savle, zašto me progoniš?" (Djela 26:12-14) Na to je Savao odgovorio: "Tko si ti, Gospodine?", na što je primio ovaj odgovor (na hebrejskom jeziku): "Ja sam Isus!" (Djela 26:15) Međutim, budući da je to bilo na hebrejskom jeziku, Gospodin se morao nazvati "Yahshua", što znači "Jehova (Jehova) je Spasitelj".

U E33, brat Russell je rekao sljedeće: "Jehova Bog preuzima na sebe autorstvo velikog plana Pomirenja… U skladu s tim su brojne izjave iz Pisma: 'Ja sam Jehova, Bog tvoj, Svetac Izraelov, tvoj Spasitelj.' Ponovno: 'Ja sam Jehova, i osim mene nema Spasitelja.' 'Ja Jehova sam tvoj Spasitelj i tvoj Otkupitelj, Svetac Jakovljev.' I opet: 'Ja sam Jehova, tvoj Bog od zemlje egipatske, i drugog Boga osim mene nećeš znati; jer nema Spasitelja osim mene. Ponovno: 'Jedinom mudrom Bogu, Spasitelju našem, neka je slava i veličanstvo, vlast i moć, i sada i zauvijek, amen.' I opet: 'Uzdajemo se u Boga živoga, koji je Spasitelj svih ljudi, osobito onih koji vjeruju.' (Iza. 43:3, 11; 60:16; Hošea 13:4; Juda 25; 1. Tim. 4:10; Titu 1:3; 2:10)"

A, osim ovoga, treba pažljivo uočiti da Isus, dok je bio ovdje na zemlji, nikada nije tvrdio da je bilo što od onoga što je rekao ili učinio njegovo vlastito. Obratite pozornost, ako želite, na njegove vlastite riječi u tom smislu: Ivan 7:16 – "Moja nauka nije moja, nego onoga koji me posla." Ivan 14:24 – "Riječ koju slušate nije moja, nego Oca koji me posla." Ivan 9:4 – "Ja moram raditi djela onoga koji me posla." Ivan nastavlja: „i vladar nad kraljevima zemaljskim“. Izraz vladar (knez), kako se ovdje rabi, označava vladara ili suverena. "… imamo Krista Isusa, našeg Gospodina… onoga koji je, kroz vjeru i poslušnost Ocu, pobijedio, nadvladao svijet i tijelo i Protivnika, i primio božanski blagoslov kao rezultat svoje borbe. On je bio visoko uzvišen i sada je proglašen vladarom ili knezom nad kraljevima zemaljskim. On je sjeo s Ocem na njegovo prijestolje. (Otkr. 1:5)" (R2866:1)

Tako je Isus označen kao "vladar" (knez) – ali tko su "kraljevi"? Sigurno ne čovječanstvo, jer kraljevstvo im neće biti predano sve do kraja Tisućugodišnjeg vijeka! Ovo nam ostavlja samo Svece – Crkvu, i u skladu je s tom mišlju ono što čitamo u Otkr. 5:10 i 20:6 o onima koji će biti učinjeni Kraljevima i Svećenicima, i koji će kraljevati s proslavljenim Isusom tisuću godina. (Vidi također Otkr. 1:6) "… vlada se sugerira u Bibliji, i tamo je ona točno opisana i pozitivno obećana i čeka samo odabir Božje Crkve – da bude njezini kraljevi i svećenici kao subaštinici s Imanuelom. (Otkr. 5:10; 20:6)" (D425) "Svi trebaju biti probuđeni iz Adamske smrti kao iz sna, temeljem dane otkupnine: to će biti prvi korak u blagoslovima restitucije. Tada će biti pod skrbi, nadzorom Kraljevskog svećenstva, čije će ih iskustvo s grijehom i pobjedom nad grijehom u ovom Evanđeoskom vijeku dobro osposobiti i pripremiti da budu strpljivi i od pomoći onima nad

kojima će kraljevati, kao Kraljevi kao i Svećenici. (Otkr. 5:10)" (E478)

Otkr. 5:10 – "… i učinio si ih Bogu našemu kraljevstvom i svećenicima; i oni će kraljevati na [nad?] zemlji." (Marshallov prijevod) Ovdje Ivan, u svoje ime te u vaše i moje, izbija u pjesmu hvale i slave Isusu, „koji nas je ljubio“ toliko da je u određenom smislu dao svoj život za nas (Gal. 1:4; Titu 2:14; Ef. 5:25) i „oprao nas od naših grijeha u svojoj krvi“. "Da je smrt čovjeka Krista Isusa, njegova 'krv', ta koja je osigurala naše oslobađanje od grijeha i smrti, najnedvosmislenije je rečeno u mnogim recima pisma i to se može odbaciti jedino negiranjem nadahnuća Pisma, ili 'izvrtanjem Pisma', ili 'lukavim rukovanjem Božjom Riječju'. (1. Pet. 1:2; Djela 4:12; 20:28; Otkr. 5:9; Heb. 13:12)" (E446) "… naš Gospodin Isus, nakon svog uskrsnuća, uzašao je na visinu i pojavio se u prisutnosti Božjoj 'za nas', u naše ime; jer nas je 'kupio svojom dragocjenom krvlju' zaslugom svoje žrtve zemaljskih prava. Mogao je jednako lako kupiti svijet, ali je slijedio božanski plan i kupio Crkvu. 'Krist je ljubio Crkvu i predao sebe za nju.' (Ef. 5:25)" (R4528:2)

1:6 – "I učinio nas kraljevima i svećenicima Bogu i Ocu svojemu; njemu slava i vlast u vijeke vjekova. Amen."

Kraljevstvo i svećenici! Prijevod / Verzija

Tekst u prijevodu

King James Version (KJV)

"učinio nas kraljevima i svećenicima Bogu i Ocu svojemu"

Revised Standard (RSV)

"učinio nas kraljevstvom, svećenicima svome Bogu i Ocu"

American Standard (ASV)

"učinio nas da budemo kraljevstvo, da budemo svećenici Njegovom Bogu i Ocu"

An. Amer. Tr.

"učinio nas kraljevstvom svećenika za svoga Boga i Oca"

Beck

"učinio nas kraljevstvom, svećenicima Božjim, to jest Njegovog Oca"

Montgomery

"učinio nas da budemo kraljevstvo svećenika njegovom Bogu i Ocu"

Phillips

"učinio nas kraljevstvom svećenika svom Bogu i Ocu"

20th Century

"učinio nas Kraljevstvom Svećenika u službi Boga, Njegovog Oca"

Weymouth

"oblikovao nas u kraljevstvo, da budemo svećenici Njegovom Bogu i Ocu"

Williams

"učinio nas kraljevstvom svećenika za Njegovog Boga i Oca"

Amplified

"i oblikovao nas u kraljevstvo (kraljevski rod), svećenike Njegovom Bogu i Ocu"

Good News Bible

"učinio nas kraljevstvom svećenika da služimo Njegovom Bogu i Ocu"

Jerusalem

"učinio nas lozom kraljeva, svećenicima da služe Njegovom Bogu i Ocu"

Living Bible

"sakupio nas u svoje kraljevstvo i učinio nas svećenicima Boga, svog Oca"

Lamsa

"učinio nas duhovnim kraljevstvom Bogu, svom Ocu"

Fenton

"uspostavio nas kao Kraljevstvo, svećenike Bogu i svom Ocu"

Rotherham

"učinio nas (da budemo) kraljevstvom – svećenicima njegovom Bogu i Ocu"

New World Tr.

"učinio nas da budemo kraljevstvo, svećenici njegovom Bogu i Ocu"

Barclay

"učinio nas kraljevstvom čiji je svaki član svećenik njegovom Bogu i Ocu"

Emphatic Diaglott

"učinio za nas Kraljevstvo Svećenika za njegovog Boga i Oca"

Izl. 19:6 "A vi ćete mi biti kraljevstvo svećenika." (KJV; Leeser; JPS) Ivanova pjesma se nastavlja: "i učinio si nas kraljevima i svećenicima našemu Bogu." Većina modernih prevoditelja prevela je ovaj tekst u smislu "učinio si nas kraljevstvom, svećenicima svome Bogu i Ocu". Istina je, ovaj je prijevod više u skladu s njegovim korelativnim odlomkom u Starom zavjetu (Izl. 19:6) u kojem je Izraelu dano obećanje da će, ako budu slušali Njegov glas i držali se Njegovog saveza, biti Bogu "kraljevstvo svećenika", "kraljevsko svećenstvo", tako reći. (1. Pet. 2:9) Niti ta misao o kraljevstvu svećenika omalovažava pomisao o kraljevanju svetaca! Kraljevsko znači kraljevsko – tako će oni biti kraljevski red svećenika, po redu Melkisedekovu, da kraljuju s Kristom svojim "Knezom" (Otkr. 1:5) tisuću godina. (Otkr. 20:6) "… sadašnja je misija Crkve usavršavanje svetaca za buduće djelo služenja; da razvije u sebi svaku milost; da bude Božji svjedok svijetu; i da se pripremi za to da budu kraljevi i svećenici u nadolazećem dobu." (Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6) (R5822:2, 5) "To će biti Kraljevstvo svetaca, u tome što su oni 'kraljevsko svećenstvo' (Otkr. 5:10) koji će kraljevati i suditi i blagoslivljati svijet u zajednici sa svojim Gospodinom, Isusom. (Rim. 8:17, 18) "Klasa samog Kraljevstva sastojat će se samo od našeg Gospodina i njegovih 'izabranih' iz Evanđeoskog vijeka, kojima je rekao: 'Ne boj se, malo stado, jer je Ocu vašemu svidjelo dati vam Kraljevstvo.' O njima je Gospodin također rekao proroku Danijelu: 'A kraljevstvo, vlast i veličanstvo kraljevstva pod svim nebesima dat će se narodu svetaca Svevišnjega, čije je kraljevstvo vječno kraljevstvo i svi će mu vladari služiti i pokoravati se.' (Dan. 7:27)" (D618)

"Aron, odjeven i pomazan, predstavljao je cijelog Krista – potpuno Abrahamovo sjeme, u kojem će Bog uskoro blagosloviti sve obitelji na zemlji. Ali ne zaboravimo da smo Velikog Izbavitelja gledali s Božjeg stajališta, i s njim gledali

unaprijed na vrijeme njegovog očitovanja – zoru Tisućugodišnjeg dana, kada će svi članovi ući u Tijelo i kada će 'sveto ulje' poteći 'do rubova njegovih haljina', pomažući svakog člana. (Lev. 10:7) Tada će on započeti djelo blagoslivljanja čovječanstva. Za slavnu vladavinu ovog Kraljevskog Svećenika neprestano molimo: 'Neka dođe Kraljevstvo tvoje, neka bude volja tvoja na zemlji'." (T38) Ivan je, prebivanjem svetoga duha, očito postao toliko nalik Bogu da je osjećao ono što i sâm Bog u vezi s Isusovom dostojnošću za vječnu slavu i vlast. Tako se i izražava: njegov hvalospjev završava riječima „njemu slava i vlast u vijeke vjekova“. Postoji proročanstvo koje se odnosi na slavu i vlast našeg Kralja u jednom od psalama pripisanih Salomonu. Ono nam govori "… o slavnoj vladavini uskrslog i 'visoko uzvišenog' Sina Božjega, čija će nadolazeća prisutnost biti poput kiše na pokošenu travu i kao pljuskovi koji natapaju zemlju – doista 'vremena restitucije'. "Koliko će široka biti njegova vlast? Oh, kaže psalmist: 'On će vladati od mora do mora i od rijeke do krajeva zemlje.' (Ps. 72:8) Da, 'života mi moga,' govori Gospodin, 'sva će se zemlja ispuniti slavom Gospodnjom.' (Ps. 72:19)" (R1414:6; 1415:1)

Iza. 9:6, 7 – "Jer dijete nam se rodilo, sin nam je dan: i vlast će biti na njegovom ramenu: i ime će mu se zvati Divni, Savjetnik, Moćni Bog, Vječni Otac, Knez Mira. Povećanju njegove vlasti neće biti kraja, na Davidovom prijestolju, i nad Njegovim Kraljevstvom, da ga uredi, i utemelji sudom i pravdom odsada pa dovijeka. Revnost GOSPODA nad vojskama to će učiniti." "Amen" kojim je zapravo zaključena Ivanova pjesma hvale, ovdje je "potvrda i odobravanje; tako će biti i tako treba biti." (Clarke)

1:7 – "Evo, dolazi s oblacima; i vidjet će ga svako oko, i oni koji su ga proboli; i naricat će zbog njega sva plemena zemaljska. Da, Amen."

Naravno, ovdje se izričito misli na samoga Isusa: „Evo, dolazi s oblacima; i vidjet će ga svako oko“, jer Ivan dodaje: „i oni koji su ga proboli“. Ta se posljednja odredba mogla odnositi samo na Isusa. Međutim, kao što je prorekao drevni Henok, sveci će biti s njim (Juda 14) kad dođe; i s njim će sačinjavati Krista – "Abrahamovo sjeme" (Gal. 3:29), kroz koje će se blagosloviti svi narodi. (Post. 22:18) "Krist i proslavljena Crkva, učinjeni 'dionicima božanske naravi', bit će duhovna bića, nevidljiva ljudima. Prisutnost našeg Gospodina očitovat će se svijetu kroz pokazivanje moći i velike slave. On neće biti vidljiv prirodnom vidu, već očima razumijevanja, dok će se one otvarati za uvažavanje velikih promjena koje će novi Vladar zemlje ostvariti. Njegova prisutnost i njegov pravedni autoritet bit će prepoznati i u kaznama i u blagoslovima koji će iz njegove vladavine teći čovječanstvu. "Naš će se Kralj otkrivati postupno. Neki će prepoznati novog Vladara ranije od drugih. Ali naposljetku će ga 'svako oko vidjeti [grčki, horao, prepoznati].' Ali 'dolazi s oblacima.' I dok teški i tamni oblaci nevolje vise, dok se planine – kraljevstva ovog svijeta – tresu i padaju, dok se zemlja – organizirano društvo – potresa i raspada, neki će početi shvaćati da Jehovin Pomazanik uzima k sebi svoju veliku moć i započinje svoje djelo polaganja pravde kao mjerila i pravednosti kao viska. Jer on mora kraljevati dok ne obori svu vlast i zakone na zemlji koji su u suprotnosti s onima koji upravljaju na nebu." (R5992:1,4; B138)

"Bez sumnje, Pavao govori o istom tom blagoslovu svih ljudi – spasenju od smrti i njezinog žalca, grijeha – govoreći: 'Onima koji Ga IŠČEKUJU pojavit će se drugi put bez grijeha [ne ponovno kao žrtva za grijeh, i bez zaraze od onih grijeha nošenih za grešnike] za spasenje.' (Heb. 9:28) Svijet je vidio Svećenika – Glavu i Tijelo kako pate kao žrtva za grijeh tijekom ovog doba; Isus se očitovao Židovima u tijelu (kao žrtva za grijeh), a kao što je Pavao mogao reći, tako mogu i svi koji slijede njegove stope reći: 'Krist se očituje u našem smrtnom tijelu.' (2. Kor. 4:11) Kao što je cijeli Krist na taj način očitovan i patio u tijelu, tako će oni također biti 'zajedno proslavljeni' pred svijetom; 'jer će se otkriti slava [blagoslov i spasenje] Gospodnja, i svako će je tijelo zajedno vidjeti.' Kad se on pojavi, i mi ćemo se s njim pojaviti u slavi. (Kol. 3:4)"

"Ali ovog velikog Prvosvećenika svijeta prepoznat će samo 'oni koji ga iščekuju'. Da se treba pojaviti kao biće od tijela, na nebu ili drugdje, to bi bila pojava svima, bez obzira traže li ga ili ne; ali već smo vidjeli da Pismo uči kako je Glava usavršena kao duhovno biće, i da će njegovo 'malo stado' biti učinjeno 'poput njega', duhovnim bićima božanske naravi, koju nijedan čovjek nije vidio niti može vidjeti. (1. Tim. 6:16) Vidjeli smo da će način na koji će svijet vidjeti proslavljenu Crkvu biti kroz mentalnu percepciju, u istom smislu u kojem se za slijepu osobu može ispravno reći da vidi. U istom smislu i mi sada vidimo nagradu, 'krunu života', 'dok ne gledamo na stvari koje se vide, nego na ono što se ne vidi [fizičkim vidom]; jer ono što se vidi privremeno je, a ono što se ne vidi je vječno.' (2. Kor. 4:18) Upravo je na ovaj način cijela Crkva ovog doba 'gledala u Isusa'; tako mi 'vidimo Isusa'. (Heb. 2:9; 12:2) Tako, očima svog razumijevanja, 'Promatrači' prepoznaju drugu prisutnost Gospodina u njegovo pravo vrijeme, u svjetlu božanske Riječi. A kasnije će ga svijet, svako oko, vidjeti na sličan način, ali pod svjetlom 'plamtećeg ognja' njegovih presuda. (2. Sol. 1:8)" (T84-85) Oblaci "'Oblaci nebeski' dobro predstavljaju zbrku općenito. Svijet će neko vrijeme biti u neznanju o Njegovoj prisutnosti. Ali postupno će saznati da se nalaze u vremenu nevolje, danu gnjeva, u kojem će se ovo doba zatvoriti. Tada će tugovati. Cijeli će svijet tugovati. Ako je svijet tugovao u prošlosti, mnogo više trebamo to očekivati kada nevolja postane opća. Usred te nevolje, oni će postupno saznati za Božju milost. Uvidjet će da je ljudska sebičnost tako nadjačana da vodi do slavnog Mesijinog kraljevstva, kroz koje će doći svi blagoslovi koje je Bog obećao." (R5269:5) Ivan nam kaže da će ga "vidjeti" i oni "koji su ga proboli". Danas se mnogo govori u smislu da nisu Židovi, nego Rimljani razapeli i "proboli" našeg Gospodina. Ali zasigurno to Rimljani nikada ne bi učinili da im ga Židovi nisu predali, kada su i sami uzvikivali "Raspni ga." (Marko 15:12-15) Izrael je tada, i od tada, odbacio onoga koji je "došao k svojima", ali ga oni nisu primili. (Ivan 1:11; Iza. 53:1-3) Da, Izrael mora preuzeti ovu odgovornost; ali kako je utješno znati da je Gospodin obećao: "… izlit ću na dom Davidov, i na stanovnike Jeruzalema, duh milosti i molitve; i oni će gledati na mene koga su proboli, i naricat će za njim, kao što netko nariče za svojim jedincem, i tugovat će gorko za njim, kao što se tuguje za prvorođencem." (Zah. 12:10)

"… preko Proroka, Bog nas je uvjerio da će se u pravo vrijeme sve slijepe oči otvoriti i sve gluhe uši odčepiti. (Iza. 35:5) Prvo Židovu, a također i poganinu, naposljetku će doći puna spoznaja Božje milosti kroz Krista. Tada će biti na njima da je inteligentno prihvate ili odbace. Oni koji odbace bit će zli u smislu u kojem sada nitko u svijetu nije zao, jer se njihova zlodjela uvelike temelje na neznanju i praznovjerju. Kada se izvedu na puno svjetlo, njihova kriza, ili presuda, bit će na vječni život ako prihvate i poslušaju Gospodina, ili na vječnu smrt ako sagriješe i namjerno odbace svjetlo i prilike tog blagoslovljenog Tisućugodišnjeg dana. "Što se tiče Židova u tom nadolazećem vremenu, zapisano je da će gledati na onoga

koga su proboli i tugovati zbog njega; te da će Gospodin u to vrijeme na njih izliti duh molitve i prošnje. (Zah. 12:8-10) Ali taj povratak Božje naklonosti tjelesnom Izraelu neće doći dok se duhovni Izrael prvo ne upotpuni. Istraživači Biblije vjeruju da se sada nalazimo u zoru novog doba, da će klasa Crkve uskoro biti popunjena i proslavljena sa Spasiteljem u Njegovom kraljevstvu, i da će se tada, smjesta, Božje milosrđe ponovno početi očitovati prema Židovima. Čini se da je to jasno učenje sv. Pavla u Rim. 11:25-32." (R5832:3, 4) Zah. 12:10 "… i oni će gledati na mene koga su proboli." "Gospodin Rabinowitz kaže da su Židovi održavali velika preispitivanja i kontroverze o značenju Zaha. 12:10. Neće priznati da su Isusa proboli, stoga se vodi spor oko toga na koga se misli. Gospodin Rabinowitz ističe da se korištena riječ sastoji od prvog i zadnjeg slova hebrejske abecede, Alef i Tav, i dodaje: 'Čudite li se onda što sam bio ispunjen strahopoštovanjem i čuđenjem kada sam otvorio Otkr. 1:7, 8 i pročitao ove Zaharijine riječi koje citira Ivan: "Evo, dolazi… i svako će ga oko vidjeti, i oni koji su ga proboli", i zatim čuo proslavljenog Gospodina kako govori: "Ja sam Alfa i Omega." Činilo se da mi Isus kaže: "Sumnjaš li u to koga ste proboli? Ja sam Alef i Tav, Alfa i Omega".' (R1948:4)

Slavno Mesijino Kraljevstvo "Apostol govori o tome, govoreći: 'Zato ga je Bog i preuzvisio i darovao mu ime koje je nad svakim imenom' – titulu i čast, odlikovanje, mjesto iznad svih drugih. (Fil. 2:9-11) Primljen je u slavu; i svi Božji anđeli štovali su njega kojega je Otac tako uzvisio na svoju desnicu, dajući mu, dodatno na ono čega se odrekao, slavu i besmrtnost – božansku narav. Dobro možemo razumjeti usklike onih na nebu: 'Dostojno je Janje koje je zaklano primiti moć, i bogatstvo, i mudrost, i snagu, i čast, i slavu, i blagoslov.' (Otkr. 5:12)

"Ali za velikog Otkupitelja tek treba doći još slave. Oni koji su ga razapeli, da, cijeli ljudski svijet, za koji je okusio smrt, tek trebaju postati svjesni njegove velike žrtve u njihovu korist i velike časti i visokog uzvišenja koje mu je pripalo kao rezultat toga. On treba biti Kralj Slave svijeta i kraljevati će tisuću godina. Kao što objavljuje 10. stih (Fil. 2:10), naposljetku će se prignuti svako koljeno na zemlji i svaki će ga jezik priznati; a svi ostali koji ga nisu voljni tako priznati i poslušati bit će uništeni iz naroda kao 'bezrazložne životinje'. (2. Pet. 2:12; Juda 10) 'I dogodit će se da će svaka duša koja ne posluša onoga Proroka biti istrijebljena iz naroda.' (Djela 3:23) A sve ovo slavljenje Sina izravno će biti na Očevu slavu; jer čitav plan spasenja je od Oca i kroz Sina, kao što nas apostol uvjerava. (1. Kor. 8:6)" (R5847:2, 4) "I naricat će zbog njega sva plemena zemaljska." Ovo jasno poučava: "… da u vrijeme drugog dolaska našeg Gospodina svijet nipošto neće biti obraćen Bogu; jer će 'naricati zbog njega sva plemena'. Neki reci, uzeti izvan konteksta, čini se da uče da će se svijet obratiti prije njegovog povratka; ali kada se Božja Riječ i plan promatraju u cjelini, otkrit će se da idu u prilog suprotnom stajalištu – da Krist dolazi prije obraćenja svijeta i sâmim ciljem obraćenja cijelog čovječanstva; te da će proslavljena crkva Evanđeoskog vijeka sudjelovati sa svojim Gospodinom i Glavom u njegovoj vladavini, koja je Božje određeno sredstvo za blagoslov svijeta." (R5991:6; 5992:1) "… svjedočanstvo Pisma govori da u vrijeme drugog dolaska našeg Gospodina svijet ni izdaleka neće biti obraćen Bogu; da će 'u posljednjim danima nastati teška vremena, jer će ljudi biti više ljubitelji užitka nego ljubitelji Boga' (2. Tim. 3:1-4); da će 'zli ljudi i varalice napredovati od zla na gore, zavodeći i bivajući zavedeni'. (2. Tim. 3:13) Majstorovo posebno upozorenje njegovom malom stadu: 'Pazite na sebe da vam onaj dan ne dođe iznenada, jer će kao zamka pasti na sve one [koji ne paze] koji žive na licu cijele zemlje.' (Luka 21:34, 35) Opet, možemo biti sigurni da kada je rečeno: 'Naricat će zbog njega sva plemena zemaljska', kada ga vide da dolazi (Otkr. 1:7), ne upućuje se na obraćenje grešnika. Nariču li svi ljudi zbog obraćenja grešnika? Naprotiv, ako se ovaj odlomak, kao što gotovo svi priznaju, odnosi na Kristovu prisutnost na zemlji, on uči da neće svi na zemlji voljeti njegovo pojavljivanje, kao što bi sigurno činili da su svi obraćeni." (A90) "Kako nevolja bude rasla, ljudi će tražiti, ali uzalud, zaštitu u 'špiljama' i pećinama, velikim stijenama i tvrđavama društva (Slobodno zidarstvo, Bratstva, Sindikati, Cehovi, Udruženja i sva društva, svjetovna i crkvena), te u planinama (vladama) na zemlji; govoreći: 'Padnite na nas (pokrijte nas, zaštitite nas) i sakrijte nas od lica onoga koji sjedi na prijestolju i od gnjeva Janjetova; jer došao je veliki dan njegova gnjeva.' (Otkr. 6:15-17)" (B139)

"Da, Amen." Ono što je Ivan rekao u vezi s onim "Koji Dolazi" svakako je proročanski: to ukazuje na to da Gospodinova prisutnost u početku neće nužno izazvati radost! "Oblaci" vremena nevolje, kompleks krivnje onih koji su ga "proboli", naricanje plemena zemaljskih, govore mnogo o suprotnom. Ali, bez njih, ne bi uspjela sama svrha Gospodinovog povratka. Stoga se ove stvari moraju dogoditi: one su neophodan uvod u blagoslove koji slijede. I tako, Ivan kaže: "Da, Amen" – da Gospodine, neka tako bude!

1:8 – "Ja sam Alfa i Omega, početak i svršetak, govori Gospodin, koji jest, i koji bijaše, i koji dolazi, Svemogući."

"Početak i svršetak" "Ja sam Alfa i Omega, početak i svršetak, govori Gospodin (Bog – Kýrios ho Theós), koji jest i koji dolazi, Svemogući (pantokrátor)." Riječi "početak i svršetak", prema Tischendorfovom Novom zavjetu, iako se pojavljuju u Sinajskom rukopisu, ne pojavljuju se u Aleksandrijskom. Većina modernih prevoditelja (Rotherham, Weymouth, Goodspeed, Wilson, Marshall i Montgomery) izbacila ih je iz teksta. Američka standardna i Revidirana standardna verzija također su ih ispustile. Međutim, Lamsa, u svom prijevodu s drevne sirijske "Peshitte", i Knox, u svom prijevodu iz latinske Vulgate, su ih zadržali. Naizgled, ne bi trebalo biti razlike ni na jedan ni na drugi način, budući da je značenje alfe i omege zapravo "prvi i posljednji" – početak i svršetak grčke abecede. Brat Russell, možda na temelju Tischendorfovog Novog zavjeta, prihvatio ih je kao izvorne. (R1514:3, 6) U Starom zavjetu, JEHOVA se naziva "prvi i posljednji" kako slijedi: Iza. 41:4 – "Ja GOSPOD [Jehova], prvi i (s) posljednjim. Ja sam taj." Iza. 44:6 – "Ja sam prvi i ja sam posljednji, i osim mene nema Boga [Elohim]." Međutim, to nije u istom smislu u kojem se taj izraz primjenjuje na Isusa, koji je u svom predljudskom postojanju bio "početak stvaranja Božjega [theos]" (Otkr. 3:14), "prvorođenac svakog stvorenja" (Kol. 1:15); stoga, jedino izravno stvorenje Jehove Boga, a ujedno i posljednje! (SM491) Što se tiče Jehove Boga, izraz se koristi u smislu da je veliki "JA SAM" (Izl. 3:14) oduvijek bio, i da prije Njega nije bilo nikoga, niti će ikada biti nakon Njega! Drugim riječima, ON je jedini (takav) Bog, i tako čitamo u Izaiji (Greenov prijevod): Iza. 44:6 – "Ovako govori Jehova [Jehova] Kralj Izraelov, i njegov [Izraelov] otkupitelj, Jehova [Jehova]; Ja [sam] prvi i posljednji; i nijedan Bog [elohim] ne postoji osim mene." Samo se Isus u Svetom pismu naziva Alfa i Omega, i to isključivo u Novom zavjetu. (Otkr. 1:8; 21:6; 22:13) Međutim, u Starom zavjetu, u Zah. 12:10, postoji proročanska referenca na Isusa, koja objavljuje: "… i oni će gledati na mene koga su proboli." Slučajno je riječ "mene" napisana sa samo dva slova – hebrejskim "alef" i "tav" – prvim i posljednjim slovom u

hebrejskoj abecedi – vrlo bliska podudarnost s alfom i omegom iz grčke abecede, koji su tamo također prvo i posljednje slovo! (Vidi R1948:4)

U skladu s tim, činilo bi se sasvim logičnim smatrati "početak i svršetak", i "Gospodina, koji jest, i koji dolazi", i "Svemogućeg" iz Otkr. 1:8, kao da se odnose na Isusa, a ne na Jehovu Boga, per se. (Vidi R1514:3, 6) Kad je Isus bio ovdje na zemlji, on je već bio slika Jehove Boga, nebeskog Oca (Ivan 14:9-11); a još više nakon svog uskrsnuća iz mrtvih. (Kol. 2:9; ali vidi također T124) Istina je, u Starom zavjetu, hebrejski izraz korišten u vezi s Jehovom (Jehova), iako to nije Njegovo ime, je "El Šadaj" (Svemogući – Izl. 6:3); ali izraz korišten u vezi s Isusom, iako ni to nije Njegovo ime – je "gibbor" (moćni – Iza. 9:6). Međutim, jedno od imena koje je Bog koristio – "JA SAM" (Izl. 3:14) – koristio je Logos (kao čašćeni sluga Jehove Boga) Isus, u svom predljudskom stanju. U vezi s tim, brat Russell je rekao sljedeće: "… da je ime primijenjeno na nekog drugog to bi samo ukazivalo na to da je takav sluga bio visoko cijenjen od Jehove i da je zapravo tretiran u toj prilici kao upravitelj ili predstavnik ovlašten vršiti i božansku moć. U Izl. 3:2 izričito smo obaviješteni da je onaj koji je predstavljao Jehovu i koristio njegovo najistaknutije ime 'JA SAM' bio 'anđeo (vjesnik) Jehovin.' Da je ovaj čašćeni vjesnik bio 'Riječ' iz Ivana 1 (Ivan 1:1), naš Gospodin Isus u svom predljudskom stanju, ne sumnjamo ni na trenutak. Ali najvišeg i najčašćenijeg vjesnika ne treba brkati s onim kojega on predstavlja i u čije ime govori te čiju je moć vršio i podario Mojsiju." (E43)

Ime Jehove Boga nigdje se ne pojavljuje u Novom zavjetu; ali ime Isus se pojavljuje često. Izraz Bog (Theos) javlja se prilično često, ponekad se odnoseći na Oca (Mat. 3:9; Ivan 1:1), a ponekad na Sina. (Ivan 1:1; 20:28) Pod ovim okolnostima mora se voditi kontekstom kako bi se znalo na kojeg se misli. Položaj onoga tko je nekad bio Logos, a kasnije čovjek Krist Isus, sasvim je drugačiji sada nakon njegovog uzvišenja. On je sada prikladnije nazvan "vjeran odraz (izričita slika) Njegove [Očeve] osobe." (Heb. 1:3) Nedugo prije svog uzašašća na nebo, objavio je svojim učenicima – (Mat. 28:18) "Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji." Zapravo, riječ (exousía) prevedena kao "moć" (vlast) trebala je točnije biti prevedena kao "autoritet", iako je u konačnici značenje otprilike isto! Ipak, vršenje ove vlasti namjerno je odgođeno dok ne stigne "pravo vrijeme" za njezino vršenje. (D621-622) Grčka riječ "pantokrator" (pantokrátor) javlja se deset puta u Novom zavjetu; i u devet slučajeva prevedena je kao "svemogući" u Autoriziranoj verziji, a jednom kao "svevladar". Osam od devet slučajeva javlja se u Otkrivenju. Ovdje, kao i u slučaju grčke riječi "theos" (Theos), na koga je treba primijeniti – Oca ili Sina – mora se odrediti prema kontekstu. Značenje grčke riječi je, prema Youngovoj analitičkoj konkordanciji… "svemoćan". Budući da je "sva vlast" (autoritet) Svemogućeg Boga (Jehove) povjerena Isusu (Mat. 28:18), on vrlo često postaje Očev predstavnik u njezinom vršenju.

Sljedeće je citat iz D622: "'Zahvaljujemo ti, Gospodine Bože Svemogući, koji jesi i koji dolaziš, jer si uzeo svoju veliku moć i zakraljio se.'[1] (Predstavljen u Kristu – 'Sve je od Oca', i 'sve je po Sinu', njegovom čašćenom predstavniku) i (kao posljedica započete vladavine) 'narodi su se razgnjevili, i došao je tvoj gnjev, i vrijeme mrtvima da budu suđeni, i da daš nagradu svojim slugama prorocima, i svecima, i onima koji se boje tvog imena, malima i velikima; i da uništiš one koji kvare zemlju.' – (Otkr. 11:17, 18)" (D622, 623) [1] "Tvoj Bog kraljuje": (Iza. 52:7) "Oni sa svojom porukom jasno su istaknuti od proroka kao 'stopala' ili posljednji članovi Kristovog tijela u tijelu, kada on kaže: 'Kako su krasna na gorama (kraljevstvima) stopala onoga koji donosi radosne vijesti o dobru, koji oglašava spasenje (izbavljenje); koji govori Sionu: Tvoj Bog* kraljuje.' (Vladavina Krista, koja će donijeti izbavljenje, prvo Sionu, a na kraju i cjelokupnom uzdišućem stvarstvu, je započela.)" (C236) "Tvoj Bog" (hebrejski - Elohim) u Autoriziranoj verziji primijenjen je na JEHOVU (Post. 1:1); Abrahama (Post. 23:6); Mojsija (Izl. 7:1); Suce (Izl. 21:6); Anđele (Ps. 8:5); Svece (Ps. 82:6); Druge bogove (Ps. 86:8); ISUSA (Iza. 52:7). (Vidi također F67, 68) Sljedeći je ulomak preuzet iz E78: "Blaženi i jedini Vladar, Kralj kraljeva i Gospodar gospodara, koji jedini ima besmrtnost" Tim. 6:15, 16 "Mnogi smatraju da ovaj odlomak znači da će pri svom pojavljivanju, pri svom drugom dolasku, naš Gospodin Isus pokazati ili objaviti svijetu veličinu Nebeskog Oca. Ali iako to gledište ima neke razumne aspekte, mi smo u cjelini skloni primijeniti izjavu na slavu i čast Krista počevši od početka Tisućugodišnjeg vijeka. Istina, on će učiniti da svi koji prihvate njegov put prepoznaju i Jehovu Boga, ali to neće biti pri njegovom pojavljivanju, već na kraju njegove vladavine, kada će 'predati Kraljevstvo Bogu, to jest Ocu'. (1. Kor. 15:24-28) "Primijeniti ovaj odlomak na Oca značilo bi poreći da naš Gospodin posjeduje besmrtnost, dok Pismo izričito uči da on i svi koji imaju udjela u Prvom uskrsnuću njime dobivaju besmrtnost i da je tako Otac, koji ima život u sebi (samopostojanje – besmrtnost), dao Sinu da ima život u sebi (samopostojanje – besmrtnost). (1. Kor. 15:42-44, 53, 54; Ivan 5:26) "Ali primjena ovog stiha na Sina čini se da savršeno odgovara svakom uvjetu i nipošto ne ignorira Oca, Jehovu – niti dokazuje da je naš Gospodin Isus Otac, Jehova; jer se u svim takvim slučajevima trebamo sjetiti nepromjenjivog pravila koje je postavio nadahnuti Apostol – naime, da je u usporedbama, častima, itd., spomenutima u vezi sa Sinom, Otac uvijek izuzet kao neizrecivo iznad svih usporedbi. Njegove su riječi: 'Očito je da je on (Otac) izuzet', i ne treba ga smatrati podređenim ili podložnim našem Gospodinu Isusu i raznim moćima koje mu je Otac dodijelio. Jer kada Sin pokori grijeh u svijetu, 'tada će se i sam Sin podložiti njemu (Ocu) koji mu je sve podložio (Sinu).' (1. Kor. 15:27)" (E7879)

Čini nam se da se ova primjena odnosi i na retke koji se razmatraju u vezi s Otkr. 1:8! (R1514:3, 6)

Alfa i Omega Riječ "mene" u hebrejskom tekstu iz Zah. 12:10, "… oni će gledati na mene koga su proboli," napisana je sa samo dva slova – (alef i tav), koja su prvo i posljednje slovo hebrejske abecede, i odgovaraju A i Ω – grčkim slovima za alfu i omegu. Je li to puka slučajnost? (Vidi R1948:4) "U njima nam Ivan priča istu priču koju nam naš Gospodin govori iznova i iznova (Vidi Otkr. 1:8, 11, 17; 2:8; 3:14; 21:6; 22:13), da je on početak i svršetak, prvi i posljednji, u stvaranju Božjem." (R1514:3, 6) "Svemogući" Ako je Jehova Bog uvijek prihvaćen kao onaj izvan usporedbe, tada se takve titule kao "Kralj kraljeva", "Gospodar gospodara" i "Svemogući" mogu ispravno primijeniti na proslavljenog Krista Isusa. (Vidi 1. Kor. 15:27, 28; R2747:6; 1. Tim. 6:15; Otkr. 17:14; R1514:6; 1515:1) Još jednom, Ivan bi identificirao Onoga tko će Crkvi dati svoju posljednju izravnu poruku (sedmerim crkvama u Aziji), ali ovaj put to čini Isusovim vlastitim riječima, koje su, prema najstarijim rukopisima (uključujući Sinajski), "Ja sam Alfa i Omega." Riječi "početak i svršetak" bi lako mogle biti interpolacija, jer se ne pojavljuju ni u Sinajskom ni u Aleksandrijskom rukopisu. Griesbach, Lachmann, Tischendorf, Tregelles, Alford i Wordsworth svi se slažu da ih treba izostaviti. Međutim, bez obzira na to jesu li te

riječi lažne, njihov se smisao zadržava u "Alfi" i "Omegi", koje su prvo i posljednje slovo – početak i svršetak grčke abecede, i označavaju da je naš Gospodin Isus Krist bio i početak i svršetak izravnog Božjeg stvaranja. (Otkr. 3:14; Ivan 1:3; Ef. 3:9) "Apostol Pavao dodaje svoje svjedočanstvo u istom smislu, govoreći: On je slika nevidljivoga Boga, prvorođenac svakog stvorenja; jer je njime sve stvoreno… Sve je njime i za njega stvoreno.' (Kol. 1:15) Nebeski Otac nije imao početka, nego je od vječnosti do vječnosti isti. Velika čast našeg Gospodina očituje se u tome što on nije bio samo prvo Božje stvorenje, već i posljednje… Iz ovoga trebamo shvatiti da veliki Jehova nije izravno upotrijebio svoju vlastitu moć u stvaranju ni ljudi ni anđela; nego da je delegirao svoju moć svom Jedinorođenom Sinu, koristeći ga kao svog čašćenog posrednika i predstavnika u svakom slučaju, u svakom pogledu dajući mu prvenstvo nad svima ostalima; odmah do sebe samoga." (R1514:6)

Riječi koje slijede, prema Sinajskim rukopisima, jesu "govori Gospodin Bog". Mnogi suvremeni prijevodi to prevode kao "govori Gospodin Bog" – ispuštajući određeni član "the" (u engl. jeziku) ispred riječi Bog kao nepotreban. Ovo je, međutim, sigurno: Onaj koji govori je i Gospodin (Kýrios), tj. Učitelj, i Bog (Theós), tj. moćni, posebno od svog uzvišenja, budući da je sada posjednik božanske naravi.

"GOSPOD BOG" i "Gospodin Bog" U Starom zavjetu često se nailazi na izraz "GOSPOD Bog" (npr. Post. 2:7). Prvi dio ovog pojma zapravo je vlastito Božje ime – "Jehova". U izvornom hebrejskom, ovo se ime pojavljuje kao tetragram – četiri slova bez samoglasnika koja odgovaraju JHVH (Jehova). Budući da je ovo Božje ime bilo sveto, nitko ga se nije usudio izgovoriti; i kada bi naišli na njega, čitali bi ga "GOSPOD" (heb. Adonai). Ova se potonja riječ također često pojavljuje u hebrejskom tekstu, kada njeno značenje predstavlja samo gospodin ili gospodar. U takvim se trenucima prevodi kao "Gospodin" (u našim uobičajenim verzijama Biblije) samo s prvim velikim slovom. Dakle, izraz "GOSPOD Bog" (Jehova Bog) pripada samo Ocu. Međutim, čak iu starozavjetno vrijeme, Logos je, kao Njegov glasnik ili anđeo – dolazeći u Njegovo ime, mogao koristiti Očevo ime da bi se identificirao. (Post. 18:1; Izl. 3:3-15) "… izričito smo obaviješteni da je onaj koji je predstavljao Jehovu i koristio njegovo najistaknutije ime, 'JA SAM', bio 'anđeo [vjesnik] Jehovin.' Da je ovaj čašćeni vjesnik bio 'Riječ' iz Ivana 1:1, naš Gospodin Isus u svom predljudskom stanju, ne sumnjamo ni na trenutak. Ali najvišeg i najčašćenijeg vjesnika ne treba brkati s onim kojega on predstavlja i u čije ime govori i čiju je moć vršio." (E43) U Novom zavjetu Božje ime se nikada ne pojavljuje. Naziva ga se "Otac", "Bog" i "Gospodin". Ali izraz Gospodin Bog kakav se koristi u Novom zavjetu stoga se ne odnosi nužno na Oca, već češće na Isusa Krista. Stoga se treba voditi isključivo kontekstom. U Otkr. 1:8 i 22:5 činilo bi se da bi u svjetlu konteksta ovaj izraz "Gospodin Bog" (Kýrios ho Theós) trebalo primijeniti na Isusa; jer on ne samo da je i dalje Očev glavni predstavnik, već ga je ovaj i visoko uzvisio i učinio dionikom Svoje (tj. Božje) vlastite naravi – božanske naravi! "… koji jest, i koji bijaše, i koji dolazi." Ne možemo biti previše sigurni da su ove riječi ovdje Isusove vlastite riječi, jer je moguće da su one dodatak koji je dao Ivan. Niti je to stvarno važno, jer bez obzira na to tko ih je izgovorio, Isus je Onaj "koji jest, i koji bijaše, i koji dolazi", kao što je već sugerirano u komentarima na Otkrivenje 1:4. Svemogući "… iako je naš Otkupitelj uvijek zauzimao počasno mjesto u nebeskim dvorima, tek nakon što je njegova vjerna poslušnost Ocu bila iskušana do te mjere da je promijenio svoju narav u čovjekovu, a zatim predao sebe kao otkupninu za palog čovjeka, primio je svoju sadašnju neprevaziđenu slavu i čast. Otkako je uskrsnuo, pošla je poruka: 'dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji.' (Mat. 28:18) Shodno tome, tek se od tada mogao nazvati Svemogućim (kao u Otkr. 1:8)..."

"... Nebeski je Otac uvijek bio svemoguć, i ta mu se svemoć ili svesilnost nikada nije dala, nego je bila njegov vječni posjed. Ali sada kada je on dao tu istu moć svome Jedinorođenom i milom Sinu, našem Spasitelju, i mi i anđeli uživamo to znati, i uživamo poštovati njega kojega je Otac tako visoko počastio, i kojega nas je poučio da poštujemo, govoreći: 'Da svi časte Sina, kao što časte Oca'." (R1514:6; 1515:1)

1:9 – "Ja, Ivan, koji sam i brat vaš i suzajedničar u nevolji, i u kraljevstvu i strpljivosti Isusa Krista, bijah na otoku koji se zove Patmos, radi riječi Božje i radi svjedočanstva Isusa Krista."

"Umjesto dodavanja glasnih i hvalisavih titula svom imenu, poput Velečasni, Biskup, Nadglednik svih crkava u Maloj Aziji, nalazimo Ivana kako se predstavlja kao 'Vaš Brat', kao suzajedničar svih svetih u nevolji i u kraljevstvu, i u strpljivom podnošenju Isusa Krista. Bio je sudionik s Kristom, kao član njegovog tijela u njegovim nevoljama, u njegovom podnošenju i perspektivno subaštinik iste slave. Općenito se podrazumijeva da je Ivan već bio teško proganjan, i da je u vrijeme ove vizije bio u izgnanstvu na malom otoku u Sredozemnom moru koji se zove Patmos – kažnjeničkom otoku gdje su osuđenici radili u vađenju mramora, itd. Ipak, sâm Ivan s izvanrednom skromnošću prelazi ne samo preko svoje prijašnje službe za istinu, koja mu je donijela progonstvo, već i lagano prelazi preko sâmog progonstva, samo napominjući da se nalazio na otoku Patmosu zbog svoje vjernosti Božjoj riječi i svjedočanstvu da je Isus bio Krist. "Ova jednostavnost, ovaj nedostatak hvalisavosti tako primjetan u spisima svih apostola, preporučuje njih i njihove riječi našoj pozornosti i označava ih kao one koji u službi nisu radi zadovoljavanja taštine, niti radi traženja zemaljskih nagrada bilo koje vrste; već jednostavno kao sluge Božje, koji su se radovali vršiti Njegovu volju i govoriti radosnu vijest, potpuno ignorirajući same sebe, osim utoliko ukoliko spominjanje njih samih i njihovih poslova može biti potrebno i od pomoći crkvi. Dobro bi bilo da svi Gospodinovi sljedbenici primijete ovu karakteristiku Majstora, te onih koje je on posebno izabrao da budu njegovi sljedbenici i naši primjeri. U onoj mjeri u kojoj mi postižemo Gospodinov duh, to će se na sličan način očitovati u našim osjećajima i u cijelom našem ponašanju." (R2826:3, 4)

"Neko vrijeme, iako je bilo progona pojedinaca kao što je zabilježeno u Djelima, vjernici u cjelini isprva nisu bili izloženi najtežim iskušenjima. Tek kada se istina počela širiti i naišla ne samo na neprijateljstvo Židova, već i Grka, carevi i upravitelji stekli su naklonost masa progonima Isusovih sljedbenika. I koliko mi znamo, tako će biti i u ne tako dalekoj budućnosti. Čista je istina već dugo vremena skrivena od ljudi i svjetovnost u obliku pobožnosti preuzela je gornju ruku u utjecajnim krugovima; ali bez sumnje, kako se približavaju teška vremena koja Pisma proriču za kraj ovog doba, oni koji će čvrsto stajati za riječ Gospodnjeg svjedočanstva mogu očekivati da će postati žrtveni jarci pod raznim izgovorima. Nećemo se iznenaditi ako u sljedećih sedam godina vidimo znatnu mjeru progona protiv sve djece svjetla, onih koji će ići u skladu sa svjetlom. Ivan, ljubljeni učenik, je u nekoj mjeri ili stupnju tipizirao ili predstavljao posljednje žive članove malog stada. Nesumnjivo je to bilo značenje riječi našeg Gospodina:

'Ako želim da on ostane dok ja ne dođem, što se to tebe tiče?' (Ivan 21:22) Ivan nije ostao, ali klasa koju on u nekim aspektima prikazuje predstavljena je kao ona koja ostaje – klasa koja vidi očima svog razumijevanja vizije i otkrivenja koja je Ivan vidio u simbolima u transu." (R3568:3, 6) Ivan predstavlja Crkvu koja živi u kraju doba "Ivan otkrovitelj predstavljao je one favorizirane članove Crkve koji, živeći na ovom kraju Evanđeoskog vijeka, imaju privilegiju da sve više i više vide i razumiju stvari koje je on vidio u simbolima." (R3572:3, 4) "Ivan je u vrijeme vizije u transu bio zatvorenik, izgnan na otok Patmos, kažnjeničku koloniju onih dana – otok gotovo nenaseljiv, stjenovit, neplodan. Zločin za koji je trpio ovo izgnanstvo bila je njegova vjernost kao glasnogovornika Gospodina. U to vrijeme morao je imati između šezdeset i devedeset godina... Ako je njegovo izgnanstvo u bilo kojem stupnju simboliziralo odbačenost, koju Gospodinovi sljedbenici mogu očekivati na kraju ovog doba – potpunu izolaciju od drugih i postupanje koje implicira da su zatvorenici – možemo pronaći utjehu u misli da, kao što su Gospodinova naklonost i otkrivenja Ivanu više nego nadoknadili njegova progonstva, tako će i otvaranje očiju našeg razumijevanja... daleko više nego nadoknaditi razna iskustva koja on u svojoj providnosti može dopustiti da dođu na nas. Njegovo je jamstvo da će 'sve surađivati na dobro onima koji ljube Boga...'" (R3568:6; 3569:1)

Patmos "Zbog njegove vjernosti u vjerovanju i poučavanju Božje Riječi i svjedočanstva Isusa Krista, Ivan je bio prognan na usamljeni i neplodni otok Patmos; ali mjesto njegovog izgnanstva postalo je slavno prisutnošću Gospodina i očitovanjem njegove milosti, ne samo njegovom vjernom Apostolu, već kroz njega i cijeloj crkvi." (R1598:3) "Rimski zahtjev za obožavanjem cara kao znakom lojalnosti carstvu, u kasnijem dijelu vladavine Domicijana, zaprijetio je crkvi uništenjem i sigurno je naveo mnoge na kompromis." (An Encyclopedia of Religion – by Ferm, str. 661) Domicijan je bio rimski car od 81. do 96. godine po. Kr.

1:10, 11 – "Bjeh u duhu u dan Gospodnji, i začuh iza sebe jak glas, kao od trube, koji govoraše: Ja sam Alfa i Omega, prvi i posljednji: i, što vidiš, napiši u knjigu, i pošalji sedmerim crkvama koje su u Aziji; u Efez, i u Smirnu, i u Pergam, i u Tijatiru, i u Sard, i u Filadelfiju, i u Laodiceju."

"Bjeh u duhu u dan Gospodnji, i začuh iza sebe jak glas, kao od trube." Zacijelo, "Ivan je mislio na prvi dan u tjednu, koji se sada obično naziva nedjeljom. Za nas je to posebno Gospodnji dan – dan u koji je naš Gospodin ustao od mrtvih, i na koji su sva obećanja iz Božje Riječi primila život, a naše nade kroz Krista bile oživljene. U tom izrazu možemo vidjeti i upućivanje na Tisućugodišnji vijek, koje se u Svetom pismu često naziva 'Kristovim danom'. Mi danas, prema našem razumijevanju kronologije, živimo u ranoj zori tog Kristovog dana, te ovdje i sada s pravom počinjemo uviđati divne stvari božanskog karaktera i plana. Ali da bismo vidjeli te stvari, da bismo ih razumjeli, moramo biti u duhu. Samo od onih koji su postali nova stvorenja u Kristu Isusu može se očekivati da razumiju i cijene duhovne stvari, a to je klasa koju je Ivan predstavljao. Baš kao što je Ivan čuo glas iza sebe i pogledao u tom smjeru, tako i mi, koji sada doživljavamo stvarnosti, otkrivamo da je ta poruka iza nas i okrećemo se te gledamo prema prošlosti kako bismo vidjeli ispunjenje raznih značajki božanskog plana i čuli te razumjeli poruku koju je uskrsli Gospodin dao svom narodu." (R3569:2)

"Ivanovu je pozornost prvo privukao Kristov glas poput trube koji se začuo iza njega. Sama činjenica da se lokacija uopće spominje implicira da ima posebno simbolično značenje. To označava da početak ove poruke nije bio u Ivanovom danu, niti iz nekog budućeg vremena, nego da su se stvari koje su se trebale objaviti već počele događati, te da su već u određenoj mjeri bile u prošlosti; glas odostraga sezavši skroz unatrag, kako neke značajke knjige pokazuju, u vrijeme zemaljske službe našeg Gospodina. Glas poput trube naložio je da se njegova poruka zapiše i pošalje u sedam imenovanih crkava." (R2826:4) Živjeti "u duhu" "Izraz 'Bjeh u duhu u dan Gospodnji', podrazumijevamo da znači da je Ivan tog dana (prvog dana u tjednu) bio posebno ispunjen svetim duhom ljubavi, divljenja i radosti u Bogu tako da se mentalno uzdignuo iznad svog okruženja i izvan misli i osjećaja stare naravi; tako da je, zaboravivši na trenutak na ono što je vremensko i osjetilno, njegovu dušu obuzeo neodoljiv osjećaj božanske prisutnosti i naklonosti. Za takvo su stanje njegove okolnosti bile izrazito povoljne, izoliran kako jest bio od svakog ljudskog kontakta, nasamo s Bogom. To nije bio nezdravi sentimentalizam koji bi ga natjerao da izbjegava dužnosti i odgovornosti aktivnog života i poticao na pustinjaštvo. Ne; daleko od toga. Bio je aktivan, vjeran i odan Bogu, te revan u njegovom poslu; a kada je došlo do iznuđene izolacije kao kazne za tu vjernost, on se i u toj 'nevolji' radovao, prepoznajući privilegiju podnošenja grubosti kao dobar vojnik; a iz njegovog osjećaja božanskog odobrenja, kako za vjernost u aktivnosti tako i za strpljivost u toj iznuđenoj neaktivnosti i osami, izvirala je ona radost kakvu poznaju samo oni koji su pretrpjeli nešto radi Krista i doživjeli zajedništvo u Njegovoj patnji. "U takvim vremenima nevolja, Gospodinova prisutnost i utjeha su njegovim svecima najdragocjeniji, pa oni polako uče što znači živjeti 'u duhu', iznad ovoga svijeta, i posljedično, do velike mjere ostati netaknuti njegovim uvjetima. "Tako je Gospodin bio bliže njemu dok se Apostol približavao Gospodinu; a tom prigodom, kako je trebala biti prenesena posebna poruka Crkvi, ovaj ljubljeni i vjerni učenik, nalazeći se u pravom raspoloženju uma i srca, poput 'slomljene i prazne posude' prikladne za Majstorovu uporabu, odabran je i počašćen kao instrument. Stoga mu je dopušteno da u simboličnim vizijama vidi i čuje čudesne stvari koje je Bog želio objaviti Svojoj Crkvi." (R1598:6; 1599:1)

"Govoreći, što vidiš, napiši u knjigu, i pošalji sedmerim crkvama; u Efez, i u Smirnu, i u Pergam, i u Tijatiru, i u Sard, i u Filadelfiju, i u Laodiceju." Riječi, "Ja sam Alfa i Omega, prvi i posljednji", ne nalaze se u Sinajskom rukopisu. "Riječi 'Ja sam Alfa i Omega, prvi i posljednji' ne nalaze se u najstarijim grčkim rukopisima i s pravom su izostavljene iz Revidirane verzije (Revised Version). Ipak, ove se riječi pojavljuju u grčkim rukopisima (Otkr. 1:8; 21:6)." (R3569:2) "Drevni rukopisi izostavljaju riječi 'koje su u Aziji'. U Maloj Aziji bilo je sedam crkava koje su odgovarale onima koje su navedene poimence u tom kontekstu; ali iako se ovo otkrivenje možda moglo primijeniti na njih u nekom načinu ili stupnju, to je bilo samo u maloj mjeri. Tih sedam crkava u Maloj Aziji, smatramo da su od Gospodina izabrane kao simboli koji predstavljaju sedam različitih epoha u povijesti jedne istinske Crkve Kristove, od dana Pedesetnice sve do sakupljanja i posljednjeg zrna pšenice Gospodu na kraju ove žetve Evanđeoskog vijeka." (R2827:4) "Postoje mnogi razlozi za zaključak da poruke, premda upućene i primjenjive na specifičnih sedam crkava, moraju, u redu i ispravno, imati puno širu primjenu – na cjelokupnu Kristovu crkvu; pri čemu broj sedam predstavlja potpunost, a njihov poredak

simbolizira različite epohe u povijesti crkve. Tako bi crkva u Efezu predstavljala stanje crkve u apostolsko doba, kada su ove poruke bile zapisane, dok bi Laodicejska crkva predstavljala crkvu u naše doba, na kraju Evanđeoskog vijeka. Ostale crkve redom bi predstavljale međurazdoblja od samog početka pa do danas. Svako drugačije promišljanje dovelo bi do davanja većeg značaja onim relativno malim crkvama Male Azije nego što to, kako se čini, zapravo zaslužuju, implicirajući na zanemarivanje brojnih drugih crkava, koje su ujedno bile mnogo veće i utjecajnije od njih... Povrh toga, pojedinosti poruka upućenih ovim sedmerim crkvama se povijesno primjenjuju i odgovaraju jedinoj crkvi živoga Boga, nad kojom – te nad svakim njezinim članom i dijelom – sam Gospodin bdije. Ovu misao, kako broj sedam označava cjelinu, pronalazimo istaknutu i u drugim simboličkim prikazima – u sedam zlatnih svijećnjaka, u sedam zvijezda itd." (R3569:2, 3)

U skladu s tim, čini se da se sasvim određena razdoblja ili epohe mogu kronološki pripisati ovim "sedmerim crkvama" na sljedeći način:

"Efez obuhvaća razdoblje života apostolâ; Smirna predstavlja vrijeme poganskih progona, koje se proteže sve do oko 325. g. poslije Krista, kada je Konstantin postao rimski car i izjasnio se za kršćanstvo. Pergam pokriva prijelazno razdoblje u kojem je započeo uspon papinstva; Tijatira obuhvaća vrijeme kada se prava crkva nalazila u pustinji, dok je otpala crkva sjedila kao kraljica i obilno živjela u slastima zemaljskih kraljeva. Sard obuhvaća kratki interval neposredno prije Reformacije; Filadelfija se odnosi na razdoblje od Reformacije sve do nedavnih vremena; a Laodiceja predstavlja nominalnu crkvu današnjice." (R5992:3) Zašto baš ovih sedam crkava u Maloj Aziji? "… dana su nam imena gradova u koje su poruke upućene. Sedam gradova koji su tada postojali i od kojih su neki ostali (neki u ruševinama) sve do danas. Je li stanje tih lokalnih crkava u Ivanovo vrijeme bilo takvo da bi ove poruke na njih ostavile poseban blagoslov i imale na svaku od njih specifičan utjecaj, mi to ne znamo; ali je prilično vidljivo da su ti gradovi odabrani zbog osebujnosti u svojim imenima koja se uklapaju u Božje nakane." (R336:1, W. I. Mann) "Sin Čovječji se pojavljuje 'odjeven u haljinu do nogu' – u dugu, padajuću haljinu (odu) kakvu su običavali nositi kraljevi i prvosvećenici; ne pak kakvu je nosio obični puk. Bio je opasan zlatnim pojasom oko prsiju (a ne oko bokova kao netko tko se sprema na rad ili trčanje, već oko prsa, što odaje dojam spokoja i dostojanstva suverenosti)." (R1599:2, 4) "Broj sedam, kao simboličan broj, predstavlja savršenstvo ili potpunost, pa time sedam svijećnjaka, odnosno sedam crkava, predstavljaju cjelokupnu crkvu. Ta zajednica sedmorice kao jedne cjeline, bila je iznimno lijepo predočena u zlatnom svijećnjaku u 'Svetinji' Šatora sastanka i poslije u Hramu. Svijećnjak (ili svjećnjak) bio je jedan, no imao je sedam ogranaka ili svjetala; s tim da je u ovoj simboličkoj slici Crkve u Otkrivenju svaka svjetiljka prikazana zasebno, a Gospodinove poruke upućene su svakoj pojedinačnoj od sedam crkava iz sedam epoha zasebno; unatoč tome, u stvarnosti, Crkva predstavlja jednu cjelinu. (1. Kor. 12:12) To jedinstvo, a ujedno i ta odvojenost su stvar našeg kuta gledišta. Jedan je vrhovni svećenik onaj tko skrbi o svim svjetiljkama i to je ono jedno sveto ulje koje je kroz svaku etapu Crkve pružalo svjetlo svoj onoj klasi posvećenih, onome 'Kraljevskom svećenstvu', a koji to imaju pristup u 'Svetinju' i koji sjede zajedno s Kristom u nebeskim mjestima (stanju). (Ef. 2:6)" (R2827:2)

"U Otkrivenju pažnja nam je ponovno skrenuta na isti taj svijećnjak, no njegovi su dijelovi odvojeni – savez i odnos između njih održava naš Otkupitelj, antitipski Prvosvećenik. Svijećnjak je simbolizirao Gospodinov nominalni narod tijekom cijelog ovog Evanđeoskog vijeka, uključujući i njegove prave 'članove'. On iznosi svjetlo života, ono svjetlo koje sja u mraku i kojemu je Gospodin naredio da sja pred ljudima, kako bi vidjeli naša dobra djela te slavili Oca koji je na nebesima… Važno je uočiti kako svijećnjak predstavlja nominalnu prije negoli samu istinsku crkvu Kristovu. To vidimo po tome što Gospodin svakoj od ovih svjetiljki (crkava) pronalazi pogrešku u djelima mnogih njezinih članova, istovremeno odobravajući samo nekolicinu, a osobito pak u onoj posljednjoj, sedmoj, to jest, u laodicejskoj crkvi današnjice." (R3569:4) "Njegova glava i vlasi, bijele poput vune i snijega govore nam o Njegovoj mudrosti, kao i o tome da on pripada onome 'Pradavnom'; one govore o veličanstvenosti i čistoti. Njegove pak oči, poput ognjenoga plamena, simbolički nam kazuju da naš Gospodar sve vidi, da je sveznajuć; da Ga se ne da prevariti izvanjskim obredima i ceremonijama, te da On može iščitati svaku pojedinu namjeru srca. Samo razmišljanje o Njegovu pogledu treba očistiti naša srca do granice naših mogućnosti, te od nas udaljiti baš svaku onu stvar na koju bi On gledao s neodobravanjem." (R3569:5) "… Riječ Gospodnja… mač duhovni, 'oštriji od svakoga dvosjeklog mača'. Kako do srži proniče Riječ Božja kad ju čovjek zaista počinje shvaćati – ne samo kao kakav zbornik pravila i propisa, već kada počinjemo loviti Njezin duh, kada postajemo svjesni da je njezin zahtjev ljubav iz iskrena srca, naprije prema samome Ocu, zatim prema našem Gospodinu Isusu Kristu, onda prema svoj njegovoj braći, četvrto prema svemu svijetu općenito koji jeca i trpi u mukama čekajući slavne blagoslove nadolazećeg dana, a peto: puninu suosjećanja čak i prema neprijateljima našim, shvaćajući da su i oni prevareni i u zabludi zbog izopačenosti grijeha te makinacija velikoga protivnika." (R3570:5)

1:12-16 – "I okrenuh se da vidim glas koji govoraše sa mnom. I okrenuvši se, vidjeh sedam zlatnih svijećnjaka; A usred sedam svijećnjaka jednoga nalik Sinu čovječjemu, odjevena u haljinu do nogu, i opasana oko prsiju zlatnim pojasom. Glava i vlasi bijahu mu bijele kao bijela vuna, kao snijeg; a oči njegove kao plamen ognjeni; I noge njegove nalik finoj mjedi, kao u peći užarene; a glas njegov kao huk mnogih voda. I imaše u desnoj ruci svojoj sedam zvijezda; a iz usta njegovih izlažaše oštar dvosjekli mač: a lice njegovo kao sunce kad sja u svojoj snazi."

"I okrenuh se da vidim glas koji govoraše sa mnom." Ne smijemo zaboraviti da ono što je Ivan vidio tom prigodom nije bio sâm Isus; bila je to samo vizija koja je simbolično prikazala stvarnost: "Vizije nisu stvarnost, premda ju one simbolički predstavljaju. To vrijedi bez obzira na to radi li se o onakvoj viziji kakvu Danijel opisuje kada kaže 'u noćnim viđenjima po glavi mi se vrzmalo', ili u punoj svjetlosti dana, poput prikaza pri preobraženju za koje je sam Isus potvrdio da se radilo o samo jednom takvom viđenju. (Mat. 17:9) Vizije pak darovane Ivanu, a zabilježene u Knjizi Otkrivenja nipošto ni na koji način ne valja smatrati nekakvim 'stvarnostima', što je zapravo značenje same one Ivanove izjave: 'Bijah u Duhu na dan Gospodnji' – tj. bijah u transu." (R2826:1) Sedam zlatnih svijećnjaka "Okrenuvši se i gledajući, Ivan ugleda u simbolu ono što mi pak sada možemo promatrati očima vjere i razumijevanja. Vidio je onoga nalik na Sina čovječjega (nalik čovjeku – nalik prvosvećeniku, s obzirom na to u kakvo ruho

bijaše zaodjenut) kako hoda između sedam zlatnih svijećnjaka brinući o njima, uređujući fitilje, preispitujući količinu i dovod ulja i tome slično. Znamo naime da je naš Gospodin Isus, mada udaljen, tijekom proteklih 18 stoljeća – a i duže – neprestano prisutan uz svoju Crkvu, podupirući interese svojega djela te upravljajući svojim pukom i njihovim pitanjima; prije svega preispitujući i oprezno se brinući za Crkvu kao svoga lučonošu – svoj svijećnjak. Ajme, kako li su nam kroz prošlost ti fitilji znali biti slabašni, kako je to sićušno svijetlo po putu bilo pretežito mrak, i koliko li se do sada uređivanja moralo obaviti, pa ni to nije reći da ih više neće i biti!" (R3569:3, 4) "Tih sedam crkava su odvojene po nekom od svojih osebujnih načela ili karakteristika, mada sjedinjene u zajedničku cjelinu u svojem stopljenom svjetlu." (F. B. Meyer) "… a onda kada u knjizi Otkrivenja 1:13 nailazimo na Spasitelja usred svijećnjaka, opasanoga o prsima sa zlatnim pojasom, mi kroz tu misao usvajamo i onu drugu – o našem Nebeskom prvosvećeniku kako nam pruža Svoju milost." (Edersheim, The Temple, str. 73) Briga o svijećnjaku! "Ovim je svjetlima prvosvećenik i njegovi po redu sljednici trebali raspolagati od jutra do večeri, nadolijevajući potrebno ulje. (Izl. 27:20, 21; 30:8) Tako i nama naš veliki Prvosvećenik svakodnevno sve više i više pruža 'um Hristov', kako bismo bili Njegovom slikom, sjekući troske – dno od te naše stare prirode – taj fitilj kroz koji sveti Duh djeluje." (T116)

Izl. 27:21 – "Aron i njegovi sinovi neka ga pripravljaju da gori od večeri do jutra pred GOSPODOM." Otk. 1:13 – "A usred sedam svijećnjaka jednoga nalik Sinu čovječjemu, odjevena u haljinu do nogu, i opasana oko prsiju zlatnim pojasom." „Stihove od 13. do 16. ne bismo trebali promatrati kao portret Gospodina u slavi. Riječ je samo o simboličnom prikazu. Njegovo lice zasigurno neće tako izgledati kada ga budemo smjeli vidjeti kakav jest i diviti se njegovoj slavi. U međuvremenu nam ovaj simbolički prikaz donosi iznimno vrijedne poruke i pouke, mnogo korisnije od naših pokušaja da predočimo izgled božanskog bića u slavi, koje prebiva u nepristupačnoj svjetlosti i koje ne možemo vidjeti ni potpuno pojmiti sve dok ne budemo preobraženi i ne ugledamo ga kakav uistinu jest.“ (R3569:5)

"Okrenuvši se i pogledavši tko mu se ono javio i obratio, Ivan spazivši sedam zlatnih svijećnjaka – sedam nosača za svjetiljke – spazi na tome mjestu i onoga 'nalik na sina čovječjega' – pazite: ne uistinu, ne zbilja samog 'Sina čovječjega' … ono što mu je u toj viziji bilo darovano od Boga ni u kojem slučaju on sam nije razumio, tj., ni pod koji ga način on nije mogao prepoznati kao takvog u svojem tijelu, već samo putem jednog predočenog simbola. "No glava Isusa Krista ukrašena kosom nalik na vunu nije ništa drugo no onaj prepoznatljivi element i sastojak Staroga vijeka, opisan u viziji proroka Daniela (Dan. 7:9) iz čega jasno razabiremo da takva pojavnost Isusova u Njegovu veličanstvenome izgledu sa sedom kosom u stvarnosti predstavlja puko simboličko upućivanje na jedno izrazito duhovno i iskustveno načelo te postignuće jedne prastare mudrosti. Istovremeno – Njegov je pogled sličan vatri, ili oganj, plamen iz njegovih vlastitih zjenica; što nas jasno opet uči o pronicljivoj i sposobnoj pojavi koja u potpunosti spoznaje učenje svakog ponaosob i na koji način se ovi svi odnose prema Njemu, Njegovu kraljevstvu, Njegovoj svetoj, to jest odabranoj Crkvi. Kroz Njegova vlastita usta i oštri prepoznatljiv dvosjekli mač uočavamo jedan opet tako specifičan oštar karakter kojeg posjeduje njegov vlastiti, božanski duh kojim propovijeda pred Njegovim sljedbenicima; po srijedi se time razdijeljuje svjetlo sjedinjenih i vjernih Njemu a čisti ih od svega tjelesnog, lažnog i nepripadajućeg, nečistog! Glas ovoga Suca – Očeva Suca stvoren preko velikih morskih dubina predočava jedno duboko razumijevanje od kojeg On nikada pa ni u kome smislu nije te neće nikada moći posrnuti. Glas taj pak s jedne je strane mogao bi zvučati kao ugodna, slatka glazba žamora, no s druge bi znao zvučati opako kao val, ili moćan oceanski huk nad olujama mora. To sve opet ukazuje kako su i Njegove raznorazne poruke za narode s mora prenošene do njih posredstvom nebeskog glasnika kojega On doista može upotrijebiti – a i što se na mnogo smisleniji način i događalo iz Njegove neposredne vlasti."

"Ruka iz čijeg je skuta pak rasipano sedam zvijezda ponovno je jedan simbolično preneseni doživljaj iz navedenog predanja putem koje Njegova vlastita Naredba drži i predočuje moć nad Božanskom Crkvom. Kroz to on osobno pojašnjava (Otkr. 1:20; 2:1, 8, 12, 18), te zvijezde prenose vlastito proročko obilježje preko posebnih svjedoka kojima su date specifične zadaće koje moraju objelodaniti crkvama. Postoji snažno zapažanje u smislu Njegova poimanja vlastite i odobrene Božje organizacije kroz sedam etapa, razdoblja ili epoha za koju i u kojoj se predočuje svaka osoba posebno koja kao posrednik stoji – preko koje Bog želi djelovati vlastitim probranim duhom koji im onda podaje snagu volje, to jest vlastitu volju usmjeravajući ove anđele to jest zvijezde – kao oruđe Njegove providnosti, a time se zapravo nipošto neće htjeti navijestiti jedan specifičan te nezamjenjiv lik; što bi opet značilo da u slučaju njegova nedostatka za izvedbu dužnosti on ga svakako bez problema smije zamijeniti i dati u obavljanje tog rada ili radne dužnosti bilo komu." „Čitavo je njegovo tijelo bilo prekriveno haljinom i skriveno, osim glave i nogu koje je Ivan mogao vidjeti. To nas podsjeća na objašnjenje apostola Pavla da se Kristovo tijelo sastoji od mnogih udova. (1. Kor. 12:12-31) Neki su poput uha, neki poput oka, neki poput nogu, a drugi poput ostalih udova njegova tijela. Krist, naš Gospodin, tako je predstavljen preko svojih članova, kojima je njegov Duh podijelio različite darove i službe. Noge, nalik mjedi užarenoj u peći, prikazuju posljednje žive članove Kristova tijela koji prolaze kroz ognjene kušnje. Budući da mjed simbolizira ljudsku narav, užarena mjed upućuje na njihovo pročišćavanje u kušnjama. Taj prikaz Sina Čovječjega stoga predstavlja Isusa usred sedam crkava i njegovu trajnu brigu za Crkvu kroz svaku fazu Evanđeoskog vijeka. Njegova nebeska prisutnost i moć upravljaju njezinim poslovima, dok njegovi sluge u različitim razdobljima navješćuju Sionu: ‘Tvoj Bog kraljuje.’“ (R2826:5; 2827:1) „Lice veličanstvenog Gospodina usred svijećnjaka sjalo je poput sunca u punoj snazi. To podsjeća na Danijelovu viziju glasnika i na svjetlost s neba koju je Savao vidio na putu prema Damasku. Simbol tako prikazuje neizmjernu slavu i pronicljivost uskrslog Gospodina.“ (R3569:6) Gospodinovo "tijelo" „U daljnjem opisu Ivan osobito ističe Gospodinove ruke i noge. Haljina mu je prekrivala tijelo od glave do stopala. Time se, čini se, pokazuje da je Kristova slava bila očitovana u njegovoj zemaljskoj službi, a zatim i preko apostola, dok je tijekom stoljeća nakon njihove smrti velikim dijelom ostala skrivena. U završnom dijelu Evanđeoskog vijeka noge Kristova tijela ponovno su obasjane svjetlom Sadašnje istine i pročišćavaju se poput uglačane mjedi u ognju. Zahvaljujući jasnijem razumijevanju Božjeg plana kroz proteklih šest tisuća godina, sebičnost se spaljuje, a posljednji članovi Kristova tijela nastoje odražavati Jehovin karakter i poniznost njegova proslavljenog Sina.“ (R3569:5, 6)

"Pradavni" (Prastari danima) (Otkr. 1:13, 14; Dan. 7:9, 13, 22) U Danijelovom proročanstvu, o Jehovi Bogu govori se kao o "Pradavnome". U istom proročanstvu o našem Spasitelju, Kristu Isusu, govori se kao o "Sinu čovječjem", koji dolazi i

kojeg dovode pred Pradavnog, da tako reći primi "vlast i slavu". (Dan. 7:13, 14) Ova misao nadasve je lijepo iznesena u sljedećem citatu: "Prijenos kraljevstva s četvrte zvijeri, koja je za svoje određeno vrijeme bila 'određena od Boga', na peto kraljevstvo, pod Mesijom, kada je došlo njegovo određeno vrijeme, prorok opisuje ovim riječima: 'I gle, na oblacima nebeskim dolazi netko kao Sin čovječji, i dođe do Pradavnoga, i dovedoše ga pred njega. I dade mu se (Kristu – Glavi i tijelu u cjelini) vlast i slava i kraljevstvo, da mu služe svi narodi, plemena i jezici. Njegova je vlast vječna vlast koja neće proći, a njegovo kraljevstvo ono koje neće biti uništeno.' To je anđeo protumačio u smislu da će se 'kraljevstvo i vlast i veličanstvo kraljevstva pod svim nebesima dati narodu svetaca Svevišnjega, čije je kraljevstvo vječno kraljevstvo; i sve će mu vlasti služiti i pokoravati se.' "Kako se može vidjeti, zemaljsku će vlast staviti u Kristove ruke Jehova ('Pradavni'), koji će mu 'sve podložiti pod noge'. (1. Kor. 15:27) Tako ustoličen nad Božjim kraljevstvom, mora kraljevati dok ne obori svu vlast i moć koje su u sukobu s voljom i zakonom Jehovinim." (A260, 261) U starozavjetno vrijeme, često se događalo da je vjesnik Jehovin – naš Gospodin Isus, u svom predljudskom postojanju kao Logos, koristio ime onoga koga je predstavljao. Citiramo: "Sugerirano je da, kada je zapisano da se Jehova ukazao Abrahamu (Post. 18:1), i opet Mojsiju (Izl. 3:3-15), to mora da je bio Krist Isus u svom predljudskom stanju; pa bi stoga to bilo njegovo ime. Odgovaramo da je takvo rezoniranje neopravdano: a da je ime primijenjeno na nekog drugog, to bi samo ukazivalo na to da je takav sluga bio visoko cijenjen kod Jehove i da se u toj prilici doista s njim postupalo kao s upraviteljem ili predstavnikom – ovlaštenim da vrši i božansku moć. U Izl. 3:2, izričito smo obaviješteni da je onaj koji je predstavljao Jehovu i koristio njegovo najistaknutije ime, 'JA SAM', bio 'anđeo [vjesnik] Jehovin!' Da je taj čašćeni vjesnik bio 'Riječ' (Ivan 1:1), naš Gospodin Isus u svom predljudskom stanju, ne sumnjamo ni trenutka, ali najvišeg i najčašćenijeg vjesnika ne bi se smjelo pobrkati s onim koga on predstavlja i u čije ime govori i čiju je moć vršio i dodijelio Mojsiju." (E43) U otkrivenju pruženom Ivanu, ispunjenje Danijelovog proročanstva privedeno je našoj pozornosti – Isusovo uzvišenje; i njegova dostojnost da primi "moć, i bogatstvo, i mudrost, i snagu, i čast, i slavu, i blagoslov." (Otkr. 5:12) Međutim, naš Gospodin Isus je osobno opisan vrlo slično Jehovi – Pradavnom, u Dan. 7:9. U Otkr. 1:13, 14 čitamo "… jednoga nalik Sinu čovječjemu, odjevena u haljinu do nogu… Glava i vlasi bijahu mu bijele kao bijela vuna, kao snijeg; a oči njegove kao plamen ognjeni."

Komentirajući ovo, brat Russell je rekao sljedeće: "Mi ne trebamo gledati na sliku stvorenu riječima iz Otkr. 1:13-16 kao na portret našeg Gospodina u slavi. To je samo simbolična slika. Neće izgledati onako kako je ovdje opisano kad ga vidimo kakav on jest i ugledamo njegovu slavu. Ova simbolična slika… Njegova glava i kosa bijele kao vuna i snijeg govore nam o njegovoj mudrosti, i, da je on 'Pradavni'; one također govore o raskoši i čistoći. Njegove oči, kao plamen ognjeni, govore nam u simbolu da je naš Učitelj svevideći, sveznajući; da ga vanjski oblici ili ceremonije ne zavaravaju, nego da može i doista čita svaku misao srca." (R3569:5) Tako, Isus zapravo nije "Pradavni", (iako mu u mnogočemu jako sliči – Heb. 1:3) jer u Dan. 7:13, 14, on je, kao "onaj nalik Sinu čovječjem", doveden blizu i pred Pradavnoga. Možda bi u vezi s tim bilo dobro imati na umu činjenicu da je sada, kao nikada prije, naš Gospodin Isus "koji je odsjaj Njegove [Jehovine] slave", ujedno i "vjeran odraz (izričita slika) njegove [Jehovine] osobe". A kao što je drevni anđeo nosio Jehovino ime, onoga koga je predstavljao, tako je i ovaj vjesnik (Krist Isus) sam dostojan da bude poistovjećen s Pradavnim, koga on još uvijek predstavlja. Sigurno, na temelju toga što je "početak stvaranja Božjega" (Otkr. 3:14), "prvorođenac svakog stvorenja" (Kol. 1:15), on je "Pradavniji" (prastariji u danima) od bilo kojeg drugog stvorenja; ali Jehova Bog nije stvorenje; i zbog toga je ON KAO NJIHOV STVORITELJ "PRADAVNI". Ali, ako bi netko ipak želio Isusa nazvati "Pradavnim", tada se Jehova Bog mora smatrati "izuzetim", kao što je to i u 1. Tim. 6:16 (R2747:4-6) budući da je "Otac uvijek izuzet jer je neizrecivo iznad svih usporedbi." (E79) Neki su primijetili da brat Russell (A260) primjenjuje pojam "Pradavni" na Krista – potpunu glavu i tijelo. Budući da Crkva nipošto ne bi mogla biti toliko drevna kao anđeoske vojske, na što je brat Russell točno mogao misliti? Možda je mislio na Crkvu kao Janjetovu Zaručnicu, kao onu koja dijeli njegovo ime (ili titulu), kako je navedeno u Sjenama Šatora Sastanka. (T102) "A ovo je ime kojim će se [tada] zvati [ime njenog Gospodina], Pravda Jehovina." (Jer. 33:16; 23:6) Gospodin i njegovi vjesnici "Ovo je onaj kojega poznajemo, kojega na taj način priznajemo kao instruktora i pazitelja svijećnjaka, crkava; koga također trebamo prepoznati kao onoga koji u desnoj ruci ima – u svojoj naklonosti, kao i u svojoj moći, sedam zvijezda – anđela ili vjesnika sedam crkava. Te zvijezde očito predstavljaju posebne službenike ili sluge crkve. U Otkr. 12:1 crkva je prikazana kao žena okrunjena s dvanaest zvijezda. Ove zvijezde očito predstavljaju dvanaest apostola kao posebna svjetla crkve.

Slično tome, na slici pred nama, sedam zvijezda koje Gospodin drži u desnoj ruci, čini se, predstavljaju posebne nositelje svjetla u crkvi, u svakoj od sedam faza ili razvoja. To što ih on drži u desnoj ruci, čini se da nas uči kako bi se ovi u nekom posebnom smislu trebali smatrati pod Učiteljevim vodstvom i zaštitom te brigom u interesu crkava koje su predstavljali. "Bit će primijećeno da su poruke upućene raznim crkvama sve upućene ovim zvijezdama, ili vjesnicima, ili anđelima crkava, kao da nas želi poučiti da bi odgovarajuću poruku za svako prikladno vrijeme ili epohu u crkvenom iskustvu Gospodin poslao preko određene zvijezde ili vjesnika kojeg bi on posebno zadužio kao svog predstavnika. Našeg Gospodina samog predstavlja velika svjetlost sunca, a njegovi posebni vjesnici u crkvi kroz čitavo to razdoblje dosljedno su prikazani kao zvijezde." (R3570:4) "Zvijezde" "To je onaj koga na ovaj način prepoznajemo i prihvaćamo kao učitelja i skrbnika o svijećnjacima, to jest crkvama; njega trebamo prepoznati i kao onoga tko u svojoj desnici drži – u svojoj milosti i u svojoj vlasti, sedam zvijezda – anđela ili vjesnika sedam crkava. Čini se da ove zvijezde označavaju posebne poslužitelje ili sluge unutar crkve. U Otkrivenju 12:1 crkva je prikazana u liku žene na čijoj se glavi nalazi vijenac od dvanaest zvijezda. Očito je da ove zvijezde simboliziraju dvanaest apostola kao duhovna svjetla crkve. Slično tome, u ovom nam se prikazu čini da onih sedam zvijezda u Gospodinovoj desnici simboliziraju posebne nositelje svjetla u crkvi, kroz svaku od njezinih sedam faza ili razvoja. Sâm podatak da ih Gospodin nosi u svojoj desnici čini se da nam poručuje da bismo trebali shvatiti kako su ovi pod posebnim Gospodinovim vodstvom, posebnom Njegovom brigom i zaštitom u svrhu očuvanja najboljih interesa onih crkava koje oni sami zastupaju." (R3570:2, 4) Onih dvanaest zvijezda (Otkr. 12:1) predstavljali bi sljedeće apostole: Petar (poznat kao Šimun), Andrija, Jakov, Ivan, Filip, Bartolomej (poznat kao Natanailo), Toma, Matej, Jakov (poznat kao Gospodinov brat), Lebej (poznat kao Tadej), Šimun (poznat kao zelot) i Pavao!

1:17, 18 – "I kad ga vidjeh, padoh mu k nogama kao mrtav. A on položi na me svoju desnicu govoreći mi: Ne boj se; ja sam prvi i posljednji: Ja sam onaj koji živi, i bio sam mrtav; i evo, živ sam u vijeke vjekova, Amen; i imam ključeve pakla i smrti."

"Toliko je velika bila raskoš da je Ivan pao kao mrtav kada ju je ugledao, baš kao što je Danijel pao ničice i bio kao mrtav čovjek u prisutnosti moćnoga koga je vidio, i baš kao što je Savao iz Tarza pao pred veličanstvom koje mu je bilo pokazano. Tako je to simbolično i s nama, kada jednom dobijemo tračak slave božanskog karaktera kroz božanski plan, kada jednom očima našeg razumijevanja dobijemo pravi pogled na onoga s kojim imamo posla, kao s velikim ispitivačem srca i skrbnikom svoje crkve, padamo pred njim poniženi u prah, shvaćajući da smo nesavršeni, da ne možemo stajati pred našim Učiteljem, da smo nedostojni njegove naklonosti i blagoslova."

"Ali kao što je on nježno dotaknuo Ivana, podižući ga, tako je i nama progovorio utjehom, mirom i ljubavlju, uvjeravajući nas da nemamo Velikog Svećenika koji ne bi mogao suosjećati s našim slabostima, nego, naprotiv, onoga koji je sposoban suosjećati i milosrdno pomoći, onoga koji nas je kupio svojom dragocjenom krvlju, koji nas je prihvatio i koji će nas ubrojiti u članove svog tijela, sve dok prebivamo u njemu, tražeći u svojim srcima da spoznamo i vršimo njegovu volju. "Njegovo utješno ohrabrenje za nas je: (1) 'Ne boj se.' Ista poruka koju nam je Otac poslao preko proroka Izaije, govoreći: 'Njihov strah od mene nije od mene, nego je naučen po ljudskim zapovijedima.' (Iza. 29:13) Ova pouka, 'Ne boj se', jedna je od prvih koje moramo naučiti. Ne možemo doći u usko zajedništvo s našim Gospodinom i biti od njega poučeni u vezi s drugim značajkama njegovog plana dok ne naučimo ovu pouku, 'Ne boj se', dok ne naučimo imati povjerenja u njega kao onoga koji nas je ljubio i kupio svojom dragocjenom krvlju... (2) 'Ja sam Prvi i Posljednji.' Moramo prepoznati našeg Gospodina kao onoga koji je bio početak Božjeg stvaranja i njegov svršetak, onoga po kome je sve postalo... (3) Moramo ga prepoznati kao onoga koji je bio mrtav, onoga koji je doista umro za naše grijehe, ali koji je doista bio podignut iz smrti Očevom silom. (4) Moramo shvatiti da je on živ u vijeke vjekova... (5) Moramo prepoznati da on ima ključeve, autoritet, moć nad grobom, da iz njega izbavi sve koji su tamo zatvoreni. Također moramo shvatiti da on ima 'ključ', moć nad smrću, tako da svi oni koje on oslobađa iz tamnice smrti... mogu na kraju biti izbavljeni." (R3569:6) Oni koji Ga "vide" i padaju kao mrtvi! "Ne svi, nego samo oni koji padaju kao mrtvi pred Gospodinom, koji prepoznaju vlastitu ništavnost, koji su, jezikom ove simbolične knjige, obezglavljeni, ili gube vlastitu volju, prihvaćajući umjesto nje Gospodinovu volju (Otkr. 20:4) jedino su oni ikada u stanju u potpunosti i sa zahvalnošću primiti ovu Gospodinovu poruku. Iz njih je strah izagnan; i jedino oni mogu znati da je naš Gospodin bio prvorođenac svega stvorenja, i posljednji; da je on bio početak Jehovinog djela, i njegov kraj, te da su sva bića i stvari stvoreni od njega ili po njemu, i da 'bez njega ništa nije postalo od onoga što je postalo.' (Ivan 1:3) Ovi također mogu znati, u potpunosti cijeniti, razumjeti, da Gospodin sada živi, a kako bi to cijenili moraju razumjeti da je on bio mrtav dijelove od tri dana – ne samo naizgled mrtav, već stvarno mrtav – njegova duša izlivena na smrt, učinjena žrtvom za grijeh. (Iza. 53:10-12)" (R2827:4)

"… on nije bio samo početak stvaranja Božjega i prvorođenac, nego dodatno i Njegov Jedinorođeni Sin... pronalazimo prekrasnu potkrepljujuću izjavu u vlastitim riječima našeg Gospodina... (Otkr. 1:17; 2:8) Ni u kojem drugom smislu ili načinu osim kao 'Jedino' izravno Božje stvorenje, kroz koje je sve ostalo stvoreno, ne bi naš Gospodin mogao biti prvi i posljednji od Božjeg stvaranja. Svako drugačije gledište, stoga, bilo bi neispravno i u suprotnosti sa… Pismima." (E93)

1:19, 20 – "Napiši ono što si vidio, i ono što jest, i ono što će biti poslije ovoga; Tajnu sedam zvijezda koje si vidio u mojoj desnici, i sedam zlatnih svijećnjaka. Sedam zvijezda anđeli su sedmerih crkava; a sedam svijećnjaka koje si vidio jesu sedam crkava."

Grčki tekst ovdje glasi: "Napiši, stoga, ono." "Čini se da nema nikakvog opravdanja za prevoditelje naše Uobičajene verzije što su izostavili riječ stoga iz ovog teksta, što je propust koji nijedan prethodni prevoditelj nije učinio. Nikada nije bilo dovedeno u pitanje pravo ove riječi na mjesto u tekstu. 'S kojom namjerom se koristi zaključna čestica, možda se najbolje odnosi na ono što neposredno prethodi: Budući da sam ja ovaj Moćni, prvi i posljednji, koji je bio mrtav i živ je, ti, stoga, piši; jer sve što ja objavljujem čvrsto je i sigurno'." (The Revelation of Jesus Christ, Streeter, str. 98) "Ono što si vidio, i ono što jest" možda se odnosi na ono što je Ivan već iskusio; i što je, u nekom smislu, bilo u prošlosti; ali što je, unatoč tome, i dalje zaokupljalo njegovu pažnju! "I ono što će biti poslije ovoga." Sasvim je očito da su stvari koje su do sada zaokupljale njegovu pažnju, "sedam zvijezda" i "sedam zlatnih svijećnjaka", trebale ostati, tako reći, dijelom vizije koja se stalno širi. Dakle, sada mu se, kao prvo, trebala obznaniti "tajna sedam zvijezda" koje je Gospodin držao u svojoj desnici; i "sedam zlatnih svijećnjaka." "Sedam zvijezda," objavio je Gospodin, "anđeli [vjesnici] su sedmerih crkava." "Zvijezde koje objašnjava (Otkr. 1:20; 2:1, 8, 12, 18) anđeli su ili vjesnici ili posebni sluge Crkve u svakoj epohi. Sugestija je da bi Gospodin prepoznao u svojoj Crkvi, u svakoj od njezinih sedam faza ili razvoja, jednog predstavnika kojemu bi se posebno obratio, i preko kojeg bi poučavao Crkvu, i kojeg bi držao ili čuvao kao svoj instrument vlastitom moći ili rukom." (R2826:6) "'U njegovoj desnici' označava u njegovoj naklonosti kao i u njegovoj moći, te da ih treba smatrati u nekom posebnom smislu pod Učiteljevim vodstvom i zaštitom i brigom u interesu Crkava koje su predstavljali." (R3570:4) Ali tko su ove "sedam zvijezda"? Budući da Pisma izričito ne imenuju te "anđele"; i uz iznimku, možda, za laodicejsko razdoblje, brat Russell nije dao nikakve naznake tko su oni mogli biti; to je sada više-manje stvar nagađanja, pri čemu si ne možemo dopustiti da budemo dogmatični. Međutim, kao što to činimo s drugim biblijskim proročanstvima, kada nađemo određene dobro potvrđene povijesne činjenice, u potpunosti u skladu s tim proročanstvima, prihvaćamo ih kao ispunjene; tako to možemo učiniti i ovdje. Iznesen je prijedlog tko je tih sedam vjesnika; i budući da povijest potvrđuje činjenicu da se ono specifično djelo koje je svaki od njih učinio, specifična istina (dogme, doktrine, itd.) koju je objavio i specifično vrijeme u kojem je živio, u potpunosti podudaraju s onim što je za njih proročanski prorečeno (Otkr. 2:1-3:22), prihvaćamo popis kao točan.

Crkvena razdoblja Ne možemo biti apsolutno sigurni u pogledu početka i kraja, ili duljine bilo kojeg od ovih "crkvenih" razdoblja, budući da nas sama Pisma izričito ne obavještavaju. Datumi koji su ovdje predloženi, stoga, što se tiče početka i završetka dotičnih razdoblja, puke su aproksimacije: Crkva

Vjesnik (Zvijezda)

Razdoblje (otprilike)

Značajni Događaji

Efez

Pavao

33. do 73. god. po Kr.

Apostolsko doba i utemeljenje

Smirna

Ivan

73. do 325. god.

Vrijeme poganskih progona do Konstantina

Pergam

Arije

325. do 1160. god.

Prijelazno razdoblje i uspon papinstva

Tijatira

Waldo

1160. do 1378. god.

Prava crkva u pustinji; prvi prijevod na francuski (oko 1160.)

Sard

Wycliffe

1378. do 1518. god.

Interval prije Reformacije; engleska Biblija (oko 1380.)

Filadelfija

Luther

1518. do 1874. god.

Reformacija do nedavnih vremena; njemačka Biblija (oko 1534.)

Laodiceja

Russell

1874. do danas

Nominalna crkva današnjice i žetva

Od ovih, prva dvojica, Pavao i Ivan, pripadali su propisno nadahnutim apostolima; preostala petorica: Arije, Waldo, Wycliffe, Luther i Russell, iako nisu bili božanski nadahnuti, ipak su bili božanski određeni i vođeni u vezi s onim što su objavljivali i pisali u svrhu i u korist jedne, prave crkve! "Kako bismo dobili ptičju perspektivu aranžmana, uočit ćemo njihov kronološki položaj. Efez obuhvaća razdoblje života apostolâ; Smirna, vrijeme poganskih progona, koje se proteže sve do oko 325. g. poslije Krista, kada je Konstantin postao rimski car i izjasnio se za kršćanstvo. Pergam obuhvaća prijelazno razdoblje u kojem je započeo uspon papinstva; Tijatira, prostor u kojem je prava crkva bila u pustinji, dok je otpala crkva sjedila kao kraljica i obilno živjela u slastima zemaljskih kraljeva. Sard uključuje kratak interval neposredno prije Reformacije; Filadelfija, razdoblje od Reformacije sve do nedavnih vremena; a Laodiceja, nominalnu crkvu današnjice." (R5992:3) "Ne smijemo misliti na različite epohe predstavljene u porukama raznim crkvama kao na točna razdoblja, kao da postoji određeni trenutak početka i određeni trenutak zatvaranja. Umjesto toga, svaku od njih trebamo shvatiti kao opće razdoblje, koje se preklapa jedno preko drugog." (R5718:1) Iako je brat Russell vjerovao da su ovi vjesnici "sedmerih crkava" bili svi pojedinci kojima je Bog, preko Krista Isusa, povjerio osobnu odgovornost prema svojoj Crkvi (R2826:6), te da je on osobno bio vjesnik laodicejskog razdoblja, bio je preskroman da to otvoreno izjavi. Ipak, onaj tko to traži, to može pronaći nježno i graciozno skriveno u sljedećem izvatku iz njegovog pera:

"Budući da je otkrivenje bilo potpuno, Ivan je pao pred anđela koji mu je dao otkrivenje kako bi mu iskazao štovanje. To može značiti da će na kraju ovog Evanđeoskog vijeka, kako cijela Crkva, Ivanova klasa, bude uviđala odvijanje božanskog plana, među njima možda postojati duh ili raspoloženje da iskazuju previše časti onome koga je Gospodin iskoristio za komuniciranje božanskog svjetla koje je sada pravovremeno." (R3572:4) Vlašići (Plejade), "Sedam Zvijezda" (Vidi Job 38:31 margina) U zviježđu Bika, postoji skupina zvijezda nazvanih Vlašići (Plejade). Drevnim su narodima bile poznate kao "sedam zvijezda". Zapravo, one se spominju u Jobu 38:31, gdje se Joba pita: "Možeš li svezati slatke utjecaje Vlašića?" U Autoriziranoj verziji, na margini piše, "sedam zvijezda". Neki su smatrali da Vlašići predstavljaju središte Božjeg svemira; da od tamo emaniraju život, energija, moć, itd. Otuda i upit: "Možeš li svezati slatke utjecaje Vlašića?" Vjerujemo da treba reći još nešto o ovim "sedam zvijezda". Mogu li one na neki način predstavljati sedam "anđela" ili vjesnika, koji se drže u desnoj ruci našeg Gospodina (Otkr. 1:20) i odakle emaniraju slatki utjecaji božanske istine i ljubavi za blagoslov Crkvi Božjoj! Niti postoji išta što bi zaista moglo osujetiti ovaj sveti utjecaj tih "sedam zvijezda" – jer one leže, tako reći, daleko izvan dometa čovjeka! "Oblaci" – zemaljski oblaci povremeno su možda zamračivali njihovu svjetlost, ali njihovi dobroćudni utjecaji nikada nisu prestali prodirati kroz njih. Usput možemo reći da u ovoj skupini ima mnogo više od sedam zvijezda, što je pokazao teleskop; ali stari su vidjeli samo njih sedam; a mnogima je golo oko otkrivalo samo šest. Sugeriramo da, iako je Bog stavio "sedam vjesnika" na posebno mjesto u pogledu vodstva i prosvjetljenja Crkve, nesumnjivo je bilo mnogo drugih "zvijezda" koje su pomagale u tom pravcu, ali one nisu trebale biti toliko uočljive kao "sedam zvijezda". "Sada je utvrđeno da je i sunce u pokretu, noseći sa sobom svoju sjajnu pratnju kometa, planeta, svojih satelita i njihovih, oko nekog drugog i uvelike moćnijeg centra. Astronomi se još nisu u potpunosti složili što je ili gdje je to središte. Neki, međutim, vjeruju da su otkrili da je njegov smjer u Vlašićima (Plejade), a posebno Alkiona, središnja od renomiranih zvijezda Vlašića. Istaknutom njemačkom astronomu, prof. J. H. Mädleru, pripada čast što je došao do ovog otkrića. Alkiona bi se, dakle, koliko je znanost uspjela spoznati, činila kao 'ponoćno prijestolje' u kojem cijeli sustav gravitacije ima svoje središte, i s kojeg Svemogući vlada svojim svemirom…" (C327)

"Iz jasnijeg astronomskog znanja naših dana, utvrđeno je da dok planeti našeg Sunčevog sustava kruže oko Sunca, ipak postoji ogroman broj drugih sunaca od kojih svako ima svoju vlastitu pratnju planeta, koji zajedno sa svojim satelitima kruže oko njega kao središta. Nadalje, znanost izjavljuje da postoji daleko moćnije središte, oko kojeg kruže ovi nebrojeni milijuni sunaca, praćeni svojim planetima i satelitima. Čini se da je to veliko središte povezano s Vlašićima, a posebno s Alkionom, središnjom zvijezdom ove poznate skupine. Iz tog je razloga iznesena sugestija da Vlašići mogu predstavljati Jehovino prebivalište, mjesto iz kojeg on vlada svemirom. Ova misao daje novu snagu pitanju koje je Svemogući postavio patrijarhu Jobu: 'Možeš li svezati slatke utjecaje Vlašića ili odriješiti veze Oriona? Možeš li izvesti zviježđa

Zodijaka u njihovo vrijeme?' (Job 38:31, 32)" (R5710:2) "Što se njega (Joba) ticalo, pitanje: 'Možeš li svezati slatke utjecaje Vlašića?' moglo se odnositi na ono što je tada bilo uobičajeno vjerovanje – naime, da je blago proljetno vrijeme na neki način bilo uzrokovano specifičnim položajem Vlašića na nebu u to godišnje doba; kao da je Bog jednostavno rekao: 'Možeš li spriječiti ili usporiti proljeće?' Ostalo je na modernoj znanosti da to šire i uzvišenije primijeni, i da pokaže u ovom, kao i u drugim slučajevima, da je Biblija tako uobličena da proširuje svoj obzor s napretkom otkrića te da se potrebita stabilnost moralnog pravila, u njoj, nadasve divno stapa sa sposobnošću kretanja i napretka. Ako ispitamo tekst u Jobu 38:31 u originalu, uočavamo da je kaldejska riječ u našoj verziji prevedena kao Vlašići – Hima (Chimah), što doslovno znači šarka, osjenjak (stožer) ili osovina, koja se okreće i pomiče druga tijela zajedno sa sobom. Sada, začudo rečeno, za skupinu zvijezda koja je tako okarakterizirana nedavno je utvrđeno, nizom neovisnih izračuna u potpunom neznanju o značenju teksta – da su zapravo šarka ili osovina oko koje se Sunčev sustav okreće. Dugo je bilo poznato kao jedna od najosnovnijih istina astronomije, da se zemlja i planeti okreću oko sunca; ali se nedavno među astronomima počelo postavljati pitanje: 'Stoji li sunce mirno, ili se kreće oko nekog drugog objekta u svemiru, noseći sa sobom u svojoj orbiti svoju povorku planeta i njihovih satelita?' Budući da je pozornost posebno usmjerena na ovu temu, ubrzo je otkriveno da Sunce ima primjetno kretanje, koje je težilo u smjeru skupine malih zvijezda u obliku ljiljana, zvanih zviježđe Herkul. Prema tom zviježđu, čini se da se zvijezde otvaraju; dok se na suprotnoj točki neba njihove međusobne udaljenosti naizgled smanjuju – kao da se udaljavaju, poput pjenastog traga broda sa sunčeve putanje.

"Kada je ova velika fizikalna istina utvrđena izvan svake sumnje, sljedeći predmet istraživanja bila je točka ili središte oko kojega je sunce izvodilo ovu čudesnu rotaciju; i nakon niza složenih zapažanja i najgenijalnijih izračuna, ovaj zamršeni problem također je uspješno riješen kao jedan od najvećih trijumfa ljudskog genija. Prof. J. H. Mädler iz Dorpata otkrio je da je Alkiona, najsvjetlija zvijezda Vlašića, težište našeg golemog sunčevog sustava, svjetlosna šarka na nebesima oko koje se naše sunce i njemu pripadajući planeti kreću kroz svemir." (Bible Teachings in Nature, Hugh Macmillan, str. 7, 8) "A sedam svijećnjaka koje si vidio jesu sedam crkava." Ovi sedam svijećnjaka prvi nam se put skreću na pozornost u Otkr. 1:12, 13, kao simbolizam za "sedam crkava", tj. sedam faza u razvoju one jedne, Crkve Evanđeoskog vijeka! "… u svojoj posljednjoj velikoj poruci Crkvi naš Gospodin oslikava sedam zlatnih svijećnjaka ili stalaka za svjetiljke odvojenih jedan od drugog, i objašnjava da oni predstavljaju sedam faza ili epoha Crkve koje simboliziraju sedam skupština u Aziji." (R3650:6) "U Otkrivenju pažnja nam je ponovno skrenuta na isti taj svijećnjak ili stalak za svjetiljku, no njegovi su dijelovi odvojeni – savez, odnos između njih pruža naš Otkupitelj, antitipski Prvosvećenik. Stalak za svjetiljku je simbolizirao Gospodinov nominalni narod tijekom cijelog ovog Evanđeoskog vijeka, uključujući i njegove 'članove'. On iznosi svjetlo života, ono svjetlo koje sja u mraku i kojemu je On naredio da sja pred ljudima, kako bi vidjeli naša dobra djela te slavili Oca na nebesima… Važno je uočiti kako stalak za svjetiljku predstavlja nominalnu kršćansku crkvu prije negoli istinsku. To vidimo po tome što Gospodin u obraćanju svakoj od ovih svjetiljki ili crkava pronalazi pogrešku u mnogima i odobrava samo nekolicinu, a osobito pak u onoj posljednjoj, sedmoj, laodicejskoj crkvi našeg dana." (R3569:4) Nakon toga u Ivanovu izvještaju o viziji slijede poruke upućene sedmerim crkvama u Maloj Aziji preko njihovih „anđela“. Uz tri značajne iznimke, poruke imaju sedam glavnih podjela, kako slijedi: (1) Pozdrav (2) Identifikacija Govornika (3) Pohvala (4) Osuda (5) Opomena (6) Usrdna molba (Zamolba) (7) Obećanje pobjednicima. Iznimke su Smirna i Filadelfija, kojima nije upućena osuda, te Laodiceja, kojoj je upućena samo osuda.

Izdavač: Međunarodno Udruženje Istraživača Biblije Kneza Branimira 18, 44010 Sisak mobitel: 098-199-4362 web stranica: www.istrazivaciBiblijeuHrvatskoj.com

OTKRIVENJE 2. I 3. POGLAVLJE

2

1. CJELINA: Efez i Smirna (Otkrivenje 2:1-11)

3

2. CJELINA: Pergam (Otkrivenje 2:12-17)

21

3. CJELINA: Tijatira (Otkrivenje 2:18-29)

31

4. CJELINA: Sard, Filadelfija i Laodiceja (Otkrivenje 3:1-22)

41

1. CJELINA: Efez i Smirna (Otkrivenje 2:1-11)

2:1 "Anđelu efeške crkve napiši: Ovo govori onaj koji drži sedam zvijezda u svojoj desnici, koji hodi posred sedam zlatnih svijećnjaka." Mala skupština u Efezu bila je reprezentativna za sve Božje skupštine (u Jeruzalemu, Antiohiji, Rimu, Korintu, Kolosima, Filipima, Solunu, itd., kao i ostalih šest crkava u Maloj Aziji), tijekom prve – početne faze ili razdoblja razvoja kršćanske Crkve. Ali, tko je bio "anđeo" ili vjesnik ove efeške crkve? Vjerujemo da je to bio Pavao; jer, iako su svi apostoli Petar, Ivan, itd., bili "zvijezde" ili nositelji svjetla ranoj crkvi, Pavao je bio taj koji je, više od ikoga drugog, ispunio misiju "anđela" ili "zvijezde"! To postaje vrlo očito kada se prouči njegov život, njegove poslanice i njegovo djelo. Zasigurno, on je bio daleko bogatiji vizijama od svih ostalih apostola zajedno. "... briga za sve crkve." (2. Kor. 11:28) "Sv. Pavao, najučeniji od dvanaestorice... nakon što su mu se otvorile oči razumijevanja, i nakon što je postao duhom začeto novo stvorenje, sv. Pavao pokazao je čudesan uvid u božanske stvari. Objašnjavajući taj uvid, on je izjavio da je imao viđenja i otkrivenja više nego svi drugi Gospodinovi apostoli zajedno. (2. Kor. 12:1, 7, 11, 12) "Sve je to bilo u skladu s onim što je Gospodin rekao s obzirom na njega: 'On mi je izabrana posuda.... Pokazat ću mu koliko mu treba pretrpjeti za ime moje.' (Djela 9:15, 16) Prirodno, Gospodin je mogao upotrijebiti talentiranog čovjeka, dobro obrazovanog čovjeka, koji se potpuno odrekao vlastite volje, u bolju svrhu nego što bi mogao upotrijebiti neobrazovanog čovjeka; a o nekim preostalim apostolima zapisano je da je čak i mnoštvo primijetilo da su neuki i neobrazovani. (Djela 4:13) Sa sv. Pavlom, međutim, to nije bio slučaj. Imao je obrazovanje i čudesnu širinu uma. Sva duhom začeta Božja djeca, sposobna razumjeti duboke stvari Biblije, zasigurno su zadivljena logikom, mudrošću i snagom Pavlovih spisa! Ne znamo ništa na svijetu što bi se moglo s njima usporediti. "Gurnut u prvi plan kao Gospodinov glasnogovornik poganima, Pavlov um je brže od umova drugih apostola shvatio stvari koje su se odnosile na novu rasporedbu (dispensaciju); i on je uvidio da su pogani trebali biti subaštinici sa Židovima u privilegijama kraljevstva. (Ef. 3:12; Kol. 1:25-27) Prirodno, neki su smatrali da sv. Pavao ide predaleko; i podignut je argument da on nije jedan od dvanaestorice, da ga se ne treba svrstavati u apostole, itd. "Koliko god da je sv. Pavao bio spreman biti ništa i pustiti druge da sami prosuđuju o njemu, ipak je osjećao dužnost prema istini. To ga je navelo da nam vrlo jasno kaže da ima puni dokaz svog apostolstva, i da ni u čemu ne zaostaje za onim najistaknutijim apostolima u razumijevanju božanskog programa – da, da je njemu više nego svima drugima Gospodin

otkrio više od onih stvari koje dolaze, a o kojima je govorio naš Gospodin Isus. (Ivan 16:13; 2. Kor. 11:5; Gal. 2:2-10; itd.)" (R5941:6) Nije li sv. Pavao, kao "anđeo" ove Crkve, bio taj koji je onima u "Efezu" prepoznao Onoga koji ga je ovlastio da preda poruku (Djela 9:15; Rim. 1:1; Ef. 3:7-9); Onoga "koji hodi posred sedam zlatnih svijećnjaka" (Otkr. 2:1) - kao prvosvećenika naše vjere (priznanja)? (Heb. 3:1; 8:1-3; Vidi također Heb. 5:1-3; 7:26, 27; 9:11, 24; 10:11, 12) Heb. 3:1 - "Zato, braćo sveta, zajedničari nebeskoga poziva, promotrite Apostola i Prvosvećenika naše vjere [priznanja], Krista Isusa." Heb. 7:26, 27 - "Jer takav nam je Prvosvećenik i trebao: svet, nedužan, neokaljan, odvojen od grešnika i uzvišeniji od nebesa; koji ne treba, kao oni prvosvećenici, svakodnevno prinositi žrtve, najprije za svoje grijehe, a zatim za grijehe naroda: jer on je to učinio jednom zauvijek, kada je prinio samoga sebe." Heb. 8:1, 2 - "... imamo takvoga prvosvećenika, koji je sjeo zdesna prijestolja Veličanstva na nebesima; služitelj Svetišta i pravog šatora, što ga podiže Gospodin, a ne čovjek." Heb. 9:11 - "Ali Krist, pojavivši se kao prvosvećenik budućih dobara, kroz veći i savršeniji šator, ne rukotvoren." Heb. 9:24 - "Jer Krist nije ušao u svetinju rukotvorenu, koja je samo slika prave; nego u samo nebo, da se sada pojavi pred licem Božjim za nas." Svećenik i svijećnjak Lev. 24:3, 4 - "... u Šatoru sastanka, neka ga Aron uređuje od večeri do jutra pred GOSPODOM neprestano: to neka bude vječna odredba u vašim naraštajima. Neka uređuje svjetiljke na čistom svijećnjaku pred GOSPODOM neprestano." Efez "Riječ Efez znači prvi, poželjan. Tijekom ovog razdoblja naš Gospodin 'drži sedam zvijezda u svojoj desnici', itd. (Poglavlje 1:20) Vjesnici crkava – sv. Pavao, sv. Petar, sv. Ivan itd. – bili su tako snažno vođeni i držani u zahvatu našeg Gospodina tijekom ove epohe da njihova učenja prihvaćamo kao njegova, vjerujući da su njihove riječi doista bile njegove riječi. Ovoj se fazi crkve odaje priznanje za njen vjerni, strpljivi rad i za njeno razlučivanje istine i pravih učitelja." (Djela 20:28-30; 1. Kor. 11:19) "Karakteristično za to razdoblje bilo je to da su 'ostavili sve i slijedili ga.' S radošću su podnosili otimanje svojih dobara. Prodavali su što su imali i davali onima u potrebi. Iako su često bili lišeni kruha ovog sadašnjeg života, oni ne samo da su imali Živi kruh, već su imali obećanje 'stabla života koje je usred Raja Božjega.' Treba se prisjetiti da su sva stabla u Edenu bila stabla života, ali da je ono usred Vrta tada bilo zabranjeno stablo, čije je neposlušno jedenje donijelo smrt Adamu i cijelom njegovom rodu. To stablo usred Raja nazvano je 'stablo spoznaje dobra i zla'; a obećanje našeg Gospodina u današnjem proučavanju je da će pobjednici Evanđeoskog doba imati punu slobodu uzimati od tog stabla pod najblagoslovljenijim i najzadovoljavajućim uvjetima – kada će im ta spoznaja biti

od koristi uz božansko odobrenje, i kada im to tada neće donijeti prokletstvo." (R5992:3) Pavao i Crkva u Efezu!!! "Efez je u mnogim pogledima bio mjesto najuspješnijeg djela apostola Pavla. Proveo je tamo ukupno oko tri godine, u pratnji Timoteja, Erasta, Tita i, moguće, drugih. Utjecaj njegovog djela, bilo izravno ili neizravno, protezao se na druge gradove u okolici. Pretpostavlja se da su se upravo tijekom tog boravka u Efezu pokrenule skupštine na obližnjim mjestima, koje se u Otkrivenju spominju kao 'sedam crkava u Aziji' (Maloj Aziji). Naša posljednja lekcija pokazala je kako je apostol započeo svoje djelo u Efezu u sinagogi. Nastavio je iznositi istinu sve dok protivljenje nije postalo sasvim primjetno, a neki od židovskih sljedbenika počeli su loše govoriti o učenjima vjernika. Tada su apostol i oni koji su vjerovali, nespremni nastaviti sa stanjem razdora, prestali prisustvovati sinagogi i započeli zaseban sastanak, očito u unajmljenoj javnoj dvorani, zvanoj 'Tiranova škola', jer ju je, prema tadašnjem običaju, on u tu svrhu koristio prijepodneva." (R3157:3) Grad Efez "Efez: slavni grad u okrugu Jonije, gotovo nasuprot otoka Samosa, i otprilike na sredini zapadne obale poluotoka koji se obično naziva Mala Azija. Od rimske provincije Azije, Efez je bio glavni grad." (Smithov rječnik Biblije) "Efez znači prvi, poželjan." (R491:1) Pavao - Prvi vjesnik! "Osim... briga za sve crkve." (2. Kor. 11:28) "Na njega je pala briga za sve crkve među poganima, i velike su bile odgovornosti te službe. Iako je položaj bio izuzetno

naporan i težak, te je zahtijevao veliku hrabrost, revnost, energiju i samoodricanje da bi se ispunio, također je bio položaj velike časti." (R1744:3)

2:2, 3 "Znam tvoja djela, i tvoj trud, i tvoju strpljivost, i kako ne možeš podnijeti one koji su zli; i iskušao si one koji kažu da su apostoli, a nisu, i našao si da su lašci. I podnosio si, i imaš strpljivosti, i za ime moje trudio si se i nisi posustao." Ponovno, bio je to apostol Pavao, kao "anđeo" Crkve u "Efezu", koji je odao priznanje Crkvi tog razdoblja za njen "vjerni, strpljivi rad i za njeno razlučivanje istine i pravih učitelja. (Djela 20:28-30; 1. Kor. 11:19) Otkr. 2:2, 3 - "Znam tvoja djela... trud... strpljivost... podnosio si, i imaš strpljivosti, i za ime moje trudio si se, i nisi posustao." 1. Sol. 1:3 - "Neprestano se sjećajući vašeg djela vjere i truda ljubavi i strpljivosti nade u Gospodina našega Isusa Krista." 1. Sol. 1:8 - "... posvuda se proširila vaša vjera u Boga." Rim. 1:8 - "Zahvaljujem Bogu svome po Isusu Kristu za sve vas, što se vaša vjera navješćuje po svem svijetu."

2. Kor. 8:2 - "... kako je u velikoj kušnji nevolje izobilje njihove radosti i njihovo duboko siromaštvo obilato urodilo bogatstvom njihove darežljivosti." Heb. 10:34 - "... sažalili ste se nad mojim okovima, i s radošću ste prihvatili otimanje svojih dobara, znajući u sebi da na nebu imate bolje i trajno imanje." "Karakteristično za to razdoblje bilo je to da su 'ostavili sve i slijedili ga.' S radošću su podnosili otimanje svojih dobara. Prodavali su što su imali i davali onima u potrebi." (R5992:3) Ne samo da ih je Gospodin na taj način, preko "anđela", pohvalio za njihov rad, trud i strpljivost, nego i zato što "ne možeš podnijeti one koji su zli: i... iskušao si one koji kažu da su apostoli, a nisu, i našao si da su lašci." "... jer 'iskušao si one koji kažu da su apostoli, a nisu, i našao si da su lašci.' Zašto su, u naizglednoj suprotnosti s općom zapovijedi, 'Ne sudite', oni pohvaljeni u ovo i samo u ovo vrijeme zbog iskušavanja ovih lažnih učitelja? Zato što je prvoj crkvi (i samo njoj) bila dana nadnaravna moć razlučivanja duhova. Slučaj Ananije i Safire, Šimuna i Elime vračara, i drugi, otkrivaju ovu moć." (W. I. Mann; R336:4) Bilo je zla u Korintu, o kojem je Pavao bio na neki način obaviješten; i to ga je ožalostilo. Pisao im je o tome; i oni su također bili ožalošćeni; ali su također bili potaknuti da to isprave. Očito, oni toga nisu bili svjesni; barem, nisu u potpunosti cijenili njegove zle potencijale! Sada im ponovno piše: 2. Kor. 2:3-6 "... da ne bih, kad dođem, imao žalost od onih od kojih bih se trebao radovati; imajući pouzdanje u sve vas, da je moja radost radost sviju vas. Jer iz velike nevolje i tjeskobe srca pisao sam vam s mnogim suzama; ne da biste se ražalostili, nego da biste upoznali ljubav koju u izobilju imam prema vama. A ako je tko prouzročio žalost, nije ražalostio mene, nego djelomično: da vas sve previše ne opteretim. Dovoljna je takvom čovjeku ova kazna koja mu je nanesena od mnogih." Bilo je i onih koji su došli u Korint, tvrdeći da njihova riječ ima jednaku težinu kao i riječ izvornih Dvanaestorice; drugim riječima, da su i oni Apostoli. Oni su te ljude iskušali; našli su da im nedostaje duh istine – našli su da su lašci, i okrenuli su se od njih. (Otkr. 2:2) Ovi lažni učitelji, koji su čak i za samog života originalne Dvanaestorice tvrdili da njihove riječi i učenja imaju jednaku težinu onima Apostola, nakon smrti potonjih, tvrdili su da su oni njihovi nasljednici; i na taj način su ti "Nikolaiti" od tada nastojali gospodariti nad Božjom baštinom – Crkvom Božjom! Pavao je bio taj koji je prvi skrenuo pozornost na tu "tajnu bezakonja". (Djela 20:29, 30; 2. Sol. 2:7) Bog ih mrzi; i pohvaljuje one, koji imajući dovoljno Duha Istine koji ih motivira, također mrze i preziru te činitelje bezakonja. (Otkr. 2:6) Opomena sv. Petra starješinama njegova doba, vrijedna je pažnje: "... pasite stado... nadgledajući ga ne prisilno, nego dragovoljno; ne radi prljavog dobitka, nego spremna srca; niti kao oni koji gospodare nad Božjom baštinom, nego bivajući uzorom stadu, a kad se pojavi Vrhovni pastir, primit ćete krunu slave koja ne vene." (1. Pet. 5:2-4)

Prava Crkva i lažna Klasa svetišta i mnoštvo "Tako se pokazuje podjela crkve na dvije izrazite klase, koje se u Dan. 8:11-14 razlikuju kao svetište i mnoštvo; jedna je klasa, iskvarena laskavim počastima svijeta, prekršila svoj savez s Bogom, dok je druga klasa zapravo ojačala progonstvima kojima ih je izložila njihova odanost Bogu." (C37) Apostoli... nisu! "... rekao je: 'Riječ Božja je dovoljna da Božji čovjek bude potpuno opremljen.' (Djela 20:32; 2. Tim. 3:15-17) Vidimo, dakle, da Crkvi nije trebalo ništa više od dvanaestorice Apostola, niti kakvo daljnje otkrivenje bilo koje vrste od onih koja su joj dana kroz ovo nadahnuto apostolstvo. Ali da će biti onih koji će pogrešno tvrditi da su apostoli, Gospodin Isus je jasno naznačio, izjavivši da će biti lažnih apostola, 'koji kažu da su apostoli, a nisu'. (Otkr. 2:2)" (OV396) Tobožnji apostoli (ili apostolski nasljednici) "Oko 325. g. po. Kr. biskupi Crkve, zavedeni od Sotone, proglasili su se nasljednicima Apostola u moći i Božanskom autoritetu; dok Biblija izjavljuje da je bilo samo 'Dvanaest apostola Janjetovih.' (Otkr. 21:14) "Kada je u šesnaestom stoljeću svjetlost reformacije počela svitati, narod je počeo gledati mimo biskupa i propitivati se što su Isus i apostoli rekli. Željeli su Bibliju. Ali jedno vrijeme biskupi su im stajali na putu. Bilo je to 1526. godine po. Kr., točno dvanaest stoljeća nakon donošenja prvog vjerovanja, kada je profesor Tyndale, pobožan čovjek i učenjak, preveo Novi zavjet na engleski i nastojao ga dati britanskom narodu. Iako su tisak i papir bili izumljeni, on nije mogao objaviti svoje djelo u Velikoj Britaniji; jer je moć biskupa bila prevelika. Nijedan tiskar nije se usudio uvrijediti ih. "Profesor Tyndale naposljetku je uspio tiskati svoje djelo na njemačkim tiskarskim strojevima u gradu Hamburgu, a zatim je te Nove zavjete uvezao u London. Pojavili su se u izlozima trgovina, i narod se radovao. Ali mase su shvatile da ne mogu čitati; jer je obrazovanje bilo samo među nekolicinom privilegiranih. Počeli su priređivati biblijska čitanja - unajmljivati učene ljude da im ih čitaju. Ali biskupi su, saznavši za te stvari, otkupili cijelu nakladu Tyndaleovog Novog zavjeta i javno spalili knjige ispred katedrale sv. Pavla u Londonu - protestantski biskupi Engleske crkve! Zaključili su da bi, ako bi se narod vratio Bibliji, zanemarili vjerovanja i one koji su ta vjerovanja stvorili; i da bi time njihova vlastita čast i utjecaj bili izgubljeni. Također su predvidjeli da bi sva vjerovanja bila osporavana biblijskim autoritetom, te da bi i njihove apostolske tvrdnje bile osporavane Isusovim riječima, koji objavljuje da oni koji to tvrde 'lažu'. - (Otkr. 2:2)" (SM549) "Tako se brzo odvraćate..."

"Crkvi u Galaciji je napisao: 'Čudim se da se tako brzo odvraćate od onoga [Pavla] koji vas pozva u milost Kristovu, na drugo evanđelje: koje i nije drugo; nego vas neki zbunjuju i hoće izvrnuti evanđelje Kristovo.' Ali sada da vam kažem; 'Ali ako vam i mi [Pavao i njegovi suradnici] ili anđeo s neba navijesti drugo evanđelje negoli smo vam ga navijestili i koje ste primili, neka bude proklet.' (Gal. 1:6-9) "A dopustite da vam još kažem, braćo, da evanđelje koje sam ja propovijedao nije po čovjeku, jer ga nisam primio od čovjeka, niti sam ga naučio, nego objavom Isusa Krista. (reci 11, 12) Ja Pavao sam Apostol, ne od ljudi, niti po ljudskom naumu, nego po Isusu Kristu, i Bogu Ocu koji ga je uskrisio od mrtvih. (redak 1) Čuli ste za mene u prošlosti kako sam progonio Crkvu Božju i kako sam je pustošio i kako sam bio revan za predaje svojih

otaca. (reci 13, 14) (A uistinu je mislio da time služi Bogu. Djela 26:9) Ali kada se svidjelo Bogu, koji me od mog rođenja pozva svojom milošću, da u meni objavi svoga Sina; odmah se ne posavjetovah s tijelom i krvlju, nego odmah pođoh propovijedati vjeru koju sam nekad progonio. (reci 15, 16, 23) "Da bih vam dokazao da sam svoje poslanje i autoritet primio izravno od Gospodina, a ne od onih koji su bili Apostoli prije mene, dopustite mi da vam kažem da nisam uzašao u Jeruzalem sve do tri godine nakon svog obraćenja; a onda sam otišao vidjeti Petra, i ostao s njim petnaest dana; ali drugog od Apostola ne vidjeh osim Jakova, brata Gospodnjeg." (R551:1)

2:4, 5 "Ipak imam nešto protiv tebe, jer si ostavio svoju prvu ljubav. Sjeti se stoga odakle si pao, obrati se, i čini prva djela; inače ću ti brzo doći, i ukloniti tvoj svijećnjak s njegovog mjesta, ako se ne obratiš." Ali sv. Pavao bi bio nevjeran kao "anđeo" ovoj "Efeškoj" Crkvi, da ih nije podsjetio na činjenicu da su neki među njima ostavili svoju "prvu ljubav". (Gal. 1:6-9) Iako je Pavao, u ovom odlomku - "tako se brzo odvraćate od onoga koji vas pozva u milost Kristovu", možda posebno mislio na samog sebe (R551:1), ipak je razumno da su prebacivanjem svojih osobnih osjećaja s apostola Pavla na one koji su predlagali "drugo evanđelje", oni također udaljili sebe od Onoga koji bi trebao biti u svemu i iznad svega njihova "prva ljubav"! Ovo drugo "evanđelje" čini posvećenje daleko manjom poteškoćom, jer predlaže određene kompromise koji neće biti tako uvredljivi za svijet, tijelo i đavla. Tako "Neki, koji su krenuli s uvažavanjem Božjeg dara i njihovom posljedičnom razumnom službom potpunog posvećenja Božjoj službi, bili su skrenuti i spriječeni 'brigama ovog života ili varljivošću bogatstva' (ako i nije osigurano, barem se za njim tragalo). Ovi ne ljube grijeh, niti uživaju u njegovom prakticiranju; oni ljube pravednost u riječi, misli i djelu, i žele da okolnosti budu povoljne za pravednost, i čeznu za vremenom kada će Sotona i grijeh biti svezani na tisuću godina Kristove vladavine, i usrdno se mole: 'Dođi kraljevstvo tvoje, neka bude volja tvoja na zemlji kao i na nebu.' Ipak su toliko u ropstvu običaja društva,

toliko vole odobravanje bližnjih, i Kristov je duh u njima tako pomiješan s duhom svjetovnosti, da su spriječeni u izvršavanju žrtve zemaljskih stvari i interesa na što su se zavjetovali kada su bili poneseni svojom toplom prvom ljubavlju i cijenjenjem Božje dobrote i milosti u Kristu. Izgubili su mnogo od svoje prve ljubavi; i posljedično, samožrtvovanje za Kralja i njegovu stvar je bolnije i teže. U početku su smatrali radosnim što im je dopušteno patiti za istinu i za činjenje dobra sa svojim Gospodinom i poput njega: sada je to bolna dužnost koju uzmiču neprestano, a zbog koje uzastopce i žale. Oni odlučuju da će ponovno uzeti križ i pronaći staru radost u njegovom nošenju; ipak to ne čine. "Njihova je pogreška i zapreka započela dijeljenjem njihovih srca između nebeskih i zemaljskih interesa. Slušali su glasove svijeta, tijela i đavla (i nominalne crkve), koji su govorili: 'Ne budi ekstremist u pobožnosti; zauzmi umjeren stav, inače će te smatrati vjerskim fanatikom...' Nisu ni pomišljali odustati od svog zavjeta patnje i smrti s Kristom, nego su samo namjeravali svoje patnje i umiranje provoditi na umjereniji način od potpunog predanja - potpune i nepovratne žrtve, jednom zauvijek, zemaljskih nada, ciljeva, prijateljstava, itd. Jao! nisu shvatili da ne mogu sami sebe žrtvovati, da samo Prvosvećenik našeg priznanja, Krist Isus, može izvršiti veliku žrtvu kojom postajemo mrtvi svijetu a živi Bogu. On mora položiti svoje ruke (moć) na one koji bi željeli biti sužrtvovatelji; on ih mora prinijeti. I on ne prinosi nikoga osim potpuno posvećenih; niti bi Otac prihvatio na svoj oltar ikog drugog do ovih. Određivanje da žrtvuju sami sebe postupno kada i kako to oni i njihovi prijatelji žele, bila je primarna pogreška.... A pogreška se nastavlja: zato su njihove ponovljene odlučnosti da 's radošću pate' uvijek neuspjesi. "Jedini izlaz iz njihove poteškoće jest da učine prva djela (Otkr. 2:5) - da krenu ispočetka potpunim predanjem samih sebe Gospodinu, kako bi ih on mogao žrtvovati i dati im milost da to podnesu radosno te ih kroz punu poslušnost obnovi... kao 'pobjednike' koji će 'baštiniti sve'." (R2020:2,3) Možda je upravo taj osjećaj sigurnosti u njih same - taj element duhovnog ponosa uzrokovao da neki iz ove rane "efeške" crkve padnu sa svog izvornog položaja milosti i naklonosti, što je dovelo do gubitka njihove "prve ljubavi". Ali, nisu li oni bili valjano upozoreni protiv toga? Nije li ih njihov "anđeo" već opomenuo da o sebi ne misle više nego što bi trebali; da misle trezveno? (Rim. 12:3; Gal. 6:3) On je jako dobro znao da nema ničeg lošeg u tome da se stoji u Božjoj milosti i naklonosti; ali on je također znao da to zahtijeva veliku poniznost - stvar tako osjetljivu da je i sama pomisao na to da je posjedujemo može narušiti ili uništiti. U skladu s tim, on im je napisao: 1. Kor. 10:12 - "Neka onaj tko [čak i] misli da stoji, pazi da ne padne." Doista, Gospodin se bori sa svojim narodom: On je strpljiv, dugotrpljiv i ljubazan. Ipak dolazi vrijeme kada njegova borba mora prestati. Zapazite pažljivo, kako se ponašao s drevnim Izraelom, od vremena kada ih je izbavio - oslobodio ih iz ropstva u Egiptu, sve dok ih nije doveo do Kadeš Barnee, do vrata Obećane zemlje. On se, s vremena na vrijeme,

činio kao da ignorira njihovu nevjeru i neposlušnost! Zatim je tome došao kraj, kad im je rekao da zato što su vidjeli njegovu slavu i njegova čuda u Egiptu i u pustinji, a iskušali ga deset puta, ne obazirući se čak ni na njegove riječi, sada će ih kazniti ne dopuštajući im da uđu u zemlju, vraćajući ih natrag u surovu pustinju dok ne pomru. (Vidi Brojevi 14:21-23, 32, 33; također Amos 3:2) Isto se tako naš Gospodin borio s Duhovnim Izraelom, predstavljenim u "efeškoj" crkvi. On bi htio da svi oni poslušaju njegovo "Obrati se - učini svoja prva djela", jer bi ih inače uklonio kao svijećnjak s njegovog mjesta! (Otkr. 2:5) Ovo, naizgled, podrazumijeva da je postojalo određeno vrijeme dodijeljeno onima iz rane crkve u kojem su trebali učvrstiti svoj "poziv i izbor"; ali da se to vrijeme moglo i moralo skratiti ako na vrijeme nisu uspijevali poslušati, pokajati se i činiti svoja "prva djela." Nije li upravo to smisao poruke koju "anđeo" donosi ovoj crkvi kada piše: Heb. 10:32, 33, 35-39 - "... prisjetite se onih prvih dana u kojima ste, nakon što ste bili prosvijetljeni, podnijeli veliku borbu stradanja; S jedne strane, bivajući izloženi ruglu, kako sramoćenjima tako i nevoljama; a s druge strane, postajući suzajedničari onih s kojima se tako postupalo. Ne odbacujte stoga svoje pouzdanje koje ima veliku nagradu. Jer vam je potrebna strpljivost da biste, ispunivši volju Božju, primili obećanje. Jer još malo, vrlo malo, i onaj koji ima doći, doći će i neće kasniti. A pravednik će živjeti od vjere: ali ako li tko uzmakne, ne mili se duši mojoj. Ali mi nismo od onih koji uzmiču u propast, nego od onih koji vjeruju na spasenje duše." Petar... njegov pad! "Unatoč svemu što je Isus rekao kako bi ga unaprijed upozorio na iskustva rešetanja koja su bila neposredno pred njim, sv. Petar nije shvatio strah, nije shvatio paniku. Zato je malo bdio i molio se u usporedbi s onim što je trebao činiti, pa je samopouzdanje, na neko vrijeme, dovelo do njegove propasti. "To je bio onaj isti sv. Petar koji je, kad mu je bilo rečeno da će zanijekati našeg Gospodina prije nego što

pijetao zapjeva sljedećeg jutra, izjavio da je to zasigurno pogreška, jer je bio spreman umrijeti sa svojim Učiteljem. Bio je to onaj isti sv. Petar koji je izvukao mač i odsjekao uho prvosvećenikovom sluzi, koje je Isus poslije iscijelio. Bio je to onaj isti impulzivni sv. Petar koji je prvi priznao Isusovo mesijanstvo... "Kušnje će doći u skrivenom obliku. Ne možemo zamisliti da je u vrijeme kad je odsjekao uho prvosvećenikovom sluzi sv. Petar osjećao ikakvu simpatiju prema pomisli da će se odreći našeg Gospodina. Ali okolnosti i uvjeti su se promijenili. Učitelj je bio zarobljen. Kakvu god moć da je prethodno imao i s pomoću koje bi išetao od svojih neprijatelja, jer ga oni nisu mogli uhvatiti jer 'njegov čas još nije bio došao', on tu moć očito više nije vršio – njegov čas je došao. Vidjeti svog Učitelja, naizgled bez prijatelja na nebu, izručenog njegovim neprijateljima i vođenog od jednog suda do drugog, imalo je na sv. Petra paralizirajući učinak... "'Tko dakle misli da stoji, neka pazi da ne padne.' Kad smo u vlastitoj procjeni slabi i kad se, puni vjere, grčevito držimo za ruku Gospodnju, onda smo mi uistinu i snažni u onoj snazi koju nam Bog po svome Vječnome Sinu pruža."

(R5563:1,3,5) Božja blagost (strpljenje) Br. 23:21 - "Ne opazi on bezakonja u Jakovu i ne vidje zloće u Izraelu: GOSPOD, Bog njegov, s njim je i poklik kralja je među njima."

2:6 - "Ali ovo imaš, da mrziš djela nikolaita, koja i ja mrzim." "Čini se da je 'nauk nikolaita' teorija gospodstva ili poglavarstva u crkvi. Svađa o tome tko će biti najveći od patrijarha - otaca istaknutih crkava. Na njihovim se saborima vodila ogorčena borba za prevlast. Tendencija je išla prema zemaljskom poglavaru i, naravno, mnogi su priželjkivali tu čast. Najistaknutiji su bili patrijarsi iz Jeruzalema, Antiohije, Konstantinopola i Rima. Prva su dvojica ispala iz sukoba, ali se borba vodila nekoliko stotina godina između Konstantinopola i Rima. Sukob se riješio samo podjelom crkve: istočna ili grčka crkva prihvatila je za poglavara patrijarha u Konstantinopolu, a zapadna ili papinska crkva, za poglavara je priznala biskupa, odnosno papu ili oca iz Rima." (R5993:1) Kao podršku prethodnom prijedlogu o teoriji poglavarstva doktrine o nikolaitima, navest ćemo izvadak iz opsežnog članka Ciklopedije McClintocka & Stronga: "Michaëlisova domišljata pretpostavka itekako je vrijedna razmatranja kada sugerira da se pod nikolaitima (Otkr. 2:6, 15) podrazumijeva ona ista klasa ljudi koju je Petar (2. Pet. 2:15) opisao kao sljedbenike Balaamova puta; i da je to njihovo ime, 'nikolaiti', zapravo samo jedan grčki prijevod njihove hebrejske oznake, to jest imenice Νικολαος (kao kovanica od glagola νικαω (nikao = svladati/pobijediti) i λαος (laos = narod) što onda stvara njezinu doslovnu izvedenicu... i glasi 'gospodar nad ljudima; odnosno, pak prema kakvoj drugoj izvedenici, proždrljivac naroda..." "Njihovo je ime, poput drugih takvih imena tipa Egipat, Babilon, Sodoma, zapravo samo simbolično. (Usporedi r. 14, 15) Ovo onda na jedan očigledan način upućuje na to tko i kakvi su zapravo ti Nikolaiti bili; u stvarnosti, mi ne govorimo o kakvoj posebnoj ili novoj sekti, već su to proročanski kršćani koji su slično Balaamu iz starina, u Crkvu pokušali uvesti jedan vid lažne slobode, tj. razvrat; pri čemu je to i takvo ponašanje, zapravo pak samo proizilazilo iz jedne posve obrnute reakcije u odnosu na judaizam (i onim prvim opasnostima koje su prijetile Crkvi), a kojega su pobijali već na Saboru u Jeruzalemu, a i o kojemu piše apostol Pavao u Poslanici Galaćanima. Ti simbolični nikolaiti (Balaamovi sljedbenici), izvrnuli su Pavlove nauke u svezi milosti, iskorištavajući ih u prilog promicanja sladostrašća. (2. Pet. 2:15, 16, 19; Juda 4, 11; koji oboje opisuju istu vrstu zavodnika kao sljedbenika Bileamovih)." (Critical & Explanatory Commentary Jamieson, Fausset and Brown - komentar na Otkr. 2:6)

O nikolaitima "Kako je Krist spreman pohvaliti svoj narod za sve dobre osobine koje posjeduju! Ako postoji išta što odobrava, prvo će to spomenuti. I u ovoj poruci efeškoj crkvi, pošto je prvo spomenuo njihove hvalevrijedne osobine, a tek potom propuste, on na ovo stavlja naglasak, kao da ne želi zanemariti nijednu dobru kvalitetu - 'to što su mrzili djela nikolaita, a koja je i on sâm mrzio'. U 15. retku osuđuje se doktrina istih onih karaktera. Čini se da su to bili ljudi čija su djela, baš kao i doktrine, bila jednako mrska u očima Neba. Njihovo je podrijetlo međutim, umotano s malo sumnje. Jedni govore da im korijeni potječu od Nikole Antiohijskog, inače jednog od onih prvih sedmero đakona (Djela 6:5); drugi pak kažu da su svoje podrijetlo tako pripisali jedino ne bi li zadobili na ugledu i to samo zbog samoga imena, pa sve tamo do onih ostalih koji kažu da je ova sekta dobila svoje ime po jednom mlađem čovjeku imenom Nikola, što će ujedno na koncu konca najvjerojatnije i biti najbliže nekoj istini. Na

temu pak tih njihovih doktrina, baš kao i sâmog njihova praktikovanja, čini se da tu i postoji nekakav dogovor, kako su oni propovijedali zajednicu žena i smatrali da preljub i blud zapravo jesu potpuno nevažne stvari, zbog kojih oni zato općenito i omogućuju takvu bezbrižnu konzumaciju svih onih idolima namijenjenih odnosno, žrtvovanih ponuda. (Vidi Religious Encyclopedia, Clarke, Kitto i druge autoritete.)" (Thoughts on Daniel and the Revelation - Uriah Smith)

2:7 - "Tko ima uho, neka čuje što Duh govori crkvama; onome koji pobijedi dat ću da jede od stabla života, koje je usred raja Božjega." Ova molba, onome "tko ima uho, neka čuje što Duh govori crkvama", jednaka je za sve crkve (Otkr. 2:7, 11, 17, 29; 3:6, 21), ukazuje da dok su poruke bile za specifične crkve, preko specifičnih vjesnika, i u određenim razdobljima, one su zapravo bile namijenjene svima njima; jer u konačnici ovih sedam crkava predstavljaju sedam faza u razvoju jedne prave crkve! Poruke crkvama, primjenjive na sve "Postoje mnogi razlozi za zaključak da, iako su razne poruke u drugom i trećem poglavlju Otkrivenja bile upućene određenim crkvama i odnosile se na njih, one zapravo imaju širu primjenu na cijelu Kristovu crkvu; pri čemu broj sedam predstavlja potpunost, a njihov redoslijed upućuje na različita razdoblja u povijesti Crkve. Na taj način crkva u Efezu predstavlja Crkvu u stanju u kakvom je bila u vrijeme apostola, dok Laodicejska crkva predstavlja njezino stanje u naše doba, na završetku Evanđeoskog doba. Ostale crkve na isti način predočavaju različita međurazdoblja, od početka do kraja. "Svako drugo gledište značilo bi pridavati veću važnost tim razmjerno malim crkvama u Maloj Aziji nego što je prikladno, a zanemarilo bi druge, mnogo veće i utjecajnije crkve, kao

što su one u Jeruzalemu, Antiohiji, Korintu, Kolosima, Filipima i Solunu." (R4870:1) "Prva tri poglavlja Otkrivenja sadrže vrlo izrazite osobitosti, usko isprepletene s općim upozorenjima, koja nisu namijenjena samo jednoj pojedinoj crkvi u njezinu vremenskom razdoblju, nego prije svega služe kao pouka svim budućim klasama – svim preostalim 'pobjednicima'. Te se upute odnose ne samo na povijesna razdoblja kroz koja crkva prolazi, nego i na klase i pojedinačne stupnjeve u koje te klase u određenom razdoblju spadaju." (R4870:2) Mnogi, naravno, imaju uši kojima mogu čuti; ali postoje i mnogi glasovi koji pozivaju da ih se čuje. Koji glas će to biti? Gospodin umjesto nas odgovara na to pitanje: "Neka čuje što Duh govori." (Otkr. 2:7) Samo tko ili što je taj Duh koji govori crkvama? To je sveti Duh, o kojem je Isus govorio svojim učenicima prije nego što ih je napustio, rekavši: Ivan 16:13, 14 - "... kada on, Duh istine, dođe, upućivat će vas u svu istinu: jer neće govoriti sam od sebe; nego što god čuje, to će govoriti: i navješćivat će vam ono što će doći. On će mene proslaviti: jer će od mojega primati, i to vama navješćivati." "Jedino nas sveti duh vodi dalje od pukog slova božanskog svjedočanstva, u istinsko cijenjenje 'dubina Božjih', i svih onih stvari koje je Bog pripremio za one koji ga ljube, koje ljudsko oko nije vidjelo, ljudsko uho nije čulo, niti su ušle u ljudsko srce da ih razumije i cijeni. (1. Kor. 2:9, 10)" (E164) Ali postojala je i posebna poruka crkvi u "Efezu": "Onome tko pobijedi dat ću da jede od stabla života koje je usred raja Božjega." Ipak, ova poruka nije se odnosila samo na one u "Efezu", već i na cijelu crkvu Evanđeoskog doba - na sve koji će biti "pobjednici". "Iako često lišeni kruha ovoga sadašnjeg života, oni ne samo da su imali Živi kruh, nego su imali obećanje 'stabla života koje je usred raja Božjega'. Treba se prisjetiti da su sva stabla u Edenu bila stabla života, ali da je ono usred Vrta tada bilo zabranjeno stablo, čije je neposlušno jedenje donijelo smrt Adamu i cijelom njegovom rodu. To drvo usred Raja nazvano je 'stablo spoznaje dobra i zla'; a obećanje našeg Gospodina... je da će pobjednici Evanđeoskog doba imati punu slobodu uzimati od tog stabla pod najblagoslovljenijim i najzadovoljavajućim uvjetima, kada će im ta spoznaja biti od koristi uz božansko odobrenje, i kada im to tada neće donijeti prokletstvo." (R5992:5)

2:8 - "I anđelu crkve u Smirni napiši: Ovo govori prvi i posljednji, koji bijaše mrtav, i oživje." Razdoblje "Efeza" završilo je nakon što su svi apostoli, osim Ivana, "zaspali"; možda oko 70. ili 73. godine poslije Krista. Pavao, "anđeo" ili vjesnik tog razdoblja, prema predaji, bio je

obezglavljen tijekom Neronove vladavine, oko 68. godine po Kr. "Neronova smrt dogodila se u lipnju 68. godine po Kr. Prihvaćajući, stoga, kao i mi, opću predaju da je sveti Pavao pogubljen za Neronove vladavine, njegovo se pogubljenje moralo dogoditi najkasnije početkom lipnja." (The Life And Epistles of St. Paul - Conybeare & Howson, fusnota, str. 781) Ivan, ljubljeni, koji je "ostao" (Ivan 21:22), i koji je vjerojatno živio do samog kraja prvog stoljeća, vjerujemo da je on bio "anđeo" ili vjesnik sljedećem razdoblju - razdoblju "Smirne", koje se izgleda nastavilo pravo u Konstantinovu vladavinu, tj. do oko 325. godine po Kr. Smrt Apostola Ivana "... iz gotovo stalnog prvenstva koje se Jakovu daje u Evanđeljima, moglo bi se zaključiti da je on bio stariji brat, jer je veća povijesna važnost Ivana bila dobro poznata do trenutka pisanja Evanđelja. Prema staroj i raširenoj predaji, Ivan je bio najmlađi od svih apostola. Ako se to prihvati, povećava se vjerojatnost tvrdnje da je umro kao vrlo star čovjek nakon dolaska Trajana na vlast, 98. godine." (The New Schaff-Herzog Encyclopedia of Religious Knowledge, sv. 6, str. 202) Kao "anđeo" ove crkve, Ivan je identificirao autora poruke kao "prvog i posljednjeg". (Otkr. 2:8) On je to učinio kada je u svom Evanđelju napisao: Ivan 1:1, 3, 10 - "U početku bijaše Riječ, i Riječ bijaše u Boga... Sve je po njemu postalo; i bez njega nije postalo ništa od onoga što je postalo... svijet je po njemu postao." "U svojoj poruci crkvi iz tog doba, naš se Gospodin naziva 'Prvi i Posljednji, koji bijaše mrtav i oživje'. Ni u kom drugom smislu i ni na koji drugi način on ne bi mogao biti Prvi i Posljednji doli kao jedino izravno Očevo stvaranje, po kome je sve ostalo bilo stvoreno. Svako drugo gledište bilo bi u suprotnosti s Pismom. (Otkr. 3:14; Kol. 1:15; 1. Kor. 8:6; Ivan 1:1-3, Diaglott)" (R5992:5) Prvi i posljednji "Ni u kojem drugom smislu ili načinu osim kao 'Jedino' izravno Božje stvorenje, kroz koje je sve ostalo stvoreno, ne bi naš Gospodin mogao biti prvi i posljednji od Božjeg stvaranja. Svako drugačije gledište, stoga, bilo bi neispravno i u suprotnosti sa svim... Pismima." (E93) Ipak, ne samo da je Ivan na ovaj način identificirao Isusa crkvi u "Smirni" kao "prvog i posljednjeg", nego i kao Onoga "koji je bio mrtav i oživje". (Otkr. 2:8) Sada se mora priznati da je Ivanovo evanđelje jedinstveno; to nije Sinoptičko evanđelje! Međutim, ono bilježi određene događaje iz života Isusa iz Nazareta, koje sinoptička evanđelja ne donose; a koji na vrlo poseban način otkrivaju slavu onoga, čija je zemaljska

služba bila okrutno okončana na križu Golgote. Tako je Isusova slava bila očitovana na svadbenoj gozbi u Kani Galilejskoj (Ivan 2:1-11); u čišćenju Hrama (Ivan 2:13-23); u njegovom razgovoru s Nikodemom (Ivan 3:1-21); u njegovom posjetu Samariji (Ivan 4:1-42); u njegovom iscjeljenju sinovljeva plemića (Ivan 4:46-54); u čudu kod ribnjaka

Bethesda (Ivan 5:1-47); u govoru u sinagogi o "Kruhu života" (Ivan 6:26-65); u iscjeljenju slijepca (Ivan 9:1-41); u uskrsnuću Lazara (Ivan 11:17-46); u dolasku Grka (Ivan 12:20-33); u pranju nogu učenicima (Ivan 13:1-17); u njegovoj molitvi za njegove učenike (Ivan 17); u njegovom svjedočenju pred Pilatom (Ivan 18:29-37). Ali naizgled, sve je to završilo, tako reći, u Isusovoj smrti na križu na Golgoti, na kojem je on zavikao: "Svršeno je." (Ivan 19:30) Neka se međutim, pažljivo uoči, da usprkos činjenici da je Isusova smrt zabilježena od strane Mateja (27:50); Marka (15:37); i Luke (23:46); niti jedan od njih zapravo nije bio očevidac toga; jer je jasno navedeno da su ga njegovi učenici "napustili i pobjegli" s mjesta događaja. (Mat. 26:56; Marko 14:50) Samo je ljubljeni Ivan, "anđeo" crkve u "Smirni", ostao da bude očevidac događaja; i on je to zabilježio ovim slikovitim riječima: "jedan od vojnika kopljem mu probode bok i odmah poteče krv i voda." (Ivan 19:34) Obratite pažnju i na riječi koje nakon ovoga slijede: "... onaj koji je to vidio svjedoči, i njegovo je svjedočanstvo istinito, da biste vi vjerovali." (Ivan 19:35) Ne samo da je Ivan svjedočio o Isusovoj smrti na križu, nego je zajedno s ostalim evanđelistima zabilježio Isusov pokop u grobnicu Josipa iz Arimateje. (Ivan 19:38-42) Uz to, Ivan je bio među prvim apostolima koji se uvjerio u činjenicu da je on "koji bijaše mrtav... živ." (Vidi Ivan 20:19-23, 25, 29; 21:1-24) Ivanove tri poslanice, pa čak i izvan Otkrivenja, svjedoče o tome da on ne samo da je vjerovao, nego je i znao da je Isusovo uskrsnuće doista ostvaren, a ne samo zamišljen događaj! Ivan je za crkvu u "Smirni" identificirao Isusa iz Nazareta kao autora svoje posebne poruke - Onoga koji je umro, ali koji je sada bio živ; i nadalje je izjavio da im ovo piše o "Kristu, Sinu Božjem... da vjerujući imate život u imenu njegovu." (Ivan 20:31) Smirna "Smirna znači gorko. Smirna (myrrh) i Mara (marah) srodne su riječi. Ova faza kršćanske crkve bila je razdoblje najžešćih progona, pod rimskim carevima od Nerona do Dioklecijana. U svojoj poruci crkvi te epohe naš Gospodin naziva se 'Prvi i Posljednji, koji bijaše mrtav i oživje.' Ni u kom drugom smislu ili na koji drugi način on ne bi mogao biti Prvi i Posljednji doli kao jedino izravno Očevo stvaranje, po kome je sve ostalo bilo stvoreno. Svako drugačije gledište bilo bi u suprotnosti s Pismom. (Otkr. 3:14; Kol. 1:15; 1. Kor. 8:6; Ivan 1:1-3, Diaglott) "'Đavao će neke od vas baciti u tamnicu da budete iskušani, i imat ćete nevolju deset dana.' Tako je Gospodin obavijestio svoje vjerne sluge u ovom razdoblju da će njihovo vrijeme biti vrijeme velikog progona. Poganski Rim, ovdje

simboliziran kao đavao, bio je najđavolskija od svih zemaljskih vlasti, kada se promatra u svjetlu njegovih krvavih progona. Deset simboličkih dana odnose se na posljednje i najteže progonstvo pod rimskim carevima - ono za vladavine Dioklecijana, od 303. do 313. godine po Kr. Oni koji su čitali povijest ovog razdoblja mogu razumjeti dubine riječi, 'da budete iskušani.' Neke od najuzvišenijih slika kršćanske izdržljivosti koje je svijet ikada vidio, odigrale su se tijekom razdoblja crkve u Smirni. Poziv je bio na vjernost do smrti; obećanje je bilo da pobjednicima 'neće nauditi druga smrt', već da će primiti krunu života besmrtnost." (R5992:6)

2:9, 10 - "Znam tvoja djela, i nevolju, i siromaštvo (ali si bogat), i znam hulu onih koji govore da su Židovi, a nisu, nego su sinagoga Sotonina. Ne boj se onoga što ćeš pretrpjeti: evo, đavao će neke od vas baciti u tamnicu, da budete iskušani; i imat ćete nevolju deset dana; budi vjeran do smrti, i dat ću ti krunu života." U danima crkve u "Smirni" doista je nešto značilo biti kršćanin - živjeti Kristovim životom punog i potpunog posvećenja i predanja volji Božjoj. (Heb. 10:7, 9) I Gospodin je to prepoznao i cijenio, te je pohvalio te svece, od kojih su mnogi bili prilično siromašni, pa čak i oskudni. Obraćajući im se preko njihovog "anđela", on je rekao: "Znam tvoja djela, i nevolju, i siromaštvo," a onda nježno i utješno dodao: "ali si bogat." (Otkr. 2:9) Sigurno su imali blagoslov i Božju naklonost; što su više mogli poželjeti! (Izr. 22:10; Luka 12:16-21) Kršćanstvo još nije bilo postalo religija države, niti naroda; pa je stoga bilo mnogo progona i od jednih i od drugih. Neki su progoni, međutim, dolazili od njihove židovske braće, koja su ih do tog vremena naučila gorko mrziti i prezirati. Čak i u Isusovo vrijeme bilo je onih koji su se ponosili time što su "izabrani Božji narod" - "djeca Abrahamova". (Ivan 8:39) Odbacivši proroka iz Nazareta, naravno da se nisu obazirali na njegove riječi o tome: "Vaš vam se dom ostavlja pust." (Mat. 23:38); niti su prepoznali "krštenje ognjem" koje je na njih kao narod došlo 70. godine poslije Krista, kada je Rimljanin Tit, nakon zauzimanja grada Jeruzalema, uništio hram i oskvrnuo njegove posude. (Vidi Mat. 3:11; Luka 3:16; 19:43, 44; 21:20, 24) Tjelesno "sjeme" Abrahamovo zamijenjeno je duhovnim; a kao što je nekoć Išmael progonio Izaka (Gal. 3:7, 9, 29), tako je tjelesni Izrael progonio ono što je bilo od Duha. (Post. 21:9) "Izrael se, poput Išmaela, rugao duhovnom Izraelu, pravom nasljedniku božanskih naklonosti, te progonio one koji su rođeni (začeti) po duhu." (R2777:6) Ovi progonitelji, sada su činili "Sotoninu sinagogu"! Nije onda ni čudo što je Gospodin hvalio svoje vjerne iz razdoblja "Smirne", govoreći: "Znam hulu onih koji govore da su Židovi, a nisu, nego su sinagoga Sotonina." (Otkr. 2:9) "'Jer nisu svi oni Izrael, koji su od Izraela.' (Rim. 9:6, 7) I ponovno: 'Nije on Židov koji je Židov izvana, niti je ono obrezanje koje je vidljivo na tijelu; nego je on Židov koji je to iznutra, a obrezanje je ono srca.' (Rim.

2:28, 29) I ponovno, riječi našeg Gospodina pri obraćanju svojoj crkvi: 'Znam hulu onih koji govore da su Židovi, a nisu, nego su iz sinagoge Sotonine.' (Otkr. 2:9; 3:9)" (R2443:1) Zanimljivo je uočiti da nije bilo ni jedne riječi osude za ovu crkvu u "Smirni"; samo pohvala! Znajući ozbiljnost kušnji koje su tek trebale doći na njih, Gospodin ih je upozorio, kako ne bi bili zatečeni; već kako bi mogli pronaći utjehu i ohrabrenje u spoznaji, da će u svim njihovim kušnjama, On biti s njima, i skupa s njima podnositi njihove nevolje. Pismo ističe činjenicu da Gospodinov posvećeni narod pripada njemu tako potpuno da je u svim njihovim nevoljama i on u nevolji. (Iza. 63:9)" (RS173:3) Veliki sukob između kršćanstva i grčko-rimskog svijeta bio je neizbježan. Kršćanstvo je dovelo u pitanje gotovo sve za što se rimski svijet zalagao, te je osudilo ili isključilo mnoge faze života antike... U grčko-rimskom svijetu Država je zamišljena kao Najviše Dobro. Država je uključivala sve moguće dobro koje je moglo zadesiti čovjeka, pa čak i religiju, koja je bila podređena Državi. Stoga je vrhovna lojalnost Državi bila veliki rimski ideal. Služenje Državi bila je svrha života. Ali kršćani su bili građani

kraljevstva koje nije bilo od ovoga svijeta. (Ivan 18:36) Priznavali su autoritet koji je bio viši od Države, a ako bi zakon Carstva došao u sukob s Božjim zakonom, oni bi se radije pokoravali Bogu nego čovjeku. (Djela 5:29) Upravo je ta vrhovna lojalnost zakonu izvan rimskog zakona iritirala i brinula rimske vlasti više od svih ostalih optužbi protiv kršćanstva zajedno... Kršćani su odbijali živjeti poput drugih ljudi. Rimski je svijet zagovarao užitak, sreću i zadovoljenje osjetila kao osobne ciljeve. Kršćanin je propovijedao i prakticirao samoodricanje, te naglašavao radost budućeg života... Rimska je religija bila čisto izvanjska; stoga je bila vrlo impresivna. Rimljani nisu mogli zamisliti vjerske službe bez hramova i kipova, žrtvenika i žrtava. Rani kršćani nisu imali impresivne hramove ni kipove. Nisu imali žrtve ni žrtvenike. Molili su se nevidljivom Bogu. Rimljani nisu mogli razumjeti takvo štovanje. Zaključili su da kršćani nemaju Boga i da su stoga ateisti. Ali ateizam je bio vrlo ozbiljan prijestup u Rimskom Carstvu. Dakle, dolje s ateistima! Optužbe za ateizam i praznovjerje bile su uobičajene tijekom vladavine Domicijana, 81.-96. godine po Kr. Kršćani su dosljedno odbijali obožavati cara jer bi takvo obožavanje uključivalo odricanje od njihovog Gospodina. Vlada je takvo odbijanje smatrala činom veleizdaje i sukladno tome kažnjavala prijestupnike." (A History Of The Christian Church - Qualben, str. 57-59) Nije onda ni čudo što su rimski carevi bili tako okrutni u svom progonstvu rane crkve: oni su se doista bojali njihove pravednosti i svetosti. U svojoj poruci crkvi u "Smirni", Gospodin ju je opomenuo da se "ne boji onoga što ćeš pretrpjeti: evo, đavao će neke od vas baciti u tamnicu, da budete iskušani; i imat ćete nevolju deset dana." (Otkr. 2:10) Đavao koji će

neke od njih baciti u tamnicu, da bi bili iskušani, bila je Rimska država. "Ivan Otkrovitelj, vidjevši u viziji istu simboličnu zvijer (vladu), također je bio u nedoumici kojim imenom bi je opisao, te joj na kraju daje nekoliko imena. Između ostalih, nazvao ju je 'Đavlom'. (Otkr. 12:9) Zasigurno je odabrao prikladno ime; jer Rim, promatran u svjetlu svojih krvavih progona, svakako je bio najđavolskija od svih zemaljskih vlasti. Čak i u svojoj promjeni iz poganskog Rima u papinski Rim ilustrirao je jednu od glavnih Sotoninih karakteristika; jer i on se pretvara da izgleda kao anđeo svjetla (2. Kor. 11:14), kao što se Rim preobrazio iz poganstva i tvrdio da je kršćansko Kristovo Kraljevstvo." (A258) "da budete iskušani" ne odnosi se na suđenje od strane države, već na iskušavanje njihove vjere, za koju je Petar izjavio da je dragocjenija od zlata, iako je kušana vatrom. (Vidi 1. Pet. 4:12, 13) Za neke je to uključivalo "nevolju deset dana" koju je Gospodin posebno spomenuo u svojoj poruci. "Bilo je to razdoblje najžešćih progona, pod rimskim carevima od Nerona do Dioklecijana. 'Đavao (Poganski Rim) će neke od vas baciti u tamnicu, da budete iskušani, i imat ćete nevolju deset dana' (posljednje i najteže progonstvo, 303.-313. god. po Kr.). Oni koji su čitali povijest ovog razdoblja mogu razumjeti dubinu riječi, 'da budete iskušani.' Neke od najuzvišenijih slika kršćanske izdržljivosti koje je svijet ikada vidio, odigrale su se tijekom razdoblja Smirne." (R491:2, W. I. Mann; 5992:6) Poganstvo i rana Crkva "Mnogi poganski filozofi uviđaju da bi bila dobra politika pridružiti se redovima rastuće religije, pa su počeli utirati lak put do nje pokušavajući otkriti korespondencije između kršćanstva i poganstva, i tako ih to dvoje spojiti. Uspjeli su i predobro. Mnogi su nastojali 'oblikovati za sebe srednju vrstu religije, između drevne teologije i nove doktrine koja se sada širila u carstvu; i uvjerili su sami sebe da su iste istine koje je Krist naučavao dugo vremena bile skrivane od strane svećenika bogova pod velom ceremonija, basni i alegorijskih prikaza.' (Mosheim) Budući da je stara teologija imala brojne glavne bogove, s mnogim polubogovima oba spola, pogo-kršćani (ako smijemo iskovati riječ) su krenuli sastavljati popis za novu teologiju. U to je vrijeme, stoga, izmišljena doktrina o tri Boga Bogu Ocu, Bogu Sinu i Bogu Duhu Svetom. Također i Božica Marija. Da bi brojčano učinili popis uglednim poput dugačkog niza poganskih božanstava, kanonizirali su mrtve apostole i neograničen broj mučenika, anđela itd., stvarnih ili izmišljenih. Mosheim kaže o ovom razdoblju: 'Javne procesije i molitve kojima su pogani nastojali umilostiviti svoje bogove sada su usvojene u kršćansko bogoslužje i slavljene su na mnogim mjestima s velikom pompom i veličanstvenošću. Vrlina koja se prije pripisivala poganskim hramovima, njihovim lustracijama (ceremonijalnim čišćenjima vodom, itd.), statusu njihovih bogova i heroja, sada se pripisivala kršćanskim crkvama - vodi posvećenoj

određenim oblicima molitvi i kipovima svetih ljudi.' 'Sklonost grubih i neobrazovanih obraćenika (?) s poganstva da se drže blagdanskih obreda svojih predaka pokazala se nepobjedivom, tako da se činilo potrebnim usvojiti stare običaje u novo bogoslužje, umjesto da ih se u potpunosti ukine.' (Encyl. Brit.)" (R359:2, W. I. Mann) "Kršćani su mislili da bi bilo lijepo kad bi se svi pogani mogli ujediniti u religiji. Tako je većina postupno surađivala s grčkim filozofima i bratila se s njima. Mnoštvo pristaša poganstva ispovijedalo je kršćanstvo, a kasnije su ih pojačali i mnogi drugi iz sjevernijih plemena Europe, te su svi oni spojili neke od svojih poganskih filozofija i teorija s kršćanstvom." (RS910:6) Izvještaj povjesničara o tim vremenima "U vrijeme Pavlove smrti, tridesetak godina nakon Kristove smrti, postojale su kršćanske skupštine, kako znamo iz Djela apostolskih, u svim velikim gradovima istočnog dijela carstva i u Rimu. Te su skupštine do tada bile sačinjene gotovo isključivo od najnižih slojeva društva - robova i siromašnih radnika. Žene su među njima bile posebno brojne i utjecajne. Religija milosrđa, blagosti i nade privlačila je posebno slabe i potlačene. Do tada nije naišla na sluh kod bogatih, moćnih i sretnih. Rimskim povjesničarima tog doba kršćanstvo uopće nije bilo poznato, ili samo po nejasnim glasinama, kao opaka sekta prezrenih Židova. Moralist Tacit bio je dječak u Rimu za vrijeme velikog požara u Neronovo doba. Pedeset godina kasnije (115. g. po Kr.) napisao je izvještaj o tome. Čak je i tada, jasno je, znao za kršćane samo po zavaravajućim skandalima, iako je on prvi poganski pisac koji ih uopće spominje. Sam Neron bio je optužen za podmetanje požara, objašnjava Tacit: 'Stoga, kako bi zaustavio glasine, on (Neron) je lažno optužio za krivnju i kaznio strašnim mukama osobe koje puk naziva kršćanima, a koje su već bile žigosane zasluženom sramotom. Krist, od kojeg potječe to ime, pogubljen je kao zločinac, za vrijeme cara Tiberija, od strane Poncija Pilata, prokuratora u Judeji. Ali to pogubno praznovjerje, zaustavljeno na neko vrijeme, ponovno je izbilo, ne samo u Judeji, gdje je zlo počelo, već čak i u Rimu, mjestu okupljanja svih užasnih i nemoralnih praksi iz svih dijelova svijeta'." (Ancient World - West, str. 535, Odlomak 654) Nevolja, deset dana! "Deset simboličkih dana odnose se na posljednje i najteže progonstvo pod rimskim carevima - ono za vladavine Dioklecijana, 303.-313. g. po Kr." (R5992:6) Povjesničar kaže da je Dioklecijan vladao od 284. do 305. god. po Kr. Međutim, on se slaže da je "Pred kraj svoje vladavine bio potaknut da provede najstrašnije i najtemeljitije od svih progona

kršćana." (Ancient World West, str. 542, Odlomak 662) U odlomku 672, West kaže: "Godine 303., nakon dugog

oklijevanja, Dioklecijan je započeo najstrašnije od svih progona kršćanske crkve." Dakle, bez obzira na to tko je bio car nakon njega, progonstvo je započelo s Dioklecijanom 303. g. po Kr. i završilo 313. godine. Ta su progonstva za one iz razdoblja "Smirne" predstavljala dopuštenu Božju volju; u kojoj su oni mogli, samo da su bili ispravno uvježbani, dokazati svoju dostojnost poistovjećivanja s Isusom u slavi njegovog Kraljevstva. To bi ih moglo koštati njihovih zemaljskih života; ali zar se nisu posvetili da ih polože iz poslušnosti toj Božjoj volji? I neće li, kao nagradu za svoju vjernost, primiti život u izobilju? Stoga "Poziv je bio na vjernost do smrti; obećanje je bilo da pobjednicima 'neće nauditi druga smrt', već da će primiti krunu života, besmrtnost." (R5992:6) "Vjeran do smrti" "Kakva li pouka onima koji su s Gospodinom sklopili savez da će mu služiti na prvom mjestu i najviše... Njih Gospodin potiče govoreći: 'Budi vjeran do smrti, i dat ću ti krunu života.' 'Onaj koji pobjeđuje (koji u sebi pobjeđuje duh svijeta), taj će se odjenuti u bijele haljine; i neću izbrisati njegovo ime iz knjige života, nego ću priznati njegovo ime pred svojim Ocem i pred njegovim svetim slugama.' 'Čvrsto drži ono što imaš, da ti nitko ne uzme krunu.' (Otkr. 2:10; 3:5, 11)" (C225) Smrt Isusova "Tvrdi se... da je smrt našeg Gospodina na križu, mnogo brža nego što je to bilo uobičajeno, bila uzrokovana doslovnim pucanjem njegovog srca, prsnućem njegovih mišića, a da na to ukazuje tok i krvi i vode iz rane od koplja na njegovom boku nakon smrti." (E123) Kruna Života "Apostoli Jakov i Ivan govore o istoj kruni i nazivaju je krunom života. (Jak. 1:12; Otkr. 2:10), a apostol Petar, govoreći o istome, naziva je krunom slave. (1. Pet. 5:4) Misao u osnovi svakog od ovih izraza očito je ista; naime, običaj iz drevnih vremena trčanja utrka i davanja krune pobjedničkom trkaču na kraju staze. Budući da nije bilo dovoljno prijaviti se za utrku, niti početi trčati, nego se zahtijevalo da se utrka istrči vjerno i ustrajno do kraja, tako je i s ovom utrkom koju trčimo kao Isusovi sljedbenici, od ključne je važnosti ne samo da se posvetimo Gospodinu, već da ustrajemo do kraja, a naša će nagrada biti kruna života u smislu da ćemo dobiti život na najvišoj razini, inherentan život, besmrtnost.... Kruna slave je drugo ime za istu veliku nagradu - slavu kraljevstva, slavu besmrtnosti, slavu Očeve naklonosti, slavu subaštinika s Kristom u njegovom kraljevstvu." (R3211:6)

2:11 "Tko ima uho, neka čuje što Duh govori crkvama: Onome tko pobijedi neće nauditi druga smrt." Ovdje se opet podsjećamo na činjenicu da, iako su poruke bile upućene specifičnim crkvama, preko njihovih specifičnih vjesnika, u određenim razdobljima, one su zapravo bile namijenjene svima njima: jer u konačnici sedam crkava predstavlja sedam faza u razvoju jedne istinske crkve! A što je to što Duh govori ovoj Crkvi Božjoj? Nije li to ovo, "budi vjeran do smrti" jer tada, tebi "neće nauditi druga smrt"? "Posvećenje zahtijeva da se ta ustrajnost u žrtvovanju i činjenju dobra nastavi strpljivo i vjerno, te da svršetak, kod nas kao i kod našeg Gospodina i Glave, bude doslovna smrt.... Ta vjernost, to svakodnevno umiranje, preduvjet je za učvršćivanje našeg poziva i izbora; a onima koji vjerno hodaju Gospodinovim stopama on obećava slavu, čast i besmrtnost rezerviranu za vjerne pobjednike koji će sačinjavati 'Jako Izabrane' članove Novog Stvorenja. Riječi našeg Gospodina su: 'Budi vjeran do smrti, i dat ću ti krunu života.' (Otkr. 2:10)" (F444)

2. CJELINA: Pergam (Otkrivenje 2:12-17)

2:12 - "I anđelu crkve u Pergamu napiši: Ovo govori onaj koji ima oštar dvosjekli mač:" Razdoblje "Pergamske" crkve započelo je oko 325. g. po Kr. i vjerujemo, nastavilo se do oko 1160. godine. Tijekom tog razdoblja nominalna se crkva postupno uzdizala; njena vrsta "kršćanstva" postajala je popularna kako u Državi tako i među ljudima. Pergam "Pergam znači zemaljsko uzvišenje. Govornik je 'Onaj koji ima oštar mač s dvije oštrice' (grčki, s dvoja usta) - Božja Riječ. Tijekom ovog razdoblja, dok je nominalna crkva postajala sve popularnija, pravi kršćani bili su iskušavani uvođenjem i razvojem poganskih i papinskih ideja. Poganski svećenici, nespremni izgubiti svoj počasni položaj i utjecaj u narodu, nastojali su prilagoditi svoje ideje kako bi se uklopile u novu religiju. Tako su, iako su nominalno ispovijedali kršćanstvo, sa sobom u kršćansku crkvu donijeli mnoge od svojih prijašnjih ideja. One su s vremenom bile pricijepljene na pravu lozu - 'vjeru koja je jednom zauvijek predana svecima.' - Juda 3 "Tako je postupno crkva zavedena u zabludu, zle prakse, i odvojena od Boga. Na to se misli u 14. retku aluzijom na Bileama i Balaka. Treba se prisjetiti da je Bileam, koji je bio Božji prorok, uputio kralja Balaka kako dovesti Izrael u iskušenje da sagriješi, te je time postigao ono što nije mogao ostvariti vlastitim snagama. (Br. 23; 24; 31:16) Tako su ovi poganski

svećenici naučili crkvu da se upušta u duhovni blud, te su tako na nju svalili isušujuće prokletstvo Božjeg gnjeva. "Čini se da je 'nauk nikolaita' teorija gospodstva ili poglavarstva u crkvi. Svađa oko toga tko će biti najveći postojala je među mnogim patrijarsima - očevima istaknutih crkava. Na njihovim se saborima vodila ogorčena borba za prevlast. Tendencija je išla prema zemaljskom poglavaru i, naravno, mnogi su priželjkivali tu čast. Najistaknutiji su bili patrijarsi iz Jeruzalema, Antiohije, Konstantinopola i Rima. Prva su dvojica ispala iz sukoba, ali se borba vodila nekoliko stotina godina između Konstantinopola i Rima. Sukob se riješio samo podjelom crkve; istočna ili grčka crkva prihvatila je za poglavara patrijarha u Konstantinopolu; a zapadna ili papinska crkva priznala je biskupa - papu ili oca - iz Rima. "Mnogi pravi Učiteljevi sljedbenici u crkvama osudili su ovaj pokušaj neposluha Isusovoj izravnoj zapovijedi: 'Ocem ne zovite nikoga'. (Mat. 23:9) Naravno, dobili su obećano progonstvo. (2. Tim. 1:12) Ova klasa u Pergamu pohvaljena je od strane našeg Gospodina pod simbolom 'Antipa, moj vjerni mučenik'. Na grčkom, anti znači protiv, a Papas znači otac. U ovoj fazi razvoja crkve oni koji su željeli biti popularni primali su nagrade (plaće) crkve; ali obećanje pobjednicima jest užitak i čast koja će biti vječna." (R5992:6) Dvosjekli mač istine "Nije stoga iznenađujuće što kada dvosjekli mač istine uđe, on stvara podjelu. To je jedan od dokaza da smo sada u žetvi i da je ova istina žetveni srp. Tako je bilo i za prvog dolaska. Gdje god bi došli naš Gospodin i apostoli sa svojom porukom, nastala bi podjela u narodu zbog njega; do te mjere da su ga na jednom mjestu 'molili da ode iz njihovih krajeva'. (Mat. 8:34; Marko 1:24; Djela 13:50) Što je naš Gospodin učinio? Je li promijenio svoje evanđelje da bi im udovoljio? Ne: nastavio je sa svojim radom, sve dok cijeli grad nije bio u nemiru i dok ga pismoznanci i farizeji, ljubitelji reda, nisu dali pogubiti, govoreći da je korisno da jedan umre za (dobro) naroda, da ne bi svi propali. (Ivan 11:49-53) "Kamo god istina pođe, ima takav učinak. Svi poganski narodi tvrde da narušava duh njihovih pobožnosti i ometa štovanje koje se ranije iskazivalo Brahmi i Budi. Učinak je bio isti u danima apostola. (Djela

13:50) Pavao i Barnaba uhićeni su zbog remećenja mira i uznemiravanja umova onih koji su štovali božicu Dijanu; i 'cijeli je grad bio u metežu'. (Djela 19:40; 20:1; 21:31) Ali apostoli, umjesto da posustanu i zaustave se, išli su pravo naprijed i propovijedali isto Evanđelje koje je svugdje izazivalo metež. Postalo je toliko zloglasno da se spoznaja o tome širila od grada do grada, u vremenima kada nisu imali ni poštanskih ruta ni telegrafskih linija; tako da se u Solunu objavilo: 'Ovi što prevrnuše svijet dođoše i ovamo.' (Djela 17:5, 6)" (R1633:3) "Jedini mač koji Gospodinov narod sada smije koristiti je mač Duha, Riječ Božja, i on treba probijati svoj put vlastitom oštrinom i prodirućom snagom, a ne snagom jezika i uvredama,

ili bilo kakvim manifestacijama ljutnje od strane onih koji ga koriste. Naprotiv, upućeno im je da govore istinu u ljubavi, kako bi istina na taj način obavila svoj posao na svoj način." (R3888:1) Konstantin i Nicejsko vjerovanje "Konstantinovom utjecaju pripisuje se usvajanje Nicejske definicije. Više je nego sumnjivo da je on ikada razumio njezine nijanse značenja; ali on je želio jedinstven izraz vjere crkve po spornom pitanju, i vjerovao je da ga je pronašao. Pod njegovim nadzorom, svi prisutni biskupi osim dvojice su ga potpisali. Njih, i Arija, Konstantin je poslao u progonstvo. Carska je politika naizgled osigurala jedinstvo crkve, te joj dala ono što ona nikada prije nije posjedovala, izjavu koja bi se mogla smatrati univerzalno priznatim vjerovanjem." (A History of the Christian Church - Walker, str. 117) "... za Konstantinove vladavine protivljenje carstva kršćanstvu ustupilo je mjesto naklonosti, a carski Pontifex Maximus postao je zaštitnik tobožnje, ali u stvarnosti otpale Kristove Crkve; i, uzevši je za ruku, on joj je pomogao doći do mjesta popularnosti i raskoši s kojeg je poslije, kako je carska moć slabila, mogla postaviti svoje vlastite predstavnike na vjersko prijestolje svijeta kao Glavnog vjerskog vladara - Pontifex Maximusa" (B290) I u tom je razdoblju nastala velika kontroverza u vezi s naravi Krista Isusa: je li on bio "Bog od pravoga Boga" ili je bio Sin Božji? Je li bio istobitan s Ocem ili je zapravo bio stvoreno biće, "početak stvaranja Božjega", "prvorođenac svakog stvorenja"? (Vidi Otkr. 3:14; Kol. 1:15) Treba se prisjetiti da je Isus sebe poistovjetio s crkvom u "Smirni", kao onoga koji je "prvi i posljednji, koji bijaše mrtav i oživje". (Otkr. 2:8) Kao što je već sugerirano, to podrazumijeva da on nije bio istobitan s Ocem; i da on u vrijeme svoje smrti, barem, nije bio Bog - besmrtno biće, koje iz tog istog razloga nije ni moglo umrijeti! On je prije bio jedino izravno Božje stvorenje, kroz koje je Božja moć izvršena u ostatku djela stvaranja (Ivan 1:3): i došao je na svijet "otkriti" Oca, koji je, naravno, bio, jest i uvijek će biti nevidljiv za prirodne ljudske oči. Ali "tajna bezakonja", koju je Pavao već prepoznao da djeluje tijekom "efeškog" razdoblja (2. Sol. 2:7), do tada je narasla do takvih razmjera da je predstavljala pravu prijetnju životima svetaca "pergamskog" razdoblja. Ljudi su doista ustali, iz njihove sredine, govoreći izopačene stvari (Djela 20:30), varajući; i da je bilo moguće, zaveli bi i same izabrane! Ali hvala Bogu, to nije bilo moguće s onima; iako je bilo mnogo onih koji su ih slijedili. Stoga nije ni čudo što je Isus, ovoj "pergamskoj" crkvi, identificirao sebe kao onoga "koji ima oštar dvosjekli mač" (Otkr. 2:12), odvajajući, takoreći, Istinom prave svece od lažnih!

"Platonova filozofija cijepljena je kao parazit na biblijski trs. Ova zla gljiva, koju je Sotona posadio u Edenu (Post. 3:4), a zalijevali Egipćani i umnožavala se kroz pseudo-kršćanstvo, donijela je obilnu žetvu pogrešaka, i ispuštala je utjecaj smrtonosniji od stabla Upas. Čistilište, Vječni grijeh, Vječne muke, Marijolatrija, Obožavanje svetaca, Seoba duša, Muhamedanstvo, Svedenborgijanizam i Mormonizam, samo su neki od njezinih legitimnih plodova, koji bez nje ne bi mogli postojati." (W. I. Mann - R359:3) Vjesnik ovoj "pergamskoj" crkvi, vjerujemo, bio je Arije, koji je vjerovao, i podnio svjedočanstvo o činjenici da: "... bilo je vrijeme kada Sin nije bio, budući da Otac koji je rodio mora biti prije Sina koji je rođen, te da potonji, prema tome, nije bio vječan." (McClintock & Strong's Cyclopedia, sv. 1, članak: "Arijanizam") Arije je stoga vjerovao "da je Sin imao početak, i da Bog nema početka." Međutim, protivljenje ovoj istini bilo je vrlo snažno: raslo je sve više i bivalo sve vrelije sve dok car Konstantin nije uzeo stvar u svoje ruke. "Rimski car Konstantin vidio je viziju, vjerojatno dok je bio potpuno budan, viziju većeg napretka za sebe i svoje Carstvo, priznavanjem kršćanstva kao religije svoga Carstva umjesto poganstva, koje je prethodno bilo priznato. "Konstantinov utjecaj u crkvenim stvarima postao je velik. On je predložio sazivanje koncila (sabora) svih biskupa, kojih je bilo oko tisuću. Želio je znati zašto su ovi apostolski biskupi, svi nadahnuti istim Božjim Duhom, naučavali toliko različito. Ponudio je platiti troškove za sve biskupe za sabor u Nikeji; ali većina, bojeći se da će Car biti pod kontrolom rimskog biskupa (koji tada još nije tvrdio da je papa), odbila je prisustvovati. "Došlo ih je samo 384. Ali čak ni oni nisu se uspjeli složiti... Mnogi su se držali biblijskog učenja da je Jehova Jedini, Svevišnji Bog; da je Gospodin Isus Krist bio Njegov Sin i čašćeni Posrednik u svem Njegovom stvaralačkom djelu; i da ga je On, iskazavši vjeru i lojalnost prema Ocu do te mjere da je napustio Nebesku slavu, postavši čovjekom i umrijevši, Pravedan za nepravedne, Otac uzvisio Njemu s desne strane, Veličanstva i moći. "Ali mistificirajuća misao o trojstvu obuzela je neke od biskupa, a među ostalima i biskupa Rima. O spornim se pitanjima raspravljalo mjesecima. Sa svim svojim moćnim utjecajem, biskup Rima nije uspio navesti većinu Koncila (sabora) da prizna doktrinu o trojstvu. Na to je Konstantin odlučio o stvari; a Nicejsko vjerovanje, podržano carevim autoritetom i snagom, proglašeno je kršćanskom vjerom, a sve što je bilo u suprotnosti s njim, krivovjerjem. "Ipak neka se zapamti da je samo oko jedne trećine biskupa bilo nazočno na Saboru: te da oni ne bi mogli biti prisiljeni na to da 'misterijem' zamijene Riječ Božju, da Car nije posudio svoj utjecaj. Njegov je dekret bio da kršćanski nauk, kako je definiran u Nicejskom vjerovanju, ima prestiž careve podrške te svih njegovih podređenih službenika diljem

Rimskog Carstva. Svi koji bi vjerovali u suprotnosti s tim, bit će proglašeni hereticima (krivovjercima), a onima koji su se našli u protivljenju Caru, trebala je biti pružena privilegija napuštanja Carstva. Tako je tajnu o trojstvu unio poganski car, nekršten - ni poškropljen." (The Bible Students Monthly, Svezak 6, Izdanje #4) Uspon Papinstva "Prvi ekumenski Sabor (Koncil) u Niceji (325.), u svom šestom kanonu, tek usputno spominje rimskog biskupa... Biskupi Rima, međutim, s velikom dosljednošću i obzirnošću, znali su kako prvenstvo koje je bilo dodijeljeno Crkvi u carskome gradu, i počasti koje su radi osobnih zasluga pripale pojedinim nositeljima Stolice, povećati u stalnu nadmoć za koju se tvrdilo da je božanskog podrijetla, kako bi ju učinili sastavnim dijelom crkvenog doktrinarnog sustava. "Prvi papa, u pravom smislu riječi, bio je Lav (440.-461.). Bivajući po naravi obdaren starim rimskim duhom vladanja, a njegovi ga suvremenici, zbog njegovog karaktera i položaja, smatrali najistaknutijim čovjekom tog doba, razvio je u svom umu ideal crkvene monarhije, s papom na čelu, te je velikom energijom nastojao preobraziti ustrojstvo Crkve sukladno svom idealu.... Kao rimski biskup,

on je svoje zahtjeve za vrhovnom vlašću nad cijelom Crkvom provodio s većom energijom od bilo kojeg svog prethodnika. Biskupi afričke i španjolske crkve podvrgli su se njegovim zahtjevima. "Grgur I (590.-604.) bio je, uz Lava I., najveći od rimskih biskupa tijekom ovog prvog razdoblja njihove povijesti... Grgur označava prijelaz patrijarhalnog položaja rimskih biskupa u strogo papinstvo srednjega vijeka. Uvidio je da rimski biskup ne bi mogao uživati crkvenu nadmoć kojoj su težili sve dok ne bi odbacili svoju političku ovisnost, pa je vješto iskoristio naseljavanje Longobarda u Italiji kako bi pripremio put njihovoj neovisnosti. Trijumf Katoličke crkve nad arijanstvom u Španjolskoj i uspjeh rimske misije u Engleskoj uvelike su unaprijedili Grgurove planove. "U 7. i 8. stoljeću niz važnih događaja dodao je crkvenoj premoći papa visok i utjecajan položaj među sekularnim svjetskim vladama. Proporcionalno tome kako su bizantski carevi gubili kontrolu nad Italijom, a posebno gradom Rimom, stvarna vlast u potonjem prešla je u ruke pape kao čelnika aristokratske gradske vlasti. "Godine 1073. Hildebrand, nakon što je oko dvadeset pet (25) godina bio vođa papinske politike, i sâm je zasjeo na papinsku stolicu pod imenom Grgur VII. Obično se smatra najvećim papom svih vremena. Jasno je i smjelo iznio teoriju o teokratskoj vladavini pape nad svim narodima svijeta. Svećenstvo je smatrao jedinom moći koju je Bog izravno ustanovio, dok je moć svjetovnih vladara proizvod ljudskih čimbenika. Papa je, kao Božji vikar, trebao stajati u vremenima nasilja između knezova i njihova naroda, provodeći zakon božanskog prava svojom duhovnom moći, sposoban ili poniziti narod ili svrgnuti knezove."

(Enciklopedija McClintock & Strong - Članak: Papinstvo) "Godine 534. n. e. rimski car, Justinijan, priznao je rimskog biskupa kao glavnog biskupa ili PAPU - glavu vjerskih pitanja Rimskog Carstva, koje je stoljećima vladalo svijetom. "... Početak te svjetovne moći bio je postupan, od 539. g. po Kr., ali je u potpunosti utvrđen 800. g. po Kr., kada je franačkog kralja Karla Velikog okrunio papa Lav III. i od njega prihvatio, po njegovom navodnom božanskom autoritetu, titulu cara Zapada. Tamo je uistinu i počeo ono što je kasnije bilo poznato kao 'Sveto Rimsko Carstvo'." (R1093:6) Vidi također "Uspostava papinstva" na stranici 101, i "Uzvišenje papinstva" na stranici 140.

2:13 "Znam tvoja djela, i gdje prebivaš, ondje gdje je prijestolje Sotonino; a ti se čvrsto držiš imena moga, i nisi zatajio moju vjeru, čak ni u one dane u kojima je Antipa bio moj vjerni mučenik, koji je ubijen među vama, gdje prebiva Sotona." Apostolski spisi bili su ispunjeni pravovremenim riječima, iz kojih su "anđeli" iz svih razdoblja mogli crpiti. Nije li Isus izjavio svojim Apostolima: "Što god svežete na zemlji, bit će svezano na nebu, i što god odriješite na zemlji, bit će odriješeno na nebu." (A. Marshallov prijevod) I budući da nam nije rečeno točno kako je Arije, "anđeo" crkve u "Pergamu", služio Gospodinovu poruku njima, možemo samo pretpostaviti da je obilno, pa i silno, crpio iz tih nadahnutih spisa. Iz činjenice da je Gospodin objavio: "Znam tvoja djela" (Otkr. 2:13), pretpostavljamo da je Arije tješio one svete mišlju da je Gospodin obećao biti sa svojim svecima, čak do svršetka doba (Mat. 28:20); te da će im Tješitelj (Ivan 14:16-20; 15:26) - sveti Duh, prebivajući u njima, svjedočiti o njihovom Božjem sinovstvu, čak i usred njihovih kušnji i iskušenja. (Rim. 8:16-18) S obzirom na tog svetog Duha, čitamo: "On je trebao biti u Božjem narodu prema stupnju njihova posvećenja i revnosti prema Bogu i Njegovoj pravednosti, a zbog prevlasti i moći duha zla u svijetu oko njih trebao se pokazati kao test njihovih karaktera, obzirom da su sadašnji uvjeti zahtijevali da tko god želi živjeti pobožno u ovo sadašnje vrijeme, taj mora trpjeti progonstva – mora biti voljan da se protiv njega lažno govori 'svako zlo', a da ipak to podnosi strpljivo, kao što je to činio njihov Gospodar, nastavljajući unatoč svemu biti vjeran Gospodinu i Njegovom djelu pod svaku cijenu – ne smatrajući svoje zemaljske živote dragocjenima. (2. Tim. 3:12; Mat. 5:11; 1. Pet. 2:23; Djela 20:24)" (E191) "Božji Duh, kroz Riječ... svjedoči nam o načinu na koji naš nebeski Otac postupa sa svojim sinovima: o kaznama, obrezivanju, uklanjanju troske te o razvoju onih plodonosnih osobina." (E231)

"... kao što je to bilo s našim Gospodinom, tako je i s njegovim vjernim sljedbenicima; božanska providnost vodi vjerne i poslušne putem patnje i samoodricanja, ne kao kaznu za suprotnu volju, već kao testove, kroz samopožrtvovnost, mjere ljubavi i odanosti Očevoj volji i borbi za pravednost. Kao što je naš Gospodin bio kažnjen za naše prijestupe, a ne za svoje, kada je nosio grijehe mnogih, tako i njegovi sljedbenici u mnogočemu pate, ne zbog svojih vlastitih prijestupa, već zbog zlodjela drugih, jer su pozvani, kako izjavljuje Apostol, 'ispuniti u svome tijelu ono što nedostaje od Kristovih patnji za tijelo Njegovo, a to je crkva.' (Kol. 1:24)" (E234) Takva su bila "djela" koja je Bog "unaprijed pripravio" (Ef. 2:10), "djela" koja je Gospodin prepoznao i zbog kojih je pohvalio svece "Pergama"! Gospodin nastavlja misao: ne samo da "znam tvoja djela," već i "gdje prebivaš, čak gdje je Sotonino prijestolje." (Otkr. 2:13) Iz ovoga je sasvim očito da je Gospodin bio svjestan nepovoljne situacije u kojoj su se našli sveci "pergamskog" razdoblja. I, dok se Sotonu uvijek može naći marljivo zaposlenog svugdje gdje prebiva Božji narod, čini se da postoje vremena i razdoblja u kojima se čini da djeluje s posebnom snagom; a razdoblje koje pokriva ova crkva bilo je jedno od njih. U tom je razdoblju Sotona polagao same temelje najčudesnijeg sustava opačine, papinstva. Da, doista: "Znam gdje je Sotonino prijestolje." I o, kako su samo utješne riječi koje slijede: ali "ti se čvrsto držiš moga imena, i nisi se odrekao moje vjere, čak ni u one dane u kojima je Antipa bio moj vjerni mučenik, koji je ubijen među vama,

gdje prebiva Sotona." (Otkr. 2:13) "Njihova vjernost se osobito ističe zbog neprijateljskog okruženja. U to je vrijeme bilo mnogo učitelja i više sporenja nego ikad prije. Svjetlo je bilo pomračeno riječima, a istina sofizmom. U tom je razdoblju nastao i stari spor o tome 'tko treba biti najveći.' Biskupi, ili patrijarsi kako su se radije nazivali, iz Rima, Antiohije, Aleksandrije i Konstantinopola, stekli su određeni stupanj istaknutosti nad ostalima, te je među njima trajalo dugo rivalstvo; prevlast je naposljetku podijeljena između Rima i Konstantinopola. Nominalna crkva podijelila se na dvoje, uglavnom zbog pitanja štovanja slika; idolopoklonici su se svrstali pod biskupa Rima, koji je dobio titulu pape (lat. papa, otac), dok su ikonoklasti (rušitelji slika), kako su ih nazivali, oformili Grčku crkvu pod Patrijarhom (glavnim ocem) Konstantinopola... "Anti na grčkom znači suprotno ili protiv; papas znači otac. Na uobičajeni način tvorbe riječi, Antipas bi očito značilo 'protiv oca', ili protivljenje Papi ili Patrijarhu; kao što se koristi ime antikrist, Kristov protivnik. Jasno je stoga da naš Gospodin ovdje hvali vjernu skupinu koja je, 'čvrsto se držeći' dragog imena našega 'Oca', poslušna zapovijedi: 'Ne zovite nikoga ocem', te se suprotstavila razvoju i uspostavi papinstva, i s njim povezanim krivovjerjima skupine svetih (?) i velečasnih (?) otaca (Ps. 3:9), koji, sazvani od crkve – ili svemoćnog dolara – ili pak iz želje za čašću i lagodnošću, po potrebi prisvajaju nadmoćnu

svetost; izuzetna prava te ovlasti za tumačenje Božje Riječi." (R359:5, W. I. Mann) "Antipa" "Pretpostavlja se da Antipa nije bio pojedinac, nego klasa ljudi koji su se usprotivili moći biskupa, ili papa u to doba, što predstavlja spoj dvije riječi, anti, protiv, i papas, otac, ili papa; i u to su vrijeme mnogi od njih pretrpjeli mučeništvo u Konstantinopolu i Rimu, gdje su biskupi i pape počeli vršiti moć koja je ubrzo potom podložila kraljeve zemlje, te pogazila prava Kristove crkve. Što se mene tiče, ne vidim nikakvog razloga odbaciti ovo objašnjenje riječi Antipa u ovom tekstu, budući da je povijest onog vremena savršeno nijema kada je u pitanju pojedinac ovdje imenovan." (Predavanja Williama Millera, str. 138, 139, kao što je citirano u Mislima o Danijelu i Otkrivenju od Uriaha Smitha) "Mnogi pravi Učiteljevi sljedbenici u crkvama osudili su ovaj pokušaj neposluha Isusovoj izravnoj zapovijedi: 'Ocem ne zovite nikoga.' (Mat. 23:9) Naravno, dobili su obećano progonstvo. (2. Tim. 1:12) Ovu klasu u Pergamu hvali naš Gospodin pod simbolom 'Antipa, moj vjerni mučenik.' Na grčkom, anti znači protiv, a Papas znači otac. U ovoj fazi crkve, oni koji su željeli biti popularni, primali su crkvene počasti i nagrade; ali obećanje pobjednicima jest užitak i čast koja će biti vječna." (R5993:2)

2:14, 15 - "Ali imam nešto protiv tebe, što tu imaš one koji drže nauk Bileamov, koji je učio Balaka kako da baci kamen spoticanja pred sinove Izraelove, da jedu meso žrtvovano idolima i čine blud. Tako i ti imaš onih koji drže nauk nikolaita, što ja mrzim." Nauk Bileamov i nauk Nikolaita "Iz navedenog se duhovno značenje Bileamovog (Balaamovog) učenja može lako uočiti. Bogohulni nauk o vječnim mukama i o beskrajnom postojanju grijeha i grešnika; kao i fikcija o kratkoj liniji koja vodi od samrtničke postelje do nebesa, a k tome i sve ostale srodne tlapnje, oduvijek su bile pravi 'kamen spoticanja' Crkvi. Odavanje počasti poganskim ritualima, ceremonijama, festivalima i sl. pokrštenih (?), kao što su primjerice molitve upućene mrtvima, zatim sveta mjesta, dani, a i posebne osobe; sjedinjavanje sa zemaljskim moćnicima te onima koji čine sve te stvari, predstavljaju, kako nam se čini, služenje Bileamu. "Nauk o nikolaitima, uočen još u poruci za crkvu u Efezu, u ovom je razdoblju naišao na svoj daljnji razvoj; i od tada je bio preveliki teret po samu Crkvu. Sam pojam 'Nikola' u prijevodu znači osvajač naroda. U Rimokatoličkoj crkvi na laike se gledalo tek kao na papinske podanike, kako u duhovnom tako i u svjetovnom pogledu, onoliko koliko bi ijedan zemaljski osvajač mogao poželjeti. I sve se to zbivalo posve suprotno jasnim Kristovim izjavama – da imamo samo jednoga Gospodina i jednoga Oca te da: 'A vi ste svi

braća.' (Mat. 23:8-12) Zapovijed 'Istražujte Pisma' bila je namijenjena svima; poslanje 'propovijedanja radosne vijesti' svima koji su primili Duha; a ako netko nema Duha Kristova, on nije Njegov, i može biti samo slijepi vođa slijepaca." (R359:6, W. I. Mann) "Vođen od strane Bileama, kralj Balak obratio se vodećim ljudima Midijanaca i poticao ih da se njihove žene i kćeri prividno zaljube u Izraelce, te da ih uvedu u senzualne religiozne obrede koje je prakticirao Midijan. Taj je plan bio uspješan. Neke od vodećih žena i kćeri Midijanaca privukle su neke od vodećih ljudi Izraela na preljub, idolopoklonstvo i orgije. Odmah je počela pošast među Izraelcima, prema njihovom savezu s Bogom na Sinaju, Ebalu i Gerizimu." (R5323:3) "Nepovoljne okolnosti nisu isprika za nepravde u crkvi. Iako je ova crkva živjela u vrijeme kada je Sotona bio posebno na djelu, bila je njihova dužnost čuvati se čistima od kvasca njegovih zlih doktrina. Stoga su ukoreni zbog toga što su među sobom krili one koji su se držali doktrina Bileama i Nikolaita. Što je bila doktrina Bileamova, ovdje je djelomično otkriveno. Poučio je Balaka da baci kamen spoticanja pred sinove Izraelove. (Pogledajte cjeloviti prikaz njegova djela i rezultata u Brojevima, poglavlja 22-25 i 31:13-16.) Čini se da je Bileam želio prokleti Izrael zbog bogate nagrade koju mu je Balak za to ponudio. Ali kako mu Gospodin nije dopustio da ih prokune, on je odlučio ostvariti u osnovi istu stvar, iako na drugačiji način. Stoga je savjetovao Balaka da ih zavede, preko žena Moapskih, kako bi sudjelovali u proslavi idolopokloničkih obreda, i svih njihovih razuzdanih pratećih pojava. Plan je uspio. Gadosti idolopoklonstva proširile su se izraelskim taborom, prokletstvo Božje dozvano je na njih zbog njihovih grijeha, i od kuge su pala dvadeset i četiri tisuće ljudi. "Doktrine na koje se žali u crkvi u Pergamu bile su, naravno, slične u svojoj tendenciji, vodeći duhovnom idolopoklonstvu, i nezakonitoj vezi između crkve i svijeta. Iz ovog duha konačno je proizašlo sjedinjenje civilne i crkvene moći, koje je kulminiralo u formiranju papinstva." (Misli o Danijelu i Otkrivenju - Uriah Smith [1897]) Izraz "jesti meso žrtvovano idolima" je vrlo

prikladan jer je označavao kako su ovi "Nikolaiti" i "Bileamiti" navodili duhovni Izrael da sebi prisvoje takve osakaćene, uvrnute i iskrivljene doktrine koje bi zadovoljile njihove idole vjerovanja; i "... postupno je crkva zavedena u zabludu, zle prakse, i odvojena od Boga. Na to se misli u 14. retku aluzijom na Bileama i Balaka. Treba se prisjetiti da je Bileam, koji je bio Božji prorok, uputio kralja Balaka kako dovesti Izrael u iskušenje da sagriješi, te je time postigao ono što nije mogao ostvariti vlastitim snagama. (Br. 23; 24; 31:16) Tako su ovi poganski svećenici naučili crkvu da se upušta u duhovni blud, te su tako na nju svalili isušujuće prokletstvo Božjeg gnjeva." (R5993:1)

Nije onda ni čudo što je Gospodin mrzio i doktrine i djela "Nikolaita" i pohvalio one iz svog naroda koji su ih također mrzili. "Kad Gospodinov narod mrzi ideju o klasi koja teži biti 'gospodarima nad Božjom baštinom' (1. Pet. 5:2, 3), oni mrze ono što i Gospodin mrzi." (Svršena tajna, str. 26)

2:16 - "Obrati se; inače ću ti brzo doći i borit ću se protiv njih mačem svojih usta." "Obrati se; inače..." bila je vrlo hitna opomena upućena pojedincima unutar razdoblja "Pergama", koji očito nisu na najbolji način koristili svoje prilike da razviju potreban karakter, tj. da učvrste svoj "izbor". (2. Pet. 1:10) Neki su, nedvojbeno, pod stresom i pritiskom tog vremena, dopustili da budu zavedeni "zavodljivim riječima" ili na neki drugi način, i sada su bili u ozbiljnoj opasnosti da izgube svoju vječnu nagradu "slave i časti i besmrtnosti." (Kol. 2:4, 18; Rim. 2:7) Gospodin ih je na ovaj način podsjećao, da vrijeme u kojem je bilo moguće da pokajanje djeluje, za njih postaje sve kraće. (Mat. 27:3-5; Heb. 12:17) Njihov neuspjeh da budu ispravno vježbani ovom opomenom, ubrzo bi doveo do toga da On prestane biti njihov Zastupnik pred Ocem, postajući tako njihov protivnik, boreći se protiv njih mačem svojih usta. (Otkr. 2:16)

2:17 "Tko ima uho, neka čuje što Duh govori crkvama; onome koji pobijedi dat ću da jede od skrivene mane, i dat ću mu bijel kamen, i na kamenu napisano novo ime, koje nitko ne zna doli onaj koji ga prima." Ovdje se opet podsjećamo na činjenicu da, iako su postojale specifične poruke, za specifične crkve, od strane specifičnih vjesnika, u specifičnim vremenima, ono što je Duh trebao reći jednoj, morao je reći svima. A što je to Duh trebao reći onima iz "Pergama"; a ipak je bilo namijenjeno za jednu i jedinu, potpunu crkvu Božju? Bilo je ovo: "onome koji pobijedi dat ću da jede od skrivene mane." Izvorni vrč Mâne Izl. 16:32-34 - "I reče Mojsije: Ovo je ono što je GOSPOD zapovjedio: Napunite gomer njome neka se čuva za vaše naraštaje; da bi mogli vidjeti kruh kojim sam vas hranio u pustinji, kad sam vas izveo iz zemlje egipatske. I reče Mojsije Aronu: Uzmi posudu i stavi u nju gomer pun mane, i položi to pred GOSPODA da se čuva za vaše naraštaje. Kao što je GOSPOD zapovjedio Mojsiju, tako ga Aron položi pred Svjedočanstvo, da se čuva." "Mana podsjeća na priču o Izraelu u pustinji. Skrivena poput kažiprsta ukazuje na zlatnu posudu s manom pohranjenu u Kovčegu Saveza kao spomen na vjernost Jehove, koji je vodio i 'hrani' svoj narod u pustinji. To je zalog pergamskoj crkvi da će se onaj tko je pazio nad doslovnim Izraelom na njihovim putovanjima pobrinuti i za njih u zamornom maršu koji je tek trebao započeti. "Mana, naravno, tipizira duhovnu hranu, Riječ Božju. Možda su neki uspjeli sagledati dublje značenje, da se ono odnosilo ne samo na pisanu riječ, već na živu Riječ; onaj pravi Kruh Života koji je sišao s neba da dâ život svijetu. (Ivan 6:47-51) "Bilo je to obećanje pred licem pustoši i smrti, života koji treba biti skriven od svih sila progona - s Kristom u Bogu." (R360:1) "Zlatni vrč s manom predstavljao je besmrtnost kao jedno od svojstava Božjeg Krista. Naš Gospodin Isus nedvojbeno misli na to kada kaže: 'Onome tko pobijedi dat ću da jede od skrivene mane.' (Otkr. 2:17) "Mana je bila kruh koji je sišao s neba kao održavatelj života za Izrael. Ona je predstavljala živi kruh koji je Bog preko Krista providio svijetu. Ali kao što su Izraelci trebali svakodnevno sakupljati tu zalihu mane ili bi inače gladovali, tako će i za svijet biti neophodno da uvijek traži zalihe života i milosti ako bi željeli živjeti vječno. "Ali onima koji postanu Kristovi subaštinici, članovi Pomazanog Tijela, Bog daje posebnu ponudu osobite vrste mane, iste, a opet različite od one koja je dana drugima – 'skrivenu manu'. Jedna posebnost ovog vrča s manom bila je da je bila neraspadljiva; stoga ona dobro ilustrira besmrtno, neraspadljivo stanje obećano svim članovima 'Sjemena' što je crkva. Mana, ili sredstvo za potporu života kojim je Izrael bio hranjen nije bila neraspadljiva i morala se stoga prikupljati svakodnevno. Tako će svi poslušni iz čovječanstva koji će malo-pomalo biti priznati kao doista Izraelci, biti zbrinuti vječnim životom, ali uvjetnim, opskrbljivanim i obnavljanim životom; dok će 'malom stadu', koje je pod sadašnjim nepovoljnim okolnostima ustrajalo kao vjerni 'pobjednici', biti dan neraspadljiv udio besmrtnost. (Otkr. 2:17)" (T122)

3. CJELINA: Tijatira (Otkrivenje 2:18-29)

2:18 - "I anđelu crkve u Tijatiri napiši: Ovo govori Sin Božji, koji ima oči kao plamen ognjeni, a noge su mu nalik na finu mjed." "Tijatira očito znači 'slatki miris žrtve'. Bilo je to razdoblje papinskog progonstva. Djevičanska crkva podnosila je teškoće u pustinji; dok je otpala crkva sjedila na prijestolju svog kraljevskog ljubavnika! Poruku šalje onaj 'koji ima oči kao plamen ognjeni', da bdi nad svojim vjernima dok su lutali tamnim dolinama ili se skrivali u još tamnijim pećinama zemlje; i 'noge od tvrde mjedi', da hoda uz njih dok su se penjali surovim planinama ili lutali bolnih nogu i umorni, tražeći mjesto za sadnju sjemena istine.

"Poruka sadrži aluziju na vjernog starog proroka koji je morao bježati spašavajući život u pustinju pred gnjevom kraljeve žene idolopoklonice. Slika je iz povijesti proroka Ilije. (1. Kraljevima 18:19) Izebela je bila zaštitnica Baalovih svećenika. Njezin je muž bio kralj, a ona je koristila njegovu moć za svoje vlastite ciljeve. Suša od tri i pol godine očito je bila prototip 'vremena, dvaju vremena i pola vremena' - 1260 godina duhovne gladi, 'ne gladi kruha niti žeđi vode, nego slušanja riječi Gospodnjih.' (Amos 8:11)" (R5992:2) Vjerujemo da je vjesnik ili "anđeo" ove crkve bio Petar Waldo, bogati trgovac iz Lyona, koji je, saznavši iz prijevoda Evanđelja na francuski jezik o velikim razilaženjima između Rimokatoličke crkve i njezinih učenja te rane, ili primitivne crkve, odlučio postati pravi učenik Gospodina Isusa Krista. U skladu s tim, prodao je sve što je imao; dao je siromasima, kako bi se obogatio blagom na nebu. "... četiri evanđelja na francuskom... prvo pojavljivanje Pisma na nekom modernom jeziku. Posjedovanje ovih knjiga ubrzo je otkrilo Waldu i njegovom narodu da Crkva nikada nije bila zamišljena da ovisi o svećenstvu, pa čak ni za podjeljivanje sakramenata; a njegova pouka, koju je smjelo pratila praksa, postala je toliko

odbojna Crkvi da ga je prvo progonio lyonski nadbiskup, a na kraju ga je papa anatemizirao. Više ne mogavši biti sigurni u Lyonu, Waldo i njegovi prijatelji potražili su utočište u planinama Dauphinéa i Pijemonta, i tamo osnovali one zajednice koje su rasle u miru i cvjetale u rustikalnoj jednostavnosti... S ovih planina i dolina jednostavne su doktrine kršćanstva tekle u umnoženim potočićima diljem Europe. Provansa, Languedoc, Flandrija, Njemačka, jedna za drugom kušale su od osvježavajućih voda, sve dok, tijekom vjekova, nisu nabujale u poplavu koja je preplavila sve zemlje. Podrazumijeva se da je Waldo putovao Pikardijom, naučavajući svoje reformatorske doktrine stotinama godina prije nego što je Luther rođen. Na kraju se nastanio u Češkoj, gdje je i umro 1179. godine, iste godine u kojoj je njegova načela osudio ekumenski sabor. Valdenška Crkva bila je svjetlo na planinama tijekom mračnog srednjeg vijeka, te je usred svih pokvarenosti Crkve držala svoju otvorenu Bibliju i čiste doktrine; ista ta Crkva i dalje preživljava, kao osnova svih reformatorskih pokreta u Italiji." (Ciklopedija McClintock & Strong, Sv. 10, str. 857 - "Waldo (ili Valdo), Petar.") Valdenzi "Bili su tako nazvani po svom osnivaču, Petru Waldu ili Valdezu, bogatom trgovcu iz Lyona na rijeci Rhôni. Godine 1167. počeo se brinuti za svoje spasenje, a jedan mu je svećenik rekao: 'Ako želiš biti savršen, idi, prodaj sve što imaš i podaj siromasima, i imat ćeš blago na nebu; i dođi te me slijedi.' Waldo je doslovno poslušao ovu uputu. Odlučio je odijevati se i živjeti kao što su to činili apostoli kada ih je Isus poslao u propovjedničke misije. Nabavio je Novi zavjet u prijevodu kako bi bolje znao što mu je činiti. Ubrzo su mu se počeli pridruživati prijatelji i slijediti njegov primjer. Do 1177. mala grupa koja je živjela u apostolskom siromaštvu propovijedala je pokajanje drugima. Za to im je djelo trebala

dozvola za propovijedanje te su je zatražili od Crkve na Trećem lateranskom saboru 1179. godine. Ali sabor je shvatio da 'Siromašni duhom', kako su Valdenzi sebe nazivali, nisu imali nikakvu obuku za propovijedanje, te im je papa Aleksandar III odbio dati dozvolu za propovijedanje. Ali Valdenzi su smatrali da se više treba pokoravati Bogu nego ljudima, te su nastavili propovijedati, a zbog tog ih je neposluha papa Lucije III ekskomunicirao 1184. godine." (A History of the Christian Church - Kromminga, str. 131) "Rane karakteristike Valdenza brzo su se razvile. Glavno od svega bilo je načelo da je Biblija, a osobito Novi zavjet, jedino pravilo vjerovanja i života... Kao nebiblijske, odbacivali su mise i molitve za mrtve, te negirali čistilište... "Valdenzi su se mogli naći u sjevernoj Španjolskoj, u Austriji i Njemačkoj, kao i u svojim izvornim domovima. Postupno su suzbijani, sve dok im glavno sjedište nisu postale alpske doline jugozapadno od Torina, gdje ih se i danas može naći. Tijekom Reformacije spremno su prihvatili njena načela i postali potpuno protestanti. Pod suvremenom vjerskom slobodom uspješno djeluju u mnogim dijelovima Italije. Njihova priča je priča o herojskoj izdržljivosti pod progonstvom jedna nadasve časna povijest - i oni su jedina srednjovjekovna sekta koja je preživjela, iako uz veliku preinaku svojih izvornih ideala i metoda." (A History of the Christian Church Walker, str. 253)

2:19 "Znam tvoja djela, i ljubav, i služenje, i vjeru, i tvoju strpljivost, i tvoja djela; i da je ovih posljednjih više nego prvih." "Znam tvoja djela, i ljubav, i služenje, i vjeru, i tvoju strpljivost." Čini se kao da Gospodin ovdje upućuje svoju poruku vjesniku, radije nego crkvi u "Tijatiri". Zasigurno, za Walda su "djela" bila ona "unaprijed pripravljena" da u njima hodi (Ef. 2:10); a koja su zahtijevala prodaju svega što je imao (Luka 18:22); a on je upravo to i učinio! Njegova je "ljubav" dokazana darovima koje je davao siromasima; njegovo "služenje" u propovijedanju Riječi istine drugima; te u primjeru koji je postavio pred njih! Sve to, bila su djela vjere (Jak. 2:17, 22), koja su uključivala mnogo strpljivosti! Međutim, bilo je i drugih svetaca u tom razdoblju koji su bili nadahnuti Waldovim primjerom, pa su i oni u svoje živote donijeli "djela", "ljubav", "služenje", "vjeru" i "strpljivost" što Gospodin ovdje hvali. Valja također primijetiti da Gospodin dva puta spominje "djela", ali dodaje da je ovih potonjih više od onih prvih. (Otkr. 2:19) Možda je to značilo da su "prva djela" samoodricanja i samožrtvovanja, iako vrlo hvalevrijedna, u Njegovoj procjeni bila nadmašena "potonjim" patnjom koju su podnijeli radi pravednosti! "Toliko opće i rašireno postalo je takozvano krivovjerje da je Inocent III., jedan od najponosnijih i najzatucanijih rimskih pontifeksa, odlučio to satrti - 'istrijebiti čitav taj pošastni soj', bile su riječi kojima se poslužio. Nalog koji je dao vlastima, a koje nisu znale za zakon viši od onoga što bi proizašao iz sv. Petra, bio je spaliti vođe Vaudoisa, raspršiti same heretike, zaplijeniti njihovu imovinu, te predati u propast svaku dušu koja bi se

usudila usprotiviti oholoj papinoj zapovijedi. Kako su se ove naredbe njegove svetosti provodile, povijest je vjeran svjedok. Njemu se u nemilosrdnom progonu Valdenza pridružio Dominik, otac Inkvizicije, kojemu je glavni članak vjere postao taj da je prekršaj dane riječi hereticima bio zločin protiv Boga i Crkve." (Ciklopedija McClintock & Strong Članak: "Valdenzi", Sv. 10, str. 855) "Znam tvoja djela..." "Što se tiče malih, prezrenih, poniznih lokalnih skupština, Valdenza, itd., i njihovih pastora u ovom razdoblju, trebali bismo imati na umu da su oni kao ostatak jasno izdvojeni u poruci Tijatiri, te da ni Izebelin sustav niti njena djeca nisu uključeni među njih. Čineći to, moći ćemo bolje cijeniti ovo svjedočanstvo sa strane Gospodina o onome što je On smatrao hvalevrijednim u njima. Koliko malo znamo o skrivenim životima onih koji su, usred dana rimskog ponosa i tiranije, ponizno i u tajnosti hodali sa svojim Bogom. Vrlo je utješno i ohrabrujuće shvatiti kako je u potpunosti Krist mogao cijeniti njihov stav za Njega, čak i ako je u određenoj mjeri bio manjkav, te kako će ih otvoreno u danu Svog očitovanja priznati kao Svoje vlastite... Ovdje je zapis, da oni nisu zaboravljeni, ti bezimeni, ili nečasnih imena: 'djela i ljubav i vjera', kako samo iskušano! 'i služenje', usred kakvog obeshrabrenja! 'i tvoju strpljivost, označenu i naglašenu u upotrijebljenom jeziku - to dugo podnošenje!" (The Revelation of Jesus Christ - Streeter, Vol. 1, p. 169) "Ali čak i u skupštini u kojoj je bila dopuštena golema pokvarenost, bilo je onoga što je Gospodin mogao pohvaliti. 'Ljubav, i vjera, i služenje, i tvoje podnošenje, i da tvoja posljednja djela nadmašuju prva.' Čovjeku godi razmišljati o osobnoj odanosti koja se mogla naći kod mnogih svetaca tijekom onoga što se naziva 'mračnim vijekom'. Mnogi čiji su spisi, ili njihovi dijelovi, sačuvani za nas očito su voljeli Gospodina i radili za Njega; a vjerojatno golema većina odanih nije ostavila ništa da ovjekovječi svoja imena, i nikada nije dobila mjesto u

crkvenoj povijesti. Gospodin je čak i u takvoj skupštini kakva je bila Tijatira mogao prepoznati ostatak koji nisu bili djeca Izebele, niti su osobno iskvareni njezinim učenjem; i Njegov je obzir prema njima vrlo dirljiv... On ih uzima u obzir kao one koji posjeduju ono što je imalo božansku vrijednost, a čega su se trebali čvrsto držati dok On ne dođe. Njihova ljubav, vjera, služenje, izdržljivost i rastuća aktivnost u djelima bili su dokaz onoga što je bilo u njihovim 'bubrezima i srcima'." (An Outline of the Revelation Coates, str. 34)

2:20 "Ipak imam ovo[1] protiv tebe, jer dopuštaš ženi Izebeli, koja sebe naziva proročicom, da poučava i zavodi moje sluge da čine blud i jedu meso žrtvovano idolima." [1] Riječi "nekoliko stvari" (a few things - KJV) ne pojavljuju se u drevnim rukopisima. Ne nalaze se u Sinajskom rukopisu i ne pojavljuju se u recenzijama Griesbacha, Lachmanna, Tischendorfa, Tregellesa, Alforda i Wordswortha.

Budući da svijećnjaci iz Otkr. 1:20 predstavljaju "Gospodinov nominalni narod ovog Evanđeoskog doba, uključujući i Njegove 'članove'", ne bi nas trebalo čuditi što su Gospodinove poruke upućene pojedinim "crkvama" kao jedinicama: pri čemu su pohvale upućene Gospodinovim pravim svecima unutar tih razdoblja, a osuda onima koji su Njegovi samo nominalno. (R3659:4) U skladu s tim, čitamo: "Ipak [usprkos činjenici da među vama ima onih koje sam pohvalio] imam ovo protiv tebe [protiv onih od vas koji priznaju moje ime, ali ne paze na moje riječi] jer dopuštaš ženi Izebeli [Rimokatoličkoj crkvi], koja sebe naziva proročicom, da poučava i zavodi moje sluge, da čine blud [tj. da potiču nezakonit odnos između crkve i države] i da jedu [prisvajaju za sebe kao istinu] stvari [doktrine koje su iskrivljene, izvrnute i osakaćene] žrtvovane idolima [idolima-vjerovanja (creed-idols) koje su uspostavili razni ekumenski sabori]." Vidi i Otkr. 2:14. "Knjiga Otkrivenja (2:20-25; 18:7) prikazuje nam kraljicu Izebelu kao predstavnicu velikog religijskog sustava ovog Evanđeoskog doba koji je nanio veliko nasilje istini. Ahab predstavlja svjetovne vlade. Njegova je supruga predstavljala lažni kršćanski crkveni sustav udan za zemaljske vlade. Baš kao što je Ahab predstavljao svjetovne vlade koje su tvrdile da su Kristova kraljevstva, tako je kraljica Izebela naslikala, ili tipizirala, lažni crkveni sustav, koji se, umjesto da održi svoju čistoću kao djevičanska Kristova crkva, udao ili sjedinio s ovim zemaljskim sustavima. U suprotnosti s tim, djevičanska je Kristova crkva trebala ostati vjerna svom nebeskom Gospodinu, iščekujući njegov drugi dolazak; a njen brak s Njim tada se trebao ostvariti. "Baš kao što su Baalovi proroci bili pod brigom kraljice Izebele i pod patronatom kralja Ahaba, tako su svećenici i vjerski predstavnici velikog crkvenog sustava bili poslušne sluge velikih institucija koje su slikali Ahab i Izebela." (R5751:2) Aluzija na Izraelovu povijest "Čini se aluzija na vjernog proroka koji je morao bježati spašavajući život u pustinju pred kraljevom ženom idolopoklonicom. Ova je slika preuzeta iz povijesti Ilije, Izebele i Ahaba. Izebela je bila zaštitnica Baalovih svećenika. Njezin je muž bio kralj, a ona je koristila njegovu moć za svoje ciljeve. Suša od tri i pol godine očito je bila tip 'vremena, dva vremena i pola vremena' - 1260 godina duhovne gladi, 'ne gladi kruha niti žeđi vode, nego slušanja riječi Gospodnjih.' (Amos 8:11)" (R491:4, W. I. Mann) Izebela "Izebela, kao hraniteljica i zaštitnica Baalovih proroka, tip je Papinske Crkve, majke gadosti. (1. Kraljevima 18:19; 2. Kraljevima 9:22) Ahab, njezin muž, kralj Izraela, predstavlja kraljeve ili kraljevstva Europe koji su činili duhovni blud s 'majkom crkvom'." (R389:2, W. I. Mann) Duhovni Blud

"Iskušenje pred Duhovnim Izraelom, koje je bilo oslikano bludom u tjelesnom Izraelu, suptilnije je vrste, i na to smo često upozoravani, u knjizi Otkrivenja. (Vidi Otkr. 2:21; 14:8; 17:2, 4, 5; 18:3; 19:2) Korištenje ove riječi u spomenutim slučajevima čini se da implicira kao njeno više značenje ili simbolički značaj bilo kakvo nezakonito zajedništvo sa svijetom, od strane onih koji su se zaručili da budu Božji posvećeni narod: drugim riječima, zajedništvo u duhu s onima koji nemaju duha Gospodnjeg, nego duh svijeta. U kojoj li se samo golemoj mjeri to neprilično postupanje, ovo grešno zajedništvo, njeguje u takozvanoj Kristovoj crkvi! Nisu li oni svjetovni ne samo pozvani, već gotovo i utjerani u prve redove u nominalnoj crkvi, dok su oni koji su vjerni Gospodinu i koji se drže podalje i kude svjetovne ciljeve i metode, omalovažavani kao fanatičan i čudan narod?" (R2300:1)

2:21 - "I dadoh joj vremena da se pokaje od svoga bluda; a ona se ne pokaja." Riječ koja se ovdje prevodi kao "vremena" (space u KJV) jest grčka riječ chronos, što se inače prevodi kao "vrijeme". Iako je moguće da se vrijeme koje se ovdje spominje odnosi na neko neodređeno razdoblje; također je moguće, pa čak i vrlo vjerojatno da se radi o simboličkom "vremenu" od 360 godina. Ako je ovo drugo slučaj, prirodno bi nas jako zanimalo gdje točno to razdoblje počinje. Brat W. I. Mann (1883. g.) pretpostavio je da je počelo otprilike u vrijeme Lutherove reformacije, protežući se od 1517. godine po. Kr. do 1878. godine, kada je, prema paralelnim dobima, nominalnoj crkvi objavljeno: "Vaš vam se dom ostavlja pust." (R491:5) Međutim, ovo bi smjestilo to "vrijeme" izvan razdoblja crkve "Tijatira" i njenog vjesnika, Petra Walda. Da bi se odgovorilo na ovaj prigovor, sugerirano je da je ovo "vrijeme" barem započelo unutar tog razdoblja, otprilike oko 1160. godine po. Kr., i tako se protezalo do 1520. godine, do kada je Lutherova reformacija bila u potpunosti pokrenuta. No, ovo je sasvim sigurno: "Izebela" se nije pokajala, niti se od tada kaje; a danas se čini da je čak i više upletena u političke spletke nego ikada prije! Lutherovi prvotni napori "Luther... je poslao svoje teze nadbiskupu, te je dodao postskriptum pozivajući ga da ih pročita, kako bi se sam uvjerio na kako slabim temeljima počiva doktrina oprosta. "Dakle, cjelokupna Lutherova želja bila je da se stražari Crkve probude i odluče stati na kraj zlima koja su je pustošila. Ništa nije moglo biti plemenitije i ispunjenije poštovanjem od tog pisma jednog redovnika upućenog jednom od najvećih knezova Crkve i Carstva. Čovjek nikada nije postupio više u skladu s ovim Kristovim načelom: 'Dajte caru carevo, a Bogu Božje.' Ovo nije put kojim idu oni vatreni revolucionari koji 'prezru vlast i pogrđuju Veličanstva.' To je krik kršćanske savjesti – svećenika koji svakome iskazuje čast, ali koji se iznad svega boji Boga." (Povijest reformacije - D'Aubigne, str. 100)

2:22 "Evo, bacam je na postelju, a one koji s njom čine preljub u veliku nevolju, ako se ne pokaju za svoja djela."

Baš kao što nagrade pobjednicima dotičnih crkvenih razdoblja nisu uslijedile unutar tih razdoblja, već su iščekivale svoje ispunjenje u kasnijem vremenu, tako je i s kaznom koja će se odmjeriti Izebeli i njenim ljubavnicima (koji se ne bi pokajali za njezina djela) - ona će doći kasnije - u određeno vrijeme! "Postelja" na koju se ovdje ukazuje neće biti ona koja donosi mir i udobnost, već radije postelja nevolje. (Vidi Otkr. 2:22 - Diaglott) Već je, od 1799. godine po. Kr., (vidi C122,

129) pretrpjela "nevolje", ali one najteže tek trebaju doći, kada će u velikom vremenu nevolje kojim ovo doba treba završiti, odbačeni crkveni sustav (poznat i kao Babilon, Otkr. 17:5, 6) biti pozvan proći kroz najveće poniženje i veliku nevolju. Neke nevolje koje će tek doći na Babilon (Izebelu) "Nevolje koje će snaći Babilon tvorit će dio one velike nevolje kojom će ovo Doba završiti, a kojom će biti uvedena Nova Rasporedba Mesijinog Kraljevstva - 'Vrijeme Nevolje kakvoga ne bijaše otkad je naroda.' Neka Božji narod upamti da lojalnost uključuje djelovanje i vjernost, čak i do smrti. (Dan. 12:1; Mat. 24:21)" (SM411) "Papinska je vlast srušena početkom Vremena Kraja, 1799.; i, iako je potonji proces propadanja bio spor, i povremeno je bilo znakova prividnog oporavka, koji se nikad nisu činili laskavijima nego što su to sada, jamstvo konačnog uništenja Papinstva je pozitivno, a njegova smrtna borba bit će silovita. No, prvo mora steći još nešto od svog nekadašnjeg prestiža, koji će dijeliti s konfederacijskim udruženjem svojih kćeri. Zajedno će biti podignuti, kako bi zajedno mogli biti silovito oboreni. "Sigurno je da će kazna Babilona biti velika.... Dok se najšira primjena ovog jezika, naravno, odnosi na Papinstvo, on uključuje i sve one koji su u bilo kojem stupnju u savezu ili suosjećanju s njim. Svi takvi bit će sudionici njegovih zala. (Otkr. 18:4)" (D37) "Bludničina postelja ugode i bolesnička postelja koja nakon nje obično slijedi, na taj su način stavljeni u kontrast. 'Ne može se prepustiti jednome a da to prije ili kasnije ne dovede do onog drugog, do užasnih muka.' Taj isti kontrast izveden je u viziji o konačnom uništenju Izebelinog sustava, tamo nazvanog, 'Babilon Veliki.' (Otkr. 17:5) 'Koliko se god proslavila i raskošno živjela, toliko joj dajte muke i jada.' (Otkr. 18:7) 'Oni koji s njom čine preljub - oni koji usisavaju njen duh sebične ambicije i svjetovnosti, oni koji zagovaraju tvrdnju da su oni božanski imenovani kanal, itd., - dobit će jednaku kaznu, pretrpjevši gorko razočarenje i muku nadolazeće velike nevolje, u kojoj će Babilon s vremenom biti uništen." (The Revelation of Jesus Christ - Streeter, str. 176)

2:23 - "I pobit ću njezinu djecu smrću; i znat će sve crkve da sam ja onaj koji istražuje bubrege i srca: i dat ću svakome od vas prema vašim djelima."

Nesumnjivo, "djeca" na koju se ovdje ukazuje, oni su koji su inače poznati kao njezine "kćeri". Ali tko su njezine kćeri? "Protestantizam, onakav kakav danas postoji, nije rezultat Velike Reformacije, nego njezinog pada; i danas u velikoj mjeri sudjeluje u onoj naravi i karakteru Rimske Crkve, iz koje su proizašle njezine razne grane. Različite protestantske sekte prave su kćeri onog izopačenog sustava nominalnog kršćanstva, Papinstva, na kojeg se Otkrovitelj osvrće pripisujući joj ime 'Majka bludnica'. (Otkr. 17:5) "... Budući da je Papinstvo, majka, uistinu veliki religijski sustav, u skladu sa simbolom trebali bismo očekivati da ćemo vidjeti i druge vjerske sustave koji odgovaraju opisu kćeri sličnog karaktera - ne, naravno, tako stare, niti nužno toliko izopačene, kao Papinstvo - ali, ipak, 'Bludnice' u jednakom smislu; tj., vjerski sustavi koji tvrde da su zaručena djevica ili Kristova mladenka, a koji ipak udvaraju naklonosti svijeta i primaju njegovu podršku, po cijenu nelojalnosti Kristu. "Ovom opisu razne Protestantske organizacije u potpunosti odgovaraju." (D28) Kao "Izebelina djeca" ove protestantske sekte i denominacije, također će biti uništene "smrću" u nevoljama velikog Vremena nevolje! "I znat će sve crkve da sam ja onaj koji istražuje bubrege i srca." To nas podsjeća na psalmistove riječi koji reče: "Neka dokrajči zloća opakih; nego učvrsti pravedne: jer pravedni Bog ispituje srca i bubrege." (Ps. 7:9) To "će sve crkve znati." "Primjenjujući ove riječi kao da su upućene Crkvi kao cjelini kroz cijelo Doba, pod tim značenjem shvaćamo da će na kraju Doba doći vrijeme kada će svi oni koji su formalno ili uistinu članovi Kristove Crkve uvidjeti mudrost i pravdu prikazanu u presudama koje će pasti na otpalo kršćanstvo." (The Revelation of Jesus Christ - Streeter, str. 176) A o tome ne smije biti ni najmanje sumnje, Gospodin će suditi svom narodu - Crkvi (nominalnoj i pravoj) pravedno! "I dat ću svakome od vas prema vašim djelima." On također kaže: "Neće u kraljevstvo nebesko ući svaki onaj koji mi govori Gospodine, Gospodine." (Mat. 7:21) "Smisao ove pouke posebno je namijenjen onima koji zazivaju ime Kristovo i tvrde da su njegovi učenici. Nije dovoljno samo tvrditi da smo učenici; ako to ne zadire dublje, bit ćemo odbačeni. Naše tvrdnje moraju biti iskrene, a Gospodin dobro poznaje i srce i volju. Iako će blago suditi našim nevoljnim i nenamjernim nedostacima i nesavršenostima, bit će vrlo strog u prosuđivanju naših nakana, naših namjera srca... "Iako Gospodin pripadnicima svoga naroda u ovom vremenu ne sudi prema djelima, nego, kako kaže apostol Pavao, prema vjeri – 'jer se pred njim po djelima Zakona neće opravdati nijedno tijelo' – nego smo opravdani vjerom, on će ipak tražiti i djela. Svojim djelima moramo pokazati iskrenost svojih namjera, to jest svoje volje.... Ako naša djela posvjedoče Gospodinu iskrenost naše vjere, ta će mu vjera biti prihvatljiva, a nama će se pripisati savršenstvo po kojem primamo

udio u Kraljevstvu i u slavnim stvarima pohranjenima za Gospodinove prave ljubitelje – i to ne samo u riječi, nego i u djelu, u svakodnevnom životu, u kojem se ljubav očituje i potvrđuje. "Gospodin ovdje sasvim sigurno ne misli na takozvane (nominalne) kršćane, jer se oni u Gospodinovim očima mogu smatrati tek poganima, zbog očite nezainteresiranosti za bliži i uistinu vjeran savez posvećenja Bogu. Zato se ovo tumačenje odnosi na istinski posvećene – sve one koji javno pokazuju preobrazbu svoga srca u živoj sukladnosti s Ocem. Ono obuhvaća i širu, 'brojnu' skupinu, čije tvrdnje Gospodin, u nekoj mjeri, javno prihvaća u gore izloženom svjetlu." (R3317:6)

2:24, 25 "A vama kažem, i ostalima u Tijatiri, svima koji nemaju tog nauka i koji nisu upoznali dubine Sotonine, kako oni kažu; neću na vas staviti nikakvo drugo breme. Ali ono što već imate, čvrsto držite dok ne dođem." I zatim još jednom Gospodin obraća svoje riječi onom vjernom malom ostatku – onima koji nisu bili zaraženi naukom "Izebele", koja je težila uspostavi već sada zemaljskog kraljevstva pod vlastitim kraljevskim naslovom; onima koji su preživjeli njezine laži (Otkr. 18:7) i koji nisu upoznali "dubine Sotonine", to jest zavođenje u idolopokloničke ustanove, koncilske dogme i predanje idolima-vjerovanja. (Otkr. 2:14, 20) Prisjećamo se apostola Pavla, koji Timoteju piše da će u "potonjim vremenima" mnogi otpasti od vjere, pristajući uz zavodljive duhove i demonska učenja. (1. Tim. 4:1, Diaglott) U takvim okolnostima vjerni su bili utješeni spoznajom da im se neće nametati nova bremena ni obmane. Ipak ih Gospodin upozorava: "ono što imate, držite do moga dolaska." (Otkr. 2:25)

2:26, 27 "A onome tko pobijedi i održi moja djela do kraja, njemu ću dati vlast nad narodima: I vladat će njima željeznom palicom: kao glinene posude razbit će se u komadiće: kao što sam i ja primio od Oca svoga." Ne znamo točno kako se Petar Waldo, kao glasnik ili "anđeo" crkve u "Tijatiri", obraćao tim ljudima uputama primljenima od Gospodina; ali možemo naslutiti njegov trud da ohrabri preostale male skupine, raspršene po cijeloj crkvi, da ne odustanu unatoč opasnostima po svoje živote, znajući da ih vjernost obećanjima vodi do potpunog izbavljenja. (Mat. 10:22) Kao što je već istaknuto, njihova prva djela samoodricanja i žrtve bila su Gospodinu vrlo cijenjena, a potonja djela, podnošena do smrti, još su dragocjenija. (Otkr. 2:19) Zato Gospodin ponovno naglašava važnost pobjede kroz ustrajnost, obećavajući da će pobjednicima dati vlast nad narodima – vlast željeznom palicom, kojom će se razbiti kao lončarske posude. Ispunjenje tog obećanja pripada budućnosti, vremenu Gospodinova ponovnog očitovanja, kada će doći i pravedna kazna nad crkvenim sustavom, u Vremenu nevolje. (Dan. 12:1; Mat. 24:21)

2:28 - "I dat ću mu zvijezdu zornicu." Krist u Otkr. 22:16 kaže da je on sâm "sjajna zvijezda zornica." Bi li ovo, "dat ću mu zvijezdu zornicu" moglo značiti da će on dati samoga sebe pobjedniku? Ako je tako, to ne bi bilo ništa više nego što zaručnik čini na dan svog vjenčanja: on daje sebe svojoj zaručnici! A ona, tako, ne samo da ga prihvaća, nego uzima i njegovo ime, i tako postaje zauvijek poistovjećena s njim; jer dvoje će biti jedno! Kakve li blagoslovljene misli! Međutim, također je značajna činjenica da se On ovdje naziva "zvijezda zornica." Zvijezda zornica je vjesnik ili preteča novog dana. To ukazuje na to da će pobjedniku biti dano pravo na udio u Prvom Uskrsnuću u osvitu novog, Milenijskog dana, prije nego što se poistovjeti sa "suncem pravednosti" koje će izaći sa zdravljem (ozdravljenjem) na svojim krilima. (Mal. 4:2)

2:29 - "Tko ima uho, neka čuje što Duh govori crkvama." Umjesto da ova usrdna molba - "tko ima uho, neka čuje što Duh govori crkvama", prethodi obećanju pobjednicima, ona sada za "Tijatiru" i preostala crkvena razdoblja, slijedi nakon njega. To može, ali i ne mora, biti značajno. Ali ono što znamo jest to da, iako je molba upućena svakoj od "crkava" zasebno, ona je namijenjena svima njima kolektivno: jer je to uvijek i stalno jedan te isti Duh koji se obraća onima koji će biti pobjednici - članovima 'tijela' Krista. Njima, dok pate radi pravednosti, on govori riječi ohrabrenja i utjehe, bez obzira na vrijeme (razdoblje) u kojem bi mogli živjeti. To je točno ono na što je Isus mislio kada je, govoreći svojim učenicima, rekao: "I ja ću moliti Oca, i on će vam dati drugog Tješitelja, da bude s vama zauvijek.... Ali Tješitelj, to jest sveti Duh, kojega će Otac poslati u moje ime, on će vas poučiti svemu, i podsjetiti vas na sve što sam vam rekao. Mir vam ostavljam, mir svoj dajem vam: ne dajem vam kao što svijet daje. Neka se ne uznemiruje srce vaše i neka se ne straši." (Ivan 14:16, 26, 27) "... Ispravna misao je ona o pomoći, ohrabrenju, potpori, jačanju. Tako je obećanje našeg Gospodina impliciralo da će sveti Duh kojeg će Otac poslati u Isusovo ime i kao Isusovog predstavnika biti blizu njegovih sljedbenika, prisutna pomoć u svakom vremenu potrebe - sveta moć pomoću koje će on voditi i usmjeravati svoj narod i omogućiti im da 'hode po vjeri, a ne po gledanju.' Štoviše, naš Gospodin daje nam do znanja da su sva posluživanja Duha njegova vlastita posluživanja - govoreći: 'Neću vas ostaviti siročad, doći ću k vama' (Ivan 14:18); on tako poistovjećuje svetog Duha sa samim sobom. 'Ako tko nema Duha Kristova, on nije njegov' - i nema parakletos (Tješitelja), božansku pomoć. "Ova Božja moć je s cijelom Crkvom." (E202) Na taj sveti Duh Božji Isus je mislio kada je usrdno molio one koji imaju uši da čuju što Duh govori crkvama. Za njih je to trebao biti Duh koji će ih voditi u pitanjima istine, te ih hrabriti i održavati, da, tješiti ih u vremenima kušnji i progonstava.

4. CJELINA: Sard, Filadelfija i Laodiceja (Otkrivenje 3:1-22)

3:1 - "I anđelu crkve u Sardu napiši: Ovo govori onaj koji ima sedam Duhova Božjih i sedam zvijezda; Znam tvoja djela, da imaš ime da živiš, a mrtav si." "Sard" je bilo kratko razdoblje koje je još preostalo prije velike Reformacije Lutherovog doba. "Kaže se da Sard znači ono što ostaje, kao da označava beskoristan ostatak, nešto iz čega je izašao život ili vrlina. Nominalna crkva u tom razdoblju imala je privid da je ono što nije bila, imajući obličje pobožnosti, a odrekavši se njezine sile. Sard je bio ostatak prave crkve, koja je bila otjerana u pustinju; ali kada je progonstvo počelo jenjavati, oslabila je i njezina revnost. Progonstvo je uvijek razvijalo snagu crkve. "Mnogi danas imaju sardske karakteristike. Za takve postoji fatalno upozorenje u Otkr. 3:3. Sedam puta je drugi dolazak našeg Gospodina opisan kao dolazak tatov (lopovski), neprimjetan. Samo onima koji bdiju poznato je približavanje lopova. Oni koji spavaju bit će probuđeni tek nakon što je on preuzeo puni posjed, nakon što je njegovo djelo uništenja napredovalo. Iako se tada mogu trgnuti, prekasno je. Bili su zatečeni. Tako će naš Gospodin biti prisutan, ali nevidljiv i nepoznat - osim onima koji bdiju - još godinama nakon svog dolaska; a njegova prisutnost će spavačima biti prepoznatljiva samo kako se buka pustošenja kuće jakoga postupno bude pojačavala. Tada će polako shvatiti što se događa i kakav će biti ishod. "Razlog zašto mnogi kršćani ne mogu prepoznati Parusiju našeg Gospodina - prisutnost - jest to što oni traže tjelesnog Krista, vidljivog tjelesnom oku, koji stvara impozantnu demonstraciju u koju se ne mogu prevariti. Ne shvaćajući činjenicu da se duhovna tijela ne mogu vidjeti ljudskim očima bez čuda, ne mogu razumjeti kako on može biti prisutan dok 'sve ostaje onako kako je bilo od početka stvaranja.' (2. Pet. 3:3, 4) Tako nisu u stanju razumjeti 'znakove vremena', koji otkrivaju njegov povratak." (R5992:3) O crkvi u Sardu: "Tijatira je bila posebno pohvaljena za njena djela. (Otkr. 2:19) Sard za suprotno - 'Ne nađoh tvoja djela ispunjenima pred mojim Bogom' (R.V.)" (R491:6, W. I. Mann) "'Znam tvoja djela', rekao je Spasitelj obraćajući se ovoj Crkvi u Sardu i njezinoj zvijezdi ili vjesniku. Ne spominje se nikakvo posebno zlo kao postojeće u njezinoj sredini, ali ako smo u pravu kada primjenjujemo poruku proročanski na razdoblje neposredno prije epohe velike Reformacije, možemo biti sigurni da je u ovoj Crkvi postojala kombinacija svih onih zala koja smo našli zabilježena u drugim porukama. Nejednako ujarmljivanje sa svijetom, čisto svjetovni duh, tako prevladavajući u dobu predstavljenom Pergamskom crkvom, koji je kontrolirao u njezinim vijećima; opako, pokvareno učenje te 'žene Izebele', zajedno s njezinim proganjajućim duhom, slikovito prikazanim u Tijatiri, doseglo je stanje koje Spasitelj naziva 'dubinama Sotoninim'. Crkva koja je to ispovijedala na zemlji postala

je potpuno pokvarena - zapravo, 'mrtva', i to je bilo stanje vidljive Crkve u razdoblju neposredno prije velike Reformacije." (The Revelation of Jesus Christ - Streeter, Vol. 1, str. 188) Vjerujemo da je "anđeo" crkve u "Sardu" bio John Wycliffe, o kojemu čitamo: "Bilo je to 1378. g. po Kr., godine 'Velikog zapadnog raskola', kada su izabrana dvojica papa, jedan u Rimu a drugi u Avignonu, da je Wycliffe istupio kao veliki doktrinarni reformator. Workman, u Zori reformacije (Dawn of the Reformation), str. 172, piše: 'Wycliffeova duhovna iskrenost bila je šokirana, njegova teorija uništena prizorom dvojice papa od kojih je svaki tvrdio da je jedini poglavar Crkve, i svaki je onog drugog nazivao Antikristom. Za Wycliffea je godina raskola, 1378., bila kritična godina njegova života. Prvo je apelirao da oba pape budu gurnuta u stranu kao oni koji imaju malo zajedničkog s Crkvom Svetog Boga. S ovog položaja neutralnosti brzo je prešao u položaj antagonizma prema samom Papinstvu.' "U svojoj Srednjovjekovnoj crkvenoj povijesti, nadbiskup Trench kaže: 'Grgur XI. umro je 27. ožujka 1378. i izbio je papinski raskol. Godina 1378. označila je prekretnicu u Wycliffeovoj karijeri. Do tada se bavio pitanjima mješovitog crkvenog i političkog značaja, ali od tada se posvetio isključivo doktrinarnim pitanjima i istupio kao reformator. Ozbiljno je započeo prijevod Biblije na engleski i poduzeo sljedeći odlučujući korak otvorenim napadom, na koji su ga prisilile njegove studije Biblije, protiv transupstancijacije. Učinak je bio trenutačan. Samo se Sveučilište okrenulo protiv njega. Zabranjeno mu je poučavanje. Uvijek nakon toga on je, u gotovo svim svojim spisima, na neki način uvodio izjavu svog gledišta o transupstancijaciji.' "Wycliffe je time napao samo uporište Antikristove utvrde, jer gruba i bogohulna doktrina o transupstancijaciji, ili žrtvi Mise, poništava istinsku žrtvu Isusa Krista. Zbog ovog odbacivanja Kristove 'svagdašnje žrtve' njezinom zamjenom lažnom žrtvom Mise, papinski je sustav u Božjim očima postao 'Oskvrnuće koje pustoši'. (Dan. 11:31 Vidi C99-104)" (Great Pyramid Passages - Edgar, Vol. II, str. 187) John Wycliffe "John Wycliffe (1320.-1384.) postao je vođa snažnog reformnog pokreta koji se proširio Engleskom i nekim dijelovima kontinenta. Ovaj je pokret tvrdio da reforma ne smije ciljati samo na ispravljanje vanjske pokvarenosti Crkve, već i na uklanjanje skrivenih uzroka. Pokret se obraćao narodu radije nego učenima, a reformatori, Wycliffe i Hus, proglašavali su biblijsku doktrinu o opravdanju vjerom u raspetog Spasitelja. Biblija je priznata kao jedini izvor istine. Naglasak je stavljen na nevidljivu Crkvu nauštrb vidljive kršćanske zajednice. Nije se vjerovalo da je papa nepogrešiv, a njegove bule i dekreti nisu imali nikakav autoritet osim onog koji se temeljio na Svetom Pismu. Svećenstvo nije trebalo vladati, već služiti i pomagati svom narodu. Wycliffe je proglasio papu Antikristom. Izjavio je da se kruh i vino u Gospodnjoj večeri ne pretvaraju u tijelo i krv Kristovu. On je Engleskoj dao prvu cjelovitu verziju Biblije na engleskom jeziku... Također je poslao laičke evanđeliste da poučavaju narod. Wycliffea je 1377. osudio papa Grgur XI., ali ga je engleski parlament zaštitio. Povukao se u svoju župu u Lutterworthu gdje je i umro... 1401. godine krivovjerje je u Engleskoj postalo prijestup za koji se kažnjavalo smrću, a samo

posjedovanje Wycliffeovih spisa kažnjavalo se smrću. Wyclifizam je ugušen silom." (A History of the Christian Church - Qualben, str. 193) "Sabor u Konstanzu (5. svibnja 1415.) osudio je njegove doktrine, a 1428. njegovi su ostaci iskopani i spaljeni; pepeo je bačen u obližnju rijeku Swift, koja ga je, kako Fuller prozaično, a Wordsworth poetično primjećuju, prenijela kroz Avon i Severn u more, i tako ga raspršila po cijelom svijetu." (McClintock & Strong's Encyclopedia, Vol. 10, str. 1043) "Ovo govori onaj koji ima sedam duhova Božjih." Tako se Gospodin predstavlja crkvi u "Sardu". "Kako se poslanica šalje klonulom svećenstvu i crkvi, vrlo im se prikladno stavlja na um da Krist ima sedam duhova, Duha bez mjere i u savršenstvu, kojemu se mogu obratiti za oživljavanje njegovog djela među njima." (Matthew Henry's Commentary) "i sedam zvijezda" (koje drži u svojoj desnici - Otkr. 1:20), to su, naravno, sedam posebnih vjesnika

ili "anđela" čijim životom i radom on upravlja i nadzire ih u interesu svoje Crkve. (R3570:2) On nastavlja: "Znam tvoja djela, da imaš ime da živiš, a mrtav si." Naravno, to nije pohvalno; i očito se "djela" o kojima se ovdje govori odnose na ista ona na koja se aludira u stihu 2, koji za ovaj dio, u Rotherhamovom prijevodu glasi: "Ne nađoh tvoja djela ispunjenima pred mojim Bogom", jer "imaš ime da živiš, a mrtav si." Sigurno je da oni iz "Sarda" kojima je upućen ovaj dio Gospodinove poruke nisu bili ništa bolji od svoje suprotnosti, pismoznanaca i farizeja iz Isusovog vremena, koje je on nazivao "obijeljenim grobovima", koji su se izvana činili sasvim lijepima, ali iznutra su bili puni mrtvačkih kostiju i svake nečistoće! (Mat. 23:27) "Glavna židovska sljedba nazivala se Božjim svetim narodom (značenje riječi farizej), a cijela je nacija stajala na razini vanjskog morala za koji je Gospodin izjavio da je u njegovim očima farsa. Nazvao je vođe obijeljenim grobovima, iznutra punima pokvarenosti. Rekao im je da dok peru čašu izvana, iznutra je ostavljaju prljavom; da dok su proširivali svoje filakterije i molili se u javnosti, u srcu su bili daleko od stanja svetosti ili ljubavi - toliko daleko da bi bili spremni nepravedno oduzeti dom siromašnoj udovici kada bi izvanjski oblici zakona to dopuštali i ako ta transakcija ne bi donijela previše prigovora. (Mat. 23:14, 23-28) Slično je i danas; postoji vanjski sjaj ili ljuska koja je u mnogim slučajevima licemjerna, vanjski oblik bogoštovlja, približavanje usnama dok je srce daleko od njega, zauzeto modom, odijevanjem, užicima, jurnjavom za novcem, idolopoklonstvom, ako ne i grubljim grijesima. "Naš se Gospodin molio da njegovi pravi sljedbenici budu sačuvani nebeskom snagom slobodni od takvih uvjeta - da nemaju simpatija prema njima, da ne budu od njih. I vjerujemo da je to bila istina tijekom cijelog Evanđeoskog doba. Vjerujemo da se Gospodinova molitva ispunila i da je njegovo raspršeno malo stado, grane pravog trsa, procvjetalo u srcu, duhovno, održavajući odvojen život u potpunosti od nominalnog sustava, koji je samo dio svijeta." (R3552:2)

3:2 "Budi budan i utvrdi ono što je preostalo, a što tek što nije umrlo: jer ne nađoh tvoja djela ispunjenima pred Bogom." Crkva u "Sardu" pala je tako iznimno nisko u duhovnom smislu, da u njoj nije preostalo puno pravog života. Među njima je bilo onih koji su plemenito započeli, čineći dobra "djela" vjere i posvećenja Gospodinu, ali koji su, zbog određene mjere nepažnje i ravnodušnosti, zaspali usput - a njihova "djela" i dalje nedovršena, nepotpuna pred Bogom. Bilo je tu i drugih, maleni ostatak istinskih Gospodinovih svetaca; a za njih je "anđeo" bio upozoren da bdi nad njima i da ih utvrdi. Stoga otkrivamo da je, iako je poruka Johna Wycliffea u nekim smislima možda bila vrlo općenita za cijeli "Sard" - "Probudi se ti što spavaš i ustani od mrtvih... pazite, dakle, kako pomno živite, ne kao ludi, nego kao mudri... shvatite što je volja Gospodnja" (Ef. 5:14-17); morala postojati i jedna sasvim posebna za vjerne, a osim toga, njegov vlastiti život i vjernost zacijelo su također bili osnažujući udio!

3:3 "Sjeti se stoga kako si primio i čuo; i čvrsto drži, i pokaj se. Ako stoga ne budeš bdio, doći ću na tebe kao lopov, i nećeš znati u koji ću čas doći na tebe." Ponovno Gospodin usmjerava svoje primjedbe onima iz tog razdoblja koji su zanemarivali Njegovu Riječ Istine; i umjesto nje obraćali pažnju na vjerovanja formulirana od Sabora - sofizme pukih ljudi. Treba pažljivo uočiti da je jedno od učenja Johna Wycliffea bilo da Bibliju treba priznati kao jedini izvor Istine. Neki iz "Sarda" nekada su vjerovali u to, ali su ih zaveli "Izebelini Baalovi svećenici!" "Njihova ljubav i razumijevanje Pisma očito su se smanjili. Bili su upozoreni: 'Sjeti se kako si primio i čuo, i čvrsto drži i pokaj se.' Božja Riječ je duhovna hrana. Onaj tko se njome neprestano gosti, rast će energičan, zdrav i moćan. Onaj tko zanemaruje jesti, ili ne uspijeva probaviti ovaj živi kruh mora biti slab i boležljiv; ostajući u najboljem slučaju tek duhovni patuljak, nemoćan prepoznati 'znakove vremena', ne znajući što Gospodin čini niti kakvi su njegovi planovi." (R492:1, W. I. Mann) Naš Gospodin nastavlja: "Ako stoga ne budeš bdio, doći ću na tebe kao lopov, i nećeš znati u koji ću čas doći na tebe." Ovo još nije bilo vrijeme u kojem je crkva trebala znati više detalja o vremenu drugog dolaska našeg Gospodina. Međutim, posvećeni bi, bez obzira na to u kojem razdoblju žive, trebali živjeti tako kao da je taj dolazak neizbježan. Ovo je, vjerujemo, smisao Gospodinove poruke, upozorenja, da ako propuste bdjeti, on će doći, da, čak će biti i prisutan, a oni to neće ni primijetiti. Lopov ulazi dok ukućani spavaju. "Mnogi danas imaju sardske karakteristike. Za takve postoji fatalno upozorenje u Otkr. 3:3. Sedam puta je drugi dolazak našeg Gospodina opisan kao dolazak tatov (lopovski), neprimjetan. Samo onima koji bdiju poznato je približavanje lopova. Oni koji spavaju bit će probuđeni tek nakon što je on preuzeo puni posjed, nakon što je njegovo djelo uništenja napredovalo. Iako se tada mogu trgnuti, prekasno je. Bili su zatečeni. Tako će naš Gospodin biti prisutan, ali nevidljiv i nepoznat - osim onima koji bdiju - još godinama nakon svog dolaska; a

njegova prisutnost će spavačima biti prepoznatljiva samo kako se buka pustošenja kuće jakoga postupno bude pojačavala. Tada će polako shvatiti što se događa i kakav će biti ishod." (R5993:3)

3:4 "Imaš nekoliko imena čak i u Sardu koja nisu okaljala svojih haljina; i oni će hoditi sa mnom u bijelom: jer su dostojni." Gospodin ponovno podsjeća na vjernost nekolicine - "nekoliko imena čak i u Sardu", koji "nisu okaljali svojih haljina." U to su vrijeme ove "haljine" bile vlasništvo njihovog Otkupitelja, i predstavljale su njegovu pravednost pripisanu njima, prekrivajući, takoreći, njihove "prljave krpe." Nije nam rečeno točno kako je "anđeo" ovog razdoblja "Sarda" prenio Gospodinovu poruku ovoj crkvi, ali smatramo vrlo vjerojatnim da ih je podsjetio na riječi Apostola: "Čista i neokaljana pobožnost pred Bogom... jest ovo... čuvati sebe neokaljanim od svijeta." (Jak. 1:27) Čuvanje ovih "haljina" neokaljanih od svijeta, odražavalo bi njihovu iskrenu želju da uvijek ostanu dostojni Božje milosti i naklonosti koja im je tako darovana. Bez ovih "haljina" nikada se ne bi mogli pojaviti na "svadbi Kraljevog Sina." "... nas se, na temelju poslušne vjere u žrtvu, smatra zaodjenutima pred božanskim očima zaslugom onoga koji nas je 'kupio svojom dragocjenom krvlju', a ta se zasluga simbolično prikazuje kao lanena haljina, Kristova pravednost, umjesto prljavih krpa naše vlastite pravednosti. Dok smo prekriveni tom haljinom, vjerom možemo ostvarivati sve privilegije i prilike koje bi mogle biti naše kada bi ta haljina doista bila naša vlastita - a ne samo posuđena ili pripisana haljina, vlasništvo našeg Otkupitelja. Sve dok vjerom uzdamo u tu veliku žrtvu za grijeh, i nastojimo hoditi dostojno Gospodina, ta je haljina naša, da ju imamo i u njoj uživamo; ali gubitak te vjere značio bi gubitak svih prednosti koje dolaze s tom haljinom, a koje se nastavljaju samo za one koji je nose. "Svrha dodjeljivanja ovih haljina u današnje vrijeme (ne cijelom svijetu, već samo pravim vjernicima) je ta da one mogu sačinjavati 'svadbene haljine' za one koji ih prihvate, dajući onima koji ih nose pravo na mjesto na 'svadbi Kraljevog Sina.'... "Ova 'svadbena haljina' kada nam se uruči čista je i bijela, te predstavlja apsolutnu čistoću i besprijekornost svetosti našeg Gospodina; a uputa svakome tko primi tu haljinu jest da 'čuva svoje haljine neokaljanima od svijeta'. Ova je zapovijed jednaka nalogu našeg Gospodina: 'Budite dakle savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski' - standard kojem nastojimo dostići, ali čije se apsolutno postizanje u nesavršenom tijelu, okruženi svijetom, tijelom i đavlom, u Pismu priznaje i u iskustvu dokazuje nemogućim. Ali kao što haljina prekriva sve nečistoće prošlosti za koje smo se pokajali, tako isto prekriva i nenamjerne nesavršenosti sadašnjosti; tako da se samo ono s čime se u većoj ili manjoj mjeri u mislima slažemo, računa kao naše, bilo dobro ili zlo. Gledajući na taj način, pod ovim uređenjem Gospodinovom je narodu moguće koračati tako pažljivo, tako pomno (osvrćući se uokolo) na svakom koraku, da sačuvaju svoje haljine neokaljanima od svijeta." (R2160:2)

Dodatna misao o "Haljinama" koje treba čuvati "Neokaljanima" "Ova haljina, ako bi trebala biti svadbena haljina, mora biti besprijekorna, čista i bijela - 'bez mrlje ili bore, ili ičega tome slična.' (Ef. 5:27) U Jakovljevoj 1:27 Apostol nas potiče da se čuvamo neokaljanima od svijeta, što podrazumijeva mogućnost da nam se haljina Kristove pravednosti zaprlja. To ne znači da bi išta što bismo mogli učiniti moglo uništiti Kristovo djelo, ili učiniti njegovu žrtvu za grijehe nevažećom, niti na nju baciti mrlju. Haljina označava onaj udio Kristove zasluge koji nam je on besplatno pripisao s Očevim pristankom. Ako, primanjem duha svijeta, ukaljamo ili uprljamo ovu svadbenu haljinu, postat ćemo neprikladni da budemo u klasi zaručnice, i bit ćemo odbačeni; a opet mogli bismo reći da bi, u našem sadašnjem nesavršenom stanju i brojnim nepovoljnim okruženjima i iskušenjima, bilo čudo da nikada ne dođemo u tako blizak dodir sa zlom da mrljom ili borom ne ukaljamo svoju haljinu. (Usporedi Juda 23; Otkr. 3:4; 16:15) "Međutim, otkrivamo da je Božja milostiva odredba u Kristu ne samo ta da je žrtva našeg Gospodina Isusa bila dovoljna za sve naše nesavršenosti iz prošlosti, prije našeg prihvaćanja Gospodina, već da je ona dovoljna i za bilo koju nenamjernu mrlju ili slabost ili pogrešan korak koji nam se može dogoditi kroz našu vlastitu nesavršenost ili slabost drugih, nakon što postanemo Gospodinova djeca. Drugim riječima, nismo opskrbljeni samo haljinom koja prekriva cijelu prošlost, već smo u istoj Kristovoj žrtvi opskrbljeni i sredstvom za uklanjanje mrlja, pa tko god zbog slabosti ili iskušenja posrne putem i zaprlja svoje haljine treba biti popravljen od svoje braće 'u duhu krotkosti, pazeći i sam na sebe da i on ne bude iskušan'. Svi koji su u pravom stavu srca, cijeneći čistoću haljine, cijeneći Zaručnika i Njegovu naklonost, cijeneći velikog Kralja i cijeneći čast poziva na vjenčanje, jako će se pažljivo čuvati od mrlja i bora, a također će jako paziti da, ako koja dospije na njihove haljine, bude uklonjena što je brže moguće. To djelo međusobnog potpomaganja sa strane Gospodinovog posvećenog naroda predstavlja se kao 'Zaručnica se pripremila'." (R2782:6) I Gospodin dodaje: "oni će hoditi sa mnom u bijelom: jer su dostojni." Ne samo da će ti vjerni sveci "sardskog" razdoblja tada biti privilegirani da hode s Njim u bijelom (tj. u pripisanoj pravednosti Isusovoj), već će, ukoliko nastave vjerno, kao pobjednici biti privilegirani da tako hode s Njim u slavi Kraljevstva; "bijela haljina" tada će predstavljati njihovu vlastitu pravednost (Otkr. 19:8); jer, budući da su iskristalizirali karakter - obličje Isusovo, oni će uistinu "biti dostojni!" "... nije dovoljno da nam je pripisana Spasiteljeva pravednost. Ovo pripisivanje je samo privremeni dogovor. Moramo doći do mjesta gdje ćemo imati vlastitu pravednost. Naše je tijelo nesavršeno; kao što kaže sveti Pavao, ne možemo činiti ono što bismo htjeli. Unatoč našim najboljim nastojanjima, stvari će neizbježno ići više ili manje po zlu. Ali moramo se dokazati kao pobjednici 'više nego pobjednici.' Gospodin je uredio da na kraju našeg iskušavanja, na kraju sadašnjeg života, svi pobjednici dobiju novo tijelo stvarne čistoće. Tako, kaže Apostol, bit ćemo obučeni našim domom koji je s neba.' Tako će se naše ruho promijeniti od haljine pripisanog savršenstva, našeg opravdanja vjerom, u ono koje

predstavlja stvarno savršenstvo. U uskrsnuću primit ćemo to tijelo inherentne čistoće, bez mane, bez mrlje, koje je ovdje naslikano kao 'bijela haljina'." (R5669:2)

3:5 "Onaj tko pobijedi, bit će odjeven u bijele haljine; i neću izbrisati njegovo ime iz knjige života, nego ću priznati njegovo ime pred Ocem svojim, i pred njegovim anđelima." Ovdje Gospodin ponavlja obećanje da će pobjednik biti odjeven u bijele haljine; ali dodaje ovo, da njegovo ime neće biti izbrisano iz knjige života. "... Gospodin 'neće izbrisati njegovo ime iz knjige života,' u kojoj su ispisana imena svih onih koji uistinu postaju Gospodinov narod, onih koji su sklopili s Gospodinom 'savez na temelju žrtve,' svih onih koji se odriču vlastite volje, koji svoja tijela prinose kao živu žrtvu. Ime svakoga od njih je zabilježeno, upisano u Janjetovu knjigu života, kada počne živjeti novim životom i pokazivati svoju odanost. Baš kao što su oni obučeni haljinom Kristove pravednosti unaprijed, prije nego što su stvarno prokušani, tako su i njihova imena ispisana u onoj knjizi unaprijed, prije nego što su stvarno prokušani. Ukoliko ne ostanu vjerni, njihova imena bit će izbrisana iz te knjige života. Ali ako budu vjerni njihova imena neće biti izbrisana iz knjige života; i zadobit će sve one slavne stvari koje su obećane onima koji ga ljube iznad svega. (Otkr. 21:7) "Štoviše, Gospodin kaže: 'Ja ću priznati njihova imena pred mojim ocem i pred njegovim anđelima.' Ovdje je nagovještaj da će pobjednici imati takve karaktere da se Gospodin neće stidjeti njih, već će mu biti drago priznati ih u prisutnosti Oca i svetih anđela. Trebamo biti 'promijenjeni iz slave u slavu', u obličje našeg Gospodina. (2. Kor. 3:18) Na kraju, ovi pobjednici bit će svaki pojedinačno tako grandiozno razvijeni da se Gospodin neće posramiti priznati niti jednog od njih te reći: Evo jednoga od mojih sljedbenika. Evo i drugoga. Hodili su mojim stopama i pobijedili su. Ali će se postidjeti svakoga tko se srami Njega. Za takve on kaže: 'Jer tko se god posrami mene i mojih riječi, njega će se i Sin Čovječji posramiti kad dođe u slavi svojoj i Očevoj i svetih anđela.' (Luka 9:26) "To nije pitanje favoriziranja, nego razvoja karaktera. Ako ne izdrže do kraja, ako se ne pokažu pobjednicima, neće biti prikladni za kraljevstvo i druženje sa svojim Gospodinom." (R5669:4) O Onim Konačnim Bijelim Haljinama "Gospodin po cijeloj Svojoj Riječi predstavlja pravednost onih koje prihvaća za svoj narod pod simbolom bijele haljine. Njihova pravednost u budućem stanju bit će osobna pravednost ili svetost; a jamstvo za to su obećanja da će svima koji budu prosuđeni dostojnima kao 'pobjednici' nad svijetom da budu sunasljednici s Kristom u nebeskom kraljevstvu, u uskrsnuću biti darovana nova, savršena, duhovna tijela, slobodna od grijeha i svake vrste nečistoće, te u potpunom skladu s njihovom novom voljom ili karakterima koji su se razvijali tijekom vremena iskušavanja u ovom sadašnjem životu. To će biti vrijeme o kojem Apostol govori: 'Kad dođe ono što je savršeno, ono što je djelomično bit će ukinuto.' Oni koji dostignu to slavno stanje simbolički su prikazani kao odjeveni u bijeli lan, koji predstavlja njihovu osobnu

čistoću, potpunost i savršenstvo u to vrijeme: kao što je pisano: 'Njoj [zaručnici, pobjedničkoj crkvi] je dano da se odjene u fini lan, čist i bijel; jer fini lan je pravednost svetih.' (Otkr. 19:8)" (R2159:3) Pobjednici biti će – "Odabrani" tj. "Vrlo Odabrani" "Pisma obiluju upućivanjima na 'odabrane' i 'vrlo odabrane': a potonji izraz implicira da se riječ 'izabrani' (ili 'odabrani') može razumjeti kao da se odnosi na sve one koji dospiju u određeno stanje odnosa s Bogom, u kojemu imaju nadu ili mogućnost besmrtnosti, budući da su članovi proslavljene Crkve, iako imaju i mogućnost da otpadnu i tako prestanu biti iz klase izabranih. Drugim riječima, svi iz klase onih posvećenih koji su prihvatili uzvišeni Božji poziv u Novo Stvorenje ubrajaju se u izabrane kada se njihova imena upišu u Janjetovu knjigu života i kada im se namijeni kruna; ali budući da nevjera može dovesti do brisanja tih imena i davanja njihovih kruna drugima (Otkr. 3:5, 11), tako bi i oni tada prestali biti dio izabrane Crkve. 'Vrlo odabrani', naprotiv, odnosili bi se na one koji će konačno dobiti blagoslove na koje je Bog pozvao vjerne u ovom Evanđeoskom Dobu – one koji 'učvršćuju svoj poziv i izbor' držeći se njegovih uvjeta i odredbi, pa čak i do same smrti." (F165) Knjiga Života "Posebna knjiga života koja je u ovo današnje vrijeme otvorena jest ona u koju su upisana imena svih pobjednika ovoga Evanđeoskog doba. Kad napravimo korak posvećenja i budemo začeti od svetog Duha, prikladno je da budemo ubrojeni u Božju obitelj... "Ovo bilježenje trajalo je kroz cijelo ovo sadašnje doba. To znači da oni čija su imena tamo zapisana nisu samo članovi Božje obitelji, nego i članovi zaručničke klase. Da bi održali ovu poziciju, oni moraju biti pobjednici." (R5377:5)

3:6 - "Tko ima uho, neka čuje što Duh govori crkvama." Ova je opomena ista za svih "sedam crkava u Aziji" i, premda je bila upućena posebno i neovisno svakoj od tih "crkava", u konačnici se radi o jednoj te istoj crkvi kroz svih sedam faza njezina razvoja. A što to Duh govori crkvama? Nije li to ovo: Budite mi vjerni u svojoj patnji za mene, za istinu, za pravednost, pa makar to značilo i vašu smrt; budite pobjednici i podijelit ćete moju slavu sa mnom? (Rim. 8:17; 2. Tim. 2:12; 1. Pet. 4:16)

3:7, 8 - "I anđelu crkve u Filadelfiji napiši: Ovo govori onaj koji je svet, onaj koji je istinit, onaj koji ima Davidov ključ, onaj koji otvara, i nitko ne zatvara; i zatvara, i nitko ne otvara. Znam tvoja djela: evo, stavio sam pred tebe otvorena vrata, i nitko ih ne može zatvoriti: jer imaš malo snage, a održao si moju riječ i nisi zatajio mog imena." Ove Isusove riječi: "Ovo govori onaj koji je svet, onaj koji je istinit, onaj koji ima Davidov ključ, onaj koji otvara, i nitko ne zatvara; i zatvara, i nitko ne otvara," prvobitno je izgovorio Izaija u svom proročanstvu u Iza. 22:22, gdje se to primjenjuje na Elijakima (Bog uspostavlja) koji je u pravo vrijeme zamijenio Šebnu, tadašnjeg nositelja položaja vlasti.

Čini mi se da je Jehova ovdje namjeravao Elijakimom predočiti Krista Isusa kojem će u pravo vrijeme biti dan položaj vlasti nad Božjim Kraljevstvom. (Vidi Fil. 2:5-11; Otkr. 3:7) Da, "poganska" kraljevstva nad kojima je Lucifer nekoć vršio uzurpiranu vlast, i koja je jednom ponudio Isusu, samo ako bi on (Isus) pao ničice i poklonio mu se (Luciferu) (Luka 4:5-7), Jehova je već obećao Isusu, na njegov zahtjev. (Ps. 2:8) "Kao što je dobro poznato, Filadelfija znači bratska ljubav. Ova faza crkvene povijesti očito je započela s Reformacijom; i još uvijek ima mnogo živih koji posjeduju opisane karakteristike." (R5993:4) Za ovu "crkvu" nema riječi osude. Možda je to zato što je "Izebelino" vrijeme za pokajanje (Otkr. 2:21) - 360 godina od otprilike 1160. g. po Kr., do 1520. g. po Kr., - isteklo: i osim aluzije na one koji se nazivaju "Židovima" a to nisu, ovaj dio "Filadelfijske" crkve potpuno je zanemaren iz obzira prema malom ostatku vjernih svetaca koji su pozvani da budu "članovi tijela" velikog Prvosvećenika - sveto bratstvo, svi dionici istog pomazanja. (Ps. 133:1, 2) Vjerujemo da je "anđeo" ili vjesnik ovoj "crkvi"

bio Martin Luther. O njemu čitamo: "Često je u kasnijim godinama, razmišljajući o golemim i neočekivanim posljedicama ovog hrabrog napada, Luther bio zapanjen samim sobom i nije mogao shvatiti kako se usudio to učiniti. Nevidljiva i moćnija ruka od njegove držala je nit i vodila glasnika istine stazom koja mu je još uvijek bila skrivena, a od čijih bi teškoća možda uzmaknuo da ih je predvidio i da je napredovao sam i svojom voljom. 'Ušao sam u ovu kontroverzu', rekao je on, 'bez ikakvog određenog plana, bez znanja ili sklonosti; bio sam potpuno zatečen, i pozivam Boga, ispitivača srca, za svjedoka'." (Povijest reformacije - D'Aubigne, str. 99) Biografska crtica o Martinu Lutheru "1483.-1546. Njemački vjerski reformator, rođen u Eislebenu; otac Reformacije u Njemačkoj. Magistrirao u Erfurtu (1505.). Postao augustinski redovnik; zaređen za svećenika (1507.); predavao u Wittenbergu dijalektiku, fiziku i Sveto pismo (1508.). U misiji u Rimu (1510.-1511.), gdje su uvjeti na njega ostavili nepovoljan dojam. Profesor biblijske egzegeze, Wittenberg (1511.-1546.). Počeo je propovijedati doktrinu o spasenju po vjeri radije nego po djelima; napao je crkvenu prodaju oprosta (indulgencija); pribio na vrata crkve u Wittenbergu (31. listopada 1517.) svoje 95 teze propitujući vrijednost oprosta i osuđujući sredstva koja su koristili zastupnici u njihovoj prodaji. Javno je branio svoje stajalište u nastupima pred kapitulom vlastitog augustinskog reda (svibanj 1518.) i pred kardinalom legatom Kajetanom (listopad 1518.); uložio žalbu na papu općem crkvenom saboru. Javno je o tom pitanju raspravljao u Leipzigu s teologom Johannom Eckom (srpanj 1519.), te otišao dalje od pukog pitanja oprosta nijekanjem papine nadmoći, tvrdeći da je postupak crkvenog sabora u osudi Jana Husa bio pogrešan. Popularizirao je svoje argumente pomoću pamfleta: Adresa kršćanskom plemstvu njemačke nacije,

Babilonsko sužanjstvo Crkve, Sloboda kršćanina. Ekskomuniciran od strane pape Lava X. (bula izdana 15. lipnja 1520.); javno spalio bulu. Pojavio se pred Saborom u Wormsu (17. i 18. travnja 1521.); Sabor je donio Edikt u Wormsu, stavljajući Luthera pod izopćenje Carstva. Lutherov prijatelj, Fridrik Saski, sakrio ga je radi sigurnosti u dvorac Wartburg (1521.-1522.); tamo je napisao svoj pamflet O redovničkim zavjetima i preveo Novi zavjet s grčkog na njemački. Vratio se u Wittenberg (1522.) i posvetio se organizaciji crkve koju je pokrenuo. Oženio je Katharinu von Bora (1525.), bivšu redovnicu. Preveo je Stari zavjet, i napisao mnoge komentare, katekizme, itd." (Websterov biografski rječnik) "Možemo bolje razumjeti poruku ako se prisjetimo stanja u Rimu kada je Reformacija počela. Ona je tvrdila da je jedina sveta i prava. Tvrdila je da ima pouzdana Davidova milosrđa, prijestolje Gospodnjeg kraljevstva; s moći da veže ili odrješuje; da otvara ili zatvara vrata nebeska; da je jedina prava sinagoga; jedina prava primateljica Božje naklonosti i ljubavi; da je grad Božji; jedina koja ima pravo nositi njegovo ime. "'Ovo govori onaj koji je svet, onaj koji je istinit, onaj koji ima Davidov ključ, onaj koji otvara, i nitko neće zatvoriti; i zatvara, i nitko neće otvoriti.' "Onaj koji govori nije predao svoja isključiva prava pogrešivim ljudima. On je posudio ključeve Petru da otvori vrata i Židovima i poganima. Petar je održao uvodnu propovijed Židovima na Pedesetnicu, a poganima u Cezareji vjerojatno tri i pol godine kasnije. (Djela 2:10) Ali Petar je zaspao i Učitelj drži ključeve. On je taj koji će otključati vrata hada i smrti te osloboditi dugo vezane zarobljenike. Nijedan 'nasljednik sv. Petra' to nikada nije niti će ikada moći. Da su imali tu moć, pokušali bi to odavno učiniti." (R504:2, W. I. Mann) "Postoji znatna sličnost između djela započetog na Pedesetnicu i onoga Luthera i njegovih prijatelja. Reformacija je, u nekom smislu, bila početak novog doba, svitanje svjetla tamo gdje je sve bila tama, odvajanje istinitog od lažnog i novi početak na putu istine. Nema sumnje da su sve Sotonine moći bile upregnute da zatvore tada otvorena vrata; ali 'onaj koji je istinit' rekao je, 'koja nitko ne može zatvoriti.' U usporedbi s moćnim četama svojih neprijatelja, mala skupina reformatora imala je samo 'malo snage'; ali su znali da imaju istinu i potpuno su vjerovali Darovatelju. Tako je Učitelj mogao reći: 'održao si moju riječ i nisi zatajio mog imena.' "Tijekom filadelfijskog razdoblja, posebno tijekom njegove prve i posljednje faze, vjerni su ili bili prisiljeni izaći iz nominalnog hrama ili su bili izbačeni zbog svog izravnog svjedočanstva. Nagrada koja im je obećana jest da će biti ne jednostavno nevažan dio, već onaj vitalni – stup u pravom i vječnom Hramu – dio koji se ne može ukloniti dok zdanje postoji. Tijekom stanja njihove kušnje njihova su imena odbačena kao zla. Bili su žigosani kao nevjernici i heretici. Nisu bili prepoznati kao djeca Božja, kao građani nebeske domovine, kao kršćani. Sve to će se preokrenuti. 'Gospodin poznaje one koji su njegovi', i u pravo će ih vrijeme u potpunosti i vječno priznati." (R5993:5)

O Lutheru i drugim reformatorima "Luther, Knox, Melanchthon, Zwingli, Calvin i drugi iz njihovog vremena, iako još uvijek zamagljeni zabludama Antikrista, koji je mnoga stoljeća držao svijet kao pod nekom hipnotičkom moći, ostvarili su izvanredan napredak iz tame prema punom, jasnom svjetlu. Kad se sagledaju sve okolnosti njihovog vremena, ne može se poreći da su bili izvanredni ljudi i da su napravili ne samo hrabar korak, nego i dug korak u pravom smjeru. Nevolja je u tome što su oni koji su od tada slijedili ove vođe, uzeli njihova imena kao sekte, a da nisu imali njihov duh reforme. Umjesto da nastavi reformni pokret, svaka se stranka ili sekta postavila protiv svakog svjetla, istine i reformacije ispred onoga što je vidio i zagovarao njihov vođa. Otuda je reforma gotovo prestala s reformatorima šesnaestog stoljeća. Kakav god napredak od tada bio postignut, bio je to u suprotnosti ne samo papinstvu, nego i deklariranim protestantima. "Upravo je to i bila osnova sukoba između ranih reformatora. Zwingli je u Švicarskoj bio predstavnik onih koji su se zalagali za punu slobodu; ali on ne samo da je poricao autoritet pape da vlada crkvom, već je negirao i njegov autoritet da imenuje civilne vladare u ime Boga. Tvrdio je da narod ima pravo birati svoje vladare, kao što mi to radimo u ovoj velikoj Republici. Ovdje je Luther neko vrijeme oklijevao kojim smjerom krenuti, kad je uvidio da bi reforma, u potpunosti provedena, oduzela ne samo papin autoritet, nego i autoritet svih kneževa i kraljeva zemlje koje je on imenovao. Dok je deset mjeseci bio povučen u dvorcu Wartburg pod okriljem i zaštitom kneza izbornika Fridrika, Luther je pažljivo razmišljao o situaciji; zatim je istupio kako bi se suprotstavio Zwingliju, Carlstadtu i drugima pod čijim su se propovijedanjem slike u crkvama razbijale u komadiće i ukidala Misa. Njegova molba bila je umjerenost. Ohladio je rastući žar Nijemaca i s Melanchthonom usmjerio njemačku reformaciju u kanal kojim je konačno krenula. Njemački kneževi, s jedne strane sretni što su se oslobodili svog bijednog ropstva papinstvu, a s druge strane sretni što su izbjegli rastuću tendenciju učenja kakva je bila Zwinglijeva, prepoznali su u učenjima Luthera i Melanchthona izlaz i iz jednog i iz drugog, koji bi ipak očuvao njihove moći, pa čak ih i povećao. Iz političkih razloga, dakle, mnogi su njemački kneževi prigrlili luteransku stvar, koja je napredovala, dok su oni temeljitiji reformatori i njihova djela propadali. "Zašto Bog nije proslijedio šire i čišće poglede? moglo bi se upitati. Jer tada nije bilo pravo vrijeme, odgovaramo. Ali polako,

nakon tri stoljeća, misleći ljudi će priznati da su Zwingli i Carlstadt bili puno bliže istini, puno temeljitiji učitelji reforme od Luthera. D'Aubigneova Povijest (Sv. 3, str. 243) o ovoj temi oprezno, ali snažno primjećuje: 'Unatoč svom protivljenju papinstvu, Luther je imao snažan konzervativni instinkt. Zwingli je, naprotiv, bio predisponiran za radikalne reforme. Obje ove divergentne tendencije bile su potrebne. Da su Luther i njegovi sljedbenici bili sami u tom poslu, on bi u svom napretku kratko stao; a načelo reformacije ne bi polučilo svoj željeni učinak'." (R1094:2-4)

"Martin Luther posjetio je Rim tijekom vladavine Lava X., a rasipništvo, korupcija i razuzdanost kojima je svjedočio na papinskom dvoru zauvijek su uništili njegovo prijašnje poštovanje prema svetom autoritetu papa i sabora. Čini se da je prema dekretu Lateranskog sabora gajio poseban prezir. U svojoj Obrani, prop. 27, 'Adversus Execrabilem Antichrist Bullam' (Lutherova djela, sv. 2, folija 107, Wittenberg 1562.) objavljenoj 1520., on je rekao: "'Dopuštam Papi da za sebe i svoje vjernike donosi članke vjere kao što su 'duša je supstancijalni oblik ljudskog tijela', 'da je duša besmrtna', sa svim onim monstruoznim mišljenjima koja se mogu naći u rimskom đubrištu dekreta." (R3602:5) Toliko o reformaciji i reformatorima. A sada, evo što jedan od papinstvovih iskrenih, ali potpuno prevarenih naivaca ima reći o reformaciji: "Doći će dan kada će Vjera pamtiti reformaciju kao mladenačku pobunu dječaka u ranom iskustvu katoličanstva u svijetu; i učenjaci će proučavati sekte kao što sada proučavaju hirove polupelagijanaca, katara i arijanaca. Komunisti će početi izgledati vrlo slično starim Gotima i Vandalima. Mi tada, mi katolici nakon Drugog svjetskog rata, bit ćemo zapamćeni kao rani Oci kršćanstva kada ćemo se pridružiti kostima Vjernika pokopanih u katakombama." (The Hour Glass od oca Johna W. Lyncha, str. 71) "Znam tvoja djela" "Tako je Učitelj mogao reći: Ti 'održao si moju riječ i nisi zatajio mog imena.' Lutherova izjava na Saboru u Wormsu, dok je stajao sam pred knezovima Njemačke i strogim carem Karlom V., dostojna je jednog Pavla i ilustrira tekst. 'Osim ako,' rekao je on, 'ne budem uvjeren Pismima (jer ne mogu vjerovati papama i saborima, budući da je očito da su često griješili pa čak i proturječili jedni drugima); osim ako moja savjest ne bude uvjerena Riječju Božjom, niti hoću niti mogu povući ono što sam rekao, jer je nedostojno poštenog čovjeka da postupa suprotno vlastitom uvjerenju. Ovdje stojim; ne mogu drugačije - tako mi Bog pomogao'." (R504:3, 5)

3:9 - "Evo, dat ću ti one iz sinagoge Sotonine, koji govore da su Židovi, a nisu, nego lažu: evo, učinit ću da dođu i poklone se pred tvojim nogama, i da znaju da te ja ljubim." "Židovi" koji nisu Židovi "'Nije on Židov koji je Židov izvana, niti je ono obrezanje koje je vidljivo na tijelu; nego je on Židov koji je to iznutra, a obrezanje je ono srca.' (Rim. 2:28, 29) I ponovno, riječi našeg Gospodina pri obraćanju svojoj crkvi: 'Znam hulu onih koji govore da su Židovi, a nisu, nego su iz sinagoge Sotonine.' (Otkr. 2:9; 3:9)" (R2443:1) "Nema sumnje da postoje oni koji zauzimaju propovjedaonice koji sami sebe možda smatraju uistinu Božjim slugama, a tako ih cijene i drugi, no koji ne poštuju njegovu Riječ.

Rečeno nam je da se za neke Sotonine sluge misli da su sluge Božje. (2. Kor. 11:13-15; Otkr. 2:2; 3:9) Neki od njih kažu da je Bog jednostavno Bog prirode. A drugi opet kažu da vjeruju u Boga, ali ne vjeruju u Pisma." (R5259:1)

3:10 - "Zato što si održao riječ moje strpljivosti, i ja ću tebe sačuvati od časa iskušenja, koji će doći na sav svijet, da iskuša one koji žive na zemlji." S krajem Evanđeoskog doba, dolazi 'čas iskušenja', koji treba doći na sav ljudski svijet, da ih iskuša. On, naravno, neće zaobići Crkvu; i otkrit će tko su u Crkvi bili vjerni Gospodinovi sljedbenici - sveci; pa će čak prouzročiti da se oni iz "Sotonine sinagoge" - oni koji su tvrdili da su "Židovi", a nisu, i koji su dugo progonili svece, i ratovali s njima (Otkr. 13:7) klanjaju, da, iskazuju štovanje i poštovanje pred njihovim nogama. (Otkr. 3:9) Gospodin će tako pokazati koga je to ljubio kroz cijelo Evanđeosko doba. (Otkr. 3:10) Međutim, ova kušnja, "čas iskušenja" neće doći na one iz "Filadelfijskog" razdoblja, zbog ozbiljnosti već pretrpljenih kušnji, i u kojima su održali riječ njegove strpljivosti (izdržljivosti - Moffatt). "... ustrajna, strpljiva vjera pravih Božjih svetaca jest ono za što mislimo da se ovdje spominje držanjem 'riječi moje strpljivosti.' Opći čas iskušenja, stoga, ne bi došao na njih, već na one koji su došli nakon njih - Laodicejsku crkvu. Filadelfijska crkva, koja je strpljivo prošla kroz tako tešku kušnju svoje vjere, neće biti podvrgnuta kasnijem ispitu." (R5718:2) Učenja Više Kritike "Znanstvena teorija evolucije ispravno potpada pod kritiku Apostola kada govori o 'nazoviznanju' (znanosti koja se lažno tako naziva), koja proturječi božanskoj Riječi i pretvara je u ništa, dajući prednost predajama ljudi i svjetlu ljudske inteligencije, a ne svjetlu božanske objave. Ipak se ne smijemo iznenaditi ovoj velikoj kušnji i ispitivanju vjere, koja će iskušati sve one koji žive na licu cijele zemlje. (Otkr. 3:10)" (R2835:6)

3:11 - "Evo, dolazim brzo: čvrsto drži ono što imaš, da ti nitko ne uzme krunu." "Tekst... je proročanstvo samog Isusa. Slikovito prikazujući sedam faza svoje crkve, Učitelj je upotrijebio ove riječi obraćajući se jednoj od njih. U svim Gospodinovim savjetima, bez obzira na to kada su dati, postoji određena prikladnost. Tako i mi sada, kao i oni kojima su posebno bile upućene, možemo pronaći pouku u našem tekstu. "Naš tekst se ne obraća svijetu, ne obraća se nominalnoj crkvi - već pravoj crkvi. Prava crkva, nakon što se odvratila od grijeha, prihvatila Krista, predala svoje srce Bogu, kroz Krista - pošto ju je Otac prihvatio i začela se svetim Duhom, jesu djeca Božja: i kao što apostol kaže: 'A ako djeca, onda i baštinici, baštinici Božji, a subaštinici Kristovi', našeg Gospodina. (Rim. 8:17) Za svakog sina kojega Otac tako primi izdvojena je kruna slave, i ime svakoga zapisano je u Janjetovu knjigu života." (RS532:2, 3)

"Da Ti Nitko Ne Uzme Krunu" "Čini se da opomena našeg Gospodina: 'Čvrsto drži... da ti nitko ne uzme krunu,' implicira ne samo ograničen broj kruna, već da će u konačnici, na kraju ovog doba, doći vrijeme kada će oni koji nisu vjerno živjeli u skladu sa svojim savezom biti odbačeni, te da će u to vrijeme drugi biti u iščekivanju na njihove krune." (Otkr. 3:11)" (F95) "Što se Boga tiče, cijela je stvar riješena. Ali što se tiče crkve, na njima je još uvijek da ispune svoj savez. Predavši svoja tijela kao živu žrtvu Bogu, ugodnu po Kristu, oni trebaju ostati u tom stavu iz dana u dan - radosno prinoseći svoja tijela, voljni podnositi, patiti, biti bilo što i sve što bi Bogu bilo ugodno da budu. Svi koji to čine nastavljaju rasti u karakternoj sličnosti s Gospodinom Isusom; i svi takvi će time učvrstiti svoj poziv i izbor." (R5532:3) Kao što je sasvim očito,

zadržavanje ove krune ovisilo je o tome hoće li se oni iz razdoblja "Filadelfije" čvrsto držati onoga što su već imali - Istine i utjehe iz Svetog Pisma; a Gospodin je nježno dodao utješnu misao da neće morati još predugo čekati, jer: "Evo, dolazim brzo (ubrzano - Emphatic Diaglott)" tj. uskoro. (Otkr. 3:11)

3:12 "Onoga koji pobijedi učinit ću stupom u hramu Boga svoga; i on više neće izaći: i napisat ću na njemu ime Boga svoga; i ime grada Boga svoga, novog Jeruzalema, koji silazi s neba od Boga moga: i napisat ću na njemu svoje novo ime." "Bog predlaže novo ime za svoj narod, svoju crkvu - zaručnicu, Janjetovu ženu. Kao što je Isus bio ime našeg Gospodina, a on je postao Krist, Mesija, tako i svi koji postanu članovi njegovog tijela dolaze pod njegovo novo ime, i prepoznati su od Gospodina i mogu biti prepoznati jedni od drugih kao članovi Krista (Otkr. 3:12); i ponovno, Gospodin, proročanski govoreći o Kristu, kaže: 'Ovo je ime kojim će se zvati, Pravda Jehovina' (Jer. 23:6); i ponovno, govoreći o Kristovoj zaručnici, čitamo: 'Ovo je ime kojim će se ona zvati, Pravda Jehovina.' (Jer. 33:16) Ime zaručnika dano je njegovoj zaručnici - 'Oni će biti moji, govori Gospodin, u onaj dan kad budem skupljao svoje dragulje.' (Mal. 3:17) A oni koji će dobiti ovo novo ime, možemo biti sigurni, svi će biti pozvani dokazati da će biti pobjednici. Svi oni moraju proći odobrenje pred Gospodinom za svoju vjeru i svoju ustrajnost u držanju uz njega i njegovog milostivog obećanja - Saveza vezanog zakletvom." (R3970:5) "Grad je simbol kraljevstva ili vlasti, pa je tako i Božje Kraljevstvo simbolizirano Novim Jeruzalemom, novom vlašću koja silazi s neba na zemlju. U početku će se sastojati samo od duhovne klase, Kristove Zaručnice, koja će, kako ju je vidio Ivan, postupno sići na zemlju; to jest, postupno će dolaziti na vlast dok se sadašnja carstva budu razbijala u komade, tijekom Gospodinovog Dana... "Slavni Grade Mira! čiji zidovi označavaju spasenje, zaštitu i blagoslov svima koji u njega uđu, čiji temelji položeni u pravdi nikada ne mogu biti

pomaknuti, i čiji je graditelj i dizajner Bog! U svjetlosti koja će svijetliti iz ovog slavnog grada (kraljevstva) Božjeg, narodi (ljudi) će hodati Svetim putem, do savršenstva i potpunog sklada s Bogom. (Otkr. 21:24)" (A295) Otkr. 14:1 "I pogledah, i gle, Janje stajaše na gori Sionu, i s njim sto četrdeset i četiri tisuće onih koji su imali ime Oca njegova napisano na svojim čelima." Otkr. 22:4 - "I gledat će njegovo lice; i njegovo će ime biti na njihovim čelima." Novo Ime "... nakon što Crkva bude proslavljena... 'Bit ćemo poput njega' - članovi njegovog Tijela. 'A ovo je ime kojim će se ona [tada] zvati [ime njenog Gospodina], Pravda Jehovina.' (Jer. 33:16; 23:6)" (T102) Novi Jeruzalem "Apostol ovdje (Gal. 4:26) koristi stilsku figuru koja je uobičajena u Svetom Pismu, a u kojoj se grad spominje kao majka svojih stanovnika - Građanstvo svetaca je na nebesima u nebeskom Jeruzalemu, koji neće biti izgrađen do prvog uskrsnuća. Vjerom gledamo unaprijed i govorimo o tom obećanom stanju i o našem građanstvu u njemu. "Crkva se razvija pod istom majkom savezom kao što je bio Krist; jer mi smo njegovi članovi. Njegov je savez bio savez na temelju žrtve. 'Skupite mi moje svece; one koji su sa mnom sklopili savez na temelju žrtve.' (Ps. 50:5) Čovjek Krist Isus sklopio je savez s Ocem, što je značilo žrtvovanje njegovog tijela, njegove zemaljske naravi. Kao nagradu za tu žrtvu, Otac ga je učinio novim stvorenjem božanske naravi - 'daleko iznad anđela', postavljajući ga za velikog Mesiju koji će blagosloviti svijet. "Ispunjavajući Očev plan, naš Gospodin pripisuje svoju zaslugu onima koji sada slijede njegov primjer, i hodaju njegovim stopama, vršeći isti savez na temelju žrtve. Ako oni budu vjerni, sudjelovat će u velikom Mesijinom djelu blagoslivljanja svijeta, i sačinjavat će Novi Jeruzalem, Milenijsko kraljevstvo. Vjerom mi smo njegova djeca. Čak i sada, naše je građanstvo na nebu." (RS246:1, 4) "... Novi Jeruzalem koji 'silazi s neba kao zaručnica ukrašena za svoga muža' - lijep, čist, raskošan, blistav. Grad predstavlja Crkvu u slavi, a to je naznačeno izjavom da je bio kao zaručnica ukrašena za svoga muža, a daljnji je dokaz u činjenici da je anđeo koji je pozvao Ivana, rekavši: 'Dođi, pokazat ću ti zaručnicu, Janjetovu ženu', pokazao mu Novi Jeruzalem kako silazi, itd. (Otkr. 21:9, 10)" (R3570:6)

3:13 "Tko ima uho, neka čuje što Duh govori crkvama." Uvijek je bilo onih koji su se poistovjećivali s Crkvom, a koji su imali uši da čuju, ali nisu uvijek bili voljni "čuti", to jest, izvršiti Duhovni nalog. Tako je opomena svakoj od crkava zasebno, a i svima njima kolektivno, bila da posvete ozbiljnu pozornost onome što su čuli držeći se

toga čvrsto, da im to u bilo kojem trenutku ne promakne; jer kako bi mogli izbjeći drugu smrt, ako zanemare tako veliko spasenje! (Heb. 2:1, 3)

3:14 - "I anđelu crkve Laodicejaca napiši: Ovo govori Amen, vjerni i istiniti svjedok, početak stvaranja Božjega." "Laodicejska" crkva bila je posljednja od "sedam crkava u Aziji" kojoj se Gospodin obratio. Ona je predstavljala razdoblje koje je započelo oko 1874. g. po Kr., i koje će se nastaviti sve dok i posljednji član Krista ne postigne svoju proslavu. Stoga ona predstavlja crkvu današnjice. Treba primijetiti da, dok je poruka "filadelfijskoj" crkvi gotovo u potpunosti ignorirala njen nominalni dio; u poruci "laodicejskoj" crkvi, on nije ignoriran, ipak joj se ne dodjeljuje ništa osim osude i odbacivanja. "Tumači se da Laodiceja znači 'iskušan, ili suđen narod.' Opis nam pokazuje da su bili iskušani i da su nađeni lakima. Ako razumijemo Kristovo značenje u ovoj poruci, ona je posebno upućena onima koji ispovijedaju njegovo ime, ali niječu istinu koju on sam ovdje predstavlja. Neka oni koji čitaju ovu posebnu poruku čine to s posebnom pažnjom." (R5993:5) "Ne trebamo tražiti svjetlo tamo gdje je ostalo malo toga osim blijedog odraza nekadašnje slave. Bolesna nijansa koja se sada pojavljuje samo je dim osvijetljen prodornim zrakama iz Ruke koja visoko na zidu ispisuje: 'MENE, MENE, TEKEL, UFARSIN.' (Dan. 5:25-29) Bez znanja Laodicejske crkve, naš se Gospodin vratio. Stao je na vrata i pokucao. Da su bili budni, čuli bi. Naš je Gospodin jasno prorekao da će doći kao lopov; ali nije rekao u koji čas. "Dok je nominalna crkva još uvijek naizgled na vlasti, dok stara slava još uvijek visi oko nje, dok je još uvijek ugledno i časno biti član crkve, Malo stado tragača za istinom prezreno je i odbačeno. Prekriveni su prijekorom jer se usuđuju ukazati na mane svjetovne crkve. Na njih s visine gleda ona koja sjedi kao ponosna kraljica, uzdignuta kako bi njezin pad bio to veći. (Otkr. 18:7,21)" (R5992:6) "Sluga na kraju doba, u vrijeme Učiteljevog dolaska, ako se nađe vjernim, bit će posebno blagoslovljen, i dat će mu se opće zaduženje u pogledu duhovne hrane Gospodinovoj obitelji, 'hrane u pravo vrijeme'." (RS400:2) Vjerujemo da je C. T. Russell bio "anđeo" ili vjesnik ovoj crkvi. Neka se primijeti kako je vjerno prenosio Gospodinovu poruku ovoj nominalnoj crkvi: "Godine 1877. Pastor Russell sazvao je sastanak svih propovjednika Alleghenyja i Pittsburgha, pokazao im je Pisma koja ukazuju na prisutnost našeg Gospodina i pozvao ih da istraže i objave poruku. Prisutni su bili svi propovjednici ta dva grada; svi su propovjednici ta dva grada odbili povjerovati. Iste godine odlučio je napustiti sekularni posao i posvetiti cijelo svoje vrijeme i bogatstvo radu na koji ukazuju Pisma kao na događaj uz zatvaranje Evanđeoskog doba i promjenu

rasporedbe. Godine 1881., 1.400.000 primjeraka Hrane za kršćane koji razmišljaju (Food For Thinking Christians) podijelili su besplatno na vratima protestantskih crkava u Sjedinjenim Državama, Kanadi i Velikoj Britaniji tri uzastopne nedjelje dečki dostavljači A.D.T.-a." - Nekrolog. Učenja Pastora Russella "On je jasno učio i dokazao svoja učenja citiranjem autoriteta Pisma da čovjek ne posjeduje besmrtnu dušu, da je on duša i da je smrtan; da je plaća za grijeh smrt, a ne vječna muka; da je smrt došla na čovjeka kao pravedna kazna za kršenje Božjeg zakona; da smrt znači uništenje čovjeka; da je Bog, u svojoj dobroti, providio veliku otkupnu cijenu kojom čovjek može biti izbavljen iz ropstva grijeha i smrti; da je Božji ljubljeni Sin, Isus, postao čovjekom i odrastao do zrelosti, da je bio usmrćen kao čovjek i uskrsnuo od mrtvih kao duhovno biće, posjedujući božansku narav; da je svojom smrću i uskrsnućem Krist Isus providio i stvorio otkupnu cijenu za čovjekovo izbavljenje i obnovu; da je Isus Krist, po milosti Božjoj, okusio smrt za svakog čovjeka; da će stoga svaki čovjek u Božje pravo vrijeme morati imati pošteno suđenje za život, a u tu svrhu dogodit će se uskrsnuće svih mrtvih; da je Isus Krist uzašao na nebo i da mora doći po drugi put; da je vremensko razdoblje koje protječe između prvog i drugog Gospodinovog dolaska posvećeno odabiru članova Kristovog tijela, uzetih između ljudi; da su zahtjevi za odabir na taj uzvišeni položaj, puna vjera u prolivenu Isusovu krv kao otkupnu cijenu, potpuno posvećenje vršenju Očeve volje čak i do smrti; da će svi koji su tako posvećeni i začeti svetim Duhom te budu pobjednici imati udjela u glavnom uskrsnuću, te biti uzvišeni na položaje u nebeskom Božjem kraljevstvu i sudjelovati s Kristom Isusom u njegovoj milenijskoj vladavini za blagoslov svih obitelji na zemlji; da će tijekom tisućgodišnje Kristove vladavine svi mrtvi biti probuđeni, te da će im se dati pošteno i nepristrano suđenje za život ili smrt; da će pod spomenutom vladavinom namjerno neposlušni biti vječno uništeni, dok će oni poslušni Kristovoj pravednoj vladavini biti potpuno obnovljeni u ljudsko savršenstvo tijela, uma i karaktera; da će tijekom te Milenijske vladavine zemlja biti dovedena u stanje Edenskog raja i učinjena pogodnom kao mjesto naseljivo za savršenog čovjeka; da će čovjek, potpuno obnovljen u savršenstvo, nastanjivati prekrasnu zemlju u svim vjekovima koji dolaze." (R5997:5, 6) "... da je Crkva Hram živoga Boga, isključivo Njegovo djelo. Njegova je izgradnja bila u tijeku kroz cijelo Evanđeosko doba - sve otkad je Krist postao Otkupitelj svijeta i Glavni Ugaoni Kamen Svojega Hrama, kroz kojega će, kada bude dovršen, Božji blagoslovi teći svim ljudima koji pronađu pristup njemu. Da u međuvremenu napreduje klesanje, oblikovanje, poliranje posvećenih vjernika u Kristovu Pomirenju za grijeh, a kada posljednji od ovih živih kamenja, 'izabran i dragocjen', bude spreman, veliki će ih Majstor Radnik sve okupiti u Prvom Uskrsnuću. Tada će Hram biti ispunjen slavom Gospodnjom i bit će mjesto susreta između Boga i ljudi tijekom čitavog Milenija.

"... potvrđuju predljudsko postojanje Isusa kao moćne Riječi Božje, Logosa ili Glasnogovornika - 'početak stvaranja Božjega,' 'prvorođenac svakog stvorenja,' aktivni posrednik Nebeskog Oca u svim Njegovim moćnim stvaralačkim djelima. 'Bez njega nije postalo ništa od onoga što je postalo.' "... osobnost svetog Duha je Otac i Sin; da sveti Duh proizlazi iz obojice, i očituje se u svima koji prime začeće svetog Duha i time postanu sinovi Božji... uskrsnuće Krista - da je ubijen u tijelu, ali oživljen u Duhu negiraju da je uskrstao u tijelu temelj za nadu, za Crkvu i za svijet, leži u činjenici da je 'Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakog čovjeka' 'dao samoga sebe kao Otkupninu za sve'." (R1701:1) Poruka dolazi od onoga "Amen." Doslovno, ova riječ znači "istinito" ili "istina;" a znamo da je Isus doista sebe poistovjetio s istinom. (Ivan 14:6) U općenitijem smislu riječ također znači "neka tako bude", "zaista", i "uistinu." Ipak, ponekad se koristila kao ekvivalent snažnoj potvrdnoj riječi, imajući gotovo snagu zakletve! Čini se da ju je Isus koristio u tom smislu tijekom svoje zemaljske službe, naime: Ivan 1:51; 5:24, 25, itd. Ovdje, u Otkr. 3:14, on sebe naziva "Amen", i da ne bi bilo sumnje u značenje toga, on dodaje, "vjerni i istiniti svjedok, početak stvaranja Božjega." To, naravno, podrazumijeva da je on postojao prije bilo koga od onih koji sebe sada nazivaju Božjim svjedocima i glasnogovornicima. Ako je itko mogao znati Jehovin um, njegove planove i naume, onda je to zasigurno bio onaj koji je bio u zajedništvu s njim čak i prije nego što je svijet postao; da, onaj koji je i sam bio početak

njegova stvaranja - "prvorođenac svakog stvorenja." (Kol. 1:15) Samo je on mogao biti "vjerni i istiniti svjedok" o tim pitanjima. Božji Plan postao je toliko zbunjujuć, zbrkan i iskrivljen, da su ga Sveci koji su živjeli u "Laodicejskom" razdoblju trebali ponovno formulirati. Gospodin im je dao upravo to, kada je njegov "anđeo" za njih napisao, "Božanski plan vjekova," koji je objavio C. T. Russell, 1886. godine po. Kr. Bilo je tu i drugih stvari koje su "Izebelini" svećenici izvrtali i iskrivljavali, među kojima je bila i ona o inkarnaciji. Istina je, apostol Ivan jest rekao da je onaj koji je u početku bio s Bogom, "tijelom postao" (sárx egéneto); i da je taj Logos bio Bog (Theós), moćan; ali nije rekao da je on poistovjećen s Bogom (tón Theón), te da je stoga posjednik božanske naravi. U Otkrivenju apostola Ivana, on izričito navodi Isusa kako govori: Ja sam "početak stvaranja Božjega", što znači da je za razliku od Oca (Boga), on sam bio stvorenje, tj. stvoreno biće! I to je Gospodin povjerio svom "anđelu" ili vjesniku da ispravi: "'Početak stvaranja Božjega.' Što mislite o Kristu? Čiji je on sin?' (Mat. 22:42) Na ovo pitanje bilo je mnogo odgovora. Više Biblije i manje teologije iz pjesmarica učinilo bi tu temu svima jasnijom. Doktrina o trojstvu potpuno je u suprotnosti s Pismom i nema ni jednog jedinog razumnog teksta koji bi je potkrijepio kada se odbaci dobro poznata interpolacija u (1. Ivanovoj 5:7) i kada se (Ivan 1:1) ispravno razumije. Predlažemo svakom čitatelju kojemu ova tema nije posve jasna da pažljivo i uz molitvu pročita 17. poglavlje

Evanđelja po Ivanu." (R5992:2) Ivan 1:1 "U početku bijaše Riječ, i Riječ bijaše u Boga, i Riječ bijaše Bog. Ona u početku bijaše u Boga." "Na koji 'početak' se ovdje misli? Sigurno ne na početak postojanja Jehove, Boga, Oca; jer on je 'od vječnosti do vječnosti' i nikada nije imao početak. (Ps. 41:13; 90:2; 106:48) Ali Jehovino djelo je imalo početak, i na to se ovdje ukazuje - na početak stvaranja. Izjava, tako shvaćena, implicira da je naš Gospodin Isus, u svom predljudskom postojanju, kao Logos, bio s Ocem na samom početku stvaranja. To potvrđuje nadahnutu izjavu da je sam Logos bio 'početak stvaranja Božjega': to je precizna izjava Apostola, koji nas uvjerava da naš Gospodin nije samo 'Glava tijela, Crkve', i 'prvorođenac od mrtvih', već i početak svega stvaranja - 'da u svemu on ima prvenstvo.' Njegove su riječi: 'On je slika nevidljivoga Boga, prvorođenac svakoga stvorenja; jer u njemu je sve stvoreno, što je na nebesima i što je na zemlji, vidljivo i nevidljivo, bilo prijestolja, ili gospodstva, ili poglavarstva, ili vlasti: sve je njime i za njega stvoreno, i on je prije svega, i u njemu sve trajno postoji.' (Kol. 1:15-18) Ovdje se također proročanska riječ u pogledu Jedinorođenca, ne samo proglašavajući njegovo nadolazeće uzvišenje kao Kralja zemaljskih kraljeva, već ga opisujući kao već Jehovinog prvorođenca, izražava govoreći: 'I ja ću ga učiniti svojim prvorođencem, višim od kraljeva zemaljskih.' (Ps. 89:27) Primetite također da naš Gospodin (odnoseći se na svoje vlastito porijeklo), izjavljuje da je, 'Vjerni i istiniti svjedok, početak stvaranja Božjega.' - (Otkr. 3:14)" (E86, 87) A.V. "početak stvaranja Božjega" A.S. "početak stvaranja Božjega" R.S.V. "početak Božjeg stvaranja" Sljedeći prijevodi su svi više ili manje u skladu s ovim prikazom: Berkeley, Confraternity, Diaglott, Fenton, Montgomery, New World, Phillips, Rotherham, Weymouth; ali sljedeći su preveli tekst (očito kako bi podržali takozvano trinitarijansko gledište) na ovaj način: Amer. Tr. "izvor Božjeg stvaranja" Amplified "početak i autor Božjeg stvaranja" Barclay "pokretački uzrok Božjeg stvaranja" Beck "izvor Božjeg stvaranja" Good News "izvor svega što je Bog stvorio" Jerusalem "krajnji izvor Božjeg stvaranja" Marshall "poglavar Božjeg stvaranja" Moffatt "izvor Božjeg stvaranja" N. E. Bible "glavni izvor cjelokupnog Božjeg stvaranja" New International "vladar Božjeg stvaranja" Living Bible "iskonski izvor Božjeg stvaranja" Williams "izvor Božjeg stvaranja" Prijevod Novi svijet (The New World Translation) prenosi taj tekst ovako: "početak stvaranja od Boga" Početak stvaranja Božjega

"Logos, početak stvaranja Božjega, kojega je Izaija također nazivao Divni, Savjetnik, Moćni Bog, itd., (Iza. 9:6) nalazimo da ga opisuje Salomon, a predstavljen je pod imenom Mudrost, a ipak sa svim detaljima koji usklađuju izjavu s izvještajem koji je dao Ivan Evanđelist (Ivan 1:1, 18), kako slijedi: "'Jehova me posjedovao na početku svog puta, prije svojih drevnih djela. Bila sam postavljena od vječnosti, od početka, ili prije nego što je zemlja bila [oblikovana]. Kad nije bilo bezdana [mora], bila sam rođena: kad nije bilo izvora obilnih vodom. Prije nego što su utemeljene gore, prije bregova ja sam bila rođena; dok on još nije bio načinio zemlju, ni polja, ni najviši dio praha zemaljskog. Kad je pripremao nebesa, bila sam tamo: kad je povukao krug na licu bezdana: kad je utvrdio oblake gore: kad je ukrijepio izvore bezdana; kad je dao moru svoju odredbu, da vode ne prijeđu njegovu zapovijed: kad je odredio temelje zemlji: tada sam bila kraj njega, kao netko tko je odgajan s njim; i bila sam mu svakodnevno radost, uvijek se veseleći pred njim.' (Izr. 8:22-30)" (E92) "Ovaj slavni Onaj - Logos, Riječ, Poruka, Božji Izraz. U Starom zavjetu na njega se simbolično ukazuje kao na 'Mudrost' (Izr. 8:22-30): 'Jehova me posjedovao na početku svoga puta, prije svojih drevnih djela... Tada sam bila uz Njega, kao netko tko je odrastao s Njim, i bila sam Mu svakodnevno radost, neprestano se radujući pred Njim.' "Za ovoga moćnoga, personificiranog kao Mudrost, sveti Pavao izjavljuje da je 'Prvorođenac svega stvorenja.' (Kol. 1:15-18) Psalmist slično ukazuje na njega kao na Jehovinog 'Prvorođenca, višeg od kraljeva zemaljskih.' (Ps. 89:27) Isus o sebi govori kao o onome tko je imao predljudsko postojanje, govoreći: 'Prije nego što je Abraham bio, ja jesam.' (Ivan 8:14, 23, 52, 58) Proslavljeni uzašli Krist, u Apokaliptičnoj viziji, objavio je istu tu veliku istinu, da je On bio 'početak stvaranja Božjega.' (Otkr. 3:14) I opet je objavio: 'Ja sam Prvi i Posljednji.' (Otkr. 1:17; 2:8)" (SM491) Zanimljivo je primijetiti da George M. Lamsa, u svom prijevodu Biblije iz "drevnih istočnih rukopisa" prevodi sljedeće stihove Izreka 8 ovako: 22 - "GOSPOD me stvorio kao prvo od svog stvaranja; prije svih njegovih djela." 30 - "Ja sam ih zajedno s njim utemeljivala, i svakodnevno mu bila radost, uvijek se radujući pred njim." O Isusu i Logosu "Sveto pismo ne objašnjava kako se iskra života koja je pripadala duhovnom biću poznatom kao Logos prenijela na ljudsku razinu. Kad je naš Gospodin bio tako promijenjen, on je samo poduzeo korak da se pripremi postati žrtvom za grešnike. U svom predegzistentnom stanju on ne bi mogao dati odgovarajuću cijenu za Adama." (R5064:2) "Izjava našeg Gospodina: 'Prije nego što je Abraham bio, ja jesam' (Ivan 8:58), služi poistovjećivanju čovjeka Isusa s njegovim prijašnjim stanjem kao Logosa prije nego što je tijelom postao i prebivao među nama. "'Isus Krist, isti jučer, i danas, i zauvijek.' (Heb. 13:8) Ova izjava ne bi poistovjetila našeg Gospodina s njegovim prijašnjim stanjem; jer on u svom predegzistentnom stanju nije bio Isus. Dobio je ime Isus prilikom rođenja. Postao je

Isus Krist na krštenju." (R5065:5) Nominalna Crkva nije vjerni i istiniti svjedok "... proglašavajući samoga sebe 'Vjernim i istinitim svjedokom, početkom stvaranja Božjega', on implicira da ona nije vjeran svjedok istine, te priznajući vrhovništvo Oca kao svog Stvoritelja, pokazuje svoje protivljenje ljudski stvorenoj dogmi o trojstvu." (R718:4, W. I. Mann)

3:15, 16 - "Znam tvoja djela, da nisi ni studen ni vruć: o da si studen ili vruć. Ali budući da si mlak, i nisi ni studen ni vruć, izbljuvat ću te iz svojih usta." Jedan od najsnažnijevih dokaza u prilog našem vjerovanju da je Pastor Russell bio "anđeo" ili vjesnik "laodicejskoj" crkvi, leži u činjenici da je on bio jedini koji je znao za Gospodinovo odbacivanje nominalne crkve, te je to počeo odmah obznanjivati. "Bilo je to u proljeće 1879. godine, kad smo, jasno vidjevši paralelu između nominalne židovske crkve i nominalne Evanđeoske crkve, bili osposobljeni znati gdje je ova potonja konačno bila odbačena od Gospodina i ispljunuta iz njegovih usta (Otkr. 3:16) - kako više ne bi bila njegov glasnogovornik. Vidjeli smo da je to došlo 1878. godine, kao paralela odbacivanju židovske crkve, kada je Isus neposredno prije svog raspeća plakao nad njima i rekao: 'Vaš vam se dom ostavlja pust' - tamo je isto tako židovska crkva bila odbačena, odnosno ispljunuta iz njegovih usta. "Bili smo vođeni da vrlo jasno vidimo kako je nominalna crkva Evanđeoskog doba onaj Babilon (zbrkano, izmiješano stanje svjetovnog mentaliteta i mlakog kršćanstva) opisan u Otkr. 18:2-4. "Ovo izbljuvavanje, ili odbacivanje nominalne crkve kao organizacije 1878. godine - tada smo razumjeli, a to i sada još uvijek proglašavamo, kao datum početka pada Babilona, kako je tamo zabilježeno. I od tada se osjećamo vođenima duhom, kroz razotkrivanje ovog dijela riječi istine, da kažemo u Gospodinovo ime svoj pravoj Božjoj djeci u Babilonu: 'Izađite iz nje, moj narode, da ne budete sudionici u njezinim grijesima i da ne primite od njezinih zala.' Čini se da se to predivno slaže s drugom porukom - 'Pade Babilon'. (Otkr. 14:8)" (R304:2) Odbacivanje nominalne Crkve "Božja Riječ otkriva činjenicu da će nominalna crkva, nakon svog pada iz njegove milosti i nakon što više ne bude njegov glasnogovornik (Otkr. 3:16), postupno utonuti u stanje nevjere, u kojem će se Biblija naposljetku u potpunosti ignorirati u praksi, iako će se zadržati u imenu, i u kojem će filozofske spekulacije raznih nijansi postati stvarna vjerovanja. Iz ovog pada vjerni zapečaćeni će pobjeći; jer oni će biti 'proglašeni dostojnima da izbjegnu sve te stvari koje će se dogoditi i da stoje' - a ne da padnu, u vrijeme Gospodinove prisutnosti. (Luka 21:36)" (C167)

Otkr. 18:4 "I začuh drugi glas s neba kako govori: Izađite iz nje, moj narode, da ne budete sudionici u njezinim grijesima i da ne primite od njezinih zala." Vidi komentare pod Otkr. 18:4! Laodicejska - Nominalna crkva današnjice "Poruka upućena laodicejskoj fazi crkve prikazuje današnju nominalnu crkvu onako kako je vidi naš Gospodin. U jednom smislu ona nije hladna. Ima mnogo revnosti, ali ne prema spoznaji. Organizirala je svoje vojske, razvila svoju mašineriju i umnožila svoje zalihe; no ipak neprijatelj pred njom ne pada. Ona tvrdi da joj je glavni cilj obraćati grešnike, rađati duhovnu djecu. Prorok stavlja ove riječi u usta nominalnih kršćana kada se probude u spoznaji situacije: 'Bili smo trudni, trpjeli smo bolove, kao da smo vjetar rodili; nismo ostvarili nikakvo izbavljenje na zemlji, niti su pali stanovnici svijeta.' (Iza. 26:16-18) Ovo se govori nakon što su shvatili prisutnost Gospodinovu." (R5993:6)

3:17, 18 - "Jer govoriš: Bogat sam i obogatio sam se i ništa mi ne treba; a ne znaš da si jadan, i bijedan, i siromašan, i slijep, i gol: Savjetujem ti da kupiš od mene zlata u vatri prokušana, da se obogatiš; i bijele haljine, da se odjeneš i da se ne pokaže sramota tvoje golotinje; i pomaži oči svoje pomašću, da progledaš." "'Bogat sam.' Imam sve duhovno svjetlo koje postoji u svijetu. Stekla sam bogatstvo; još sam se više obogatila; imam puno dobara spremljenih za mnogo godina. Imam sve što vrijedi imati, i ne trebam više. 'Sjedim kao kraljica, i nisam udovica, i nipošto neću vidjeti tuge.' Naravno da ona ne može prepoznati vlastitu sliku, ona je 'slijepa.' 'A ne znaš da si jadan', itd. Baš kao što je pala židovska kuća, jer nisu prepoznali vrijeme svoga pohođenja (Luka 19:44) tako mora i njihova suprotnost u ovoj rasporedbi. Gospodinovo pohođenje (prisutnost) je kamen spoticanja i stijena sablazni objema kućama Izraela. (Iza. 8:14; Heb. 3:5, 6) Tjelesna kuća nije uspjela prepoznati njegovu prisutnost u tijelu; duhovna kuća odbija priznati njegovu prisutnost u duhovnom tijelu. Kao što ga se tjelesnim okom moglo vidjeti u njegovom prvom pohođenju, tako ga se u ovom mora prepoznati samo očima našeg razumijevanja - jedinim duhovnim vidom koji sada posjedujemo. Kad postanemo slični njemu, vremenom, vidjet ćemo ga onakvog kakav jest. "Ako je toliko slijepa da ne može prepoznati vlastito stanje i lokaciju, kako se može očekivati da bi mogla vidjeti njegovo. Kada sazna za njegovo, prepoznat će svoje, i bit će 'bijedno, i siromašno, i golo'." (R505:5, W. I. Mann) "Laodicejci gledaju na svoj materijalni prosperitet, i broj bogatih ljudi koji su povezani s njihovim udruženim denominacijama, i broje svoj novac i svoje donacije u milijunima, i govore: 'Bogati smo kao nikada prije.' Jao! oni ne shvaćaju da su to zemaljska bogatstva one vrste za koju naš Gospodin objavljuje da nije dokaz njegove naklonosti tijekom ovog Evanđeoskog doba, nego upravo suprotno. I oni ne vide ona prava bogatstva kojima se

Gospodin divi, a koja su predukus njegove naklonosti i bogatstva nadolazećeg Kraljevstva. "I tako Gospodin objavljuje Laodiceji: 'A ne znaš da si jadan i bijedan i siromašan i slijep i gol.' Ona je siromašna po tome što ima tako malo Učiteljevog duha, tako malo Istine i duha Istine. Jedina bogatstva koja Bog može prepoznati su ona koja je on obećao, i koja udjeljuje svome narodu u ovo sadašnje vrijeme. Laodiceja je slijepa po tome što je bog ovoga svijeta zaslijepio njenu percepciju Božjeg karaktera i plana i vodi je sve dalje od pouzdanja u njegovu Riječ, pod vodstvom njezinih izabranih i dobro plaćenih gospodara i vladara, svećenstva, koji joj pod imenom Više Kritike i Evolucije brzo oduzimaju svaki dobar posjed i svaku stvar koja bi u Gospodnjim očima bila cijenjena, i koji je na taj način ogoljuju, čineći je golom, uzimajući od nje haljinu Kristove pravednosti, te je navodeći da vjeruje, ne u dragocjenu krv otkupljenja, u smrt Otkupitelja, nego da se pouzda u neki evolucijski proces kojemu ne treba Spasitelj, koji negira pomirenje za grijeh, dapače, niječe da postoji, ili da je bilo ikakvoga grijeha za koji treba izvršiti pomirenje; te naprotiv tvrdi da čovječanstvo ima osnova za ponos u vlastitom napretku, koji će u konačnici biti sasvim dovoljan da mu donese svaki željeni blagoslov, bez ijednog Spasitelja i bez Njegovog Kraljevstva, koje je Bog obećao kao nadu uzdišućem stvorenju. (Rim. 8:19-23) "Laodiceji se uistinu savjetuje da kupi pravo zlato, pravo Gospodinovo bogatstvo, i da upotrijebi pomast za oči kako bi mogla vidjeti,

te da obuče haljinu Kristove pravednosti, kako ne bi bila posramljena; ali nemamo nikakvih naznaka u Svetom pismu da će ona imalo obratiti pozornost na taj savjet; naprotiv, naznaka je da će ona sve više i više postajati babilonska zbrka, i da će pasti s političkim i financijskim sustavima ovoga sadašnjega doba, u onom velikom vremenu nevolje s kojim će ovo doba završiti, a koje će prilagoditi i pripremiti čovječanstvo za Kraljevstvo milog Božjeg Sina i njegovu vladavinu pravde. 'Kada su tvoje osude na zemlji, stanovnici svijeta uče se pravednosti.' (Iza. 26:9)" (R2763:1, 2, 4) Ponos nominalnog kršćanstva! "... uz nekoliko iznimaka, stav čitavog kršćanstva je stav ponosa, samopravednosti i samozadovoljstva... to je očigledno i najležernijem promatraču. Ono još uvijek govori u svom srcu: 'Sjedim kao kraljica, i nisam udovica, i neću vidjeti tuge.' Još se uvijek slavi i raskošno živi. Kaže: 'Bogat sam i obogatio sam se, i ništa mi ne treba', a ne shvaća da je 'jadno i bijedno, i siromašno, i slijepo, i golo.' Niti sluša savjet Gospodnji da od njega kupi (po cijeni samožrtvovanja) u vatri prokušanoga zlata (istinskog bogatstva, nebeskog bogatstva, 'božansku narav') i bijele haljine (haljinu Kristove pripisane pravednosti, koju danas tolikim mnogima odbacuju kako bi pred Boga stali u svojoj vlastitoj nepravednosti), te da pomaže oči svoje pomašću (potpuno posvećenje i podlaganje božanskoj volji izraženoj u Svetom Pismu), kako bi progledalo i ozdravilo. (Otkr. 3:18)" (D41) ZLATO je simbol onog što je Božansko; bilo to sâm Jehova-Bog; Njegove Osobine; Njegov Život, Njegova Priroda; Njegov sveti Duh; ili pak Božanska Istina, kojoj je On izvorni izvor.

Treba, naravno, podsjetiti da je svijećnjak koji je krasio Svetinju u drevnom Šatoru, i predstavljao "dublje aspekte" Njegove Istine (Božje Riječi - T16; 22), bio izrađen od zlata. (Izl. 25:36; 37:17) VATRA, je vrlo prepoznatljiv simbol uništenja. Ako pretpostavimo da to "zlato" kojega je Laodicejska crkva trebala kupiti, predstavlja Božansku Istinu čije posjedovanje čini čovjeka "bogatim", onda bi se činjenica kako ono biva "isprobano u vatri" trebala odnositi na oganj Protivnikove mržnje te zavisti, i to od samih njenih početaka u neprestanim nastojanjima za samim uništenjem. Valja ovdje samo podsjetiti Adama o Jehovinoj Riječi Njegova Boga koja glasi: "onoga dana kada s njega budeš jeo, sigurno ćeš umrijeti." (Post. 2:17); na što, doduše Sotona u očiglednim nastojanjima po pitanju njezina uništenja, odnosno obezvrjeđivanja te male božanske istine, tvrdi Evi ovako, "Ne, nećete vi sigurno umrijeti." (Post. 3:4) Na što onoga časa po kojemu je u svoje zacrtano vrijeme (a to jest bilo s onim Utjelovljenjem same Njezine Istine) došao naš Isus, (Ivan 14:6), sam Sotona kroz vrlo sumnjive makinacije, pokušavao grozničavo podrivati te iste božanske namjere. Ali Božanska istina ostala je Neuništiva! Primjećujemo da je to zlato, Božanska Istina, koja se u nekom smislu fokusira u "skupocjenim obećanjima" pomoću kojih bi neki mogli biti učinjeni dionicima božanske naravi (2. Pet. 1:4), doista bila kušana u vatri Protivnikove mržnje i ljubomore, kao što je gore izneseno. Budući da je sve od Oca, a po Sinu, nije čudno što bi Laodicejskoj crkvi trebalo savjetovati da kupi ovo "zlato" od Gospodina. I na taj način ove božanske Istine, ona koja je zaista "bijedna i jadna, i siromašna, i slijepa, i gola" (Otkr. 3:17), mogla bi postati "bogata" u Božjoj milosti i naklonosti; i "obučena" u bijele haljine (pripisanu pravednost Isusovu) - i tako više ne bi bila "gola" već "odjevena"! A isto bi tako ona mogla nastojati pribaviti i onu "pomast" svoje krotkosti kojim bi mogla namazati oči svoje, na takav jedan način da zaista iznova jasno "progleda" u pogledu onih duhovnih stvari, i time poštujući u potpunosti sve ono što "nema neku osobitu važnost." Ali tu je zato i jedna sama cijena i njezin ukupan trošak – njezina kupnja koja košta: a to je njezino samo – posvećenje! to jest, njena potpuna predaja! Ali "... s tek malobrojnim pojedinačnim iznimkama, stav svega kršćanstva jest ponos, samopravednost, a samozadovoljstvo je očigledno i najpovršnijem promatraču. Ona još uvijek kaže u svom srcu: 'Sjedim kao kraljica, i nisam udovica, i neću vidjeti tuge.' Ona slavi samu sebe i živi raskošno. Ona kaže: 'Bogata sam i nakupila sam obilje, i ništa mi ne treba', a ne shvaća da je 'bijedna, i jadna, i siromašna, i gola.' Niti pazi na Gospodinov savjet da od njega (po cijeni samopožrtvovanja) kupi zlato u vatri kušano (prava bogatstva, nebeska bogatstva, 'božansku narav') i bijele haljine (ruho Kristove pripisane pravednosti, koje mnogi sada odbacuju da bi se pojavili pred Boga u svojoj vlastitoj nepravednosti), te da svoje oči pomaže pomašću za oči (potpuno posvećenje i podložnost božanskoj volji kako je izražena u pismima), da progleda i da ozdravi. Otkr. 3:18" (D41)

3:19 "Ja korim i odgajam sve one koje ljubim: budi stoga revan i pokaj se." "'Sve one koje ljubim [svi oni koji su iskreni i u srcu lojalni Bogu] ja korim i odgajam'." (R1372:1) "Riječi prevedene s koriti i odgajati puno su snažnije na grčkom nego što se to ovdje čini. Prva znači prekoriti, osramotiti; posramiti, obeščastiti. Druga, obučavati ili odgajati kao dijete ili mlade. Kakav poziv! Nije čudo što ponosni i umišljeni učitelji popularnih crkava ne mogu čuti taj poziv. Nije čudo što neki koji su vidjeli i čuli odbijaju slijediti 'stazu kojom je njihov vođa koračao. "Sve koje ljubim, ja sramotim i obučavam: budi stoga revan i pokaj se.' "'Kakva to jadna, prezrena Družina putnika korača, Uzak im je onaj tamo put, Što labirintom krša harača? Ah, ti su kraljevske loze soj, Svi oni djeca su nekog Kralja! Baštinici besmrtnih kruna božanskih, I gle! kako radost im pjevati valja." (R505:6, W. I. Mann)

3:20 - "Evo, stojim na vratima i kucam: ako itko čuje moj glas i otvori vrata, ući ću k njemu i večerat ću s njim, i on sa mnom." "Bez znanja Laodicejske Crkve, Gospodin se vratio. Stoji na vratima. Ne bi to mogao činiti da nije prisutan. Nije uvijek bio tu, kao što neki misle. Sardu je rekao: 'Ja ću doći'; Filadelfiji: 'Dolazim brzo'; Laodiceji je pak, kuc, kuc, kuc. Probudi se; pusti me unutra. Čuju li oni to?" (R506:1, W. I. Mann) "'Evo Zaručnika.' Ovo je najava koju sada dajemo. Ne, Evo Zaručnik dolazi, već 'Evo Zaručnika'! On je već ovdje, prisutan, kuca lagano proročanstvima da probudi Djevice, ali ne i svijet. (Otkr. 3:20) Ovo je čitanje najstarijih grčkih rukopisa, koji izostavljaju riječ 'dolazi.' Naš Gospodin kaže: 'Ako itko čuje moj glas [kucanje] i otvori vrata, ući ću k njemu i večerati s njim.' Ova poruka sadašnjoj Laodicejskoj fazi crkve, vrlo jasno daje naslutiti (1) da će 'kucanje' i 'glas' biti nečujni prirodnim ušima, i da će se čuti samo ušima razuma, sluhom vjere; (2) da to neće biti denominacijsko kucanje ili poziv (kao recimo adventistima, prezbiterijancima, itd.), nego (3) da će to biti kucanje koje se mora čuti pojedinačno, i na koje se mora odgovoriti pojedinačno; 'svatko' tko čuje 'kucanje' ili 'glas' ako to želi, može vježbati vjeru, otvoriti vrata svog razumijevanja i spoznati drugu prisutnost svog Gospodina. "Čovjek koji nikada ne čuje 'kucanje' očito se ne smatra dostojnim da ga čuje. Ali oni koji ga čuju isto tako očito nisu prisiljeni odgovoriti na njega i prihvatiti prisutnog Kralja koji kuca: stoga on kaže, ako onaj koji čuje otvori vrata, ući ću unutra. Međutim, samo oni koji prepoznaju 'kucanje', i koji odgovore te vjerom otvore Gospodinu i prime ga kao svog prisutnog Kralja - samo će oni imati veliki blagoslov duhovne hrane - gozbu 'mesa (hrane) u

pravo vrijeme', 'stvari starih i novih', za koje je Učitelj obećao da će ih u to vrijeme providjeti kako bi ojačao vjerne za osude, kušnje, ispitivanja i sijanja koja moraju započeti od kuće Božje. 'Ući ću k njemu i večerat ću s njim, i on sa mnom.' (Otkr. 3:20; Luka 12:37)" (R2978:4, 5)

3:21 - "Onome tko pobijedi, dat ću da sjedi sa mnom na mom prijestolju, kao što sam i ja pobijedio i sjeo sa svojim Ocem na njegovo prijestolje." Još jednom nas dragi Gospodin podsjeća da obećanja pripadaju samo pobjednicima! A sva ta obećanja trebala bi nas nadahnuti, ne samo da se usrdno borimo za vjeru koja je jednom zauvijek predana svecima (Juda 3), već i da iskreno težimo učvrstiti svoj poziv i izbor. (2. Pet. 1:10) "Slušajte neka od blagoslovljenih i nadahnjujućih obećanja kojima Otac i Sin uveseljavaju Zaručnicu: 'Oči će ti gledati Kralja u njegovoj ljepoti.' (Iza. 33:17) Vi 'ćete biti moji u dan onaj kad budem skupljao svoje dragulje.' (Mal. 3:17) 'Dat ću ti da jedeš od skrivene mane i dat ću ti bijel kamen (dragocjeni znak ljubavi), a na tom kamenu napisano novo ime (ime našeg Zaručnika, koje će odsad biti naše ime), koje nitko ne zna doli onaj koji ga prima.' (Otkr. 2:17) 'Evo, ja sam s vama u sve dane.' (Mat. 28:20) 'A ako odem, doći ću ponovno i uzeti vas k sebi, da gdje sam ja, i vi budete (a on je došao, on je upravo sada prisutan, i uskoro će nas zauvijek primiti k sebi).' (Ivan 14:3) 'Niste vi izabrali mene, nego sam ja izabrao vas.' (Ivan 15:16) 'Budi vjeran do smrti, i dat ću ti krunu života.' (Otkr. 2:10) 'Onome tko pobijedi dat ću da sjedi sa mnom na mom prijestolju.' (Otkr. 3:21) "Dragocjena su to obećanja, divne riječi života! Prebrajajmo ih iznova i iznova, kako bi se sav njihov slatki značaj duboko urezao u naša srca i donio blagoslovljene plodove u našim životima. Neka nas razvesele u svakom mračnom i teškom satu i potkrijepe naše slabeće moći obnovljenom snagom, hrabrošću i revnošću, da možemo hrliti uskim putem dok doista 'naše oči ne ugledaju Kralja u Njegovoj ljepoti.' Kakva čudesna blaga tako nalazimo položena na nebu za nas, zato što smo napustili svijet i sve njegove varljive fantazije i težnje, te smo se uhvatili za vječne stvari! I dok je to slavno nasljedstvo vlasništvo svih vjernih, Apostol jasno daje do znanja da se naše nebesko blago može povećati posebnom revnošću i vjernošću pod osebujnim iskušenjima današnjeg vremena." (R5863:1, 2) "Onome koji pobijedi" "Treća velika rasporedba bit će sastavljena od mnogo vjekova, 'Vjekova koji dolaze'. Prvo od njih, Milenijsko doba, jedino je o kojem imamo nekih određenih informacija. To je tisuću godina tijekom kojih će Krist kraljevati nad svima i time blagosloviti sve obitelji na zemlji, ispunjavajući 'obnovu svih stvari o kojima je Bog govorio na usta svih svojih svetih proroka'. (Djela 3:19-21) Tijekom tog doba, grijeh i smrt bit će zauvijek izbrisani; jer 'Krist

mora kraljevati dok ne položi sve neprijatelje pod svoje noge.... Posljednji neprijatelj koji će biti uništen jest smrt,' adamična smrt. (1. Kor. 15:25, 26) To će biti veliko razdoblje obnove. Povezana s Kristom Isusom u toj vladavini bit će Crkva, njegova zaručnica, njegovo tijelo, baš kao što je on obećao govoreći: 'Onome tko pobijedi dat ću da sjedi sa mnom na mom prijestolju, kao što sam i ja pobijedio i sjeo sa svojim Ocem na Njegovo prijestolje.' (Otkr. 3:21)" (A222, 223) Nagrada pobjedniku! "Blago pobjednicima! 'Onome tko pobijedi dat ću da sjedi sa mnom na mom prijestolju, kao što sam i ja pobijedio i sjeo sa svojim Ocem na njegovo prijestolje.' (Otkr. 3:21) "Kakva je to nagrada koja se pruža kao poticaj i nadahnuće da nas tjera na plemenite i herojske napore! da kraljujemo s Kristom, da budemo Njegova Zaručnica i sunasljednica, Njegova ljubljena družica od najvećeg povjerenja kroz svu vječnost, te da budemo dionici

Njegove božanske naravi i slave. Ova su obećanja ispunjena 'neizmjernim i vječnim bogatstvom slave', koje 'oko nije vidjelo niti uho čulo, niti je u srce čovječje ušlo, ali je to Bog nama objavio (doveo u doseg našeg poimanja) svojim Duhom.' Te riječi zvuče isprazno i besmisleno onima koji nemaju osjećaja za duhovne stvari, ali posvećenoj Božjoj djeci koja se vjerno trude ispuniti uvjete o kojima ovisi ispunjenje, i koja stoga imaju dobru nadu, one su iznimno dragocjene, te ispunjavaju njihova srca neizrecivom i proslavljenom radošću." (R1719:2, 3) Strpljivo podnošenje - njegova sadašnja nagrada "Ovo je posebna nagrada za one koji trče utrku sa strpljivom ustrajnošću u sadašnjem vremenu, u laodicejskom razdoblju. Dok nama nije pripala privilegija da izbjegnemo čas iskušenja, naša je privilegija imati posebni kompenzacijski blagoslov kao rezultat življenja u vrijeme Paruzije našeg Gospodina (prisutnosti). Mi možemo imati Njegovo zajedništvo, Njegovu pouku, Njegovo dijeljenje duhovne hrane koja je sada 'hrana u pravo vrijeme', na način i u mjeri u kojoj nitko od vjernih iz prošlih razdoblja nije u ovome uživao. Ali, kao što i možemo očekivati, ta najveća naklonost prikladno je uravnotežena suptilnošću i ozbiljnošću kušnji ovog časa iskušenja koji dolazi na cijeli svijet. Ako je ikada bila potrebna strpljiva izdržljivost, potrebna je sada." (R2792:3, 4; Manna 3. prosinca)

3:22 - "Tko ima uho, neka čuje što duh govori crkvama."

"Tako glas upozorenja izlazi onome 'koji ima uho da čuje'. Nalazimo se u vremenu posljednje, ili laodicejske faze velike nominalne evanđeoske crkve od pšenice i kukolja. (Otkr. 3:14-22) Njoj se predbacuje njezina mlakost, ponos, duhovno siromaštvo, sljepoća i golotinja, te se savjetuje da brzo napusti svoje zle puteve prije nego što bude prekasno. Ali Gospodin je znao da će samo nekolicina poslušati upozorenje i poziv; i tako je obećanje

nagrade dano, ne cijeloj masi onih kojima je upućeno, već onoj nekolicini koja još uvijek ima uho za istinu i koja nadvlada opću sklonost i duh Babilona – 'Onome tko pobijedi dat ću da sjedi sa mnom na mom prijestolju, kao što sam i ja pobijedio i sjeo sa svojim Ocem na njegovo prijestolje. Tko ima uho (sklonost da sluša i pazi na Gospodinovu riječ), neka čuje što Duh govori crkvama.' Ali na one koji nemaju uha, niti sklonosti da čuju, Gospodin će izliti svoje ogorčenje." (D41)

OTKRIVENJE 4. POGLAVLJE

4:1 - "Nakon ovoga pogledah, i gle, otvorena vrata na nebu: i onaj prvi glas što ga začuh kao glas trube, koji govoraše sa mnom, reče: Uziđi ovamo, i pokazat ću ti što se ima dogoditi poslije ovoga."

"Nakon ovoga pogledah" označava da je vizija o "sedmerim crkvama koje su u Aziji" bila dovršena te je Ivanova pažnja sada bila usmjerena na drugi prizor. Činilo mu se da su "otvorena vrata na nebu". Tada ga je na trenutak posebno privuklo ne toliko ono što je vidio, koliko ono što je čuo: "glas... kao od trube" koji je razgovarao s njim. Evo što je rekao: "Uziđi ovamo, i pokazat ću ti što se ima dogoditi poslije ovoga."

U određenom smislu, Ivan je predstavljao klasu Crkve koja je ostala (čekala) dok On ne dođe, tijekom čitavog Evanđeoskog doba. "Vjerujemo da je u Knjizi Otkrivenja Ivan osobno uvijek simbolizirao ljubljene učenike - vjerne u Crkvi koji su živi u vrijeme koje zahtijevaju opisani događaji. Smatramo da je Učitelj na to mislio u Ivanu 21:22, 23: 'Ako hoću da on ostane dok ne dođem, što je tebi do toga? Ti idi za mnom. Stoga se među braćom proširio glas da onaj učenik neće umrijeti; a Isus mu nije rekao: Neće umrijeti; nego: Ako hoću da on ostane dok ne dođem, što je tebi do toga?' Ako uočimo stajalište s kojeg Ivan vidi svaku viziju, znat ćemo stajalište klase koju on predstavlja." (RS28:3, 6, W. I. Mann)

Vizija koju je Ivan trebao "vidjeti" predstavljala je postupno razvijanje Božjeg plana, onako kako će on biti objavljen "Ivanovoj" klasi tijekom Doba. Ne slijedi nužno da se sve što je Ivan vidio trebalo dogoditi u budućnosti; samo bi zapažanje i razumijevanje toga, više-manje, pripadali budućnosti. Vjerujemo da je to smisao riječi u sljedećem stihu: 'Bjeh u duhu.' (Otkr. 4:2) Ivan je zaista bio u transu - to je bila vizija za njega; ali za Crkvu to je trebalo biti razumijevanje podareno članovima Kristova tijela; i to samo zato što su bili začeti svetim Duhom te su stoga mogli razlučivati duhovne stvari. (1. Kor. 2:14) Sveti Duh (koji se dosad spominjao ili bio predstavljen kao "sedam Duhova Božjih" - Otkr. 1:4; 3:1) bio bi glas poput trube Gospodina Isusa, dok bi im On govorio razotkrivajući pred njima tajanstveni Božji plan, ali uvijek proslavljajući Sina (Ivan 14:16, 17, 26; 16:13, 14), koji je, od svih Božjih stvorenja, bio jedini koji je to mogao ostvariti, tj. dovesti do ispunjenja. (Otkr. 5:5)

Taj je proces, stoga, već bio započeo kada je na Pedesetnicu sveti Duh izliven na učenike koji su čekali okupljeni u gornjoj sobi. "Glas" na koji je Ivan ukazao tada se prvi put čuo sa "šumom s neba, kao kad se digne silan vjetar" (Djela 2:2), kada su prvi put primili svjedočanstvo prisutnosti svetog Duha među njima. (Djela 2:3, 4) Puno i potpuno razumijevanje cijelog Božjeg plana, međutim, trebalo je biti sačuvano za one iz "Ivanove" klase koji će živjeti na samom kraju Evanđeoskog doba.

4:2, 3 - "I odmah bjeh u duhu: i gle, prijestolje stajaše na nebu, i na prijestolju sjeđaše jedan. A onaj koji sjeđaše bijaše izgledom nalik na kamen jaspis i sard; a oko prijestolja bijaše duga, izgledom nalik na smaragd."

Gospodinov poziv Ivanu bio je: "Uziđi ovamo, i pokazat ću ti." (Otkr. 4:1) A Ivan kaže da je nakon odaziva "odmah bio u duhu." (Otkr. 4:2) Tako je bilo sa svim Gospodinovim učenicima, koji su, pošto su prvo bili opravdani vjerom, bili pozvani putem posvećenja (Rim. 12:1) da "uziđu ovamo", tj. da se odazovu "nebeskom pozivu" (Heb. 3:1), "uzvišenom pozivu" (Fil. 3:14); a odazvavši se i bivajući prihvaćeni, našli su se "odmah u duhu" - to jest, duhom začeti i tada u stanju vidjeti takve stvari "što oko nije vidjelo, niti uho čulo, niti su u srce čovječje ušle, ono što je Bog pripravio onima koji ga ljube", a što Bog otkriva svojim duhom, "jer Duh sve pretražuje, da, i dubine Božje." (1. Kor. 2:9, 10)

Ono što je Ivan vidio bilo je "prijestolje koje stajaše na nebu" i Onaj koji je sjedio na tom prijestolju. U viziji je, stoga, on gledao Jehovu Boga, Oca, kao Vladara Njegova Carstva – Svemira. Lako se može shvatiti da je opis nekoga tako posve slavnog u potpunosti izvan moći bilo kojeg ograničenog čovjeka; ipak, Ivan to nastoji učiniti izjavljujući da je on "izgledom bio nalik na kamen jaspis i sard", namjeravajući ovim opisom simbolizirati, ako je moguće, ne samo Božju slavu, već i njegov karakter.

"Prvi prizor koji susreće Ivanov pogled jest prizor slavnoga Kralja koji sjedi na svom prijestolju. To je Otac, 'Pradavni'. On je 'izgledom nalik na kamen jaspis i sard'. Pod jaspisom se podrazumijeva dijamant. Opisuje se kao 'najdragocjeniji' i 'kristalno jasan'. Budući da je najbriljantniji dragulj, on prikladno simbolizira Božju slavu – svjetlo (svjetlilo ili izvor

svjetla) Novog Jeruzalema. (Otkr. 21:11-23) Sard je kamen crvene boje. Smatramo da on ovdje simbolizira ljubav, koja je temeljni element u svim Božjim djelima - dajući boju onoj slavi kroz koju on sija." (RS29:3, W. I. Mann)

Ivan dalje govori kako je prijestolje bilo okruženo dugom - "izgledom nalik na smaragd".

"Prijestolje je okruženo dugom 'nalik na smaragd'. Duga je 'znak' saveza. (Post. 9:12-17) Zelena ili smaragdna boja vjerojatno simbolizira svježinu i vitalnost, odnosno da su Božji planovi, poput prirode u proljeće, ispunjeni životom te se neprestano razvijaju i odvijaju - cvjetajući u sočan plod za potporu i zadovoljstvo Njegovih stvorenja." (R529:3, W. I. Mann)

Dodatni komentari u pogledu duge iz Otkrivenja 4:3 "Duga je bila pečat i znak saveza providnosti koji je Bog sklopio s Noom. Ova duga izgledala je poput smaragda; prevladavala je ugodna zelena boja koja je pokazivala oživljavajuću i osvježavajuću prirodu novog saveza." (Barnesove bilješke)

"... duga koja u potpunosti okružuje prijestolje. (Vidi Diaglott) Duga u viziji nije bila onakva kakva se vidi sa zemlje - nepotpuni krug. Ova koju je Apostol vidio u potpunosti je okruživala Sveslavnog i Savršenog. Promatranje ove simbolične duge u svjetlu izvještaja iz Knjige Postanka (Post. 9:12-17) pomoći će nam razumjeti njezin značaj. Tamo učimo da je duga znak Božjeg obećanja i sporazuma sa zemljom i čovječanstvom da nikada više neće biti potopa. Vode su se tek bile povukle, a sunce je prvi put zasjalo kroz posljednje fragmente magle i oblaka dok se oluja presude povlačila. To je ono što je proizvelo efekt duge, a čini se da uči da će mnoga nemirna vremena prikazana u vizijama u Otkrivenju, a koja konačno kulminiraju u općoj oluji presude, u konačnici biti na čovjekovo dobro, za njegovo ispravljanje, za njegov vječni blagoslov. Upravo kroz te nevolje i teška iskustva Kristovi sljedbenici razvijaju se i usavršavaju te će na kraju biti učinjeni subaštinicima s Njim u Njegovom Kraljevstvu za blagoslov cijelog čovječanstva. Duga onda, čini se, najavljuje da će zemaljske oluje prestati i govori o nadi u život, miru i blagoslovu koji će proizaći iz iskušenja na koja nailazi prava Crkva, te iz konačne oluje presude koju će svijet iskusiti, a sve to je u potpunom skladu s božanskim obećanjem o blagoslovljenom osvježenju i restituciji za čovjeka i njegov dom, zemlju - 'nova nebesa i novu zemlju u kojima prebiva pravednost.' - (2. Pet. 3:13)

"Onda je očito da prijestolje okruženo dugom, u ovom aspektu vizije, opisuje Jehovin suverenitet u njegovom općem stavu i postupanju prema čovjeku u otkupljujućoj milosti, u osiguravanju izbavljenja za njega iz ropstva grijehu i smrti. U Svetom pismu imamo nekoliko simboličnih opisa Božjeg prijestolja, ali se po okruženju uvelike razlikuju od ovoga. 'Smaragdni' izgled duge (zelenkaste boje) značajan je po 'maslinovoj grančici' nade i obećanja koju je golubica donijela Noi kad su se vode potopa povlačile. 'Smaragdni' efekt duge čini se da sugerira nicanje novog života - vremena restitucije, nakon završnih scena ove rasporedbe, nakon što Crkva bude potpuna i svijet prođe kroz nevolje svojih presuda. Tada će svi narodi doći i pokloniti se pred Bogom. (Otkr. 15:4)" (The Revelation of Jesus Christ - Streeter, Vol. 1, str. 267-268)

Na kraju ovog Doba neminovno mora uslijediti još jedan potop - potop istine. Prorok kaže: "Za pravilo ću uzeti sud, a za visak pravdu; i tuča [pravedna presuda] će pomesti utočište laži, a vode [istina] će preplaviti skrovište." (Iza. 28:17) Kad te "vode" izvrše svoje djelo uništavanja starog poretka, "sunce pravednosti" – svjetlo Božje naklonosti – pojavit će se na "nebesima" i na temelju toga će se pojaviti "duga" - njegov vječni savez, dajući jamstvo da On nikada više neće dopustiti da grijeh onečisti prebivalište čovjeka. (Vidi A303)

4:4 - "A oko prijestolja bijahu dvadeset i četiri prijestolja: i na prijestoljima vidjeh dvadeset i četiri starješine gdje sjede, odjeveni u bijele haljine; i imali su na svojim glavama zlatne krune."

"Oko Božjeg prijestolja vide se dvadeset i četiri prijestolja, na kojima sjede dvadeset i četiri starješine. Iznesena su mnoga mišljenja o tome koga oni simboliziraju. S obzirom na sadašnje svjetlo, predstavljamo sljedeće: jasno je da oni, budući da su simbolični, ne mogu biti pojedinačni sveci. To ne može biti Crkva prvorođenaca, jer se ona pojavljuje pod drugim simbolom. Malo je vjerojatno da oni predstavljaju anđele. "Postojala su, prema našem brojanju, dvadeset i četvorica proroka koji su proricali o 'stvarima koje se tiču Božjeg kraljevstva'. Čini se da su njihova svjedočanstva[1] ovdje personificirana, uzvišena i ustoličena. [1] Takva su svjedočanstva dali Henok, Jakov, Mojsije, Samuel, Job, David, Salomon, Izaija, Jeremija, Ezekijel, Danijel, Hošea, Joel, Amos, Obadija, Jona, Mihej, Nahum, Habakuk, Sefanija, Hagaj, Zaharija, Malahija i Ivan Krstitelj. "Ova dvadeset i četiri Božja svjedoka, iako su sada više-manje prezreni i ne vjeruje im se, ipak će se pokazati istinitima i vjernima te će tako biti uzvišeni u očima svih ljudi... Zasad samo smo mi u stanju tako ih vidjeti. Oni su odjeveni u bijelo, što označava čistoću. Zlatne krune simboliziraju njihov božanski autoritet." (R529:3, 4, W. I. Mann)

"Dvadeset i četiri starješine": personifikacije svjedočanstava 24 proroka koji su proricali stvari koje se tiču Božjeg kraljevstva. (Otkr. 4:4)

Henok: Njegova poruka - "Gle, dolazi Gospodin s desetcima tisuća svojih svetaca, da izvrši sud." (Juda 14, 15)

Jakov: Njegova poruka - "... žezlo [pravo vladanja u zemaljskom Kraljevstvu] neće se odmaći od Jude, ni zakonodavac od nogu njegovih dok ne dođe Šilo; i k njemu će se skupljati narodi." (Post. 49:10)

Mojsije: Njegova poruka - "GOSPOD, Bog tvoj, podignut će ti Proroka iz tvoje sredine, od tvoje braće, kao što sam ja, njega ćete slušati; ... a GOSPOD reče ... i stavit ću svoje riječi u njegova usta; i on će im govoriti sve što mu zapovjedim, i dogodit će se da od onoga tko ne posluša mojih riječi koje će on govoriti u moje ime, ja ću to tražiti." (Pnz. 18:15-19)

Samuel: Njegova poruka - "Utvrdit ću prijestolje njegova kraljevstva zauvijek." (2. Sam. 7:13)

Job: Njegova poruka - "Jer ja znam da moj Otkupitelj živi i da će on u posljednji dan stati na zemlju, i premda nakon moje kože crvi unište ovo tijelo, ipak ću u svom tijelu vidjeti Boga." (Job 19:25, 26)

David: Njegova poruka - "... plač može potrajati preko noći, ali ujutro dolazi radost." (Ps. 30:5)

Salomon: Njegova poruka - "Gospodin me posjedovao na početku svog puta, prije svojih drevnih djela. Bila sam postavljena od vječnosti, od početka, prije nego što je zemlja postala, kad nije bilo bezdana, bila sam rođena; kad nije bilo izvora obilnih vodom, prije nego što su utemeljene gore, prije bregova ja sam bila rođena; dok on još nije bio načinio zemlju, ni polja, ni najviši dio praha zemaljskog, kad je pripremao nebesa, bila sam tamo: kad je povukao krug na licu bezdana; kad je utvrdio oblake gore; kad je ukrijepio izvore bezdana; kad je dao moru svoju odredbu, da vode ne prijeđu njegovu zapovijed; kad je odredio temelje zemlji; tada sam bila kraj

njega, kao netko tko je odgajan s njim, i bila sam mu svakodnevno radost, uvijek se veseleći pred njim." (Izr. 8:22-30)

Kakav li je ovo divan opis onoga koji je u početku bio s Bogom, koji je u pravo vrijeme došao da bude Otkupitelj svijeta čovječanstva i koji će doći ponovno uspostaviti Božje slavno zemaljsko Kraljevstvo među ljudima!

Izaija: Njegova poruka - "... ondje će biti utrta staza, i put, i on će se zvati Sveti put, nečisti njime neće prolaziti; nego će biti za one; putnici, makar i ludi, neće na njemu zalutati; lava ondje neće biti, niti će kakva grabežljiva zvijer onamo uzlaziti, neće se ondje naći; nego će njime hoditi otkupljeni; i vraćat će se oni koje je GOSPOD otkupio i dolaziti na Sion s pjesmama i vječnom radošću nad svojim glavama; postići će radost i veselje, a tuga i uzdisanje će pobjeći." (Iza. 35:8-10)

Jeremija: Njegova poruka - "U one dane neće više govoriti: Očevi jedoše kiselo grožđe, a djeci trnu zubi; nego će svatko umrijeti za svoju vlastitu krivnju; svakome koji jede kiselo grožđe, njemu će trnuti zubi." (Jer. 31:29, 30)

Ezekijel: Njegova poruka - "Ovako govori Gospodin Bog: skini povez, i odloži krunu; ovo neće ostati isto; uzvisi onoga tko je nizak, i ponizi onoga tko je visok; srušit ću, srušit ću, srušit ću to; i toga više neće biti, dok ne dođe onaj kojemu pripada to pravo, i njemu ću to dati." (Ezek. 21:26, 27)

Danijel: Njegova poruka - "Blago onome koji čeka i dočeka tisuću tristo trideset i pet dana." (Dan. 12:12)

Hošea: Njegova poruka - "Nakon toga će se sinovi Izraelovi vratiti, i tražit će GOSPODA Boga svoga, i Davida kralja svoga, i u strahopoštovanju će se približiti GOSPODU i Njegovoj dobroti u posljednje dane." (Hošea 3:5)

Joel: Njegova poruka - "I dogodit će se poslije toga da ću izliti svoga duha na svako tijelo." (Joel 2:28)

Amos: Njegova poruka - "Gle, dolaze dani, govori GOSPOD, kada će orač sustići žeteoca, a onaj koji gazi grožđe onoga tko sije sjeme, i gore će kapati slatkim vinom, a sva brda će se topiti, i ja ću povratiti roblje naroda svoga Izraela, i oni će sagraditi opustjele gradove, i nastaniti ih, i posadit će vinograde, i piti vino iz njih: oni će također načiniti vrtove i jesti njihov rod. I posadit ću ih na njihovoj zemlji, i više neće biti iščupani iz svoje zemlje koju sam im dao, govori GOSPOD Bog tvoj." (Amos 9:13-15)

Obadija: Njegova poruka - "I spasitelji će uzaći na goru Sion suditi gori Ezavovoj, i Kraljevstvo će biti GOSPODNJE." (Obad. 21)

Jona: Njegova poruka - "... tebi je bilo žao tikve, oko koje se nisi trudio, niti si je uzgojio, koja je u jednoj noći niknula i u jednoj noći propala: pa zar ja da ne poštedim Ninivu, taj veliki grad, u kojemu ima više od sto i dvadeset tisuća osoba koje ne znaju razlikovati svoju desnicu od ljevice; a usto i mnogo stoke?" (Jona 4:10, 11) Razmišljajući o tome, uočimo da Božji putovi nisu čovjekovi. (Iza. 55:9)

Mihej: Njegova poruka - "Ali u posljednjim danima dogodit će se to da će gora doma GOSPODNJEGA biti uspostavljena na vrhu gora, i bit će uzdignuta iznad bregova; i narodi će hrliti k njoj. I doći će mnogi narodi i reći: Dođite, i pođimo gore na goru GOSPODNJU, i u dom Boga Jakovljeva; i on će nas poučiti svojim putovima, i hodit ćemo njegovim stazama; jer će zakon izaći sa Siona, i riječ GOSPODNJA iz Jeruzalema." (Mihej 4:1, 2)

Nahum: Njegova poruka - "Gle na gorama stopala onoga koji donosi radosnu vijest, koji navješćuje mir!" (Nahum 1:15)

Habakuk: Njegova poruka - "Jer će se zemlja ispuniti znanjem o slavi GOSPODNJOJ, kao što vode prekrivaju more." (Hab. 2:14)

Sefanija: Njegova poruka - "Zato me čekajte, govori GOSPOD, do dana kada se dignem na plijen; jer moja je odluka da skupim narode, da saberem Kraljevstva, da izlijem na njih svoju jarost, sav svoj žestoki gnjev, jer će svu zemlju proždrijeti oganj moje revnosti. Jer tada ću ja narodima dati čist jezik, da svi prizivaju ime GOSPODNJE i da mu služe složno." (Sef. 3:8, 9)

Hagaj: Njegova poruka - "Još jednom, malo je vremena, i potrest ću nebesa, i zemlju, i more, i suho tlo, i potrest ću sve narode, i doći će Žuđeni svih naroda: i ispunit ću ovaj dom slavom, govori GOSPOD nad vojskama." (Hagaj 2:6, 7)

Zaharija: Njegova poruka - "Gle čovjeka čije je ime IZDANAK; i on će uzrasti iz svoga mjesta, i on će sagraditi hram GOSPODNJI; da, on će sagraditi hram GOSPODNJI; i on će nositi slavu, i sjedit će i vladati na svome prijestolju; i bit će svećenik na svome prijestolju, i vijeće mira bit će između obojice." (Zah. 6:12, 13)

Malahija: Njegova poruka - "I bit će moji, govori Gospodin nad vojskama, u onaj dan kada budem skupljao svoje dragulje, i poštedjet ću ih, kao što čovjek štedi svoga vlastitoga sina koji mu služi." (Mal. 3:17)

Ivan (Krstitelj): Njegova poruka - "Gle Janje Božje, koje odnosi grijeh svijeta." (Ivan 1:29)

Iz Luke 2:10, 11 - "I anđeo im reče: Ne bojte se, jer vam, evo, donosim radosnu vijest o velikoj radosti, koja će biti za sav narod. Jer vam se danas u Davidovu gradu rodio Spasitelj, koji je Krist Gospodin."

4:5 - "A iz prijestolja izlažahu munje, i grmljavine, i glasovi: a pred prijestoljem goraše sedam ognjenih svjetiljki, a to su sedam Duhova Božjih."

"'Njegove munje rasvijetliše svijet: zemlja to vidje i zadrhta.' (Ps. 97:4) Koliko je prikladna ova slika? Uistinu, kao bljeskovi munje usred tame i zbunjenosti ovog oblačnog dana ljudima dolaze izvanredni uvidi u velika načela istine i pravednosti u suprotnosti s kojima je bjelodan sadašnji svjetski nered! Bljesak munje s pomračenog prijestolja otkriva ovdje jednu zabludu, ondje drugu, pa još jednu. "Uskoro će se probuditi cijeli svijet. Većim je dijelom to već tako. Svaki dan pridodaje intenzitetu nevolje, a cijeli svijet drhti od straha, ne znajući kakav će biti ishod, ali strepeći od onog najgoreg... 'Ljudima će srca klonuti od straha i iščekivanja onoga što dolazi na zemlju'! (Luka 21:26) "Značajno je da ovi bljeskovi munja neprestano skreću pozornost na Riječ Božju, na zlatno pravilo, na jednaka prava i privilegije ljudskog bratstva, na besprijekoran karakter i požrtvovnu narav punu ljubavi Isusa Krista, na zakon ljubavi za razliku od zakona sebičnosti koji posvuda prevladava. Čini se zapanjujućim i to kako često ovih dana rata i stresa svjetovni ljudi skreću pozornost na proročanstva Svetog pisma i pitaju se jesu li sadašnje prilike i nevolje koje svi inteligentni ljudi vide neposredno pred sobom, zapravo ispunjenja ovih biblijskih proročanstava. Sve to vodi ljude da promišljaju o pravednosti i o nadolazećim sudovima (Djela 24:25), dok se nadaju i vjeruju da će se na neki način sadašnje nepravde ispraviti i uspostaviti pravednost... "Kao rezultat Božjih bljeskova munja koji prosvjetljuju svijet, posvuda je primjetan veliki metež. Nikada prije nisu vladali ovakvi uvjeti. Javlja se mrmljanje nezadovoljstva, nemir i cijela struja popularne misli diljem zemlje usmjerena je u revolucionarnom pravcu. Bljeskovi

munja otkrivaju pokvarenost u svijetu, nepoštenje na visokim položajima, te pokazuju ljudima da žive daleko ispod dostojanstva čovjeka. Ali kako da isprave te stvari, oni nisu u stanju vidjeti; a sukobljene ideje, glasovi, teorije i prijetnje otkrivaju činjenice koje su proroci prorekli; jer 'narodi se razgnjeviše', 'pogani [nežidovi, narodi] bjesne', a cijela se zemlja trese od buke svjetskog sukoba i od udaraca koji čak i sada počinju buditi svijet." (R5989:4)

Grmljavine "'A iz prijestolja [Božjeg] izlažahu munje, i grmljavine, i glasovi.' One se odnose na tutnjavu oluje koja se već skuplja nad Crkvom i svijetom. I drugi osim nas vide nadolazeću oluju, ali ne uspijevaju prepoznati odakle ona dolazi." (R529:4) "Čujemo gromoglasne tonove osude koji 'zovu zemlju od izlaska sunca do zalaska njegova' (Ps. 50:1) od istoka do zapada. Vidimo bljeskove munja istine i pravednosti i promatramo kako je cijela zemlja sada u procesu potresanja koje će rezultirati potpunim rušenjem svih postojećih institucija, sustava i vlada. Sadašnji događaji doista govore tonovima trube. Kako bismo trebali gledati na ove stvari? Sigurno, draga braćo, činit ćemo to promišljena i pobožna srca! Sigurno ćemo bdjeti i moliti se da ne bi, 'kako nam je ostavljeno obećanje da se uđe u Njegov počinak, netko od nas, čini se, ostao prikraćen za to!' (Heb. 4:1) Usmjeravat ćemo svoj put s najvećom brižnošću kako bismo učvrstili svoj poziv i izbor." (R5990:4)

Izričito nam je rečeno da su "sedam ognjenih svjetiljki koje gore pred prijestoljem" zapravo "sedam Duhova Božjih". U osnovi, naravno, ovih "sedam Duhova Božjih" zapravo je onaj jedan sveti Duh Božji, tj. "božanska volja, utjecaj ili moć, koja se vrši bilo gdje i svugdje, te u bilo koju svrhu u skladu s božanskom voljom..." (E182) Ovdje "sedam" ističe ne samo Njegovu božansku savršenost nego i Njegovu raznolikost. Valja uočiti da se u Otkr. 4:5 "sedam Duhova Božjih" izjednačava s "sedam ognjenih svjetiljki koje gore pred prijestoljem"; a u Otkr. 5:6 sa "sedam očiju ... poslanih po svoj zemlji." Upravo takva raznolikost Duha ili njegovo posluživanje (upravljanje), ogleda se u Pavlovoj poslanici Korinćanima. (1. Kor. 12:4-11)

Bilo je to na Pedesetnicu kada je taj sveti Duh Božji prvi put sišao na Isusove učenike; i temeljem svog "prebivanja u njima" učinio ih je "Crkvom Živoga Boga". Taj je sveti Duh u njima stvorio oganj (Jer. 20:9) kako bi objavljivali hvale Bogu i Njegovom Kristu. Tada su oni, kao Crkva Božja, odsad trebali biti njegovi "nositelji svjetla", svijećnjaci, ako vam je tako draže, kako bi pustili da njihovo svjetlo svijetli "pred ljudima" te da, videći njihova dobra djela, oni kao odgovor na to svjedočanstvo proslave Oca koji je na nebesima. (Mat. 5:14, 16) Vjerujemo da su u ovom smislu "sedam svjetiljki koje gore pred prijestoljem" i "koje su sedam Duhova Božjih", ujedno i "sedam zlatnih svijećnjaka... sedam crkava" (Otkr. 1:20) s njihovom svetom, od Boga danom misijom da budu "svjetlo svijeta". (Mat. 5:15)

"Pred prijestoljem se vidi sedam ognjenih svjetiljki kako gore, a to je sedam Duhova Božjih - sedam (savršen ili potpun broj) kanala kroz koje će Bog upravo očitovati svoju moć. Usporedimo li pažljivo Otkr. 1:4, 12, 20; 2:1; 3:1; 5:6, uviđamo da su oni Crkva prvorođenaca. Oni su od samog početka nazivani 'svjetlošću svijeta', ali odsad će 'sjati kao Sunce u kraljevstvu Oca svoga'. (Mat. 13:43) I oni će biti proslavljeni instrumenti putem kojih će on udarati narode, izliti svoja zla i prosipati svjetlost i istinu po čovječanstvu. 'Tu čast imaju svi njegovi sveci.' (Ps. 149)" (RS29:5, W. I. Mann)

Ali: "Ako se suzdržimo od objavljivanja radosnih vijesti, posljedica će biti da će se vatra Božjeg svetog Duha ugasiti u nama. A ako svjetlo koje je u nama postane tama, kako će golema biti ta tama." (R5489:6)

4:6 - "A pred prijestoljem bijaše stakleno more, nalik na kristal: a usred prijestolja i oko prijestolja bijahu četiri zvijeri [živa bića - Diaglott], pune očiju sprijeda i straga."

"U potpunom vidokrugu prijestolja također se vidi 'stakleno more'. To će se more uskoro pomiješati s vatrom. (Otkr. 15:2) S našeg je stajališta ono prozirno. More predstavlja nesputane, nereligiozne narodne mase. Mi smo u mogućnosti jasno vidjeti unutarnje sile koje ih kontroliraju, što namjeravaju učiniti i zašto to čine. Možemo vidjeti da je oganj 'već zapaljen'. Vidimo ga kako tinja u njihovim grudima, spreman da izbije u obliku divljeg, neugasivog ognjenog vihora, kada za to dođe pravo vrijeme. Cijela je stvar kristalno jasna sa stajališta onih koji koračaju u svjetlu." (RS29:5, W. I. Mann)

More "'Na zemlji tjeskoba naroda i zbunjenost, dok huka mora i valova [nemirnih i bezakonitih elemenata] bjesni; ljudima će srca klonuti od straha i iščekivanja onoga što dolazi na zemlju [društvo] jer će se sile nebeske potresti.' "Uzbjesnjelo more i valovi simboliziraju nemirne mase čovječanstva, obuzdane, ali ne u potpunosti sputane, zakonima i propisima društva. Svatko je u proteklih dvadeset godina čuo nešto od te 'huke', uz povremene olujne provale koje poput plimnih valova udaraju o zemlju (društveni poredak) i teže da ga progutaju. Obuzdavani na neko vrijeme, ovi valovi dobivaju na težini i snazi; i, kako je proročanski prikazano, samo je pitanje nekoliko godina kada će sve gore (kraljevstva) biti uklonjene i ponesene 'usred mora' u anarhiji. (Ps. 46) "I tek onda kad ljudi počnu shvaćati da su urlik mora i taj nemir uglavnom posljedica jenjavanja praznovjerja i crkvenog utjecaja te kako sve više i više budu uviđali da se nebeske sile (sektaška vjerovanja i sustavi) potresaju, njihova će im srca klonuti od straha - u slutnji onoga što dolazi na zemlju (društvo); ali veliki napori koji se sada ulažu u ponovnu uspostavu i ujedinjavanje sektaške moći i utjecaja bit će u velikoj mjeri uspješni samo kratko vrijeme; jer će se ona zasigurno potpuno raspasti." (D596)

"Četiri živa bića puna očiju sprijeda i straga" nesumnjivo su - putem personifikacije - trebala predstavljati ili simbolizirati četiri glavna svojstva: moć, pravdu, ljubav i mudrost svevidećeg, sveznajućeg Boga. (Boga "koji sve zna". RS210:4) Ova četiri svojstva također nam se skreću na pozornost u vezi s drevnim Kovčegom Saveza iz Šatora sastanka, gdje su dva kerubina korištena da predstavljaju "ljubav" i "moć"; pri čemu je "pravdu" predstavljao poklopac (pomirilište), a "mudrost" Šekina slava, koja se pojavljivala između kerubina. (T124)

Kerubini "Zvijeri" "Što onda simboliziraju kerubini? Smatramo da oni personificiraju Božja svojstva. Znanstvenici su sugerirali brojna svojstva. Smatramo da postoje samo četiri koja su temeljna, naime: Moć, Mudrost, Pravda i Ljubav. Ova četiri uključuju sva ostala. Primjerice: neovisnost, sveznanje, svetost i dobrohotnost ovise o gore navedenima ili su im slični u njihovom apsolutnom savršenstvu kakvo Bog ima. Njegovo se prijestolje prikazuje oslonjeno na njih. "Kada su 'kerubini' zatvorili put natrag u Eden, to nije bio samo čin njegove moći i pravde, već je to učinjeno i mudrošću i ljubavlju. 'Prokleta da je zemlja zbog tebe' bila je izjava ljubavi i mudrosti. Besposlica uništava; aktivnost razvija. Ovo potonje učinilo je Grke, čak i u surovom kraju, fino razvijenim narodom; dok je besposlica upropastila Rim, s blagom svijeta do nogu." (R529:6, W. I. Mann)[1] [1] Moguće je da se ta misao ovdje (1883. godine) temeljila na misli brata Russella izraženoj (1881. godine) na T123-125!

"Zvijeri" Grčka riječ (zoa) prevedena kao "zvijeri" u Autoriziranoj (KJV) verziji, u Otkr. 4:6, zapravo znači "živa bića", tj. žive stvari, nešto obdareno životom baš kao što to može biti svaka životinja. Zanimljivo je primijetiti kako su razni prevoditelji preveli taj izraz: Američka standardna: živa bića Revidirana standardna: živa bića Američki prijevod: životinje Autentična Schonfieldova: živa bića Barclay: živa bića Beck: živa bića Berkeley (Verkuyl): živa bića Berg: živa stvorenja Darby: živa bića Diaglott (Wilson): živa bića Sveto Ime (Traina): živa stvorenja Marshall: živa stvorenja Meyer: živa stvorenja Moffatt: živa bića Montgomery: živa bića Nova američka standardna: živa bića Nova Engleska: živa bića Nova internacionalna: živa bića Novi Svijet: živa bića Phillips: živa bića Rotherham: živa bića The Amplified (Proširena): živa stvorenja (stvorenja ili bića) The Living Bible (Taylor): živa bića Današnja engleska (Today's English): živa stvorenja Dvadeseto stoljeće: stvorenja Weymouth: živa bića Williams: živa bića Youngov doslovni prijevod: živa bića Douay: živi likovi Bratovština (Confraternity): životinje (anđeli ili principi) Knox: živa bića Jeruzalemska: životinje (ili zvijeri)

Slično se spominju "živi" (tj. živa bića) u Ezek. 1:5, ali u Ezek. 10:15, 20 na njih se ukazuje kao na "kerubine".

4:7 - "A prva zvijer [živo biće] bijaše nalik na lava, a druga zvijer [živo biće] nalik na tele, a treća zvijer [živo biće] imaše lice kao čovjek, a četvrta zvijer [živo biće] bijaše nalik na letećeg orla."

Važno je uočiti: Ivan nije rekao da su ta "živa bića" bila lav, tele, čovjek i orao; već da su bila "nalik" njima. Čini se da je smisao toga sljedeći: određenu karakteristiku svakog od tih bića, odnosno način i svrhu njegove uporabe, treba smatrati simbolizmom četiriju glavnih Božjih svojstava: MOĆI, PRAVDE, LJUBAVI i MUDROSTI.

Za prvo "živo biće" Ivan kaže da je bilo "nalik na lava." Istaknuta karakteristika lava je njegova fenomenalna snaga! (Enciklopedija Britannica; Članak: Lav) Stoga mi ovdje imamo simbolizam koji predstavlja Božju MOĆ, svugdje očitovanu kroz ovaj predivni svemir. (Post. 1:1; Ps. 8:3, 4; 19:1; 89:9; 102:25; Iza. 48:13) "... Lav (snažan)..." (B85)

Drugo "živo biće" bilo je "nalik na tele." Životinja koja se ovdje spominje jednaka je onoj iz Lev. 16:3. Tele (junac) u ovom potonjem tekstu označeno je kao "žrtva za grijeh", te je dovedeno da bi bilo žrtvovano kako bi se "zadovoljila" povrijeđena pravda! Tako mi ovdje imamo simbolizam koji treba predstavljati Božju PRAVDU. (Ps. 89:14)

Treće "živo biće" imalo je "lice kao čovjek". Kao što je već sugerirano, u starozavjetnim su se vremenima životinje često dovodile na žrtvovanje kako bi se zadovoljila pravda. Dok je Bog to tako odredio u svrhu uspostavljanja tipa, te žrtve nikada nisu "zadovoljile" pravdu, niti su mogle izbrisati grijeh. (Heb. 10:1-4) Stoga je bilo nemoguće da čovjek u svom palom stanju otkupi samog sebe; i nije bilo pravednika, ne, nijednoga (Rim. 3:10); niti je ijednom čovjeku bilo moguće da otkupi svoga brata. (Ps. 49:7) Savršen je čovjek sagriješio i pravedno je osuđen na smrt; a budući da je Božja pravda zahtijevala "oko za oko, zub za zub" (Izl. 21:24; Pnz. 19:21), jedino je savršen čovjek mogao biti Otkupitelj. Bog nije bio dužan providjeti takvog otkupitelja; ali je on to učinio i time pokazao Svoju vlastitu veliku Ljubav; kao što Apostol izjavljuje: "Ali Bog pokazuje svoju ljubav prema nama, u tome što je, dok smo mi još bili grešnici, Krist umro za nas." (Rim. 5:8) I tako se Božja LJUBAV ogledala u licu onoga koji je napustio slavu koju je imao s Ocem prije nego što je svijet postojao (Ivan 17:5; 2. Kor. 8:9), i postao čovjek Krist Isus. I on je (Isus), davši samoga sebe kao otkupninu za sve (Mat. 20:28; 1. Tim. 2:6), okusio smrt - kaznu za prekršenu pravdu - za svakog čovjeka. (Heb. 2:9) Tako mi ovdje, u "licu kao čovjek", imamo simbolizam Božje LJUBAVI.

Za četvrto "živo biće" rečeno je da je "nalik letećem orlu." Orao, osobito onaj u letu, zbog svoje je poslovične oštrine vida sposoban vidjeti, i samim time znati, što se to zbiva na zemlji ispod njega. Stoga je on jako mudra ptica, i mi tako ovdje imamo jedan nadasve prikladan simbolizam Božje MUDROSTI. (Ps. 56:2; 102:19; Pnz. 32:11, 12)

Ivan nam je već kazao da su ova "živa bića" bila "puna očiju sprijeda i straga." (Otkr. 4:6) Oči "sprijeda" po svoj prilici ukazuju na Božju sposobnost da provodi svoju MOĆ, PRAVDU, LJUBAV i MUDROST u skladu sa svojim predznanjem o svim stvarima; a "oči straga" bi označavale Njegovu sposobnost da "vidi" ono što je već prošlo, kao da je još uvijek sadašnjost, ili da "vidi" stvari koje tek trebaju doći, kao da su već stvar prošlosti. (Iza. 46:10)

Jehova-Bog - Njegova Mudrost "On nikada nije zbunjen, smeten, zatečen, anksiozan ili zabrinut, niti u najmanjoj mjeri u strahu da bi Njegovi planovi mogli propasti ili se Njegovi naumi izjaloviti; jer Mu sva snaga i mudrost pripadaju. Domet Njegovog moćnog intelekta seže do krajnjih granica mogućnosti, shvaća sve uzroke i s preciznošću raspoznaje sve učinke; stoga on zna svršetak od samoga početka, i to ne samo na temelju filozofskih principa, već i posredstvom intuicije." (R1832:6)

"Lica" ili pak "naličja četiriju živih bića" iz Ezek. 1:5: "... lice čovjeka... lice lava... lice vola... lice orla." (Ezek. 1:10) (Vidi "Special Treasures" Book - The Four Cherubim)

4:8 - "A četiri su zvijeri [živa bića] imale svaka po šest krila oko sebe; i bijahu iznutra puna očiju: i ne počivaju danju i noću, govoreći: Svet, svet, svet, Gospodin Bog Svemogući, koji bijaše, i koji jest, i koji dolazi."

"Šest Krila" na "Četiri Zvijeri" Šest (6) je broj koji identificira dobre ljude koje je Bog iskoristio u zlim vremenima. Petar govori o njima kada izjavljuje: "Ta proročanstvo nikada nije došlo čovječjom voljom: nego su sveti Božji ljudi govorili poneseni svetim Duhom." (2. Pet. 1:21) Brat Russell to je primijenio na svece iz Evanđeoskog doba. (R3164:1)

U Otkr. 4:4 spominju se "24 starješine", koji, naravno, predstavljaju personifikaciju svjedočanstava onih ljudi koje je u ona zla vremena iskoristio Jehova-Bog da bi objavio dobre vijesti u vezi s Milenijskim Kraljevstvom. (R529:3, 4, W. I. Mann)

U Otkr. 4:6 pažnja nam je skrenuta na "četiri zvijeri" (živa bića) koja su bila "puna očiju", da bi predstavljala četiri glavna svojstva Boga - Pravdu, Mudrost, Ljubav i Moć, te Njegovo svevideće sveznanje. (R5210:4)

Međutim, u Otkr. 4:8 rečeno nam je da je svaka od "četiri zvijeri" imala po "šest krila", što znači da je za te četiri ukupno bilo (4 x 6 =) 24 "krila", a to je točan broj "starješina". Čini se da to sugerira kako su svjedočanstva te "24 starješine" u vezi s Milenijskim Kraljevstvom također trebala odražavati Jehovinu Pravdu, Mudrost, Ljubav i Moć, kao što je punina svega toga poslije njihovih dana trebala tjelesno prebivati u Kristu Isusu. (Kol. 2:9)

I Otac i Sin sjedili su na ovom prijestolju, a mi razumijemo da su slava i čast koje iskazuju "24 starješine" zasigurno morale biti upućene obojici. Otac je bio taj koji je počastio Sina (Fil. 2:9), pa kako bi itko mogao iskazivati čast Ocu bez

iskazivanja časti Sinu? Ako su već dok je Sin bio ovdje bili jedno u duhu, koliko je to tek još više sada! (Ivan 10:30; 14:11; 17:22; Fil. 2:11)

Krila! Sigurno ste primijetili kako je brat Mann, baveći se pitanjem "četiri zvijeri" (živa bića - Emphatic Diaglott), koristio izraz "kerubini" (RS30:1, 2)! Možda je to bilo zato što su "četiri živa bića" iz Ezek. 1:5 u Ezek. 10:15, 20 identificirana s kerubinima. Međutim, ti su kerubini imali tek po "četiri krila" (Ezek. 1:6); dok su oni iz Otkr. 4:6-8 imali po "šest krila"!

Jedino u Izaiji 6:2 čitamo o još jednom stvorenju sa "šest krila", ali ono je pripadalo redu serafima! Čini se da je pored "četverokrilnog" keruba postojao i onaj koji je imao samo dva krila, poput onih koji su bili predstavljeni na vrhu Pomirilišta Kovčega Saveza, koji je načinio Besalel prema uzorku pokazanom Mojsiju na gori. (Izl. 37:1-9; 25:9, 40) Naravno, u izvještajima Izlaska ne spominje se ništa o tome da ova dva kerubina imaju tek dva krila, no to je vrlo jasno navedeno u 1. Kraljevima 8:7, za vrijeme kada je Kovčeg Saveza premješten u Hram.

4:9-11 - "I kada one zvijeri [živa bića] daju slavu, čast i zahvalu onome koji sjedi na prijestolju, koji živi u vijeke vjekova, dvadeset i četiri starješine padaju pred onim koji sjedi na prijestolju, i klanjaju se onomu koji živi u vijeke vjekova, i bacaju svoje krune pred prijestolje, govoreći: Dostojan si, Gospodine, primiti slavu, čast i moć: jer si ti sve stvorio, i tvojom voljom to postoji i bje stvoreno."

Možda bismo trebali priznati da dvoje sjedi na ovom prijestolju (Otkr. 3:21; 5:6): Otac, "koji živi u vijeke vjekova" - koji nije imao početka, već je "od vječnosti do vječnosti" (Otkr. 4:9; Ps. 90:2); i Njegov uzvišeni Sin, koji je imao početak (Otkr. 3:14; Kol. 1:15), a "koji bijaše, i koji jest, i koji dolazi" – "Svemogući". (Otkr. 1:8; 4:8) Primijetite: ne samo da Isus već dijeli prijestolje s Ocem, već on isto tako obećava i "pobjednicima" da će i oni to prijestolje dijeliti zajedno s Njim. (Otkr. 22:1; 3:21)

Prijestolje našeg Gospodina! Heb. 1:3, 8, 13 - "Koji je odsjaj Njegove slave, i vjerni odraz Njegove osobe, i sve nosi riječju Njegove moći, pošto je sam sobom očistio naše grijehe, sjeo je zdesna Veličanstva u visinama... Tvoje je prijestolje, o Bože, u vijeke vjekova: žezlo pravednosti žezlo je tvoga kraljevstva... Ali kojemu od anđela ikada reče: Sjedni mi zdesna, dok ne položim neprijatelje tvoje za podnožje nogama tvojim?"

Prijestolje - Autoritet i Vladavina "Božje prijestolje nije materijalno prijestolje, nego se odnosi na njegov vrhovni autoritet i vladavinu; a Gospodin Isus je uzvišen na udio u toj vladavini. Pavao izjavljuje: 'Bog je njega [Isusa] visoko uzvisio i dao mu ime koje je iznad svakog imena.' Dao mu je autoritet iznad svakoga drugoga, odmah do Oca." (A92)

Ps. 110:1 "Sjedi mi zdesna, dok ne položim tvoje neprijatelje za podnožje tvojim nogama."

"Maglovita i neodređena ideja u vezi s ovim tekstom čini se da je ta da Krist sjedi na nekom materijalnom prijestolju negdje na nebesima sve dok se za njega kroz Crkvu ne izvrši posao podvrgavanja svega, a zatim on dolazi da bi vladao. To je pogrešno shvaćanje. Božje prijestolje o kojem se ovdje govori nije materijalno prijestolje, već se odnosi na Njegov vrhovni autoritet i vladavinu; a Gospodin Isus bio je uzvišen kako bi sudjelovao u toj vladavini. Pavao izjavljuje: 'Zato je Bog i njega [Isusa] preuzvisio i darovao mu ime koje je iznad svakog imena.' Dao mu je autoritet iznad svakog drugog, odmah do Oca." (A92)

U skladu s Očevom voljom, "četiri živa bića" ne prestaju iskazivati čast i proslavljati Sina zbog Njegove vjernosti volji Njegovog nebeskog Oca. Njihova krila i oči svjedoče o Božjem sveznanju na svakom mjestu. A ona su, uvidjevši kako se Mudrost, Ljubav, Pravda i Moć Božja u potpunosti očituju u Njemu - "koji bijaše, i koji jest, i koji dolazi" - Kristu Isusu, ovim božanskim mjerilima proglasila da je On "Svet, svet, svet, Gospodin Bog Svemogući." (Otkr. 4:8; vidi također Kol. 2:9; T125)

Međutim, ova "živa bića" nisu na ovaj način proslavila samo Sina, nego i Oca, koji je uvijek bio "od vječnosti do vječnosti" (Ps. 90:2) - Onoga koji "živi u vijeke vjekova", glavnog zagovornika ovih svojstava.

Neposredno nakon ovog slavljenja Oca od strane ova četiri "živa bića", dvadeset i četiri starješine (personifikacija svjedočanstava koja se odnose na kraljevstvo) baciše svoje krune pred prijestolje (Otkr. 4:10), kao u znak priznanja činjenice da je sve to bio plan nebeskog Oca i da su upravo od Njega dobili svoje božansko nadahnuće da proriču slavu i ljepotu tog Plana. Tako su osjetili da je njihova dužnost, kao i privilegija, objaviti Očevu dostojnost primanja slave, časti i moći; jer je On svojom voljom sve to stvorio na blagoslov i milost drugima. (Otkr. 4:11)

"U Otkr. 4:9-11 Ivan čuje kerubine kako daju slavu, čast i zahvalu onomu koji sjedi na prijestolju, a dvadeset i četiri starješine odmah padaju pred njim, govoreći: 'Dostojan si, Gospodine naš i Bože naš, primiti slavu i čast i moć: jer ti si sve stvorio, i tvojom voljom to postoji i stvoreno je.' "Kada čujemo kako moć, mudrost, pravda i ljubav Božja u savršenom skladu proglašavaju slavu i čast našega Oca, tada doista Njegova dvadeset i četiri svjedoka izvikuju hvalu Njemu kao nikada prije, a mi shvaćamo da je On stvorio sve stvari, i dobre i loše, te da one postoje po Njegovom dopuštenju i da će naposljetku izvršiti Njegovu volju." (R530:5, W. I. Mann)

"Dostojan si, Gospodine" "Pismo izjavljuje da je sve stvoreno za Gospodinovu radost (Otkr. 4:11) - bez sumnje, za radost dijeljenja Njegovih blagoslova te iskazivanja svojstava Njegovog slavnog bića. I premda, u ostvarenju Svojih dobronamjernih nauma, neko vrijeme dopušta da zlo i zlikovci igraju aktivnu ulogu, to ipak nije radi zla, niti zato što bi On bio u savezu s grijehom; jer on izjavljuje da nije 'Bog komu bi nepravda bila mila.' (Ps. 5:4) Premda se opire zlu u svakom smislu, Bog ga neko vrijeme dopušta (tj. ne sprječava), jer Njegova mudrost uviđa način na koji bi ono Njegovim stvorenjima moglo poslužiti kao trajna i dragocjena pouka." (A 118)

OTKRIVENJE 5. POGLAVLJE

5:1 - "I vidjeh u desnici onoga koji sjeđaše na prijestolju knjigu ispisanu iznutra i izvana, zapečaćenu sa sedam pečata."

"Onaj koji sjedi na prijestolju jest Jehova. Svitak u njegovoj desnici njegov je plan za ljudsko otkupljenje, zapečaćen za sve dok se ne nađe i ne pokaže 'dostojnim' onaj tko je 'dostojan' provesti u djelo njegove pojedinosti do samoga kraja." (R2156:1)

Svitak i Janjetova dostojnost! "... Nebeski Otac, Pradavni, prikazan je kako sjedi na nebeskom prijestolju, a u njegovoj je

ruci svitak ispisan iznutra i izvana, zapečaćen sa sedam pečata. Taj svitak, koji predstavlja božanski plan, poznat samo Ocu, samome Jehovi, čuvan je u njegovoj vlastitoj moći - u njegovoj vlastitoj ruci - sve dok se netko ne pokaže dostojnim spoznati ga i postati njegovim izvršiteljem kao Jehovin počašćeni zastupnik i predstavnik. Simbolična slika dalje pokazuje da sve do vremena kada je naš Gospodin Isus patio za nas na Kalvariji, 'pravedan za nepravedne, da nas privede k Bogu', nitko nikada nije bio pronađen (dokazan) dostojnim preuzeti božanski plan, pa čak ni razumjeti njegov sadržaj.

"Ali kada je naš Gospodin Isus dokazao svoju lojalnost nebeskom Ocu svojom poslušnošću, ne samo ponizivši samoga sebe uzevši ljudsku narav za pretrpljenje smrti, nego i svojom poslušnošću 'čak i do smrti', i to 'čak i do (sramotne) smrti na križu', tada je i time dokazao da je dostojan svakog povjerenja i pouzdanja. Kao što Apostol izjavljuje: 'Zato ga je Bog i preuzvisio i darovao mu ime koje je nad svakim imenom, da se na Isusovo ime prigne svako koljeno, i onih na nebu i onih na zemlji.' (Fil. 2:9-11) Upravo u ovom trenutku slika koju razmatramo (Otkr. 5:9-13) prikazuje našeg Gospodina Isusa kao Janje koje je bilo zaklano, pred kojim se iskazivalo štovanje, i koje je bilo proglašeno: Dostojno je Janje! 'Dostojan si uzeti svitak i otvoriti njegove pečate, jer si bio zaklan, i otkupio si nas Bogu svojom krvlju iz svakog plemena, i jezika, i puka, i naroda.' Tako nam je naslikano visoko uzvišenje predstavnika Nebeskog Oca, 'Vjesnika (sluge) Saveza.' Zbog njegove poniznosti i potpunog podlaganja i poslušnosti Očevoj volji on je od tada proglašen dionikom Očevog prijestolja te je, prema Očevom vlastitom uređenju, proglašeno diljem nebeskih vojski: 'Dostojno je Janje koje je zaklano, primiti moć, i bogatstvo, i mudrost, i snagu, i čast, i slavu, i blagoslov;' i konačno će 'svako stvorenje' prihvatiti misao da je Jehova veoma visoko uzvisio svog Jedinorođenog Sina, čak do suradništva s njim samim u Kraljevstvu, i uzviknut će svoje odobravanje, govoreći: 'Blagoslov, i čast, i slava, i moć Njemu koji sjedi na prijestolju (svemira - Jehovi) i Janjetu - u vijeke vjekova!' Nije stoga čudo što smo poučeni da od tada svi ljudi trebaju častiti uzvišenog Sina kao što časte Oca koji ga je tako visoko uzvisio. (Ivan 5:23)" (E36-38)

Knjiga (ili Svitak) "Slika koja seže u vrijeme prije nego što je naš Gospodin došao na svijet, slika koja prikazuje Božji plan, zabilježena slikovitim jezikom, pokazana je sv. Ivanu na otoku Patmosu, u kojoj je vidio Jehovu-Boga kako sjedi na prijestolju, držeći u svojoj desnoj ruci svitak, ispisan iznutra i izvana, zapečaćen sa sedam pečata. U tom simboličnom jeziku svitak predstavlja sve one stvari koje je Bog pripremio u svom umu prije utemeljenja svijeta, s obzirom na to što će učiniti u vezi s Crkvom, također u vezi s velikim djelom za svijet u Milenijskom dobu, i u vezi s budućim stvarima koje će Mesija učiniti. Sve su te stvari bile predstavljene svitkom koji je držao u Svojoj desnici - a ruka je simbol moći." (Izvještaj s konvencije 1915., str. 88)

5:2-4 - "I vidjeh snažnog anđela gdje proglašava iza glasa: Tko je dostojan otvoriti knjigu i otpečatiti njezine pečate? I nitko ni na nebu, ni na zemlji, niti pod zemljom, nije mogao otvoriti knjigu niti pogledati u nju. I plakao sam mnogo, jer se nitko ne nađe dostojan da otvori i pročita knjigu niti da u nju pogleda."

Snažni anđeo iz Otkr. 5:2 možda bi mogao biti personifikacija Božjeg Zakona, koji kroz minula stoljeća, putem tipova, sjena, slika, simbola itd., nije mogao naći nikoga sposobnog, a kamoli dostojnog, da postane izvršitelj Božjeg plana vjekova.

"Pitanje: 'Tko je dostojan otvoriti knjigu [svitak] i otpečatiti njezine pečate?' dugo se postavljalo: četiri tisuće godina, od davanja obećanja da će sjeme ženino satrti glavu zmiji, postojalo je pitanje: Tko će biti smatran od Jehove Boga dostojnim izvršiti njegove milostive naume i tako biti počašćen iznad svih ostalih kao Sluga (vjesnik) Novog saveza milosti? "Kada je zavladala tišina i nitko se nije našao dostojnim ni na nebu ni na zemlji (predstavljajući stanje stvari prije prvog dolaska), Ivan je počeo plakati, govoreći sam sebi: Jao! Iako Bog ima neke milostive i mudre planove za dobrobit svojih stvorenja, možda ih nikada nećemo saznati, jer se nitko ne nalazi dostojnim da ih spozna ili izvrši. Tako je bilo da čak ni naš Gospodin Isus, prije dovršetka svoje žrtve, kako je tada izjavio, nije znao sve o Očevim planovima te vremenima i razdobljima. (Marko 13:32)" (R2156:1)

5:5 - "I jedan od starješina reče mi: Ne plači: evo, Lav iz plemena Judina, Korijen Davidov, pobijedio je da otvori knjigu i otpečati njezinih sedam pečata."

Jakovljevo Proročanstvo "Starješina" na kojeg se ovdje ukazuje bio je Jakov ili, točnije, njegovo svjedočanstvo, kako je izneseno u njegovom proročanstvu na samrtnoj postelji u vezi s Judom i Kraljevstvom, a koje glasi ovako: Post. 49:8-10 - "Judo, tebe će hvaliti braća tvoja: tvoja će ruka biti na vratu tvojih neprijatelja; sinovi tvoga oca klanjat će se pred tobom. Juda je lavić: od plijena si se, sine moj, podigao: sagnuo se, legao je kao lav, i kao stari lav; tko će ga probuditi? Žezlo se neće odmaći od Jude, niti zakonodavac od nogu njegovih, dok ne dođe Šilo; i njemu će se narodi okupljati."

"Ovaj se starješina pokazuje kao stari patrijarh Jakov, koji je izrekao to proročanstvo na samrtnoj postelji kada je blagoslivljao svoje sinove. (Post. 49:8-12)" (RS30:5, W. I. Mann)

"Bog je najčasnijem od sve nebeske vojske dao prvu priliku da dokaže svoju dostojnost da otpečati svitak Božjeg velikog plana i ispuni njegove odredbe. Ova mu je prilika pružena jer je, kao Jehovin Prvorođenac, imao pravo na prvu privilegiju službe. I on nije dopustio da ta privilegija prođe. On ju je prihvatio. Bio je vjeran. Ponizio je sebe na ljudsku narav i tako je postao Lav iz Judinog plemena, iz kojeg se plemena rodio kao čovjek. Nije imao taj naslov u svom položaju kao Logos. Kao Marijin Sin on je bio Lav iz Judinog plemena, Korijen Davidov. "Dostojnost našeg Gospodina tada još nije bila dokazana. Sve dok sa svojim posljednjim dahom na samrti nije povikao: 'Svršeno je!', ta demonstracija nije bila potpuna. Na cijelom putu od Adama do Isusa nitko se nije našao dostojan da otvori veliki svitak. Ali Isus je sada nađen dostojnim." (R5943:4, 5)

Svitak "Izuzevši golo obećanje (zapisano s vanjske strane svitka - 1. stih) o spasenju kroz ženino Sjeme, ništa se nije moglo znati o čudesnom planu za ljudsku restituciju sve dok Božji Sin, napustivši slavu duhovne naravi, nije uzeo našu narav i žrtvovanjem samoga sebe otkupio nas od smrti. Zatim, nakon što nam je njegova pravednost pripisana vjerom, mi smo smatrani dostojnima gledati u svitak dok on otvara pečate jedan za drugim." (R3103:2)

Svitak! Kada je stavljen u Isusove ruke? Čini se da je brat Russell promijenio mišljenje negdje između 15. kolovoza 1912. i 15. kolovoza 1916., kao što će pokazati sljedeće: "Nakon što je naš Gospodin započeo sa svojim posvećenjem, on je bio tek zaklano Janje. Tada mu je Otac dao u ruku svitak velikog božanskog plana vjekova - svitak ispisan i iznutra i izvana. Vanjsku stranu već je bio u stanju čitati. Ali unutarnja, koja je sadržavala informacije o duhovnim stvarima, ostala je

zapečaćena. "Čim je naš Gospodin izašao iz vode nakon krštenja, bio je začet svetim Duhom i počeo je razumijevati duhovne stvari. 'Nebesa (više stvari) su mu se otvorila.' Vrijeme kada se njega počelo smatrati zaklanim Janjetom, vrijeme kada mu je predan svitak, bilo je vrijeme njegovog posvećenja." (R5080:6)

"Naš je Gospodin Isus primio pomazanje svetog Duha kada je izašao iz vode na krštenju. Tada su mu se nebesa otvorila. Više stvari koje prije nije razumio postale su jasne... "Dostojnost našeg Gospodina tada još nije bila dokazana. Sve dok sa svojim posljednjim dahom na samrti nije povikao: 'Svršeno je!', ta demonstracija nije bila potpuna." (R5943:3, 5)

"Isus se nije dokazao dostojnim te velike časti kada je učinio svoje posvećenje, već tek kada je završio svoj put u smrti; tada je bio dostojan primiti slavu, čast i moć. Nakon njegova uskrsnuća i uzašašća svitak je predan u njegove ruke da ga otvori. To znači da mu je božanski plan u cjelini ovdje objavljen - jer je on već imao spoznaju o velikom dijelu toga, ali sve mu je bilo dano da otpečati. Bilo je nekih stvari koje naš Gospodin nije znao. Rekao je: 'A o onom danu i času (njegovog drugog dolaska) nitko ne zna; ne, ni anđeli na nebu, ni Sin, nego samo Otac moj.' (Marko 13:32) Dio plana bio je napisan s vanjske strane svitka, a dio je bio napisan iznutra. Nije bilo prikladno da naš Otkupitelj razumije stvari koje su bile zapečaćene dok nije primio svu moć, nakon svog uskrsnuća. Izvršenje Božjeg plana tada je predano u njegove ruke.

"Otvaranje pečata napredovalo je tijekom cijelog Evanđeoskog doba. Cijeli Božji plan predstavljen je u ovoj knjizi - svitku. Bilo je potrebno cijelo sadašnje doba i bit će potrebno cijelo sljedeće doba da se plan dovrši. Božji plan uključuje 'restituciju svih stvari o kojima je govoreno'. Sada smo u mogućnosti vidjeti te divne stvari i govoriti o njima, jer je svaki pečat, kako je bivao otvoren, učinio plan malo jasnijim. Možemo pretpostaviti da je Gospodin Isus postao svjestan svih njegovih značajki nakon svog uzašašća u Jehovinu prisutnost. Mi koji smo Božji narod nastojimo upoznati te stvari sve potpunije. Učitelj je objavio da kao što ih je Otac otkrio njemu, tako će ih on otkriti i nama; ali to se otkrivanje odvijalo postupno, kako su se uzastopni pečati razbijali.

"Braćo, ljubljena u Kristu, shvaćajući da nas je naš Bog dosad smatrao dostojnima gledati čudesni svitak njegovog velikog plana, koji nam je otpečatio Isus naš Gospodin, nastavimo dokazivati svoju dostojnost gledati u njega i shvaćati slavne stvari iz njegove Riječi, vjernošću, poslušnošću i lojalnošću ovom planu u svemu! Neka se naše cijenjenje neprestano povećava zbog naše divne privilegije što nam je dopušteno dijeliti ovu blagoslovljenu službu donošenja božanske istine drugim gladnim srcima, da bi se i ona mogla radovati u Gospodinu i u snazi Njegove moći!" (R5943:5, 6)

Svitak - Kome je Objavljen "Lav iz Judina plemena bio je naš Gospodin Isus, kojemu je Knjiga bila predana. Ni za jedne vjernike nije pravo vrijeme da razumiju ijednu od dubokih stvari zapisanih u toj Knjizi sve dok ne dođu do točke posvećenja. Ali Bog nam ih ne otkriva svojim Duhom na isti način kao što ih je otkrio Gospodinu Isusu. Ivan je rekao da je to 'Otkrivenje Isusa Krista, koje mu je dao Bog, da pokaže svojim slugama stvari koje se ubrzo moraju dogoditi; i on je poslao i to označio po svom anđelu svome sluzi Ivanu.' 'Sve je od Oca, i sve je po Sinu, a i mi po njemu.' (Otkr. 1:1; 1. Kor. 8:6)" (R5055:1)

Korijen Davidov - Uskrsli Mesija "Davidov Gospodin i Davidov Korijen nije bio ni predljudski Logos ni čovjek Isus, već uskrsli Mesija. Kada je David u duhu (tj. govoreći pod utjecajem proročkog duha) nazvao Isusa Gospodinom, govoreći: 'Reče Jehova mom Gospodinu (Isusu): Sjedni mi zdesna,' itd., nije se mislilo na onoga koji prinosi žrtvu, 'čovjeka Krista Isusa', koji još nije bio dovršio svoju žrtvu, već na pobjednika Isusa, Gospodara života i slave, 'prvorođenca od mrtvih, vladara nad kraljevima zemaljskim.' (Otkr. 1:5)" (E136)

5:6 - "I pogledah, i gle, usred prijestolja i četiri zvijeri [živa bića], i usred starješina, stajaše Janje kao zaklano, sa sedam rogova i sedam očiju, a to su sedam Duhova Božjih poslanih po svoj zemlji."

Ivan je u svojoj viziji dalje ugledao usred prijestolja i četiri "živa bića" (tj. u krilu Očevu - Ivan 1:18; a sada i kao vjeran odraz Očeve Pravde, Mudrosti, Ljubavi i Moći) i usred starješina (tj. kao središnju temu svih njihovih proročanstava) janje (tako označeno u Ivanovu evanđelju - Ivan 1:29, 36) kao da je bilo zaklano! Drugim riječima, Ivan ga je sada promatrao - onoga koji se bio ponizio, čak i do umiranja sramotnom smrću na križu, ali kojega je Bog uzvisio (Fil. 2:7-11), sada spremnog preuzeti Knjigu iz Očeve ruke. "Sedam rogova" svjedoči o savršenoj moći koja mu je povjerena od Oca (Mat. 28:18); "sedam očiju" o savršenim blagima mudrosti i znanja kojima ga je Otac obdario (Kol. 2:3), a koje su ovdje poistovjećene sa "sedam Duhova Božjih" - svetim Duhom, poslanim po svoj zemlji u Isusovo ime, za utjehu i ohrabrenje i prosvjetljenje Njegovih svetaca. (Ivan 14:16-18, 26, 27)

"Ivan sada vidi 'usred prijestolja' i živih bića i starješina 'janje gdje stoji, kao da je bilo zaklano.' Mi odmah prepoznajemo Onoga kojeg je Ivan Krstitelj predstavio Židovima kao 'Janje Božje koje odnosi grijeh svijeta.' On dolazi i prima svitak iz desnice Onoga koji sjedi na prijestolju. Tek nakon što je prošao posljednji ispit, izdržao 'do kraja', ustao u pobjedi kao duhovno tijelo i bio uznesen u slavi, primio je čudesni svitak u koji su 'anđeli željeli zaviriti'." (R530:6, W. I. Mann)

Kada je Isus postao Zaklano Janje i primio Svitak? "Isus je bio zaklano janje od samog trenutka kada se posvetio i tada je primio svitak. A to je, vidite, ono što se misli pod otvaranjem nebesa. Više su mu stvari bile otvorene - ne u smislu da je već mogao čitati sve što je bilo u svitku: mogao je čitati mnoge stvari u njemu; naime, svitak je bio ispisan i izvana i iznutra, i zapečaćen sa sedam pečata. Ti se pečati nisu mogli razbiti dok on ne dovrši svoje djelo; ali on je imao svitak i bilo mu je dopušteno čitati sve izvanjske stvari. One su bile za njegovo ohrabrenje i snagu, i pokazale su mu kako on treba biti to zaklano janje, i kako treba biti antitipski junac i antitipski svećenik, i kako treba obaviti sve to djelo u prihvaćanju Očeve volje. Ako bude vjeran do smrti, tada će mu se otvoriti pečati i sve u svitku.

"Isus prije svoje smrti nije znao sve što je bilo napisano u knjizi... Znao je vanjsku stranu svitka, ali nije znao sve što je bilo unutar njega - vremena i razdoblja su još uvijek bila unutra, pod pečatom. Ali nakon svog uskrsnuća s onu stranu zavjese, on je tada rekao: 'Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji.' On je tada bio na razini slave i imao je puno znanje o svim značajkama božanskog plana." (Izvještaj s konvencije 1910., str. 111)

Svitak - Njegov Sadržaj "Taj zapečaćeni svitak predstavlja božanski plan koji je Bog naumio u sebi prije utemeljenja svijeta, ali koji on nikome nije objavio, ne, ni anđelima, pa ni

Sinu. (Mat. 24:36) Riječju, sve što se dogodilo od stvaranja - dopuštanje grijeha, pad, Savez s Abrahamom, Savez Zakona s Izraelom, Isusov dolazak, blagoslov Pedesetnice, okupljanje članova Crkve - sve je to Otac unaprijed znao i za sve to providio. Dodatno, taj svitak sadrži zapis svega što se sada događa i svega što će se dogoditi kroz cijelo Milenijsko doba, pa sve do njegovog samog zatvaranja - do vremena kada će svako stvorenje na nebu i na zemlji pripisati hvalu, čast, slavu i vlast onome koji sjedi na prijestolju i Janjetu zauvijek. (Otkr. 5:13)" (R4451:1)

5:7-10 - "I on dođe i uze knjigu iz desnice onoga koji sjeđaše na prijestolju. A kad uze knjigu, četiri zvijeri [živa bića] i dvadeset i četiri starješine padoše pred Janjetom, imajući svaki od njih harfe i zlatne posudice pune kadova, a to su molitve svetih. I pjevahu novu pjesmu, govoreći: Dostojan si uzeti knjigu i otvoriti njezine pečate; jer si bio zaklan i otkupio si [nas - najstariji rukopisi izostavljaju ovu riječ] Bogu svojom krvlju iz svakog plemena, i jezika, i puka, i naroda; i učinio si ih našem Bogu kraljevima i svećenicima: i oni će kraljevati na zemlji."

"Simbolički naš Gospodin pokazuje da njemu nije bilo moguće spoznati potpunost božanskog plana sve dok nije demonstrirao svoju dostojnost da bude baštinik svih stvari, i dok se ta dostojnost nije dokazala njegovom poslušnošću do smrti, i to smrti na križu. U simbolima Otkrivenja on nam na to ukazuje, pokazujući kako je božanski plan dugo bio zapečaćeni svitak u Očevoj ruci, i kako nitko na nebu ni na zemlji nije bio nađen dostojnim da otvori tu knjigu ili svitak, ili da razumije pojedinosti božanskog programa, sve dok on, kao antitipsko Janje Božje, nije bio zaklan, te svojom žrtvom pokazao da je dostojan primiti mudrost, čast, vlast i moć. Tada mu je povjeren svitak ili knjiga božanskog plana u svakom njezinu detalju, kako bi se u pravo vrijeme sve predivne odredbe božanskog plana mogle u potpunosti provesti kroz proslavu Crkve i blagoslivljanje svih obitelji na zemlji." (R3716:3)

Nakon što je Janje uzelo Knjigu, "živa bića" i "dvadeset i četiri starješine" padoše pred njim. To sugerira da su sam Bog (predstavljen "živim bićima") i proročka svjedočanstva (predstavljena "dvadeset i četvoricom starješina") pronašli u Janjetovoj vjernosti slavno ispunjenje božanskog plana, upravo onako kako je to izvorno bilo zamišljeno i namjeravano u Božjem umu, u Onome tko će biti poznat kao Krist Isus. (Ef. 3:11)

Ali to nije bilo sve što je Božji Duh prorekao kroz proročanstva od davnina; jer je plan uključivao i jednu vrlo malu grupu onih otkupljenih između ljudi (Rim. 8:29) kojima će biti dana privilegija da postanu sinovi Božji (Ivan 1:12), te da poistovjećivanjem s Kristom Isusom pate s njim, kako bi u pravo vrijeme također s njim i kraljevali. (2. Tim. 2:12)

Ovdje spomenute "harfe" mogle bi predstavljati zahvalnost, blagoslove i hvale (Ps. 103:1-22) koje su ova proročka svjedočanstva stavila u usta ovom "malom stadu" otkupljenih. "Posudice [zdjele; žlice, ili čak kadionice] pune kadova", kako nam je rečeno, predstavljaju prihvatljive molitve tih svetaca! (Otkr. 5:8; Ps. 141:1, 2)

"Prorok David... opisuje kršćanina kako u svojoj nevolji dolazi k Bogu Njegovim određenim putem: 'O Gospode, tebi vapijem, pohitaj k meni; počuj moj glas kad ti vapijem. Nek se uzdigne moja molitva kao kâd pred tobom.' (Ps. 141:1, 2) To je ista ona misao drugdje izražena u Bibliji da se molitve Božjeg naroda uzdižu pred njim kao slatki miris. (Otkr. 5:8) I usput rečeno, sjećamo se da se tamjan (kâd) u starini, koji je predstavljao molitve svetaca, sastojao od rijetke mješavine mirodija koja je davala osobito slatkast miris; te da taj tamjan nije smio praviti nitko osim svećenika koji su ga trebali prinositi. (Izl. 30:34-38; 37:29) Tako nam Gospodin opet pokazuje da je privilegija molitve, odnosno pristupa k Njemu na prihvatljiv način, ograničena na antitipske svećenike, koje sv. Petar naziva kraljevskim svećenstvom. (1. Pet. 2:9)" (R5692:5)

"I oni", to jest te personifikacije proročkih svjedočanstava, "pjevahu", tako reći, "novu pjesmu". Ona je bila drugačija od onoga što su ranije pjevali, jer je Onaj o kome su proricali došao, te se pokazao dostojnim izvršiti Božji plan! Zabilježite kako je upravo ovo intonacija te nove pjesme: "Dostojan si uzeti Knjigu i otvoriti njezine pečate, jer si bio zaklan i otkupio si ['nas' se ne pojavljuje u najstarijim rukopisima] Bogu svojom krvlju, iz svakog plemena, i jezika, i puka, i naroda." Iako je točno da je Isusova smrt bila "otkupnina za sve" (Mat. 20:28; 1. Tim. 2:6), ovdje se očito misli na to već spomenuto "malo stado" svetaca, jer pjesma nastavlja: "i učinio si ih (Marshallov prijevod) našemu Bogu kraljevstvom i svećenicima (Marshallov prijevod) i oni će kraljevati na zemlji." (Otkr. 1:6; 20:4, 6; vidi također Izl. 19:6; 1. Pet. 2:9; Otkr. 5:10)

5:11-14 - "I pogledah, i začuh glas mnogih anđela oko prijestolja i zvijeri i starješina; a broj njihov bijaše deseci tisuća puta deseci tisuća, i tisuće tisuća; govoreći snažnim glasom: Dostojno je Janje koje je zaklano primiti moć, i bogatstvo, i mudrost, i snagu, i čast, i slavu, i blagoslov. I svako stvorenje koje je na nebu, i na zemlji, i pod zemljom, i ona koja su u moru, i sve što je u njima, začuh gdje govore: Blagoslov, i čast, i slava, i moć, onomu koji sjedi na prijestolju, i Janjetu u vijeke vjekova. I četiri zvijeri govorahu: Amen. I dvadeset i četiri starješine padoše i pokloniše se onome koji živi u vijeke vjekova."

"Dostojno je Janje Koje je Zaklano" "Govoreći u viziji o tri i pol godine tijekom kojih je naš Gospodin predstavljen kao zaklan, Ivan Otkrovitelj kaže: 'Pogledah, i gle, svježe zaklano Janje!' I čuli su se glasovi nebrojenih anđela kako proglašavaju: 'Dostojno je Janje koje je zaklano primiti moć, i bogatstvo, i mudrost, i snagu, i čast, i slavu, i blagoslov.' (Otkr. 5:12)" (R5943:5)

Počast Janjetu "I sada se simbolična panorama nastavlja i prikazuje nam Janje kako pristupa Jehovi i prima od njega 'tajnu njegove volje', veliki plan vjekova, onako kako je to bilo zacrtano u božanskom naumu prije utemeljenja svijeta. Čim je 'Božja tajna' predana 'Janjetu Božjem', koje je već ispunilo jedan važan dio tog plana otkupivši svijet svojom vlastitom dragocjenom krvlju, ono prima počast, kako je napisano: 'Zato ga je Bog i preuzvisio i darovao mu ime koje je nad svakim imenom, da se na Isusovo ime prigne svako koljeno, onih na nebu i onih na zemlji', i 'da svi časte Sina kao što časte Oca'." (R2208:6)

Ovo klicanje Janjetu, koje je započelo kada ga je Otac uzvisio i podario mu božansku narav zbog njegove vjernosti do smrti, nikada neće prestati; jer će se ono nastaviti u vijeke vjekova. Ono je imalo početak; ali nikada neće imati kraj! Istina je da sva Božja stvorenja još nisu postala svjesna Janjetove veličine, njegove slave i časti; ali s vremenom će sva to postati. Čak će se i ljudski svijet dobrovoljno pridružiti ovom grandioznom i slavnom Aleluja zboru, pjevajući hvale ne samo Jehovi Bogu, Ocu, nego i njegovom blagoslovljenom Sinu, našem Gospodinu.

"Nije čudo što Otkrovitelj, proričući o tom slavnom vremenu, kaže: 'I svako stvorenje koje je na nebu [Crkvu, Veliko Mnoštvo, anđele, kerubine i serafime], i na zemlji, i pod zemljom [one koji su sada u grobu], začuh gdje govore: Blagoslov, slava, čast i moć onomu koji sjedi na prijestolju i Janjetu, u vijeke vjekova!' (Otkr. 5:13)" (SM231)

"Tako će slavno biti stanje čovječanstva na završetku Mesijinog Kraljevstva da se s njime neće moći usporediti ništa što se ikad sanjalo. Ali veliko Božje djelo neće biti usavršeno sve dok svako ljudsko biće ne postigne savršenstvo ili ne bude uništeno u Drugoj Smrti zbog odbijanja da dođe u sklad sa zakonima pravednosti. Tada će se čuti svako stvorenje na Nebu i na zemlji kako govori: 'Blagoslov i čast i slava i moć neka su Njemu koji sjedi na prijestolju i Janjetu, u vijeke vjekova.' (Otkr. 5:13)" (Overland Monthly, str. 271)

Najstariji rukopisi, uključujući Sinajski i Aleksandrijski, donose Otkr. 5:14 na ovaj način: "I četiri živa bića rekoše: Amen, a starješine padoše i pokloniše se." (Vidi također Marshallov prijevod) Plan onakav kakav će konačno izvršiti Janje bit će u potpunom skladu s karakterom Nebeskog Oca, otuda potvrda "Amen" koju daju "živa bića"; i onako kako je to božansko nadahnuće pokazalo kroz proročka svjedočanstva, tako i te "starješine" padaju ničice i "klanjaju se".

OTKRIVENJE 6. POGLAVLJE

6:1 — "I vidio sam kad je Janje otvorilo jedan od pečata, i čuo sam kao glas groma, jedno od četiri bića kako govori: Dođi i vidi."

Otvaranje pečata "Tada je uslijedilo otvaranje pečata: otkrivanje, jedne za drugom, različitih značajki povezanih s božanskim naumom. Svaki pečat, kako je bio otvoren, omogućavao je da se svitak otvori sve šire i šire, čime se omogućilo da se 'tajna Božja' malo jasnije razazna. I tako je Božji narod tijekom ovog Evanđeoskog doba imao privilegiju znati nešto o 'tajni Gospodnjoj' — božanskom planu. Ali sve dok posljednji pečat nije bio slomljen, svitak se nije širom otvorio, dopuštajući da se 'tajna Božja' u potpunosti otkrije; kao što je pisano: 'U dane glasa sedmog anđela, kad počne trubiti, dovršit će se tajna Božja, kao što je on navijestio svojim slugama prorocima.' (Otkr. 5:1; 10:7)" (R2209:1)

"Od svog proslavljenja Janje je lomilo sedam pečata i tako otvaralo božanske planove pred ljudima i anđelima, a mi koji sada živimo imamo privilegiju uživati u tom znanju obilnije od drugih, jer, budući da je posljednji pečat slomljen, svitak je otvoren svima koji slijede Janje u ljubavi, poslušnosti i krotkosti; i 'tajna Božja [će se] dovršiti.' (Otkr. 10:7)" (R2156:4)

"Otvaranje pečata napredovalo je tijekom cijelog Evanđeoskog doba. Cijeli Božji plan predstavljen je u ovoj knjizi — svitku. Bilo je potrebno cijelo sadašnje doba i bit će potrebno cijelo sljedeće doba da se plan dovrši. Božji plan uključuje 'restituciju svih stvari o kojima je govoreno'. Sada smo u stanju vidjeti te predivne stvari i govoriti o njima, jer je svaki od pečata, kako je bio otvoren, učinio plan malo jasnijim. Možemo pretpostaviti da je Gospodin Isus postao svjestan svih njegovih značajki nakon svog uzašašća u Jehovinu prisutnost. Mi koji smo Božji narod nastojimo spoznati te stvari sve potpunije. Učitelj je izjavio da, kao što ih je Otac otkrio njemu, tako će ih on otkriti nama; ali to se otkrivanje odvijalo postupno, kako su uzastopni pečati lomljeni." (R5943:6)

Ivan kaže: "I vidio sam kad je Janje otvorilo jedan od pečata: i čuo sam kao glas groma, jedno od četiri bića kako govori: Dođi..." Riječi "i vidi", koje ovdje slijede (Otkr. 6:1) i u Otkr. 6:3, 5, 7 ne nalaze potvrdu u najstarijim rukopisima; međutim, iz onoga što slijedi u kontekstu, očito je da "Dođi i vidi" nije nužno neprikladna ili netočna misao. "Živo biće" o kojem je riječ, vjerujemo, bilo je prvo koje je spomenuto u Otkr. 4:7, "kao lav", a predstavljalo je Božju MOĆ. Stoga nije nimalo čudno što je Ivan čuo riku poput lavlje "kao da je glas groma".

6:2 — "I vidio sam, i gle, bijeli konj: i onaj koji je sjedio na njemu imao je luk; i dana mu je kruna: i on je izašao pobjeđujući i da pobijedi." "Konj" bi simbolizirao nauk; a činjenica da je to bio "bijeli konj" — čisti nauk! Čini se da "jahač" predstavlja ranu Crkvu; "luk" ukazuje na to da je on bio ratnik poslan da pobijedi; "kruna" na božanski priznato kraljevanje onih koji izlaze u punini posvećenja protiv sila zla! I Ivan dodaje: "on je pobijedio." (Autorizirani prijevod netočno kaže "da pobijedi".) Bila je to Božja Moć u Duhu koji prebiva u njemu koja mu je omogućila da pobijedi! "... ratnik na bijelom konju očito je prikaz istinskih i vjernih Kristovih slugu iz rane Crkve kako su izlazili, slušajući Njegovu zapovijed, u svoju misiju naviještanja čiste Istine — Riječi, uzrokujući konačno rušenje poganskog idolopoklonstva i navodeći mnoge od njegovih pristaša na dragovoljnu i radosnu podložnost Kristu, svome Kralju. To se očito odnosi na brzo širenje Evanđeoske Istine u prvom i drugom stoljeću tijekom 'Efeškog' i početka 'Smirnskog' razdoblja. Konj koji je 'bijel' simbolizira čistoću — čiste nauke i pobjedu." (The Revelation of Jesus Christ, Streeter, sv. 1, str. 307)

Obratite pozornost na sličnost između sljedeća dva teksta: Otkr. 6:2 — "I vidio sam, i gle, bijeli konj: i onaj koji je sjedio na njemu imao je luk; i dana mu je kruna:" Otkr. 19:11 — "I vidio sam otvoreno nebo, i gle, bijeli konj; a onaj koji je sjedio na njemu zvao se Vjerni i Istiniti, i u pravednosti on sudi i ratuje." Čini se očitim da je prethodni predstavljao ranu Crkvu u njezinoj netaknutoj čistoći, pod vodstvom Isusa! Potonji se, sudeći po kontekstu, odnosi na Isusa i samo na Isusa. (Otkr. 19:12-16)

6:3, 4 — "A kad je otvorio drugi pečat, čuo sam drugo biće gdje govori: Dođi i vidi. I izašao je drugi konj, koji je bio riđ: i onome koji je na njemu sjedio bilo je dano da uzme mir sa zemlje, te da jedni druge ubijaju: i dan mu je veliki mač."

Jahač riđeg konja itd. "Ako je bjelina prvog konja označavala čistoću evanđelja u razdoblju koje taj simbol pokriva, crvena boja drugog konja značila bi da se u ovom razdoblju ta izvorna čistoća počela kvariti. Tajna bezakonja već je djelovala u Pavlovo vrijeme; i činilo bi se da je nominalna Kristova crkva sada bila toliko iskvarena njome da je zahtijevala ovu promjenu u boji simbola. Počele su se javljati zablude. Svjetovnost je ušla. Eklezijastička moć tražila je savez sa svjetovnom. Rezultat su bile nevolje i meteži. "... O ovom razdoblju dr. Rice napominje: 'Ono predstavlja svjetovno razdoblje ili sjedinjenje crkve i države. Konstantin je pomogao svećenstvu i učinio ga obveznim prema sebi. Donosio je zakone za crkvu, sazvao Nicejski sabor i bio najistaknutiji na tom saboru. Konstantin, a ne evanđelje, imao je slavu rušenja poganskih hramova. Država je imala slavu umjesto crkve. Konstantin je donio dekrete protiv nekih zabluda te je bio hvaljen, a bilo mu je dopušteno da nastavi i uvede mnoge druge zablude te da se suprotstavi nekim važnim istinama. Došlo je do kontroverzi; i kada je novi car preuzeo prijestolje, došlo je do navale svećenstva kako bi ga pridobilo

na stranu svojih osebujnih dogmi. Mosheim o ovom razdoblju kaže: "Ondje su bili neprekidni ratovi i nevolje."'' (Misli o Danijelu i Otkrivenju - Uriah Smith, str. 404)

Dobro je uočiti: "konj" je sada crvene boje, a ne bijele; "jahač" sada ima "mač" umjesto "luka"; i ne nosi nikakvu "krunu". Sve je to vrlo znakovito. Ako je "bijeli konj" predstavljao čiste nauke, tada "crveni konj" mora predstavljati — recimo — lažne nauke! A to što je "jahač" opremljen "mačem" sugerira da se bori iz neposredne blizine! Njegov dolazak bez "krune" govori da se smatra nedostojnim kraljevanja u slavi Božjeg Kraljevstva. Čini se da je ovaj "jahač" na "crvenom konju" trebao predstavljati nominalnu kršćansku crkvu i njezine doktrine. Među tim lažnim doktrinama jest i ona o samom Kraljevstvu: poučavala je da je Božje Kraljevstvo već uspostavljeno na zemlji. Tu je i doktrina o Isusu: poučava da je on "Bog od pravoga Boga" (Trojstvo), što je, naravno, u suprotnosti s Isusovim riječima, kad on sam sebe naziva "početkom Božjeg stvaranja". (Otkr. 3:14) Nominalna Crkva zatim je stvorila klasu svećenstva (klera: papa, biskupa itd.) kao odvojenu i različitu od laika. To je također suprotno Božjoj Riječi koja kaže: "... ali vi se ne nazivajte Učiteljima (Rabbijima): jer jedan je vaš Učitelj, pa i Krist; a vi ste svi braća." (Mat. 23:8) "Mač" ovdje ne predstavlja Istinu, već radije oružje za ofenzivno ratovanje, pomoću kojeg bi "jahač" mogao "uzeti mir sa zemlje" i dovesti do međusobnog ubijanja. On je to činio putem progonstava — Inkvizicije, rastezanja, spaljivanja na lomači itd. Možda je razlog zašto je "živo biće" "kao tele" — koje predstavlja božansku Pravdu — pozvalo Ivana da "dođe i vidi", u tome što se Pravda brani činjenicom da ovaj "jahač" nije bio ukrašen "krunom". Nominalna Crkva, iako nosi Kristovo ime i vodi rat da osvoji (obrati) svijet za Krista, od Boga nije smatrana dostojnom subaštinstva s Isusom u Kraljevstvu, zbog svog neuspjeha da se poistovjeti s njim u njegovim patnjama radi pravednosti. "Agenti koje simbolizira ovaj konjanik lažni su učitelji koji uzurpiraju Kristovu vlast. To je ono što je Spasitelj nazvao nikolaitizmom, a što se rano počelo ukorijenjivati u Crkvi. Odnosi se na stvaranje službe dijecezanskih biskupa, do čega je došlo na sljedeći način: Običaj je bio da se oni posvećeni Gospodinu u svakom gradu zbog praktičnosti sastaju u različitim skupštinama. Svaka je od tih skupština imala biskupa ili starješinu (što su u Pismima sinonimni nazivi). Sve su ih birale skupštine te su služili kao starješine ili biskupi kongregacija koje su ih izabrale. Prije isteka drugog stoljeća došlo je do neslaganja i sukoba oko rješavanja sporova, bilo doktrinarnih bilo vezanih uz crkvenu upravu. Održavali su se koncili na kojima su bile imenovane određene osobe kojima je dodijeljena nadležnost nad određenim brojem crkava te im se sve takve stvari upućivale na rješavanje. Njihove odluke bile su konačne. Te osobe, kojima je dodijeljen naziv dijecezanskih biskupa, nakon nekog su vremena počele koristiti svoje funkcije kao sredstvo za provođenje vlastitih sebičnih ciljeva, tvrdeći pritom, naravno, da one dolaze od Boga. To je bio početak onoga što je u prvoj polovici šestog stoljeća (539. n. e.) kulminiralo uzurpacijom moći od strane rimskog biskupa kao poglavara svih crkava diljem svijeta ... i uslijed moći koju su preuzeli i vršili ti takozvani biskupi, u Crkvu su uvedeni nesloga, sukobi i podjele (umjesto mira, sloge i jedinstva)." (Otkrivenje Isusa Krista - Streeter, sv. 1, str. 310)

6:5, 6 — "A kad je otvorio treći pečat, čuo sam treće biće gdje govori: Dođi i vidi. I vidio sam, i gle, crni konj; a onaj koji je na njemu sjedio imao je u ruci vagu. I čuo sam glas usred četiri bića kako govori: Mjerica pšenice za denar, i tri mjerice ječma za denar; a ulju i vinu ne čini nažao." Vjerujemo da je "jahač" crnog konja bio isti kao i na crvenom konju; ali umjesto "mača" sada je imao "vagu" kojom je mogao vagati ili odmjeravati svoju robu — pšenicu i ječam. Razlika u boji konja — crna umjesto crvene — ukazuje na to da je došlo do daljnjeg propadanja doktrina nominalnog crkvenog sustava. Crna boja, kao suprotnost bijeloj, sugerira da su njegove doktrine sada bile potpuno lišene svjetla i čistoće! Rimokatolička crkva izborila je za sebe položaj glavnog suca svih stvari, kako u crkvi tako i u državi. "Sjedim kao kraljica." (Otkr. 18:7) Kao antitipska "Jezabela" već je pomiješala svoj "kvasac" u tri mjere brašna, dok sve nije uskislo. (Mat. 13:33) Međutim, božanska Ljubav — "živo biće" s "licem kao u čovjeka" – to je dopustila, odnosno upravljala je time, pružajući time pravim svecima tog razdoblja blagoslovljenu priliku da postanu "pobjednici"; a kako ne bi bili nadvladani, ovaj je "jahač" bio sputan: on nije smio nauditi "ulju ni vinu". Nije mu bilo dopušteno onečistiti sveti Božji Duh koji prebiva u njima (ulje) i čiste Gospodnje doktrine (vino), barem što se tiče ovih istinskih svetaca. Čini se da to podrazumijeva da bi sama Istina (pšenica i ječam) mogla trpjeti u rukama nominalne crkve (Mat. 13:33), ali duh svetosti i temeljne doktrine — radosti spasenja itd. — Božjom milošću neće. Pšenica se koristila kao hrana za većinu ljudi; dok se ječam koristio za stoku i za krajnje siromašne. Pšenica i ječam, kao hrana, stoga su prikladni simboli Istine. "Denar" — rimski denarius — bio je dnevnica za običnog radnika. Iz ovoga proizlazi misao da će se Istina u razdoblju o kojem je riječ skupo kupovati; a i tada ne bi nužno bila čista i spasonosna. "Vaga": "Vaga povezana sa simbolima koji označavaju prodaju žita i voća po težini postaje simbol oskudice; kruh po težini prokletstvo je u Lev. 26:26 i u Ezek. 4:16, 17. Tako je i u Otkr. 6:5: 'onaj koji je na njemu sjedio imao je u ruci vagu.' Ovdje se vaga koristi za vaganje žita i životnih potrepština, kako bi se označila velika oskudica i nestašica." (McClintock & Strongova Encikl. - Članak: "Balances," sv. 1, str. 624) Dakle, "vage" ukazuju na kletvu nad nominalnim duhovnim Izraelom — oskudicu i nedostatak duhovne hrane — Riječi Božje. Stoga su, naravno, i oni nevini — istinski sveci — bili pozvani patiti zbog toga. Potonji su, međutim, nalazili utjehu i snagu u svom "ulju i vinu" koje je preostalo — zdravo i čisto.

Tri mjere brašna i kvasac "... milost Božja dana njegovom narodu na početku ovog doba — (1) vjera jednom zauvijek predana svetima, (2) nada koja je stavljena pred nas u Evanđelju, (3) ljubav, sveza savršenstva — sačinjavale su tri mjere Gospodnje opskrbe za njegov narod, blagovanjem kojih su oni trebali postati jaki u Gospodinu i u snazi njegove moći. Ali postupno se uzdigla žena, lažna žena, u Otkrivenju prikazana kao bludnica i kao 'ona žena Jezabela'. Ovaj rimokatolički sustav zadobio je veliku moć nad tri mjere brašna koje su osigurane Božjem kućanstvu te ih je počeo miješati s kvascem svoje vlastite nečistoće. Rezultat je bio da je sva obiteljska hrana, sve svete doktrine, bila onečišćena njezinim lažnim doktrinama — ništa nije ostalo čisto i bez mrlje, onako kako su nam prvobitno predali apostoli. Vjera jednom zauvijek predana svetima izobličena je izvan svake sličnosti sa svojom izvornom jednostavnošću; nada stavljena pred nas u evanđelju izmijenjena je u posve drugu nadu, različitu od izvorne; Gospodnji duh, ljubav, izopačen je u sebičnu ljubav prema ljudskim vjeroispovijestima i ljudskim institucijama. Jao! Nije čudo što je cijelo kršćanstvo duhovno bolesno zbog ove primjese u svojoj opskrbi hranom." (R2635:4)

Obezvređivanje (devitalizacija) duhovne "hrane" "... takozvani učitelji i biskupi koji su, tvrdeći da su postavljeni

nad stadom da ga hrane, opljačkali stado duhovnosti i onoga što je podržavalo duhovni život. Prestajući propovijedati Krista i Riječ, zamijenili su ih oblicima i obredima. U to su vrijeme u Crkvu uvedeni formalni post, celibat i asketizam kao takozvana sredstva posvećenja. Razvoj ovih stanja bio je postupan tijekom cijelog trećeg stoljeća i nastavio se od tada do danas u Rimskoj crkvi i u nekim drugima." (The Revelation of Jesus Christ - Streeter, sv. 1, str. 312)

6:7, 8 — "A kad je otvorio četvrti pečat, čuo sam glas četvrtog bića kako govori: Dođi i vidi. I pogledao sam, i gle, blijedi konj: a onome koji je na njemu sjedio bilo je ime Smrt, a Pakao [Had] ga je pratio. I dana im je vlast nad četvrtinom zemlje, da ubijaju mačem, i glađu, i smrću, i zvijerima zemaljskim." Posljednje od "živih bića" — božanska Mudrost – pokazat će se u predznanju o svim događajima koji će se zbiti tijekom ispitivanja i kušanja onih koji su "unaprijed poznati" i "predodređeni" da budu suobličeni slici dragog Sina Božjega (Rim. 8:29); te stoga ono kaže Ivanu: "Dođi i vidi." I Ivan je ugledao blijedog konja i njegovog jahača itd. Ovaj četvrti "jahač" sjedio je na blijedom konju. "Sablasno zelena boja užasa i smrti." Ova se riječ koristi za travu u Otkr. 8:7; 9:4; Marko 6:39. (Otkrivenje - Cook) J. B. Phillips u svom djelu The New Testament in Modern English ovaj je tekst preveo na sljedeći način: "Ponovo sam pogledao, i pojavio se konj boležljivo zelene boje." Ovaj "konj", kao i dva prethodna, crveni i crni, predstavlja doktrine: mračne i jezive doktrine nominalne crkve onog vremena. Za "jahača" nam se ovaj put kaže da mu je ime "Smrt", a njegovu suputniku "Pakao" (hades). Ne kaže nam se izričito je li ovaj suputnik jahao na drugom konju; niti se čini pogrešnim pretpostaviti da su obojica jahala na jednom te istom konju! Glavni "jahač" bio je isti onaj koji je sjedio na crvenom i crnom konju što su prethodili, naime nominalna kršćanska crkva — točnije, "Antikrist" — rimokatolicizam — Papinstvo. Čini se da činjenica da su "jahači" nosili imena Smrt i Pakao treba pokazati kako bi se vlast upotrijebila "nad četvrtinom zemlje [vjerojatno simbol za kontinent Europu], da ubija mačem, i glađu, i smrću." "Ono što je Antikrist rado nazivao krivovjerjem (od čega je mnogo toga bila istina i pravednost koju se nastojalo održati) kraljevi, carevi i teolozi klasificirali su kao nešto gore od nevjerništva; i oboje su progonili, a osobito prvo, i to putem Inkvizicije." (B332)

Smrt i Pakao - Antikrist - Njegova Moć "Oni koji su, kako se čini, tom predmetu posvetili temeljita istraživanja, procjenjuju da je Papinstvo tijekom proteklih tisuću i tristo godina izravno ili neizravno prouzročilo smrt pedeset milijuna ljudi. Može se sa sigurnošću reći da su i ljudska i sotonska domišljatost bile napregnute do krajnjih granica kako bi izmislile nove i strašnije torture i za političke i za religiozne protivnike Antikrista; potonji su — heretici — proganjani s desetorostrukim bijesom. Pored uobičajenih oblika mučenja i smrti, poput razapinjanja na kotaču, spaljivanja, utapanja, probadanja, izgladnjivanja i gađanja strijelama i oružjem, đavolska su srca smišljala na koji način zahvatiti najosjetljivije dijelove tijela sposobne za podnošenje najjačih boli; u uši im se lijevalo rastaljeno olovo; jezike bi im odrezali, a u usta ulili olovo; izrađivali bi se kotači na kojima su bile pričvršćene oštrice kako bi se žrtvu polagano razrezalo u komade; užarenim kukama i kliještima trgalo se osjetljive dijelove tijela; iskopavali su oči; čupali su nokte užarenim željezom; bušile su se rupe kroz pete za koje je žrtva vezivana; neke bi tjerali da skaču s visina na duge šiljke, gdje su, podrhtavajući od boli, sporo umirali. Usta nekih napunili su barutom te ga zapalili i raznijeli im glavu; druge bi čekićem satirali na nakovnju; trećima bi, spojenim na mijehove, upumpavali zrak dok se ne bi rasprsnuli; četvrte su gušili tako što su u njih trpali raskomadane dijelove vlastitog tijela; neke mokraćom, izmetom itd. itd. Neke od ovih vražjih okrutnosti bile bi neshvatljive da nisu dobro potkrijepljene. One pokazuju dokle se spušta ljudsko srce u izopačenosti; i kako čovjek biva slijep za pravdu i svaki dobar nagon, kad dođe pod utjecaj krive i izvitoperene religije. Duh je Antikrista obeščastio i unizio svijet kao što bi ga Kristov duh, moć i utjecaj pravog Božjeg Kraljevstva podigli i oplemenili mu srce i postupke; i kao što će to ostvariti kroz Tisućugodišnjicu. To je donekle vidljivo u razvitku civilizacije, rastu pravde i milosti otkad je vlast Antikrista počela slabiti, te se Riječ Božja počela i slušati i poštivati, barem malo." (B346) Luka 9:56 — "Jer Sin čovječji nije došao uništiti ljudske živote, nego ih spasiti." "... i zvijerima [putem dominacije zvijeri - zemaljskih vlasti] zemaljskim." "... već je 630. n. e. Toledski sabor prisilio španjolskog kralja da prisegne prilikom stupanja na prijestolje kako na svojim područjima neće trpjeti nijednog podanika heretika; i objavljeno je kako će vladar koji prekrši ovu prisegu biti proklet pred vječnim Bogom i da će biti materijal za vječni oganj. Ipak se zlokobnost takvih zahtjeva mnogo više uvidjela kad je započelo buđenje i dok je Antikrist dostizao maksimum svoje moći. Godine 1160. Oxfordski sabor predao je svjetovnim vlastima na kažnjavanje jednu skupinu Valdenza, emigranata iz Gaskonje u Englesku. Sukladno s time, kralj Henrik II. naredio je da se muškarce i žene javno bičuje, da im se na obraz utisne znak pomoću usijanog željeza, i da ih se polugole istjera iz grada usred zime; a nikome nije bilo dopušteno iskazivati sažaljenje ni pružiti bilo kakvu uslugu. Fridrik, njemački car, donio je 1224. n. e. propis po kojemu heretike svih kova treba prepustiti vatri, oduzeti im imovinu, a njihovo potomstvo osuditi na beščašće, osim ako se prometnu u progonitelje. Luj, kralj Francuske, objavio je zakone o zatiranju hereze (1228. n. e.) i proveo njihovo izvršenje. Nagonio je Raymonda, tuluškog grofa, da poduzme istrebljenje hereze u njegovoj kneževini ne poštedjevši pritom ni prijatelja ni roba." (B333)

6:9-11 — "A kad je otvorio peti pečat, vidio sam pod oltarom duše onih koji su bili ubijeni zbog Riječi Božje i zbog svjedočanstva koje su imali. I vikali su snažnim glasom, govoreći: Dokle ćeš, Gospodine, sveti i istiniti, biti bez suđenja i bez osvete za našu krv nad onima koji žive na zemlji? I svakome su od njih dane bijele haljine te im je rečeno neka počivaju još malo vremena, dok se ne ispuni i broj njihovih susluga i njihove braće, koji će biti ubijeni kao i oni."

Po otvaranju petog pečata Ivan je ugledao oltar, vjerojatno ne na nebu, nego na zemlji, jer dok je gledao ispod njega, činilo se kao da je zavirio u grobove onih koji su bili pobijeni (doslovno ili figurativno) zbog svog svjedočanstva za istinu i Riječ Božju. Ovi — "... mučenici prošlosti, 'duše pod oltarom', simbolično su predstavljeni kako vapiju za opravdanjem pravde, govoreći: 'Dokle ćeš, Gospodine, sveti i istiniti, biti bez suđenja i bez osvete za našu krv nad onima koji žive na zemlji!' Naređeno im je da čekaju dok i druga njihova braća ne budu na sličan način ubijena, kada će krivnja svih biti osvećena. (Otkr. 6:9-11)" (R5462:6)

Sveci i vapaj za osvetom "U jednom smislu riječi strahovi i patnje Gospodnjeg naroda te njihova iskušenja i poteškoće uzdižu se pred Gospodina u molitvi i prizivaju božansku pravdu za osvetu, odmazdu, kazne, a da Njegov narod nije izgovorio nijednu riječ u tom smislu. Prije bi njihov zaziv trebao biti usklađen sa Stjepanovom molitvom: 'Gospodine, ne uzmi im ovo za grijeh.' Ipak, kao što se kaže da je Abelova krv

vapila Gospodinu za osvetom, tako se kaže da krv Njegovih svetih vapi k Njemu dan i noć: 'Dokle, Gospodine, ne sudiš i ne osvećuješ?' (Otkr. 6:10)" (R4347:2)

"Vapaj glasi: 'Dokle ćeš, Gospodine, sveti i istiniti, biti bez suđenja i bez osvete za našu krv nad onima koji žive na zemlji?' Poruka za sve te Isusove mučenike bila je: Pričekajte još malo vremena, osveta će doći, ali tek kad svi iz te klase prođu svoj dio 'Kristovih patnji'. Ovim je mučenicima ta patnja donijela uglačavanje karaktera, provjere vjere, božansko priznanje i veću slavu na duhovnoj razini kao pripadnicima Kristove Nevjeste — blagoslove koji će im se dodijeliti u Prvom uskrsnuću — onom glavnom Uskrsnuću, koje je Gospodin spomenuo u Otkr. 20:6." (OV346)

Ivan kaže da su "bijele haljine" bile podijeljene svakome od njih. To je pokazatelj činjenice da, iako su još bili mrtvi i čekali svoje uskrsnuće, u Božjim su očima već bili "smatrani dostojnima"! Njihova pravednost više nije trebala biti uračunana — pravednost Isusova — nego njihova vlastita pravednost — "bijela haljina" kojom Nevjesta treba biti zaodjenuta. (Otkr. 19:8) "... nije dovoljno da imamo uračunatu pravednost našeg Spasitelja. To je uračunavanje samo privremeno uređenje. Moramo doći do toga da imamo vlastitu pravednost. Naše je tijelo nesavršeno; kako kaže apostol Pavao, ne možemo činiti ono što bismo htjeli. Unatoč našim najboljim nastojanjima, stvari će više ili manje poći po zlu. No mi moramo dokazati da smo pobjednici — 'više nego pobjednici'. Gospodin je uredio da po završetku naše kušnje, na kraju sadašnjeg života, svi pobjednici prime novo tijelo. To novo tijelo bit će tijelo stvarne čistoće. Tako, kaže Apostol, mi ćemo 'biti zaodjeveni našom kućom koja je s neba'. Tako će naša odjeća biti promijenjena iz odjeće uračunate savršenosti, našeg opravdanja vjerom, u onu koja predstavlja stvarnu savršenost. U uskrsnuću ćemo primiti to tijelo koje je po samoj svojoj prirodi čisto, bez mane, bez mrlje, a to se ovdje oslikava kao 'bijela haljina'." (R5669:3)

Međutim, oni koji se u ovom tekstu spominju morali su čekati do vremena prvog uskrsnuća; i možda se to "malo vremena" (Otkr. 6:11) proteže iza 1878. n. e., te obuhvaća i sam svršetak Evanđeoskog doba i dovršenje Crkve!

6:12, 13 — "I vidio sam kad je otvorio šesti pečat, i gle, dogodio se veliki potres; a sunce je postalo crno kao kostrijet, i mjesec je postao kao krv; i zvijezde nebeske pale su na zemlju, kao kad smokva baca svoje nezrele plodove kada je trese snažan vjetar."

Premda je Knjiga Otkrivenja knjiga simbola, u kojoj spomenuta stvar zapravo nije ono što se misli, postoje vremena kada se čini da zabilježeni događaji imaju i doslovno i figurativno (duhovno) ispunjenje. Tako i zemaljski i nebeski fenomeni povezani s otvaranjem šestog pečata, oslikavajući, na neki način, potresanje stvari koje jesu, nalaze doslovni pandan u velikom potresu u Lisabonu, u Portugalu, 1. studenog 1755., koji se, prema riječima povjesničara, "... protezao na području od najmanje 4.000.000 četvornih milja. Njegovi su se učinci proširili čak i na vode u mnogim mjestima, gdje se udari nisu osjetili. Obuhvatio je veći dio Europe, Afrike i Amerike; ali se njegova iznimna silina pokazala na jugozapadnom dijelu prve. U Africi se ovaj potres osjetio gotovo jednako snažno kao i u Europi. Veliki dio Alžira bio je uništen. Mnoge su kuće srušene u Fezu i Meknesu, a mnogi su bili zatrpani ispod ruševina. Slični učinci ostvareni su u Maroku. Njegovi su se učinci osjetili i u Tangeru, u Tetuanu i Funchalu na otoku Madeiri. Vjerojatno je bila potresena cijela Afrika. Na sjeveru se proširio na Norvešku i Švedsku. Njemačka, Nizozemska, Francuska, Velika Britanija i Irska sve su bile više ili manje uzburkane istom velikom stihijom elemenata. Lisabon (Portugal) prije potresa 1755. imao je 150.000 stanovnika. G. Barretti kaže da je 90.000 ljudi 'izgubljeno tog fatalnog dana'." (Wonders of the World - Sears, str. 50, 58, 381)

'Mračni dan' 19. svibnja 1780.: "... (još uvijek 'u one dane', 1260 godina papinske vlasti, ali nakon što je ta vlast počela opadati i teret nevolje prošao) došlo je do fenomenalnog pomračenja sunca, koje nisu mogli objasniti ni znanstvenici tog doba ni oni od tada do danas." (D585) "Gotovo, ako ne i potpuno sam, kao najtajanstveniji i još uvijek neobjašnjeni fenomen te vrste u prirodi u nizu njezinih najrazličitijih događaja tijekom prošlog stoljeća, stoji mračni dan 19. svibnja 1780.; najneobjašnjivije pomračenje čitavih vidljivih nebesa i atmosfere u Novoj Engleskoj, koje je donijelo jaku uzbunu i stres mnoštvu umova, kao i užas nedužnim stvorenjima, kada je perad pobjegla smetena na počinak, a stoka u staje. Uistinu, tisuće su se dobrih ljudi tog vremena posve uvjerile da je došao kraj svim zemaljskim stvarima; mnogi su za to vrijeme napustili svoja svjetovna zanimanja i prepustili se vjerskoj odanosti. Bio je to uistinu jedan začuđujuće taman dan." (Naše prvo stoljeće - Devens; vidi također D586)

Pomračenje Mjeseca 20. svibnja 1780.: "Pomračenje punog Mjeseca iduće noći (nakon mračnog dana 19. svibnja 1780.), čini se, nije bilo ništa manje znamenito od onog pomračenja sunca; očevidac, sudac Tenney, iz Exetera, N.H., citiran je kako slijedi: '"Tama iduće večeri bila je valjda tako gusta kakva nikad nije zabilježena otkako je Svemogući prvi put iznjedrio svjetlost. Nisam to tada mogao drukčije pojmiti: čak i da je svako nebesko tijelo u Svemiru bilo zastrto neprobojnim mrakom ili izbrisano iz postojanja, tama ne bi mogla biti još potpunija. List papira držan na tek nekoliko inča od očiju bio je jednako nevidljiv kao najcrnji baršun'." (D587)

Padanje zvijezda, 13. studenog 1833.: "Godina 1833. ostaje upamćena po najveličanstvenijem prikazu zabilježenom u zapisima. To je bilo u noći 13. studenog, a vidjelo se diljem Sjedinjenih Država, preko dijela Meksika i Karipskog otočja. Zajedno s manjim padajućim zvijezdama, koje su padale kao pahulje i proizvele fosforescentne linije duž svog puta, bile su izmiješane goleme vatrene kugle koje bi povremeno zasvijetlile ocrtavajući u nekoliko sekundi luk od 30 ili 40 stupnjeva. Iza sebe su ostavljale svjetlosne tragove koji su ostajali vidljivi nekoliko minuta, a ponekad i duže od pola sata. Jedan od njih, viđen u Sjevernoj Karolini, izgledao je većim i sjajnijim od Mjeseca. Neka su od tih svjetlećih tijela imala nepravilan oblik i naizgled su nepomično ostajala na nebu poprilično dugo, puštajući svjetleće snopove. Na Niagari je prikaz bio osobito briljantan i vjerojatno čovjeku nije nikada do tada bilo dano da svjedoči vizualno tako strašno uzvišenom spektaklu nebeskog svoda koji se u ognjenim bujicama obrušava niz tu mračnu i bučnu kataraktu. Uočeno je, kada bi se promatralo obratno, da tragovi svih tih meteora vode u jedan četverokut na nebesima prema zviježđu Herkula. Zvijezde kao da su se iz te konstelacije širile, dok im se na suprotnoj točki udaljenost smanjivala - isto kao da su polako otplutale od tog Sunčeva kursa, poput broda koji iza sebe ostavlja pjenušavi trag. Izvor tih meteora time se pokazao neovisnim o Zemljinoj orbiti i bio bi smješten izvan dosega ove naše atmosfere." (The American Cyclopedia, sv. XI, str. 431; vidi također D589)

"U manjoj mjeri ta se pojava ponovila 1866., no čini se da je događaj iz 1833. ispunio svrhu tog znaka, a doista, promatran zajedno s onim prijašnjim znakom, on je očevidno odigrao nemalu ulogu u onom prvom buđenju djevica u susret

Zaručniku, prorokovanom u Mat. 25:1-5." (D590) "Premda su ti doslovni znakovi poslužili svrsi označavanja vremena kraja, smatramo da su njihove simbolične značajke jednako upečatljive i još zanimljivije svima čiji su um i duhovna percepcija dovoljno probuđeni da ih mogu razabrati." (D590)

U simboličnom viđenju Ivan se tada približio vremenu "kraja". (Dan. 12:4) Vrijeme onih 1260 "dana" proživljenih u pustinjskim iskustvima Crkve približavalo se svome svršetku, a kad je Janje otvorilo taj šesti pečat, Ivan je vidio jedan "veoma snažan potres", koji je svakako odigrao veliku ulogu na samome završetku pustinjskog razdoblja. (Otkr. 12:6) To je razdoblje započelo 539. n. e., nakon potpunog ustrojenja te Gnusobe pustošenja. Tada je počelo vrijeme od 1260 "dana", koje je trebalo završiti krajem 1799. n. e., kada je slomljena papinska vlast nad tim narodima. Dana 19. veljače 1798. Napoleonov podoficir po imenu Berthier stupio u Rim u namjeri da ondje uspostavi republiku. Nekoliko dana kasnije zatvorili su papu u tamnicu, u kojoj je nedugo nakon toga i umro. "Otada je papinska vlast nad narodima postala tek puka sjena svoje nekadašnje slave." (C42)

Francuska revolucija počela je desetak godina prije toga te je bez sumnje upravo ona onaj "potres" viđen u Ivanovoj viziji. "U osebujnom simboličnom jeziku Otkrivenja Francuska je revolucija bila posve 'moćan i snažan potres' - društveni šok tako snažan da je cijelo 'Kršćanstvo' (Christendom) drhtalo dok nije završio; i ta strašna i iznenadna provala gnjeva jedne nacije, prije samo jedno stoljeće, može dati neku ideju o bijesu nadolazeće oluje, kada će gnjev svih gnjevnih nacija raskinuti okove zakona i reda i uzrokovati vladavinu univerzalne anarhije. Treba zapamtiti da se ova nesreća dogodila u onom što se tada smatralo samim srcem Kršćanstva, usred nacije koja se smatrala jednom od najkršćanskijih na svijetu, nacije koja je tisuću godina bila glavni oslonac Papinstva. Nacija, opijena babilonskim vinom lažnih učenja u crkvi i državi i dugo vezana svećeničkim spletkama i praznovjerjem, tu je izbljuvala svoje zagađenje i potrošila silinu svog izluđenog bijesa. Zapravo, čini se da je naš Gospodin u svom Otkrivenju Ivanu na Patmosu ukazao na Francusku revoluciju kao na uvod i ilustraciju velike krize koja se sada približava." (D531)

Francuska revolucija "Sveukupno gledano, Francuska je revolucija bila društveni preokret u kojem su se ogorčene ljudske strasti, oslobođene svake kontrole, očitovale sa silinom i bijesom nezabilježenim u povijesti svijeta, nasuprot onim aristokratskim, monarhističkim, državnim i religioznim ustrojstvima. Neka se te stvari razmotre u svjetlu snažne i uspješne pobune protiv apsolutne monarhijske moći, papinske tiranije i uzurpacije te njihova svrgavanja, i odmah će se priznati da se ništa slično ranije nije dogodilo u povijesti četvrtog velikog carstva. Strašno nepravedno bilo je djelovanje monarhijske moći koja je tako grubo svrgnuta; a strašno pokvareno svećenstvo i religija bili su tako potpuno i s gnušanjem odbačeni. Svečani karakter odmazde vezan je čak i uz najgore ekscese Francuske revolucije. Papinstvo je u satu svoje agonije s likovanjem bilo podsjećano na svoje slične okrutnosti prema protestantima. Prema papistima se postupalo po uzoru koji su postavili papisti drugih dana, i najgora barbarstva revolucionarne Francuske nisu mogla nadmašiti prethodna barbarstva papinske Francuske." (Guinness, kako se navodi u Otkrivenju Isusa Krista - Streeter, sv. 1, str. 329)

"Sunce" i "Mjesec" "Kako je mjesec simbolizirao 'ZAKON', tako sunce simbolizira EVANĐEOSKO SVJETLO. Prvi je bio tek sjena ili odraz ovog drugog, a odnos tih dvaju simbola prema Crkvi (ženi) prekrasno je simboliziran u Otkr. 12:1." (R499:4)

Zatim je Ivan ugledao kako se sunce i mjesec pomračuju; a zvijezde nebeske padaju na zemlju. Moguće je da se Ivan ovdje prisjetio nečega što je čuo Isusa kako govori više od šezdeset godina prije, u odgovoru na pitanje koje su postavili njegovi učenici s obzirom na njegov drugi dolazak. On je tada prorekao velike nevolje koje će snaći njegove sljedbenike tijekom Evanđeoskog doba (Mat. 24:9); i da će se odmah nakon tih dana (1260 godina papinskog progonstva) sunce pomračiti; mjesec neće davati svoje svjetlo; a zvijezde će padati s neba na zemlju. (Mat. 24:29) Isus je dodao da će se tada pojaviti "znak Sina čovječjega na nebu." (Mat. 24:30) Isus u to vrijeme, čini se, nije spominjao "veliki potres", vjerojatno zato što je više pripadao razdoblju neposredno prije "vremena kraja".

"Sunce kao simbol predstavlja svjetlo Evanđelja, istinu - i stoga Krista Isusa. Mjesec kao simbol predstavlja svjetlo Mojsijeva zakona. Kao što je mjesec odraz svjetla sunca, tako je Zakon bio sjena ili prethodni odraz Evanđelja. Zvijezde kao simboli predstavljaju nadahnute učitelje Crkve - apostole. Nebesa predstavljaju kršćanstvo (Christendom)... Kamo god pogledamo, možemo prepoznati činjenicu da se Božji posvećeni narod posebno hrani i prosvjetljuje u sadašnjem vremenu, ali da s nominalnom crkvom nije tako. Njezino se sunce pomračuje; njezin se mjesec pretvara u krv: a zvijezde padaju. Središte evanđeoskog svjetla od početka bio je Kristov križ, otkupnina; i koliko god je papinstvo hrabro postavilo konkurentsku žrtvu mise, sveci Božji uvijek su se čvrsto držali ovog blagoslovljenog središta svih Božjih obećanja i svih nada Njegovog naroda. Držali su se toga, iako je njezina filozofija gotovo u potpunosti bila skrivena od njihova pogleda. Tako sunčevo svjetlo evanđelja svakim danom postaje sve mračnije; i premda se to nijekanje vrijednosti dragocjene krvi kao naše otkupnine nije tako općenito proširilo s propovjedaonice do klupe, ipak su lažna učenja koja su se dugo držala svetima, zajedno s poštovanjem prema vođama i učenosti, učinila put tako lakim da je velika većina svih onih koji se dovoljno probude da razmotre tu temu lak plijen ove doktrine evolucije, koja poriče biblijsko učenje o prvobitnom padu i otkupnini od njega. Pisma nas na različite načine unaprijed upozoravaju na ovaj veliki pad, kao i na ovo potamnjenje vjere Crkve u ovo vrijeme; tako da će Sin čovječji, kada dođe, naći da je vjera vrlo rijetka na zemlji. (Luka 18:8) Psalam koji opisuje ovo razdoblje izjavljuje: 'Pasti će tisuća pored tebe, a deset tisuća s tvoje desne strane; ali tebi (vjernim svecima, članovima Kristova tijela, čiji će broj izabranika sada uskoro biti upotpunjen) neće se približiti.' (Ps. 91:7) Kao što se sunčeva svjetlost otkupnine zamračuje, tako se i mjesečeva svjetlost Mojsijeva zakona, koja je u svojim žrtvama bila predslika otkupnine, nužno mora također zamračiti. Više nije neuobičajeno da se javni učitelji osvrću na krvne žrtve Izraela, propisane njihovim Zakonom, kao na barbarske. Nekoć, kada su gledali pravim svjetlom Božje Riječi, cijenili su Apostolovu izjavu da su izraelske žrtve bile predodžbe 'boljih žrtava' za grijeh; ali sada, odbacujući antitip, otkupninu, i poričući prvobitni grijeh i time svaku potrebu za žrtvama za njega - tipske žrtve također su odbačene i smatrane barbarskima. Dakle, zatamnjenje evanđeoske sunčeve svjetlosti rezultira zatamnjenjem mjesečine. 'Mjesec će se pretvoriti u krv.' I Joel (Joel 2:10) dodaje da će 'zvijezde povući svoj sjaj', što znači da će, kada evanđeosko svjetlo bude zamračeno i kada se na Zakon bude gledalo samo kao na besmislenu i barbarsku krvnu ceremoniju, i učenja od Boga postavljenih dvanaest zvijezda Crkve (apostola) također nestati iz vida; apostoli će

prestati biti priznati kao vodiči ili svjetla. Riječ zvijezda (grčki aster) ne koristi se ni za koga od vjernih (osim apostola) u ovom sadašnjem životu; već se rabi s obzirom na one koji odstupaju od istine i postaju 'tvrdoglavi', lažni učitelji, 'uzaludno napuhnuti', nastojeći biti smatrani autoritetima u istom smislu kao i apostoli, a koji se nazivaju 'zvijezdama lutalicama', 'lažnim apostolima'. (2. Kor. 11:13; Otkr. 2:2; Juda 13) U proročanstvu našeg Gospodina te prave zvijezde (apostoli) računaju se kao dio sunčeve svjetlosti evanđelja, pomračene, povučene iz sjaja; dok se lažne zvijezde, svjetovno mudra svjetla koja su postavili ljudi, na sadašnjim nebesima, prikazuju kako stvaraju veliku predstavu u silasku na zemaljske uvjete; napuštajući svoju nekad donekle duhovnu eminenciju i u svojim učenjima silazeći na razinu zemaljskih moralista i filozofa, na razinu kršćanstva, građanstva i politike. Potresanje simboličnih nebesa spomenuto u istoj vezi ima donekle veze s ovim svjetlima kršćanstva koja dolaze na nižu razinu javnog poučavanja. Potresanje bi označavalo upravo ono što vidimo na svakom koraku — potresanje uvjerenja i dogmi kršćanstva koji zbog primjesa zabluda proizvode zbrku kad god se na njih poziva, na primjer doktrina o izabranoj i neizabranoj djeci; doktrina o vječnim mukama svih koji nisu sveti, pobjednici itd." (D590-595)

Ivan kaže da je to padanje zvijezda s neba na zemlju bilo "kao kad smokva baca svoje nezrele plodove kada je trese snažan vjetar." Kakve li metafore! Sigurno je da nepovoljni vjetrovi više kritike, evolucijskih znanosti, sekularizma, agnosticizma, nevjere itd. pušu već neko vrijeme; i ne treba imati osobito oštar vid da bi se primijetila pustoš koju su stvorili širom kršćanstva. "Nezrele (uranjene) smokve" rasute su amo-tamo!

6:14 — "I nebo se izmaknu kao svitak kada se smota: a svaka gora i otok pomaknuše se sa svojih mjesta." "... 'pouzdana proročka riječ' vrlo jasno ukazuje na to da će razne protestantske sekte osnovati suradničku uniju ili federaciju te da će se katolicizam i protestantizam udružiti, pri čemu nijedan neće izgubiti svoj identitet. To su dva kraja crkvenih nebesa koja će se, kako se njihova zbrka bude povećavala, smotati zajedno kao svitak (Iza. 34:4; Otkr. 6:14) radi vlastite zaštite, kao odvojeni i zasebni svici, no u neposrednoj blizini jednih drugih." (D258)

Iz Staten Island Advancea od 21. 1. 1974.: "Kardinal Terrence Cooke, rimokatolički nadbiskup New Yorka, blagoslovio je i posvetio vitraj u biskupskoj crkvi St. Thomas. Prozor je sadržavao portret pokojnog pape Ivana XXIII. Održanom službom obilježeno je službeno sudjelovanje grada u godišnjem Tjednu molitve za jedinstvo kršćana, koji je započeo prošlog četvrtka."

"Smotanje ... kao svitak" Iza. 34:4 — "I sva će se vojska nebeska rastopiti, i nebesa će se smotati kao svitak: a sva njihova vojska će pasti, kao što opada list s trsa i kao kad pada smokva sa smokvina drveta."

"Zajedničko smotanje svitka" "Malo će značiti što su se crkvena nebesa (religiozne moći, papinske i protestantske) smotala zajedno kao svitak. (Iza. 34:4; Otkr. 6:14) Kombinirana religiozna moć kršćanstva bit će krajnje jalova nasuprot nadolazećoj plimi anarhije kada se dosegne ta strašna kriza. Pred onom velikom vojskom 'sva će se vojska nebeska (nominalna crkva) rastopiti, i nebesa će se smotati kao svitak (dva velika tijela koja sačinjavaju crkvena nebesa, naime, papinstvo i protestantizam, kao dva različita kraja svitka, već se sada ubrzano približavaju jedno drugome, smatajući se zajedno, kako smo prikazali): a sva će njihova vojska pasti (otpasti, ispasti; ne odjednom, već postupno, a ipak ubrzano) kao što list opada s trsa i kao padajuća smokva sa smokve' (Iza. 34:4); i na koncu će ta 'nebesa, bivajući u ognju, biti rastopljena, i elementi (od kojih su sačinjena) rastopit će se od silne žaruge.' (2. Pet. 3:12)" (D551)

Bitka bez presedana! "Prema predviđanjima proroka uvjeti ove bitke bit će bez povijesnog presedana. Kao što je već sugerirano, ova završna borba slikovito je prikazana u simbolima u četrdeset šestom psalmu. (Usporedite i Ps. 97:2-6; Iza. 24:19-21; 2. Pet. 3:10) Brežuljci (niže, manje autokratske vlade) već se tope kao vosak; oni još uvijek zadržavaju svoj oblik, ali kako se zemlja (društvo) bude zagrijavala, oni će popuštati njezinim zahtjevima, malo po malo spuštajući se na razinu zahtjeva naroda. Velika Britanija dobar je primjer ove klase. Visoke planine (predstavljaju autokratske vlade) bit će 'potresene' revolucijama i naposljetku 'odnesene posred mora' — potpuno izgubljene u anarhiji. Već sada 'more i valovi buče' protiv bastiona sadašnjeg društvenog sustava: uskoro će se zemlja (sadašnja društvena struktura) zaljuljati i posrnuti kao pijanac, uzaludno se pokušavajući uspraviti, održati ravnotežu i ponovno se uspostaviti: uskoro će biti potpuno 'uklonjena', da ustupi mjesto 'novoj zemlji' (novom društvenom poretku) u kojem će prevladavati pravednost, pravda." (D551)

Svaka planina i otok pomaknuli su se sa svojih mjesta! Nedvojbeno, ovo govori o velikom "vremenu nevolje" (Dan. 12:1; Mat. 24:21) koje će sadašnji poredak stvari privesti kraju! Čini se da "planine" predstavljaju autokratske vlade koje će biti "uzdrmane" revolucijama i naposljetku "odnesene posred mora" - potpuno izgubljene u anarhiji. (Ps. 46:2; vidi D551) A čini se da "otoci" predstavljaju manje autokratske republike, koje također trebaju biti uklonjene; jer Ivan kasnije u svom Otkrivenju kaže: "svaki je otok pobjegao". (Otkr. 16:20) (R511:3, 4)

6:15-17 — "I kraljevi zemaljski, i velikaši, i bogataši, i glavni zapovjednici, i moćnici, i svaki rob, i svaki slobodnjak, sakriše se u špilje i u stijene gorske; i govorili su gorama i stijenama: Padnite na nas, i sakrijte nas od lica onoga koji sjedi na prijestolju, i od gnjeva Janjetova: jer dođe veliki dan njegova gnjeva; i tko će moći opstati?"

"Otkr. 6:15 u prenesenom smislu opisuje ono vrijeme pada kraljevstava kada će se pomaknuti svaka planina (kraljevstvo) i otok. Kraljevi i poglavari, kao i robovi, prepoznat će u ovoj nevolji da 'Dođe veliki dan Njegova gnjeva', te će nastojati stvoriti saveze i sakriti se od sigurne razarajuće oluje. Nastojat će da ih prekriju i zaštite velike planine (kraljevstva) zemaljske te da se sakriju u velikim stijenama (tajnim društvima) ovoga svijeta. Ali oni ih neće moći izbaviti u dan Gospodnjeg gnjeva, jer će se sva kraljevstva ovoga svijeta srušiti te umjesto tih planina (kraljevstava) 'Kraljevstvo Gospodnje postaje velika planina i ispunja svu zemlju.' (Dan. 2:35, 45)" (R409:6)

"Stijene" "Kako nevolja bude rasla, ljudi će tražiti, ali uzaludno, zaštitu u 'špiljama' i pećinama, u velikim stijenama i tvrđavama društva (slobodnom zidarstvu, bratovštinama (Odd Fellowship), sindikatima, cehovima, trustovima i svim društvima, sekularnim i eklezijastičkim) te u planinama (vladama) zemaljskim; govoreći: 'Padnite na nas (pokrijte, zaštitite nas) i sakrijte nas od lica Onoga koji sjedi na prijestolju, i od gnjeva Janjeta; jer došao je onaj veliki dan njegova gnjeva.' (Otkr. 6:15-17)" (B139)

OTKRIVENJE 7. POGLAVLJE

7:1-3 — "A nakon toga vidio sam četiri anđela gdje stoje na četiri ugla zemlje, držeći četiri vjetra zemaljska, da vjetar ne puše na zemlju ni na more ni na ikoje stablo. I vidio sam drugog anđela kako uzlazi s istoka, koji je imao pečat živoga Boga: i on povika snažnim glasom četvorici anđela kojima je bilo dano da naude zemlji i moru, govoreći: Ne naudite ni zemlji ni moru ni stablima dok ne zapečatimo sluge Boga našega na čelima njihovim."

"... ovi simbolični vjetrovi predstavljaju sukob, anarhiju, veliko vrijeme nevolje koje je božanskom moći zadržano pod kontrolom sve do dovršetka djela žetve — pečaćenja živih članova izabrane klase Sadašnjom istinom. Odavno smo istaknuli da će ova četiri vjetra, kad se oslobode i spoje, sačinjavati vihor, što je simbolična slika korištena u Bibliji za predstavljanje približavanja velikog vremena nevolje..."

"Dodatna misao je da ovi vjetrovi ili sile zraka, držani pod kontrolom, predstavljaju pale anđele, čiji je knez Sotona, 'knez vlasti zraka'. Naša je misao da bi zli anđeli odavno nanijeli štetu simboličnoj zemlji, moru i stablima, da ih nije obuzdavala božanska moć. Simbolično, zemlja predstavlja organizirano društvo; more predstavlja neorganizirane mase, a stabla predstavljaju kućanstvo vjere. Iznenadno oslobađanje palih anđela dobro će objasniti iznenadnost nadolazeće nevolje, što je posvuda u Pismima jedno od njezinih posebnih obilježja: 'u jednom satu'; 'iznenada kao trudovi na trudnicu'; 'kao što je bilo u danima Noinim' i 'kao što je bilo u danima Lotovim'." (R4822:6)

Oslobađanje četiri vjetra "Bog sada oslobađa vjetrove sukoba. On dopušta nacijama da idu vlastitim putem, kako bi sebi i drugima dokazale da nisu ono što tvrde da jesu te kako bi ih ponizio do prašine. Tako će biti dovedene do toga da shvate vlastitu bespomoćnost i svoju silnu potrebu za Bogom. (Otkr. 7:1-3)"

"Dok se osvrćemo na proteklih tisuću godina, možemo vidjeti da je Bog držao narode na zemlji više-manje pod kontrolom, dopuštajući im da idu samo do određene granice u bilo kojem trenutku. U suprotnom bi se već odavno sami uništili. Srca palog čovječanstva toliko su sebična da bi, da je čovječanstvu bilo dopušteno ići do kraja, rasa bila uništena mnogo prije ovoga. Ali došlo je Božje pravo vrijeme da oslobodi vjetrove sukoba, s rezultatom da se dugo očekivana oluja sručila u bijesu na svijet. Nevolja se širi iz nacije u naciju i izgleda kao da će u konačnici svaka nacija biti uključena — zasigurno svaka koja je činila dio starog Rimskog Carstva. (Dan. 2:44) Hoće li se sukob proširiti izvan granica rimske vladavine ne znamo — niti hoće li uključiti Ameriku. Ovdje ima mnogo kršćanskog ispovijedanja, vanjskog oblika pobožnosti lišenog njezine moći. Shodno tome, čini se jedva mogućim da će Amerika izbjeći puni udio u sudu nacija." (OV433)

"Ovaj simbolični odlomak govori o četiri anđela koji stoje na četiri ugla zemlje i drže četiri vjetra da ne pušu na zemlju ni na more 'dok ne zapečatimo sluge Boga našega na čelima njihovim'. Prema našem razumijevanju, mi smo upravo u vremenu kada se Božje sluge pečate na čelima. Čelo predstavlja intelekt; a biti 'zapečaćen na čelu' znači biti intelektualno označen."

"Naznaka je da će u ovom vremenu, na kraju ovog Evanđeoskog doba, Bog svojim slugama dati neki intelektualni znak koji nitko drugi neće imati; da će postojati veliko djelo pečaćenja; a oni u savršenom skladu s Bogom bit će njegove sluge u djelu pečaćenja. Pečat je istina. 'Upoznat ćete istinu i istina će vas osloboditi.' (Ivan 8:32) Istina će na čelima označiti one koji je primaju, žigošući ih na način na koji drugi iz čovječanstva nisu označeni ili žigosani." (R4880:5)

U vezi s ovim "pečaćenjem" "Dok proslavljeni članovi Kraljevstva s one strane vela vrše djelo oblikovanja tijeka sadašnjih događaja i pripremanja za slavnu vladavinu, oni s ove strane vela također imaju važno djelo. Njihova je misija okupiti izabrane i zapečatiti ih na čelu (intelektualno) spoznajom istine (Otkr. 7:3); odvojiti pšenicu od kukolja srpom Sadašnje istine; i proglasiti Sionu ovu važnu poruku 'Tvoj Bog kraljuje!' I to djelo brzo napreduje, i svi vjerni, zapečaćeni, zauzvrat su marljivo angažirani u pečaćenju drugih; i uskoro će to veliko djelo biti dovršeno — svi izabrani sabrani i proslavljeni." (C303)

"Pečaćenje" Tko su "anđeli" ili "glasnici"? "... pečaćenje napreduje. Svakodnevno i svakog sata Božji sveci bivaju traženi i pečaćeni 'na svojim čelima' (intelektualno) jasnim shvaćanjem 'tajne Božje' koja je do sada djelomično bila čuvana u tajnosti, ali se sada očituje svecima, prema volji Božjoj — budući da je tajna Božja pri kraju. (Otkr. 10:7; Rim. 16:25, 26) 'Anđeli' ili glasnici koji vrše ovo pečaćenje (Otkr. 7:1) isti su oni glasnici na koje je mislio naš Gospodin kada je izjavio da će u žetvi ili na kraju ovog doba poslati svoje glasnike uz zvuk velike trube (sedme trube), da skupe njegove izabrane s jednog kraja neba do drugog. Svako posvećeno Božje dijete koje primi istinu odmah shvaća svoju dužnost i privilegiju prenošenja te istine drugima. Ono čuje nalog: 'Idite u vinograd'; i 'Onaj tko žanje, prima plaću i skuplja plod za vječni život.' To su Gospodnji 'anđeli' — glasnici ili sluge. Pečaćenje i skupljanje, kako ih razumijemo, odnose se na istu stvar. A nebesa kroz koja ovi glasnici idu pečateći i skupljajući nisu nebo Božjeg prijestolja, već simbolična nebesa koja se tako često spominju u knjizi Otkrivenja, naime, nominalna crkva." (R1279:2)

"Pečaćenje" — (svetim Duhom) Kroz cijelo Evanđeosko doba! "Pečaćenje izabranih u tijeku je gotovo devetnaest stoljeća. Sveukupno, skupljeno od Židova i neznabožaca, bit će 144.000 kraljeva i svećenika Bogu, sljedbenika Janjeta i njegovih sunasljednika u kraljevstvu." (RS232:1)

Pečaćenje u srcu i na čelu "Pisma govore o pečaćenju svetim Duhom kao o nečemu što je nužno za članstvo u Gospodnjoj obitelji uopće. Tko god ne primi pečat, otisak svetog Duha, neće biti kopija dragog Sina Božjeg u srcu i karakteru te ne može biti udružen s njim u kraljevstvu. Pečaćenje je postupno, otisak postaje trajniji iz dana u dan. Ne smijemo razumjeti da je pečaćenje na čelu identično ovom pečaćenju u srcu, iako su ta dva blisko povezana. Mnogi od Gospodnjeg dragog naroda kroz prošlost imali su Gospodnji pečat na svojim srcima i karakterima, ali ne na svojim čelima — nisu imali ono intelektualno znanje o Bogu i njegovom slavnom planu koje je on providio za sve svoje vjerne u sadašnjem vremenu, a koje sada postaje test, dokaz, svjedočanstvo nama da smo u Gospodnjoj milosti i da nam on pokazuje svoje duboke stvari." (R3991:6)

Posebna bilješka o pečaćenju na čelu Iz R5231:5 primijetit će se da je brat Russell ovo "pečaćenje na čelu" primijenio na svih 144.000 — ne samo na one koji su živjeli na kraju Evanđeoskog doba. Rekao je: "... dana nam je slika 144.000 zapečaćenih na čelu. To su isti oni koji su drugdje prikazani kako stoje s Janjetom na Gori Sionu." Međutim, u R3991:6 on je to primijenio samo na one koji žive na kraju Evanđeoskog doba. Tako: "... Ne smijemo razumjeti da je pečaćenje na čelu

identično ovom pečaćenju u srcu, iako su ta dva blisko povezana. Mnogi od Gospodnjeg naroda kroz prošlost imali su Gospodnji pečat na svojim srcima i karakterima, ali ne na svojim čelima." Ovo nije nužno proturječnost, već prije ista stvar sagledana s dva različita stajališta. (Slično kao pitanje Nadaba i Abihua, kao što je sugerirano u fusnoti T40.) Svih 144.000, koji će 'svoj poziv i izbor učiniti sigurnim', u jednom smislu riječi bit će zapečaćeni znanjem dubljih elemenata Istine koji su mogli biti "Sadašnja istina" u bilo kojem trenutku tijekom Evanđeoskog doba. S druge strane, kao što je sugerirano u ranijem članku (1907.), samo će oni od 144.000 koji su živjeli na kraju doba imati — "... to intelektualno znanje o Bogu i njegovom slavnom planu koje je on providio za sve vjerne u sadašnjem vremenu, a koje sada postaje test, dokaz, svjedočanstvo nama da smo u Gospodnjoj milosti i da nam on pokazuje svoje duboke stvari." (R3991:6)

7:4-8 — "I čuo sam broj onih koji su bili zapečaćeni: i bilo je zapečaćenih sto četrdeset i četiri tisuće iz svih plemena djece Izraelove. Iz plemena Judina bilo je zapečaćeno dvanaest tisuća. Iz plemena Rubenova bilo je zapečaćeno dvanaest tisuća. Iz plemena Gadova bilo je zapečaćeno dvanaest tisuća. Iz plemena Ašerova bilo je zapečaćeno dvanaest tisuća. Iz plemena Naftalijeva bilo je zapečaćeno dvanaest tisuća. Iz plemena Manašeova bilo je zapečaćeno dvanaest tisuća. Iz plemena Šimunova bilo je zapečaćeno dvanaest tisuća. Iz plemena Levijeva bilo je zapečaćeno dvanaest tisuća. Iz plemena Jisakarova bilo je zapečaćeno dvanaest tisuća. Iz plemena Zebulunova bilo je zapečaćeno dvanaest tisuća. Iz plemena Josipova bilo je zapečaćeno dvanaest tisuća. Iz plemena Benjaminova bilo je zapečaćeno dvanaest tisuća."

"... dana nam je slika 144.000, zapečaćenih na svojim čelima. To su isti oni koji su drugdje prikazani kako stoje s Janjetom na Gori Sionu i pjevaju pjesmu koju nitko osim njih samih ne bi mogao naučiti pjevati. (Otkr. 14:1-3) Opet, ovi su prikazani kako su s Janjetom, stojeći na staklenom moru. (Otkr. 15:2, 3) Tako se na razne načine čini da ova skupina predstavlja one same izabrane, svetu nekolicinu, malo stado, kojima će Otac po svojoj dobroj volji dati Tisućgodišnje Kraljevstvo, kao sunasljednicima sa svojim Gospodinom i Otkupiteljem. U Otkr. 7:4 čitamo da su ovi iz dvanaest plemena Izraelovih — 12.000 iz svakog plemena. Istraživači Biblije razumiju da to znači kako je Bog prvotno uredio da se puni broj izabranih uzme od prirodnog Izraela, kao da nije znao da će prirodni Izrael odbaciti Gospodina i razapeti ga. Plan je bio postavljen na izraelskoj osnovi, iako je Bog unaprijed znao da Izrael neće dobiti ono što je tražio (glavni blagoslov), nego da će to dobiti izabranje, a ostatak tog naroda bit će privremeno zaslijepljen, sve dok se ne dovrši skupljanje izabranih. (Rim. 11:7, 25-33)" (RS231:6)

"Sjeme" = 12.000 iz svakog od dvanaest plemena! Jehova-Bog je unaprijed znao da će se tjelesni Izrael pokazati nedostojnim postati to "sjeme" Abrahamovo, koje je u svoje vrijeme trebalo blagosloviti sve nacije (obitelji) na zemlji. (Post. 22:18) Ipak, Jehova-Bog je volio Abrahama i obećao mu da će njegovo sjeme biti taj blagoslivljatelj! Ali kako, u ovim okolnostima? Ovdje se opet odražava Jehovino predznanje, jer nije li također rekao Abrahamu da će njegovo sjeme biti kao "pijesak" na obali mora, a također kao "zvijezde" nebeske? Možda bi se za Abrahama ovo obećanje (Post. 22:17) odnosilo samo na njegove tjelesne potomke. Kako je mogao znati za bilo koje drugo sjeme? Pa ipak, Abraham je također trebao biti "otac" "duhovnog sjemena"! Zapravo, prirodno sjeme, zbog toga što nije imalo Abrahamovu vjeru, bilo je doista nedostojno da se uopće naziva Abrahamovom djecom. (Ivan 8:39) Istina je, Abrahamovi potomci, pripadnici nacije Izraela, bili su prvi počašćeni privilegijom da se poistovjete sa "sjemenom" obećanja. To je ono što impliciraju Jehovine riječi njima na brdu Sinaj: Izl. 19:5, 6 — "... stoga sada, ako budete doista slušali moj glas i držali moj savez, bit ćete mi posebno blago iznad svih naroda: i bit ćete mi kraljevstvo svećenika i sveti narod." Na to su oni, naravno, pristali. (Izl. 19:8) Međutim, malo po malo, sve su se više udaljavali od ovoga ideala! I kako bi bilo barem nekih Abrahamovih tjelesnih potomaka spremnih za poistovjećivanje s tim "sjemenom", Bog im je dao Zakon na brdu Sinaj, koji im je, zajedno sa svojim savezom, trebao pružiti dodatnu inspiraciju za dostojnost. Pavao je to ovako sročio: Gal. 3:19 — "... on je dometnut zbog prijestupā, dok ne dođe sjeme kojemu je dano obećanje." I tako se, kada je Isus došao, odazvalo nekoliko pripadnika Abrahamovog prirodnog sjemena — učenici i drugi — ali tako malo da izvještaj izjavljuje: Ivan 1:11 — "K svojima je došao, a njegovi ga ne primiše." Treba se prisjetiti da je izvorno trebalo biti 144.000 — 12.000 iz svakog od 12 plemena Izraelovih kako je navedeno u Otkr. 7:4-8 — da bi sačinjavali to takozvano 'sjeme' Abrahamovo. A budući da se samo vrlo mali broj Abrahamovog prirodnog sjemena pokazao dostojnim, neznabošci su bili pozvani da nadoknade taj nedostatak. "Ali nije bilo dovoljno onih svetih da upotpune izabranje. Stoga je božanskom milošću poruka prenesena neznabošcima... Tijekom stoljeća koja su uslijedila, neznabošci koji su se odazvali Božjem pozivu bili su prihvaćeni i rođeni svetim Duhom te ubrojeni kao pravi Izraelci, kao duhovni članovi Abrahamovog sjemena, kao baštinici, zajedno s izabranim Židovima, u prvo uskrsnuće, prema Božjem obećanju danom Abrahamu — dok je prirodni Izrael još uvijek baštinik Božjih sekundarnih obećanja." (R5231:6)

Da prirodni Izrael — židovska nacija — neće uspjeti postići članstvo u "sjemenu" koje je trebalo biti kao nebeske "zvijezde", bilo je već naznačeno kada im je prorok Hošea objavio: Hošea 4:6 — "Moj narod [Izrael] gine jer nema znanja: budući da si ti odbacio znanje, i ja ću odbaciti tebe, da mi više ne budeš svećenik: budući da si zaboravio zakon svoga Boga, i ja ću zaboraviti tvoju djecu."

Ali tek kada im je sam Isus objavio da im se njihova "kuća" ostavlja pustom (Mat. 23:38), bili su konačno odsječeni! Ovdje je drevni Izrael zamijenjen drugim Izraelom — nacijom, takoreći, koju je Bog podigao da prirodni Izrael potakne na ljubomoru (Pnz. 32:21); nacijom koja se prije nije nazivala Njegovim imenom. (Iza. 65:1) To je nacija kojoj se Petar obraća kada piše: 1. Petr. 2:5, 9 — "Vi ste... sveto svećenstvo... izabrani rod, kraljevsko svećenstvo, sveti narod, poseban narod..." A to su ujedno i oni koji se spominju u Otkr. 5:10 kao oni koji su učinjeni "Bogu našemu, kraljevima i svećenicima" da kraljuju na zemlji.

Stoga je jasno da su 144.000 iz Otkr. 7:4-8 "sjeme" Abrahamovo, koje će na kraju blagosloviti sve nacije (obitelji) na zemlji, a za koje apostol Pavao kaže: Gal. 3:29 — "... Ako ste Kristovi [članovi njegovog tijela], onda ste [zajedno s Isusom, Glavom] Abrahamovo sjeme i baštinici po obećanju." (Post. 22:18)

"Iako su mnogi Izraelci bili raspršeni među okolnim nacijama, iz svetopisamskih izvještaja očito je da je cijela nacija — svako pleme — bila zastupljena u Palestini nakon povratka iz babilonskog sužanjstva. Tako je Isus govorio da je njegovo djelo namijenjeno dvanaest plemena Izraelovih, a to

su činili i apostoli. Zapravo, oni sveti od Židova koji su čuli poziv, koji su se odazvali, koji su bili rođeni svetim Duhom te koji su tako postali duhovni Izraelci i sinovi Božji — bili su iz svih raznih plemena, iz nekih više, iz nekih manje. Oni su sačinjavali taj dio predodređenih 144.000. Ali nije bilo dovoljno onih svetih da upotpune izabranje. Stoga je božanskom milošću poruka prenesena neznabošcima." (R5231:6)

144.000 (12.000 iz svakog plemena) "Malo stado u ovoj simbolizaciji Otkrivenja prikazano je kao 144.000, 12.000 iz svakog plemena Izraelova. Prirodni Izrael bio je tipičan (predslikovni) narod. Stvarni Izrael Božji je Duhovni Izrael. Međutim, obećanja i prilike išle su najprije Prirodnom Izraelu; a onima iz svih plemena koji su bili u pravom stanju srca i primili Učitelja bila je darovana sloboda da postanu članovi Doma Sinova. (Ivan 1:12) Ostatak tog naroda bio je odbačen od sudjelovanja u najvećem blagoslovu — kako bi naknadno u Tisućgodišnjem dobu dobio priliku dostići niži blagoslov. Njihovo odbacivanje ostavilo je prazna mjesta u određenim brojevima dvanaest plemena; a upravo na ta prazna mjesta Gospodin je tijekom ovog Evanđeoskog doba pozivao one koji imaju uši da čuju Istinu i koji imaju iskrenu želju da je prihvate. Mnogo će ih više biti pozvano nego što će ih biti izabrano za ovo mjesto. Svijet općenito nije pozvan, nego samo oni koji imaju uši da čuju." (SM727)

"Sada kada je došao u Izrael da ih odabere, nije ih bilo dovoljno, a većinom su bili iz jednog plemena. Gotovo svi su potekli od Jude. Naš Gospodin je potekao od Jude, a većina ostalih također, koliko nam je poznato. Pavao je bio iz plemena Benjaminova, a ne znamo iz kojih su plemena bili ostali; bio je određen broj onih koji su ondje primljeni, ali ne dovoljno da bi se popunilo onih sto četrdeset i četiri tisuće. Možemo pretpostaviti da nije bilo više od deset ili dvanaest tisuća onih Izraelaca koji su ikada postali članovi Kristovog Tijela. Bi li Gospodin prekršio to uređenje? Ne; Gospodin kaže: Ovo su Duhovni Izraelci koje sam imao na umu, ta prirodna plemena bila su samo vanjska ljuska, takoreći, a stvarna srž stvari iz moje perspektive bio je Duhovni Izrael. I dalje ću zadržati tu metodu govorenja o njima kao o dvanaest plemena. Sada imamo poneke iz svakog od ovih plemena, a ja ću ih popuniti iz svih nacija, rodova, naroda i jezika; i bilo je potrebno cijelo ovo Evanđeosko doba da se to učini. Ne znam kojemu sam plemenu ja dodijeljen, i nije me briga; to je tek vanjska figura, i kakvu to razliku čini? Svi smo mi jedna družina..." (Q606)

"Razumijemo da Pisma poučavaju kako ovaj izabrani broj iznosi 144.000." (R3834:2)

Dvanaest plemena — Židovi i neznabošci "To usvojenje, kako nas apostol obavještava, primarno je bilo baština Izraela, ali budući da u Izraelu nije bilo dovoljnog broja onih koji su bili spremni upotpuniti predodređeni broj onih koji će biti usvojeni, nakon prihvaćanja Izraelovog ostatka, 'Bog je doista pohodio neznabošce, da iz njih izabere narod za svoje ime', da budu sinovi Božji, sunasljednici s Kristom, a to je bilo unaprijed poznato i prorečeno kroz proroke. (Rim. 9:4, 29-33; Djela 15:14)" (E177)

Više o 144.000 12.000 iz svakog plemena "Kršćansko krštenje za neznabošce bilo je nova stvar. Ono je simboliziralo cijepljenje grana divlje masline na izraelsko drvo masline. Bilo je to uranjanje stranaca u tijelo Mesijino, čime su postajali sunasljednicima sa Židovima od dvanaest plemena duhovnog Izraela, čiji je ukupan broj trebao biti 144.000 — dvanaest tisuća iz svakog plemena. (Otkr. 2:9; 3:9; 7:1-8; 14:1-5) Oni uzeti među neznabošcima bili su divlje grane masline nacijepljene na dobro stablo masline, čime su nadomjestili broj koji je nedostajao da se upotpuni to Kristovo tijelo." (R5964:6)

Efrajim i Dan! Barem antitipski, Dan je izgubio svoje mjesto među 12 plemena! Ali zašto? Jakovljevo proročanstvo na samrtnoj postelji te kasnija povijest drevnog plemena prilično su znakoviti.

"Jakov je prorekao da će to biti Dan 'onaj koji ujeda konje za pete, tako da će jahač pasti unatrag.' (Post. 49:17) Konji su simboli doktrina.[1] Dan očito predstavlja klasu koja zadire u doktrine, što rezultira padom Novog Stvorenja. Proučavanje povijesti plemena Dana to potvrđuje. Izvorno, Danu je dan jedan od najboljih dijelova Palestine, jedan od najplodnijih i najsigurnijih. Bio je potpuno okružen sa svoja dva bratska plemena, Efrajimom i Benjaminom, dok se na jugoistoku i jugu spajao s Judom te je tako bio okružen trima najmoćnijim državama čitave konfederacije. Danovci, međutim, nisu uspjeli osvojiti zemlju koja im je prvotno dodijeljena (što predstavlja neuspjeh Novog Stvorenja da odnese pobjedu nad umom tijela) te su odabrali drugu baštinu na dalekom sjeveru (Suci 18:1-31). Ovaj odabir najdaljeg sjevera podsjeća na sličan Sotonin izbor (Iza. 14:13) i sugerira da su Nova Stvorenja klase Dana odvedena od svoje izvorne baštine zbog ambicije. Kontekst ukazuje na nerazumno visoko vrednovanje vlastitog rasuđivanja te na namjerno uplitanje u svećeničku službu, a možemo prosuditi da je to bio čest prijestup onih koji čine taj veliki grijeh koji leži odmah iza grijeha oholosti. (Ps. 19:13; 2. Sam. 6:6, 7)" (Dovršena tajna, str. 133) [1] Bijeli konj, simbol za "čiste nauke". (R774:6)

Efrajim je često prototip nominalnog kršćanstva; ali ovdje vjerujemo da on može biti prototip Velikog Mnoštva, čiji pripadnici, iako "pozvani" u jednoj nadi svog poziva (Efež. 4:4) i "prihvaćeni" u Ljubljenom (Efež. 1:6), propuštaju učiniti svoj "izbor" sigurnim. (1. Sol. 1:4; 2. Petr. 1:10) Budući da su u mnogočemu poput svjetovne crkve s kojom se često poistovjećuju, oni se "miješaju" s ljudima u zemlji (Hošea 7:8a) i piju od duha koji ih ubrzo opije. (Iza. 28:1) Rezultat je taj da, iako ljube pravednost, oni ne mrze bezakonje dovoljno da bi se potpuno odvojili za Gospodina. Njihova se "vizija" ubrzo zamagli te se spotiču zbog grešaka u rasuđivanju (Iza. 28:7)... Kakva je korist od pogače koja je tek napola pečena? Pa, prorok uspoređuje Efrajima s pogačom koja nije prevrnuta. (Hošea 7:8b)

[2] Tako Dan predstavlja one od posvećenih koji čine "grijeh na smrt" — klasu Druge smrti; a Efrajim one koji će biti pozvani proći kroz veliku nevolju (Otkr. 7:14), radi uništenja tijela, da bi njihov duh bio spašen u dan Gospodina Isusa. (1. Kor. 5:5) Obje klase gube svoje mjesto među tim samim izabranicima (plemenima), predočenima ugraviranim "kamenjem" na naramenicama i naprsniku Svjetskog Velikog Svećenika. [2] Vidjeti C316

"Lavić" PRAVI — Juda (Post. 49:8) KRIVOTVORINA — Dan (Pnz. 33:22; Post. 49:17)

7:9, 10 — "Nakon toga pogledao sam i, gle, veliko mnoštvo, koje nitko nije mogao izbrojiti, iz svih naroda, rodova, pukova i jezika, stajalo je pred prijestoljem i pred Janjetom, odjeveno u bijele haljine, s palmama u rukama svojim; i vikali su snažnim glasom, govoreći: Spasenje pripada Bogu našemu koji sjedi na prijestolju i Janjetu."

"Nakon što je govorio o pečaćenju klase izabranih, duhovnog Izraela, posebnog naroda, revnog za dobra djela, malog stada, nevjeste, pobjednika, određenog broja, 'sto četrdeset i četiri tisuće', okupljenih iz Babilona prije nego što

se vjetrovi velike nevolje oslobode na svijet, a svi oni nose pečat ili znak Božje milosti na svojim čelima — primjetan intelektualni dokaz božanske milosti, otisak duha istine kao i riječi istine, naš nam Gospodin pokazuje 'veliko mnoštvo' njegovih sljedbenika, 'čiji broj nitko ne može odrediti' (to jest, to nije unaprijed određen ili fiksni broj — nitko nije bio pozvan da bude iz ove čete), koji će naposljetku stajati pred Gospodinom 'odjeveni u bijele haljine, s palmama u rukama svojim', vičući: 'Spasenje Bogu našemu koji sjedi na prijestolju i Janjetu.' Pitanje glasi: Tko su ovi koji nisu nevjesta, klasa izabranih, pobjednici? Odgovor je: 'To su oni koji dolaze iz velike nevolje i koji su oprali svoje haljine i ubijelili ih u krvi Janjetovoj. Zato su oni pred prijestoljem Božjim i služe mu dan i noć u njegovom hramu.' (Otkr. 7:9, 10, 13-15)"

"Znakovi razlikovanja između ovog 'velikog mnoštva' i 'malog stada' vrlo su izraženi, kako s obzirom na njihov sadašnji put, tako i na njihov budući blagoslov. Vjerni pobjednici bdiju i čuvaju svoje haljine neokaljanima od svijeta. A to je dano kao jedan od posebnih uvjeta prihvaćanja kao 'pobjednika' u sunasljedstvo s Gospodinom: 'nisu okaljali svojih haljina.' (Otkr. 3:4) Oni su sačuvali 'svoje haljine neokaljanima od svijeta.' Nisu bili voljni dopustiti grijehu da ih kontaminira i da ih odvoji od Gospodina, već su brzo zatražili i dobili dragocjenu krv da ukloni svaku mrlju. Oni su tako srčano protiv grijeha i tako ustrajni u očuvanju ove haljine neokaljanom da zlotvor nad njima ne može preuzeti vlast: 'zli ga ne dotiče.' (1. Ivanova 5:18) Sve to ukazuje na potpuno podlaganje njihovih volja Kristovoj volji; oni su 'mrtvi s njim' i stoga nisu mogli svojevoljno prakticirati grijeh. Njihova je nagrada kruna života, besmrtnost, da sjede na prijestolju i da tvore hram kojemu je naš Gospodin zaglavni kamen, glavni ugaoni kamen. Sada nasuprot njima usporedite 'veliko mnoštvo': nemajući intenzivnu ljubav i revnost pobjednika, oni ne čuvaju svoju haljinu s dovoljnom pažnjom te kao rezultat toga gube sve nagrade obećane pobjednicima; i, ne uspjevši u utrci, ne bi dobili ništa da nije bilo milosti našeg Gospodina." (R2160:6-2161:2)

Veliko Mnoštvo (nevjerne sluge)! "Pozivamo se na Otkr. 7:9-17. Tamo vidimo nevjerne sluge nakon što su prošli uz plač i škrgut zuba kroz veliku nevolju koja obilježava sam kraj Doba. Vidimo da će njihova teška iskustva u mnogima od njih proizvesti takvu promjenu da će radosno klicati svom Gospodinu i radovati se što su sluge u Njegovom Hramu i pred Njegovim prijestoljem. Vjernost u korištenju njihovih talenata dala bi ovoj klasi mjesto s njihovim Gospodinom na Njegovom Prijestolju, baš kao što je obećao. (Otkr. 3:21) Ali u Njegovoj velikoj milosti, premda ih je odbacio od sudjelovanja u Prijestolju i premda ih je natjerao da prođu kroz zasluženu nevolju zbog njihove nevjernosti, On će im ipak dopustiti da izađu kroz tu nevolju, perući svoje haljine u zasluzi Njegove žrtve. Onima koji budu ispravno poučeni ovim iskustvima On će dati palmu pobjede, ali ne i krunu; jer ona je rezervirana samo za vjerne sluge." (SM514)

"Veliko Mnoštvo" "Klasa koja dopušta da se mrlje nakupljaju na njezinim haljinama jest 'veliko mnoštvo, čiji broj nitko ne zna'. (Otkr. 7:9) To jest, oni nisu utvrđen ili fiksni broj kao što je to klasa nevjeste. Oni moraju proći kroz veliku nevolju, oprati svoje haljine, sve zaprljane i zamazane, u krvi Janjetovoj. Ovi će tada stajati pred prijestoljem, služit će Bogu dan i noć u njegovom hramu. Klasa nevjeste bit će Hram: ili, u drugom prikazu, oni će sjediti na Mesijanskom Prijestolju sa svojim Gospodinom i Zaručnikom. Ovi različiti prikazi daju različite faze počašćene pozicije i djela Kristovog Tijela u slavi. Za ove se govori da nose krune, za druge da nose samo palmine grane, što ukazuje na konačnu pobjedu."

"Kako nam je drago što se naš dragi nebeski Otac milosrdno pobrinuo za one koji zbog nedostatka dovoljne revnosti i vjernosti gube 'Nagradu visokog poziva'! Radujemo se što ni 'lude djevice' ne gube sve, nego će se kroz suze i patnju duše ipak u potpunosti vratiti Gospodinu. Oni će svoj životni put završiti smrću. Za njih je to prisilno uništenje tijela. Premda su ušli u savez da će ga dragovoljno žrtvovati, to nisu uspjeli učiniti. Oni vole Gospodina i vole pravednost, ali ne u tolikoj mjeri da bi bili potpuno lojalni i vjerni te stoga moraju biti strogo kažnjeni kako bi njihov duh bio spašen u dan Gospodina Isusa." (R5924:5)

"Oni su propustili svoju priliku da postanu članovi Nevjeste; ali oni su, ipak, djevice, čiste u namjerama svoga srca. Oni gube nagradu, ali kasnije, kroz teška iskušenja, dobivaju udio na svadbenoj gozbi sa Zaručnikom i Nevjestom kao 'djevice njezine pratilje koje je slijede'; i one će biti privedene pred Kralja." (F127)

Zanimljivo je primijetiti da Weymouth prevodi Otkr. 7:12 kako slijedi: "Našem Bogu koji sjedi na prijestolju i Janjetu dugujemo svoje spasenje!"

7:11, 12 — "I svi su anđeli stajali oko prijestolja i oko starješina i četiri bića, i padoše pred prijestoljem na svoja lica te se pokloniše Bogu, govoreći: Amen! Blagoslov i slava i mudrost i zahvaljivanje i čast i moć i snaga neka su Bogu našemu u vijeke vjekova. Amen."

Anđeli "sinovi Božji" "Anđeoski sinovi Božji 'klicali su od radosti' (Job 38:7) u zoru tjedna stvaranja zemlje i nakon što su svjedočili korak po korak razvoju, napokon su vidjeli čovjeka, njezina kralja, stvorenog na božansku sliku. Zatim je došao pad zbog neposlušnosti u grijeh i smrt, zastrašujuća iskustva palih anđela koji nisu sačuvali svoje prvo stanje te sebična i krvava povijest čovjeka pod vladavinom Grijeha i Smrti. Zatim sukcesivno slijedi iskupljenje, odabir Pomazanika (glave i tijela) kroz žrtvu i uspostava Mesijanskog Kraljevstva s njegovom predivnom obnovom svega onoga što je Bog govorio na usta svih svojih svetih proroka od postanka svijeta. Zaista nije čudo da će biti klicanja na nebu i na zemlji kada sva Jehovina inteligentna stvorenja budu na taj način promatrala duljine, visine, širine i dubine, ne samo Božje Ljubavi, već i Njegove Pravde, Mudrosti i Moći." (F51)

Možda anđeli na koje se ovdje misli, a koji bi sada iskazivali čast i slavili Boga — jesu isti ti "sinovi Božji" koji su klicali od radosti u zoru velikog tjedna stvaranja zemlje. (Job 38:7; vidi također F51) Najprije su stajali oko prijestolja; a zatim padoše na svoja lica pred prijestoljem, da bi odali počast našem Bogu. Oni su sada mogli sagledati, takoreći, puni opseg Božjeg plana i objavu njegova karaktera. To implicira činjenica da je scena s prijestoljem — koje predstavlja autoritet i suverenitet Boga — pred kojom su ovdje pali uključivala "starješine" i "četiri živa bića".

Stoga nije čudo što su ti anđeli uskliknuli: "Amen" — tako neka bude; i "Blagoslov i slava, i mudrost i zahvaljivanje, i čast i moć, i snaga, neka se pripišu Bogu našemu, u vijeke vjekova!" (Otkr. 7:12 — prijevod Weymouth)

7:13-17 — "Tada mi je odgovorio jedan od starješina, rekavši: Tko su ovi odjeveni u bijele haljine? I odakle su došli? A ja mu rekoh: Gospodine, ti znaš. A on mi reče: To su oni koji dolaze iz velike nevolje i koji su oprali svoje haljine i ubijelili ih u krvi Janjetovoj. Zato su oni pred prijestoljem Božjim i služe mu dan i noć u hramu njegovu:

i onaj koji sjedi na prijestolju prebivat će među njima. Neće više ogladnjeti niti će više ožednjeti; niti će sunce na njih padati niti ikakva žega. Jer Janje, koje je usred prijestolja, hranit će ih i voditi na žive izvore vōdā: i Bog će otrti svaku suzu s njihovih očiju."

Možda je "starješina" koji sada govori Mojsijevo svjedočanstvo, s obzirom na "veliko mnoštvo", proročanski dano u vezi s rođenjem Benjamina, Josipovog brata. To glasi: Post. 35:16-19 — "... i Rahela je osjetila trudove te je imala teški porođaj. A kada joj je bilo najteže, babica joj reče: Ne boj se, imat ćeš i ovoga sina. A kada joj je duša izlazila (jer je umirala), nazva mu ona ime Benoni, no njegov ga otac prozva Benjamin. I Rahela umrije te bi pokopana na putu za Efratu, to jest Betlehem."

"Istraživači Biblije, shvaćajući da je Josip bio slika Mesije, mišljenja su da je Benjamin, Josipov mlađi brat od iste majke, također bio slika. Kao što su Abrahamove žene bile predočbe različitih saveza, tako se čini da Istraživači Biblije vide da je Rahela, majka Josipa i Benjamina, bila predslika posebnog saveza — saveza žrtve, koji je djelovao tijekom ovog Evanđeoskog doba i koji donosi dvije jasno odvojene klase svetaca. Čini se da su te dvije klase svetaca predočene u Josipu i Benjaminu. Najviša klasa predstavljena je u Josipu — Mesiji — klasi koja uključuje posebno vjerne ljude tijekom ovog Evanđeoskog doba — Isusa i sve njegove sljedbenike u Njegovim stopama. Ova će klasa na kraju, kako je predočeno Josipom, dospjeti do carskog prijestolja, postajući Kraljem ili Vladarom svemira, odmah do Svemogućeg Stvoritelja, kojeg predočava Faraon, koji je uzeo Josipa iz tamnice smrti i visoko ga uzvisio da bude odmah do njega u moći i velikoj slavi."

"Mnogim je Istraživačima Biblije očito promaknulo, sve donedavno, da se tijekom ovog Evanđeoskog doba razvijaju dvije klase svetih kršćana — viša klasa, predočena Josipom, i niža klasa, predočena Benjaminom. Riječ Benjamin znači 'sin moje desnice'. Ime Benoni — 'sin moje boli' — dala mu je njegova majka, koja je umrla pri njegovom porodu. Antitipska pouka ovdje bi bila da ovaj posebni savez, predočen u Raheli, rađa izabranu crkvu, Mesiju, kojoj je Isus Glava, a također će roditi još jednu klasu, a zatim prestati — isteći — i više ne rađati. Sekundarna se klasa u Pismu označava kao sveci velike nevolje, pri čemu je iznesena izjava da će 'izaći iz velike nevolje' u blagoslov koji će baštiniti. Štoviše, ova je klasa predstavljena kao mnogo brojnija od još počašćenije klase, predočene Josipom." (R5231:3, 5)

"Ima razloga da Benjamina smatramo predslikom 'velikog mnoštva'. Razlog je ovaj: njegovo ime, Benjamin, znači 'sin moje boli'.[1] Rođen je u tuzi i mukama rađanja, baš kao što će 'veliko mnoštvo' 'izaći iz velike nevolje'. Njegova je majka umrla rađajući ga — kao što očekujemo da duhovno obilježje Abrahamovog saveza u potpunosti nestane s promjenom onih koji će sačinjavati 'veliko mnoštvo'." (R4437:1) [1] Vidi Post. 35:18 — rubna bilješka; očito je ovdje riječ o omašci u govoru (lapsus linguae), jer ime "Benoni", a ne "Benjamin", znači sin moje boli.

Veliko Mnoštvo — njegova nevolja "Ovo malo stado ni na koji način ne sačinjava cijeli Božji dom. Ne, Božji dom — kućanstvo vjere — velika je klasa, čija je većina još uvijek u nominalnoj Crkvi, okovana njezinim vjerovanjima i sputana njezinim svjetovnim suobličavanjem. Radi njih — kako bi bili privedeni u slobodu sinova Božjih, pa i kroz veliku nevolju (Otkr. 7:14) — rečeno nam je da 'sud mora početi od doma Božjega.' Oni moraju najprije biti oslobođeni, a klasa pobjednika bit će instrumenti u skidanju okova zablude." (R498:3)

Veliko Mnoštvo — Oni su to mogli biti "... ovi iz ove druge čete nemaju poseban i odvojen poziv. Mogli su jednako lako, i s mnogo više zadovoljstva, postići slavu božanske prirode da su iskazali brzu i zdušnu poslušnost. Oni na kraju ipak izlaze kao pobjednici, kao što pokazuje činjenica da su im dodijeljene palmine grane; ali njihov nedostatak revnosti spriječio ih je da budu prihvaćeni kao pripadnici klase pobjednika, onemogućivši time njihovo vječno sunasljedstvo i slavu kao sudionika Novog Stvorenja, kao što ih je lišio i mnoge radosti, mira i zadovoljstva koji pripadaju pobjednicima i u kojima oni uživaju čak i u ovom sadašnjem životu. Mjesto koje će postići očito će umnogome biti slično stanju ili razini anđela." (F93)

Veliko Mnoštvo = sveci nevolje Iza. 34:6 — "Mač GOSPODINOV ispunjen je krvlju, zamašćen je mašću, i krvlju janjaca i jaraca, salom iz bubrega ovnovskih: jer GOSPODIN ima žrtvu u Bosri i veliki pokolj u zemlji Idumejskoj (Edomskoj)." "Kao što sva zemlja Edomska simbolizira cjelokupno 'Kršćanstvo', tako je njezin glavni grad, Bosra, predstavljao Eklezijasticizam, glavnu utvrdu Kršćanstva. Prorok predstavlja Gospodina kao pobjedonosnog ratnika koji vrši veliki pokolj u Edomu, a osobito u Bosri. Ime Bosra znači 'ovčinjak'. Bosra je još i danas poznata po svojim kozama (jarcima), a za pokolj u ovom danu osvete kaže se da je pokolj 'janjaca i jaraca'. (Iza. 34:6) Jarci bi odgovarali 'kukolju', dok bi janjad predstavljala svece nevolje (Otkr. 7:14; 1. Kor. 3:1) koji su propustili iskoristiti prilike koje su im bile dane i nisu trčali tako da bi dobili nagradu svog visokog poziva i koji stoga, iako nisu bili odbačeni od Gospodina, nisu smatrani dostojnima da izbjegnu nevolju kao sazrele 'ovce' — pozvane, izabrane i vjerne." (D17) (Vidi također Otkr. 19:11-16)

Pranje — NE patnja "Neće im njihove patnje oprati haljine, već će u svojim patnjama naučiti cijeniti kao nikada prije svoj odnos s Janjetom Božjim i njegovom pomirbenom zaslugom, te će im vjerom biti dopušteno primijeniti tu zaslugu za svoje čišćenje." (R4036:6) Tako nalazimo da je "veliko mnoštvo" iz Otkr. 7:9 za nas poistovjećeno s onima iz Otkr. 7:14, koji nužno moraju biti izvedeni "iz velike nevolje", perući svoje zamazane haljine da budu bijele u krvi Janjetovoj.

"Božja milost ne može primiti u nebesku savršenost one koji nemaju haljine neokaljane pravednosti; stoga nam se pokazuje da ovi koji nisu pazili na svoju haljinu i sačuvali je bijelom moraju proći kroz teško iskustvo prije nego što mogu u bilo kojem smislu te riječi postati dionici nebeskih milosti. Ova teška iskustva prikazana su u simbolu kao pranje njihovih haljina u velikoj nevolji. Ali da bi se pokazalo kako pokore ili patnje ne bi očistile haljine, premda bi mogle biti nužne kao ispravne kazne i stega, izričito je navedeno da djelotvornost za čišćenje leži u 'krvi Janjetovoj.' Mnogi će na taj način biti očišćeni, pročišćeni, a njihova odjeća, sada zaprljana dodirom sa svijetom, često u ruhu nominalnog kršćanstva, bit će očišćena od svake krive mrlje, kada se, shvativši ludost svog puta, pokajnički obrate Gospodinu i posluže njegovom pomoći." (R2161:2)

"Pripadnici Velikog Mnoštva bit će pobjednici; inače nikada ne bi dobili bilo koji udio u vječnim blagoslovima koje Gospodin upravo sada počinje dijeliti, prilikom svog drugog dolaska, kada će svi njegovi vjerni biti primljeni u nebeski dom, Očev Dom. Oni će na kraju biti pobjednici ili osvajači, zato što će im Gospodin pomoći da prođu, prisiljavajući one iz te klase koji će živjeti na kraju ovog sadašnjeg doba da donesu pozitivnu odluku — da odagnaju svoje strahove i hrabro ne smatraju svoje živote dragocjenima u velikoj nevolji kojom će

ovo doba završiti. Činjenica da će ovi, kada test dođe, kada se dosegne kriza, radije umrijeti nego zatajiti Gospodina, učinit će ih pobjednicima i osigurati im blagoslov opisan u našem tekstu." (R5865:1)

"... pravedno uvježbani stegom, konačno će biti primljeni u duhovno stanje. Imat će vječni, duhovni život kao što ga imaju anđeli, ali će izgubiti nagradu besmrtnosti. Služit će Bogu u njegovom hramu i stajati pred prijestoljem, s palmama u rukama (Otkr. 7:9-17); ali iako će to biti slavno, neće biti toliko slavno kao položaj 'malog stada' pobjednika, koji će biti kraljevi i svećenici Bogu, sjedeći s Isusom na prijestolju kao njegova nevjesta i sunasljednica te s njim okrunjeni besmrtnošću." (A214)

"Prebivat će među njima" A.V. "prebivat će među njima" A.S.V. "prostrt će svoj šator nad njima" E.D. "šatorovat će nad njima" Rotherham "prostrt će svoj šator nad njima" Young's "šatorovat će nad njima" R.S.V. "zaklonit će ih svojom prisutnošću" Lamsa "zaklonit će ih" "zakrilit će ih" "zakrilit će ih svojom skrbi" Knox "širi svoj šator nad njima" Moffatt "zaklonit će ih" Berkeley "zaklonit će ih" A.Tr. "zaklonit će ih" 20th Century "zaklonit će ih"

"Neće više ogladnjeti..." Iza. 49:10 — "Neće ogladnjeti ni ožednjeti; neće ih udarati ni žega ni sunce: jer će ih onaj koji se smilovao na njih voditi, vodit će ih k izvorima vodenim."

Dok su pripadnici Velikog Mnoštva u svojim iskustvima "jarca za Azazela" "poslani u pustinjsko stanje odvojenosti od svijeta, tjerani onamo 'čovjekom prilike' — nepovoljnim okolnostima — da ondje budu batinani nedaćama dok ne spoznaju ispraznost, prijevarnost i potpunu bezvrijednost odobravanja svijeta i dok ne umru sve ljudske nade i ambicije i dok ne budu spremni reći: Neka bude Božja, a ne moja volja!" (T70), bez sumnje će često osjećati glad i žeđ u svojim dušama kako za zajedništvom s pravim svecima, tako i za čistom i nepomućenom istinom. Ne samo to, nego će žega i surovost njihovih nevolja, poput svjetlosti i topline podnevnog sunca, također učiniti njihovu sudbinu krajnje neugodnom. Ipak, sve će to prestati kada budu očišćeni, isprani i pročišćeni te kada "'onaj koji sjedi na prijestolju razapne svoj šator nad njima' (udružit će ih sa sobom i svojom proslavljenom Nevjestom u duhovnom stanju i njegovim službama)." (F127) "Neće više ogladnjeti niti će više ožednjeti; niti će sunce na njih padati niti ikakva žega; jer Janje koje je usred prijestolja hranit će ih i voditi na žive izvore vōdā." (Otkr. 7:16, 17) Očigledno, za ovo Veliko Mnoštvo to će biti trenutak za razmišljanje o onome što je bilo i onome što jest. U tom razmišljanju o prošlosti prisjetit će se onih prilika koje su im bile pružene, u kojima su se mogli boriti vjernije, ali nisu; zatim, razmišljajući o neposrednoj sadašnjosti, shvatit će što su propustili — sunasljedstvo u proslavljenom Kristovom Tijelu. Figurativno, to će uzrokovati da im se oči napune "suzama". Međutim, promatrajući budućnost, bit će im omogućeno zaboraviti ono što je bilo u prošlosti te misliti na ono što postaje njihovo milošću Gospodnjom! Tako će im se "suze" (trenutno razmišljanje o prošloj nevjernosti i neuspjehu da se dosegne najveća čast) otrti s njihovih očiju. Tako će Bog "otrti svaku suzu s njihovih očiju." (Otkr. 7:17)

OTKRIVENJE 8. POGLAVLJE

8:1, 2 — "A kad je otvorio sedmi pečat, nasta muk na nebu oko pola sata. I vidio sam sedam anđela koji stoje pred Bogom; i dano im je sedam truba."

Bit će zapaženo da, iako Ivanovo Otkrivenje izgleda kao jedna povezana cjelina u kojoj događaji naizgled slijede jedan za drugim, povijesno gledano, to zapravo nije tako. Isto razdoblje crkvene povijesti u viziji je obuhvaćeno više puta, ali s različitih stajališta. Tako crkve iz Otkr. 2 i 3 obuhvaćaju cjelokupno razdoblje razvoja crkve, od Efeza na početku Evanđeoskog doba do Laodiceje na njegovom kraju; no to isto razdoblje obuhvaćeno je i pečatima koji su nam naknadno prikazani (Otkr. 6), iako se crkve više ne spominju. Šesti pečat nas čak dovodi do kraja Evanđeoskog doba i početka Tisućgodišnjeg doba; no sedmi pečat ne samo da daje pregled razdoblja obuhvaćenog svim prethodnim šest pečata, već ide i dalje od njih, protežući se do kraja Tisućgodišnjeg doba.

"Čini se da su neki pod dojmom da s obzirom na činjenicu da je sedmi pečat opisan kao otvoren nakon prvih šest, događaji sedmog moraju nužno slijediti one iz prethodnih šest pečata. Neispravnost ovog zaključivanja, međutim, odmah je uočljiva kada imamo na umu da nas transakcije i događaji šest pečata dovode do uvoda u Tisućgodišnju vladavinu, dok su priroda i karakter mnogih događaja sedmog pečata takvi da njihovo ispunjenje moramo pronaći negdje tijekom vladavine Sotone i zla, a prije otvaranja Nove Dispenzacije. Drugim riječima, neizbježan je zaključak da događaji pod sedmim pečatom pokrivaju otprilike isto razdoblje kao i prethodnih šest pečata, naime razdoblje Evanđeoskog doba, te da imaju svoje ispunjenje redoslijedom kojim su dani." (Otkrivenje Isusa Krista — Streeter, str. 362)

"Glavna razlika između događaja prikazanih pod simbolima prvih šest pečata i onih pod sedmim jest u tome što su pod sedmim detaljnije opisani uspon i aktivnosti antikršćanskih sustava te događajima ispunjen put prave Crkve. Šest pečata više nalikuju općem nacrtu ili slici; sedmi iznosi mnoge detalje i predstavlja potpuniji pogled, u kojemu su nam otkrivene razne aktivnosti Crkve, njezini trijumfi i pobjede u davanju njezinog svjedočanstva Istini te njezin učinak na razne sustave zablude. Opisano je nekoliko vrlo istaknutih epoha, napose one o 'vremenu kraja' i 'žetvenom' razdoblju. Stoga će se vidjeti da ispunjenje prvih zabilježenih vizija 8. poglavlja, za koje se navodi da su pod sedmim pečatom, treba tražiti na početku Evanđeoskog doba, a ne na njegovom kraju. S obzirom na sve činjenice i okolnosti, logičan je zaključak da je Kristovo lomljenje ovog sedmog pečata značilo da su Mu u to vrijeme otkrivene sve razne značajke Božanskih planova i namjera. Ispunjenje ovog prizora u kojemu Janje lomi sedmi pečat moralo se dogoditi prilikom ili ubrzo nakon Njegovog uskrsnuća. Činjenica da je povodom Njegove posljednje konferencije s Njegovim učenicima na gori u Galileji, neposredno prije Njegovog uzašašća, On njima rekao da Mu je dana sva vlast i moć, implicira također da Mu je povjereno savršeno razumijevanje svih stvari u vezi s kojima se ta moć trebala vršiti." (Otkrivenje Isusa Krista — Streeter, str. 363)

Sasvim je očito da je sam Jehova Bog vršio 'nebesko', tj. djelo 'kraljevstva nebeskog' na ovoj zemlji dok je Isus bio ovdje među ljudima. Rečeno nam je čak da je Isus započeo svoju službu propovijedajući: "Pokajte se: jer se približilo kraljevstvo nebesko." (Mat. 4:17) Marko kaže da je propovijedao "kraljevstvo Božje." (Marko 1:15) U Isusovo ime, učenici su također sudjelovali u ovom djelu za Jehovu Boga, kada su išli propovijedati: "Kraljevstvo nebesko je blizu." (Mat. 10:7, 20) U nekom smislu, ovo se 'djelo kraljevstva' nastavilo sve dok je Isus bio prisutan među njima. Prestalo je, međutim, kada ih je, četrdeset dana nakon svoje smrti i uskrsnuća, napustio da uzađe na visinu kako bi ih zagovarao. U to vrijeme, on im je rekao: "... ostanite u gradu

Jeruzalemu dok se ne obučete u silu odozgo." (Luka 24:49; Djela 1:4-9) Očevo obećanje ispunilo se u svoje vrijeme, kada je sveti Duh izliven na njih deset dana kasnije. (Djela 2:1-4) Odmah su nastavili 'djelo kraljevstva' putem propovijedanja! (Djela 2:6-17) Neka se pažljivo zabilježi o čemu je to Petar propovijedao ovom upečatljivom prigodom: to je bilo isto što je Isus propovijedao — "Pokajte se". Ali Petar je dodao ovo: "krstite se... u ime Isusa Krista za oproštenje grijeha i primit ćete dar svetoga Duha." (Djela 2:38) Sigurno je to bilo "djelo kraljevstva."

Čini nam se da 'muk na nebu' koji je uslijedio nakon otvaranja sedmog pečata odgovara onom razdoblju od deset dana kada je 'djelo kraljevstva' bilo obustavljeno u poslušnosti Isusovom nalogu, 'čekajte' — između Isusovog uzašašća i krštenja svetim Duhom na Pentekost. Budući da je ovih "pola sata" simbolično vrijeme, ono je nedvojbeno utemeljeno na svetopisamskoj premisi da "dan" stoji za godinu, tj. 360 dana! (Ezek. 4:6) Tako bi jedan "sat" bio 1/24 od 360 dana, ili 15 dana; a "pola sata" bi bilo 7-1/2 dana. Razliku između 7-1/2 dana i 10 dana, vjerujemo, pokriva upotreba riječi "oko" u tekstu. Ako je ova pretpostavka točna, tada otvaranje sedmog pečata počinje u trenutku povijesnog vremena neposredno nakon što je Isus, svojom vjernošću do smrti, zadobio pravo da pogleda u svitak i otvori njegove pečate, što je bilo čak i prije njegovog uzašašća, a definitivno prije oglašavanja sedam truba!

"Muk na nebu" "Sama činjenica da se spominje pola sata implicira da se misli na simbolično vrijeme. Iako bi izraz 'pola sata' sam po sebi upućivao na točno određeni vremenski period, činjenica da se koristi riječ 'oko', što znači 'malo više ili malo manje', donekle mijenja sliku stvari i ostavlja nam da tražimo nešto što bi bilo malo više ili malo manje od pola sata simboličnog vremena. Kada se u Svetom pismu koristi simbolično vrijeme, godinu od 360 dana nepromjenjivo predstavlja 'dan'; sat koji je dvadeset i četvrti dio dana, dakle, predstavljao bi petnaest dana; pola sata bi bilo sedam i pol dana; a 'oko' pola sata bilo bi ili malo više ili malo manje od sedam i pol dana." (Otkrivenje Isusa Krista — Streeter, str. 364)

U vezi s "mukom na nebu" "Poruka našeg Gospodina Njegovim učenicima na odlasku bila je da se s Maslinske gore trebaju vratiti u Jeruzalem i čekati tamo dok se ne obuku u silu odozgo. Mnogi bi tih deset dana čekanja smatrali ozbiljnim gubitkom dragocjenog posvećenog vremena. Zamislite to! Stotinu i dvadeset ljudi iz Gospodnjeg posvećenog naroda besposleno deset dana ne propovijeda, ne liječi, ne sudjeluje ni u kakvom posebnom vjerskom djelu — zanemarujući pritom poslovanje i zarađivanje novca te sve zemaljske interese. Što su radili? Zapis implicira da je njihovo glavno zanimanje tijekom tih deset dana bila molitva i molba Bogu. Što su htjeli? Oni su već bili u odnosu s Bogom kroz vjeru i dopušteno im je da mu se mole kao svome Ocu. Već su znali za Isusa i već ih je na razne načine blagoslovio, a neki od njih bili su njegovi glasnogovornici. Zašto čekati? Zašto se moliti? Zašto ne izaći odmah u vinograd i raditi? Da su bili prepušteni sami sebi u usmjeravanju svojih koraka, bez sumnje bi bili na poslu, ali su slijedili Riječ svog Učitelja, prisjećajući se svjedočanstva: 'Poslušnost je bolja od žrtve.' Nisu znali kakve su im kvalifikacije potrebne za njihovu buduću službu. Oni su se samo potpuno pouzdali u svog Gospodina i poslušno čekali obećani blagoslov i pripremu. Potreba za njihovim čekanjem bila je trostruka: (1) Bili su nesposobni za djelo koje im je namijenjeno dok za njega ne budu opunomoćeni. (2) Nisu mogli primiti blagoslovljeno pomazanje dok Otkupitelj prvo ne uzađe na nebo, 'Da se tamo pojavi u prisutnosti Božjoj u našu korist' — u korist vjernika. Kao članovima pale rase, već im je bila dana privilegija, poput njihovog oca Abrahama, da se vrate u milost s Bogom kao Njegovi prijatelji, bivajući 'Opravdani vjerom.' Mogli su se, kao opravdani, obraćati Njemu u molitvi: 'Oče naš, koji jesi na nebesima.' Oni u srcu nisu bili neprijatelji, već vjerni, iako su, služeći se rječnikom Apostola, bili 'neprijatelji zbog zlih djela', zbog nesposobnosti da savršeno drže božanski zakon. (3) Tih deset dana molitve bilo je također neophodno kako bi Gospodinove učenike osposobilo i pripremilo za primanje svetog Duha. Ljudski um nalikuje prostoriji čija se vrata prvo moraju otvoriti da bi se u nju stavilo blago. Vrata u ovoj slici simbolizirala bi volju koja prvo mora dati pristanak na sve što ulazi u um, u srce, u život. Nadalje, prostorija koja je već popunjena i pretrpana ima malo mjesta za smještaj novih vrijednosti — staro se mora ukloniti kako bi se pronašlo mjesto za novo. Naša srca treba isprazniti od zemaljskih nadanja, ciljeva i ambicija kako bismo napravili mjesta za nova bogatstva Božje milosti. Tih deset dana vjerojatno nije bilo nimalo predugo za ispitivanje vjere, ljubavi i revnosti za Gospodina i njegov cilj, kojemu su se obvezali služiti. Dok su postili, molili se i s iščekivanjem čekali na obećani blagoslov odozgo, bez sumnje su se svjetovne ambicije, nade i ciljevi rastapali i nestajali iz njihovih srca, ostavljajući ih spremnima za blagoslov koji je Gospodin namijenio, a koji je i izlio." (R4306:1-3)

Pečati i trube Sedam pečata ne treba brkati sa sedam truba! Tek nakon otvaranja sedmog pečata sedam truba počinje trubiti. (Otkr. 8:1, 2) "... simbol samo prikazuje usred prijestolja 'Janje kao da je zaklano': kako je snažna ta ilustracija onima čije su oči pomazane da bi mogli razlučiti njezino značenje. I sada simbolična panorama ide dalje i prikazuje nam Janje kako se približava Jehovi i prima od njega 'tajnu njegove volje,' veliki plan vjekova, onako kako je ucrtan u božanskom naumu od prije postanka svijeta. Čim je 'tajna Božja' predana 'Janjetu Božjem', koji je već ispunio važan dio tog plana otkupljujući svijet vlastitom dragocjenom krvlju, ono prima počast, kako je pisano: 'Zato ga Bog preuzvisi i darova mu ime koje je iznad svakog imena, da se na ime Isusovo prigne svako koljeno onih koji su na nebu i onih koji su na zemlji,' i 'da svi ljudi časte Sina kao što časte Oca.' Tada je uslijedilo otvaranje pečata: otkrivanje različitih značajki povezanih s božanskim naumom, jedne za drugom. Svaki pečat, kako je bio otvoren, omogućavao je da se svitak u cjelini otvori malo šire, i malo šire, čime se omogućilo da se 'tajna Božja' malo jasnije razazna. I tako je Božji narod kroz ovo Evanđeosko doba imao privilegiju znati nešto o 'tajni Gospodnjoj'; božanskom planu. Ali sve dok posljednji pečat nije bio slomljen, svitak se nije širom otvorio, dopuštajući da se 'tajna Božja' u potpunosti otkrije; kao što je pisano: 'U dane glasa sedmog anđela, kad počne trubiti, dovršit će se tajna Božja, kao što je on navijestio svojim slugama prorocima.' (Otkr. 5:1; 10:7)" (R2208:6; 2209:1)

Trube — Ne doslovne trube "... sedam truba Otkrivenja simbolične su, a ne doslovne — doista... cijela ova knjiga je knjiga simbola, i do sada se simbolično ispunjavala. Kršćanski narod općenito razumije da se pet od ovih truba već 'oglasilo' i da su u prošlosti — mi bismo rekli šest." (R2992:5) I "trube" su, naravno, simbolične. "Sedam truba Otkrivenja sve su simbolične i predstavljaju sedam velikih vremenskih razdoblja i njihove događaje... Dovoljno je ovdje reći da se mi danas nalazimo usred samih onih događaja koji označavaju oglašavanje sedme trube. Jaki glasovi, porast znanja, gnjevni narodi, itd., uzeti u vezi s vremenskim proročanstvima, to utvrđuju kao činjenicu. Još će se mnogi događaji zbiti prije

nego što ova sedma ili posljednja truba prestane trubiti; kao, na primjer, nagrađivanje svetih i proroka, uskrsnuće svih mrtvih, itd. Zapravo, ona obuhvaća cjelokupno razdoblje Kristove Tisućgodišnje vladavine, kao što je naznačeno događajima koji će se zbiti pod njom. (Otkr. 10:7; 11:15, 18)" (B148)

"Anđeli" na koje se misli u vezi sa sedam truba, iako ih je sedam na broju, izgleda da nisu isti kao sedam posebnih "anđela" ili glasnika sedam crkava. Možda je sve što o njima možemo reći to: "'Snažni anđeli', glasnici ili posrednici njegove (Božje) moći različiti su i mogu se ispravno shvatiti kao oni koji obuhvaćaju sve razne agencije, žive i nežive, koje će naš Gospodin koristiti u rušenju zlih sustava sadašnjosti i u kažnjavanju zlikovaca." (B151)

8:3-5 — "I drugi anđeo dođe i stade na oltar, imajući zlatnu kadionicu; i dano mu je mnogo tamjana, da ga ponudi s molitvama svih svetih na zlatni oltar koji je bio pred prijestoljem. I dim tamjana, koji je došao s molitvama svetih, uzađe pred Boga iz anđelove ruke. I anđeo uze kadionicu, napuni je ognjem s oltara i baci je na zemlju: i nastaše glasovi, grmljavine, munje i potres."

U tipičnom Šatoru, zlatni se oltar nalazio ispred drugog vela (Izl. 30:6), u Šatoru Sastanka (Lev. 4:7), neposredno ispred Svetinje nad svetinjama. Na tom je mjestu Veliki svećenik na Izraelov veliki Dan Pomirenja prinosio svoj tamjan, prije nego što bi ušao u Božju prisutnost u Svetinji nad svetinjama, kako bi ondje prinio krv pomirenja. Nema ničega u izvještaju što bi čak i izdaleka sugeriralo da je tamjan prinesen u vezi s ijednom drugom žrtvom osim vlastitog junca Velikog svećenika (Lev. 16:11-13); i tom prigodom tamjan je bio prinesen iz vlastite bakrene kadionice Velikog svećenika. Prizor iz Otkrivenja, iako prikazuje i oltar za žrtve paljenice (Otkr. 8:5) i kadioni oltar (Otkr. 8:3), prikazuje prinošenje tamjana iz zlatne kadionice. Stoga je sasvim očito da ove dvije slike (Lev. 16:11-13 i Otkr. 8:3-5) ne stoje u odnosu tipa i antitipa jedna s drugom!

Tamjan u tipu iz Levitskog zakonika 16 Prinesen samo jednom! "Budući da u izvještaju iz Levitskog zakonika nema ničega što bi govorilo da je tamjan prinesen drugi put, prilično je malo vjerojatno da je bio prinesen dvaput. ... mogli bismo reći da je tamjan koji je On (Krist) prinio, u određenom smislu i do određenog stupnja, predstavljao cijelu crkvu, koja je njegovo tijelo; jer je u skladu s božanskom namjerom, od prije postanka svijeta, on trebao biti Preteča, Zastupnik i Zagovornik onih koji će biti prihvaćeni kao njegovi članovi. Otuda je prinošenjem vlastitog savršenstva prinio ono što će, uračunavanjem, biti naše savršenstvo kao njegovih članova." (R4922:2)

Čini se, međutim, da je prizor iz Otkrivenja smješten na sam početak Evanđeoskog doba; možda čak i u onih 40 dana koji su prethodili Isusovom uzašašću, a koji su uveli "muk na nebu oko pola sata."

Krist Isus — "Anđeo" iz Otkr. 8:3-5 "Vjerujemo da će pažljiv, posvećeni čitatelj primijetiti da nam je u ovom prizoru prikazana najvažnija stvar povezana s Božjim velikim Planom Spasenja. Oni koji su upoznati s tipičnim službama dana pomirenja u drevnom Izraelu odmah će prepoznati vrlo očiglednu podudarnost. U tim tipičnim službama jedino je Velikom svećeniku bilo dopušteno činiti ono što je ovdje predstavljeno da čini ovaj anđeo. Nijedno nesavršeno ljudsko biće ili posrednik ne može biti predstavljeno ovim anđelom s kadionicom. Doista, bilo bi bogohulno o ovom anđelu i njegovom djelu razmišljati kao o nečemu što predstavlja bilo koje nesavršeno ljudsko biće ili agenciju. Veliki Svećenik u izraelskom uređenju predstavljao je Krista." (Otkrivenje Isusa Krista — Streeter, str. 367)

Isus, Lav iz plemena Judina, svojom vjernošću (poslušnošću) do smrti, osvojio je, takoreći, za sebe pravo da otvori pečate "knjige ispisane iznutra i izvana" (Otkr. 5:2, 7); tj. on je nađen dostojnim da izvrši sav preostali dio Božjeg plana. (R2208:5) Jedno obilježje tog plana uključivalo je njegovo zagovorništvo u ime onih koji će biti pozvani u sunasljedstvo s njim. Kao "Veliki svećenik" njihovog reda ili vjeroispovijesti (Heb. 3:1), on je ovdje predstavljen kao "anđeo" koji "dođe i stade na oltar, imajući zlatnu kadionicu", i kojemu je "bilo dano mnogo tamjana, da ga ponudi [doda] s molitvama svih svetih na zlatni oltar" pred Božjim prijestoljem. (Otkr. 8:3) Sedam anđela na koje se upućuje u Otkr. 8:2 nisu isti oni posebni "anđeli" ili glasnici sedam crkava; i treba napomenuti da se oni nisu pripremili zatrubiti u svoje odgovarajuće trube sve dok "anđeo" nije uzeo zlatnu kadionicu napunjenu ognjem s oltara (za žrtve paljenice) i bacio je na zemlju. (Otkr. 5:5, 6)

Budući da je "anđeo" s kadionicom stajao uz oltar "pred velom", pretpostavljamo da je vrijeme ovdje, kako je već sugerirano, ono razdoblje od 40 dana tijekom kojeg Isus, Novo Stvorenje, iako već u posjedu svog novog (duhovnog) tijela — "zlatne kadionice" — još nije bio uzvišen u visine, u prisutnost Božju (u smislu da on još uvijek nije "prošao iza drugog vela") da bi posredovao za svoje učenike i Crkvu.

Kaže nam se da je ovom "anđelu" dano mnogo tamjana, u specifičnu svrhu njegova prinošenja zajedno s molitvama svetih. (Otkr. 8:3) U ovo vrijeme, Isus, učinivši svoj poziv i izbor sigurnim, vratio je, takoreći, zasluge savršenog čovjeka Krista Isusa, koje njemu više nisu bile potrebne, a koje je sada, s odobravanjem Nebeskog Oca, mogao uračunati učenicima i svim svecima. Molitve ovih svetih, kako ih mi razumijemo, ne predstavljaju samo njihove čujne molitve, već želje njihovih srca da žive Bogu prihvatljivim životima, za što bi ustanovili da su u svojim nesavršenim tijelima nesposobni. Ipak, kada su ove želje (molitve) uvećane uračunatom zaslugom čovjeka Krista Isusa (tamjan), kroz zagovorništvo njihovog "velikog svećenika", one dosežu samo srce Božje! Možda je to razlog zašto se u tipu Šatora prinošenje tamjana velikog svećenika dogodilo samo jednom, i to u vezi sa žrtvovanjem junca, "za sebe i za svoj dom." (Lev. 16:11)

Činjenica da je ovaj "anđeo" uzeo zlatnu kadionicu i napunio je ognjem s oltara (za žrtve paljenice), a zatim ju bacio na zemlju, nakon što je ponudio "mnogo tamjana" s molitvama svetih, čini se da označava da će oni sa zemlje koji trebaju dijeliti božansku prirodu — članstvo u proslavljenom Kristovom Tijelu (Crkva "iza vela") — morati najprije dijeliti ista Kristova iskušenja i nevolje koje su ostavljene za dobro tijela (Kol. 1:24); jer samo ako "s njim trpe" mogu s njim i "kraljevati." (2. Tim. 2:12; Rim. 8:17) Ova slika u Otkrivenju jasno iznosi činjenicu da Isus nije mogao ponuditi privilegiju sunasljedstva s njim u Kraljevstvu niti je čak mogao priteći u pomoć svojim učenicima dok najprije nije dobio svoje proslavljeno tijelo (zlatnu kadionicu) i zaslugu čovjeka Krista Isusa (tamjan) koju je mogao koristiti u njihovu korist. Tako i "tamjan" koji se dodaje našim molitvama dolazi, takoreći, iz "ruke" (Otkr. 8:4) našeg "Velikog Svećenika", čineći naše žrtve i posvećenja prihvatljivima njegovom Bogu i Ocu.

Glasovi, grmljavine, munje i potres, koji su uslijedili (Otkr. 8:5), nedvojbeno predstavljaju događaje i kontroverze, itd., koji su označili početak Crkve. Predlažemo da glasovi predstavljaju apostolska učenja na koja se Isus proročanski

osvrnuo prije svog raspeća (Mat. 18:18) i potvrdio nakon njega (Ivan 20:23); grmljavine, takve kontroverze kakve bi sasvim prirodno bile povezane s prijelazom iz starog poretka u novi — od Mojsija do Krista — i među tim grmljavinama bile su one koje su potaknuli pobornici židovstva (Judaisers) koji su neprestano mučili apostola Pavla; munje bi predstavljale širenje istine — možda konkretnije njezine dublje aspekte koje je na svjetlo iznio Pavao; a potres se može odnositi na doktrine koje potresaju zemlju, prema kojima su neznabošci također bili prihvatljivi Gospodinu Bogu — Jehovi!

"Grmljavine" "Sinagoga je bila prepuna. (Djela 13:44) Mnoštvo neznabožaca bilo je tu uz prozelite. Ovo je bilo više nego što su Židovi mogli podnijeti. Njihov duhovni ponos i ekskluzivna zadrtost smjesta su pobuđeni. Nisu mogli trpjeti zamisao da drugi budu slobodno pripušteni istim vjerskim privilegijama kao i oni sami. Umjesto da shvate svoj položaj u svijetu kao proročke nacije, za dobrobit cijele zemlje, udovoljavali su samouzdignutom mišljenju da su najviši Božji blagoslovi samo za njih. Njihova tlačenja i raspršivanja nisu uništila ovu duboko ukorijenjenu predrasudu; već su prije pronalazili utjehu pod jarmom, razmišljajući o svojoj religijskoj izolaciji; pa čak i u svojim udaljenim i raštrkanim naseljima, prianjali su s krajnjom upornošću uz osjećaj svoje isključive nacionalnosti. Tako, u pizidijskoj Antiohiji, oni koji su jedne subote sa zadihanim interesom slušali učitelje koji su im govorili o obećanom Mesiji, sljedeće su subote bili ispunjeni najuzbuđenijim ogorčenjem, kada su otkrili da je ovaj Mesija 'svjetlo koje će prosvijetliti neznabošce', kao i 'slava Njegovog naroda Izraela.' Digli su buku i suprotstavili se Pavlovim riječima na sve moguće klevetničke načine, 'proturječeći i huleći'." (The Life & The Epistle of Paul — Conybeare & Howson, str. 143)

8:6 — "I sedam anđela koji su imali sedam truba pripremiše se da zatrube." Ovih sedam anđela i njihove trube predstavljaju okolnosti ili posrednike koji će u određenim razdobljima ili epohama dovesti do ispunjenja Jehovinih namjera u rušenju svega što je neprijateljsko Njegovoj savršenoj volji; i do konačne uspostave Njegovog vlastitog slavnog kraljevstva u kojem će prevladavati istina i pravednost. (2. Petr. 3:13; vidi B148; 151)

Anđeli = Posrednici, itd. "'Snažni anđeli' ili posrednici Njegove moći raznoliki su i s pravom se može smatrati da obuhvaćaju sve različite agencije, žive i nežive, koje će Gospodin upotrijebiti u rušenju zlih sustava sadašnjosti i u kažnjavanju zlikovaca." (B151)

8:7 — "Prvi anđeo zatrubi, i nastaše tuča i oganj pomiješani s krvlju, i biše bačeni na zemlju: i trećina stabala izgorje, i sva zelena trava izgorje." Možda je prva truba zatrubila odmah nakon Pentekosta, kada su učenici ponovno počeli propovijedati Evanđelje o Kraljevstvu; ali sada, pod utjecajem i u sili svetog Duha poslanog u Isusovo ime. "Sedamdeset tjedana" posebne naklonosti za Izrael (Dan. 9:24-27) još nije bilo pri kraju; još je uvijek tekao "jedan tjedan" (sedamdeseti), u kojem se savez trebao potvrditi s mnogima. (Dan. 9:27) I tako je bilo da se poruka Kraljevstva, barem za to vrijeme, upućivala "izgubljenim ovcama doma Izraelova." (Mat. 10:6; 15:24) Čak je i Pavao, iako zaređen kao poseban sluga neznabošcima (Djela 9:23), najprije počeo objavljivati svoju poruku u sinagogama svog vlastitog naroda. Uvidjevši da oni nisu voljni primiti je, odnio ju je neznabošcima. (Djela 13:45-49)

Osobni dio poruke istine (vode) koji je postao "tuča" (tvrda, oštra istina), a bio je popraćen "ognjem" — (možda se to odnosi na munje, koje bi sasvim prirodno pratile tuču; ako je tako, njihovo bi značenje ovdje bilo prosvjetljenje, a ne uništenje) — vjerujemo, bio je onaj koji je izjavljivao da su oni, Židovi, ubili svog Mesiju (Djela 5:33; 7:54); i da su sada i neznabošci pozvani u sunasljedstvo u Mesijinom Kraljevstvu. (Djela 11:2) Ivan kaže da su tuča i oganj bili pomiješani s krvlju. "Krv" u ovom smislu jak je simbol smrti. Znači li to možda da su najugledniji Izraelci (stabla), zbog svog odbijanja evanđeoske poruke koja se tada propovijedala, sada bili odsječeni od svih privilegija koje su im prethodno bile pružene, od sunasljedstva u Mesijinom Kraljevstvu i da će manje od četrdeset godina kasnije, oni kao nacija (trava) pretrpjeti krštenje vatrom (Mat. 3:11) koje je 70. godine n. e. uništilo njihov nacionalni entitet, kada je Tit uništio grad Jeruzalem i njegov Hram? Tako se Božji sud nad Izraelom odrazio u zvuku prve trube!

Opsada Jeruzalema "... Judejci, očajni u svojim smrtnim agonijama, divlje su se uhvatili u koštac sa svojim napadačima. Povici pobjede, krici očaja, žestoko šištanje plamena, od kojeg je drhtala sama zemlja i vibrirao zrak, uzdizali su se u jednoj groznoj huci, koja je odjekivala od ruševnih zidina Svetišta do planinskih visina Judeje. Okupile su se skupine drhtavog naroda iz cijele okolice, koje su u uspinjućem plamenu gledale znak da je slava njihovog naroda zauvijek nestala. Mnogi stanovnici Jeruzalema, nespremni nadživjeti svoj ljubljeni Hram, bacili su se naglavce u goruću masu... pali su samo kao lakši plijen Rimljanima, koji su na mjestu pobili oko šest tisuća. Hram je spaljen do temelja i ostalo je samo nekoliko tinjajućih ruševina koje su se dizale poput golemih duhova iz pepela... Tit je naredio njihovo trenutno pogubljenje, govoreći: 'Svećenici moraju pasti sa svojim Hramom.' Pobjedničke legije podigle su svoje zastave usred ruševina, žrtvovale svojim bogovima u Svetinji i pozdravile Tita kao cara. ... Judejski ratnici bili su iscrpljeni svojim nadljudskim otporom i dugom glađu, a Rimljani su napokon mogli prijeći zidine i zauzeti tvrđavu, kao preludij za njihovo širenje gradom, pljačkajući i posljednje od nesretnih stanovnika. Osmog Elula zapalili su sve što je ostalo od Jeruzalema, gornji grad poznat pod imenom Sion. Zidine su potpuno sravnjene sa zemljom... Pod ruševinama Jeruzalema i njegova Hrama ležao je zakopan posljednji ostatak judejske neovisnosti..." (The World's Great Events, sv. 1, str. 494-496 — Heinrich Gras)

Druga verzija: "Devetog Aba branitelji su se posljednji put usprotivili. Dvaput su jurišali s ruba jarka, ali oba su puta bili odbačeni. Tada je rimski vojnik bacio ugarak kroz Zlatni Prozor Hrama i velike drvene grede unutra počele su gorjeti. Na prizor zapaljenog Svetišta branitelji su bivali izbezumljeni. Uslijedila je očajnička borba prsa u prsa. Radije nego da padnu u ruke Rimljanima, mnogi su odlučili umrijeti u plamenu. Tisuće su nestale tog dana. Preživjeli koje su doušnici identificirali kao pobunjenike bili su odmah razapeti. Cvijet mladosti zemlje poslan je na rad u rimske rudnike. Drugi su prodani u ropstvo, uključujući mnoge žene. Jeruzalem je bio potpuno uništen. Sada je to bila pustoš spaljenih kuća i opustošenja. Prema rimskom povjesničaru Tacitu, šesto tisuća Židova ubijeno je ili je umrlo od gladi i bolesti tijekom opsade Jeruzalema, koja je trajala godinu i pol. Gotovo isti broj ljudi odveden je u Rim kao zarobljenici ili robovi." (Pictorial History of the Jewish People — Nathan Ausubel)

8:8, 9 — "I drugi anđeo zatrubi, i kao da bi velika gora ognjem zapaljena bačena u more: i trećina mora postade krv; i pomrije trećina stvorenja u moru koja su imala život; i trećina lađa bi uništena."

Druga truba oglasila se nešto kasnije od prve, kada je "kao da bi velika gora ognjem zapaljena bačena u more..." Ova "gora", vjerujemo, bio je drevni Rim — četvrto od velikih univerzalnih carstava iz Danielovog proročanstva. (Dan. 2:40) Bio je "jak kao željezo" i "okrutan kao grob". Još je uvijek bio uvelike cjelovit kada je Isus došao živjeti ovdje među ljudima; a u to je vrijeme bio samo uporište poganstva.

Židovi su Isusove sljedbenike smatrali hereticima, a ovi bi ih bili sve kamenovali na smrt (Djela 7:57, 58; 8:1); no, za Rimljane, bili su obični nevjernici — ateisti, te su ih progonili i mučili do smrti. "Optužbe podizane protiv kršćana bile su ateizam i anarhija. Njihovo odbacivanje starih bogova činilo se ateizmom; njihovo odbijanje da se pridruže štovanju cara činilo se izdajničkim. Pučka lakovjernost, omogućena mjerom u kojoj su se kršćani držali podalje od običnog civilnog društva, optuživala ih je za zločine onoliko gnjusne koliko i apsurdne." (A History of the Christian Church — Walker, str. 49) "Kažnjavanje onih koji su navodno proglašeni krivima uslijedilo bi na najsramotniji način; neke su koristili za borbu sa zvijerima, zašivene u životinjske kože te bačene psima, a druge su razapinjali. Prigodom jezivih igara u Kaligulinim Vrtovima, dok je Neron kružio kao kočijaš, kršćani su gorjeli kao baklje, odjeveni u kudjelju i smolu u takozvanoj tunici molesta, vezani za vrat jelovim kolcima." (History of the Christian Church — Moeller, sv. 1, str. 78) "Požar je izbio u carskoj palači, a Galerije je za požar okrivio kršćane te ih također optužio za zavjeru protiv careva života. Tada je bjesomučno krenuo progon kroz cijelo Rimsko Carstvo... Provodila su se sva zamisliva mučenja i načini ubijanja, a iz dana u dan izmišljale su se nove i strašnije sprave." (Church History, Kurtz, sv. 1, str. 84)

Niti je obraćenje (?) Konstantina uistinu mnogo promijenilo stvari, jer iako je svojim primjerom utjecao na stanovništvo, ni on ni oni nisu postali istinski učenici Gospodina Isusa Krista. Što se tiče Konstantina, povjesničar kaže sljedeće: "Kad skinemo šljokice kojima su Euzebije i slični pisci okitili karakter ovog čovjeka, prisiljeni smo vjerovati da u njemu nije bilo mnogo velikog ili herojskog osim njegove vojne vještine. Usmrtio je svog tasta; a u kasnijim danima, podlo ljubomoran na pravedno stečene lovorike, požurio je svog najstarijeg sina, hrabrog Krispa, s vesele gozbe u Rimu u tajnu i iznenadnu smrt. Mnogi od njegovih političkih poteza bili su strašne pogreške, prepune buduće propasti; a njegovo hvalisano ispovijedanje kršćanstva čini se da nije bilo gotovo ništa bolje od pukog pretvaranja, učinjenog kako bi služilo ciljevima nemirne i beskrupulozne ambicije." (The World's Great Events, sv. 2, str. 528 — W. F. Collier)

Premještanjem svoje prijestolnice u Bizant (Konstantinopol) oslabio je carstvo, pripremajući na taj način put za konačno uzdizanje rimskog biskupa. Bilo je, međutim, i drugih stvari koje su raspirivale male požare koji su već gorjeli unutar kraljevstva, u veće požare: a oni su, uz nalete Gota pod Alarikom 410. godine; Huna pod Atilom 452. godine; i Vandala pod Gejzerikom 455. godine, pridonijeli potpunom uništenju ove najpoznatije podjele Rimskog Carstva, kada je 476. godine Odoakar svrgnuo njegovog posljednjeg cara.

Konstantinovo kršćanstvo "Kakve god mogle biti prednosti koje bi se mogle izvući iz stjecanja carskog prozelita, on se isticao raskoši svoga purpura, radije nego superiornošću mudrosti ili vrline, od onih brojnih tisuća svojih podanika koji su prihvatili doktrine kršćanstva... ista ona godina njegove vladavine u kojoj je sazvao koncil u Niceji bila je okaljana egzekucijom, ili bolje reći ubojstvom, njegovog najstarijeg sina... Zahvalnost crkve uzvisila je vrline i opravdala mane velikodušnog zaštitnika, koji je posjeo kršćanstvo na prijestolje rimskog svijeta." (The Decline and Fall of the Roman Empire — Gibbon, sv. 1, str. 651 i 654; B290)

U vrijeme kada je ova 'gora' bačena u more, u Rimskom Carstvu postojale su tri različite skupine ili klase religioznih naroda: (1) kršćani; (2) Židovi; i (3) pogani. Kao što su Božji sudovi povezani sa zvukom prve trube pogodili samo Židove (drveće i travu), tako su i sudovi povezani s odzvanjanjem druge trube pogodili samo "trećinu" Carstva, pogansku (more, one u njemu i brodove na njemu). Ivan kaže: "trećina mora postade krv." Ovo izgleda znači da su, s uništenjem Rimskog Carstva kao takvog, poganski narodi praktički "umrli" kao pogani, jer Ivan nastavlja: "i pomrije trećina [poganska] stvorenja u moru koja su imala život." Živjeli su u tom smislu što su u svom religijskom životu bili održavani praznovjerjima i postulatima poganstva. Ipak, nisu samo narodi kao pogani na ovaj način bili figurativno "uništeni", već su bili uništeni i "brodovi" koji su plovili po ovom "moru" — poganski svećenici, kao i vladari naroda. Tako su Božji sudovi snašli Rimsko Carstvo, koje je tako surovo maltretiralo svece Svemogućega Boga!

Pad Rimskog Carstva "Prijestolje proganjajućeg Decija popunio je niz kršćanskih i pravovjernih kneževa, koji su iskorijenili basnoslovne bogove antike: a javna pobožnost tog doba bila je nestrpljiva da uzdigne svece i mučenike katoličke crkve na oltare Dijane i Herkula. Unija Rimskog Carstva bila je razorena; njegov genij ponižen je u prašinu; a vojske nepoznatih barbara, izranjajući iz zaleđenih predjela sjevera, uspostavile su svoju pobjedonosnu vladavinu nad najljepšim provincijama Europe i Afrike." (The Decline and Fall of the Roman Empire — Gibbon, sv. 1, str. 243, Modern Library Edition)

8:10, 11 — "I treći anđeo zatrubi, i pade s neba velika zvijezda, goreći kao svjetiljka, i pade na trećinu rijeka i na izvore vōdā. A ime je zvijezdi Pelin: i trećina vōdā postade pelin; i mnogi ljudi pomriješe od vōdā, jer postaše gorke."

Oglašavanje treće trube bilo je poistovjećeno s uzdizanjem rimskog biskupa — "čovjeka grijeha". (2. Sol. 2:3) Još od dana apostola u crkvi su postojali oni koji su, iako su ispovijedali srodstvo s Isusom, imali "obličje pobožnosti", ali im je nedostajala njezina sila u životu. (2. Tim. 3:5; F248) U crkvenim "nebesima" tog vremena, neki od njih su se uzdigli na položaj "zvijezda." "Zvijezde kao simboli predstavljaju nadahnute učitelje crkve — apostole. Nebesa... predstavljaju crkvene sile kršćanstva." (D591) "... Bog je prepoznao ili odredio dvanaest apostolskih zvijezda za Crkvu... od njih je poteklo pravo svjetlo, koje je blagoslovilo pravu Crkvu. Ali papinstvo, preuzimajući crkveno gospodstvo na zemlji, postavilo je ili 'zaredilo' razne zvijezde, svjetla, 'autoritete', 'teologe', u svoj nebeski svod; a isto su učinile i razne protestantske denominacije, sve dok cijeli broj nije postao nebrojen. Ali Bog, dok proviđa pomoćnike, evanđeliste i učitelje svojoj pravoj Crkvi, nije ih zaredio s autoritetom svjetla ili zvijezda... Božji narod tijekom ovog doba treba biti svjetiljka koja gori i svijetli i ne smije stavljati svoju svjetiljku pod mjericu, nego svijetliti tako da slavi svog Oca na nebu. Riječ zvijezda (grčki: aster) ne koristi se ni za koga od vjernih (izvan apostola) u odnosu na njih u ovom sadašnjem životu; ali se koristi u odnosu na one koji odstupaju od istine, 'tašto napuhani', koji teže k tome da se smatraju autoritetima u istom smislu kao apostoli i koji se nazivaju 'Zvijezdama lutalicama', 'lažnim apostolima'. (2. Kor. 11:13; Otkr. 2:2; Juda 13)" (D593)

Postoji, naravno, razlika između "zvijezda stajačica" i takozvanih "zvijezda padalica" (meteora). Zvijezde stajačice ne mogu se pomaknuti sa svojih određenih mjesta na nebu; ali s meteorima je drugačije: oni, privučeni Zemljinim gravitacijskim poljem, ubrzo padnu na nju. "One koji imaju sklonost izbjegavati probleme pozivajući se na to da 'zvijezde stajačice nisu padale' podsjećamo da naš Gospodin nije rekao ništa o padanju zvijezda stajačica, i da zvijezde stajačice nisu mogle pasti: njihovo padanje bi dokazalo da nisu stajačice. Pismo ne pravi razliku između zvijezda i meteora kao što se to obično radi u naše vrijeme. Zvijezde padalice, pa čak i meteorski pljuskovi, nisu neobični svake godine, a nekih godina su češći od drugih." (D588)

Tako se zvijezde koje su fiksirane u Crkvenom svodu — Apostoli — ne mogu i nikada se neće moći pomicati niti izmještati; ali s meteorskim zvijezdama je drugačije — lažnim apostolima, lažnim učiteljima, najamničkim pastirima, itd., koje, budući da su privučene onime što im zemlja ima ponuditi po pitanju slave, časti, pompoznosti i okolnosti, "padaju", takoreći, na to! Potonje je priča o Pelinu. Ista ta "inercija" koja ga je smjestila u zemaljsku nebesku sferu tjerala ga je dalje sve dok nije pao kao lak plijen zemljinom gravitacijskom "privlačenju." Drugim riječima, njegovo je uzdizanje ujedno bilo i njegova propast!

Pelin "Naše je uvjerenje da su rimokatolički biskup, Papa, i njegovi nasljednici predstavljeni tom zloglasnom 'zvijezdom' iz simbola ove treće trube. Proroku Danielu u proročkoj viziji bilo je dano vidjeti uspon ovog velikog crkvenog biskupa, Pape. Izvor ili vrelo sve istine je otkupna žrtva Našeg Gospodina Isusa Krista. Pozitivna je činjenica da je takozvana doktrina Mise tako zatrovala ili zagadila ovu veliku izvornu istinu da ona više nema nikakvu djelotvornu snagu koja bi očistila savjest onih koji su njome zavedeni od mrtvih djela kako bi služili živome Bogu. 'Kristovu stalnu žrtvu Papinstvo nije stvarno otkazalo ili ukinulo, nego ju je poništilo lažnom doktrinom koju je taj sustav promicao — a koja je postupno, ali na kraju u potpunosti poništila zaslugu Kristove žrtve kao neprekidne i uvijek učinkovite. Ta lažna doktrina poznata je kao Misa ili Žrtva Mise'." (Otkrivenje Isusa Krista — Streeter, sv. 1, str. 398; C98) "'Tajna bezakonja' (2. Sol. 2:7) te želja za gospodovanjem nad Božjom baštinom počele su djelovati u Crkvi još u doba apostola Pavla. Ovo se zlo nastavilo razvijati među starješinama ili biskupima Crkve puna dva stoljeća. Naposljetku je kulminiralo u suparništvu između četiri istaknuta biskupa (zvijezde) u Crkvi — onih u Rimu, Carigradu, Antiohiji i Aleksandriji. Ovaj spor za prevlast konačno je riješen 533. n. e. dekretom Justinijana, cara Istočnog Rima, kojim je objavljeno da biskupa u Rimu trebaju priznati svi kršćani kao jedinog božanski postavljenog vladara u Crkvi." (Otkrivenje Isusa Krista — Streeter, sv. 1, str. 401)

Uspostava Papinstva "Međutim, ti zahtjevi za primatom nisu bili lako prihvaćani. Duh se rivalstva širio, a drugi biskupi u ostalim velikim gradovima također su tražili primat, jedni po jednoj, a drugi po drugoj osnovi. Tek je 533. godine n. e. car Justinijan I. na taj način priznao rimskog biskupa. To je bilo u vezi sa žučnom vjerskom raspravom u kojoj je car stao na stranu rimskog biskupa, priznavši dostojnost klanjanja Djevici Mariji i raspravljajući s Eutihijancima i Nestorijancima o pitanjima razlikovanja i miješanja priroda u našem Gospodinu Isusu. Car se bojao da bi rasprava mogla razdijeliti crkvu i tako razdijeliti carstvo koje je on nastojao još čvršće ujediniti; jer i u to rano doba nominalna crkva i carstvo bili su jedno te isto — 'Kršćanstvo.' U želji da ima nekakav autoritet kao mjerilo za rješavanje spora, te da kaže ljudima što da vjeruju, a što ne, a otkrivši da je rimski biskup već bio najpopularniji od onih koji su polagali pravo na primat (poglavarstvo), kao i najviše 'ortodoksan' — onaj koji se najviše slagao s carevim stavovima o tim pitanjima — Justinijan ne samo da je osudio doktrine Eutihijanaca i Nestorijanaca dokumentima, već ga je, obraćajući se rimskom biskupu kao poglavaru svih svetih crkava i svih svetih Božjih svećenika, tako priznao i želio pomoći Papi u suzbijanju krivovjerja te uspostavljanju jedinstva crkve. Istodobno s ovim ediktom, car se tako obratio Papi Ivanu, rimskom patrijarhu: 'Pobjednički Justinijan, pobožni, sretni, slavni, pobjedonosni, vazda uzvišeni, Ivanu, najsvetijem nadbiskupu blagodatnog grada Rima i patrijarhu. Iskazujući čast Apostolskoj Stolici i vašoj Svetosti (kao što je uvijek bila i jest naša želja) te poštujući vašu Blaženost, kako i dolikuje jednom ocu, požurili smo donijeti na pozornost vašoj Svetosti sve što se tiče stanja u crkvama, jer nam je uvijek bila velika želja čuvati jedinstvo vaše Apostolske Stolice, te postojanost svetih Božjih crkava, koja se još uvijek održava i traje nepokolebljivo, bez ičega što bi ju moglo prevladati. I stoga smo požurili učiniti podređenima vašoj Svetoj Stolici, i s njom sjediniti svećenike cijelog Istočnog okruga. Trenutno smo smatrali neophodnim da našoj Svetosti postanu poznate stvari koje su u uzburkanju, koliko god bile jasne i sigurne, i koliko god su ih čvrsto uvijek čuvali i objavljivali svi svećenici prema nauku vaše Apostolske Stolice. Naime, mi ne dopuštamo da se postavi ijedno pitanje o ičemu što se tiče stanja u crkvama, koliko god ono bilo jasno i sigurno, a da s njim nije upoznata vaša Svetost, koja je Poglavar svih svetih crkava. Jer u svim točkama (kao što je rečeno) gorljivi smo uvećati čast i autoritet vaše Stolice.' Poslanica se nadalje osvrće na određena stajališta, nazvana heretičkima, koja su uzrokovala komešanje, te iznosi carevu vjeru kao suglasnu s vjerom Crkve u Rimu... Papa Ivan na to je odgovorio 24. ožujka 534. godine n. e. Istom prigodom car je pisao i carigradskom patrijarhu. Prvi odlomak njegovog pisma citiramo, i to kako slijedi: 'Epifaniju, najsvetijem i najblaženijem nadbiskupu ovog kraljevskog grada, i ekumenskom patrijarhu: — U želji da vaša Svetost upozna sva pitanja koja se odnose na stanje crkve, smatrali smo potrebnim iskoristiti te eklezijastičke pripise, te kroz njih obznaniti kakvi su pokreti već započeli, iako smo uvjereni da za njih i vi znate. I pošto smo utvrdili da su neki, izvan granica Svete Stolice i Apostolske Crkve, slijedili krivovjerje bezbožnog Nestorija i Eutiha, objavili smo crkveni edikt (kao što to i vaša Svetost zna) u kojemu smo osudili ludilo heretika. Ni na koji način nismo promijenili, niti ćemo promijeniti, niti smo (kao što vaša Svetost također zna) izašli iz onog položaja crkve koji je milošću Božjom dosad sačuvan; nego je u svakom pogledu održano jedinstvo najsvetijih crkava s njegovom SVETOSTI PAPOM DREVNOG RIMA (kome smo na sličan način pisali). Mi, naime, ne dopuštamo da ijedna od onih stvari koja se odnosi na stanje crkve ne bude prijavljena također i NJEGOVU BLAŽENSTVU, pošto je on glava svih svetih crkava Božjih; štoviše, prvenstveno zbog tog razloga, da koliko je god često po tim krajevima izrastalo heretika, oni su bili suzbijani (doslovno, posječeni, kao izdanci drveta) mudrošću i pravednim prosudbama te prečasne Stolice.' Ovo prvo službeno priznanje papinskih težnji naknadno su sve više i jasnije priznavali Fokos, kao i sljedeći vladari. Međutim, čak i nakon što je papinstvo bilo priznato kao vladar, svećenički car, to mu neko vrijeme nije donosilo posebnu korist, osim praznog naziva; jer je Justinijan bio daleko od Rima, sa svojom prijestolnicom u Konstantinopolu. Rim i Italija općenito bili su pod vlašću drugog kraljevstva — Ostrogota — koji rimskog biskupa nisu priznavali kao vrhovnog

prvosvećenika; jer su u vjeri uglavnom bili Arijevci. Papinstvo je, dakle, carevim priznanjem bilo uzvišeno i povlašteno samo po imenu, sve do pada Ostrogotske Monarhije, kada je njegovo uzdizanje postalo stvarnost. Doista, kao prema unaprijed dogovorenom planu, car je odmah (534. godine n. e.) poslao Belizara i vojsku u Italiju. Šest godina nakon što je car priznao papu, ostrogotska je sila bila poražena, a njihov kralj Vitiges i cvijet njegove vojske dovedeni su, zajedno s drugim ratnim trofejima, pred Justinijanove noge. To je bilo 539. godine n. e., koja je stoga vremenska točka od koje trebamo računati da je „postavljena Gnusoba što pustoši". Papinstvo je tada imalo svoj skroman početak. Tada je mali, osebujni 'rog', uočen u Danielovom proročanstvu (Dan. 7:8, 11, 20-22, 25), počeo se oblikovati ili puštati korijenje tek dva stoljeća ranije, a tijekom dva stoljeća nakon svojega skromnog pojavljivanja njegov je 'izgled bio prkosniji nego u drugova njegovih' — ostalih rogova, autoriteta ili vlasti, na teritoriju starog carstva — a počele su se razvijati njegove oči i njegova usta koja govore velike, naduvene riječi; te je zagospodario ostalim rogovima, tvrdeći da na to ima božansko pravo." (C70-75)

Do vremena Konstantina Velikog, tri glavne podjele religijskog stanovništva Carstva sastojale su se od kršćana, Židova i pogana. To se sada promijenilo, utoliko što je poganski dio, virtualno mrtav, bio potisnut pseudokršćanstvom — nominalnom kršćanskom crkvom; i to je sada bio taj "treći dio." Kada je Pelin pao na zemlju, nije izravno bio pogođen onaj istinski kršćanski "dio" niti židovski "dio"; nego taj nominalni kršćanski sektor stanovništva: i njegove "rijeke" (kanali istine), njegovi "izvori" (ishodišta istine), zapravo, sve njegove "vode" (istina) postale su zaražene, tako da su "mnogi ljudi umrli" zbog gorčine (otrovnosti) tih "voda."

"Mnogi ljudi koji su umrli zbog pijenja otrovane vode predstavljaju mnoge koji su bili pod utjecajem da prihvate učenja i tvrdnje ovog velikog lažnog crkvenog sustava te koji su tako duhovno patili, izgubivši svako cijenjenje čiste istine koja dolazi s pravog izvora, Riječi Božje, i njezinih nezagađenih, božanski postavljenih kanala, Apostola i Proroka, kao i svaku želju za tom istinom." (Otkrivenje Isusa Krista — Streeter, sv. 1, str. 402)

Iz čistog izvora istine — Riječi Božje, potekla je osvježavajuća, oživljujuća voda života: doktrina o otkupnoj žrtvi Krista Isusa, koja uči da je Isusova krv, prolivena na Golgoti, jedino sredstvo kojim se grešnik može očistiti od grijeha i vratiti u milost i zajedništvo s Bogom. Sukladno tome, Isusova je žrtva zamijenila godišnje i svakodnevne žrtve — tipične žrtve drevnog Izraela; i uvela "jednom zauvijek" potpuno i cjelovito otkupljenje. Stoga se ova žrtva više nikada nije smjela ponoviti. (Heb. 10:1-10) Papinstvo je, međutim, u takozvanoj doktrini Mise, zagadilo ovu veliku istinu; i oduzelo Kristu djelotvornost njegove žrtve (Dan. 8:11), zamjenjujući je svakodnevnim žrtvama koje prinose njegovi svećenici. Čini se da je ta doktrina stekla određenu popularnost prije nego što je papinstvo u potpunosti došlo na vlast; ali je papinstvo to koje ju je nametnulo crkvi. Transupstancijacija, koja je samo jedna značajka te doktrine, premda prakticirana stoljećima, postala je dogmom za ovu crkvu dekretom 4. Lateranskog Sabora 1215. godine n. e. Obvezujući (zasljepljujući?) učinak doktrine Mise na sve kršćane iznesen je na Saboru u Trentu koji je zasjedao od 13. prosinca 1545. do 4. prosinca 1563., i to kako slijedi: "Tko god kaže da je Misa samo služba hvale i zahvale, ili puko spominjanje žrtve na Križu, a ne i (sama po sebi) pomirbena žrtva (tj. žrtva koja sama donosi zadovoljštinu za grijehe); ili da donosi korist samo onomu tko je prima, a da se ne bi trebala prinositi za žive i mrtve, za grijehe, za kazne, za zadovoljštinu, i za druge potrebe: takav (koji poriče snagu ove žrtve) neka je anatemiziran." (Concil Trid. Sess. 22, De Sacrificio Massae, Kanon 3.) A kada se taj veliki izvor istine tako kontaminirao, je li moglo biti ikako drugačije osim da i "rijeke" i "vode" na sličan način stradaju? Ne bismo li trebali smatrati da je i to bio Božji sud koji je pohodio lažnu crkvu? Kao što je Bog predao ljudski rod izopačenom umu zato što Ga nisu htjeli imati u svojim mislima (Rim. 1:28), tako se čini da je nominalnu crkvu — crkvu koja je odbila prihvatiti istinu u njezinoj ljubavi — na sličan način prepustio njezinim vlastitim prohtjevima (2. Sol. 2:7-10), a papinstvo je bilo jedno od tih!

"Tako to vidimo i danas. Mnogi propovijedaju sebe umjesto propovijedanja Evanđelja, dobre vijesti o Kraljevstvu; oni privlače učenike k sebi i u svoje denominacije, umjesto da ih privlače i sjedinjuju isključivo s Gospodinom, kao članove Njegovog tijela. Oni nastoje biti glavarima crkava, umjesto da svi udovi u tijelu gledaju izravno na Gospodina kao Glavu. Od svih takvih mi se trebamo odvratiti — istinske ovce ne smiju im pružati ohrabrenje na njihovom pogrešnom putu. Apostol Pavao govori o takvima da imaju obličje pobožnosti, ali niječu njezinu silu. (2. Tim. 3:5) Oni su velike cjepidlake za dane, forme, ceremonije, crkvene autoritete, itd., i jako su poštovani među ljudima, ali su gnusoba u Gospodnjim očima, kaže Apostol. Prava ovca ne mora samo paziti da prepozna glas pravog Pastira i da ga slijedi... (već i) da ne podržava, da ne potiče one koji ugađaju sebi." (F248)

Danielovo proročanstvo o Papinstvu (Dan. 8:10-12) "'Uzdignuo se, i osilio se čak do [ovladao je] te vojske nebeske [cijelom Crkvom]; i obori na zemlju neke iz vojske i od tih zvijezda i pogazi ih. Da, veličao se i do Kneza te vojske. [Prisvojio je za sebe počasti i dostojanstva, te primjenjivao na sebe proročanstva i titule, koje pripadaju Isusu Kristu, pravom Zapovjedniku ili Knezu ili Glavi Crkve.] I on oduzme od njega [Krista] STALNU ŽRTVU te mu obori i TEMELJ SVETIŠTA NJEGOVA. I vojska [narod] bî predana njemu zajedno sa stalnom žrtvom zbog prijestupa; i on istinu na zemlju baci te je tako činio i u tome uspijevao.'" (C96)

Stalna žrtva protiv Mise "Kristovu stalnu žrtvu Papinstvo nije stvarno otkazalo ili ukinulo, nego ju je poništilo lažnom doktrinom koju je taj sustav promicao — a koja je postupno, ali na kraju u potpunosti poništila zaslugu Kristove žrtve kao neprekidne i uvijek učinkovite. Ta lažna doktrina poznata je kao Misa ili Žrtva Mise." (C98) "Romanisti tvrde da su Misu ustanovili Krist i apostoli; ali prvi spomen o tome koji smo mogli pronaći bio je na Koncilu u Carigradu, 381. godine n. e. Međutim, datum uvođenja ove prljave zablude nije osobito istaknut u proročanstvu, osim što je Papinstvo zbog ove temeljne pogreške postalo 'Gnusobom Pustoši', prije nego što je, kao takvo, 'postavljeno' na vlast, za koju smo vidjeli da je bila 539. godine n. e." (C103)

Lažna Crkva — Otpadnička Crkva "... pogrešno je pretpostavljati, kao što to mnogi čine, da je Crkva u to vrijeme bila čista (djevičanska) crkva, iznenada uzdignuta na dostojanstvo i moć koja je postala njezinom zamkom. Istina je sasvim suprotna... već se bio dogodio veliki otpad od prvobitne čistoće, jednostavnosti i slobode prema ambicioznim frakcijama vezanim vjerovanjima. Njihove zablude i ceremonije, nalik onima iz poganskih filozofija, ukrašene nekim istinama te nametnute i učvršćene doktrinom o vječnom mučenju, privukle su u crkvu golemo mnoštvo, čija su brojnost i utjecaj postali vrijedni Konstantinu te ih je u

skladu s time cijenio i koristio. Nijedan takav svjetovni čovjek nikada nije ozbiljno pomišljao poduprijeti stvar poniznog, Kristu sličnog „malog stada” — istinski posvećene Crkve, čija su imena zapisana na nebu. Popularnost među njegovim vojnicima, koju spominju povjesničari, veoma se razlikuje od popularnosti među pravim vojnicima križa." (B291)

Božji odbačeni savjeti... Njegovi sudovi! Gnjev! "Božji savjet čovječanstvu stalno je bio odbacivan, osim od nekolicine; i... On im je dopustio da idu svojim putem te su Ga oni, pa i Njegove savjete, ispustili iz svojih srca. (Rim. 1:28) On je tada usredotočio svoju posebnu brigu na Abrahama i njegovo potomstvo, koji su tvrdili da žele njegov put i njegovu službu. Tvrdoća njihovog srca kao naroda i neiskrenost njihovih srca prema Bogu ne samo da su ih prirodno spriječili u primanju Mesije, nego su ih jednako tako prirodno pripremili na nevolje koje su okončale njihovo nacionalno postojanje. I tako je to svjetlo koje je prava Kristova Crkva (klasa čija su imena zapisana na nebu) nosila u svijetu tijekom Evanđeoskog doba bilo svjedočanstvo civiliziranom svijetu o razlici između dobra i zla, pravog i pogrešnog, i o vremenu koje dolazi, a u kojem će jedno biti nagrađeno, a drugo kažnjeno. (Ivan 16:8-11; Djela 24:25) To bi imalo širok utjecaj na ljude da su poslušali Gospodinove upute, ali, samovoljni kao i uvijek, malo su profitirali od savjeta iz Pisama, pa će nevolja Dana Gospodnjeg doći kao posljedica zanemarivanja. Opet, može se reći da je to gnjev Božji utoliko što on dolazi zbog zanemarivanja Njegovih savjeta i kao nagrada za nepravednost." (A308)

Kako povjesničar to vidi "Preko Karla Velikog oživjela je tradicija rimskog Cezara u Europi... Službeno je kršćanstvo odavno prekrilo i naviklo se ignorirati ona neobična učenja Isusa iz Nazareta iz kojih je poteklo. Rimska crkva, koja se uporno držala svog posjedovanja titule Pontifex Maximus, odavno je napustila svoj zadani zadatak ostvarivanja Kraljevstva nebeskog. Bila je zaokupljena obnavljanjem rimske nadmoći na zemlji, koju je smatrala svojom baštinom. Postala je političko tijelo, koristeći se vjerom i potrebama jednostavnih ljudi za unaprjeđivanje svojih planova." (H. G. Wells u The Outline of History, str. 619)

8:12, 13 — "I četvrti anđeo zatrubi, i bi udarena trećina sunca, i trećina mjeseca, i trećina zvijezda; te se trećina njih pomrači, i dan ne zasja trećinu svoju, a tako i noć. I vidio sam i čuo anđela [orla — sukladno komentarima] kako leti posred neba, govoreći snažnim glasom: Jao, jao, jao stanovnicima zemlje zbog ostalih trubnih glasova trojice anđela koji još trebaju zatrubiti!"

Nakon pada zapadnog Rimskog Carstva i s uzdizanjem rimskog biskupa, uvedeni smo u ono što se općenito naziva "Mračno doba". Zanimljivo je primijetiti da su događaji ovog razdoblja u dobrom skladu s onim što je proročanski unaprijed najavljeno u vezi s oglašavanjem četvrte trube, naime s djelomičnom pomrčinom svjetla "sunca", "mjeseca" i "zvijezda". (Otkr. 8:12) Osim astronomskih pomrčina (kada svjetlost sunca ili mjeseca biva odsječena uslijed okultacije koju je uzrokovalo neko drugo nebesko tijelo), do pomrčine nebeskih svjetala najčešće dolazi zbog oblaka koji se rađaju na zemlji. Upravo su takvi oblaci "zemaljskog podrijetla", takoreći, zatamnili "sunčevu svjetlost" Evanđelja tijekom ovih vjekova; "mjesečinu" Zakona (njegove predodžbe i sjene, itd.); i "zvjezdanu svjetlost" apostola (njihove nadahnute spise i učenja); čineći "dan" prilično mračnim, a "noć" tamnijom.

Suprotno Božjoj ljubavi očitovanoj u Kristu Isusu; suprotno svjedočanstvu Zakona i Proroka; suprotno učenjima Isusa i Apostola, biskup u Rimu: "... tvrdio je da predstavlja našeg Gospodina Isusa crkvi i svijetu. Papa je sjedio na prijestolju slave i postao moćni autokrat; zapovijedajući kraljevima i vladajući i kao duhovni i kao svjetovni knez. Poganska doktrina o besmrtnosti duše, u kombinaciji s idejom, također usađenom iz poganstva, o mučenju zlih nakon smrti, postala je temelj doktrine o vječnom mučenju heretika i o čistilišnim patnjama nakon smrti praktički svih katolika da bi ih se pripremilo za nebo. U vezi s papinstvom tvrdilo se da je tisućugodišnja Kristova vladavina, Tisućgodišnjica, za koju je u Svetom pismu obećano da će uslijediti nakon drugog Kristovog dolaska, započela 800. godine naše ere, pod papom Lavom III., koji je tvrdio da je Kristov predstavnik, njegov namjesnik, koji će umjesto njega započeti Kristovu vladavinu. Te je godine car Karlo Veliki prepustio crkvi 'Papinsku državu'... Ova Papinska Tisućgodišnjica u povijesti je poznata kao 'Mračno doba'. Tijekom tog vremena papinstvo je unijelo i narodu Europe nametnulo mnoge pogrešne doktrine i prakse. Njihova je teorija bila da bi mogli pokoriti svijet. Nastojeći to učiniti silom, doveli su do velikih progonstava, a među njima se posebice isticala Inkvizicija. Tijekom tih mračnih stoljeća milijuni su bili mučeni, protjerani i ubijeni na bezbroj načina, jer su se odbili pokoriti mandatima otpadničke crkve, pod vodstvom papa, biskupa i svećenika. Zapošljavani su agenti i špijuni kako bi uhitili i priveli pravdi svakoga tko je zatečen kako izražava osjećaje suprotne Papinskoj hijerarhiji, ili onoga koji se nije uspio potpuno podložiti njihovom autoritetu. Da, ovi pseudoapostoli Božji, kao što je objavljeno u proročanstvu Dan. 7:25, pomisliše da 'promijene vremena i zakone'. Umišljali su da imaju ovlast mijenjati Božje zakone kad god bi smatrali da to treba učiniti. Nastojali su promijeniti vrijeme za Kristovu vladavinu." (R5911:1-3)

U jednom smislu, Mračno doba završilo je kada je slomljena moć Papinstva — kada se Papinski "Milenij" bližio kraju 1799. godine: Napoleon je zaplijenio područja koja su nekada bila dodijeljena crkvi i odveo papu Pija VI. kao zarobljenika u Francusku, gdje je on umro. (Vidi R5911:2, 3)

Gotovo odmah nakon toga, "kužna biblijska društva" — tako ih je zvao Rim — počela su nicati: Britansko i inozemno biblijsko društvo (British and Foreign Bible Society) osnovano je 1803.; Newyorško biblijsko društvo 1804.; Berlinsko-prusko biblijsko društvo 1805.; Filadelfijsko biblijsko društvo 1808.; a Američko biblijsko društvo 1817. (Vidi C50)

Jedno od četiri "živa bića" o kojima je bilo riječi u prizoru oko prijestolja u Otkr. 4:6 bilo je "kao orao u letu." (Otkr. 4:7) Kao što je već navedeno, orao britkog vida koji daleko vidi u letu je najprikladniji simbol za Božju mudrost, koja je u stanju "vidjeti" kraj od početka (Iza. 46:10); koja je sposobna predvidjeti događaje mnogo, mnogo prije nego što se uopće trebaju dogoditi. To je razlog zašto naš Bog — "... nikada nije zbunjen, smeten, zapleten u dvojbama, uznemiren ili izmučen brigama, niti se nimalo boji da će se Njegovi planovi izjaloviti ili da će Njegove namjere propasti; jer sva moć i mudrost leže u Njemu. Doseg Njegovog moćnog intelekta seže do krajnjih granica mogućnosti, obuhvaća sve uzroke i s preciznošću razlučuje sve učinke; stoga on zna svršetak od samog početka, i to ne samo na filozofskim načelima, nego i po intuiciji." (R1832:6)

To je razlog zašto ovdje sugeriramo da "orao koji leti posred neba [crkvenog ili duhovnog svijeta]" (Otkr. 8:13) ponovno predstavlja simbol Božje mudrosti! No ne samo u apstraktnom smislu, već prije u konkretnom obliku — sada "oslobođene" Biblije, čiji je snažan, tj. "glasan glas" proročanstva počeo naviještati "jao" (nevolje) koji će tek zadesiti "stanovnike zemlje."

Napoleon i Francuska revolucija "Napoleonovo djelo i Francuska revolucija razbili su uroke vjerskog praznovjerja, ponizili ponos samouzvišenih vjerskih gospodara, probudili su u svijetu puniji osjećaj ovlasti i povlastica čovječanstva i slomili Papinsku vlast, kojoj je prethodno vjerska Reformacija zadala smrtnu ranu, ali koja se poslije oporavila. (Otkr. 13:3) Epoha koja se završila 1799. godine n. e., obilježena Napoleonovom egipatskom kampanjom, zapečatila je i definirala ograničenje vlasti papinstva nad nacijama. Zatim, kako je naznačeno vrijeme (1260 godina vlasti) isteklo, započela je proročena presuda protiv tog sustava, koja ga konačno mora 'potrošiti i uništiti do kraja.' (Dan. 7:26) Ovaj datum također jasno obilježava početak novog doba slobode misli i ostvarenja prava i privilegija pojedinaca te se već odlikovao svojim brzim koracima napretka prema potpunom ispunjenju posla predviđenog za ovo Vrijeme Kraja. Kao jedan primjer, primijetite uspon i rad različitih biblijskih društava — 'kužna Biblijska društva', kako ih Rim naziva, iako ih sada ne može u tome zaustaviti. I onaj sveti svezak koji je ona (crkva) nekoć sputavala u okovima, držeći ga skrivenim u mrtvim jezicima i zabranivši svojim prevarenim podanicima da ga čitaju, sada je rasut u milijunskoj nakladi u svaku naciju i jezik." (C50)

U vezi s trima "jao" (nevoljama), vidi "Deset egipatskih pošasti" na stranici 165.

OTKRIVENJE 9. POGLAVLJE

9:1-11 — "I peti anđeo zatrubi, i vidjeh zvijezdu gdje je s neba na zemlju pala: i dan joj je ključ od jame bezdana. I ona otvori jamu bezdana; i uzađe dim iz jame, kao dim iz velike peći; i pomrači se sunce i zrak od dima iz jame. I iz dima izađoše skakavci na zemlju; i dana im je moć, kakvu moć imaju zemaljski škorpioni. I zapovjeđeno im je da ne naude travi zemaljskoj niti ikakvom zelenilu niti ikakvom stablu; nego samo onim ljudima koji nemaju pečata Božjega na svojim čelima. I dano im je da ih ne ubijaju, nego da se muče pet mjeseci: a njihovo mučenje bijaše kao mučenje od škorpiona kad ubode čovjeka. I u te će dane ljudi tražiti smrt i neće je naći; i željet će umrijeti, a smrt će bježati od njih. A obličja skakavaca bijahu nalik na konje spremne za boj; i na glavama im kao krune nalik zlatu, a lica im kao lica ljudska. I imali su kosu kao kosu žensku, a zubi im bijahu kao zubi lavlji. I imali su oklope, kao oklope željezne; a šum krila njihovih bijaše kao šum kola s mnogo konja koji jure u boj. I imali su repove nalik škorpionima, i u repovima su im bili žalci: a moć im je bila da naude ljudima pet mjeseci. I imali su nad sobom kralja, anđela bezdana, kojemu je ime na hebrejskom jeziku Abadon, a na grčkom jeziku ime mu je Apolion."

Oglašavanja truba simbolična su "... mi, zajedno s gotovo svim tumačima, prepoznajemo da su svih sedam truba Otkrivenja simbolične — simboli — i da su se do sada simbolično ispunjavale. Kršćanski narod općenito razumije da se pet od ovih truba već 'oglasilo' i da su u prošlosti — mi bismo rekli šest. Priznaje se da one koje su se već 'oglasile' nisu bile doslovni zvuci trube u zraku, već božanske odredbe i njihova ispunjenja; te smatramo da je razumno očekivati da će sedma truba biti u ovom pogledu slična prethodnim šest trubama. No, doslovne stvari prirodni čovjek tako mnogo lakše prima da se one, čak i ako su apsurdne, preporučuju umjesto istine — sve dok naši umovi ne budu vođeni svetim Duhom u pravi kanal 'uspoređujući duhovne stvari s duhovnima' — uspoređujući sedmu trubu s prethodnih šest truba, a ne s prirodnim zvukom u zraku. Ta je zabluda tako čvrsto ukorijenjena da mnogi napredni kršćani, Istraživači Biblije i propovjednici zaista očekuju da će jednoga dana čuti ono što se ponekad naziva 'Gabrijelovim rogom', dovoljno prodornim i dovoljno glasnim da probudi mrtve. I prikladno je i neophodno da vježbamo veliko strpljenje s kršćanskom braćom, koja na taj način pokazuju svoj rani razvoj znanja u pogledu duhovnih stvari, dok im mi ukazujemo da je sedma truba — 'Posljednja Truba' — 'Truba Božja', jednako tako simbolična kao što su bile i njezine prethodnice, i označava puno veće i važnije ispunjenje od bilo koje od njih. Njezino ispunjenje proteže se kroz razdoblje od 1000 godina; njezini događaji obilježavaju sve razne značajke Kristove Tisućgodišnje vladavine i podudaraju se s njima. Njezin početak, kako mi razumijemo, bio je 1878., a njezin završetak bit će tisuću godina u budućnosti od tog datuma. Ona će 'trubiti' za sve to vrijeme — tijekom kojeg će njezini događaji biti u procesu ostvarivanja." (R2992:5)

"Trube" Otkrivenja oznake su u progresivnom razvoju Božjeg Plana. Posljednje tri od njih — peta (Otkr. 9:1); šesta (Otkr. 9:13); i sedma (Otkr. 11:15) — jesu trube "jao" (Otkr. 8:13) i čini se da su poistovjećene s "vremenom kraja", a možda još specifičnije s velikim "vremenom nevolje" s kojim Evanđeosko doba treba završiti! Pišući 1902. godine, Brat Russell izrazio je misao da su peta i šesta truba već zatrubile; te da mi sada živimo u danima oglašavanja sedme trube, čije će se ispunjenje protezati kroz razdoblje od tisuću godina; i da će njezini događaji obilježiti sve razne značajke Kristove Tisućgodišnje vladavine i podudarati se s njima, počevši od 1878. (Vidi R2992:5)

Brat Russell vjerovao je da su pošasti koje su došle na zemlju Egipat i koje su konačno dovele do emancipacije Izraelaca bile predslikovne te da će pronaći svoj antitip u velikom vremenu nevolje. On je prve tri pošasti koje su trebale doći na svijet čovječanstva poistovjetio s tri trube "jao" iz Otkrivenja: "... pošasti koje su došle na Egipat i koje su iznudile oslobođenje Izraelaca predočavale su veliko vrijeme nevolje koje dolazi na svijet na kraju ovog doba, pomoću kojeg će u konačnici biti slomljena moć tlačitelja, a svima koji žele potpunu slobodu obožavati Gospodina i služiti mu bit će pružena prilika; i kao što su faraon i njegove čete, u nastojanju da se umiješaju u božanski program, bili uništeni, tako će Sotona i svi njegovi simpatizeri i suradnici, u nastojanju da sputaju i ometu napore onih koji bi služili Gospodinu, konačno biti nadvladani i uništeni u drugoj smrti. Primjećujući da je ovih deset pošasti predočavalo vrijeme nevolje na kraju ovog doba, nismo iznenađeni što nalazimo da se i u Otkrivenju slično spominje deset pošasti u vezi s vremenom nevolje koje je tamo prikazano kao ono što sačinjava svršetak ovog sadašnjeg doba i ovog sadašnjeg zlog svijeta. Tamo se prve tri trube nazivaju trubama jao, a nakon njih slijedi 'sedam posljednjih pošasti'[1]! Prve tri očito pogađaju sve, zadnjih sedam ograničeno je na one koji se protive Gospodinu." (R3994:4)

"... prva pošast koja je došla na Egipćane bilo je pretvaranje sve vode u Egiptu u krv — rijeke, jezerca, itd., tako da Egipćani nisu mogli piti vodu, već su sami za sebe kopali blizu rijeke. (Izl. 7:24) Budući da voda predstavlja istinu, misao koja se ovdje prenosi bila bi ta da će iz svjetovne perspektive vrlo brzo sva istina postati odbojnom, svako obilježje istine povezano s božanskim planom kako je predstavljeno u Riječi Božjoj postat će gnusno; a kopanje zdenaca naizgled bi impliciralo da će svijet (Kršćanstvo —

Crkvenjaštvo), odbacujući Riječ Božju, tražiti istinu na razne svoje načine." (R4060:4)

Kako bismo mogli cijeniti oglašavanje pete "trube" i događaje povezane s njom, bit će potrebno zamisliti kako je Protivnik morao likovati nad činjenicom da je uspio postaviti rimskog biskupa kao poglavara Crkve. Sve do kraja Papinskog Milenija, Biblija za njega nije predstavljala stvarnu prijetnju; ali neposredno nakon toga, nakon pojave raznih biblijskih društava, itd., smatrao je neophodnim potpuno promijeniti svoju strategiju. Dobro je znao da će spoznaja Istine osloboditi ljude od ropstva praznovjerju i sličnom; i da će on tako izgubiti svoj utjecaj nad njima (Vidi Ivan 8:32); a budući da je Biblija bila izvor te Istine, odlučio je potkopati vjeru u njezino nadahnuće. Tako je stiglo vrijeme za oglašavanje pete — prve od truba "jao"!

"Peta i šesta truba" Brat Russell (R2992:5) naznačio je svoje uvjerenje da su peta i šesta truba već zatrubile te da mi živimo u vremenu sedme, koja je počela trubiti 1874. godine. On nije specifično rekao točno kada su te trube zatrubile; ali logično je da je to moralo biti prije 1874.[2] Peta truba (Otkr. 9:1-12) poistovjećena je s pošašću "skakavaca" i njihovim destruktivnim djelom. Naizgled, to se odnosi na destruktivno djelo "viših kritičara" u potkopavanju dobroćudnih utjecaja Biblije! "Sjeme" ovog potkopavanja iznjedrila je ona racionalistička škola protestantskog klera[3], u prvoj polovici 19. stoljeća. Šesta truba (Otkr. 9:13-19) poistovjećuje se s onim što bi se moglo nazvati "početnom obukom" Gospodinove velike vojske, koja s vremenom treba srušiti sve sadašnje vlade i institucije koje će se pokazati neprijateljskima prema uspostavi Gospodnjeg Kraljevstva na ovoj zemlji. "Sjeme" koje je dalo povoda tim socijalističkim idejama donijeli su Karl Marx i njegov prijatelj Friedrich Engels, putem Komunističkog manifesta (1848.) i djela Das Kapital (1867.), kasnije u 19. stoljeću. Valja uočiti da su obje ove trube, peta i šesta, na taj način u vremenskom smislu prethodile sedmoj.

Sedam posljednjih pošasti "... tako se sada pšenici Evanđeoske crkve obraća Duh: 'Izađite iz nje, moj narode, da ne budete dionici njezinih grijeha i da ne primite od njezinih pošasti' — sedam posljednjih. (Otkr. 18:4)" (R189:6)

Ivan kaže: "vidjeh zvijezdu gdje je s neba pala" — ili točnije rečeno, "vidjeh zvijezdu palu" (R.S.V.); jer u vrijeme oglašavanja pete "trube" on je tek svjedočio da je ova "zvijezda" već bila pala! To je, naravno, značajno, jer ovdje bi se činilo da je apostol Ivan predstavljao Crkvu na kraju Evanđeoskog doba, osvrćući se na određene događaje koji su se već zbili. Ivan kaže da je "njoj" (Prijevod Marshall) — "zvijezdi" za koju je vidio da je pala — dan ključ od "bezdana" (jame bezdana). Postavlja se pitanje: Tko je ili što je točno bila ova "zvijezda"? Sugerira se da, budući da "24 starješine" Otkrivenja (Otkr. 4:4; 5:8, 14; 11:16; 19:4) ne predstavljaju nužno proroke koji su svjedočili u vezi s Kraljevstvom, već više specifično personifikaciju njihovih svjedočanstava (R529:4); tako isto ni "zvijezda" na koju se ovdje upućuje ne predstavlja nužno nijednog pojedinca niti skupinu pojedinaca, već specifičnije, to je identifikacija učenja škole više kritike kršćanskih (?) teologa, u vezi s Biblijom. Kroz to učenje, nekadašnja uzvišena pozicija koja je Bibliji dodijeljena kao božanski nadahnutoj i nepogrešivoj Riječi Božjoj, zamijenjena je onom običnog, ljudski izmišljenog romana, tek ograničene i upitne vrijednosti za Crkvu Božju. Takva su bila učenja Semlera, Paulusa, de Wettea, Baura, Straussa, Grafa, Kuenena, Wellhausena, itd., svi redom crkvenjaci, teolozi!!! I tako je Sotona nastojao potkopati Pisma i oduzeti Božjem narodu, takoreći, utjehu vjere koju je Biblija pružala onima koji su bili umorni i klonuli, otvarajući im "bezdan" iz kojega su se uzdizale sumnje, strahovi i potpuni očaj! "Sunce" (Evanđeosko svjetlo) pomračilo se, a "zrak" (crkvena atmosfera) zagadio uslijed "dima" (konfuzije i magle) koji je izlazio iz tog "bezdana".

"Malo tko shvaća da je Biblija u rukama javnosti tek oko stoljeće. Kada su organizirana naša najstarija biblijska društva, Biblije su posjedovali samo bogati. Sada se mogu naći u svakoj kući i siromašni ih mogu dobiti besplatno. Uz to, tiskana su mnoga pomagala za proučavanje Svetog pisma, a ljudi uče vrijednost nekih od njih i korisnost biblijskih konkordancija. Nadalje, skloni smo zaboraviti da je opće znanje tek počelo dopirati do masa. Nije prošlo više od desetak godina otkako je obrazovanje obvezno u svim najciviliziranijim zemljama. Tako je Bog favorizirao naš dan na dvostruki način — davši nam Bibliju i davši nam inteligenciju neophodnu za njezino proučavanje. Ali upravo dok su te najdragocjenije prilike u rukama masa, upravo dok se ti blagoslovi povećanog znanja daju čovječanstvu, upravo kada je kršćanstvo spremno za proučavanje Biblije, Gospodin je dopustio Protivniku da iznese najsuptilniji utjecaj u suprotstavljanju Svetom pismu. Nepristojno nevjerništvo iz prošlosti dopunjeno je daleko opasnijim neprijateljem kršćanske vjere — nevjerništvom općenito poznatim kao 'Viša kritika', posebno opasnim zbog svog podmuklog karaktera. Viša kritika učvrstila se u gotovo svim koledžima i teološkim sjemeništima kršćanstva. Iako sve crkve svih denominacija naizgled stoje kao branitelji Biblije, ipak citadelu vjere zauzima veliki Protivnik Boga i Istine — Sotona — koji vara, otuđuje i obmanjuje mnoštva kršćanstva upravo preko onih teoloških profesora i doktora teologije u koje su ih naveli da gledaju tražeći duhovno svjetlo i usmjerenje, a za koje su pretpostavljali da su čvrsti branitelji Biblije kao nadahnute Riječi Božje." (R5104:3, 6)

Postoji, naravno, smisao u kojem voda ukazuje na osvježenje; i Istina koju su iznosila biblijska društva, a još specifičnije traktati, itd., koje je objavljivalo staro Watch Tower Bible and Tract Society i koji su bili namijenjeni osvježenju Božjeg naroda, zbog više kritike, itd., postala je, takoreći, "krvava", tj. "neukusna za piće". "... mi sugeriramo da je voda... simbol Istine; a da je zemlja... simbol društva. Izlijevanje vode na zemlju obično bi značilo osvježenje zemlje, blagoslov; pa bi se tako za izlijevanje istine na društvo obično očekivalo da će značiti blagoslov društvu; ali u simbolu se voda pretvorila u krv, odbojnu, odvratnu, simbolizirajući smrt; a to bi, u antitipu, značilo da će u sadašnjem vremenu izlijevanje na društvo proizvesti učinak suprotan onome što bi se inače očekivalo. Društvo, civilizacija, tvrdi, osobito u zadnjem stoljeću, da pretražuje sve uzduž i poprijeko u potrazi za istinom (riječ znanost znači istina). Ali ovaj tip kaže da je došlo vrijeme kada će ti deklarirani tragači za istinom odbaciti istinu, prezreti je, te će im se činiti gnusnom, odbojnom, nepodnošljivom... Evanđeoska poruka postat će tama za oči društva općenito kroz sofizme Više kritike, teorije Evolucije, itd., ovog hvalisavog dana; dok će se na Zakon, predstavljen mjesecom, gledati kao na nešto krvavo — njegove se žrtve neće smatrati predodžbama niti cijeniti kao takve, nego će se smatrati djelom zabludjelih Židova, koji su na tisuće klali svoje životinje zbog svog neznanja i praznovjerja, a zapovijedi kojima su se pokoravali nisu bile od Boga, nego njihova vlastita nagađanja i svećeničko podmetanje. Ista misao veže se uz ovaj znak ili svjedočanstvo o vodi istine koja se izlijeva na zemlju. Bit će predstavljena kao krvava umjesto da bude apsorbirana kao istina." (R4059:5)

Neka se primijeti da je "zvijezda" koja je pala iz crkvenih nebesa — učenja Više kritike — otvorila, takoreći, "ključem" "bezdan" modernizma, iz kojega je tada suknuo zamagljujući "dim" — agnostička teologija! A kao da to nije bilo dovoljno zla, iz "dima" je izronio roj "skakavaca" — propovjednika i učitelja ove novokomponirane teologije, usredotočenih na pravac destruktivne indoktrinacije "stanovnika zemlje." (Otkr. 8:13)

Ovi su "skakavci" opisani u pogledu njihovog "obličja", njihovih "kruna" i njihovih "lica" (Otkr. 9:7); njihove "kose" i njihovih "zuba" (Otkr. 9:8); i njihovih "oklopa" te zvuka njihovih "krila" (Otkr. 9:9); i njihovih "repova", "žalaca" i razdoblja njihove učinkovitosti. (Otkr. 9:10) Izraz kako se javlja u Autoriziranom prijevodu — "obličja... bijahu nalik na konje..." nije baš najbolji; i većina suvremenih prevoditelja prevela je grčki tekst otprilike ovako: "izgled je bio nalik konjima..." Ne odnosi se tu na oblik ili formu, već prije na to da je njihova prilika bila poput konja spremnih za bitku! Kao da želi reći: ovi propovjednici i učitelji Više kritike izaći će poput vojske opremljene za ofenzivno ratovanje. I naravno, oni su prenijeli bitku točno u središte tabora "konzervativaca"! U tu svrhu dotični su ih koledži i sjemeništa opremili "repovima" i "žalcima" nalik na škorpione (Otkr. 9:3, 5, 10), tako da ne samo da bi mogli nanijeti mučan "ubod" razočaranja, već i da iza sebe u svojim žrtvama ostave iritantni otrov nesretnog skepticizma. Nije onda ni čudo što će "ljudi" tražiti smrt i, pošto je ne nađu (Otkr. 9:6), vjerojatno će poželjeti da nikada nisu ni živjeli (vjerovali), kako bi tako sada mogli biti slobodni od svih svojih savjesnih skrupula u vezi s Biblijom i njezinim božanskim nadahnućem. To je to "mučenje" koje boli; a pošast ovih "skakavaca" treba trajati "pet mjeseci." (Otkr. 9:10) Označava li to simbolično razdoblje od 150 godina?

Ali ti su "skakavci" bili obuzdani. (Otkr. 9:4) Prirodni objekti napada skakavaca su zelene stvari — trave i stabla. Ali ovim "skakavcima" bilo je zapovjeđeno da ne "naude" takvima, već samo onim "ljudima koji nemaju pečata Božjega na svojim čelima." Možda su "zelene stvari" — one koje su ovdje uspoređene s travom i stablima — namijenjene predstavljanju svih onih opravdanih vjerom, posvećenih, koji će živjeti na kraju evanđeoske dispenzacije. Sigurno je da je "zeleno" najprikladniji simbol za obnovu (restituciju) — obnovu u vjeri pripisanu onim svecima koji će zbog svoga znanja o Božjem planu biti pošteđeni uznemiravanja ovog "jao", baš kao što su tipični Izraelci bili pošteđeni pošasti skakavaca koja je došla na drevnu zemlju Egipat. (Vidi Izl. 10:12-15; R3995:2)

Budući da izgleda da "zelene stvari" ovdje predstavljaju svece koji žive na kraju Evanđeoskog doba, netko bi se mogao zapitati što bi trebala značiti razlika između "trave" i "stabala"; sugeriramo da predstavljaju "veliko mnoštvo" i "malo stado", tim redoslijedom. Kao što uvijek ima više trave nego što ima stabala, tako će i na kraju doba broj "velikog mnoštva" daleko premašiti onaj "malog stada." Zanimljivo je također primijetiti da su korijeni trave relativno nježniji, lakše se lome od onih kod stabala, sugerirajući možda da vjera "velikog mnoštva" nikada nije sasvim tako jaka kao ona kod "malog stada", niti seže tako duboko! Trava ima određenu ljepotu, a ipak nikada nije tako transcendentna kao ona rascvjetalih i plodonosnih stabala. Upravo je tako i u pitanju razvoja karaktera ove dvije klase. Trava također ima miris, ali on se rijetko primjećuje osim kada je nagnječena ili pokošena, ali miris rascvjetalih i plodonosnih stabala pruža se slobodno, čak kao "ugodan miris" Gospodinu. Kako je predivno, onda, prikazana razlika između ove dvije klase opravdanih, vjerom obnovljenih svetaca — onih koji će biti pošteđeni zala pošasti "skakavaca" — ovdje u "zelenim stvarima"!

Ivan nam govori da su ti "skakavci" nosili na glavama "kao krune nalik zlatu." (Otkr. 9:7) Mora se priznati da je do tog vremena jedina stvar koja je izdvajala Bibliju od svih ostalih knjiga — njezino krunsko obilježje — bila njezina božanski nadahnuta nepogrešivost. Sada su ovi novi biblijski egzegeti kradomice uklonili tu krunu: putem svog poučavanja i propovijedanja praktički su je prenijeli na sebe!

"'Ranjena u kući svojih prijatelja', to je zasigurno istina za Bibliju danas: jer ona nema ni upola toliko antagonističkih, ni toliko štetnih vanjskih neprijatelja. Ali Bibliju ne napadaju njezini prijatelji — nego neprijatelji, koji su pod krinkom prijatelja dobili počasne položaje u kućanstvu vjere — koji, s povlaštenog stajališta na svojim propovjedaonicama, u svojim koledžima i u svojim uredničkim stolicama, podmuklo probadaju Bibliju, dok istovremeno tvrde da je vole i poštuju. Upravo su izašla tri sveska iz tiska, a svaki od njih sračunat je da bi potkopao, poljuljao i srušio vjeru mnogih iz Božjeg naroda, do kojih se ne bi moglo doći niti bi ih se moglo poljuljati istim svjedočanstvom da im je ono stiglo iz zloglasnih ili nevjerničkih izvora. Prvi od njih je treći svezak iz serije koju objavljuju viši kritičari. Drugi je od velečasnog Lymana Abbotta, doktora teologije, nasljednika Henryja Warda Beechera za plymouthskom propovjedaonicom, a sadašnjeg urednika u časopisu Outlook. Treći je od suca Charlesa B. Waitea. Nije na nama suditi jesu li ovi esejisti nepošteni niti traže li nagradu slave kao vođe misli, u smjeru prema kojem će ih svi osim vrlo rijetkih ubrzo slijediti, 'kao ovce bez pastira.' Radije ćemo pretpostaviti da su ti pisci potpuno pošteni — usmjereni na govorenje istine onako kako ona izgleda njima. Zapravo, u ovom pokretu vidimo ispunjenje biblijskih predviđanja s obzirom na naš dan, kraj sadašnjeg doba. Možda nećemo preoštro reći kad izjavimo da Bog stoji iza mnogih današnjih pokreta koji zarobljavaju mnoge i uzrokuju brodolom njihove vjere, u smislu da On namjerno ne sprječava takve pogrešne prikaze, već, naprotiv, dopušta okolnostima da ih potiču i da napreduju. Tako Gospodin objavljuje preko apostola: 'Zato će im Bog poslati snažnu zabludu, da vjeruju laži: Da budu osuđeni (osuđeni, kao nedostojni mjesta u Kristovoj Nevjesti) svi koji nisu vjerovali istini, nego su uživali u nepravednosti — jer nisu primili ljubav prema istini da bi bili spašeni.' (2. Sol. 2:10-12) Sami oni ljudi koji tako postaju slijepe vođe slijepaca u jarak nevjere, ljudi su koji su imali prvorazredne prilike s obzirom na obrazovanje i prilike za proučavanje Biblije; ljudi koji bi, da su ljubili istinu i tražili je, istu pronašli jasnom, uvjerljivom, dragocjenom; ali koji su, odbacivši Gospodnje vodstvo i oslanjajući se na vlastito razumijevanje, postali isprazni u svojim maštanjima; otrgli su se od svog vjerskog sidrišta i bespomoćno lutaju ne znajući kamo." (R2813:2, 3)

"Činjenica da je onog prvoimenovanog izdala viša kritika, jednom riječju govori o njegovom antagonizmu prema Bibliji kao božanskoj objavi, i vjerojatno će kružiti uglavnom među teolozima već zasićenima sumnjama i previše konzervativnima da bi širili takve knjige među svojim ljudima da bi pobuđivali sumnje i pitanja na koja se nikada ne bi mogli nadati da će odgovoriti. Ali ostale dvije knjige druge su vrste — namijenjene su narodu, i vjerojatno će biti dobro reklamirane, te će njihovi izdavači skretati pozornost javnosti na njih, a izazvat će pustoš među onima koji temelje svoju vjeru na sektama i vjerovanjima." (R2814:4)

"Krune" slave i časti koje Bog namjenjuje svojim svecima nisu takve da ih ovi mogu proizvoljno prisvajati za sebe; niti je spasenje ovih svetaca takvo da počiva na nepogrešivosti njihovih učitelja, nego na nepogrešivosti Riječi Božje! Kroz tu Riječ ove se svece opominje na krotkost i poniznost (Psa. 25:9; Mat. 11:28-30); te će na temelju svoje vjernosti svom savezu žrtve dobiti "krunu života" — besmrtnost. (2. Tim. 4:8; Jak. 1:12; 1. Petr. 5:4; Otkr. 2:10)

—— [1] U članku ova riječ glasi "trube", što je posve očito pogrešno. Promijenili smo je da glasi "pošasti" kako bi se slagala s Otkr. 15:1. [2] "Ona se simbolično oglašava od 1874., i nastavit će se." (D601) [3] "Viši kritičari": Semler (1725-1791); Paulus (1761-1851); de Wette (1780-1849); Baur (1792-1860); Strauss (1808-1874); Wellhausen (1841-1918)

Njihova "lica" "bijahu kao lica ljudska" (Otkr. 9:7), jer oni su bili ljudi; ipak ljudi koji nikada nisu bili začeti Božjim svetim Duhom i stoga nisu bili sposobni razlučiti duhovne stvari, a još manje su si smjeli dopustiti da se postave kao "gospodari" (vladari, takoreći) nad Božjom baštinom. Istina, bili su obrazovani; imali su diplome s koledža i sjemeništa; bili su učitelji u poznatim obrazovnim ustanovama; i propovjednici s najutjecajnijih propovjedaonica kršćanstva. Oni su predstavljali sve što se ljudima moglo činiti slavnim i časnim; ali u Božjim očima oni su bili samo slijepci, koji su druge zajedno sa sobom vodili u jarak! (Mat. 15:14)

Njihova 'kosa' bila je 'kao kosa ženska.' (Otkr. 9:8) Vjerujemo da se ovo ne odnosi na njezinu teksturu, već na njezinu dužinu. Ako je tako, neka se primijeti da je apostol Pavao izjavio kako je to obilježje ženske kose njoj dano kao "slava", umjesto vela. (1. Kor. 11:15) Odnos između Adama i Eve nedvojbeno je trebao odražavati odnos koji će kasnije postojati između Krista (nebeskog Zaručnika) i Crkve (zaručene djevice, "Kristove Nevjeste", "Janjetove Žene"). Majka Eva je nedvojbeno imala dugu kosu; a ovo, nasuprot Adamovoj kraćoj kosi, vjerujemo, trebalo je pokazati da Eva nije bila "glava", već da je to bio Adam; baš kao što su u kasnijim godinama niži svećenici nosili kape kako bi označili da nisu Poglavar, odnosno Veliki svećenik, a potonji je išao "otkrivene glave." (F271) Apostol dodaje da je za muškarca sramota ako nosi dugu kosu. (1. Kor. 11:14)

Možda je ženina duga kosa trebala označavati ili simbolizirati ne samo podložnost, već i onu čast, poštovanje i uvažavanje s kojima je Crkva trebala gledati na svoju "Glavu" — Krista Isusa i Riječ Božju koju je on objavljivao; a koju će on i dalje naučavati putem "braće" (starješina, itd.) koji će za Crkvu biti Njegovi predstavnici, ili "anđeli". (F272)

Nesklad ovih "skakavaca" u tome što imaju "muška" lica i "žensku" kosu čini se da označava kako bi ovi propovjednici i učitelji Više kritike, budući da su, suprotno božanskoj volji, prigrabili sebi pravo da budu učitelji Crkve, samim time propustili "držati se" (častiti, poštovati i cijeniti) "glave". (Kol. 2:19) Sv. Pavao je upozorio ranu Crkvu da se ne podlaže takvima! (Kol. 2:8, 18) Jer u ponosu znanja oni su štovali vlastiti intelekt, umjesto Riječi Božje; i poštovali vlastitu učenost i naobrazbu umjesto karaktera sličnog Kristovu. Uistinu, ovi propovjednici i učitelji Više kritike nisu ni Crkva ni njezini od Boga dani učitelji!

Njihovi su "zubi" bili "kao zubi lavlji." (Otkr. 9:8) Lavlji zubi posebno su prilagođeni za grizenje i trganje njihovog plijena. Činjenica da se zubi nužno poistovjećuju s ustima (iako se to ovdje ne spominje) čini se da sugerira nemilosrdan način na koji ti "skakavci" trgaju i uništavaju koga god i što god im se suprotstavi; osporavajući inteligenciju svih onih koji bi mogli pokušati braniti Bibliju kao nadahnutu i nepogrešivu Riječ Božju.

Njihovi "oklopi" bili su "kao oklopi željezni." (Otkr. 9:9) Očito ovo govori o obrambenom štitu za zaštitu od svake povrede; sigurno, ne o oklopu pravednosti! Ovaj zaštitni štit, vjerujemo, jest nekažnjivost koju im pružaju sinode, konferencije, itd., time što ih ne uklanjaju s njihovih položaja propovjednika i učitelja unutar crkvenih institucija.

Ivanova pozornost bila je usmjerena i na "krila" ovih "skakavaca"; ali ne toliko na njih kao sredstvo za kretanje, koliko na njihov "zvuk" kada bi bili u pokretu; taj je zvuk bio poput zvuka "kola s mnogo konja koji jure u boj". (Otkr. 9:9) Možda je ovo trebalo biti indikativno za revnost kojom ti propovjednici i učitelji "više kritike" idu uokolo provodeći svoje opako djelo, koje je često popraćeno kontroverzom!

Ovi "skakavci", za razliku od onih u Izrekama 30:27, "imaju" (R.S.V.) "kralja" nad sobom; a to nije nitko drugi nego "anđeo bezdana, kojemu je ime na hebrejskom jeziku Abadon [uništenje], a na grčkom jeziku ime mu je Apolion [razarač]". (Otkr. 9:11) Postoji li bolji način na koji je Sotona mogao biti poistovjećen s djelom ovih "skakavaca" — viših kritičara?

"... Riječ Božja ne samo da opširno opisuje osobu i moć đavla, već nas upoznaje i s njegovim namjerama, koje se mogu sažeti pod dva naslova, naime, da zaniječe Riječ Božju i da uništi djelo Isusa Krista. Bilo bi izvan naše sadašnje svrhe kada bismo odstupili i opširno prikazali kako se u prvim stoljećima kršćanske ere koristilo svako raspoloživo oružje kako bi se uništila Biblija i kako u ovim posljednjim danima Sotona koristi pera 'viših kritičara' kako bi uništio autoritet Svetog pisma. Dovoljno je reći da će, od dana kada je odbacio Jehovine riječi Evi sve do trenutka kada bude bačen u Bezdan, svoju neumornu energiju posvećivati djelu poricanja Božjih izjava." (R5847:6[1]) [1] Ovaj citat nije dao izravno sam brat Russell, već jedan Arthur Pink. Međutim, budući da brat Russell nije dao nikakav negativan komentar, to nesumnjivo znači da se on u potpunosti slagao sa svim mislima izraženima u članku: "Sotonina krivotvorina prave religije."

S obzirom na "Višu kritiku", itd. "... desetine tisuća — među njima mnogi od najučenijih našeg doba, baš kao što je otpad pri Prvom dolasku našeg Gospodina uključivao učitelje Zakona, glavne svećenike i članove Sinedrija. Pad u ovom slučaju nije moralni nedostatak, nije pad u prosti grijeh, već otpadanje od 'vjere jednom zauvijek predane svetima' — pad u teorije Evolucije, u Višu kritiku, Nevjeru, u Teozofiju, u Novu misao, Kršćansku znanost, itd., — otpad od učenja Riječi Božje u pogledu pada rase u grijeh i pod Božansku presudu, u pogledu otkupljenja Adama i sve njegove rase dragocjenom Isusovom krvlju, u pogledu izbavljenja Crkve i naposljetku svih onih koji će primiti Božansku milost iz ruke Njega koji nas je ljubio i otkupio svojom dragocjenom krvlju. — (Juda 3; 1. Petr. 1:18, 19)" (SM245)

S obzirom na "Višu kritiku" "'Izvan svake sumnje, neki nepoznati pisac prikupio je legende svog vremena i upotrijebio ih kako bi opisao junaka kojega je nazvao Abraham. Kasniji je pisac upotrijebio iste legende, ali je svog junaka nazvao Izak. Bez sumnje, sve su te priče bile izmišljene kako bi se objasnila prevlast Izraela nad Edomom.' Tako je rekao velečasni doktor u svom 'predavanju' za pedesetak dama iz svoje crkve prije nekoliko dana — u jednoj Kongregacionalističkoj crkvi nedaleko od Bostona! Na kraju predavanja, među ostalima, postavljeno je i ovo pitanje: 'Doktore, vjerujete li vi da je itko poput Abrahama i Izaka ikada živio?' 'Pa, ne znam', odgovorio

je doktor. 'Sasvim je moguće da su osobe s tim imenima živjele, ali vjerojatno ta imena predstavljaju nacije ili plemena. Rekao bih da je težina najbolje moderne učenosti protiv teorije da je ijedna takva osoba poput Abrahama i Izaka stvarno živjela'."

Brat Russell to komentira kako slijedi: "Kakva šteta što Izaija nije mogao čuti ovakav niz predavanja prije nego što je proricao! Tada bi bio pošteđen poniženja davanja reference kakvu nalazimo u njegovom proročanstvu — (Iza. 41:8) 'Ali ti, Izraele, ti si moj sluga, Jakove koga sam izabrao, sjeme Abrahama, prijatelja mojega.' I još jedne greške gore od prve: 'Pogledajte na Abrahama oca svoga, i na Saru koja vas je rodila: jer ja sam njega jedinog pozvao, i blagoslovio sam ga, i umnožio sam ga!' Ali može biti da će 'najbolja moderna učenost' otkriti, ako već i nije dokazala, da nijedan takav prorok kao Izaija nikada nije proricao pa čak ni živio. To bi učinilo mnogo u krčenju puta za čvrst temelj naše vjere.

"Velika je šteta također što Matej nije mogao čuti ili pročitati nekoliko predavanja o 'višoj kritici' prije nego što je napisao svoju knjigu; jer bi izostavio prvo poglavlje koje je prevarilo tako mnogo neukih duša od njegovog vremena! Mnogi su ljudi u prošlim vremenima živjeli i 'usnuli' vjerujući da je Isus na neki način potekao od Abrahama! Jao, kakvo neznanje! Zašto mudraci s Istoka nisu mogli otkriti to novo znanje još prije mnogo vjekova?

"Nadalje, kakva bi to bila pomoć Isusu da je mogao znati 'posljednju riječ naše najbolje učenosti!' Ne bi bio prevaren, niti bi varao druge citirajući iz tih 'starih legendi', kao što je učinio u Mat. 22:32: 'Ja sam Bog Abrahamov, i Bog Izakov, i Bog Jakovljev!' Niti bi rekao: 'Vaš otac Abraham radovao se da vidi moj dan; i vidio ga je i bio sretan. Kažem vam, prije nego što je Abraham bio, ja jesam.' (Ivan 8:56, 58) Pomislite onda na nesretnog Stjepana! Da je barem on samo poznavao rezultate 'najbolje moderne učenosti', on nikada ne bi govorio kao što je govorio u Djelima 7:5 — i tako bi si mogao spasiti život! Ako je bio u neznanju ili tako glup da kao istinu prepričava gomilu 'legendi' o ljudima koji nikada nisu ni živjeli, zašto onda ne bi mnoštvo škrgutalo na njega zubima, zatiskivalo svoje uši, navalilo na njega jednodušno, izbacilo ga iz grada i kamenovalo do smrti! I Jakov je bio prevaren i citirao je kao činjenicu odlomak iz tih istih 'starih legendi.' (Jak. 2:23)

"No najviše obmanut od svih tih siromašnih, neukih ljudi, koji su živjeli i radili u prvom stoljeću, bio je Pavao! Kako mora biti nesretan čak i na nebu (ako postoji ikakvo nebo), ako on sada zna 'posljednju riječ najbolje moderne učenosti!' Njegovo se neznanje najprije pojavljuje u citiranju iste 'stare legende' koja je prevarila Jakova, u njegovoj poslanici Galaćanima. (Gal. 3:6) On ponavlja taj mit u svojoj poslanici Rimljanima. (Rim. 4:1-4) Ali, gore od toga, u devetom poglavlju on iskopava i potura nedužnim Rimljanima koji ništa ne sumnjaju cijeli niz 'legendi'!

"Ah, jao! Četiri godine propovijedanja i rada kao da nisu donijele nimalo više svjetla u njegov zamračen um! Jer tada je napisao onu čudnu poslanicu Hebrejima! Tko može čitati jedanaesto poglavlje te poslanice u svjetlu 'najbolje moderne učenosti', s imalo popustljivosti prema tom neukom piscu?

"Jadni Pavao! — Sama pomisao na propovijedi napisane i izgovorene na temelju 'legendi' koje je Pavao citirao u tom poglavlju dovoljna je da čovjeku zada duhovnu noćnu moru! A propovjednici su vjerovali da su te priče istinite, te su tako zavaravali svoja stada. 'Slijepi vođe slijepaca!' Ovi su obmanuti propovjednici citirali Abrahama kao primjer vjere, žive, spasonosne vjere, gle, kroz ova prošla stoljeća! A ipak, Abraham nikada nije živio! Kako bi poduprli svoje propovijedi o molitvi, ti isti propovjednici iznova i iznova citirali su Abrahamove molbe kako se nalaze u 'legendama' zabilježenim u Post. 15:17, 18! Kakav dug zahvalnosti dugujemo 'višoj kritici', što su nam se oči otvorile i što je na samom početku ovog sretnog novog stoljeća 'najbolja moderna učenost' pomela mitove i 'legende' iz vjekova i dala nam 'novu teologiju' utemeljenu na najnovijim istraživanjima 'više kritike'!" (R2875:4)

"Za ovaj žalosni rezultat uglavnom je odgovorna nerazumna, a često i doista neznanstvena, destruktivna kritika Biblije. U prijašnja su vremena neprijatelji božanske objave nazivani nevjernicima; sada ih zovu crkvenjacima raznih vjeroispovijesti. Nekada su stajali izvan hrama istine koji su željeli uništiti; sada stoje na njegovim svetim mjestima, noseći njegove počasti i titule, dok energično, ali uzaludno nastoje potkopati njegove vječne temelje." (Stara knjiga i stara vjera — R. S. MacArthur — pastor baptističke crkve Calvary u New Yorku)

Viša kritika i bezakonje! "Viša kritika snosi veliku odgovornost u vezi sa sve većim bezakonjem u svijetu. 'Zakon Gospodnji je savršen, obraća dušu' — preobražava biće. Viši kritičari na svim našim koledžima i sjemeništima obavljaju strašno destruktivno djelo, u usporedbi s kojim su djela Voltairea, Thomasa Painea i Roberta Ingersola bila kao ništa. Sa sigurnošću se može reći da tri četvrtine svih diplomanata svih koledža u posljednjih trideset godina nisu vjerovale u Bibliju, te da se njihov utjecaj uporno koristio kako bi se potkopala vjera drugih. Zablude koje su ih dovele do nevjerništva mogu utjecati i na druge. Biblija je sama po sebi predmet proučavanja, a vjerovati se treba samo onome što ona naučava, bilo da je to povoljno ili suprotno našim prijašnjim vjerovanjima." (R4923:5)

Naši koledži i Viša kritika "Naši koledži s bogatim zakladama potkopavaju vjeru u Bibliju, što znači vjeru u osobnog Boga, te zamjenjuju to oskudnim priznavanjem zakona prirode, lišenih suosjećanja i milosrđa. Praktički svaki svećenik koji je diplomirao u proteklih dvanaest godina bio je agnostik i pristaša ljudske evolucije. Nevjerovanje u biblijski izvještaj o stvaranju čovjeka na Božju sliku znači i nevjerovanje u pad iz te slike, nevjerovanje u potrebu za otkupljenjem i pomirenjem te nevjerovanje u neophodnost Obnove (Restitucije) koja će se izvršiti Mesijinim Kraljevstvom. (Djela 3:19-21)

"Mi ne dovodimo u pitanje iskrenost viših kritičara. Međutim, nečasno je za one koji su napustili vjerovanja da pred javnošću poziraju kao podupiratelji tih vjerovanja, te da primaju plaće i dobivaju počasne titule za potkopavanje vjere naroda, dok poziraju kao predstavnici Krista i Biblije. Takav je put nepošten i nečastan." (Bible Students Monthly, sv. V, br. 10 "Filozofija potopa")

Voda istine protiv Više kritike "Ljudi su općenito izgubili ukus za vodu života — istinu — i cijenjenje te istine; a lažni učitelji upozoravaju na nju kao na otrov. Vino lažnih učenja koje se sada proizvodi na svim teološkim sjemeništima jest vino evolucije i više kritike, koje ne gasi žeđ nego povećava smušenost uma i poništava svaki pokušaj da se cijeni i shvati božanski plan, kako je to izloženo u Božjoj Riječi. Čak su i uglednici Babilona nezadovoljni, izgladnjeli. (Amos 8:11)" (R2904:6)

S obzirom na 'Višu kritiku'! Sljedeće su crtice uzete iz knjige — "Nova otkrića u Babiloniji o Postanku" koju je

napisao P. J. Wiseman, C.B.E. "Njihova osnovna pogreška bila je ta što su pokušali provesti literarnu analizu Knjige Postanka, temeljenu na razlikama u stilu i upotrebi posebnih riječi i fraza, u vrijeme kada su drevne literarne metode bile nepoznate. A kompetentna procjena starosti, sastava ili autorstva knjige podrazumijeva široko i prikladno poznavanje literarne metode koja se koristila tijekom razdoblja koje knjiga pokriva. Ali teorije više kritike utvrđene su prije nego što su kritičari posjedovali ijedan dokument iz patrijarhalnog doba te su stoga bili potpuno neupućeni u način na koji su se pisali zapisi iz tog doba." (str. 98)

"S tako oskudnim kritičkim aparatom i bez ijednog spisa iz doba Postanka koji bi im pomogao, oni su započeli svoju analizu, konačno secirajući Postanak na niz nepoznatih pisaca i urednika za koje kritičari tvrde da bi ih se sve moglo prepoznati po njihovom 'stilu' ili 'uredničkim komentarima'. Iako se u to vrijeme, osim iz Postanka, ništa nije znalo o ranim civilizacijama, kritičari su pretpostavili da su ta vremena morala biti krajnje surova; ipak su počinili logičku pogrešku (falaciju) podvrgavajući Postanak jednoj vrsti literarne analize za koju se pretpostavljalo da je moderna, baš kao da se radi o modernom tekstu.

"Nedostatak znanja o ranoj povijesti koji je prevladavao u vrijeme kad je kritička kampanja započela omogućio je kritičarima da pretpostave kako je civilizacija bila primitivna, a pisanje gotovo nepoznato patrijarsima. Ljudi su u to vrijeme bili toliko neprosvijetljeni da se zamišljalo kako je klinasto pismo koje je pronađeno bilo samo oblik ukrašavanja lončarije. Sve dok humci Babilona nisu iznjedrili svoje desetine tisuća pločica i dok one, zajedno s natpisima iz zemlje Egipta, nisu bile dešifrirane, bilo je uobičajeno za komentatore Postanka da napišu poseban uvod u kojem su defenzivno sugerirali da je pisanje bilo dovoljno rasprostranjeno da omogući Mojsiju da piše! Tako konzervativni Speakers' Commentary izdan 1871. na 2. stranici kaže: 'Prvo pitanje koje se tada prirodno nameće jest: je li umjetnost pisanja bila poznata već u Mojsijevo vrijeme? I napose je li bila poznata Egipćanima i Židovima.' Pa ipak sam nedavno vidio iskopane pločice, i sam posjedujem neke, koje su bile ispisane 1000 godina prije Mojsija, a veliki muzeji sada posjeduju tisuće pločica ispisanih klinastim pismom, koje su već bile prastare u vrijeme kada je Mojsije živio. Danas se zna da je pismo tisuću godina prije rođenja velikog Zakonodavca bilo toliko uobičajeno da se koristilo za redovite trgovačke transakcije, jer je civilizacija već tada bila dosegla napredni stupanj razvoja." (str. 99)

"Ovdje bi bilo dopušteno navesti jedan osobni događaj u vezi s primjenom teorija 'Akomodacije' i 'Kenoze'. Prije nekoliko godina posjetio me jedan mladi kapelan; bili smo potpuni stranci, ali vidjevši na polici u mojoj sobi knjigu pod naslovom Prorok Daniel, primijetio je: 'Vi valjda ne vjerujete u takve stvari, da je Daniel bio prorok? Meni je to sve izbijeno iz glave tijekom godina dok sam bio na teološkom koledžu.' 'Ali', rekao sam, 'naš Gospodin je o Danielu govorio kao o proroku.' Moj je posjetitelj odgovorio: 'On o tome nije znao ništa više od onoga što je mogao naučiti od ljudi oko sebe. Profesor S kaže da ga Daniel nikada nije napisao, da to nije proročanstvo, nego povijest, da je napisano nakon događaja i da je napravljeno da izgleda kao proročanstvo.' Upitao sam ga bi li radije vjerovao Gospodinu Isusu Kristu ili profesoru S (Izostavljam njegovo ime jer je još uvijek živ i mislim da bi ga zaboljelo da ga netko shvati tako doslovno i logično); on je odgovorio: 'Radije bih vjerovao profesoru S jer je, budući da živi u modernijem i kritičnijem dobu, očito točnije informiran o tim stvarima.' Na taj se način kritika mora osloboditi svjedočanstva 'Vjernog i Istinitog Svjedoka' kako bi poduprla svoje teorije. Kršćaninu s logičnim umom ne može biti teško odlučiti između kritičara i Krista." (str. 134)

"Viša kritika" općenito "Kada ljudi prihvate Wellhausenovo stajalište s obzirom na datum i podrijetlo knjiga Staroga zavjeta, kako onda mogu doći do istinski biblijske teologije? Ako Pentateuh nije Mojsijevo djelo, već prije kompilacija proturječnih dokumenata koji nisu nepogrešivi u svojim iskazima, kako iz toga izvući pouzdanu sliku rane povijesti Izraela? Ako knjiga Izaije nije djelo velikog proroka iz osmog stoljeća prije n. e., već je to prije kompilacija proročanstava koja su napisali brojni autori u različitim okolnostima i uvjetima tijekom mnogih godina, kako onda iz nje možemo izvući ikakvu pouzdanu sliku o Mesiji? ...

"Započne li se s pretpostavkom da je ljudski um bez pomoći sposoban Riječ Božju podvrgnuti vlastitom sudu i time sebe postaviti iznad jednostavne izjave te Riječi, to se nikako ne može završiti u skladu s učenjima evanđeoskog kršćanstva...

"Najveća pogreška koju današnja evanđeoska učenost može učiniti jest da se zbuni u pogledu prirode moderne misli i da zaključi da je moderna misao, budući da koristi kršćansku terminologiju, odjednom postala kršćanskom. Ništa od toga nije slučaj..." ("The Old Testament" — Edward J. Young, citirano iz Contemporary Evangelical Thought, F. H. Henry)

Velečasni R. Heber Newton, protestantski episkopalni svećenik, izjavio je: "Kada bi drago Kristovo prijestolje stajalo na tako krhkom temelju proročanstava kakav su ljudi ispod njega sazdali, tada bismo, kada bi se ti podupirači (vjere, koju on aktivno uklanja) obrušili, kao što se to danas događa, mogli strahovati da se i Njegov autoritet s njima ruši; da Ga više nećemo zvati Učiteljem i Kraljem; da je kritika objavila njegov pad (déchéance). Ali Njegovo prijestolje zaista počiva na rastu ljudskog ideala i božanske slike ove nacije (Židova). A kako je rast ove nacije bio na istoj općoj bazi kao i vjerski i etički procesi drugih rasa (tj., nije bilo ničeg posebnog u vezi sa židovskom religijom — ničeg boljeg od onoga drugih nacija, osim što su bili više vjerski nastrojeni, kao što pisac drugdje tvrdi — iako naprotiv, Pisma tvrde i njihovom poviješću pokazuju da su Židovi bili 'tvrdovratan' narod sklon idolopoklonstvu), njegovo prijestolje ne počiva na manje sigurnom temelju od evolucije ljudskog ideala i božanske slike u samom čovječanstvu."

Nakon što je ovo citirao u R1418:4, Brat Russell dalje kaže: "Ovdje je riječ o odbacivanju svega onoga što je Krist naučavao o 'onom što je napisano' i što se 'mora ispuniti', o odbacivanju svih njegovih citata iz Zakona i Proroka; o odbacivanju njegovih opetovanih izjava o Božjem izboru te nacije te kuće Davidove i sjemena Abrahamovog kao baštinika obećanjâ iz kojih treba doći prorečeni Mesija; o odbacivanju Njegove izjave o nužnosti Njegove smrti; da je to tako bilo zapisano, i stoga 'je bilo potrebno' da Sin Čovječji trpi i uskrsne iz mrtvih kako bi se spasenje i oproštenje grijeha, a posljedično i obnova od kazne za grijehe, propovijedali u Njegovo ime svim narodima. No istovremeno prikazujući Krista kao divnog Židova i velikog uzora i za Židove i za neznabošce, on Ga potpuno odbacuje kao Spasitelja u onom smislu u kojem je Učitelj naučavao — da je On 'dao svoj život kao otkupninu za mnoge' — 'da bi spasio (vratio) ono što je bilo izgubljeno.' Tada, u strahu da ne razbije idola naših srca previše naglo, i pomalo šokiran vlastitom smjelošću kao ikonoklast — on nakratko umiruje svoje vlastito srce i srca svojih slušatelja time što (takoreći, govori: Zdravo, Učitelju! i

ljubi onog istog čija učenja, kao 'viši kritičar', izdaje) kaže: 'Dragi Krist'."

Zaštitne "oklope" ovih "konjanika" čini njihov pravni status — zakoni pod kojima im je dopušteno funkcionirati kao sindikati, cehovi itd., ovdje uspoređeni s "ognjem, hijacintom i sumporom", putem kojih se mogu oduprijeti svakom protivljenju, pa ga čak i uništiti. "Konji" su ovdje simboli socijalističkih, komunističkih i anarhističkih doktrina! Njihovi "jahači" — "konjanici", koji ih kontroliraju i usmjeravaju, doista su svijet čovječanstva, oni koje predstavlja "rijeka", na kojoj "mistični Babilon sjedi... poduprt mnogim vodama [ljudi, nacije]", i (čiji se) "pad predviđa odvraćanjem njegovih podupiratelja i onih koji ga održavaju — naroda. (Otkr. 16:12)" (Vidi B209)

"Konji" na kojima jašu imaju glave slične lavljima, to jest, oni su moćni u rastrgavanju svog plijena, a to je sve ono što im stane na put. Rečeno nam je da iz njihovih usta izlazi "oganj, dim i sumpor" — sve razarajuće sile! A kao da to nije dovoljno, njihovi su repovi poput zmija, čije glave sadrže smrtonosne očnjake pomoću kojih su u stanju ubrizgati otrove u tijela svojih neprijatelja i tako prouzročiti njihovu preranu smrt! Ovo je ono što se očituje u zakonskom pravu koje sindikati, cehovi itd. imaju — njihova "štrajkaška" moć (obustava rada, bojkot, štrajkaške straže itd.), pomoću koje "nanose štetu".

No nije potrebno udruživanje mnogih pojedinaca kako bi se nanijela bol i šteta društvu. Čak je i jedan čovjek zaštićen istim onim zakonima koji omogućavaju sindikatima itd. da tako moćno funkcioniraju — on ima pravo na slobodu govora i na slobodu tiska. Ne mislimo sugerirati da su to zla sama po sebi. Ne! Naprotiv. Ali beskrupulozni ih mogu iskvariti. Moguće je stoga da jedan čovjek bude tako ljubomoran i zavidan drugomu, čiji je društveni status pošteno stečen i pošteno održavan, da će reći stvari (ne neistinite, ali sigurno izvučene iz konteksta) i tako ne samo povrijediti, već često i potpuno uništiti ugled drugoga! I tako ove socijalističke (često vrlo asocijalne) filozofije i doktrine, poput klica bolesti, pronalaze najprihvatljiviji medij za razmnožavanje u ljudskom srcu!

"Bitka ovog velikog dana Boga Svemogućega bit će najveća revolucija koju je svijet ikada vidio, jer će to biti ona u koju će biti uključeno svako načelo nepravednosti; jer kao što je to uistinu u ovom sudu nacijama, tako je i u sudu pojedinaca, 'ništa nije skriveno što se neće otkriti, i tajno što se neće saznati.' (Mat. 10:26) Gle, kako već sada reflektor opće prosvijećenosti otkriva tajne izvore političkih intriga, financijskih politika, religijskih tvrdnji, itd., i kako su svi izvedeni pred sud pravde te ih ljudi, kao i Bog, proglašavaju dobrima ili lošima prosuđujući prema učenjima iz Riječi Božje — prema zlatnom pravilu, zakonu ljubavi, Kristovim primjerima itd., sve to dolazi do tako izuzetnog izražaja u raspravama ovoga vremena. Bitka velikog dana, kao i svaki drugi revolucionarni rat, ima svoje faze postupnog razvoja. Iza svake naznake sukoba stoje poticajni uzroci, stvarne ili zamišljene nepravde nanesene nacijama i pojedincima; zatim dolazi oštro osvješćivanje tih nepravdi kod onih koji zbog njih pate; zatim uglavnom slijede različiti pokušaji reformi, koji se pokazuju bezuspješnima i dovode do velikih polemika, ratova riječima, podjela, sukoba mišljenja te u konačnici do osvete i oružanog sukoba. Takav je tijek Bitke Velikog Dana Boga Svemogućeg. Njezin je opći karakter borba svjetla protiv tame, slobode protiv ugnjetavanja, istine protiv zablude. Njezin će opseg biti svjetski: seljak protiv kneza, klupa protiv propovjedaonice, rad protiv kapitala: potlačeni pod oružjem protiv nepravde i tiranije svake vrste; i tlačitelji pod oružjem za obranu onoga što su dugo smatrali svojim pravom, čak i kada se to vidi kao zadiranje u prava drugih." (D541)

Uvjeti ove bitke bez presedana "Prema predviđanjima proroka, uvjeti ove bitke bit će bez povijesnog presedana. Kao što je već sugerirano, ova završna borba slikovito je prikazana u simbolima u četrdeset šestom psalmu. (Usporedite i Ps. 97:2-6; Iza. 24:19-21; 2. Petr. 3:10) Brežuljci (niže, manje autokratske vlade) već se tope kao vosak; oni još uvijek zadržavaju svoj oblik, ali kako se zemlja (društvo) zagrijava, oni popuštaju njezinim zahtjevima, malo po malo spuštajući se na razinu zahtjeva naroda. Velika Britanija je dobar primjer ove klase. Visoke planine (koje predstavljaju autokratske vlade) bit će 'potresene' revolucijama i naposljetku 'odnesene posred mora' — potpuno izgubljene u anarhiji. Već sada 'more i valovi buče' protiv bastiona sadašnjeg društvenog sustava: uskoro će se zemlja (sadašnja društvena struktura) zaljuljati i posrnuti kao pijanac, uzaludno se pokušavajući uspraviti, održati ravnotežu i ponovno se uspostaviti: uskoro će biti potpuno 'uklonjena', da ustupi mjesto 'novoj zemlji' (novom društvenom poretku) u kojem će prevladavati pravednost, pravda.

Sadašnji poredak bit će nemoguće ponovno uspostaviti: (1) zato što je očito nadživio svoju korisnost te je nepravedan u sadašnjim uvjetima; (2) zbog općeg širenja sekularnog znanja; (3) zato što će otkriće da su svećeničke spletke dugo zasljepljivale i vezivale mase zabludama i strahom dovesti do općeg nepoštivanja svih religijskih tvrdnji i učenja kao dijela razotkrivenih prijevara; (4) zato što će religiozni ljudi općenito, ne uviđajući da je došlo Božje vrijeme za promjenu dispenzacije, ignorirati razum, logiku, pravdu i Sveto pismo u obrani sadašnjeg poretka stvari.

Tada će biti od male važnosti što će se crkvena nebesa (religiozne sile, papinske i protestantske) smotati zajedno kao svitak. (Iza. 34:4; Otkr. 6:14) Ujedinjena religiozna moć kršćanstva bit će potpuno nemoćna pred rastućom plimom anarhije kada se dosegne strašna kriza. Pred tom velikom vojskom 'sva će se vojska nebeska (nominalna crkva) rastopiti, a nebesa će se smotati kao svitak. (Dva velika tijela koja sačinjavaju crkvena nebesa, naime, Papinstvo i Protestantizam, kao dva različita kraja svitka čak se i sada brzo približavaju jedno drugome, smatajući se, kao što smo pokazali); a sva će njihova vojska pasti (otpasti, ispasti; ne sve odjednom, već postupno, a ipak ubrzano) kao što list otpada s trsa i kao padajuća smokva sa smokve' (Iza. 34:4); i na koncu će ova 'nebesa, bivajući u ognju, biti rastopljena, i elementi (od kojih su sačinjena) rastopit će se od silne žaruge.' (2. Petr. 3:12)" (D551)

9:20, 21 — "A ostali ljudi koji nisu bili pobijeni ovim pošastima ipak se ne pokajaše za djela svojih ruku, da se ne klanjaju vragovima i idolima od zlata, srebra, mjedi, kamena i drva, koji ne mogu ni vidjeti ni čuti ni hodati. Niti se pokajaše za svoja ubojstva ni za svoja vračanja ni za svoj blud ni za svoje krađe."

U pogledu onih koji su "pobijeni", neka se uoči da smrt o kojoj se ovdje radi nije nužno doslovna smrt (iako bi, naravno, to također mogla biti); nego radije figurativna smrt koja rezultira nečijom nesposobnošću da djeluje u svrhu dobra ili zla, kao što je to činio prije. Neka se uoči i to da su oni koji uzrokuju ovu vrstu "smrti" zapravo ubojice, vračari, bludnici i lopovi, koji uzimaju, takoreći, ono na što nemaju pravo! Takvi se ne moraju mnogo bojati odmazde bogova kojima se klanjaju — vragova, idola od zlata, srebra, mjedi, kamena i drva (dionice, obveznice, bogatstvo, položaj itd.); bogova koji ne mogu "vidjeti" nepravde i zla koja se čine; niti "čuti" laži

koje se govore; niti su sposobni "hodati" (tj. kretati se) kako bi se tome suprotstavili! Upravo se zbog toga ovi "ubojice" ne kaju niti nastoje okajati svoje grijehe!

OTKRIVENJE 10. POGLAVLJE

10:1-3 — "I vidio sam drugog moćnog anđela kako silazi s neba, zaogrnut oblakom; a duga mu je bila na glavi, a lice mu bijaše kao sunce i noge njegove kao stupovi ognjeni. A u ruci je imao otvorenu knjižicu: i stavi svoju desnu nogu na more, a svoju lijevu nogu na zemlju, i povika snažnim glasom, kao kad lav riče: a kad je povikao, sedam gromova progovori svojim glasovima."

Budući da tek kad dođemo do Otkr. 11:14 čitamo o trećem, posljednjem „jao", koji će uskoro uslijediti nakon drugoga, ono što neposredno slijedi morat ćemo više-manje smatrati zapisom pojedinosti koje je nužno shvatiti kako bi se treći „jao" i oglašavanje sedme trube u potpunosti razumjeli.

Ovaj "drugi anđeo" sišao je s neba, zaogrnut oblakom, a duga mu je bila na glavi; lice mu bijaše kao sunce; noge njegove kao stupovi ognjeni. U ruci je imao otvorenu knjižicu. Svoju desnu nogu stavio je na more, a svoju lijevu nogu na zemlju, vičući snažnim glasom, kao kad lav riče; a kad je prestao vikati, oglasilo se sedam gromova.

Ovaj "anđeo" predstavljao je vrijeme (1829. n. e. — 1290 dana iz Dan. 12:11) kada je Klasu Svetišta trebalo pripremiti za njezino potpuno čišćenje (1846. n. e. — 2300 dana[1] iz Dan. 8:14); a time i za drugu "prisutnost" Gospodinovu među njegovim narodom (1874. n. e. — 1335 dana iz Dan. 12:12). Uočite da je i ovaj, drugi "anđeo", "moćan"; kao da želi reći da je bilo i drugih "anđela" (vremena, okolnosti itd.), ali da je ovaj jednako poseban kao što je bio Ivan Krstitelj, preteča Isusov pri njegovu prvom adventu, pripremajući, takoreći, put Gospodinov. (Mat. 3:1-3)

[1] O razdoblju čišćenja Svetišta — "Još jedno proročansko razdoblje koje je spomenuo prorok Daniel bilo je 2300 dana. To je razdoblje trebalo označiti određene stvari, a po isteku tih dana Svetište se trebalo očistiti. Ovo djelo čišćenja prave Crkve, Klase Svetišta, od nečistoća mračnog doba, vjerujemo, dosegnulo je vrhunac 1846., u vrijeme ispunjenja 2300 dana. Ali djelo čišćenja nije postignuto u trenutku ili u danu pa čak ni u godini; i čišćenje je bilo ograničeno." (R5565:6)

Silazak ovog "anđela" s neba ukazuje na to da su i ovi događaji bili božanski utvrđeni i određeni! Njegovo "zaogrtanje" oblakom sugerira da se proročanstvo (o 1290 dana) nije moglo jasno razumjeti u to vrijeme; a duga na njegovoj glavi govori o povezanosti sa savezom (obećanju iz Dan. 12:12); "njegovo" lice, koje je poput sunca, sugerira da je, unatoč "oblaku", ono pokazivalo sjaj novog doba (za Klasu Svetišta); a "njegove" noge, poput ognjenih stupova, odražavale su prirodu kušnji koje su trebale doći na ovu Klasu Svetišta, zbog njezina potpunog čišćenja, koje se ubrzo trebalo ostvariti (1846. godine n. e.)!

"On" je u ruci imao, tj. mogao je dati, "otvorenu knjižicu" — potpunije objašnjenje Božanskog plana vjekova — poruku u vezi s Mesijinim Kraljevstvom. (Vidi C89) "Njegovo" stavljanje desne noge na more i lijeve noge na zemlju pokazivalo je da će događaji koji su se tada odvijali uskoro uključiti "stanovnike zemlje" (Otkr. 8:13) — mase, društvo, "kršćanstvo" itd.

"Anđeo" je vikao snažnim glasom, kao kad lav riče — "glasom" koji se trebao čuti po prostranom teritoriju. "Pokret" koji je započeo 1829. n. e., a koji je trebao rezultirati "očišćenjem svetišta" do 1846. n. e., nije bio samo lokalna pojava u SAD-u, nego u određenom smislu univerzalan. U Americi su ga predstavljali Alexander Campbell i William Miller; u Europi J. A. Bengel iz Njemačke; a u Aziji Joseph Wolff.

"Religijski pokret kulminirao je 1844., a njegovi su sudionici tada i poslije bili općenito poznati kao 'adventisti drugog dolaska' i 'milleriti', jer su očekivali da će se drugi Kristov advent dogoditi tog datuma i zato što je gospodin William Miller bio vođa i glavni pokretač. Pokret koji je započeo oko 1829., prije 1844. (kada su očekivali Gospodinov povratak) privukao je pozornost svih klasa kršćana, posebno u istočnim i srednjim državama gdje je izazvao veliko uzbuđenje. Mnogo prije toga, profesor Bengel u Tübingenu u Njemačkoj počeo je skretati pozornost na proročanstva i na nadolazeće Kraljevstvo Mesije, dok je proslavljeni misionar Wolff učinio isto u Aziji." (C84, 85)

Millerov i Wolffov pokret "Tada je uslijedila opća objava da je došlo vrijeme drugog Kristova adventa. To se ponekad nazivalo Wolffovim pokretom, a ponekad Millerovim pokretom; jer jedan je bio vođa u jednom dijelu svijeta, a drugi u onom drugom dijelu. Amerika je u to vrijeme predstavljala naprednu misao svijeta. Proglašenje Kraljevstva Kristova bilo je izvanredan pokret, na koji se, po našem vjerovanju, pozvao naš Gospodin u prispodobi o deset djevica, koje su se probudile i pripremile svoje svjetiljke. Ali to je bila lažna uzbuna. Zaručnik nije došao. To je razočarenje uzrokovalo prosijavanje među onima koji su za sebe tvrdili da su Božji narod. Neki su postali još više zainteresirani za Bibliju kao Riječ Božju te nisu sumnjali, dok su drugi postali oholi i skeptični, proglašavajući Bibliju besmislenom starom knjigom i tvrdeći da svatko tko obraća pozornost na ta proročanstva mora biti pomućenog razuma itd... Kao rezultat toga, djelo Millerova pokreta bilo je svojevrsno razdvajanje na one koji su strpljivo čuvali Riječ Božju i one koji su izgubili svoju vjeru u njegovu Riječ." (R5718:1, 2)

Joseph Wolff (1795.-1862.) "... kojega ne bez razloga nazivaju meteorom ili kometom na misionarskom nebu, rođen je od židovskih roditelja 1795. u Bavarskoj. Obdaren gotovo nezapamćenim talentom za jezike, brzom moći percepcije, živahnim temperamentom i velikom razboritošću, u vrlo se ranoj dobi upoznao s najistaknutijim ljudima u raznim zemljama Europe. Godine 1812. u Pragu ga je krstio benediktinski redovnik. Dok je bio u Beču, predstavljen je najvišim crkvenim dostojanstvenicima; jedno je vrijeme živio kod grofa Stolberga u njegovu dvorcu Tatenhausen te otišao u Rim da se tamo školuje za misionara. Njegovo je srce bilo ispunjeno željom da objavljuje radosne vijesti Evanđelja i Židovima i muhamedancima. Premda je uživao naklonost najistaknutijih ljudi u Rimu, a posebno pape Pija VII., te ostvario poznanstva koja su bila od najvećeg značaja u njegovu životu, ipak se nije mogao pomiriti s rimokatoličanstvom. Za vrijeme boravka u Rimu svoje je vrijeme posvećivao proučavanju orijentalnih jezika. Neki od liberalnih nazora koje je bio izrazio u raznim prigodama učinili su ga sumnjivim u očima Inkvizicije te je morao napustiti koledž i Vječni grad. Nakon brojnih avantura stigao je u London i ondje se pridružio Engleskoj crkvi. Ubrzo se upoznao s ljudima poput Henryja Drummonda, Charlesa Simeona, Lewisa Waya — osnivačima Londonskog društva za Židove. Uočivši u njemu posebnu prikladnost za misionarski rad, oni su mu omogućili upis na Sveučilište Cambridge, gdje je nastavio s orijentalnim studijima... Nakon dvije godine

(1821.) prekinuo je studij te započeo svoj avanturistički život kao putnik. Usred najbogatijih i najznačajnijih iskustava, putovao je diljem Europe, Azije, Amerike i dijela Afrike. Na tim putovanjima upoznao je kraljeve i knezove, kao i najučenije ljude svih crkvenih krugova; posvuda je ispovijedao Isusa kao Krista; i premda je... često bio zatvaran, a život mu je nekoliko puta bio ugrožen, u najvećim je opasnostima pokazivao neustrašivu hrabrost i pribranost uma... Propovijedao je posvuda — nekad na jednom, drugi put na sasvim drugom jeziku; dijelio je Sveta pisma na raznim jezicima Orijenta." (McClintock & Strong's Encyclopedia)

Sedam "gromova" oglasilo se svojim glasovima. Gromovi su uvijek povezani s munjom! Tako su uz iznenadne "bljeskove" božanske istine uslijedile kontroverze. One su se ticale sljedećih pitanja:

Apostolska jednostavnost u crkvenom upravljanju; ukidanje crkvenih titula kao što su velečasni, doktor teologije itd. (Vidi C114)

Bez vjeroispovjednih obrazaca; samo Biblija. (Vidi C114)

Krštenje uranjanjem. (Vidi C119)

Prepoznavanje "čovjeka grijeha". (Vidi C118)

Trojstvo. (Vidi C119)

Život, besmrtnost, uskrsnuće mrtvih. (Vidi C116, 117)

Proročanstva i drugi Kristov dolazak. (Vidi C115)

10:4-7 — "I kada je sedam gromova odjeknulo svojim glasovima, htjedoh pisati: ali začuh glas s neba gdje mi govori: Zapečati ono što je izreklo sedam gromova i ne piši to. I anđeo kojeg vidjeh da stoji na moru i na zemlji podiže svoju ruku prema nebu, i zakle se onim koji živi u vijeke vjekova, koji je stvorio nebo i sve što je u njemu, zemlju i sve što je na njoj [i more i sve što je u njemu — ove su riječi neautentične], da više neće biti vremena: nego u dane glasa sedmog anđela, kad počne trubiti, dovršit će se tajna Božja, kao što je on navijestio svojim slugama prorocima."

"Grmljavine" i "knjižica" Na stranici C89 brat Russell sugerira da je "poruka u vezi s Mihaelovim Kraljevstvom, koja se postupno otvarala od 1829. nadalje, simbolično predstavljena u knjizi Otkrivenja (10:2, 8-10) kao 'knjižica'."* Iz toga slijedi da su određeni posebni elementi Istine počeli zabljesnuti poput 'munje' donoseći znatno jasnije razumijevanje onima koji čine Klasu Svetišta. Ali s tim "bljeskovima" bile su povezane i "grmljavine" (kontroverze), o kojima je Ivanu bilo naloženo da ne piše. (Otkr. 10:4) Razlog tome nije dan, stoga nam jedino preostaje nagađati zašto je to tako. Možda zato što te "kontroverze" same po sebi ne bi donijele daljnju izgradnju Crkvi? "Svjetlost je posijana za pravednika i veselje za one koji su pravog srca." (Ps. 97:11)

*"Ova poruka u vezi s Mihaelovim Kraljevstvom, koja se postupno otvara od 1829. nadalje, simbolično je predstavljena u knjizi Otkrivenja (poglavlje 10:2, 8-10) kao 'knjižica', koju su 'mudri' iz 'svetog naroda', koje predstavlja Ivan, upućeni da jedu. I Ivanovo iskustvo, onako kako je izraženo u 10. stihu, iskustvo je svih koji prime ove istine. One donose čudesnu slatkost: Oh, to blaženstvo! Ali naknadni su učinci uvijek više-manje mješavina gorčine progonstva sa slatkoćom. Učinak pak na one koji strpljivo izdrže do kraja jest da ih očisti, pročisti i oplemeni te tako pripremi Kristovu nevjestu za brak i uzvišenje, koje treba uslijediti potkraj Dana Priprave." (C89)

"Dovršena tajna" "Što se tiče vremena, tajna Božja bit će dovršena tijekom razdoblja oglašavanja sedme (simbolične) trube. (Otkr. 10:7) Ovo se odnosi na tajnu u oba smisla u kojima se koristi: tada će tajne ili skrivene značajke Božjeg plana biti obznanjene i jasno će se vidjeti; kao i 'tajna Božja', Crkva, uobličenje tog plana. Oboje će tada biti dovršeno. Skriveni, tajni plan pronaći će puni, cjeloviti broj udova Kristova tijela te će stoga ono, KRISTOVO TIJELO, biti dovršeno. Plan više neće biti tajna, jer više neće biti razloga za produživanje njegove tajnosti." (A87)

Ivan, naravno, predstavlja Klasu Svetišta koja je u to vrijeme živjela. (Ivan 21:22; R4870:1) Među njima je bilo onih koji bi o tim stvarima pisali, ali su bili spriječeni (Otkr. 10:4), jer je to trebalo biti ostavljeno glasniku Laodicejske Crkve — Charlesu Tazeu Russellu (rođenom 1852.). "Tajna Božja" dovršit će se kasnije, nakon što sedma truba počne trubiti (1874. n. e.)! — (Otkr. 10:7) I tako je ta stvar u to vrijeme bila "zapečaćena". "Anđeo" je u prenesenom smislu podignuo svoju ruku prema nebu (tj. zauzeo je stav davanja prisege) i proglasio (jer je to Gospodin bio tako odredio) da "vremena" više ne bi trebalo biti! Ovo se nedvojbeno odnosi na vrijeme oglašavanja sedme Trube, na isteku onih 1335 dana iz Danielovog proročanstva, jer bi se time ispunilo vrijeme uključeno u 1260, 1290 i 1335 dana: više ne bi bilo daljnjeg vremena za "čekanje", jer "blažen je onaj tko čeka i dočeka tisuću trista i trideset pet dana." (Dan. 12:12)

"Određeno vrijeme da se završi tajna Božjeg plana još nije bilo došlo; i ona je bila 'zapečaćena', 'skrivena', do tog određenog vremena. Ali mi sada živimo u vremenu 'čišćenja Svetišta', a posebno od vremena blaženstva na kraju 1335 dana — u ovoj sadašnjoj žetvi i na početku oglašavanja Sedme Trube — imamo sasvim drukčije iskustvo od svetaca prošlih vremena. Nama je dano da znamo tajne Kraljevstva Božjega, koje mnogi proroci i mnogi pravednici u prošlosti nisu imali privilegiju vidjeti. Hvala Bogu na svjetlu Sadašnje istine. Bog, i dalje naš učitelj, kao i dosad koristi oruđa te je za pouku i uporabu svomu narodu osigurao sustavne prikaze TISUĆGODIŠNJE ZORE kako bi im ukazao na svoj plan vjekova te na dužnosti i privilegije ovog vremena 'žetve': jer je došlo 'određeno vrijeme' da se 'tajna' dovrši. (Otkr. 10:7)" (R1867:2, 3)

10:8-10 — "I glas koji sam čuo s neba ponovno mi progovori i reče: Idi i uzmi otvorenu knjižicu iz ruke anđela koji stoji na moru i na zemlji. I otiđoh k anđelu i rekoh mu: Daj mi knjižicu. A on mi reče: Uzmi je i pojedi; i zagorčat će ti utrobu, ali će ti u ustima biti slatka kao med. I uzeh knjižicu iz ruke anđelove i pojedoh je; i bijaše mi u ustima slatka kao med; a čim sam je pojeo, utroba mi je postala gorka."

Ovdje također Ivan predstavlja Klasu Svetišta; ali u malo kasnijem vremenskom trenutku nego kada je bio spriječen da piše. (Otkr. 10:4) Ista ta nadziruća providnost koja je ograničenje učinila svrsishodnim sada savjetuje da "on" (Klasa Svetišta) uzme otvorenu knjigu (potpunije otkrivanje Božanskog plana vjekova) iz ruke "anđela" i "pojede je". Tijekom međurazdoblja između "ograničenja" i "savjetovanja" rođen je (16. veljače 1852.) "onaj" koji je bio određen da postane "sedma zvijezda" ili glasnik (Otkr. 1:16, 20; 3:14). S vremenom je dobio "otvorenu knjigu" i zajedno s cijelom Klasom Svetišta počeo ju je "jesti". On i oni doživjeli su ove

"žetvene istine", koje su se tada otkrivale, kao slatke poput meda; ali ubrzo su iskusili "gorčinu" u "trbuhu". "Slatkost" je bila rezultat kušanja i spoznaje da je Gospodin dobar (Ps. 34:8); "gorčina" je proizlazila iz usvajanja ovih istina zbog kušnji i poteškoća povezanih s odvajanjem i posvećenjem koji su iz toga slijedili.

"Ova poruka u vezi s Mihaelovim Kraljevstvom, koja se postupno otvara od 1829. nadalje, simbolično je predstavljena u knjizi Otkrivenja (pogl. 10:2, 8-10) kao 'knjižica', koju su 'mudri' iz 'svetog naroda', koje predstavlja Ivan, upućeni da jedu. I Ivanovo iskustvo, kako je izraženo u 10. stihu, iskustvo je svih koji primaju ove istine. One donose čudesnu slast: Oh, to blaženstvo! Ali učinci su uvijek više-manje mješavina gorčine progonstva sa slatkoćom. A učinak na one koji vjerno izdrže do kraja jest da ih očisti, pročisti i oplemeni te tako pripremi Kristovu nevjestu za brak i uzvišenje, koje treba uslijediti potkraj Dana Priprave." (C89)

10:11 — "I on mi reče: Moraš ponovno prorokovati pred mnogim pucima, narodima, jezicima i kraljevima."

Ova je Klasa Svetišta (od 1874. n. e. — 1335 dana) bila marljivo angažirana u proricanju, tj. propovijedanju, svjedočenju Istine cijelom čovječanstvu, posebno u vezi s drugom prisutnošću i bliskom uspostavom Kraljevstva Božjeg na ovoj zemlji; čak je to učinila 'jasnim na pločama, da može trčati onaj koji to čita'. (Hab. 2:2)

"Ova je zapovijed (Hab. 2:2) izvršena. Različitim sredstvima — grafičkim prikazima, dijagramima, konkordancijama i objašnjenjima — vizija ili otkrivenje Božje riječi učinjeno je dostupnim ljudima." (R621:1)

Pod pokroviteljstvom Biblijskog i traktatnog društva Stražarske kule, tijekom godina službe pastora C. T. Russella (do listopada 1916.), Klasa Svetišta podijelila je milijune traktata na najmanje 33 različita jezika (vidi "The Laodicean Messenger" — str. 102-105); a od tada neki su o vlastitom trošku nastavili davati baš takvo svjedočanstvo "pred mnogim pucima, narodima, jezicima i kraljevima [vlastima koje postoje]".

OTKRIVENJE 11. POGLAVLJE

11:1, 2 — "I dana mi je trska nalik štapu: i anđeo je stao, govoreći: Ustani i izmjeri hram Božji i žrtvenik i one koji se u njemu klanjaju. Ali predvorje koje je izvan hrama izostavi i ne mjeri ga jer je dano neznabošcima: i sveti će grad oni gaziti nogama četrdeset i dva mjeseca."

Trska (eng. reed) jest stabljika visokih trava: savitljiva, a ipak prilično ravna. Važno je uočiti da savijanje i pregibanje trske zapravo ne skraćuju njezinu duljinu. To ima duboko duhovno značenje!

Navedena svrha ove trske jest izmjeriti hram i žrtvenik (oltar). Nedvojbeno, ovu mjernu trsku (štap) trebamo prepoznati kao simbol za Riječ Božju, a njezinu mjernu jedinicu kao ljubav! Božja Riječ nalaže da oni koji žele ugoditi nebeskom Ocu moraju Njega ljubiti svim svojim srcem, dušom i snagom. (Pnz. 6:5) Mjerenje nije radi određivanja veličine nekoga doslovnog Hrama, nego radi utvrđivanja tko prema ovom božanskom mjerilu čini Božju klasu "svetišta" — one koji Ga ljube tako gorljivo da im je, poput Isusa, užitak vršiti Njegovu volju. (Ps. 1:1, 2; 40:8)

Ljubav — Zakon Novog Stvorenja "Ljubav je ispunjenje Zakona, a gdje Ljubav vlada, stvorenje će nastojati udovoljiti svakoj pojedinosti i svakom obilježju božanskog uređenja te im se od srca pokoravati najbolje što može; ne iz prisile, već iz radosti, iz ljubavi. Takvu ljubav prema Bogu i Njegovoj pravednosti Novo je Stvorenje ispovjedilo pri posvećenju; i Ljubav je ondje postala njegovim Zakonom, a ono je čvrsto vezano Zakonom Ljubavi — čak do smrti." (F367)

"Žrtvenik" (oltar) nije sâm Krist Isus (per se), premda je On izvan svake sumnje dokazao svoju veliku ljubav prema Bogu i RIJEČI Božjoj (Heb. 10:7; Fil. 2:7-9), nego je to nauk o otkupnini — glavno načelo vjere opravdanih vjernika. Ne postoje li mnogi koji tvrde da imaju vjeru koja opravdava, a zapravo nikada nisu prihvatili jedinu pravu žrtvu za grijeh — onu podnesenu na križu Golgote? Tako će upotreba ove trske jasno pokazati koja je istinska klasa "svetišta" — oni koji priznaju samo ovaj jedan "žrtvenik". (Heb. 13:10)

Uzgred, zanimljivo je primijetiti da je ovoj klasi "Ivana" izričito rečeno da ne mjeri "predvorje": "nego predvorje koje je izvan hrama izostavi." (Otkr. 11:2)

Napomena: Drevni Šator imao je samo jedno predvorje, poznato kao "sveto mjesto", kojemu su pravo pristupa imali samo leviti, osim što je bilo koji Izraelac mogao ući u njega kako bi donio svoju žrtvu svećeniku da je prinese za njega. Razumno je pretpostaviti da su i Izraelov prvi Hram (Salomonov) i njegov drugi Hram (Zerubabelov — sagrađen da zamijeni Salomonov nakon njegova uništenja) imali samo to jedno predvorje koje je odgovaralo onomu iz drevnog Šatora. Međutim, Izraelov treći Hram sagradio je Herod Veliki, a imao je više predvorja — Predvorje neznabožaca, Predvorje žena, Predvorje Izraelaca i Predvorje svećenika. U ovom potonjem nalazili su se žrtvenik za žrtve paljenice i umivaonik. Neznabošcima, iako im je bilo dopušteno ući u Predvorje neznabožaca, pod prijetnjom smrti bio je zabranjen ulazak čak i u Predvorje žena. Budući da nema svetopisamske osnove za ova druga predvorja, smatramo da se izraz "predvorje koje je izvan hrama" iz Otkr. 11:2 odnosi na "sveto mjesto" povezano sa Šatorom i Salomonovim Hramom, a koje bi se moglo onečistiti — oskrnaviti "neznabožačkim" nogama! To ne bi nužno bilo točno za takozvano "Predvorje neznabožaca", gdje je ulazak i neznabožaca i nečistih Židova bio sasvim uobičajena stvar. (Vidi Edersheim, The Temple, str. 22; također The Life and Times of Jesus the Messiah, str. 244)

Predvorje neznabožaca "Izlazeći iz ovih 'kolonada' ili 'trijemova', ulazili ste u 'Predvorje neznabožaca', ili ono što su rabini nazivali 'Gora Doma'. ... To je nazivano Chol, ili 'profano' mjesto, kojem su neznabošci imali pristup. Ovdje su zasigurno bile tržnice za prodaju žrtvenih životinja, stolovi mjenjača novca i mjesta za prodaju drugih potrebnih predmeta." (Edersheim — Life & Times of Jesus the Messiah, str. 244)

"Veliko Predvorje neznabožaca, koje je tvorilo najniži ili vanjski ograđeni prostor Svetišta, bilo je popločano najfinijim šarolikim mramorom. Prema židovskoj predaji, tvorilo je kvadrat od 750 stopa. Ime mu potječe od činjenice da je bilo otvoreno za sve — Židove ili neznabošce — pod uvjetom da su se pridržavali propisanih pravila pristojnosti i štovanja." (Edersheim — The Temple, str. 22)

Čini se očitim da je ova klasa "Ivana" ovdje bila pozvana prepoznati da mnogi koji stoje kao "oni koji ispovijedaju vjeru" (professors) u ovom "predvorju" nisu "pravi Izraelci", već samo "neznabošci" (pogani, takoreći); i budući da je "anđeo" govorio određenije o "gnusobi opustošenja", trebali su je prepoznati kao ono što ona uistinu jest — ono što je 42 mjeseca (1260 "dana" — godina, od 539. n. e. do 1799. n. e.)

stajalo "na svetom mjestu" (Mat. 24:15) iscrpljujući svece (Otkr. 13:5-7) — gazeći nogama ovaj "sveti grad" (klasu svetišta) gdje se Boga ljubilo svim srcem, dušom i snagom.

Tako je mjerenjem "žrtvenika" putem ove "trske" klasa Svetišta uspjela uvidjeti da svako učenje (Misa ili drugo) koje umanjuje tu jednu i jedinu Isusovu žrtvu ili njezinu važnost za pomirenje proturječi RIJEČI BOŽJOJ! Tako —

"... značenje otkupnine počelo se shvaćati kada se uvidjelo da se s onim koji nije znao za grijeh postupalo kao s prokletim; da je, dobrovoljno zauzevši naše mjesto, postao prokletstvom za nas, tretiran kao grešnik za nas i umro, pravedan za nepravedne. "Tako je, naposljetku, veliki sustav i mreža onečišćujućih zabluda, koji su nastali oduzimanjem stalne žrtve, uklonjeni; a kako je Svetište bilo oslobođeno ili očišćeno od toga, vrijednost Isusove 'stalne žrtve' uvidjela se u obnovljenoj svježini te ljepoti i snazi. "... Jedna je skupina, njih nekolicina, bila oslobođena onečišćujuće zablude; i toj nekolicini Bog je svakodnevno dodavao one koji su u potpunosti pod Njegovim vodstvom i koje On poučava." (C118)

11:3 — "I dat ću moć dvojici svojih svjedoka i oni će prorokovati tisuću dvjesta i šezdeset dana, obučeni u kostrijet."

Dva svjedoka "Ali radujemo se što znamo da — bez obzira na sukob vjerovanja i nekršćansko ponašanje mnoštva onih koji se izjašnjavaju kršćanima i takozvanih kršćanskih naroda, kršćanski misionarski napori među poganskim narodima nisu bili posve uzaludni, već da je tu i tamo sjeme božanske istine palo u dobra i poštena srca te donijelo plodove pravednosti i istinskog kršćanskog karaktera. Takvi se plodovi, međutim, ne mogu pripisati vjerovanjima, već Riječi i Duhu Božjemu, usprkos zbrci ljudskih vjerovanja. Gospodin naziva spise Starog i Novog zavjeta 'Moja dva svjedoka' (Otkr. 11:3), i oni su vjerno nosili svoje svjedočanstvo svakom narodu." (D258)

Budući da je ovo proročka vizija, koju je Gospodin dao svojemu sluzi Ivanu (Otkr. 1:1, 10, 19), Gospodin mu sada govori o nekim događajima koji su tada još bili u budućnosti: posebno o razdoblju papinske prevlasti — o 42 mjeseca (Otkr. 11:2), ili 1260 dana (Otkr. 11:3), što odgovara razdoblju od tri i pol godine iz Danielova proročanstva (Dan. 12:7). Gospodin je naznačio da će unatoč ograničenjima Njegova Dva Svjedoka — Stari i Novi zavjet — biti opunomoćena da prorokuju (poučavaju), iako zaodjenuta u kostrijet (mrtve jezike).

"Brojnost i moć bili su u rukama onih koji su napustili savez, a koji su se pridružili carstvu; i malobrojni su vjerni bili proganjani — lovljeni, zatvarani, rastezani, mučeni i usmrćivani u stotinama gnusnih oblika, kao što stranice povijesti jasno svjedoče, i kao što je ovdje prorekao prorok, koji je rekao: 'Ipak će oni pasti od mača i od plamena, od sužanjstva i od plijena — mnogo dana.' ... Duljina vremena u kojem se to progonstvo trebalo nastaviti ovdje nije navedena (Dan. 11:34), osim da će biti zaključeno u Vrijeme Kraja. Iz drugih Pisama saznajemo da se radilo o razdoblju od 1260 godina, koje je završilo 1799. godine, što je datum koji bilježe Daniel i Otkrivatelj, kao i povijest. "'A kad padnu, bit će im pružena mala pomoć.' Puno razdoblje moći progonitelja (Papinstva), 1260 godina, neće završiti do 1799.; ali prije njegova kraja Bog je pružio malu pomoć putem reformacijskog pokreta, koji je, iako je u početku prije povećao progonstvo, naknadno dao utjehu i zaštitu onima koji su padali zbog vjernosti Božjoj Riječi. Reformacija je spriječila potpuno zatiranje istine sa svijeta. Ali, jao! S malom su pomoći ponovno došli laskavci. Čim je progonstvo počelo jenjavati, protivnik je pribjegao istom sredstvu kojim je prethodno uspio pokvariti i uniziti Crkvu kako bi sada nadvladao reformacijske pokrete. Kraljevi i knezovi počeli su davati počasti i titule protestantima te se povezivati s protestantizmom; a to je dovelo do ozbiljnih posljedica i odstupanja od saveza, kao što čitamo: 'Ali mnogi će prionuti uz njih s laskanjem; i neki će od onih koji razumiju (vođe, reformatori, učitelji koji su bili sposobni poučiti mnoge o papinskim zabludama) pasti; da ih se iskuša (malobrojne vjerne) i da ih se očisti i učini bijelima'." (C37)

"Jadne duše! Pokušavali su vjerno služiti Bogu usred sablasnih plamenova progonstva, prianjajući uz Kristov križ kad je gotovo svaka druga istina bila pometena, i hrabro nastojeći osloboditi 'Dva Svjedoka' Božja (Stari i Novi zavjet) koja su tako dugo bila svezana i koja su prorokovala samo pod kostriješću mrtvih jezika. (Otkr. 11:3)" (C122)

Prijevodi na žive jezike doista su se pojavili tijekom ovog razdoblja papinske moći: primjerak Evanđelja na francuskom jeziku, vjerojatno oko 1160. godine, našao se u rukama Petra Valda; engleski prijevod Biblije pojavio se oko 1380. godine, a John Wycliffe zbog njega je bio osuđen kao heretik; a oko 1534. godine pojavila se Lutherova Biblija na njemačkom jeziku. Tako su Božja Dva Svjedoka bila opunomoćena prorokovati tijekom razdoblja u kojem je "gnusoba opustošenja" vršila svoju veliku moć.

Biblija (Stari i Novi zavjet) zabranjena "U danima papinske vlasti posjedovanje ili čitanje Biblije tretiralo se kao kazneno djelo. Umijeće tiska i opći preporod učenosti koji je iz njega proizašao osigurali su oko šesnaestog stoljeća uskrsnuće Biblije iz grobnice mrtvih jezika, gdje ju je Antikrist dugo držao skrivenom, zabranjujući njezino prevođenje pod teškim kaznama. A kada je duh neovisnosti koji se budio počeo širiti Bibliju na živim jezicima među ljudima, spaljivanje Biblije nije bilo neuobičajena stvar; a duga i glasna bila su nemilosrdna prokletstva koja su stizala iz Vatikana protiv drskih grešnika koji su se usudili prevoditi, objavljivati ili čitati Božju Riječ." (B319)

11:4 — "Ovo su dvije masline i dva svijećnjaka što stoje pred Bogom zemlje."

U Otkr. 11:4 spominju se dva "svijećnjaka", a ništa se ne kaže o svjetiljkama, njihovu broju itd. Može li biti da se ovo odnosi na dva Božja Izraela — tipični (tjelesni) i antitipični (duhovni) — koja su oba u određenom smislu služila kao Božji svjetlonoše zahvaljujući Duhu Istine koji im je podijeljen?

Jedna maslina, Stari zavjet, bila je izvor tog svetog Duha Istine za tjelesni Izrael; a druga maslina, Novi zavjet, bila je izvor tog svetog Duha Istine za duhovni Izrael. Oba su zavjeta bila zabranjena tijekom razdoblja papinske prevlasti, 42 mjeseca (1260 dana), i oba su Izraela bila proganjana; ali Dva Svjedoka ostala su vjerna, dok su dva Izraela služila kao Božji kanali prosvjetljujućih utjecaja Istine.

To da su obje masline — Stari i Novi zavjet — kanali Duha Istine za klasu "Svetišta" odražava se u Zaharijinom proročanstvu (Zah. 4:2, 3, 14), gdje je opisan jedan "svijećnjak" sa sedam svjetiljki. Imao je sedam cijevi i jednu zdjelu, lijevo i desno od koje su stajale dvije masline. (Zah. 4:2, 3) Nedvojbeno, ovaj jedan "svijećnjak" predstavljao je Crkvu, sastavljenu i od Židova i od pogana (Rim. 3:29; 9:24; Efež. 3:6), kao svjetlonošu u svih njezinih sedam faza razvoja. Izvor je njezina prosvjetljenja sveti Božji Duh, koji izvire iz Starog i Novog zavjeta, predstavljenih dvjema maslinama.

"Zlatni svijećnjak (doslovno, svjetiljka) sa sedam grana (ili plamenika) isti je onaj koji je u tipičnom Šatoru i Hramu bacao jedino svjetlo u 'Svetinji'. Na istih sedam svjetiljki ... skreće nam se pozornost u knjizi Otkrivenja (pogl. 1:20), i tamo se objašnjava da simboliziraju Kristovu Crkvu tijekom sadašnjeg vremena. Broj sedam predstavlja savršenstvo ili potpunost; stoga kao cjelina svijećnjak (stalak za svjetiljke) predstavlja sve istinske svece ili svjetlonoše u svim različitim fazama ... razvoja. (Otkr. 2:1, 5) "Ulje predstavlja sveti Duh koji, goreći u pravim vjernicima, uzrokuje prosvjetljenje posvećenih u Kristu Isusu. "Dvije masline iz kojih maslinovo ulje teče do sedam svjetiljki razumijemo kao sliku Pisama Starog i Novog zavjeta — Božja dva svjedoka. Sveti Duh je 'duh istine'; a Božja Riječ je istina!" (R1491:1)

Dva Svijećnjaka iz Otkrivenja 11:4! U Zaharijinom proročanstvu (Zah. 4:2, 3, 7-11) spominje se samo jedan (jedini) Svijećnjak (stalak za svjetiljke), dok se u Otkrivenju (pogl. 11:4), koje se odnosi na istu stvar, spominju dva Svijećnjaka.

Vjerujemo, naravno, da je Crkva ovog Evanđeoskog doba, dok je bila s ove strane "Vela", bila upravo takav Svijećnjak, svjetlonoša, premda ne svijetu čovječanstva, nego prije onima koji su kao Božje svećenstvo služili unutar "Svetinje" — u "tajnom skrovištu Svevišnjega." (Vidi T115 i Ps. 91:1) Tako bi "masline" najprikladnije predstavljale Stari i Novi zavjet, iz kojih ili putem kojih je sveti Duh (predstavljen maslinovim uljem) tekao u nju kao izvor njezina prosvjetljujućeg utjecaja i moći. (Vidi R244:4; 1491:1)

Stoga se spominjanje dvaju Svijećnjaka u Otkrivenju (pogl. 11:4) mora odnositi na taj Svijećnjak i još jedan. U nekom je smislu tjelesni Izrael bio svjetlonoša, osobito tijekom prošlih vjekova. I tako čitamo: "... ovo proročanstvo o Zlatnom svijećnjaku itd. tjelesni je Izrael onoga vremena ispravno shvaćao u smislu da treba biti Božji svjetlonoša među svim narodima svijeta te da će se sam Bog pobrinuti za opskrbu svjetlom koje će isijavati. Sve je to stoljećima vrijedilo za tjelesni Izrael; bio je Božji narod svjetlonoša i nedvojbeno je njegov utjecaj u svijetu spriječio veće propadanje nego što bi se inače dogodilo. Narodi koji su bili najudaljeniji od Izraelaca i od svjetla koje je Bog u njih stavio i koje je iz njih sjalo najviše su propadali, dok su narodi najbliži njima i njihovu svjetlu propadali najsporije... "Prisjećamo se da... u svojoj posljednjoj poruci Crkvi naš Gospodin prikazuje sedam zlatnih svijećnjaka ili stalaka za svjetiljke odvojenih jedan od drugoga i objašnjava da oni predstavljaju sedam faza ili epoha Crkve simboliziranih u sedam skupština u Aziji. Sedam stalaka za svjetiljke sjedinjenih u jedan predstavljalo je, dakle, Crkvu u cjelini od prve do posljednje faze, sa svakim njezinim članom upotpunjenim, pri čemu je broj sedam predstavljao potpunost. (Otkr. 1:12, 13, 20; 2:1)" (R3650:3, 6)

U skladu s time čitamo: "... iz ovih dvaju Kraljevstava (čak i prije nego što Jehovina slava počine na njima, da ih učini svojim kanalima blagoslova za svijet čovječanstva) proizašlo je sve 'svjetlo svijeta' tijekom cijele tame prošlosti: jer nisu li ona predstavnici Starog i Novog zavjeta, starog i novog Saveza? Ne odgovaraju li ona Gospodinovim dvama svjedocima i dvjema maslinama iz Zah. 4:3, 11, 12 koje se jasno spominju u Otkrivenju (pogl. 11:4) po tome što ova dva dijela gore simboliziraju ishod tih saveza, rezultate tog svjedočenja — Kraljevstvo u njegovoj nebeskoj i zemaljskoj fazi?" (D651)

* "U jednoj od Zaharijinih vizija (pogl. 4) prorok je vidio zlatni svijećnjak između dvije masline iz kojih je kroz zlatne cijevi teklo potrebno ulje. Anđeo je objasnio da te svjetiljke nisu gorjele zahvaljujući ljudskoj mudrosti ili znanju: 'ne silom ni snagom, već mojim Duhom; govori Gospodin nad vojskama.' Proroku je nadalje rečeno da su 'to dvoje pomazanih (hebrejski, sinova ulja) koji stoje pred Gospodarom cijele zemlje.' Ovo nam pomaže razumjeti simbol dvaju svjedoka u Otkrivenju (pogl. 11:4), jer piše: 'ovo su dvije masline i dva svijećnjaka što stoje pred Bogom zemlje.' Tako shvaćamo da su to Stari i Novi zavjet; izvori svjetlosti iz kojih Crkva (duhovni kanal) mora crpiti svoju zalihu ulja. Ovi svjedoci trebali su biti odjeveni u kostrijet (simbol žalovanja, a vjerojatno i odijevanja u mrtvi jezik — latinski) tijekom 1260 godina, dok su svjedočili za Boga. Ubijeni su u babilonskom gradu Rimu — i izloženi na jednoj od njegovih deset ulica — Francuskoj — tijekom tri i pol godine (1793. i nadalje). Od tada su uzneseni na nebeska mjesta na simboličnom jeziku — u položaj časti i moći, a prevedeni na gotovo svaki jezik, posvjedočili su svim narodima kako je Isus prorekao." (R244:4)

11:5 — "I ako im tko hoće nauditi, oganj izlazi iz njihovih usta i proždire njihove neprijatelje: a tko bi im htio nauditi, na taj način mora biti ubijen." Grčka riječ thelei, koja je ovdje prevedena kao "hoće" (eng. will, što znači i željeti), mogla je ispravnije biti prevedena kao "želi" (Emphatic Diaglott) ili "priželjkuje" (Marshall); a oba izraza podrazumijevaju mjeru samovolje. Ta samovolja možda nije posebno usmjerena protiv Riječi Božje, ali ipak umanjuje njezin utjecaj na one koji su njome trebali biti blagoslovljeni. Tako je Papinstvo, dok se smatralo "prvakom" Biblije, zabranjivalo Bibliju i držalo je podalje od masa, namjerno, svojevoljno, u strahu da ne izgubi svoju vlast nad njima. U tome su Papinstvu pomagale građanske vlasti — bio je to nedopušten odnos koji se u Svetom pismu naziva "bludom". To je doista "naudilo" Dvojici Svjedoka te je božanski sud odmah bio zabilježen protiv tog sustava. Kazna je, međutim, privremeno odgođena kako bi se ostavilo vremena za pokajanje (Otkr. 2:21); a budući da je ova milost primljena uzalud, vatreni će gnjev Božji naposljetku biti izvršen te će taj neprijatelj Dva Svjedoka biti potpuno uništen. (Otkr. 2:22, 23; 18:8)

11:6 — "Ovi imaju moć zatvoriti nebo, da ne pada kiša u dane njihova prorokovanja: i imaju moć nad vodama pretvoriti ih u krv, i udariti zemlju svakom pošasti, koliko god puta hoće."

U Starom zavjetu skreće nam se pozornost na dva svjedoka — proroke koji su služili tjelesnom Izraelu i koji su, poput Dva Svjedoka — Starog i Novog zavjeta, koji sada služe duhovnom Izraelu (Otkr. 11:3, 6) — bili predstavnici Jehove Boga; i poput njih bili su "opunomoćeni" zatvoriti nebo da ne bude kiše; pretvoriti vode u krv; sručiti pošasti na zemlju! Bili su to Ilija i Mojsije, ista ona dvojica koja su se pojavila u viziji na Gori preobraženja (Mat. 17:3; Marko 9:4), razgovarajući s Isusom o smrti koju će On uskoro podnijeti na Kalvariji! (Luka 9:30, 31) Ilija je nosio svjedočanstvo Ahabu i donio sušu na zemlju tijekom tri i pol godine (1. Kralj. 17:1; Luka 4:25; Jak. 5:17); Mojsije je nosio svjedočanstvo faraonu, pretvorio vodu u krv (Izl. 7:17-21) i prouzročio da pošasti poharaju egipatsku zemlju. (Izlazak, poglavlja 8-12)

Ova dva "svjedoka" u nekom smislu odgovaraju jednomu od dvaju stabala masline (Zah. 4:11; Otkr. 11:3); naime, Starom zavjetu, čiji kanon u to vrijeme još nije bio dovršen; ali su oni, takoreći, bili žive jedinice te "Riječi" koju je Isus u svoje vrijeme označio kao "Pisma". (Ivan 5:39; Luka 24:44)

Postoji podudarnost između onih triju i pol godina tijekom kojih nije bilo kiše u danima Ahaba i Jezabele i četrdeset i dva

mjeseca (1260 dana) tijekom kojih su Dva Svjedoka duhovnom Izraelu (Stari i Novi zavjet) bila obučena u "kostrijet". (Otkr. 11:6) Tijekom razdoblja između 539. i 1799. godine n. e. (1260 godina) kada je antitipični Ahab (građanske vlasti), takoreći u braku s antitipičnom Jezabelom (Papinstvom), vladao, a prava Crkva bila otjerana u stanje pustinje (Otkr. 12:6), postojala je "suša" (Amos 8:11), tj. duhovna istina sa svojim blagoslovljenim osvježenjem bila je na minimumu!

"Jezabela se u Otkrivenju spominje kao simbol iskvarenoga crkvenog sustava koji usađuje lažne nauke među Gospodinov nominalni narod (Ahab, njezin suprug, predstavlja građansku vlast, a Ilija je tip klase svetaca Crkve). Uočimo i da je razdoblje bez kiše, spomenuto u knjizi Otkrivenja, također bilo tipično. Četiri se puta ovo isto razdoblje od tri i pol godine spominje kao razdoblje u kojem su istinski Božji sveci bili skriveni od očiju svijeta općenito, u stanju pustinje. A u istom tom razdoblju vladala je velika duhovna suša i glad među ljudima. Te tri i pol godine u Otkrivenju nazivaju se tri i pol vremena, zatim tisuću dvjesta i šezdeset dana te četrdeset i dva mjeseca. (Otkr. 14:14; 12:6; 11:3; 13:5)" (R4741:2)

"Suša" "To dugo razdoblje, kada je prava Crkva bila zasjenjena uspjehom Babilona, označilo je vrijeme velike duhovne suše... Tijekom tog dugog razdoblja Riječ Božja, Biblija, bila je potiskivana i zanemarivana... "Upravo u to mračno vrijeme u zemlji je vladala glad... ne glad za kruhom, niti žeđ za vodom, već glad za slušanjem Riječi Gospodnje. (Amos 8:11, 12) Prema Bibliji razdoblje od 1260 godina suše započelo je 539. godine n. e., kada je crkvena vlast stekla moć progonstva, a završilo 1799. n. e., kada su njezina progonstva okončana, u vrijeme Napoleonove velike pobjede, kada je papa kao zarobljenik odveden u Francusku." (R5741:6; 5742:1)

Opunomoćavanje Dvaju Svjedoka — Starog i Novog zavjeta — da udaraju zemlju nije bilo ograničeno samo na ono razdoblje u kojem su bila obučena u "kostrijet", nego vrijedi "koliko god puta hoće". Stoga ne bismo trebali biti iznenađeni ako su u razdoblju nakon 1799. godine n. e. "vode istine" za neke opet postale sve odbojnije — slikovito rečeno, "pretvorile se u krv." "... prva pošast koja je došla na Egipćane bila je pretvaranje sve vode u Egiptu u krv — rijeke, jezerca itd., tako da Egipćani nisu mogli piti vodu, nego su za sebe kopali zdence u blizini rijeke. Budući da voda predstavlja istinu, misao koja se prenosi bila bi da će iz svjetovne perspektive vrlo brzo sva istina postati odbojnom — svako obilježje istine povezano s božanskim planom kako je predstavljeno u Riječi Božjoj postat će gnusno; a kopanje zdenaca naizgled bi upućivalo na to da će svijet (Kršćanstvo — Crkvenjaštvo), odbacujući Riječ Božju, tražiti istinu na razne svoje načine." (R4060:4)

11:7, 8 — "A kada dovrše svoje svjedočanstvo, zvijer koja izlazi iz bezdana zaratit će s njima, i pobijedit će ih, i ubit će ih. I mrtva tijela njihova ležat će na ulici velikoga grada, koji se duhovno zove Sodoma i Egipat, gdje je i naš Gospodin bio razapet."

Izraz "bezdan" dobro opisuje izvor svega što je zlo i nepravedno. To je ponor iz kojeg sukljaju đavolska učenja "više kritike" — modernizam i agnostičke teologije. (Vidi Otkr. 9:2, 3) Mogao bi se s pravom nazvati prebivalištem samog Sotone; štoviše, samom njegovom radionicom! Nije onda nimalo čudno što je Ivan vidio stvorenje kako izlazi iz njega, zvijer, da zarati protiv Dva Svjedoka (Pisma) i nadvlada ih!

Ovi "Svjedoci" davali su vjerno svjedočanstvo tijekom čitavog Efeškog i Smirnskog razdoblja. Ali do 325. n. e. pojavilo se određeno protivljenje, kada je u prvi plan izbilo sastavljanje vjerovanja. I to je bila Đavlova spletka. "Svjedoci" su, međutim, nastavili svoje svjedočanstvo u Pergamonskom razdoblju (325.-1378. n. e.), u kojem je Sotonino veliko remek-djelo, Gnusoba opustošenja (Papinstvo), konačno bilo uzvišeno 539. n. e. (Dan. 11:31; Mat. 24:15) Odmah je počela "suša". Zvijer (Papinstvo) izašla je iz tog "bezdana" i počela ratovati protiv Dva Svjedoka; i prevladala je!

Kao što je već sugerirano, Pisma su izvorno bila na živom jeziku naroda, a oni koji su ih mogli i htjeli čitati bili su blagoslovljeni. Međutim, ta je zvjerska institucija to ubrzo promijenila jer su Dva Svjedoka sada bila "obučena" u kostrijet — mogla su govoriti samo kroz mrtvi jezik, latinski, koji su samo rijetki mogli čitati, a još rjeđi su mogli razumjeti.

"... tko među istraživačima Biblije ne zna da su, kako je taj sustav rastao u moći i utjecaju, svi koji se nisu slagali s njegovim učenjima bili tretirani kao heretici, izbačeni iz društva te im se prijetilo, mučilo ih se ili progonilo do smrti? Tko od onih koji su upoznati s poviješću ne zna za činjenicu da se Biblija, koju su u prva dva stoljeća voljeli i njegovali svi kršćani kao jedini vodič u duhovnim stvarima, postupno gubila iz vida i bila zakopana u smeću papinskog praznovjerja? Od dvanaestog do šesnaestog stoljeća bila je jedva poznata čak i među svećenstvom Rimske Crkve. I ne samo to — naučavalo se da je Biblija pogubna i opasna knjiga kojoj narod ne bi smio imati pristup; pa su velike mase ljudi svoje znanje o kršćanskoj religiji tražile od razvratnog rimskog svećenstva." (Otkrivenje Isusa Krista — R. E. Streeter, sv. 1, str. 520)

I sve dok je bilo onih koji su mogli "čuti" "Svjedoke" i naviještati Božju poruku drugima, ona zapravo nisu bila ubijena (mrtva), unatoč činjenici da su bila zabranjena, a njihovi zagovornici ograničeni. No došlo je vrijeme kada su praktički svi zagovornici bili ušutkani. Tada su Dva Svjedoka zbog nedostatka zagovornika bila "mrtva" tijekom tri i pol "dana". Čini se da je to bilo razdoblje od dana kada je Peti lateranski koncil obavijestio papu LAVA X. da više nema protivljenja Crkvi — 5. svibnja 1514. — do dana kada je Martin Luther pribio svojih 95 teza na vrata crkve u Wittenbergu, 31. listopada 1517. — točno 3 i pol godine!

"Zanimljiva je povijesna slučajnost da na Petom lateranskom koncilu, 5. svibnja 1514., nijedan svjedok (čak ni pozvani Moravci) nije svjedočio za istinu, kao što su to učinili Hus i Jeronim (iz Praga) u Konstanzu; govornik se popeo na tribinu pred predstavnicima Papinskog Kršćanstva i rekao: 'Nema onoga tko proturječi, nema protivnika.' Luther je 31. listopada 1517., točno tri i pol godine nakon toga, istaknuo svojih slavnih 95 teza na crkvi u Wittenbergu." (Komentar Jamiesona, Fausseta i Browna)

"Dan devete sjednice Lateranskog sabora, kada je iznesena gore spomenuta objava, bio je, kao što smo vidjeli, 5. svibnja 1514.; dan kada je Luther istaknuo svoje teze u Wittenbergu (dobro poznati početak Reformacije) bio je 31. listopada 1517. 'E sad, od 5. svibnja 1514. do 5. svibnja 1517. tri su godine; a od 5. svibnja 1517. do 31. listopada iste godine, 1517., računica iznosi... ukupno 180, ili polovicu od 360 dana, to jest pola godine; tako da cijeli interval iznosi točno u dan tri i pol godine.' (Elliott, II, str. 402, 403) Ali i bez ustrajanja na toj iznimnoj preciznosti svatko može vidjeti, a svi moraju biti spremni priznati da bi, pod pretpostavkom da je Božji duh namjeravao ukazati na te događaje, upravo takav jezik bio

upotrijebljen; ili, drugim riječima, ništa ne bi bolje predstavljalo ovakvo stanje stvari nego izjava da bi svjedoci bili 'ubijeni', i da bi ih se ostavilo da 'ostanu nepokopani' tijekom ovog vremenskog razdoblja, te da bi se na kraju tog razdoblja ponovno iznijelo javno svjedočanstvo za istinu, a protiv gnusoba Papinstva, kao da je 'duh života od Boga ponovno ušao u njih, i oni su stali na svoje noge'. (Otkr. 11:11)" (Otkrivenje Isusa Krista — Streeter, sv. 1, str. 526)

Tako su Dva Svjedoka (Stari i Novi zavjet) bila "ubijena", u smislu da su njihovi zagovornici bili potpuno ušutkani. A njihova su "mrtva tijela" ostala "nepokopana" ležeći nasred ulice "velikoga grada" (vjerske zajednice), koji se naziva i Sodoma i Egipat, gdje je također i Gospodin bio razapet. Neka se ne zaboravi da su pripadnici vjerske zajednice, ne prepoznavši Mesiju (Iza. 53:1; Ivan 1:11), dali da Ga neznabošci razapnu. (Ps. 22:16; Mat. 20:18, 19; 23:22) Tako je nominalna židovska Crkva bila taj "veliki grad" u Isusovo vrijeme; a njezin pandan iz Evanđeoskog doba jest nominalna kršćanska Crkva (Kršćanstvo), "veliki grad" u kojemu je naš Gospodin ponovno bio razapet i putem nauka o Misi i suzbijanjem božanske Istine! Na taj se "grad" itekako može primijeniti ime Sodoma zbog njegove sličnosti s drevnim gradom iz kojega je Lot trebao biti izbavljen (Post. 19:1-17); i premda se u Otkrivenju taj "grad" naziva drugim imenom — Babilon, vapaj je i dalje isti, "Izađite iz nje, moj narode." (Otkr. 18:4) A naziv "Egipat" također se svetopisamski primjenjuje na ovaj "grad", jer je njegov "faraon" nastojao Božji narod koji je boravio u njemu zadržati u trajnom neznanju i ropstvu — toliko opterećen radom i umoran da ne bi ni razmišljao o "tri dana hoda u pustinju." (Izl. 3:18) — odskočnoj dasci u obećani Kanaan!

Kršćanstvo = Sodoma "Kada doznamo da je Babilon osuđen na propast i čujemo Gospodinovu poruku, 'Izađite iz nje, moj narode, da ne budete dionici njezinih grijeha i da ne primite od njezinih pošasti', to je doista poput glasa glasnika koji su požurivali Lota i njegovu obitelj iz Sodome, govoreći: 'Ne zadržavaj se ni u kojoj ravnici; bježi da spasiš život; bježi u goru da ne pogineš; ne obaziri se.' (Post. 19:17) "Ilustracija je pojačana kada se sjetimo da je Kršćanstvo 'onaj veliki grad (Babilon) koji se duhovno zove Sodoma.' (Otkr. 11:8)" (D607)

3 i pol "dana" — godine! U R244:4 W. I. Mann sugerira da su ova 3 i pol "dana" započela 1793. n. e. Moguće je da je u tome pogriješio, ne vidjevši u to vrijeme jasno da godine Francuske revolucije nisu bile posebno usmjerene protiv Dva Svjedoka (Starog i Novog zavjeta), nego su prije bile odmazda Papinstvu, koje ih je tako strastveno nastojalo ušutkati i osujetiti njihove zagovornike.

"Pažljivi će istraživač Biblije iz ovog zapisa povjesničara vidjeti da to nije bilo suzbijanje Svetog pisma i evanđeoskog svjedočanstva — smrt Kristovih Svjedoka — nego osuda Papinstva i velike otpadničke Crkve. Valja uočiti da je to čak i po svojim učincima bilo lokalno — ograničeno samo na Francusku." (Otkrivenje Isusa Krista — Streeter — sv. 1, str. 531)

11:9, 10 — "I oni od pukova i rodova i jezika i naroda gledat će njihova mrtva tijela tri i pol dana, i neće dopustiti da se njihova tijela polože u grobove. I oni koji žive na zemlji radovat će se nad njima, i veseliti se, i slati darove jedni drugima; jer su ta dva proroka mučila one koji žive na zemlji."

Komentari adventista sedmoga dana o Otkr. 11:9 "Jezik ovog stiha opisuje osjećaje drugih naroda osim onoga koji čini zlodjelo nad svjedocima. Ti bi narodi vidjeli kakav je rat nevjernička Francuska pokrenula protiv Biblije, ali na nacionalnoj razini ne bi bili potaknuti da se uključe u to opako djelo, niti bi dopustili da se ubijeni svjedoci pokopaju ili uklone iz vida među njima, iako su ležali mrtvi tri i pol dana... u Francuskoj. Ne, upravo je taj pokušaj Francuske potaknuo kršćane posvuda da ulože nove napore u korist Biblije, kao što ćemo uskoro vidjeti." (Uriah Smith — Misli o Danielu i Otkrivenju, str. 502)

Otkr. 11:10 "To označava radost koju su osjećali oni koji su mrzili Bibliju ili ih je ona mučila. Neko je vrijeme bila velika radost nevjernika posvuda, ali 'kratko je trijumfiranje zlih;' tako je bilo i u Francuskoj, jer ih je njihov rat protiv Biblije i kršćanstva gotovo sve progutao. Krenuli su uništiti Kristova 'Dva Svjedoka', ali su Francusku ispunili krvlju i terorom, tako da su bili užasnuti ishodom svojih vlastitih zlih djela te im je ubrzo bilo drago da maknu svoje bezbožne ruke s Biblije." (Uriah Smith — Misli o Danielu i Otkrivenju, str. 502)

Ali obratite pozornost na naše komentare koji slijede — mnogi obični članovi ove otpadničke Crkve nisu željeli da se Biblija u potpunosti ukine ("pokopa"); ali su bili zadovoljni da bude lišena životne snage! Još bi uvijek htjeli da im služi kao talisman ili fetiš protiv zla! Međutim, radovali su se činjenici da je bila zabranjena ("ubijena" — "mrtva") jer sada im je bilo moguće da se nazivaju "kršćanima", a da se uopće ne trude dosegnuti one visoke i plemenite ideale koje je Biblija pružala. Ti ideali — posvećenje, predanje i samoodricanje — koje nije naviještala Crkva, nego sada ušutkani zagovornici Biblije, kao i ukor tih zagovornika, bili su im poput mučenja. Stoga su sada uživali u "odobrenoj" (od Crkve dopuštenoj) slobodi: radovali su se, veselili i razmjenjivali darove jedni s drugima.

11:11, 12 — "A poslije tri i pol dana duh života od Boga ušao je u njih, te stadoše na svoje noge; i silan strah obuze one koji su ih gledali. I začuše snažan glas s neba kako im govori: Uzađite ovamo! I uzađoše u nebo u oblaku; a njihovi neprijatelji gledali su ih."

Kao što je predloženo, "tri i pol dana" (tri i pol "proročanska" dana — godine) završila su 31. listopada 1517., kada je Martin Luther pribio svojih 95 teza na vrata crkve u Wittenbergu i započela je Reformacija!

Istina je da je ranije bilo brojnih pokušaja reformacije; i Biblija je bila prevedena na francuski (oko 1160. n. e.) i engleski (oko 1380. n. e.). Pa ipak, Papinstvo je sve te pokušaje više ili manje uspješno osujetilo, tako da u vrijeme Petog lateranskog sabora nije bilo "onih koji bi se usprotivili." Hus i Jeronim iz Praga bili su među mnogima koji su kao zagovornici "Dva Svjedoka" bili ušutkani smrću. (Dan. 11:33) Tadašnja objava bila je: "Došao je kraj otporu papinskoj vladavini i religiji; nema se tko usprotiviti. Cijelo tijelo Kršćanstva sada je podvrgnuto svojemu poglavaru, to jest tebi, Lave X." (5. svibnja 1514.)

Ali sada je došlo vrijeme da "Duh života od Boga" ponovno uđe u Dva Svjedoka — počeli su se pojavljivati zagovornici (Dan. 11:34), a Martin Luther postao je njihov prvak; i to u tolikoj mjeri da je Lavov nasljednik, papa Hadrijan VI., u obraćanju Nirnberškom saboru (1523. n. e.) izjavio: "Čini se da su heretici, Hus i Jeronim, sada ponovno živi u osobi Luthera."

Unatoč tome, papinsko ratovanje protiv Dva Svjedoka nastavilo se i zapravo nije prestalo sve do oko 1799. n. e. (kraj 1260 dana); ali više nikada "zvijer" nije uspjela nadvladati ili potisnuti i potpuno ih ušutkati! Ponovno oživljavanje Dvaju Svjedoka potvrđeno je njihovim brojnim zagovornicima od

31. listopada 1517.: Luther, Melanchthon, Zwingli, Calvin, Farel, Reuchlin, Latimer, Ridley, Knox itd.

Bilo je to kao da su Dva Svjedoka čula glas s neba koji govori: "Uzađite ovamo." I postupno su uzlazili na svoje pravo mjesto, mjesto uzvišenosti. To je uplašilo njihove neprijatelje. Oni su odgovorili onim što se naziva "protureformacijom" i s vremenom su čak išli toliko daleko da su Pisma preveli s mrtvog jezika (latinskog) na suvremeni — engleski!

"Kad je Wycliffe objavio svoj prijevod, papa Grgur poslao je bulu Sveučilištu u Oxfordu kojom je osudio prijevod kao 'zapadanje u odvratnu vrstu pokvarenosti.' Tyndaleov prijevod također je osuđen; a kada je Luther objavio svoj njemački prijevod, papa Lav X. izdao je bulu protiv njega. Unatoč tome, djelo je veličanstveno i postojano išlo naprijed: Biblija je trebala doživjeti potpuno uskrsnuće, i bilo joj je suđeno da prosvjetljuje ljude svakog naroda i jezika. Rimska je Crkva to polako shvatila i stoga odlučila dopustiti da katolički prevoditelji prevode Sveto pismo na suvremene jezike, uz katoličke bilješke. No prijevodi se nisu smjeli dati ljudima, osim tamo gdje je postojala opasnost da će primiti protestantske prijevode. Rheims (Rhemish) prijevod to izjavljuje.

"Sljedeći primjeri pokazuju narav nekih bilježaka prijevoda Rheims (Rhemish), koji posljednjih godina zamjenjuje vrlo sličan prijevod Douay, ali s manje oštrim bilješkama. Bilješka na Mat. 3 glasi: 'Heretici mogu biti kažnjeni i suzbijani; javne vlasti, bilo duhovne bilo svjetovne, mogu ih i trebaju kažnjavati ili pogubiti.' Jedna na Gal. 1:8 glasi: 'Katolici ne bi trebali poštedjeti vlastite roditelje ako su heretici.' Na Heb. 5:7 bilješka glasi: 'Prevoditelji protestantske Biblije trebali bi biti prevedeni u dubine pakla.' A na Otkr. 17:6 komentar glasi: 'Ali krv protestanata ne naziva se krvlju svetaca, ništa više od krvi lopova, ubojica i ostalih zločinaca, za čije prolijevanje, po nalogu pravde, nijedna zajednica neće odgovarati'." (B319)

To "uskrsnuće" prema nebu (mjestu uzvišenosti) bilo je postupno, a puninu je doseglo tek na kraju 1260 "dana", kada je njihova "kostrijet" potpuno otpala i biblijska društva počela širiti Biblije na jezicima toga vremena. "Oblak" koji se spominje (Otkr. 11:12) bio je sve veći broj svjedoka (zagovornika).

Verzije Biblije Rheims i Douay "Tek u vrijeme vladavine kraljice Elizabete članovi romanističke stranke smatrali su svrsishodnim prevesti Bibliju na narodni jezik 'radi bržeg ukidanja... lažnih i bezbožnih prijevoda koje su izdale razne sekte'." (Predgovor verziji Rheimish) (Encyclopedia Britannica [1942], članak: Bible, English, sv. 3, kol. 2, odl. 1) "Do 1582. čak je i Rimokatolička Crkva bila potaknuta izraditi englesku verziju Biblije. To nije bilo zbog ikakve želje da se Pismo stavi u ruke laika. Već su ga imali, pa je Rimska Crkva sa svojom uobičajenom pronicljivošću nastojala svesti na najmanju mjeru ono što je smatrala zlom. Novi je zavjet na engleskom pripremljen i tiskan u Reimsu, s datumom 1582... Štoviše, to je bio samo sekundarni prijevod, budući da je tekst koji se slijedio bila Vulgata. Iako je to slučaj, i iako se ne spominje nikakav dug ranijim verzijama, ispitivanje dokazuje da su čak i na ovaj prijevod ranije protestantske verzije izvršile velik utjecaj. Starozavjetni dio nije se pojavio sve do 1609.–1610. "U verziji iz Reimsa (Rheims) i Douaya, engleski je po svojoj naravi prije eklezijastički (crkveni) nego pučki." (The Illustrated Bible Treasury — Richard Lovett, M. A. — str. 18)

"1260 dana" (simboličnih) Otkr. 11:9, 11 — "I oni od pukova i rodova i jezika i naroda gledat će njihova mrtva tijela tri i pol dana, i neće dopustiti da se njihova tijela polože u grobove. ... A poslije tri i pol dana duh života od Boga ušao je u njih, te stadoše na svoje noge."

Sljedeći odlomci prikupljeni su iz knjige Otkrivenje Isusa Krista — Streeter, sv. 1, str. 526: "Izvanredna vremenska podudarnost — pod pretpostavkom da se misli na tri i pol godine — vidjet će se iz sljedeće izjave. Dan devete sjednice Lateranskog koncila, kada je gore navedena objava bila donesena, bio je, kao što smo vidjeli, 5. svibnja 1514.; dan kad je Luther istaknuo svoje teze u Wittenbergu (dobro poznati početak Reformacije) bio je 31. listopada 1517. Sada od 5. svibnja 1514. do 5. svibnja 1517. tri su godine; a od 5. svibnja 1517. do 31. listopada iste godine, 1517., izračun u danima iznosi... ukupno 180, ili polovicu od 360 dana, to jest pola godine; tako da je cijeli interval točno u dan tri i pol godine." Elliott II, str. 402, 403.

"Neki adventisti, ali i drugi u novije vrijeme, koji citiraju iz Smithovih Misli o Danielu i Otkrivenju, tumačili su tri i pol dana (godine) kao razdoblje koje počinje 1793. i završava tri i pol godine poslije. Citat iz ovoga djela o proročanstvu glasi: 'Godine 1793. Francuska je skupština donijela dekret kojim se zabranjuje Biblija. Samo tri godine kasnije Skupštini je podnesen prijedlog rezolucije kojom bi se zamijenio taj dekret i dopustilo Sveto pismo. Ta je rezolucija ostala na čekanju šest mjeseci, nakon čega je uzeta u razmatranje i usvojena bez ijednog glasa protiv. Tako su za samo tri i pol godine svjedoci 'stali na svoje noge'.' (Uriah Smith) (Vidi Otkrivenje Isusa Krista — Streeter, sv. 1, str. 529, posljednja dva odlomka)

11:13 — "I u taj isti čas dogodio se veliki potres, i desetina grada pade, i u potresu pogibe sedam tisuća ljudskih imena: a preostali se uplašiše, te dadoše slavu Bogu nebeskome."

Deseti dio "grada" (Kršćanstva), tj. Francuska (jedan od deset prstiju na Nabukodonozorovu kipu — Dan. 2:31-45), pao je onoga dana kada je 7000 imena, titula itd. ispušteno, odnosno izbrisano iz nacionalnog registra, u revoluciji čije su nasilje, pljačka, ubojstva itd. ostavili tek mali ostatak da proslavi Boga nebeskoga.

Neposredno prije isteka 1260 "dana" (Otkr. 11:3), zapravo u sklopu privođenja toga razdoblja kraju, dogodilo se ono što Pisma ovdje nazivaju "velikim potresom". Bilo je to, takoreći, "u isti čas" kada su Dva Svjedoka (Stari i Novi zavjet) bila "uskrsnuta" na onaj položaj časti koji, međutim, nisu mogla u potpunosti dostići sve dok se ovo razdoblje nije završilo (tj. nakon 1799. n. e.). Taj "potres", koji je donio odmazdu Papinstvu, bila je Francuska revolucija, koja je započela 1789. n. e.

"U simboličnom jeziku Otkrivenja, Francuska revolucija doista je bila 'veliki potres' — društveni šok tako velik da je cijelo 'Kršćanstvo' drhtalo dok on nije završio." (D531)

"Što se dublje razmatra Francuska revolucija, to je očitija njezina iznimnost među svim čudnim i strašnim događajima koji su se dogodili na ovoj zemlji... Nikada svijet nije svjedočio tako točnoj i uzvišenoj odmazdi... Nacija koja je ukinula i zabranila kršćanstvo, koja je svrgnula religiju u korist razuma i ustoličila novu božicu u Notre Dameu u osobi bludnice, zacijelo je bila pogođena vrlo nerazumnim i vrlo iskvarenim oblikom kršćanstva. Narod koji je vodio tako sveobuhvatan rat istrebljenja protiv svega ustaljenoga da je ukinuo uobičajene oblike oslovljavanja i pozdravljanja i uobičajeni način računanja vremena, koji se gnušao persiranja ('vi') kao grijeha i zazirao od 'gospodine' (monsieur) kao od gadosti, koji je tjedne pretvorio u dekade i nije više htio znati za stare mjesece, zacijelo je morao imati dobar razlog za

mržnju prema tim starim običajima od kojih se tako odlučno odvojio, zapadajući pritom u tako sitničavo i apsurdno pretjerivanje.

"Ni u jednom dijelu Francuske revolucije njezin karakter odmazde nije očitiji ni upečatljiviji nego u njezinim postupcima s Rimskom Crkvom i papinskom vlašću. Bilo je osobito prikladno da Francuska, koja je nakon tako žestoke borbe odbacila Reformaciju i počinila tako goleme zločine u procesu odbacivanja, okrene svoj bijes protiv same te Rimske Crkve u čije je ime bila toliko gnjevna... da ukine rimokatoličko bogoslužje, da masakrira mnoštvo svećenika na ulicama svojih velikih gradova, da ih lovi uzduž i poprijeko, te ih na tisuće baci na strane obale, baš kao što je klala, lovila i tjerala u progonstvo stotine tisuća protestanata... da prenese rat na papinske teritorije i da svali svakojake nevolje i sramote na bespomoćno Papinstvo.... Ekscesi revolucionarne Francuske bili su jednako kazna koliko i izravan rezultat ekscesa feudalne, kraljevske i papinske Francuske.

"U jednom od svojih aspekata Revolucija se može opisati kao reakcija protiv ekscesa, duhovnih i religioznih, rimokatoličkog progona protestantizma. Čim je bujica izbila, udarila je ravno u Rimsku Crkvu i Papinstvo.... Imovina crkve predana je državi; francusko svećenstvo od staleža zemljoposjednika postalo je plaćeni stalež; redovnici i časne sestre vraćeni su u svijet, a imovina njihovih redova zaplijenjena je; protestanti su stekli punu vjersku slobodu i političku jednakost.... Rimokatolička religija ubrzo je nakon toga formalno ukinuta.

"Bonaparte je isukao mač Francuske protiv bespomoćnog Pija VI.... Vrhovni se svećenik (pontif) srozao na ovisan položaj.... Berthier je marširao na Rim, uspostavio Rimsku Republiku i uhitio papu. Suvereni pontifeks odveden je u tabor nevjernika... iz zatvora u zatvor i konačno je odveden kao zarobljenik u Francusku. Ovdje je... izdahnuo, u Valenceu, gdje su njegovi svećenici bili ubijeni, gdje je njegova moć bila slomljena, a njegovo ime i služba bili predmet ruganja i podrugljivih izreka, i pod nadzorom grubih vojnika republike, koji su mu deset godina držali na usnama čašu tako očite i prevelike gorčine.... Bio je to uzvišen i savršen čin odmazde, koji je tako zadivio svijet krajem osamnaestog stoljeća; to stavljanje Rimske Crkve izvan zakona koje je provela ista francuska nacija koja je pobila bezbroj protestanata na njezinu zapovijed; ovaj žalostan kraj suverenog pontifeksa, u samom Dauphineu tako posvećenom borbama protestanata, i blizu onih alpskih dolina gdje su francuski vojnici tako nemilosrdno lovili valdenze; ova transformacija 'Crkvenih država' u Rimsku Republiku; i to rušenje teritorijalnog Papinstva koje je provela ista francuska nacija koja je, prije točno tisuću godina, pod Pipinom (Pepin) i Karlom Velikim, dodijelila ta područja." (T. H. Gill — The Papal Drama)

"Francuska je jedan od 'deset rogova' koji su dali 'svoju moć i snagu (papinskoj) zvijeri'; ili je jedno od deset kraljevstava koja su nastala iz Zapadnog Rimskog carstva, što je prikazano s deset prstiju na Nabukodonozorovu kipu te s deset rogova Danielove zvijeri (Dan. 7:24) i Ivanova zmaja. (Otkr. 12:3) Francuska je, dakle, bila 'deseti dio grada', i bila je jedan od najjačih poslužitelja papinske osvete; ali u ovoj revoluciji ona je 'pala', a s njom je pao i posljednji građanski glasnik papinskog bijesa. 'I u potresu je pobijeno od ljudi (na margini, ljudska imena ili ljudske TITULE) sedam tisuća.' Francuska je u svojoj revoluciji 1793.–1798. i nadalje ratovala protiv svih plemićkih titula. Oni koji su ispitivali francuske zapise kažu da je u toj revoluciji ukinuto točno sedam tisuća ljudskih titula." (Uriah Smith — Misli o Otkrivenju)

Francuska revolucija "Premda je pokret religijske reformacije diljem Europe snažno uzdrmao utjecaj Papinstva, ipak su reformirane crkve tako blisko oponašale njegovu politiku upravljanja državom, povezivanje sa zemaljskim carstvima i zahtjeve za svećeničkim autoritetom nad narodom (da 'kler' predstavlja posebno i božanski imenovano vladarstvo u svijetu), da se prvotni učinak te reformacije uvelike promijenio te su narod i građanski vladari uglavnom ostali pod utjecajem praznovjernog i nezdravog štovanja koje je nekoć bilo koncentrirano isključivo na Papinstvo. Ali politička reforma kojoj svjedočimo tijekom ovog devetnaestog stoljeća, koja datira osobito od 1799., 'Vremena Kraja', iako se vrlo razlikuje od prethodne, nije ništa manje reformacija. Revolucija i neovisnost američkih kolonija — uspješna uspostava prosperitetne Republike, vlade naroda i za narod, bez miješanja kraljevstva ili svećenstva — pružile su novu pouku narodu koji se sada budio i koji je toliko stoljeća spavao u neznanju svojih Bogom danih prava, pretpostavljajući da je Bog odredio Crkvu za vrhovnu vlast nad zemljom i da je dužan slušati one kraljeve i careve koje je odobrila Crkva, bez obzira na to koliko njihovi zahtjevi bili nepravedni, jer je ona izjavila da ih je Bog postavio preko nje.

"... Naposljetku, ugnjetavan svećeničkim spletkama, kraljevskom rastrošnošću itd., što je bilo pojačano opetovanim nerodnim godinama, koje su ga osiromašile i dovele na rub gladi, narod Francuske u očaju je ustao i izveo tu najstrašniju revoluciju koja je trajala četrnaest godina, od 1789. do 1804.

"Naravno, takva reakcija na takav uzrok vodila je u nevjeru. Francuska je iznenada postala temeljito nevjernička pod utjecajem Voltairea i njegovih suradnika, koji su preplavili zemlju svojim spisima, obasipajući prijezirom i podsmijehom kršćanstvo, ili bolje rečeno otpadničku Rimsku Crkvu, koja je bila jedino kršćanstvo s kojim je francuski narod bio upoznat. Ukazivali su na njezine laži, njezine apsurdnosti, njezina licemjerja, njezine nemoralnosti, njezine okrutnosti i svu njezinu opakost, dok se francuski narod nije rasplamsao u svojem zanosu da istrijebi katoličanstvo i svu religiju s jednakom revnošću s kojom ju je prije podupirao. A jadna, obmanuta Francuska, tisuću godina potpuno pod utjecajem Papinstva, pretpostavljajući da je pravi Krist, a ne Antikrist, bio njezin prezira vrijedan gospodar, povikala je Voltaireovim riječima: 'Dolje s tim bijednikom'; a njezini napori da sruše tog gnusnog Antikrista rezultirali su svim strahotama Francuske revolucije — upečatljivim primjerom pravde odmazde kada se gleda u svjetlu strašnih pokolja na Bartolomejsku noć i sličnih prigoda koje je Papinstvo poticalo i kojima se radovalo.

"Nevjernička Francuska iznenada je ustala u svojoj moći, uništila Bastilju, izdala svoju deklaraciju o pravima čovjeka, pogubila kralja i kraljicu i objavila rat svim kraljevima te izrazila naklonost svim revolucionarima posvuda.... Francuzi su se odrekli kršćanstva i zaplijenili sva golema imanja i prihode Rimokatoličke Crkve, kao i posjede kralja i plemstva." (C51)

'Ostatak' na koji se ukazuje nije Crkva (mnogi su njezini članovi možda bili ubijeni u histeriji toga vremena), nego najvjerojatnije oni koji nisu imali nikakvu religiju, a koji su, budući da su bili pošteđeni, bili zahvalni na životu i čeznuli za zakonom i redom, uz sigurnost mira i sreće, te koji su nesumnjivo bili važni u svrgavanju revolucionarnih elemenata, time uspostavljajući nešto donekle bolje! Ovaj 'ostatak' dokazao je želju ljudi za višim i plemenitijim stvarima, koje čovjek u svojem palom stanju nije mogao ostvariti. U tome je 'ostatak' nesvjesno proslavio Boga — Boga nebeskoga (Ps. 76:10), koji će u Svoje određeno vrijeme ostvariti 'čežnju svih

naroda' (Hag. 2:6, 7) — Kraljevstvo na zemlji, u kojem će se Njegova volja vršiti na zemlji kao i na nebu. (Mat. 6:10)

"'A preostali se uplašiše, te dadoše slavu Bogu nebeskome.' Njihovo djelo, koje je sramotilo Boga i prkosilo Nebu, ispunilo je Francusku takvim prizorima krvi, pokolja i užasa da su i sami nevjernici drhtali i ostajali zaprepašteni; a 'ostatak' koji je izbjegao užase tog sata 'dao je slavu Bogu' — ne dragovoljno, već je Bog nebeski učinio da Ga taj 'ljudski gnjev slavi', tako što je cijelom svijetu dao do znanja da oni koji ratuju protiv neba kopaju vlastite grobove; na taj se način slava vratila Bogu upravo onim sredstvima koja su zli ljudi upotrijebili da bi ukaljali tu slavu." (Uriah Smith — Misli o Otkrivenju)

11:14 — "Drugi jao prođe; i, gle, treći jao dolazi ubrzo."

Prvi jao predstavlja duh modernizma (Otkr. 9:1-11), koji je bacanjem sumnje na božansko nadahnuće Svetog pisma oduzeo "stanovnicima zemlje" (Otkr. 8:13) dio mira i utjehe koje je Riječ Božja prethodno uspjela usaditi.

Drugi jao — duh revolucije protiv staroga ustaljenog poretka (Otkr. 11:13) — učinio je da Kršćanstvo drhti po cijeloj zemlji, u strahu 'i u iščekivanju onoga što dolazi na zemlju: jer će se sile nebeske uzdrmati.' (Luka 21:26)

A sada je treći jao trebao doći ubrzo; i došao je nakon razdoblja od oko 75 godina — u listopadu 1874. godine, s oglašavanjem sedme trube!

11:15 — "I sedmi anđeo zatrobi; i nastaše jaki glasovi na nebu, govoreći: Kraljevstva ovoga svijeta postadoše kraljevstvima Gospodina našega i Krista njegova; i on će kraljevati u vijeke vjekova."

Oglašavanje "Sedme trube" "Prema našem razumijevanju posljednja truba, sedma u nizu simboličnih truba, počela se oglašavati 1874... njezin zvuk treba se nastaviti do završetka Tisućgodišnjeg doba, dakle tisuću godina." (R2982:4)

"Njezin početak, kako mi razumijemo, bio je 1878., a njezin završetak bit će tisuću godina nakon toga datuma." (R2992:6)

Sedma Truba (Otkr. 8:2 i 11:15)! "... Truba Jubileja (Oprosne godine) trebala se oglasiti kad bi započela Jubilarna godina, da proglasi slobodu po svoj zemlji, svim njezinim stanovnicima. (Lev. 25:10) Antitip se uvodi uz zvuk (simbolične) 'Sedme trube', 'Božje trube', 'Posljednje trube'." (B197)

"... mi... prepoznajemo da je svih sedam truba Otkrivenja simbolično, a ne doslovno... ova sedma truba — 'Posljednja Truba' — 'Truba Božja' — jednako je tako simbolična kao što su bile i njezine prethodnice, i označava puno veće i važnije ispunjenje od bilo koje od njih. Njezino ispunjenje proteže se kroz razdoblje od 1000 godina; njezini događaji označavaju sva različita obilježja Kristove Tisućgodišnje vladavine i podudaraju se s njima. Njezin početak, kako mi razumijemo, bio je 1878., a njezin završetak bit će tisuću godina nakon toga datuma. Ona će 'trubiti' sve to vrijeme — tijekom kojega će se njezini događaji ostvarivati." (R2992:6)

"Trube" "Za svaku se kaže da trubi, a sir Isaac Newton, Clark i svi istaknuti komentatori slažu se da je pet ili šest ovih truba u prošlosti. Ispunile su se u događajima na zemlji, pri čemu svaka obuhvaća određeno vremensko razdoblje. Sve se one zasigurno moraju oglasiti prije uskrsnuća, jer ono je pod sedmom." (R580:1)

Poput šest anđela koji su mu prethodili, sedmi anđeo predstavlja stjecaj vremena i okolnosti (B151), prikladnih za uvođenje nečega novog i drukčijeg! On je bio povezan sa "sedmom trubom" (Otkr. 11:15); "posljednjom trubom" (1. Kor. 15:52); "Božjom trubom" i drugom prisutnošću Krista Isusa. (1. Sol. 4:16)

"Prikladnost nazivanja 'sedme' ili 'posljednje trube' 'trubom Božjom' očita je i kada se prisjetimo da se događaji spomenuti pod prethodnih šest truba Otkrivenja odnose na djela čovječanstva, dok se sedma odnosi posebno na Gospodinovo djelo i obuhvaća 'Dan Gospodnji.' Budući da je prethodnih šest truba bilo simbolično — bilo bi protivno razumu i zdravom prosuđivanju očekivati da će sedma, posljednja u nizu, biti doslovan, čujan zvuk u zraku. I ne samo to, nego bi to bilo u neskladu s Gospodinovim općim metodama, kao i s onim izjavama Svetog pisma koje ukazuju na tajnost njegova dolaska; jer lopov nikad ne trubi u trubu da najavi svoj dolazak.

"Sedam truba iz Otkrivenja sve su simbolične i predstavljaju sedam velikih vremenskih razdoblja i njihove događaje... Mi se danas nalazimo usred samih onih događaja koji označavaju oglašavanje sedme trube. Jaki glasovi, porast znanja, gnjevni narodi itd., promatrani zajedno s vremenskim proročanstvima, potvrđuju to kao činjenicu. Još će se mnogi događaji zbiti prije nego što ova sedma ili posljednja truba prestane trubiti; kao na primjer, nagrađivanje svetaca i proroka, uskrsnuće svih mrtvih itd. Zapravo, ona obuhvaća cjelokupno razdoblje Kristove Tisućgodišnje vladavine, kao što je naznačeno događajima koji će se zbiti pod njom. (Otkr. 10:7; 11:15, 18)" (B147, 148)

"'Veliku trubu' razumijemo kao antitipičnu 'trubu Oprosne godine (Jubileja)', 'sedmu trubu', jednako simboličnu kao i prethodnih šest (Otkr. 11:15-18), od kojih nijedna nikada nije proizvela doslovan zvuk. Ona se simbolično oglašava od listopada 1874., i nastavit će se do kraja Tisućgodišnjice. S početkom ove trube započela je 'žetva', odnosno žetveno djelo i odvajanje, koji se moraju nastaviti dok se svi 'izabrani', 'pšenica', ne sakupe iz sadašnjih nebesa (crkvenih sustava) Gospodinu." (D601)

Snažni anđeli — tko ili što su oni? "'Snažni anđeli', glasnici ili izvršitelji Njegove moći različiti su i mogu se ispravno razumjeti kao sve različite sile i sredstva, živa i neživa, kojima će se naš Gospodin služiti u rušenju zlih sustava sadašnjosti i u kažnjavanju zlikovaca." (B 151)

"Sedmi glasnik" i "Babilon je pao" (1879.) "Čini se da je to Gospodinovo odbacivanje nominalne — babilonske — Crkve prikazano u slici Crkve u njezinih sedam faza. (Otkr. 3:16) Sedmu ili posljednju, koja se hvali time što je bogata, obogaćena dobrima itd., Gospodin proglašava jadnom, bijednom, siromašnom, slijepom i golom, te je izbacuje (bljuje) iz svojih usta. Nekada je bila Božji glasnogovornik; On je govorio i poučavao kroz nju, ali sada je izbačena. 'Babilon je pao.' Tko ne može prepoznati da Babilon sada pada u očima svijeta, koji ukazuje na njezinu djecu kao na časniju, pošteniju i vjerniju od mnogih pastora i velikaša u Crkvi, o čijem padu u velike grijehe slušamo gotovo svakodnevno." (R46:2)

Na početku ovog razdoblja "sedmi glasnik" (Otkr. 3:14) stupio je na scenu, prenoseći Gospodinovu poruku laodicejskoj Crkvi — o njezinu odbacivanju — "nisi ni studen ni vruć... ispljunut ću te iz svojih usta" (Otkr. 3:15, 16); te opominjući one iz Gospodinova naroda koji su još u "Babilonu" da izađu iz nje kako ne bi bili dionici njezinih grijeha i kako ih ne bi zadesile njezine pošasti. (Otkr. 18:4)

Što se tiče "jakih glasova na nebu", koji su na samom početku trebali objaviti da je došlo vrijeme za uspostavu Kraljevstva, taj je laodicejski glasnik izjavio: "... ne trebamo

očekivati da to budu anđeoski povici na nebu, niti tutnjava groma... glasovi su simbolični kao i trube, i u tom pravcu tražimo ispunjenje ove izjave koja mora dospjeti otprilike u sadašnje vrijeme, ako je ispravno naše razumijevanje proročanskih učenja u smislu da je kraljevska moć Mesije preuzeta 1878. godine, te da od tada Kralj upravlja događajima koji će ubrzo dovesti do velikog vremena nevolje, gnjevnih naroda i Božjeg gnjeva koji se očituje u njihovu uništenju, kao naroda i institucija — ne kao ljudi, iako će, bez sumnje, mnogi ljudski životi biti žrtvovani u toj nevolji.

"... ne bismo trebali očekivati da će glasovi pod Sedmom trubom, koji najavljuju kraljevstvo, biti išta više od ljudskih glasova i ljudskih posrednika. Niti bismo trebali očekivati da oni budu drugačiji od glasova onih koji imaju određenu mjeru svjetla u pogledu vremena u kojem sada živimo, vremena žetve, vremena uspostave kraljevstva. Oni koji puštaju ove glasove objavljujući da su 'kraljevstva [vladavine] ovoga svijeta, postala kraljevstvom našega Gospodina, i Krista njegova' nužno moraju biti oni koji su ovu činjenicu prvo saznali iz nekog izvora.

"Mogli bismo reći da su svesci Milenijske Zore do određene mjere bili takvi glasovi koji su najavljivali Kraljevstvo i davali razloge za vjerovanje da se ono počelo uspostavljati 1878.; da će (uskoro) dostići potpunu uspostavu... da će u konačnici blagosloviti sve obitelji na zemlji. Ovi glasovi kružili su tu i tamo po cijelom civiliziranom svijetu. Ti su se glasovi oglašavali i do neke mjere čuli na simboličnim nebesima, u nominalnoj Crkvi." (R2994:3)

Također postoje i glasovi koji su se podigli zahvaljujući raspačavanju "volonterske" literature: "Ovi 'glasovi'... 'veliki glasovi' u smislu da su široko rasprostranjeni i u smislu da vrše znatan utjecaj — mnogi su ih čuli." (R2993:5, 2994:3)

Polako, ali sigurno (iako ne pretjerano voljno) kraljevstva ovoga svijeta postat će Kraljevstvo našega Gospodina (Jehove) i Njegova Krista, a to će Kraljevstvo biti vječno. "Narodima će se vladati silom, neodoljivom silom, dok se općom pokornošću ne uspostavi pravedni poredak; — svako će se koljeno prignuti, svaki će jezik priznati božansku moć i slavu, i vanjska će poslušnost biti obvezna. Kao što je pisano: 'I vladat će nad njima željeznom palicom, i kao posude lončarske bit će razbijeni.' (Otkr. 2:27) Ovo udaranje i razbijanje ispravno pripada Danu Osvete, i iako će moć i palica i dalje ostati kroz Tisućgodišnje doba, njihova će upotreba vjerojatno biti nepotrebna, jer će svako otvoreno protivljenje biti temeljito ukoreno u velikom vremenu nevolje. Kako to Prorok predstavlja, Bog će u ovo vrijeme udaranja reći brbljavom, bučnom, samouvjerenom čovječanstvu — 'Umuknite i znajte da sam ja Bog. Uzvisit ću se među narodima, uzvisit ću se na zemlji.' (Ps. 46:10) Međutim, bit će djelo cijelog Tisućgodišnjeg doba da 'pravdu postavi za mjerilo i pravednost za visak' u svim malim i velikim poslovima svakog pojedinca ljudskog roda, od kojih će svi tako biti 'poučeni od Boga' kroz Njegova 'izabranog' Slugu Saveza, velikog Proroka, Svećenika i Kralja (Glavu i tijelo): Proroka u smislu učitelja, Kralja u smislu vladara, Svećenika u smislu posrednika koji je, otkupivši ih, zagovornik naroda i djelitelj božanske milosti. Službe su ujedinjene: 'Zauvijek si svećenik po redu Melkisedekovu' — koji je bio svećenik na svom prijestolju — (Heb. 7:17; Zah. 6:13; Djela 3:22; Pnz. 18:15)" (D636)

"... prvenstveno je to Očevo Kraljevstvo, koje vlada nad svime (Mat. 13:43; 26:29); ali je Otac dobrovoljno predložio da zemaljsku vlast na tisuću godina stavi pod potpunu vlast Namjesnika, Vicekralja — Krista i Njegove nevjeste uzvišene do božanske naravi i veličanstva — kako bi pokorili i uništili zlo i uzdigli sve koji će doći u potpuni sklad s Ocem pod milosnim uvjetima Novog Saveza. U sekundarnom smislu uključivat će zemaljske sluge ili 'knezove' koji će biti njegovi vidljivi predstavnici među ljudima. U još širem smislu uključivat će sve one koji će, kada prepoznaju njegovu uspostavu, iskazati mu lojalnu podložnost i odanost — i Židove i neznabošce. U najširem smislu postupno će uključiti sve podanike koji slušaju njegove zakone, dok će svi ostali biti uništeni. (Djela 3:23; Otkr. 11:18)" (D642)

Kraljevstvo — "Zemlja je Gospodnja" "Kada zemlja bude Gospodnja, i punina njezina, to neće biti zato što će sva kraljevstva ovoga svijeta biti obraćena k Bogu i pročišćena, a njihovim kraljevima dopušteno da vladaju milošću Božjom, kao što sada tvrde da čine, i zato što će sve sada nemirne mase ljudi postati poslušne i pokorne sadašnjim vladajućim silama; nego će to biti onako kako prorok izjavljuje, jer će ju Bog 'na morima utemeljiti i na rijekama utvrditi.' To jest, sadašnja zemlja, ili društvena organizacija, i sadašnja nebesa, ili vladajuće sile, proći će, a nova zemlja bit će uspostavljena na ruševinama stare. Kad se valovi nemirnog morskog elementa društva podignu u svojoj sili i preplave cijeli sadašnji društveni poredak, tako da svugdje prevlada divlje i olujno more anarhije, tada će se, usred krša i ruševina, pustoši te univerzalne malodušnosti i očaja, čuti Jehovin glas kako govori: 'Umuknite i znajte da sam ja Bog; uzvisit ću se među narodima, uzvisit ću se na zemlji.' (Ps. 46:10) I iz divljeg meteža toga olujnog mora Bog će donijeti red i mir.

"Umjesto ovog nemirnog mora čovječanstva, On će utemeljiti novu zemlju, novi poredak stvari; da, On će je čvrsto uspostaviti na vodama (odnosno umjesto njih); ondje će On uspostaviti svoje kraljevstvo 'koje se ne može uzdrmati.' (Heb. 12:28) I postavit će svojega kralja na svoju svetu goru Sion, te će mu dati narode u baštinu, i krajeve zemaljske u posjed. (Ps. 2:6, 8) Tada će, doista, Kralj, Gospodinov pomazanik, kraljevati u pravednosti, a knezovi će vladati po pravdi (Iza. 32:1); i posljedično tome bit će obilje mira sve dok je mjeseca. (Ps. 72:7)

"Tada će postojati samo jedno kraljevstvo [gora ili brdo] na cijelom svijetu — kraljevstvo Božje; i Njegov će pomazanik biti kralj nad svom zemljom u taj dan. (Zah. 14:9) To brdo ili kraljevstvo Gospodnje jest ono na koje psalmist misli kada postavlja pitanje: 'Tko će uzaći na Goru Gospodnju i tko će stati na sveto mjesto njegovo?' Uzaći na goru znači ući u njegovo kraljevstvo kao lojalni i poslušni podanici, kao istinski građani, dostojni svih njegovih blagoslova i privilegija; a ne kao stranci i tuđinci, koji nemaju dijela ni udjela u zajedničkim interesima i baštini svega istinskog i odanog Božjeg naroda, a to su vječni život i svi njegovi blagoslovi pravednosti, mira i vječne radosti. Tko će doista biti smatran dostojnim da tako uzađe na goru Gospodnju? 'I tko će stati na sveto mjesto njegovo?' Ovdje se misli na antitip tipičnog Božjeg hrama, koji je, stojeći na vrhu brda Siona, predslikovao slavni pravi hram, Crkvu živoga Boga, u sili i slavi kraljevstva. Tko će stajati na tom svetom mjestu u tom dobu slave i blagoslova koje je sada tako blizu? — tko će se smatrati dostojnim da vlada s Kristom u njegovu kraljevstvu?" (R3113:3; 3114:1)

11:16, 17 — "A dvadeset i četiri starješine, koje sjede pred Bogom na svojim prijestoljima, padoše ničice i pokloniše se Bogu, govoreći: Zahvaljujemo ti, Gospodine Bože Svemogući, koji jesi, i koji si bio, i koji ćeš doći; jer si uzeo svoju veliku moć i počeo kraljevati."

Kao što je već sugerirano (Otkr. 4:4), ove "dvadeset i četiri starješine", koje takoreći sjede pred Bogom, predstavljaju svjedočanstva o Kraljevstvu, onako kako su ih dali Henok, Jakov, Mojsije, Samuel, Job, David, Salomon, Izaija, Jeremija, Ezekiel, Daniel, Hošea, Joel, Amos, Obadija, Jona, Mihej, Nahum, Habakuk, Sefanija, Hagaj, Zaharija, Malahija i Ivan Krstitelj (ukupno 24), a koja se svjedočanstva, tako dugo zanemarivana, prezrena i odbačena, ovom promjenom dispenzacije potvrđuju. Zbog toga one sada zahvaljuju onome tko "bješe" nekoć čovjek Krist Isus; koji "jest", zbog svoje vjernosti do smrti, sada visoko uzvišen do božanske naravi; i koji "će doći" u puninu svoje slave kao Prorok, Svećenik i Kralj, s obnovom čovječanstva na slavu nekoć izgubljenu u Edenu. U Ivanovoj apokaliptičnoj viziji vladavina je već započela.

"I koji ćeš doći" Izraz "i koji ćeš doći", koji se pojavljuje u Autoriziranoj (KJV) verziji, izostavljen je u najboljim i najpouzdanijim drevnim rukopisima; i iz toga razloga ne nalazi se ni u jednom od modernijih prijevoda. Moguće je da je taj izraz neautentičan — umetak (interpolacija)! Međutim, budući da je posve u skladu s duhom Svetog pisma (Otkr. 1:4; 4:8), a ono što slijedi u tekstu u skladu je s tom mišlju ("jer si uzeo svoju veliku moć i počeo kraljevati" — što znači, naravno, da je Gospodin već započeo svoje "preuzimanje" koje će na kraju rezultirati konačnom slavom njegove izvršene misije), usudili smo se komentirati taj izraz. Treba se prisjetiti da je brat Russell s obzirom na odlomak u Otkr. 20:5 — "ostali mrtvi ne oživješe dok se nije navršilo tisuću godina" (koji se također smatra neautentičnim) rekao ... "odbacivanje ove klauzule nije nužno za 'Plan'."

11:18 — "A narodi se razgnjeviše, i dođe tvoj gnjev, i vrijeme da se sudi mrtvima, i da se dâ nagrada tvojim slugama prorocima, i svecima, i onima koji se boje imena tvoga, malima i velikima; i da uništiš one koji uništavaju zemlju."

Vrijeme nevolje — Božji gnjev "Prorok Daniel (Dan. 12:1) također se osvrće na ovo 'prokletstvo' ili vrijeme nevolje s kojim će ovo Evanđeosko doba završiti. On o njemu govori kao o 'vremenu nevolje kakve nije bilo otkako je naroda', te nam govori da će se to dogoditi prilikom drugoga Kristova dolaska, kada će On 'ustati', preuzeti vlast na početku Svoje vladavine. Ista nam je misao dana u Otkrivenju, gdje nam se izričito kaže da će naš Gospodin uzeti Svoju veliku moć i vladati, i u to vrijeme narodi će biti gnjevni i Božji gnjev doći će na njih, i oni će biti razbijeni u komade kao lončarska posuda pod vladavinom Mesijine 'željezne palice' nepopustljive pravde. (Otkr. 11:15-18) Apostol Pavao također primjećuje dolazak ovog 'prokletstva' kao sigurnu stvar i objavljuje da će se naš Gospodin prilikom Svojega drugog adventa očitovati 'u plamenom ognju, osvećujući se' — doduše, simboličan oganj — simbol razorne sile koja će djelovati protiv svega što se bude suprotstavljalo zakonima Mesijina Kraljevstva. Ponovno nam kaže: 'Oganj onoga dana iskušat će djelo svakoga čovjeka kakvo je.' (2. Sol. 1:8; 1. Kor. 3:13)" (OV324)

"Pisma poistovjećuju ovu nevolju s Mesijinim preuzimanjem Njegove moći Kraljevstva i početkom Njegove vladavine. (Dan. 12:1; Otkr. 11:18) Hvala Bogu! Sveto pismo nagovještava da će sukob tog vremena biti kratak. On, međutim, mora trajati dovoljno dugo da čovječanstvo nauči lekciju koju nikada neće zaboraviti — da Bog i Njegova uređenja moraju biti na prvom mjestu i moraju se poštovati ako se traži blagoslov." (OV321)

"Oni koji očekuju da Tisućgodišnje kraljevstvo dođe kao rezultat sadašnjih napora, pod poretkom društva koji sada prevladava, i koji vjeruju da se svijet postupno približava Tisućgodišnjici evolucijskim procesom, trebali bi pažljivo razmotriti ovu Gospodinovu riječ preko Proroka... Prorok izjavljuje da će, kada Mesija preuzme uzde vlasti, Njegov prvi korak biti da sudi siromasima i kara bogate u pravičnosti, u interesu krotkih na zemlji. Kako bi to bilo moguće da je pravičnost već prevladala postupnim procesom, tako da nije bilo siromašnih ni bogatih, i da su svi postali krotki? Drugi stihovi Svetog pisma u skladu s ovim svjedočanstvom proroka Izaije pokazuju da će upravo ono djelo koje će naš Gospodin obaviti na početku svoje vladavine biti ispravljanje nepravdi koje tada prevladavaju. Sam naš Gospodin daje naslutiti da će zemlja biti daleko od blagoslovljenog stanja prilikom Njegova drugog dolaska, kada postavlja pitanje: 'Kada Sin Čovječji dođe, hoće li naći Vjeru na zemlji?' (Luka 18:8) Otkrivatelj također daje nedvosmisleno svjedočanstvo o ovoj temi. On kaže: 'I sedmi anđeo zatrobi: i nastaše jaki glasovi na nebu, govoreći: Kraljevstva ovoga svijeta postadoše kraljevstvo Gospodina našega i Krista njegova; i on će kraljevati u vijeke vjekova.... A narodi se razgnjeviše, i dođe gnjev tvoj, i vrijeme mrtvima da budu suđeni, i da daš nagradu slugama svojim prorocima, i svecima, i onima koji se boje imena tvoga, malima i velikima, i da uništiš one koji kvare zemlju.' (Otkr. 11:15-18)" (R5573:3)

Do sada se moglo primijetiti da događaji zabilježeni u Otkrivenju ne slijede svi redom jedan za drugim; da često postoji "vraćanje unatrag" u kojem isto razdoblje može biti obuhvaćeno, ali s drugačijeg stajališta. Sukladno tome, u Otkr. 11:15-18 poseban je naglasak stavljen na takve događaje koji će označiti kraj Evanđeoskog doba: gnjev naroda; njihovo postajanje kraljevstvima našeg Gospodina putem uništenja starog poretka; uspostavu novog; proslavljenje svetaca; uskrsnuće drevnih dostojanstvenika (proroka itd.); suđenje svijetu čovječanstva tijekom Tisućgodišnjice; i konačno uništenje nepopravljivih — onih "koji uništavaju zemlju."

Završno razdoblje Vremena neznabožaca (koje je završilo 1914. n. e.) bilo je obilježeno velikim naporima nacija da uspostave opći mir! To je, naravno, bila uzaludna stvar (Ps. 2:1-5), jer kako su mogli očekivati da će to postići bez prihvaćanja Kralja Mira — Melkisedeka — kojega je Jehova podigao za Svoju svetu goru (Kraljevstvo koje će doći). Taj će Kralj razbiti te nacije u komade željeznom palicom (božanskom vlašću i kontrolom), kao što je opisano u Ps. 2:6-9; Otkr. 2:27.

Palača mira bila je izgrađena u Den Haagu (Nizozemska). Zatim je Prvi svjetski rat, u koji je bilo uključeno 29 naroda, donio iznenadno uništenje! Doista, narodi su bili gnjevni. Nisu bili spremni ni za ponovnu uspostavu Izraela kao nacije! Nakon te velike kataklizme uslijedilo je, međutim, razdoblje "relativnog" mira, jer je rat bio tek prvi od brojnih trudova (1. Sol. 5:3) koji će rezultirati rođenjem novog poretka — Kraljevstva Božjeg, u kojemu će biti uspostavljeni i pravednost i mir. (Heb. 7:2)

"... Sveto pismo nam govori da će se otprilike u vrijeme oglašavanja Sedme trube početi odvijati određeni veliki događaji, nabrojani u našem tekstu... 'Narodi se razgnjeviše, dođe gnjev tvoj, i vrijeme mrtvima da budu suđeni.' Crkva prva prima svoj sud, odluku u svojem slučaju; za svijet je Bog odredio tisućgodišnji dan. (Djela 17:31; 2. Petr. 3:8) 'I da daš nagradu slugama svojim prorocima (drevnim dostojanstvenicima) i svecima (svim svetima), i onima koji se boje imena tvoga, malima i velikima.' Cijeloj toj potonjoj klasi

— svijetu čovječanstva — sudit će se i o njoj će se donijeti odluka prema njezinu ponašanju u uvjetima Tisućgodišnjeg doba. A ti ćeš 'uništiti one koji uništavaju zemlju.' Ako ovaj stih sadrži toliko toga da će za njegovo ispunjenje biti potrebno tisuću godina, isto može biti točno i za ostale stihove Svetog pisma.

"Kroz svjedočanstvo Riječi Božje mi razumijemo da je uskrsnuće počelo 1878.; ne da smo išta vidjeli prirodnim vidom očiju, nego smo očima našega razumijevanja prepoznali da je došlo vrijeme za taj veliki događaj, prvo uskrsnuće, što se tiče usnulih svetaca; i razumijemo da je tada počelo vrijeme koje spominje pisac Otkrivenja, kada je objavio: 'Blago mrtvima koji od sada umiru u Gospodinu', označavajući određeno vrijeme, prije kojega smrt ne bi bila blagoslov, ali nakon kojega bi bila. 'Od sada: Da, govori Duh, da otpočinu od svojih trudova; a djela njihova idu za njima.' (Otkr. 14:13)

"To je određeno vrijeme došlo, vjerujemo, 1878. godine; tada nisu probuđeni samo apostoli, nego i svi vjerni u Kristu Isusu, svi usnuli udovi tijela Kristova. To je bio početak uskrsnuća tijela Kristova — Gospodin najprije sudi Svojemu narodu, prije nego što sudi svijetu. Prorekao je da će, kada dođe, pozvati Svoje sluge i obračunati se s njima — ne sa svijetom — dajući nagradu onima iz Svoje Crkve koji su otišli prije, dajući im dio u prvom uskrsnuću, a zatim poslije postupajući s nama, 'koji smo živi i ostajemo', kako bi svatko od nas, koji smo Gospodinov narod, u smrti mogao biti 'promijenjen u trenutku, u tren oka', tijekom oglašavanja posljednje trube — sedme.

"Trenutačno narodi pokazuju takvu gorčinu jedni prema drugima, takvu želju da se međusobno pobijede i unište, da su odlučni nastaviti rat, čak i ako on rezultira gubitkom vlastitog bogatstva, uništenjem vlastitih domova i međusobnim uništenjem. Duh natjecanja, za koji se mislilo da je umro, bio je samo nakratko prikriven; a duh protivnika još je uvijek tu. Iako se nazivaju kršćanskim narodima, nisu primili Gospodinova Duha; nisu primili duh krotkosti, blagosti, dugotrpljivosti, bratske ljubaznosti i ljubavi, plodove svetog Duha; nego naprotiv, duh za koji sv. Pavao kaže da se sastoji od mržnje, gnjeva, svađe, ubojstva — djela tijela i đavla. Iz toga su razloga gnjevni i upleli su se u sadašnji metež.

"Naš tekst dalje kaže: 'I vrijeme mrtvima, da im se sudi.' To vrijeme, kada mrtvi trebaju primiti odgovarajuće nagrade i kazne te kada će se s njima pravedno postupati, usko je povezano s vremenom gnjevnih naroda. S cijelim mrtvim svijetom postupat će se tijekom tih tisuću godina Kristove vladavine. Cilj toga postupanja jest da On 'dâ nagradu svojim slugama prorocima', počevši u odgovarajuće vrijeme. Njihova je nagrada da budu zemaljski knezovi u kraljevstvu, po svoj zemlji. 'I svecima.' Sveci će biti promijenjeni u prvom uskrsnuću, 'rano ujutro.' (Ps. 46:5, margina) Izraz 'onima koji se boje imena tvoga, malima i velikima' ukazuje na nagradu svih onih koji će doći u sklad s Gospodinom tijekom tisuću godina — to oslikava blagoslov obnove koji dolazi na cijelo čovječanstvo. Te će blagoslove primati dok budu pokazivali svoju poslušnost Njemu u svemu.

"Kakav će biti ishod? 'I da uništiš one koji uništavaju (ili kvare) zemlju.' Oni koji šire iskvarujući utjecaj i koji odbiju doći u sklad s pravednošću tijekom tisuću godina bit će uništeni među ljudima. Od njih neće ostati ništa. Sve što je zlo bit će uništeno, iz korijena; samo će pravednici prevladati kroz svu vječnost. Svi koji gaje simpatije prema nepravdi bit će uništeni. Vidimo, dakle, da će biti potrebno cijelo Tisućgodišnje doba da se ostvari djelo navedeno u našem tekstu. To se neće ostvariti iznenada; ne smijemo očekivati iznenadno ispunjenje tog djela." (R5563:3; 5566:5; 5567:6)

11:19 — "I otvori se hram Božji na nebu, i u hramu se njegovu ukaza kovčeg saveza njegova: i nastaše munje, i glasovi, i gromovi, i potres, i velika tuča."

Nedugo nakon početka oglašavanja Sedme Trube, kada usnuli sveci budu uskrsnuti u slavu uskrsnuća i kada svi preostali sveci, jedan po jedan, također budu "promijenjeni" (1. Kor. 15:42) u Gospodinovo vlastito slavno obličje — klasa Hrama bit će dovršena i sačinjavat će nova nebesa (2. Petr. 3:13), ili sile duhovne vlasti. U ovim "nebesima" čovječanstvo će konačno imati privilegiju "vidjeti" (umskim opažanjem) (T85) da je Kovčeg Njegova Saveza proslavljeni Krist (Glava i tijelo). (T121)

Tako — "kada djelo pomirenja bude potpuno, Bog će priznati svijet čovječanstva i smjestiti svoje svetište među ljude. Tada će se ispuniti ono što je napisano: Šator Božji [Božje prebivalište, proslavljena Crkva] jest s ljudima i On će prebivati s njima, a oni će biti [postat će] Njegov narod; sam Bog bit će s njima i bit će njihov Bog. I obrisat će Bog svaku suzu s njihovih očiju, i više neće biti smrti, ni tuge ni plača, niti će više biti boli, jer su prijašnje stvari [vladavina Sotone, grijeh i smrt] prošle. A onaj koji je sjedio na prijestolju reče: Evo, sve činim novo. (Otkr. 21:3-5)" (T76)

Međutim, na početku Tisućgodišnjeg doba, dok se kraljevstva ovoga svijeta prisiljavaju na uzmak — postajući kraljevstvima našeg Gospodina (nova zemlja u kojoj prebiva pravednost — 2. Petr. 3:13) — bit će "munja" — širenje znanja; "glasova" — borbe za znanje i slobodu; "gromova" — kontroverzi; i "potresa" — društvenih preokreta, anarhije itd.; i "velike tuče" — širenja tvrde, oštre i bolne istine!

OTKRIVENJE 12. POGLAVLJE

12:1 — "I pokaza se veliko znamenje na nebu; žena zaogrnuta suncem, i mjesec pod njezinim nogama, a na glavi joj kruna od dvanaest zvijezda."

"...'žena' koja simbolizira ranu crkvu prikazana je kao zaogrnuta suncem, to jest, blistava u punom, jasnom svjetlu neoblačnog Evanđelja. Mjesec pod njezinim nogama predstavlja da Zakon koji je podupire ipak nije izvor njezine svjetlosti. Dvanaest zvijezda oko njezine glave kao kruna predstavljaju njezine božanski postavljene i nadahnute učitelje — dvanaest apostola." (D591)

12:2 — "I trudna, vikala je u trudovima i mukama rađanja."

"Sion" u trudovima! Postoji smisao u kojem je "žena" u Otkr. 12:1, 2, 5 isti onaj "Sion" o kojem govori Izaija (Iza. 66:7, 8) i kojeg brat Russell naziva "Evanđeoskom crkvom... Taj je pojam kroz Evanđeosko doba uključivao cjelokupno tijelo deklariranih kršćana, od kojih su svi na probaciji za puno članstvo u pobjedničkoj Crkvi, pravom Sionu budućnosti, te pravi Sion sadašnjeg doba, izabrano 'malo stado' kojem je Očevo dobro zadovoljstvo dati kraljevstvo." (R1648:6)

Međutim, postoji razlika između muškog djeteta rođenog iz "Siona" prije njezinih trudova (Iza. 66:7; vidi R1649:1) i onog kojeg je "žena" rodila u prijevremenim trudovima. (Otkr. 12:1, 2, 5; vidi R306:4) U prvom slučaju muško dijete je prava Crkva, dok je u drugom slučaju to krivotvorena crkva — "Čovjek Grijeha". Jedno je rezultat djelovanja svetog Duha; dok je drugo rezultat djelovanja "tajne bezakonja!" (2. Sol. 2:7)

Crkva se u svih svojih sedam faza razvoja sastoji od dva elementa — nominalnog i pravog! To se odražava u sedam svijećnjaka (iz Otkr. 1:12) za koje je brat Russell rekao: "...simboliziraju Gospodinov nominalni narod ovog Evanđeoskog doba, uključujući njegove 'članove'." (R3569:4)

Ovu činjenicu više nego ikad treba imati na umu ako želimo razumjeti ovo 12. poglavlje Otkrivenja, u kojem se "žena" zaogrnuta suncem, s mjesecom pod nogama i s krunom od dvanaest zvijezda na glavi (rana crkva), koju je apostol Pavao zaručio kao čistu djevicu nebeskom zaručniku (2. Kor. 11:2), pokazuje kao "trudna" prije svojeg braka!

Ovu je "ženu" "ponizila" ("silovala", takoreći) "tajna bezakonja", koja je već djelovala u Crkvi u vrijeme apostola Pavla. (2. Sol. 2:7) Protivnik, uvijek spreman pokvariti ono što je dobro, sveto i čisto, kroz prirodne sklonosti pale prirode (sklonosti koje bi trebalo umrtviti — ubiti, usmrtiti, kod onih koji tvrde da su nova stvorenja u Kristu Isusu — Rim. 8:13, 14), naveo je neke da požele gospodariti nad Božjom baštinom. Obratite posebnu pozornost na spominjanje Nikolaita u Gospodinovoj poruci Crkvi u Efezu! (Otkr. 2:6)

12:3-5 — "I pokaza se drugo znamenje na nebu; i gle, veliki crveni zmaj, sa sedam glava i deset rogova, i sa sedam kruna na svojim glavama. I rep njegov povuče trećinu zvijezda nebeskih, i baci ih na zemlju: i zmaj stade pred ženu koja je trebala roditi, da joj proždere dijete čim se rodi. I ona rodi muško dijete, koje će vladati svim narodima željeznom palicom: i njezino dijete bi uzneseno k Bogu i njegovom prijestolju."

"Veliki crveni zmaj" i Zvijer iz Daniela 7 Dan. 7:19-23 — "Tada sam htio znati istinu o četvrtoj zvijeri, koja je bila drugačija od svih ostalih, nadasve strašna, čiji zubi bijahu željezni i nokti od mjedi; koja je žderala, satirala, a ostatak gazila svojim nogama. I o deset rogova što su joj bili na glavi, i o drugome koji je izrastao, i pred kojim su otpala tri; i to onom rogu koji je imao oči i usta koja su govorila velike stvari, i čiji je izgled bio drskiji od njegovih drugova. I gledao sam, i taj isti rog je ratovao sa svecima, i nadvladavao ih; Dok nije došao Pradavni, i sud je dan svecima Svevišnjega; i došlo je vrijeme da sveci posjednu kraljevstvo. Ovako reče: četvrta zvijer bit će četvrto kraljevstvo na zemlji, koje će se razlikovati od svih kraljevstava, i proždrijet će svu zemlju, i zgazit će je, i satrti je u komade."

Veliki Crveni Zmaj "Veliki crveni zmaj predstavlja pogansko Rimsko Carstvo. Sedam glava predstavlja uzastopne i različite oblike vladavine Rima, a deset rogova, podjele moći — pri čemu se oni spominju kako bi se to (Rim) poistovjetilo s istom zvijeri, ili vladavinom, koju je opisao Daniel i koja je opisana drugdje u Otkrivenju." (R306:2)

Papinstvo — Ista Zvijer — A Ipak I Druga! "U nekim je pogledima Papinstvo bilo nova vladavina ('zvijer') odvojena od starog Rimskog carstva; a u drugima, ono je bilo rog ili moć među ostalima iz tog carstva, koji je neko vrijeme držao nadmoćnu kontrolu nad drugim rogovima ili moćima. U simbolu je predstavljeno s oba ova stajališta kako bi ga se najtemeljitije lociralo i označilo." (B305)

Razdoblje ljudske trudnoće je oko devet (9) mjeseci — zapravo 267 dana. Ako, kao u proročkim Pismima, uzmemo da svaki od ovih dana predstavlja godinu, porođaj "žene" trebao se dogoditi oko dvjesto šezdeset i sedam godina nakon 53. n. e. — to jest 320. n. e. Druga poslanica sv. Pavla Solunjanima napisana je oko 53. n. e., i u njoj je on govorio o "tajni bezakonja" koja već djeluje. Međutim, njezino je dijete bilo preuranjeno, rođeno je 314. n. e.!

"Ako ga ispravno smjestimo, žena je viđena u ovoj viziji oko 308. n. e., i nalazi se u 'Smirnskoj' fazi kako je opisano u Otkr. 2:8-10. Upravo je prolazila kroz dugi niz progonstava od strane 'zmaja' (Rimskog carstva)." (R306:5)

Ovaj "crveni zmaj" koji je stajao u blizini, spreman proždrijeti sjeme "žene", i koji je zmaj imao sedam glava (sedam uzastopnih i različitih oblika vladavine), i deset rogova (deset podjela moći — deset zemaljskih kraljevstava), ista je ona "zvijer" koju je Daniel opisao kao "strašnu i užasnu", "izuzetno jaku", i s "velikim željeznim zubima" — zvijer koja će "žderati i komadati i gaziti ostatak svojim nogama", i "drukčija od svih zvijeri koje bijahu prije nje", i s deset rogova. (Dan. 7:7) Sigurno, savršen simbol za veliko, pogansko Rimsko Carstvo — četvrto univerzalno carstvo, koje —

"... gledano u svjetlu njegovih krvavih progonstava, zasigurno je bilo najviše đavolsko od svih zemaljskih vlada." (A258)

Bilo je progonitelj od samog početka povijesti Crkve; ali posebice u razdoblju između vladavina Nerona i Dioklecijana. Od progonstava, vjerojatno nijedno nije bilo strašnije od onoga koje je pokrenuo Dioklecijan, a koje je bjesnilo od 303. do 313. n. e. — deset godina, dok Dioklecijanov nasljednik, Galerije, nije ublažio nevolje kršćana. Ovih deset godina Dioklecijanovog progonstva specifično se spominju u poruci našeg Gospodina Crkvi u Smirni, kao "nevolja deset dana." (Otkr. 2:10)

Drevno, to jest pogansko Rimsko Carstvo, već je prije toga često obožavalo svoje careve: "Grad Rim i Imperium Romanum uvijek su smatrani presvetima, čak i pod republikom. Augustinova argumentacija, u njegovom znamenitom traktatu De Civitate Dei (O Državi Božjoj), vrti se uglavnom oko poganske tvrdnje o uskoj ovisnosti Rima o vodstvu njegovih bogova. Pod carstvom se grad usrdno obožavao kao diva Roma, urbs divina, a sveta je vatra gorjela vječno njemu u čast. Takva vječna vatra održavana je u carskoj palači. Julije Cezar bio je Pontifex Maximus[1], držeći najsvetiju dužnost u vrijeme njegova atentata, a bio je poglavar religije već mnogo godina prije. Nakon ubojstva, bio je deificiran i postao Divus Julius. Nakon smrti Lepida, August je ujedinio titulu Pontifex Maximusa sa svojim drugim titulama. I on je također bio deificiran. Kasniji su carevi zadržali pontifikat, a mnogi su bili štovani kao Divi dok su još bili živi." (McClintock & Strong's Encyclopedia, sv. IX, str. 93)

[1] U pogledu titule "Pontifex Maximus" drevnih rimskih careva — "Rimsko Carstvo ne samo da je osvojilo svijet i dalo mu politiku i zakone, nego je, prepoznajući vjerska praznovjerja kao najjače okove kojima se može držati i kontrolirati narod, razvilo shemu koja je imala svoje podrijetlo u Babilonu, u vrijeme njezine veličine kao vladarice svijeta. Plan je bio da car bude smatran upraviteljem i vladarem u vjerskim, kao i u građanskim poslovima. Kao podrška tome, tvrdilo se da je car polubog, u nekom smislu potomak njihovih poganskih božanstava. Kao takvoga ga se štovalo i klanjalo njegovim kipovima; te je kao takav bio nazivan Pontifex Maximus — tj. Glavni svećenik ili Najveći vjerski vladar. A to je upravo titula na koju polažu pravo i koja je dana pontifeksima ili papama Rimske hijerarhije otkako je ovaj Antikrist zadobio 'moć i prijestolje i veliku vlast' bivšeg vladara Rima. (Otkr. 13:2)" (Vidi B288; 290)

Uzdizanje Papinstva "Od vremena Konstantina, rimski su biskupi držali najistaknutiji položaj pred svijetom, te su ubrzo

počeli prisvajati vlast nad svima ostalima — u crkvi, kao i u svijetu — zahtijevajući da jedna osoba bude priznata kao autoritet ili glava u crkvi, a da bi rimski biskup trebao biti taj. Tvrdili su da su i Petar i Pavao živjeli u Rimu te da je Rim time postao sjedište apostolskog autoriteta. Također su tvrdili da je, budući da je dugo bio sjedište careva i civilne vlasti, zauzimao mjesto autoriteta u mislima ljudi.

"Ovi zahtjevi za prevlast, međutim, nisu bili lako prihvaćeni. Duh suparništva širio se, i drugi biskupi u drugim velikim gradovima također su tražili prevlast, jedni na ovoj, a drugi na onoj osnovi. Tek je 533. g. n. e. rimski biskup tako priznat od cara, Justinijana I. Bilo je to u vezi sa žustrom vjerskom raspravom u kojoj je car stao na stranu rimskog biskupa, priznavši dostojnost klanjanja Djevici Mariji i raspravljajući s Eutihijancima i Nestorijancima o pitanjima razlikovanja i miješanja priroda u našem Gospodinu Isusu. Car je strahovao da bi rasprava mogla podijeliti crkvu, a time i podijeliti carstvo koje je nastojao čvršće ujediniti; jer su čak i u to rano vrijeme nominalna crkva i carstvo bili jedno te isto — 'Kršćanstvo'. Želeći imati neki autoritet kao mjerilo da se riješi taj spor, i da kaže narodu što treba vjerovati a što ne, te našavši rimskog biskupa već najpopularnijim od onih koji su tvrdili pravo na primat (poglavarstvo), kao i najviše 'ortodoksnim' — onim koji se najviše podudarao s carevim pogledima na ta pitanja — Justinijan je, putem dokumenata, ne samo osudio doktrine Eutihijanaca i Nestorijanaca, nego je, obraćajući se rimskom biskupu kao Poglavaru svih svetih crkava i svih svetih svećenika Božjih, time priznao njegov autoritet te želio pomoći Papi u gušenju hereze i uspostavljanju jedinstva crkve.

"Zajedno s ovim ediktom, car se tako obratio Papi Ivanu, patrijarhu rimskom: — '"Pobjednički Justinijan, pobožni, sretni, slavni, pobjedonosni, vazda uzvišeni, Ivanu, najsvetijem nadbiskupu blagodatnog grada Rima i patrijarhu. Iskazujući čast Apostolskoj Stolici i vašoj Svetosti (kao što je uvijek bila i jest naša želja), te s poštovanjem vašoj Blaženosti, kako i dolikuje jednom ocu, požurili smo donijeti na pozornost vašoj Svetosti sve što se tiče stanja u crkvama, jer nam je uvijek bila velika želja čuvati jedinstvo vaše Apostolske Stolice, te postojanost svetih Božjih crkava, koja se još uvijek održava i traje nepokolebljivo, bez ičega što bi ju moglo prevladati. I stoga smo požurili učiniti podređenima vašoj Svetoj Stolici, i s njom sjediniti svećenike cijelog Istočnog okruga. Trenutno smo smatrali neophodnim da našoj Svetosti postanu poznate stvari koje su u uzburkanju, koliko god bile jasne i sigurne, i koliko god su ih čvrsto uvijek čuvali i objavljivali svi svećenici prema nauku vaše Apostolske Stolice. Naime, mi ne dopuštamo da se postavi ijedno pitanje o ičemu što se tiče stanja u crkvama, koliko god ono bilo jasno i sigurno, a da s njim nije upoznata vaša Svetost, koji ste Poglavar svih svetih crkava. Jer u svim točkama (kao što je rečeno) gorljivi smo uvećati čast i autoritet vaše Stolice.'

"Poslanica se nadalje osvrće na određena stajališta, nazvana heretičkima, koja su uzrokovala komešanje, i iznosi carevu vjeru kao sukladnu vjeri Crkve u Rimu... "Papa Ivan je na to odgovorio, s datumom 24. ožujka 534. n. e. "Istom prigodom car je pisao i carigradskom patrijarhu. Prvi odlomak njegovog pisma citiramo, i to kako slijedi: —

'"Epifaniju, najsvetijem i najblaženijem nadbiskupu ovog kraljevskog grada, i ekumenskom patrijarhu: — U želji da vaša Svetost upozna sva pitanja koja se odnose na stanje crkve, smatrali smo potrebnim iskoristiti te eklezijastičke sažetke, te kroz njih obznaniti kakvi su pokreti već započeli, iako smo uvjereni da za njih i vi znate. I pošto smo utvrdili da su neki, izvan granica Svete Stolice i Apostolske Crkve, slijedili krivovjerje bezbožnog Nestorija i Eutiha, objavili smo crkveni edikt (kao što to i vaša Svetost zna) u kojemu smo osudili ludilo heretika. Ni na koji način nismo promijenili, niti ćemo promijeniti, niti smo (kao što vaša Svetost također zna) izašli iz onog položaja crkve koji je milošću Božjom dosad sačuvan; nego je u svakom pogledu održano jedinstvo najsvetijih crkava s njegovom SVETOŠĆU PAPOM DREVNOG RIMA (kome smo na sličan način pisali). Mi, naime, ne dopuštamo da ijedna od onih stvari koje se odnose na stanje crkve ne bude prijavljena također i NJEGOVU BLAŽENSTVU, budući da je on glava svih najsvetijih crkava Božjih; štoviše, prvenstveno zbog toga što su heretici, kad god bi se pojavili u tim krajevima, bili suzbijani (doslovno, posječeni, kao izdanci drveta) mudrošću i pravednim prosudbama te prečasne Stolice.'

"Ovo prvo službeno priznanje papinskih težnji naknadno su sve više i jasnije priznavali Fokos, kao i sljedeći vladari.

"Međutim, i nakon njegovog priznavanja vladarom, ujedno carem i svećenikom, papinstvu to zbog same titule određeno vrijeme ipak nije davalo veću prednost; budući da je Justinijan bio vrlo udaljen od Rima, s prijestolnicom u Carigradu. Rim i općenito Italija bili su pod vlašću drugog kraljevstva — Ostrogota — koji nisu priznavali rimskog biskupa kao vrhovnog pontifeksa; jer su uglavnom bili arijevci u vjeri. Papinstvo je, prema tome, carevim priznanjem uzdignuto i zadobilo prednost samo u imenu, sve do pada Ostrogotske monarhije, kada je njegovo uzdizanje postalo stvarna činjenica. Zapravo, kao prema unaprijed dogovorenom planu, car je odmah (A.D. 534.) poslao Belizara i vojsku u Italiju, i šest godina nakon carevog priznanja pape, Ostrogotska moć je pobijeđena, a njihov kralj Vitiges i cvijet njegove vojske odvedeni su s ostalim trofejima pred Justinijanove noge. To je bilo 539. godine poslije Krista, što je prema tome vremenski trenutak od kojeg bismo trebali računati da je postavljena 'Gnusoba opustošenja'. Papinstvo je tamo imalo svoj mali početak. Tamo se mali, neobični 'rog', zabilježen u Danielovom proročanstvu (Dan. 7:8, 11, 20-22, 25), počeo formirati ili puštati korijenje prije dva stoljeća, a dva stoljeća nakon svog malog pojavljivanja njegov je 'izgled bio prkosniji nego u drugova njegovih' — ostalih rogova, autoriteta ili vlasti, na teritoriju starog carstva — i njegove su se oči, i njegova usta koja govore velike, naduvene riječi počela razvijati; i gospodario je nad ostalim rogovima, tvrdeći da na to ima božansko pravo." (C70-75)

Papinsko Uzvišenje i Progon Prave Crkve "U prvom naletu papinskog uzvišenja narod u cjelini bio je nominalno sastavljen od članova crkve ili pogana; od svih koji su ispovijedali Krista očekivalo se da se prilagode običajima i propisima hijerarhije koja se postupno uzdizala. Zabluda, uvijek popularnija od istine, kada se uzdigne do utjecaja i moći, lovila je, proskribirala i diskreditirala istinu i sve one koji su je se držali. To je bilo vrijeme kada je, kao što je prikazano u Otkrivenju, prava Crkva (žena) pobjegla u pustinju — u samoću (Otkr. 12:6) — postavši izopćenicom zbog svoje odanosti istini i pravom Gospodinu i Glavi Crkve. U to vrijeme, kada su otpadnici bili uzdizani kao knezovi, istinski, skromni sveci iskusili su ono na što ih je Gospodin upozorio, a što svi koji žele pobožno živjeti... moraju očekivati, a to je progonstvo." (B329)

"Sv. Bernard tvrdi da 'nitko osim Boga nije ravan papi, ni na nebu ni na zemlji'. 'Car Konstantin,' kaže papa Nikola I., 'dodijelio je papi naziv Bog; koji stoga, budući da je Bog, ne može biti suđen od čovjeka.' Papa Inocent III. je rekao: 'Papa

drži mjesto pravog Boga'; a kanonsko pravo, u tumačenju (glosi), papu naziva 'naš Gospodin Bog'. Inocent i Jakobacius izjavljuju da 'papa može učiniti gotovo sve što Bog može učiniti', dok Decius odbacuje riječ 'gotovo' kao nepotrebnu. Jakobacius i Durand tvrde da se 'njemu nitko ne usuđuje reći ništa više nego Bogu — Gospodine, što to činiš?'" (B311)

I tako se dogodilo da je religija Isusa Krista postala izazov Rimskom Carstvu; jer zar nisu kršćani vjerovali da će "sjeme" određene žene postati vladar nad cijelom zemljom? Nije ni čudo, onda, što je Rimsko Carstvo ovdje prikazano kao "crveni zmaj" koji stoji u blizini kako bi proždrio potomstvo "žene"! Ali, u nastojanju da prevari "same izabrane", Sotona se upravo spremao uspostaviti svoju veliku krivotvorinu.

Neki od progona iz poganskog Rima, naravno, uzrokovali su — "... da neki popuste u budnosti za istinu, te je duh ili želja da ugode i steknu naklonost proganjajućeg 'zmaja' došla na neke od onih istaknutih u crkvi. Stoga čitamo da je rep zmaja povukao trećinu zvijezda; postali su njegovi sljedbenici ili sluge, što ih je, naravno, obezvrijedilo. Dugo priželjkivana naklonost Rima naposljetku je stigla obraćenjem Konstantina 313. n. e., i tada su, vjerujemo, porođajni trudovi i nevolje prestali i Papinstvo je rođeno; tj. tu je započelo spajanje crkve i države. Ono još nije bilo 'Čovjek Grijeha' u istom smislu u kojem dijete nije odrastao čovjek; ali to je bio početak onoga što je dovelo do Papinstva — 'Čovjeka Grijeha' — muško je dijete rođeno.

"Progonjena i vrijeđana, vriskala je u mukama iščekujući rođenje i dovršetak obećanog 'Sjemena žene, koje će zdrobiti glavu zmiji'. Njezina tjeskoba i želja u tom pravcu proizvele su preuranjen porod — 'Čovjeka grijeha' (Papinsku hijerarhiju) kao potomka. Ovo 'muško dijete', u početku slabašno (314. n. e.), postupno je bilo 'uzneseno k Bogu i Njegovom prijestolju', ili uzdignuto na položaj, te su mu se pripisale titule, poštovanje i hvala pravog 'sjemena', tako da je 'on kao Bog sjeo u hram (crkvu) Božji, pokazujući sebe da je on Bog'. I unutar tri stotine godina počeo je 'vladati svim narodima željeznom palicom'." (R306:3, 4)

12:6 — "A žena pobježe u pustinju, gdje joj je Bog pripremio mjesto, da je tamo hrane tisuću dvjesta i šezdeset dana." Sada govorimo o pravoj Crkvi (onoj koja nema druge glave osim Krista) kao o onoj koja je protjerana u "pustinju" (odvojena od one kojoj je glava u "Čovjeku Grijeha"). Ali ne smijemo previdjeti činjenicu da je s prosvjedničkom Crkvom još uvijek povezan nominalni element. Međutim, to "mjesto u pustinji" pripremio je Bog za pravu crkvu, za koju On namjerava skrbiti i hraniti je tijekom cijelog razdoblja od 1260 "dana" — od 539. do 1799. n. e. (Vidi R1841:6)

Crkva sada ulazi u Pergamonsko razdoblje (od 325. do 1160. n. e.) — razdoblje "zemaljskog uzdizanja" za "Čovjeka Grijeha" (Otkr. 2:5), tijekom kojeg se pojavljuju nova progonstva za pravu Crkvu, ne od strane "crvenog zmaja" — poganskog Rimskog Carstva, već od druge "zvijeri", tako reći, poznate kao Papinski Rim, koja je svojim progonstvima prouzročila smrt mnogih istinskih Božjih svjedoka — "Antipe" iz Otkr. 12:5!

Prava Crkva... Pustinja "Međutim, papinstvo nije otišlo u pustinju; ali je Protestantizam iskoračio iz pustinjskog stanja, kako bi bio prepoznatljiviji u očima naroda i vlasti." (R5628:6)

12:7 — "I nasta rat na nebu: Mihael i njegovi anđeli borili su se protiv zmaja; a borio se i zmaj i njegovi anđeli."

Isus = Mihael! Mihael = Tko je kao Bog? ili kao Bog. "El" na kraju imena izraz je koji se primjenjuje na "moćne" — i zbog toga se primjenjuje na samog Boga (Jahve). Zapravo, u Post. 2:7, upotrebljava se množina od "el", tj. "elohim", a tamo to označava, kako kažu rabini, "množinu veličanstva". Pojam se primjenjuje i na Isusa, kada se u Danielovom proročanstvu na njega upućuje: Dan. 12:1 — "I u ono vrijeme ustat će Mihael, veliki knez koji štiti djecu tvoga naroda: i bit će vrijeme nevolje kakve nije bilo otkako je naroda do toga istog vremena: i u to vrijeme izbavit će se tvoj narod, svaki onaj koji se nađe zapisan u knjizi."

A ovo će biti ispunjenje drugog proročanstva, Izaijina: Iza. 9:6 — "Jer nam se rodilo dijete, sin nam je dan: i vlast [Kraljevstva Božjeg — Mat. 6:10] će biti na njegovom ramenu: i zvat će se Divni, Savjetnik, Moćni Bog ['el'], Vječni Otac, Knez Mira."

I je li Isus poput Boga (Jahve)? Evo što kaže apostol Pavao: "Koji je slika nevidljivoga Boga." (Kol. 1:15) "Jer u njemu tjelesno prebiva sva punina Božanstva." (Kol. 2:9, Diaglott) Heb. 1:1-3 — "Bog... progovori nam u ove posljednje dane po Sinu, kojega je postavio baštinikom svega, po kojemu je i svjetove stvorio; koji, budući da je sjaj njegove slave, i točna slika njegove osobe."

"Mihael" iz Otkr. 12:7 "B — Ali ne čini li se isforsiranom konstrukcijom pretpostaviti da Mihael simbolizira 'Čovjeka grijeha?' Nije li to onaj isti Mihael koji se spominje u Dan. 12? Ako je simbol u jednom slučaju, nije li to i u drugom? "A — Ne; izvještaj u Dan. 12 je doslovna izjava. Uskrsnuće i druge ondje spomenute stvari su doslovne, ali to nije slučaj s Otkr. 12. Žena, zmaj, rep, zvijezde, rogovi itd., sve su to simboli, i bilo bi neprimjereno da se stvarni Mihael bori sa simboličnim zmajem. Međutim, isprva se činilo zagonetnim zašto bi se to ime dalo Antikristu, ali otvarajući rječnik nalazimo da je značenje riječi Mihael — 'Onaj koji je kao Bog'. Sasvim je izvanredno što je to značenje u tako bliskom skladu s Pavlovim opisom — 'On kao Bog sjedi u hramu Božjem.' (2. Sol. 2:4) Kada je zmaj izbačen s neba (s vladajućeg položaja), on je ostavio ovoga ('Onoga koji je kao Bog') da kontrolira, ili na nebesima, i od njega dolazi 'jaki glas' (veliki proglas) iz stihova 10. do 12. To jest, Papinstvo je tvrdilo da je onda kad je preuzelo kontrolu — došlo 'kraljevstvo Božje i moć njegovog pomazanika' svijetu. Tvrdili su da su pobijedili krvlju Janjetovom, svojim životima i svjedočanstvima. Tvrde da je njihova pobjeda bila rezultat čvrstog stava ('smirnske') crkve, koja je neposredno prije pretrpjela toliko progonstava. 'Zato, radujte se nebesa.' (Neka se raduje Papinstvo i sve što je s njim povezano.) 'Jao stanovnicima zemlje, itd.' Kao što je crkva nekoć bila proganjana kada je vladao Paganizam, tako sada kada ona vlada, ona tjera Pagane i heretike na patnju. Papinstvo polaže pravo na ovo kao na Milenijsku vladavinu, tijekom koje je razbilo kraljevstva na komade željeznom palicom." (R306:4)

"Prepoznavanjem širine grčke riječi theos, odmah će se uvidjeti da Apostolova izjava u vezi s Antikristom — da će sjesti u hram Božji, prikazujući sebe da je bog — ne znači nužno da će se Antikrist pokušati uzvisiti iznad Jehove, niti čak da će pokušati zauzeti Jehovino mjesto. To jednostavno podrazumijeva da će on sebe predstaviti kao vjerskog vladara, koji polaže pravo na i provodi vlast nad i iznad svih drugih vjerskih vladara, čak do te mjere da će se uzvisiti u Crkvi, koja je pravi Hram Božji, i tamo prisvajati i provoditi gospodsku vlast kao njezin glavni i ovlašteni vladar." (B274)

12:8, 9 — "Ali oni nisu nadvladali; niti se više za njih našlo mjesto na nebu. I zbačen je veliki zmaj, ona stara

zmija, koja se zove Đavao, i Sotona, koji zavodi sav svijet: zbačen je na zemlju, i njegovi anđeli zbačeni su s njim."

Treba primijetiti da su se i "žena" (rana crkva) i veliki "crveni zmaj" pojavili na "nebu". Nebo se ovdje odnosi na religijsku, duhovnu atmosferu ili arenu u kojoj oboje djeluju, tako reći. "Žena" — rana crkva, posve prirodno je duhovni ili nebeski entitet; a "veliki crveni zmaj" — pogansko Rimsko Carstvo, bilo je samo po sebi, u određenom smislu, veliki religijski entitet uslijed činjenice da su njegovi carevi bili Pontifex Maximus — glavni religijski učitelji!

"'I nasta rat na nebu'; bio je to sukob ili neslaganje između dva elementa — crkve i carstva — kada je ovaj sin crkve pokušao zauzeti vladajući položaj. Ovaj sukob i zbacivanje zmaja ili građanske moći nastavili su se nekoliko stotina godina, odnosno otprilike do 752. n. e., kada je 'Za vrijeme pontifikata Zaharije njemački dvor donio odluku da nijedan metropolit ne može stupiti na svoju dužnost bez odobrenja pontifeksa.' 'Iste godine Pipin je zatražio odobrenje od Pape da zasjedne na francusko prijestolje'." (R306:4)

"'Mihael i njegovi anđeli' — Papinstvo i njegovi pristaše — borili su se protiv zmaja — poganskih vladara itd. — i veliki je zmaj zbačen s neba. Ovaj sukob između papinske i poganske moći rezultirao je... postupnim padom ove potonje." (R306:5)

Ime "Mihael" znači "tko je kao Bog" i u Danielu 12:1 i Judi 9, pravilno se odnosi na Krista Isusa; ali u Otkr. 12:7 sveti Duh ironično to primjenjuje na veliku Krivotvorinu — Antikrista!

"Ovoj četvrtoj zvijeri, koja predstavlja Rim, Daniel ne daje nikakvo opisno ime... Ivan, Otkrivatelj, videći u viziji istu simboličnu zvijer (vladu), također nije znao kojim bi je imenom opisao, a na kraju joj daje nekoliko imena. Između ostalog, on je naziva 'Đavo'. (Otkr. 12:9) Sigurno je odabrao prikladno ime; jer Rim, gledan u svjetlu njegovih krvavih progonstava, zasigurno je bio najviše đavolski od svih zemaljskih vlada. Čak i u promjeni iz poganskog Rima u papinski Rim on je ilustrirao jednu od glavnih Sotoninih karakteristika jer se on također pretvara da izgleda kao anđeo svjetla (2. Kor. 11:14), kao što se Rim transformirao iz poganstva i tvrdio da je kršćanski — Kraljevstvo Kristovo." (A258)

"... čini se da se imena 'Đavo' i 'Sotona' ne odnose samo na osobu protivnika, već na cijeli onaj sustav stvari čiji je on bio predstavnik, glava ili središte; na primjer, u Otkr. 12:7-9 veliki religijski sustav se očigledno naziva Đavolom." (R4609:3)

12:10-12 — "I začuh snažan glas na nebu, govoreći, Sada dođe spasenje, i snaga, i kraljevstvo Boga našega, i vlast Krista njegova: jer je zbačen tužitelj braće naše, koji ih je optuživao pred našim Bogom dan i noć. A oni su ga pobijedili krvlju Janjetovom i riječju svoga svjedočanstva; i nisu ljubili svojih života, sve do smrti. Zato se radujte, nebesa, i vi koji prebivate u njima. Jao [stanovnicima] zemlje i mora! jer je đavao sišao k vama, silno gnjevan, znajući da ima još malo vremena."

"Kada je zmaj zbačen s neba (s vladajućeg položaja), on je ostavio ovoga ('Koji je kao Bog') da kontrolira, ili na nebesima, i od njega dolazi 'jaki glas' (veliki proglas) iz stihova 10-12. To jest, Papinstvo je tvrdilo da je onda kad je preuzelo kontrolu — došlo 'kraljevstvo Božje i moć njegovog pomazanika' svijetu. Tvrdili su da su pobijedili krvlju Janjetovom, svojim životima i svjedočanstvima. Tvrde da je njihova pobjeda bila rezultat čvrstog stava ('smirnske') crkve, koja je neposredno prije pretrpjela toliko progonstava. 'Zato, radujte se nebesa.' (Neka se raduje Papinstvo i sve što je s njim povezano.) 'Jao stanovnicima zemlje, itd.' Kao što je crkva nekoć bila proganjana kada je vladao Paganizam, tako sada kada ona vlada, ona tjera Pagane i heretike na patnju. Papinstvo polaže pravo na ovo kao na Milenijsku vladavinu, tijekom koje je razbilo kraljevstva na komade željeznom palicom." (R306:6)

"Nebesa" koja su ovdje pozvana na radost bila su rimokatolička nebesa, koja se sastoje od papa, biskupa i prelata; a "vi koji prebivate u njima" nesumnjivo se odnosi na niže svećenstvo, redovnike, časne sestre, kao i cjelokupno opće članstvo te crkve.

Dok je u jednom smislu riječi Papinstvo druga "zvijer" (vladavina — uspoređena s leopardom u Otkr. 13:2); ipak, u drugom smislu, to je ta ista "zvijer" samo što je sada druga "glava" bila na mjestu kontrole; ipak, smatrajući se Kristovim namjesnikom, gledala bi na poganski sustav kao na samog Đavla. Stoga, ona bi upozorila one kojih se to tiče, "zemlju" (civilne sile) i "more" (neprestano nemirne mase ljudi), na đavlovu vjerojatnu osvetoljubivost zbog toga što ga je iz njegova nekadašnjeg neba izbacilo "muško dijete" — potomstvo "žene".

12:13 — "A kad je zmaj vidio da je zbačen na zemlju, počeo je progoniti ženu koja je rodila muško dijete."

"Zmaj" — a on je bio gnjevan — umjesto da usmjeri svoje neprijateljstvo protiv "muškog djeteta", usmjerio ga je ponovno protiv "žene" (Crkve) koja ga je rodila! I, koliko god se čudnim činilo, malo po malo prognani Đavo i "Čovjek grijeha" postali su saveznici u proganjanju Crkve; zapravo, građanske su vlasti uskoro počele "primati zapovijedi" od tog "Mihaela" — "Čovjeka grijeha". I, još čudnije, građanske i crkvene sile su se sjedinile jedna s drugom, i nakon 800. godine, to je postalo poznato kao "Sveto Rimsko Carstvo"! (Počevši od ovog datuma, Papinski milenij trajao je točno 1.000 godina!)

Poganski Rim postaje Papinski Rim "Zapamtite, dakle, da zmaj odsad predstavlja carstvo ili vojnu silu pod kontrolom svoje crkvene glave. Tu vojnu silu mora iskoristiti njezina nova glava, a njezina snaga usmjerena je na ženu i na ostatak njezina potomstva (koji se nisu pridružili apostazi), onih koji drže Božje zapovijedi i imaju 'svjedočanstvo Isusovo'. ('Svjedočanstvo Isusovo je duh proročanstva.') Među onima u crkvi koji se nisu pridružili, bilo je nekih čiji su potomci godinama kasnije bili poznati kao Valdenzi, Hugenoti itd. Oni su bez sumnje znali iz proročke riječi, ne samo da će 'isti Isus' doći ponovno 'kako bi bio proslavljen u svojim svecima', nego također da će 'prvo doći do velikog otpada, i da se taj Čovjek Grijeha otkrije — sin propasti' — prije dana Gospodnjeg. I oni su vjerojatno prepoznali Papinstvo u njegovom pravom svjetlu kao Antikrista." (R306:6)

Poganski Rim postaje Papinski Rim "Rimska Crkva sastoji se od biskupa i prelata koji dijele dostojanstvo hijerarhije premda se razlikuju u stupnju časti — kardinali, biskupi itd." (B303)

Rimska Milenijska Vladavina "Rimokatolici drže da su oni uspostavili kraljevstvo Božje negdje oko 800. godine n. e.; prvo razdjeljivanjem između klera i laika, i uzdizanjem klera u posebnu klasu; a zatim, budući da je Rimska Crkva imala veliku moć, a zemaljski kraljevi bili su relativno slabi, Papinstvo je uspostavilo duhovnu vlast nad zemaljskim kraljevima i knezovima u Kristovo ime — pape su bili priznati

kao Kristovi namjesnici, koji su vladali umjesto Krista, kao njegovi zamjenici.

"Zemaljskim kraljevima i knezovima rečeno je da će i dalje vladati narodom ako budu slušali Papinstvo; da bi u tom slučaju bili Božja kraljevstva; ali ako ne bi poslušali Papinstvo, ono bi narodu obznanilo da takve kraljeve više ne treba priznavati, da ih se božansko duhovno kraljevstvo odreklo, i postavilo bi druge kraljeve i druge knezove na njihovo mjesto. Vladari Europe brzo su pristali na to partnerstvo, prema kojem ih je narod priznao kao one koji imaju božansko ovlaštenje za vladanje." (R5829:3)

12:14 — "A ženi su dana dva krila velikog orla, da može odletjeti u pustinju, na svoje mjesto gdje se hrani jedno vrijeme, i dva vremena, i pola vremena, od lica zmije."

"Dva krila" "Ženi su dana dva krila velikog orla, da odleti u pustinju (doslovno napušteno mjesto) na svoje mjesto. Ta su dva krila vjerojatno 'dva svjedoka' — Riječ, koja je sada pravoj Crkvi iz koje je izniklo Papinstvo pokazala njezino pravo stanje — NA zemlji, umjesto, kao isprva, iznad zemlje, s mjesecom pod njezinim nogama.

"Ta joj dva svjedoka pomažu, ne samo da se ponovno uzdigne u visine, već i da se vrati u 'napušteno mjesto', tj. u stanje sklada s Bogom, a ne sa svijetom. U toj se pustinji hranila 1260 godina." (R55:5)

"Gospodin se svojoj crkvi izravno obraća s ti ili vi, a o svijetu govori kao o njima. Došao je svojima, i u određenom smislu oslobodio ih iz Babilona; noseći ih na krilima orlova (Otkr. 12:14), i noseći ih u pustinju; 'na njezino mjesto, gdje se hrani.'... od lica zmije, Sotone. Njima — Babilonu, on dolazi s mačem, i mačem ih presijeca nadvoje — Rimsku i Grčku crkvu." (R359:6, W. I. Mann)

"Pustinja" (Otkr. 12:6, 14) "Pustinjsko stanje je stanje izoliranosti od blagodati civilizacije; to je odcjepljenje, odvojenost od svijeta. U slučaju crkve, čitamo da joj je Gospodin priskrbio dva krila, kako bi mogla otići u pustinjsko stanje kroz 1260 simboličnih dana ili godina. Očito je otišla u to pustinjsko stanje vlastitom odlukom i dobrovoljno postala izopćenica iz blagodati i prednosti svjetskog društva; doživjela je opći ostrakizam (progonstvo) ili razdvajanje.

"... Gospodnji narod može biti u tom pustinjskom stanju čak i kada je okružen svim ovozemaljskim zbivanjima. Odvojeni smo od svijeta; mi smo u svijetu, ali ne od njega — izolirani smo...

"U figurativnom govoru grad predstavlja čast, uvaženost i istaknutost u svijetu, dok pustinja označava upravo suprotno stanje — ono zanemarenosti, progonstva, itd. Tijekom onih 1260 simboličnih dana crkva je bila u stanju prognanice. Vlade joj nisu posvećivale nimalo pažnje; ali s druge strane, posvećivale su ogromnu pažnju onom velikom sustavu, koji se uzvisivao i postao 'onaj veliki grad koji kraljuje nad kraljevima zemaljskim' — Mistični Babilon." (R5628:3)

12:15 — "I zmija izbaci iz usta svojih za ženom vodu kao rijeku, ne bi li je rijeka odnijela."

Međutim, kako se bližimo kraju razdoblja, dolazi do značajne promjene. Do ovog vremena, Papinstvo i civilna moć bili su poput jednog instrumenta u rukama Protivnika, pomoću kojeg je on zadržavao kontrolu nad masama. Sada taj lukavi neprijatelj našega Boga osjeća da će se moć njegovog lažnog "Gospodina" — Papinstva, uskoro slomiti. To bi, naravno, probudilo u masama spoznaju da na kraju krajeva, to nije nešto što treba poštivati ni čega se treba bojati. Kad bi se to dogodilo, njegova bi vlast oslabila razmjerno tome. Shvaćajući da nije mogao spriječiti raspad Papinske moći, smislio je shemu kojom će uništiti "ženu" čiji se utjecaj već osjećao među nekim građanskim silama. Stvorit će "potop voda" (istine), kako bi progutao "ženu", a u isto vrijeme doveo bi do takve vladavine bezakonja i anarhije, zbog koje bi građanske vlasti počele strahovati, te bi jedva dočekale da se Papinstvo ponovno vrati na položaj moći i autoriteta. Ali cijela se ta afera obila o glavu!!!

"'Potop' tijekom kojega ili pri kraju kojega je završilo tih 1260 godina Papinske moći... simbolizirao je situaciju tijekom Francuske Revolucije... Ovaj... 'potop' spomenut u Otkr. 12:15, 16 prikazan je... kao onaj što izlazi iz usta zmije ili zmaja, a njegova prava svrha, iz Sotonine perspektive, bila je preplaviti (ugušiti) 'ženu' (Božju prosvjedničku crkvu), dok se njezina tri i pol vremena (1260 godina) skrivanja u pustinji budu bližila svome završetku, a ona bude istupala sve istaknutije 'naslanjajući se [na ruku] svoga ljubljenog', na Božju Riječ. (Pj. N. 8:5)

"U simbolu voda općenito predstavlja istinu; a taj simbol čuva svoje značenje i onda kada se kaže da ta (voda) proizlazi iz zmajevih ili zmijinih usta. Misao koju nosi ovaj simbol jest, da bi se istina očitovala kroz zle posrednike, i s nekom lošom nakanom. A baš to i nalazimo: snaga Francuske Revolucije ležala je u činjenici da se pobudila mnogim neumoljivim istinama, u pogledu svećeničkih i kraljevskih smicalica, te glede pojedinačnih prava i sloboda svakog čovjeka. 'Prava Čovjeka'[1] uistinu su bila parola te pobune naspram civilne i crkvene tiranije. Ondje su spoznate i izražavane istine s obzirom na ljudska prava koje nas zaprepaštavaju kada uzmemo u razmatranje dotično neznanje, sujevjerje i servilnost tog doba, pod kojima je toliko dugo to mnoštvo ležalo. Mnoge od tih istina koje su se tada sručile poput 'potopa' nad Francuskom, potopivši je krvlju, danas su općeprihvaćene među svim civiliziranim narodima; ali one su bile prejake, i previše iznenadno predočene, za to vrijeme. [1]Što se tiče "Prava čovjeka" Thomasa Painea — "Njegova poznata Prava čovjeka, odgovor na Burkeova Razmišljanja o Francuskoj revoluciji, pojavila su se u Engleskoj 1791.–1792. Imala su ogromnu nakladu, ali je vlada procesuirala Painea zbog pobune te je pobjegao u Francusku. Danas to izgleda kao vrlo umjereno djelo." (The New American Encyclopedia) "Njegova Prava čovjeka; kao odgovor na g. Burkeov napad na Francusku revoluciju, cjelovit su prikaz republikanskih načela." — The New Schaff-Herzog Encyclopedia.

"Doista, proroštvo posve otvoreno prikazuje kako zmija, Sotona, u ovom slučaju nije smjerala na ovo što je proisteklo kroz Božju Providnost, nego upravo suprotno. U ovome je on sam sebe nadmudrio, kao i u drugim prilikama. Sotona nikada neće odaslati vode istine da bi blagoslovio i okrijepio te oslobodio iz ropstva: naprotiv, njegovo je nastojanje cijelo vrijeme bilo zaslijepiti i čvrsto svezati čovječanstvo pod neznanjem i praznovjerjem; i ovaj iznenadni potop voda (istine) bio je namijenjen da djeluje kao emetik (sredstvo za povraćanje), kako bi doveo do izbacivanja hrane slobode koju je narod već primao iz Biblije, kao rezultata Reformacije, i na taj način prisilio vladare i učitelje da se usprotive istini kroz strah od anarhije." (C64)

12:16 — "A zemlja pomože ženi, i zemlja otvori usta svoja i proguta rijeku koju je zmaj izbacio iz usta svojih."

"Sotonina namjera u pokretanju Francuske revolucije bila je da diljem Europe, a osobito među utjecajnim klasama, stvori uzbunu nepovoljnu za slobodu i da na primjeru Francuske ilustrira teoriju da će, u slučaju odbacivanja rimskih praznovjerja i dopuštanja da sloboda u potpunosti zavlada,

svakom zakonu i redu brzo doći kraj. Bio je to majstorski politički potez, dostojan svoga autora, a namjera mu je, kako prorok pokazuje, bila da se zaguši 'žena' (reformirana Crkva), te da se sve konzervativce i miroljube — vladare i vladane, otjera natrag u jedinstvo i harmoniju s Papinstvom. Neuspjeh ovog plana nije bio uzrokovan nedostatkom lukavosti njegova tvorca, već Božjom nadzirujućom moći, kojom je u stanju učiniti da sve stvari rade zajedno za dobro.

"U ovome slučaju, Božji plan za zaštitu 'žene' (Crkve) od Sotoninih spletki i pretvaranje namjeravanog zla u dobro može se jasno pratiti u egzaktnom ispunjenju onog proroštva izrečenog sedamnaest stoljeća ranije, to jest: 'A zemlja pomože ženi, i zemlja otvori usta svoja i proguta rijeku koju je zmaj izbacio iz usta svojih.' 'Zemlja', u simbolu... predstavlja društvo — ljude koji ljube red; i povijesna je činjenica da su rijeku istine koja se razlila nad Francuskom — prokazujući Papinstvo i njegove svećeničke vradžbine, kao i monarhiju i njezinu parazitsku aristokraciju, kao glavne uzroke neznanja, siromaštva i praznovjerja naroda — progutali, ili apsorbirali narodi Europe općenito (Rimska 'zemlja'). To je do te mjere bio slučaj da su, iako su Papinstvo i kraljevska aristokracija bili temeljito uzbunjeni, oni ujedno bili temeljito razdvojeni, padom Papinskog utjecaja kao i Napoleonovim vojskama. A kada je 'čovjek sudbine' konačno bio slomljen, i vladari Europe formirali ono što se zvalo 'Sveta Alijansa', za gušenje sloboda naroda i održavanje vlastitih prijestolja, bilo je prekasno da se narod okuje; jer se, ispivši onaj potop voda, više nisu htjeli pokoriti. Bilo je prekasno razmišljati o ponovnoj uspostavi Papinstva, koje je bilo tako strašno poniženo i čije su se anateme protiv slobode i Francuza tako obile o glavu njemu samom; tako da papa nije bio ni pozvan da se pridruži 'Svetoj Alijansi', kojoj bi on prije bio priznati poglavar. Tako je 'ženi', reformiranoj i napredujućoj Božjoj Crkvi, pružena pomoć, pošteđena je od zagušenja, a sloboda i istina istupile su u prvi plan pred ljudima; i od tog su vremena nadalje duh slobode i Riječ Božja vodili sve one koji su bili voljni slijediti ih, u sve više i više svjetla i istine." (C66)

12:17 — "I razgnjevi se zmaj na ženu pa ode i zarati s ostatkom njezina sjemena, onima koji drže Božje zapovijedi i imaju Isusovo svjedočanstvo." Pojam "sjeme" ovdje je upotrijebljen u retoričkom smislu; jer je "žena" — prava crkva, sama po sebi "sjeme" Sarina Saveza. (Vidi Gal. 3:7-9, 29; 4:26) Ostajući, takoreći, djevica, ona nema "sjemena" sve dok tijekom Milenija ne postane majkom preporođenog svijeta čovječanstva. U međuvremenu, Sotona će, bilo kroz crkvene sustave, zemaljske institucije, organizacije, građanske vlasti itd., ili svijet čovječanstva općenito (budući da on leži u vlasti Zloga — 1. Ivanova 5:19) neprestano tražiti uništenje onog "sjemena" za koje je Bog objavio da će jednoga dana biti "kraljevi i svećenici, da obnove čovječanstvo, vladaju nad njim i blagoslove ga." (T39) Ovoj se klasi obraća apostol Petar, opominjući ih: "Budite trijezni i bdijte: jer vaš protivnik, đavao, kao ričući lav obilazi, tražeći koga da proždre." (1. Petr. 5:8)

OTKRIVENJE 13. POGLAVLJE

13:1-3 — "I stadoh na pijesak morski, i vidjeh zvijer gdje izlazi iz mora, sa sedam glava i deset rogova, i na njezinim rogovima deset kruna, a na njezinim glavama ime hule. I zvijer koju vidjeh bijaše nalik na leoparda, a noge joj bijahu kao noge medvjeđe, a usta njezina kao usta lavlja: i zmaj joj dade svoju moć, i svoje prijestolje, i veliku vlast. I vidio sam jednu od njezinih glava kao na smrt ranjenu; i njezina smrtna rana zacijeli: i sav se svijet čudio zvijeri."

"Prva dva stiha ovog poglavlja usmjeravaju našu pozornost na Zmaja, za kojeg smo u prethodnom poglavlju utvrdili da simbolizira Rimsko Carstvo; onog istog kojeg je Daniel vidio u viziji, nazvanog 'četvrta zvijer strašna i užasna.' (Dan. 7:7) Ovaj je zmaj predao svoju vlast zvijeri koja je izašla iz mora — vladi koja je proizašla iz nereligioznih masa; drugim riječima, Rimsko Carstvo prešlo je pod novu vladavinu — Zvijer Leoparda — čija su usta bila poput lavljih, a noge poput medvjeđih. Ovu zvijer koja je došla u posjed Zmajevog prijestolja i moći, razumijemo kao Papinstvo: ono odgovara 'muškom djetetu' iz prethodnog poglavlja. Ona ima određene osobine koje nalikuju na prve tri zvijeri iz Daniela 7, naime: Lava, Medvjeda i Leoparda — opisanih da predstavljaju Babilon, Perziju i Grčku. Ova nova Zvijer bi, dakle, kombinirala određene vodeće karakteristike prethodnih carstava i ujedinila ih u moći onog posljednjeg — Rimskog.

"Babilon je bio slavljen po svom sjaju i ponosu — Lav, kralj ili vladar svih zvijeri — tako je i Papinstvo imalo usta takve vrste, to jest, tvrdilo je da je kraljevstvo nad svim kraljevstvima po božanskom pravu — Kraljevstvo Božje, koje treba razbiti u komade i proždrijeti sva ostala — snažna usta.

"Medvjeđe noge sugeriraju još jednu od posebnosti Papinstva kao carstva — naime: upornost. Poput Carstva Medvjeda (Medo-Perzija) koje bi opsjedalo godinama, pa čak i skrenulo rijeku iz njezinog korita kako bi postiglo svoje ciljeve; tako se Papinstvo kreće oprezno i preuzima posjed nad kraljevstvima radije strategijom nego bitkom. Ista ova osobina ilustrirana je u medvjedu; on nasmrt grli svoj plijen svojim šapama.

"Tijelo papinske zvijeri bilo je poput leoparda. Leopard je bio treća zvijer koju je Daniel vidio — naime: Grčka. Grčka je bila poznata kao središte učenja, pobožnosti i mudrosti (Djela 17:23); tako se i glavni zahtjev Papinstva, da bude vladar svih kraljevstava, temelji na tvrdnji da je ono središte mudrosti, učenja i pobožnosti. Ostale osobitosti leoparda su njegova aktivnost, budnost i tajnovitost; tako je i s Papinstvom. Nadalje, leopard je nepravilno pjegav, pa tako i politika Papinstva varira u raznim dijelovima zemlje: u prosvijećenim liberalnim zemljama ono je liberalno, u drugim mjestima varira u svojim odlukama kako bi se prilagodilo okolnostima.

"Ovoj Leopard zvijeri (Eklezijastičkom Carstvu) dana je moć, prijestolje i velika vlast (Zmaja) Poganskog Rimskog Carstva, i na neko vrijeme postaje jedini predstavnik te vladavine — s raznim rogovima (kraljevstvima) koji joj iskazuju odanost i podršku." (R318)

Leopard zvijer "Zvijer iz Otkr. 16:13 je ista ona koja se spominje u Otkr. 13:2, gdje je opisana kao ona koja nalikuje leopardu — pjegava. Protestantski tumači Otkrivenja slažu se da se ovaj simbol odnosi na Papinski sustav — ne na Papu, ne na katoličke kongregacije, ne na pojedine katolike, nego na sustav u cjelini, koji postoji stoljećima. U svojoj riječi, Bogu je bilo ugodno prepoznati Papinstvo kao sustav, kao vladavinu." (OV270)

Leopardove (Papinske) Pjege "Dobro Pisma simbolično predstavljaju Papinstvo kao leopard zvijer (ili išaranu vladu — Otkr. 13:2). Na jednom mjestu ono je liberalno, gotovo bijelo u svojim izjavama ili pojavnostima; na drugom mjestu, ono je crno, korumpirano, degradirajuće, brutalno; a na nekim drugim mjestima ima razne neutralne i tamnožute nijanse koje odgovaraju prirodnoj izopačenosti naroda kojim vlada svojom šibom vječnih muka i svojim štapom čistilišta." (R2538:6)

Reformacija je zadala i nanijela najtežu ranu, smrtnu ranu Papinstvu; pa ipak, nije trebalo dugo prije nego što je Sotona i reformatore namamio u okove slične onima u kojima je bilo Papinstvo; i rana je zacijelila.

"Reformacija i čišćenje na neko vrijeme su prestali, te su, umjesto da napreduju s čišćenjem, reformatori posvetili pažnju vlastitom organiziranju te prepravljanju i ponovnom poliranju mnogih starih papinskih dogmi, isprva tako glasno osuđivanih. Tako je Sotona namamio reformatore u samo ono 'bludništvo' (ujedinjenje crkve i države) koje su oni osudili u Rimskoj crkvi. I tako je smrtonosna rana koju je Papinstvo primilo na neko vrijeme zacijelila. (Otkr. 13:3)" (C111)

Smrtna rana Papinstva i njezino iscjeljenje! "Mač je Riječ Božja, a Papinstvo je primilo takvu ranu tijekom Reformacije. Propovijedanje Riječi Božje od strane Luthera, Zwinglija i drugih, pokazujući da je to 'tajna bezakonja', 'Čovjek Grijeha', 'Antikrist', itd., oduzelo mu je mnogo moći, i gotovo mu oduzelo život." (R63:4)

"Rana Papinstva počela je zacjeljivati od vremena kada se Reformacijska Crkva ujedinila sa svjetovnim carstvima, jer kako su reformatori mogli i dalje koristiti Mač Duha protiv Papinstva kao crkveno-državne organizacije, kada su i sami postali to isto?" (R64:1)

"... ranjavanje Papinske glave... mačem... odnosi se na reformacijsko djelo, kada su Luther, Zwingli, Calvin, Knox i drugi, zagovarajući učenja Riječi Božje, nasuprot učenjima Papinstva, pokazali da je to sustav na koji se misli u Otkrivenju, i u Pavlovim spisima nazvan 'Tajna bezakonja' — 'Antikrist' — 'Čovjek Grijeha'. Udarili su tako snažno po ovoj Papinskoj glavi, da je sustav bio gotovo na samrti: ali kako je cilj Protestanata postajao sve popularniji, naklonost nekih koji su bili na vlasti počela se očitovati u njihovu korist. Ubrzo su se razna mala njemačka kraljevstva (kneževine) našla na strani Reformatora, i dala su im svoje odobrenje radije nego Papinstvu. Ubrzo su Belgija, Nizozemska, Norveška, Švedska, Švicarska i druge, povukle svaku odanost svom bivšem poglavaru i VLADARU — Papi; i premda nisu priznali Luthera, Calvina ili druge kao novog poglavara ili duhovnog cara, podupirali su razne Reformacijske crkve državnim sredstvima i zaštitom...

"Učinak ove naklonosti vlada na učenja reformatora lako se može zamisliti. Nekada su se žalili na to što su carstvo i crkva ujedinjeni u Papinstvu; pokazali su da je Djevica zaručena s Kristom koja čeka Njegovo kraljevstvo bila nevjerna njemu (stoga nazvana Bludnicom) kada se ujedinila sa zemaljskim silama i oslanjala se na njihovu potporu. Taj dio njihovog udaranja 'Mačem Duha', uskoro je prestao, jer su počeli cijeniti naklonost i osmijeh zemaljskih vlada prema njima samima. Njihova želja (požuda) za moći, imenom i utjecajem, za izvršenjem velikog djela i za mnogo djece navela je ove kćeri Rima da slijede primjer svoje Majke — 'Babilon veliki, majka bludnica.' (Otkr. 17:5)" (R319:5) I sav se svijet čudio!

13:4 — "I oni se pokloniše zmaju koji je dao moć zvijeri: i pokloniše se zvijeri, govoreći: Tko je nalik zvijeri? Tko može s njome ratovati?"

"Narod je poštovao Zvijer zbog njezinih posebnosti — leopardovo tijelo i lavlja usta — i poštovao je građansku vlast tim više, jer je tako iskazala čast crkvenom autoritetu. Razna kraljevstva (rogovi) uskoro su naučila da je njihovo držanje vlasti nad narodom bilo ojačano, a ne oslabljeno vjernošću Papinstvu, jer je Papinstvo zauzvrat priznalo te despote kao božanski imenovane." (R318:5)

"I odali su počast Zmaju (Paganizmu) zato što je predao vlast Zvijeri. I štovali su Zvijer 'Tko je nalik zvijeri?' Tako vidimo da su ljudi poštovali i carstvo i crkvenu, odnosno vjersku moć, naposljetku zaključivši da je Zvijer (crkvena moć) snažnija, i govoreći — 'Tko je u stanju zaratiti (nadmetati se) sa Zvijeri?'" (R63:3)

13:5, 6 — "I dana su joj bila usta koja su govorila velike stvari i hule; i dana joj je moć da to čini četrdeset i dva mjeseca. I ona otvori usta svoja na hulu protiv Boga, da huli na njegovo ime, i na njegov šator, i na one koji prebivaju na nebu."

"Četrdeset i dva mjeseca" (42 x 30 dana = 1260 dana) — razdoblje tijekom kojeg će Leopard zvijer huliti na našeg Boga i provoditi svoju veliku moć — potpuno je isto razdoblje tijekom kojeg će "dva svjedoka" prorokovati u kostrijeti (Otkr. 11:3); a prava će Crkva biti u stanju pustinje (Otkr. 12:6), naime: od 539. n. e. do 1799. n. e.

"Velike nadute riječi Antikrista, ili hule, pokrivaju čitavo razdoblje njegove duge karijere. Izrazu 'hula' u današnje se vrijeme obično pridaje samo grubo značenje, kao da se odnosi samo na najvulgarnije oblike psovanja i profanosti, ali u svom pravom značenju riječ 'hula' primjenjiva je na svaku uvredu upućenu Bogu...

"Velike nadute riječi Papinstva i hvalisave tvrdnje bile su, sve do jedne, hule... Božji karakter, tj., njegovo 'ime', bilo je huljeno u tisućama čudovišnih edikata, bula i dekreta izdanih u njegovo ime, od strane dugačkog niza onih koji su tvrdili, kao namjesnici, da predstavljaju njegovog Sina; a Božji šator, prava Crkva, bio je huljen od strane lažnog sustava koji je tvrdio da zauzima njegovo mjesto — koji je tvrdio da su njegovi vjernici pravi i jedini Božji šator ili Crkva." (B305)

Papinska Hula! "Papa je takvog dostojanstva i uzvišenosti da on nije naprosto čovjek nego, takoreći, bog, i vikar (predstavnik) Božji... Stoga, papa je okrunjen trostrukom krunom, kao kralj neba, zemlje i pakla. Štoviše, papina izvrsnost i moć ne tiču se samo nebeskih, zemaljskih i paklenih stvari, već je on i iznad anđela, i njihov je nadređeni; tako da kada bi bilo moguće da anđeli odlutaju od vjere, ili gaje osjećaje suprotne njoj, papa bi ih mogao suditi i ekskomunicirati... On je takvog velikog dostojanstva i moći da on zauzima jedno te isto sudište s Kristom; tako da sve što papa čini izgleda kao da proizlazi iz Božjih usta... Papa je, takoreći, Bog na zemlji, jedini princ Kristovih vjernika, najveći kralj svih kraljeva, koji posjeduje puninu moći; kojemu je povjerena uprava zemaljskog i nebeskog kraljevstva... Papa je takvog velikog autoriteta i moći da on može modificirati, proglasiti ili tumačiti božanski zakon... Papa može ponekad proturječiti božanskom zakonu tako da ga ograniči, objašnjava, itd." — Iz Ferraris' Ecclesiastical Dictionary (Citirano iz B310)

"Dana mu je moć" Slijedi isječak iz Otkrivenja Isusa Krista, od Streetera, Vol. 2, str. 81: "Sljedeće godine nakon toga, 533. n. e., zbio se jedan od najznačajnijih događaja u vezi s usponom Papinskog Antikrista. Upravo je te godine Justinijan, Istočnorimski car, izdao dekret kojim je biskupa Rima konstituirao poglavarom Crkve na zemlji. Tako imamo ispunjenje izraza, 'i zmaj mu dade svoju moć, i svoje prijestolje, i veliku vlast.' Neko vrijeme prije toga postojalo je rivalstvo — dapače, spor, između biskupa Rima, i ostalih ambicioznih biskupa, pretendenata iz drugih gradova, o tome tko od njih može, kako su to oni izrazili, s pravom polagati pravo na čast Apostolskog nasljedstva, itd. Ovaj Justinijanov dekret riješio je stvar u korist biskupa Rima. Dekret, međutim,

nije bio proveden sve dok vojske Istočnog Rima pod Belizarom nisu srušile Ostrogotsku moć, koja je pod Teodorikom vladala u Italiji. To je bilo 538. ili 539. godine n. e., i bez sumnje, označilo je početak razdoblja od tisuću dvjesta i šezdeset godina, kada su sveci bili predani u Papinske ruke. (Dan. 7:25) Bio je to početak Papinskog Antikrista; također i vrijeme kada je deset kraljeva počelo davati svoju moć i snagu zvijeri, kao što je predstavljeno u njezinoj Papinskoj glavi."

13:7, 8 — "I dano joj je da ratuje sa svecima, i da ih pobijedi: i dana joj je vlast nad svim plemenima, i jezicima, i narodima. I poklonit će joj se svi koji prebivaju na zemlji, čija imena nisu zapisana u knjizi života Janjeta koje je zaklano od postanka svijeta."

Može se činiti čudnim i kontradiktornim da svece koje je predstavljala "žena" koja je radi svoje zaštite pobjegla u "pustinju" — mjesto koje joj je Bog pripremio, u isto vrijeme pobijedi ova Leopard zvijer, kojoj je dana vlast nad "svim plemenima, i jezicima, i narodima."

To tajno mjesto — "pustinja" nije bilo mjesto na kojem "žena" ne bi mogla patiti radi Isusa (2. Tim. 2:12); nego mjesto na kojem će biti hranjena! (Otkr. 12:14) Tako je ovo razdoblje bilo ispunjeno mnogim progonstvima i smrću mnogih, mnogih kršćanskih mučenika. Takozvana Sveta Inkvizicija cvjetala je tijekom ovog razdoblja; a ta je Inkvizicija bila namijenjena tome da traži svece, ratuje s njima i pobijedi ih. Stoga su se mnogi iz straha "klanjali" (odavali počast) zvijeri; ali njihova imena nisu ona koja se pojavljuju u Janjetovoj knjizi života!

Inkvizicija "Pod nalogom pape Inocenta, da kazni oduzimanjem imovine, progonstvom i smrću heretike koji ne bi primili njegovo evanđelje, Dominik je potaknuo građanske magistrate i puk na masakriranje heretičkih Valdenza; te je jednom prilikom predao stotinu i osamdeset Albižana plamenu. Upravo zbog takve vjernosti u službi Antikrista on je kanoniziran kao svetac, a danas ga obožavaju i mole mu se rimokatolici... "Bilo bi nemoguće ukratko prenijeti ikakvu adekvatnu koncepciju o užasima Inkvizicije, ili o strašnom strahu koji je ulijevala među ljude. Oni koji nisu bili glasni u svojoj hvali Antikrista, ili koji bi se usudili kritizirati njegove metode, bili su osumnjičeni za herezu; a takve osobe, bez upozorenja ili pravne zaštite, bile bi podložne zatvaranju u tamnicu na neodređeno vrijeme sve do pogodnog vremena za suđenje — a i tužitelj i optužba bi im često bili nepoznati. Postupci na ovim suđenjima vodili su se tajno, a mučenja su se često primjenjivala kako bi se iznudila priznanja. Nanesena mučenja bila su gotovo previše zastrašujuća da bi se u njih moglo povjerovati u ovom dobu i zemlji slobode, no njihova je stvarnost potvrđena dokazima koje čak ni katolički povjesničari ne mogu poreći; a njihovi bezuspješni pokušaji isprike za njih samo služe kako bi potkrijepili dokaze. Instrumenti za mučenje, ostaci Inkvizicije, još uvijek postoje, što bi svako poricanje učinilo beskorisnim. 'Sveti oficij' je čak zapošljavao liječnike da promatraju proces mučenja i zaustave ga kada se činilo vjerojatnim da bi smrt mogla donijeti olakšanje patniku; a žrtvi bi bilo dopušteno da se djelomično oporavi, kako bi se mučenje moglo primijeniti i po drugi, ili čak i treći put. Ta mučenja nisu se uvijek nanosila kao kazne za prijestup hereze: ona su se općenito primjenjivala u svrhu prisiljavanja optuženog da prizna, da se povuče (povuče priznanje/uvjerenje) ili da umiješa druge, ovisno o slučaju." (B342)

13:9, 10 — "Tko ima uho, neka čuje. Tko u sužanjstvo vodi, u sužanjstvo će ići: tko mačem ubija, mačem će biti ubijen. Ovdje je strpljivost i vjera svetih."

"Samo oni čije su uši bile obrezane — oni koji su došli do znatnog znanja o Riječi Božjoj i koji su imali sluh vjere — da poštuju njega i njegovu Riječ, unatoč veličanstvenosti, uspjehu i moći zablude, bili bi u stanju prihvatiti prethodne izjave o onima koje je Papinstvo zavaralo: da nisu bili upisani u pravu Crkvu, čija je ono bilo krivotvorina. "Ako je tko za sužanjstvo, odlazi u sužanjstvo; ako netko želi ubijati mačem, mora biti ubijen mačem. Ovdje je strpljiva izdržljivost i vjera svetih."

"Papinski je sustav bio sustav ropstva. Svi koji su priznavali njegove tvrdnje morali su nužno iskazivati slijepu poslušnost, kao Bogu; jer je on tvrdio da je Kraljevstvo nebesko; a njegova glava, Papa, da je Božji namjesnik; posljedično, oni koji su bili za, ili su odobravali takvo sužanjstvo individualne misli i koji su priznali pravo tom Papinskom sustavu da ograniči i odredi vjeru svima, davanjem pristanka, postali su zarobljenicima. "S druge strane, bilo je i onih koji su tvrdili da je Papinstvo uzurpacija naslova i ovlasti pravog poglavara i vladara crkve, i tražili su svoje pravo na individualnu slobodu kojom ih je Krist oslobodio. Takvi su koristili 'mač duha, koji je Riječ Božja', u obrani svoje slobode, i takve je Papinstvo ubilo — ono je nadvladalo svece tijekom svojih 1260 godina moći. Ovo je bio težak test istinskog svetaštva — Bi li otišli u zarobljeništvo i pridružili se redovima uzurpatora, ili bi ostali vjerni pravom kralju i čekali na kraljevstvo koje je on obećao uspostaviti? Oni čija su imena zapisana na nebu, držali su se mača i zapečatili svoja svjedočanstva smrću." (R319:3)

Papinske Obmane "Obmana Papinstva bila je toliko potpuna da je svijet bio prevaren, a i sva Crkva, osim pobjednika čija su imena bila 'napisana na nebu', bila je prevarena na isti način, te je pohitala ujediniti se s njome, obožavati ZVIJER i dopustiti joj da upiše njihova imena u svoje knjige. Iz ovoga je proizašla zabluda tako uobičajena među svim protestantima do današnjeg dana — naime: da se njihova imena moraju povezati s TAKVIM nekim zemaljskim crkvenim sustavom, ili oni nisu Gospodinovi sveci. No, važno je da naša imena budu zapisana u Janjetovoj knjizi života — Njegova je knjiga jedini zapis od bilo kakve vrijednosti." (R319:2)

13:11 — "I vidjeh drugu zvijer kako izlazi iz zemlje; i imaše dva roga kao u janjeta, a govorila je kao zmaj."

"Kao što je prva zvijer imala deset rogova, odnosno sila koje su joj davale svoju snagu i zaštitu, tako i ova zvijer ima 'dva roga' što ukazuje da će je podržavati dvije sile ili vlade. "Također, primijetite da je ova zvijer 'izašla (došla postepeno) iz zemlje', dok je prva došla iz Mora. Dakle, ako su naše definicije ovih simbola točne — kao što je dolazak Papinstva iz nereligioznih masa Rimskog Carstva, bio pokazan njegovim izlaskom iz 'mora', onda bi izlazak ove druge zvijeri iz 'zemlje' trebao označavati da je izrasla među ljudima koji se deklariraju religioznima." (R319:2)

"... postoji samo jedna crkva kojoj ovaj simbol savršeno pristaje, to jest državna 'Crkva Engleske i Irske'. Ovaj sustav, poput papinskog, bio je spoj crkve i države — crkveno carstvo. "Razmotrimo sada ta dva roga: Engleska je, naravno, bila jedan od njih... Irska je bila drugi. Povijest kaže da je 1537. irski parlament u Dublinu 'donio akt o nadmoći, proglasivši Henrika VIII. VRHOVNIM POGLAVAROM CRKVE, zabranjujući odnose s rimskim dvorom i proglasivši izdajom odbijanje prisege o vrhovnoj vlasti.' Henrik VIII. također je uzeo titulu 'Kralj Irske'. Tako vidimo da se drugi rog podigao u kratkom razmaku od pet godina nakon prvog.

"Od 1538. do 1871. — 333 godine — titula crkve bila je 'Crkva Engleske i Irske', priznajući time oba 'roga'. "Dana 1. siječnja 1871. (odlukom parlamenta i pristankom kraljice, poglavarice crkve) Irska crkva je ukinuta kao državna crkva (disestablished), to jest odbačen je taj rog. Isto tako su se i svi rogovi koji su nekoć podržavali Papinstvo odlomili od njega; s tom razlikom što su se u slučaju Papinstva rogovi okrenuli protiv njega, a u slučaju druge ZVIJERI ona sama od sebe odbacuje irski rog, smatrajući ga slabošću radije nego snagom... 'Dva roga kao u janjeta' naizgled bi ukazivala na to da će ova ZVIJER biti miroljubivo nastrojena — ne sklona agresivnosti, već jednostavno koristeći rogove za obranu." (R320:6)

Dva Roga "... to je jedan eklezijastički sustav, a dva roga pokazuju da je poduprt, te njegov autoritet priznat od strane dva kraljevstva." (R320:1)

Dvoroga Zvijer — Njezin konačni gubitak "... Činjenicu da 'Dvoroga Zvijer' uopće nije bila spomenuta u ovoj posljednjoj borbi (Otkr. 19:19) protumačili smo kao oznaku da će taj sustav (Državna crkva Engleske i Irske) prestati postojati kao 'zvijer' ili kombinacija crkve i države. "Eklezijastička moć simbolizirana Dvorogom Zvijeri ubrzano se raspada. Crkva kao državna ustanova u Irskoj već je nestala, a najsposobniji engleski državnici priznaju da je samo pitanje vrlo kratkog vremena kada će biti ukinuta (kao državna crkva) i u Engleskoj. "... Tako vidimo kako Dvoroga Zvijer kao takva ispada iz vidokruga, i time možemo objasniti činjenicu zašto nema udjela u borbi pri svom završetku kao što je to prikazano u Otkr. 19:19. 'Zvijer' je simbol kraljevstva: stoga odvajanje engleske crkve od države (vlade) neće uništiti ni zvijer ni crkvu; ali s obzirom na to da se Otkrivenje bavi crkvenim zvijerima, ona nestaje s vidika onoga trena kada prestane biti crkvena Država (Vlada). U Otkr. 19:19, 20, njezina se vlada pojavljuje među ostalima — među 'kraljevima zemaljskim', itd., a engleska crkva je predstavljena među ostalim protestantskim sustavima unutar 'lažnog proroka'!" (R834:4)

Kralj Engleske — Poglavar Crkve! "Treba pažljivo uočiti da ovaj pad Papinskog autoriteta u Engleskoj nije donio mnogo koristi ni prijateljima ni cilju Reformacije. Jer taj isti monarh, koji se tako odlučno povukao iz podložnosti Rimu, ipak je iz praznovjerja zadržao najveći dio njegovih grešaka zajedno s njegovim zapovjedničkim i proganjajućim duhom. I dalje se držao nekoliko najčudovišnijih doktrina papinstva, i često je onima koji su se s njime razilazili u svojim vjerskim uvjerenjima prijetio strahotama smrti." (Mosheim's Ecclesiastical History) "... činilo bi se da zbog preuzimanja i uzurpacije od strane Henrika VIII. iste božanske moći kakvu je imalo Papinstvo, ne samo da dvoroga zvijer nije uspjela prosvijetliti čovječanstvo u pogledu pogrešnih i doista bogohulnih tvrdnji i uzurpacija Papinstva i njegovog utjecaja na ljude, već je poslužila poticanju i utvrđivanju tih tvrdnji, jer je postalo očito da su papinska moć i utjecaj bili toliko veći i širi da su nagnali velike mase ljudi da se drže one, koja se zbog svoje dugovječnosti činila onom božanskog podrijetla." (The Revelation of Jesus Christ, Streeter, sv. 2, str. 114)

I "govorila je kao zmaj" — to jest, poput zmaja! "Uočite da ne stoji taj zmaj, već neki zmaj. Mi to razumijemo jednostavno tako da su njegovi iskazi nalikovali onima čisto građanske (zmajske) vlasti, a u njezinim riječima bi bilo malo toga što bi ukazivalo na to da je ona crkvena vlast." (R320:6)

13:12 — "I vrši svu vlast one prve zvijeri pred njom, i nagoni zemlju i one koji prebivaju na njoj da se poklone prvoj zvijeri, čija je smrtna rana zacijelila."

"... ovo pokazuje da druga zvijer ne zauzima mjesto prve, nego da one postoje istodobno." (R320:6)

Zadržavanjem mnogih monstruoznih doktrina Papinstva ova druga zvijer — dvoroga zvijer — uzrokovala je obožavanje prve zvijeri — Papinstva (ili bolje rečeno onih doktrina koje je ona prva zastupala). "Uspostavljanjem sličnog sustava, lišenog nekih očitijih (grosser) Papinskih pogrešaka, privukla je pozornost svih na te greške kao jedine moguće greške Papinstva. A kada je Papinstvo ubrzo nakon toga odbacilo neke od tih pogrešaka, zaključak je bio da su oba ZVIJER sustava bila u pravu... ali s Božjeg stajališta sustavi su gnusobe i pogrešni u samoj svojoj srži. "Sama osnova obaju sustava je njihova tvrdnja da su oni 'Kraljevstvo Božje' u vladarskoj moći. Jednom prihvaćena, ta ideja opravdava njihov progon pojedinaca i nacija, prisiljavajući ih da se podlože i poklone u poslušnosti. Pismo daje tu moć 'kraljevstvu Božjem' — kada je 'Gospodnje kraljevstvo i on Vladar među narodima; svi će se krajevi svijeta opomenuti i obratiti Gospodinu, i svi će se rodovi naroda klanjati pred tobom.' (Ps. 22:27, 28) Njemu će se pokloniti svako koljeno i svaki će jezik priznati. (Fil. 2:11) A ako bi njihova tvrdnja bila VALJANA (good), tko bi im mogao prigovoriti što provode ove svetopisamske izjave? "Ovi Anti-Kristi, da bi se činilo kako su njihove tvrdnje o moći kraljevstva istinite, jednostavno su morali poduzeti još jedan korak u prisiljavanju na poslušnost, potkrjepljujući svoje pravo da to učine upravo citiranim Svetim pismom. I ne samo da je ovo veliko zlo bilo sankcionirano (odobreno), nego kada je jednom priznata njihova tvrdnja da je kraljevstvo uspostavljeno i da vladavina napreduje, oni koji su to priznali bili su spriječeni tražiti pravu GLAVU crkve, koja bi uspostavila pravo kraljevstvo pod svim nebesima, koje ĆE razbiti u komadiće sadašnje nesavršene vlade — uspostaviti pravednost na zemlji i učiniti da se svako koljeno pokloni i svaki jezik prizna Bogu na slavu." (R321:2)

13:13 — "I čini velika znamenja, tako da čini i da oganj silazi s neba na zemlju naočigled ljudi."

"Zapamtite da su sada obje zvijeri na 'nebu', ili na vlasti. Druga zvijer pokazuje svoju moć nad 'zemljom', ili onima koji su pod njezinom vlašću tako što povremeno sruči vatru (simbol presude i kažnjavanja) na njih — objavljujući određene presude i kazne onima koji joj se protive — hereticima. Takva je vatra spuštena na Otpadnike (Dissenters) — Baptiste, Puritance i druge." (R64:4) "Ova Vlada, poput Papinstva, tvrdila je da ima nebesku moć, a njezine osude smatrane su kao s neba, s osudama ili vatrom prizivanom na prijestupnike." (R321:2)

13:14 — "I zavodi one koji prebivaju na zemlji znamenjima koja joj je dano činiti pred zvijeri; govoreći onima koji prebivaju na zemlji, neka načine kip (sliku) zvijeri, koja imaše ranu od mača i ostade živa."

"Pravimo razliku između zemlje i onih koji na njoj prebivaju. Kao što ZEMLJA simbolizira one koji su poslušni ZVIJERI i koji je podupiru, tako pod 'onima koji prebivaju na zemlji' razumijemo nezavisne Kršćane koji ne podupiru nijedan od ovih sustava. "'Govoreći... neka načine KIP ZVIJERI [Papinstvu]... ' Savjetovala je to svojim vlastitim primjerom. Od 1800. do 1846. godine bilo je vrijeme u kojem je nastao veliki broj novih sekti, dok ih je prije toga bilo malo i bile su istaknute. To je dovelo do uznemirenosti među raznim starijim denominacijama, koje su se pitale kamo će to odvesti. Kako su mase sve više čitale Bibliju, povremeni pojedinci osjećali su se slobodnima propovijedati ono za što su smatrali da ona uči, bez obzira na denominacijska vjerovanja i stavove starijih sekti. Kao posljedica toga, protestanti su se

brzo raspadali na fragmente. Počeli su govoriti: 'Na koji način ćemo provjeriti i zaustaviti ovu sklonost individualnom razmišljanju i mišljenju u odnosu na učenja Svetog pisma?' Željeli su zaustaviti upravo ono što je Bog želio, naime: da svaki pojedinac treba biti slobodan i neovisan o ograničenjima, sa svojom vjerom koja se ne temelji na stavovima drugih, ni na odlukama crkvenih koncila ili prezbiterija, niti na odluci Pape, niti na stvarima koje odobrava POGLAVAR Engleske crkve, već na RIJEČI BOŽJOJ.

Postavilo se pitanje — kako možemo obuzdati te propovjednike? To je bila dilema za sve osim Rimske i Episkopalne crkve, budući da su obje polagale pravo na 'Apostolsko nasljedstvo' i tvrdile da je ono putem ređenja (ordinacije) dodjeljivalo njihovim propovjednicima (službenicima) posebnu moć i ovlast propovijedati i dijeliti 'Sakramente'; stoga nitko drugi nije imao to pravo, a ostali su bili klerikalni pretendenti. Ostale denominacije nisu mogle tvrditi to nastavljanje apostolske moći kroz svoje propovjednike, nego su ih jednostavno odvajale molitvom. Posljedično tome, pripadnici jedne denominacije nisu mogli tvrditi da propovjednici drugih denominacija, kao ni laici, nisu jednako istinski ovlašteni od Boga tumačiti Sveto pismo kao njihov vlastiti kler. "Ali primjer Engleske crkve pokazao je kakav je prestiž imala zbog glasa autoriteta s kojim je zapovijedala poštovanje prema svom kleru i svojim učenjima. Ta pouka putem primjera nije bila izgubljena. Različite denominacije osjetile su potrebu za nekim zajedničkim STANDARDOM DOKTRINE koji bi svi podržavali i zagovarali, te bi tako dao prestiž njihovim učenjima i usmjerio njihov zajednički utjecaj PROTIV SVAKOG DALJNJEG NAPRETKA U ZNANJU ili razvoja bilo koje drugačije faze ISTINE. Na taj način oni bi se zaštitili imajući mogućnost reći: Kombinirano mišljenje svih protestanata je protiv tebe; dakle ti si HERETIK, i zato ćemo te se kloniti, i nećemo te zvati bratom, nego ćemo iskoristiti sav naš utjecaj protiv tebe. "To je i učinjeno osnivanjem 'Evangeličke Alijanse' 1846. godine. Navedeno je da je jedan od ciljeva Alijanse (a mi vjerujemo i onaj glavni) bio 'Promicanje djelotvorne suradnje između različitih evangeličkih denominacija u naporima ODBIJANJA ZAJEDNIČKIH NEPRIJATELJA i OPASNOSTI'. "Nipošto ne želim reći da su se oni namjerno udružili protiv razotkrivanja istine, niti bih to rekao za Papiste. Ali tvrdim da su svojim djelovanjem slijedili taktiku Papinstva, i da su u toj Alijansi doista načinili — KIP (SLIKU) ZVIJERI. "Istaknuta karakteristika ZVIJERI koju je kip (slika) kopirao jest iskazivanje počasti posebnoj klasi, kleru, s posebnim počastima i titulama. Oni su poznati kao prečasni (Reverends), teolozi (Divines), itd., ali Isus, SIN Božji, rekao je: 'Vi me zovete Gospodinom i Učiteljem; i dobro velite, jer to i jesam.' 'Ali vi se ne nazivajte Učiteljem (Rabbijem), niti se nazivajte Gospodarima, jer jedan je vaš Učitelj, pa i Krist, a vi ste svi braća.' (Mat. 23:8) Ove su titule preuzete (prisvojene) po uzoru na one iz Papinstva." (R321:3-6)

Iako je Evangelička Alijansa bila prvo predstavljanje Kipa zvijeri — davne 1846. godine, njezin moderni pandan je Protestantska federacija crkava. (Dvii)

Kip Zvijeri "Zmaj, dakle, simbolizira rimsku moć, predstavljenu građanskom (civilnom) moći u svijetu. Zvijer je Papinski sustav vladavine. Treći simbol, Lažni prorok, još treba protumačiti. To je, vjerujemo, drugo ime za sustav koji se drugdje naziva 'Kip zvijeri' (slika zvijeri). (Otkr. 13:14) Prema Svetom pismu, ovaj kip (slika) vrlo je točan prikaz Zvijeri. Lažni Prorok, ili Kip Zvijeri, po našem razumijevanju znači Protestantsku Federaciju Crkava." (OV271)

Zmaj, Kip zvijeri, itd. "Zmaj, dakle, simbolizira rimsku moć, predstavljenu građanskom (civilnom) moći u svijetu. Zvijer je Papinski sustav vladavine. Treći simbol, Lažni prorok, još treba protumačiti. To je, vjerujemo, drugo ime za sustav koji se drugdje naziva 'Kip zvijeri' (slika zvijeri). (Otkr. 13:14) Prema Svetom pismu, ovaj kip (slika) vrlo je točan prikaz Zvijeri. Lažni Prorok, ili Kip Zvijeri, po našem razumijevanju znači Protestantsku Federaciju Crkava. "Kako bismo uvidjeli zašto bi Protestantsku federaciju crkava trebalo simbolizirati kao Kip zvijeri i Lažnog proroka, moramo ispitati druga simbolična Pisma. U Otkr. 17:5 naša se pažnja usmjerava na veliku 'tajnu'. Riječ 'bludnica' u Svetopisamskom simbolizmu ne znači nemoralnu osobu. Ona se odnosi na Crkvu, koja je trebala biti Kraljevstvo Božje, ali koja je izgubila svoje djevičanstvo i ujedinila se sa zemaljskim mužem, umjesto sa svojim Nebeskim mužem. S kojim se zemaljskim mužem Crkva ujedinila? S Rimskim Carstvom. U mislima Luthera i drugih reformatora nije bilo sumnje da je postojala bliska zajednica između Crkve i svijeta. Crkva je neko vrijeme tvrdila da čeka Krista da uspostavi Svoje kraljevstvo. Konačno je rekla: 'Neću čekati Drugi Kristov dolazak, ujedinit ću se s Rimskim Carstvom.' "Svi znaju rezultat. Rimokatolička crkva bila je uzvišena i stoljećima je vladala kao kraljica. Ta zajednica Crkve i Države predstavljena je na poznatoj slici koja se nalazi u Italiji. Na prijestolju Papa i Car sjede jedan pored drugog. S jedne strane su kardinali, biskupi, niži kler i laici, po rangu. S druge strane su generali, poručnici, vojnici itd., sve do običnog naroda. Tako je priznato sjedinjenje Crkve i Države." (Dvii)

Evangelička alijansa — Protestantizam (Kip Zvijeri) "Sada se postavlja pitanje: Zašto Sveto pismo prikazuje Protestantizam kao Kip Zvijeri? Kada i kako je do toga došlo? Od vremena Reformacije, protestanti su pojedinačno nastojali izaći iz tame prošlosti te su tako formulirali mnoga vjerovanja i organizirali mnoge denominacije. Ali oko sredine prošlog stoljeća vođe su počeli uviđati da će, ako svatko nastavi proučavati Bibliju individualno, doći vrijeme kada će svatko imati svoje individualno vjerovanje. Kako bi spriječili ono što im se činilo kao gubitak moći, isplanirali su savez (ujedinjenje) protestanata u sustav nazvan Evangelička alijansa. "Evangelička alijansa, organizacija različitih protestantskih denominacija, formirana je 1846. godine upravo u svrhu činjenja na svoj vlastiti način iste one stvari koju bi Katolicizam činio na svoj vlastiti način. Vidjevši veliku moć koju bi rimokatolici imali zbog ujedinjenog sustava, protestanti su rekli: 'Mi smo podijeljeni. Nemamo moći. Organizirat ćemo se.' Tu i tada, prema Svetom pismu, načinili su Kip Zvijeri." (Dviii)

"Već smo istaknuli da je 'simbolični kip zvijeri' započeo 1846. Sada s nestrpljenjem očekujemo oživljavanje (vitalizaciju) tog Kipa kao što je proročeno u Otkr. 13:15. Naše je očekivanje da će to davanje života, govora i moći Kipu dobiti svoje ispunjenje u nekom paktu, uniji ili sporazumu među takozvanim protestantskim denominacijama, uz suosjećajni savez i suradnju s Rimskom crkvom. Naše je očekivanje da će iskra života organskoj uniji započetoj u Evangeličkoj alijansi doći od Episkopalne crkve, koja tvrdi da ima božanski autoritet kroz apostolsko nasljedstvo — tvrdnja koju bi druge protestantske denominacije rado iznijele. Episkopalna crkva sasvim je spremna dodijeliti tu iskru autoriteta i vitalnosti." (R3390:1)

"... Gospodinovo simbolično proročanstvo... govori nam da će na kraju ovog doba Kip primiti život, vitalnost, energiju, moć. Više neće stajati kao običan Kip. Postat će jednako aktivan kao i Zvijer. Štoviše, neće biti antagonistički nastrojen prema Zvijeri, već blagonaklon (simpatičan), i uzrokovat će da svi obožavaju ili Zvijer ili Kip — svi moraju biti u skladu ili s Katolicizmom, ili s protestantskim sustavom, čiji je Evangelička alijansa bila primarna organizacija ili Kip. Protestantska crkvena federacija bit će ishod čim primi taj oživljavajući dah... "Prije nekoliko godina Episkopalna crkva poduzela je važan korak prema oživljavanju pokreta Crkvene federacije... Taj važan korak bilo je priznavanje službenika (propovjednika) denominacija predstavljenih u Evangeličkoj alijansi... "Možda je ovo priznavanje Kipa (Slike) sva vitalizacija koja je Kipu potrebna, ali mi smo skloni očekivati više." (R5349:3)

"U Otkr. 16:13 nalazimo spomen Lažnog proroka, još jednog predstavljanja kipa (slike) — oživljenog proizvoda Evangeličke alijanse, koji je poprimio oblik Crkvene federacije, te danas ima velik stupanj vitalnosti. Hoćemo li moći očekivati da će ga imati i više, ostaje vidjeti." (Izvorno Dx)

13:15 — "I dano mu je da dade život kipu (slici) zvijeri, tako da kip zvijeri progovori i učini da svi oni koji se ne bi poklonili kipu zvijeri budu ubijeni."

"Biblija kaže... da prije nego što Kip može nanijeti bilo kakvu posebnu štetu, on mora primiti život od dvoroge Zvijeri. (Otkr. 13:15) Ova dvoroga Zvijer s rogovima poput janjeta, a s glasom poput zmaja, vjerujemo predstavlja Englesku crkvu, koja nije stranka (dio) Evangeličke alijanse. Engleska crkva iznosi tvrdnju koju iznosi i Rimska crkva — da je ona prava Crkva; da su sve ostale u krivu; da ona ima izvorno apostolsko nasljedstvo; i da nitko nema opunomoćenje propovijedati osim ako na njega nisu bile položene božanske, apostolske ruke. To je tvrdnja Engleske crkve već stoljećima, te sačinjava razliku između te Crkve i svih drugih protestantskih denominacija. "Denominacije u Alijansi bile su ujedinjene samo po imenu, te su stoga radile jedne protiv drugih. Denominacije izvan Alijanse proglašene su neovlaštenima; a one su, zauzvrat, izazivale Evangeličke crkve da pokažu odakle im ovlaštenje za propovijedanje. Kao rezultat toga, Kip nije imao moć djelovati; bio je pogažen; a da bi dobio vitalnost — život — trebao bi apostolsko nasljedstvo; mora imati nešto kao osnovu za djelovanje. "Sveto pismo ukazuje na to da će Engleska crkva postati bliska s Evangeličkom alijancom i dati joj apostolski autoritet za propovijedanje. Zbog ove unije Alijansa će moći reći: 'Mi imamo apostolski autoritet propovijedati. Neka nitko ne govori ako nema naše odobrenje.' Ovaj njihov postupak opisan je u Otkr. 13:17. Nikome neće biti dopušteno kupovati ni prodavati duhovne stvari na duhovnom tržištu osim ako nema žig zvijeri ili žig kipa." (OV272, 273)

"Klanjanje i ubijanje su simbolični, baš kao i sam kip (slika), a to označava da će svi koji se ne budu htjeli prikloniti dekretima Evangeličke alijanse biti smatrani hereticima, svi ORTODOKSNI (?) će ih se kloniti i izbacivati ih, to jest svi oni koji se klanjaju njezinim dekretima i pristaju vjerovati ni više ni manje od onoga što stoji u njezinih devet članaka vjerovanja. Sada razne sekte imaju neku vrstu potpore u ovoj organizaciji, i svaka može djelovati kao glasnogovornik Kipa, u prokazivanju svake stvari koja nije uključena u ovo opće vjerovanje kao hereze, i u odsijecanju ili eklezijastičkom obezglavljivanju onih koji se razlikuju. (Otkr. 20:4)" (R322:3)

Riječ Objašnjenja! U izvornom Predgovoru 4. sveska na stranici x čitamo: "U Otkr. 16:13 nalazimo spomen Lažnog proroka, još jednog predstavljanja kipa (slike) — oživljenog proizvoda Evangeličke alijanse, koji je poprimio oblik Crkvene federacije, te danas ima velik stupanj vitalnosti. Hoćemo li moći očekivati da će ga imati i više, ostaje vidjeti." U R5349:3 čitamo: "... Gospodinovo simbolično proročanstvo nam govori da će na kraju ovog doba Kip primiti život, vitalnost, energiju, moć. Više neće stajati kao puki kip. Postat će jednako aktivan kao i Zvijer. Štoviše, neće biti antagonistički nastrojen prema Zvijeri, već blagonaklon (simpatičan), i uzrokovat će da svi obožavaju ili Zvijer ili Kip — svi moraju biti u skladu ili s Katolicizmom, ili s protestantskim sustavom, čiji je Evangelička alijansa bila primarna organizacija ili Kip. Protestantska crkvena federacija bit će ishod čim primi taj oživljavajući dah. "... Prije nekoliko godina Episkopalna crkva poduzela je važan korak prema oživljavanju pokreta Crkvene federacije... Taj važan korak bilo je priznavanje službenika (propovjednika) denominacija predstavljenih u Evangeličkoj alijansi... Možda je ovo priznavanje Kipa (Slike) sva vitalizacija koja je Kipu potrebna, ali mi smo skloni očekivati više." U novom Predgovoru 4. sveska, stranica iii, čitamo: "Biblija ističe da će se otprilike u ovo vrijeme sustavi nominalne crkve u svijetu ponovno uzdići do velikog izražaja u vezi s građanskim (civilnim) vlastima. S lakoćom možemo uvidjeti razloge za to. Sva kraljevstva, financijski oslabljena, shvatit će nužnost zadržavanja dominantnog stiska nad javnošću i sprječavanja bilo čega sličnog socijalizmu i anarhiji. Oni će prirodno gledati u velike vjerske institucije zvane Crkve da ih podrže, da prijete ljudima budućim mukama, i općenito da pomognu u sprječavanju prevrtanja Broda Države. Crkve će također biti spremne i drago će im biti zbog takve prilike. One se već sada smotavaju zajedno kao svitak — s jedne strane katolička, a s druge protestantska strana, suprotstavljene, a opet povezane — svaka je strana ujedinjena i federirana u skladu sa svojim najboljim mogućnostima." Međutim, ništa se posebno ne spominje o Evangeličkoj alijansi — Protestantskoj federaciji, niti o njezinoj vitalizaciji. U R5601:3 čitamo: "Kada dođe potres ili revolucija, tako istaknuto spomenut u Pismima, to će nedvojbeno biti vrijeme kada će kraljevi i vođe industrije, financija i politike u samoobrani uvelike uzvisiti moć vjerskih vođa. Tada možemo očekivati da će Federacija crkava vršiti moć u svijetu kakve nije bilo od dana papinske prevlasti. U simboličkom jeziku Otkrivenja, to će biti vrijeme u kojem će 'kip (slika) zvijeri' imati život i činiti velika čuda, prijeteći, naređujući, u ime neba. (Otkr. 13:11-18)'" Je li brat Russell u vrijeme svoje smrti (31. 10. 1916.) još uvijek 'tako reći, čekao da vidi'?

Moć... Kipu zvijeri "Biblija kaže... da prije nego što kip može nanijeti bilo kakvu posebnu štetu on mora primiti život od dvoroge zvijeri. (Otkr. 13:15) Ova dvoroga zvijer s rogovima poput janjeta, a glasom poput zmaja, vjerujemo predstavlja Englesku crkvu, koja nije dio Evangeličke alijanse. Engleska crkva iznosi tvrdnju koju iznosi Rimska crkva — da je ona prava Crkva; da su sve ostale u krivu; da ima izvorno apostolsko nasljedstvo; i da nitko nema ovlaštenje za propovijedanje osim ako na njega nisu položene božanske, apostolske ruke. To je tvrdnja Engleske crkve već stoljećima, te čini razliku između te Crkve i svih drugih protestantskih denominacija. "Iako je Evangelička alijansa organizirana 1846. godine, nije uspjela ostvariti svoju svrhu, jer nije znala kako djelovati. Denominacije u Alijansi bile su ujedinjene samo po imenu, te su stoga djelovale jedne protiv drugih. Denominacije izvan Alijanse proglašene su neovlaštenima; a one su, pak, tražile od Evangeličkih crkava da pokažu odakle su dobile ovlaštenje za propovijedanje. Kao rezultat toga, kip

nije imao moć djelovati; gažen je; i da bi dobio vitalnost — život — trebalo bi mu apostolsko nasljedstvo; mora imati nešto kao osnovu za djelovanje. "Sveto pismo ukazuje da će se Engleska crkva zbližiti s Evangeličkom alijansom i dati apostolski autoritet za propovijedanje. Zbog ovog ujedinjenja, Alijansa će moći reći: 'Imamo apostolsko ovlaštenje za propovijedanje. Neka nitko ne govori bez našeg odobrenja.' Ovaj njihov postupak opisan je u Otkr. 13:17. Nikome neće biti dopušteno kupovati ni prodavati duhovne stvari na duhovnom tržištu osim ako nema žig zvijeri ili žig kipa." (OV272, 273)

Oni koji ne obožavaju Zvijer bit će ubijeni "Kip ili sličnost ove organizacije 'Zvijeri' sastoji se u njezinim doktrinama i njezinoj općoj politici. Iako sličnost još nije potpuna, Otkrivatelj, u st. 15, ukazuje da će progoniteljska sila ubrzo dovršiti to, te da će praktički izaći zapovijed da će svi koji neće obožavati (poštovati) bilo Papinsku 'Zvijer' bilo Protestantski 'Kip' biti ubijeni, iako to ubijanje ne treba nužno shvatiti kao fizičko: može biti u nekim slučajevima, iako će to vjerojatnije biti ubijanje u društvenom smislu — odsijecanje njihovog utjecaja, njihovog imena, itd., ne dopuštajući im nikakav status ili slobodu kao kršćanima." (R1409:4)

13:16, 17 — "I učini da svima, malima i velikima, bogatima i siromašnima, slobodnjacima i robovima, udare žig na desnicu njihovu ili na čela njihova: i da nitko ne može ni kupovati ni prodavati, osim onoga tko ima taj žig, ili ime zvijeri, ili broj njezina imena."

"Prema starom, ali pogrešnom mišljenju koje se prenosi stoljećima, biskupi Engleske crkve i Rimske crkve su 'apostolski biskupi', ili nasljednici apostola, prema staroj teoriji apostolskog nasljedstva. Prema toj istoj teoriji, nitko na zemlji nema ni trunku prava poučavati i propovijedati, osim ako ti 'apostolski biskupi' ne daju svoju dozvolu polaganjem svojih ruku. "Prema tom pravilu, dakle, Metodisti, Baptisti, Luterani, Prezbiterijanci i svi njima slični propovijedaju bez ovlaštenja. Kada govore o zaređenju (ordinaciji), oni jednostavno misle da svaka sekta zaređuje svoje vlastite službenike (propovjednike). Alijansa pokušava zaobići ovu poteškoću te postići to da sekte priznaju međusobno zaređenje jedne drugima. Federacija gradi na ovom općem priznavanju ortodoksije, i na putu je da joj se, na neki način, dade život, muškost, moć, dostojanstvo, zbog nečega što će Engleska crkva učiniti za njih čime će prepoznati njihovo zaređenje kao propovjednika. "Možemo biti sigurni da će oni put do propovijedanja i poučavanja Evanđelja učiniti vrlo uskim za sve koji pokušaju propovijedati bez njihovog priznanja i zaređenja. To će biti teška vremena za nas i za sve koji odbiju pokloniti se zvijeri i njezinom kipu, ili primiti žig zvijeri na čelo ili na ruku. (Otkr. 13:15-17)" (R5349:4)

'Žig' u desnici, čini se, označava ovlaštenje dano za 'rad' u Učiteljevu vinogradu; a na čelu bi bio pokazatelj intelektualne pristranosti, dane u korist priznatih crkvenih moći koje je njeguju! "'Nitko neće moći kupovati ili prodavati (razmjenjivati) duhovne doktrine, kada ta moć bude u svom zenitu, osim onih koji nose njezin pečat odobravanja ili ortodoksne ili evangeličke 'znakove'." (R1845:5)

'Ime' i 'broj' zvijeri otkriveni su u sljedećem stihu:

13:18 — "Ovdje je mudrost. Tko ima razum, neka izračuna broj zvijeri: jer to je broj čovjeka; a njezin je broj šest stotina šezdeset i šest."

Postoje tri latinske riječi, "VICARIVS FILII DEI" što znači "Namjesnik Sina Božjega", a koje se pojavljuju na Papinoj trostrukoj kruni, a čije numeričko značenje ili ekvivalent tih riječi jest 666! Tako: V = 5, I = 1, C = 100, A = -, R = -, I = 1, V = 5, S = - (112) F = -, I = 1, L = 50, I = 1, I = 1 (53) D = 500, E = -, I = 1 (501) 112 + 53 + 501 = 666

"Tri su latinske riječi ispisane na Papinoj kruni Vicarivs Filii Dei, Zamjenik Sina Božjega. Čini se da bi ova titula pridodana Papi bila nelegitimna. On nije zamjenski Sin Božji; on nije Kristov namjesnik; i stoga se svaka naznaka da je on zamjena ili predstavnik Krista u vladajućoj moći čini velikim bogohuljenjem. Ne zato što Papa i Katolici shvaćaju da hule. Pretpostavljam da su potpuno sigurni da je to sve vrlo istinito za njega, ali po našem razumijevanju, to je neistina i on je u lažnom položaju — uistinu je anti-Krist, ili lažni Krist, kako bi to Biblija izrazila." (Q37)

Broj 666 "Najvjerojatnije ime koje smo ikada vidjeli predloženo kao ono koje sadrži broj zvijeri, jest titula koju papa primjenjuje na sebe, i dopušta drugima da je na njega primijene. Ta je titula ova: Vicarius Filii Dei, 'Namjesnik Sina Božjega'. Izuzimanjem slova iz ove titule koja su Latini koristili kao brojeve, i dajući im njihovu numeričku vrijednost, dobivamo točno 666. Tako imamo — V,5; I,1; C,100 (a i r se ne koriste kao brojevi); I,1; U (prije isto što i V),5; (s i f se ne koriste kao brojevi); I,1; L,50; I,1; I,1; D,500; (e se ne koristi kao broj); I,1. Zbrajanjem ovih brojeva dobivamo točno 666." (Misli o Danielu i Otkrivenju — Uriah Smith, str. 580)

OTKRIVENJE 14. POGLAVLJE

14:1-3 — "I pogledah, i gle, Janje stajaše na gori Sionu, i s njim sto četrdeset i četiri tisuće, koji su imali ime Oca njegova napisano na svojim čelima. I začuh glas s neba kao glas mnogih voda, i kao glas groma velikoga: i začuh glas harfista kako sviraju u svoje harfe: I pjevali su kao novu pjesmu pred prijestoljem, i pred četiri bića, i starješinama: i nitko nije mogao naučiti tu pjesmu osim onih sto četrdeset i četiri tisuće, koji su otkupljeni sa zemlje."

Ovaj se navod, naravno, odnosi na Krista Isusa — Janje Božje (Ivan 1:29, 36), i na 144.000 izabranih svetaca (Otkr. 7:4) koji slijede Janje "kamo god ono pođe." (Otkr. 14:4) Uočite pažljivo da, umjesto da budu označeni na svojim čelima imenom i brojem Zvijeri (Otkr. 13:16, 17), ovi imaju Očevo ime zapisano na svojim čelima... Kao Otkupljenici među ljudima i "prvine" Bogu i Janjetu, oni ga slijede ravno u njegovu i svoju slavu!

144.000 — Vjerni "Klasa vjernih prikazana nam je u Otkr. 7:3, 4; 14:1-5. To su oni 144.000 koji imaju Očevo ime na svojim čelima. Oni pjevaju novu pjesmu, koju nitko ne može pjevati osim tih 144.000. Oh, kako čeznemo da budemo među njima! Ne možemo si priuštiti biti nigdje drugdje. Ishod je u potpunosti u našim rukama, hoćemo li uspjeti ili ne, nakon što nam je Bog dao svog svetog Duha. Bit će to naša vlastita krivnja ako promašimo kraljevstvo. Neće se moći pripisati krivnja Gospodinu; jer se on pobrinuo za naše neprestano čišćenje iz dana u dan; a njegova milostiva providnost koja nas štiti stalno je oko nas, ako smo puni pouzdanja i poslušni u skladu sa svojim najboljim sposobnostima." (R5924:5)

"Oni su prikazani kako stoje s Janjetom na gori Sionu i pjevaju pjesmu koju nitko osim njih samih ne bi mogao naučiti pjevati. (Otkr. 14:1-3) Opet, oni su prikazani kako su s Janjetom, stojeći na staklenom moru. (Otkr. 15:2, 3) Tako se na razne načine čini da ova skupina predstavlja one same izabrane, svetu nekolicinu, malo stado, kojemu će biti Očevo dobro zadovoljstvo dati Tisućgodišnje Kraljevstvo, kao

sunasljednicima sa svojim Gospodinom i Otkupiteljem." (R5231:5)

"Simbol toga da imaju ime zapisano na čelu, vjerujemo, oslikava nešto... određeno... Dok opisuje nešto što karakterizira cijelu klasu 'izabranih' kroz cijelo Doba, čini se da se to posebnije odnosi na one koji žive u razdoblju kada je kip zvijeri u potpunosti razvijen i djeluje. Čini se da se to odnosi na neki vanjski znak po kojemu će se ovi razlikovati od svih ostalih koji ispovijedaju Kristovo ime, nešto po čemu će biti uočljivi, čak i svijetu općenito." (Otkrivenje Isusa Krista — Streeter, sv. 2, str. 138)

Njihovo je svjedočanstvo Ivanu bilo poput "glasa s neba" i "glasa mnogih voda." Ipak, samo su ovi od čitavog svijeta čovječanstva mogli pjevati ovu "pjesmu otkupljenja." Glazbu za ovu pjesmu napisao je na nebu sam Otac; stoga se pjesma naziva "Pjesma Mojsija i Janjeta" (Otkr. 15:3); i tako je to svjedočanstvo izabranih, riječju i životom, poput "glasa s neba." To što je kao "glas mnogih voda" ukazuje na činjenicu da su oni koji je pjevaju iz mnogih naroda, rodova i jezika. To što je zvučala kao "grom veliki" označava da ona izaziva kontroverze u pogledu Riječi Istine. Ipak, Ivanu je to bio "glas harfista kako sviraju u svoje harfe." To jest, harfisti (posvećeni i izabrani sveci), dobro poznajući svoje instrumente, pjevali su dok su prebirali po svojim harfama (Riječ Božja); a sklad njihovih dobro ugođenih instrumenata zajedno s njihovim glasovima bio je tako vrlo sladak da je Ivan mogao čuti njegove kadence iznad huka "groma."

"Cjelokupno božansko svjedočanstvo mora biti u skladu, bilo da ga priopćava Zakon, proroci, Gospodin ili apostoli. Njihov potpuni sklad dokaz je njihovog božanskog nadahnuća. I, hvala Bogu, mi pronalazimo da takav sklad postoji, tako da Pisma Starog i Novog zavjeta sačinjavaju ono što sam Gospodin naziva 'harfom Božjom'. (Otkr. 15:2) A razna svjedočanstva Zakona i proroka pojedine su žice te harfe, koja kad je ugođena svetim Duhom koji prebiva u našim srcima, i kada po njoj prebiru prsti posvećenih slugu i tražitelja božanske istine, donosi najzanosnije melodije koje su ikad pale na smrtne uši. Hvalite Gospodina za izuzetnu melodiju blagoslovljene 'pjesme Mojsija i Janjeta', koju učimo kroz svjedočanstvo njegovih svetih apostola i proroka, od kojih je Gospodin Isus poglavar!" (F235)

Ovi "harfisti" (a oni su i pjevači) pjevali su svoju novu pjesmu "kao pred prijestoljem... i četiri bića, i starješinama," to jest u čast, slavu i hvalu Oca, i Sina, uvažavajući Pravdu, Mudrost, Ljubav i Moć, otkrivene u proročanskim iskazima i njihovom ispunjenju. I, kako je već sugerirano, "nitko nije mogao naučiti tu pjesmu, osim sto četrdeset i četiri tisuće, koji su otkupljeni sa zemlje!"

No ipak, čak i sada, oni od ovih svetaca koji žive na kraju ovog Evanđeoskog doba, imaju privilegiju svirati na Harfi Božjoj, i pjevati, kao što nitko prije njih nije mogao:

Pjesma Mojsija i Janjeta (Hymns of Dawn, 79) Jesi li čuo novu pjesmu, Tu pjesmu najljepšu na svijetu, Pjesmu koju sveci sad pjevaju, Kako stara harfa Mojsijeva, I slatka frula Ivanova Skladnom melodijom odjekuju?

To je pjesma Janjeta, Koju je Mojsije nekad prorekao, U simbolima i predodžbama zakona Božjega; Kako zora dana Otkriva svoje simbole, Mi vidimo što prije vidjeli nismo.

O! kakve li vizije slave Otvaraju se oku vjere, Slave koju će svi uskoro vidjeti; Jer veliki Kralj Slave Sve će učiniti novo, I o! kakvog li će radovanja biti.

Ugodite svoje glasove, o sveci, Za ovaj slavni napjev, I zemlja će melodijom odjekivati; Neka velika 'harfa Božja' Glasno razvija pripjev, Jer prinose hvale svi mogu donijeti.

Božja Riječ je ta harfa, Koja je dugo bila bez žica, I ljudi su čuli samo neskladne note; Sada kad su njezine žice ugođene Od Mojsija do Ivana, Kako veličanstveno slatka melodija lebdi.

Ona će lebdjeti nad svijetom U zanosnom napjevu, O slavi i miru i dobroj volji, I svi će tada čuti I moći će se pridružiti pripjevu I radost će ispuniti srca sviju.

144.000 stoje s Janjetom na gori Sionu Ovo je, naravno, onako kako ih Bog vidi, u dovršenoj slici, kako stvarno stoje s Janjetom, kao proslavljena Crkva, na gori Sionu! Međutim, to je slično slici koju nam Jahve daje o proslavljenom "svećeniku" u Levitskom zakoniku 8, odjevenom u haljine slave i ljepote prije nego što je uopće prinio žrtvu na žrtveniku za žrtve paljenice (Vidi T38); jer kako Otkrivenje ide dalje, vidimo istu klasu u Otkrivenju 15:1-3, kako pjeva "pjesmu Mojsija i Janjeta" dok još stoji na staklenom moru — pomiješanom s vatrom! Komentirajući ovo potonje, brat Russell je rekao: "Ovi pobjednici pjevaju pjesmu. Pjesma simbolizira prekrasan i skladan izričaj. To je pjesma Mojsija i Janjeta. Odnosno, pjesma, ili propovijedanje ovih pobjednika u savršenom je skladu sa Zakonom i Evanđeljem. To je ono isto što je Isus ('Janje') naučavao, i ono što je Mojsije naučavao u Zakonu i tipovima (predodžbama). Ne samo da opis pobjednika ukazuje na to da su oni samo mali fragment nominalne Crkve, već nas i riječi pjesme uče tome — da je klasa koja naviješta ove stvari malobrojna." (R497:3)

144.000 na gori Sionu To su oni na koje misli prorok Obadija kada kaže: "... spasitelji će uzaći na goru Sion suditi gori Ezavljevoj; i kraljevstvo će biti GOSPODNJE." (Obad. 21) Da, "spasitelji" će uzaći na goru Sion... Janje će biti Otkupitelj (jer on je odnio "grijeh svijeta" — Ivan 1:29); ali s njim će biti 144.000 "spasitelja" koji su posvetili sve svoje (bili "kršteni za mrtve." — 1. Kor. 15:29) "... u smrt s Kristom, kršteni za mrtve, s ciljem da bismo se kasnije mogli pridružiti njemu kao Životvorcu svijeta — Sjemenu Abrahamovu." (F456)

144.000 = "Muško dijete" iz Iza. 66 Iza. 66:7 — "Prije nego što je osjetila trudove, rodila je; prije nego joj je došla bol, rodila je muško dijete." Ovih 144.000 (iz Otkr. 7:3, 4) su dionici Prvog uskrsnuća nad kojima Druga smrt neće imati vlasti. (Otkr. 2:11; 20:6) Oni su to "muško dijete" rođeno od Siona (nominalnog Kršćanstva) prije njezinih trudova.

"Simbolični porođajni trudovi u gornjem proročanstvu odnose se na veliko vrijeme nevolje — nevolju koja će snaći nominalnu Evanđeosku crkvu, veliki 'Babilon', iz kojeg će neki biti smatrani dostojnima da umaknu. (Luka 21:36) ... "Trudovi koji dolaze bit će na nominalnom Sionu — 'Kršćanstvu', 'Babilonu'; i to će biti velika i bolna muka — 'vrijeme nevolje kakve nije bilo otkako je naroda'. Ali čudesna stvar koju Prorok ovdje mora zabilježiti jest da će se iz Siona roditi muško dijete prije nego što ti trudovi nastupe. Ovo je upečatljivo pozivanje na činjenicu, drugdje jasno naučavanu, da će zrela pšenica Evanđeoske crkve biti odvojena od kukolja, da će biti uzdignuta i proslavljena prije nego što goruća, proždiruća nevolja dođe na ovaj potonji. Ovo muško dijete je, dakle, malo stado — pravi Sion prema Božjoj procjeni, tijelo Kristovo; kako je pisano: 'Izaći će iz Siona (nominalne Evanđeoske crkve) Izbavitelj (Krist, Glava i tijelo), i odvratit će bezbožnost od Jakova (tjelesnog Izraela ili Siona).' (Rim. 11:26) "Ovo je muško dijete koje će

blagosloviti sve obitelji na zemlji. (Post. 28:14; Gal. 3:16, 29) Rođenje muškog djeteta je prvo uskrsnuće. Takvi su sada začeti od Boga Riječju istine i oživljeni svetim duhom (Jak. 1:18; Efež. 2:1; Rim. 8:11), a u svoje vrijeme — prije trudova — bit će rođeni u slavnom Kristovu obličju. Rođenje ovog muškog djeteta započelo je prije više od osamnaest stotina godina uskrsnućem Krista Isusa. Ondje se pojavila glava ovog tijela Kristova; i jednako sigurno kao što je rođena Glava, tako će zasigurno izaći i tijelo. 'Zar ću ja dovesti do poroda, a ne dati da se rodi? govori Gospodin: zar ću ja dati da se rodi, a zatvoriti utrobu? govori Bog tvoj.' (Iza. 66:9) Ah, ne: 'muško dijete,' čitav Krist, veliki Izbavitelj, izaći će. "Ipak 'tko je čuo takvo što? tko je vidio takve stvari?' jer ne samo da će tijelo Kristovo, pravi pobjednički Sion, 'sveti narod, izabrani puk', biti izbavljeno iz nominalnog Siona, prije trudova; nego kada ona osjeti trudove, rodit će se velika četa druge djece. Ovo je velika četa (veliko mnoštvo) opisana u Otkrivenju kako izlazi iz velike nevolje, opravši svoje haljine i ubijelivši ih u krvi Janjetovoj. (Otkr. 7:14) Kristovo tijelo, muško dijete rođeno prije trudova, sastojat će se od onih koji su čuli i poslušali poziv: 'Izađite iz nje, moj narode,' itd. (Otkr. 18:4) i koji su smatrani dostojnima imati udjela u prvom uskrsnuću; dok će mnoga djeca rođena kroz veliku nevolju biti oni vjernici u nominalnom Sionu, Babilonu, koji su dopustili da postanu u određenoj mjeri opijeni duhom Babilona, duhom svijeta, i koji, stoga, nisu brzi u razlučivanju i spremni poslušati Gospodinov glas u ovo vrijeme žetve, te, posljedično tome, ne uspijevaju shvatiti djelo razdvajanja koje srp prisutne istine ostvaruje, smatrajući one Božje sluge koji njime vitlaju neprijateljima, i time im se suprotstavljajući kao i Gospodinu kojemu oni služe." (R1648:1; 1649:2)

OTKRIVENJE 14. POGLAVLJE

14:1-3 — "I pogledah, i gle, Janje stajaše na gori Sionu, i s njim sto četrdeset i četiri tisuće, koji su imali ime Oca njegova napisano na svojim čelima. I začuh glas s neba kao glas mnogih voda, i kao glas groma velikoga: i začuh glas harfista kako sviraju u svoje harfe: I pjevali su kao novu pjesmu pred prijestoljem, i pred četiri bića, i starješinama: i nitko nije mogao naučiti tu pjesmu osim onih sto četrdeset i četiri tisuće, koji su otkupljeni sa zemlje."

Ovaj se navod, naravno, odnosi na Krista Isusa — Janje Božje (Ivan 1:29, 36), i na 144.000 izabranih svetaca (Otkr. 7:4) koji slijede Janje "kamo god ono pođe." (Otkr. 14:4) Uočite pažljivo da, umjesto da budu označeni na svojim čelima imenom i brojem Zvijeri (Otkr. 13:16, 17), ovi imaju Očevo ime zapisano na svojim čelima... Kao Otkupljenici među ljudima i "prvine" Bogu i Janjetu, oni ga slijede ravno u njegovu i svoju slavu!

144.000 — Vjerni "Klasa vjernih prikazana nam je u Otkr. 7:3, 4; 14:1-5. To su oni 144.000 koji imaju Očevo ime na svojim čelima. Oni pjevaju novu pjesmu, koju nitko ne može pjevati osim tih 144.000. Oh, kako čeznemo da budemo među njima! Ne možemo si priuštiti biti nigdje drugdje. Ishod je u potpunosti u našim rukama, hoćemo li uspjeti ili ne, nakon što nam je Bog dao svog svetog Duha. Bit će to naša vlastita krivnja ako promašimo kraljevstvo. Neće se moći pripisati krivnja Gospodinu; jer se on pobrinuo za naše neprestano čišćenje iz dana u dan; a njegova milostiva providnost koja nas štiti stalno je oko nas, ako smo puni pouzdanja i poslušni u skladu sa svojim najboljim sposobnostima." (R5924:5)

"Oni su prikazani kako stoje s Janjetom na gori Sionu i pjevaju pjesmu koju nitko osim njih samih ne bi mogao naučiti pjevati. (Otkr. 14:1-3) Opet, oni su prikazani kako su s Janjetom, stojeći na staklenom moru. (Otkr. 15:2, 3) Tako se na razne načine čini da ova skupina predstavlja one same izabrane, svetu nekolicinu, malo stado, kojemu će biti Očevo dobro zadovoljstvo dati Tisućgodišnje Kraljevstvo, kao sunasljednicima sa svojim Gospodinom i Otkupiteljem." (R5231:5)

"Simbol toga da imaju ime zapisano na čelu, vjerujemo, oslikava nešto... određeno... Dok opisuje nešto što karakterizira cijelu klasu 'izabranih' kroz cijelo Doba, čini se da se to posebnije odnosi na one koji žive u razdoblju kada je kip zvijeri u potpunosti razvijen i djeluje. Čini se da se to odnosi na neki vanjski znak po kojemu će se ovi razlikovati od svih ostalih koji ispovijedaju Kristovo ime, nešto po čemu će biti uočljivi, čak i svijetu općenito." (Otkrivenje Isusa Krista — Streeter, sv. 2, str. 138)

Njihovo je svjedočanstvo Ivanu bilo poput "glasa s neba" i "glasa mnogih voda." Ipak, samo su ovi od čitavog svijeta čovječanstva mogli pjevati ovu "pjesmu otkupljenja." Glazbu za ovu pjesmu napisao je na nebu sam Otac; stoga se pjesma naziva "Pjesma Mojsija i Janjeta" (Otkr. 15:3); i tako je to svjedočanstvo izabranih, riječju i životom, poput "glasa s neba." To što je kao "glas mnogih voda" ukazuje na činjenicu da su oni koji je pjevaju iz mnogih naroda, rodova i jezika. To što je zvučala kao "grom veliki" označava da ona izaziva kontroverze u pogledu Riječi Istine. Ipak, Ivanu je to bio "glas harfista kako sviraju u svoje harfe." To jest, harfisti (posvećeni i izabrani sveci), dobro poznajući svoje instrumente, pjevali su dok su prebirali po svojim harfama (Riječ Božja); a sklad njihovih dobro ugođenih instrumenata zajedno s njihovim glasovima bio je tako vrlo sladak da je Ivan mogao čuti njegove kadence iznad huka "groma."

"Cjelokupno božansko svjedočanstvo mora biti u skladu, bilo da ga priopćava Zakon, proroci, Gospodin ili apostoli. Njihov potpuni sklad dokaz je njihovog božanskog nadahnuća. I, hvala Bogu, mi pronalazimo da takav sklad postoji, tako da Pisma Starog i Novog zavjeta sačinjavaju ono što sam Gospodin naziva 'harfom Božjom'. (Otkr. 15:2) A razna svjedočanstva Zakona i proroka pojedine su žice te harfe, koja kad je ugođena svetim Duhom koji prebiva u našim srcima, i kada po njoj prebiru prsti posvećenih slugu i tražitelja božanske istine, donosi najzanosnije melodije koje su ikad pale na smrtne uši. Hvalite Gospodina za izuzetnu melodiju blagoslovljene 'pjesme Mojsija i Janjeta', koju učimo kroz svjedočanstvo njegovih svetih apostola i proroka, od kojih je Gospodin Isus poglavar!" (F235)

Ovi "harfisti" (a oni su i pjevači) pjevali su svoju novu pjesmu "kao pred prijestoljem... i četiri bića, i starješinama," to jest u čast, slavu i hvalu Oca, i Sina, uvažavajući Pravdu, Mudrost, Ljubav i Moć, otkrivene u proročanskim iskazima i njihovom ispunjenju. I, kako je već sugerirano, "nitko nije mogao naučiti tu pjesmu, osim sto četrdeset i četiri tisuće, koji su otkupljeni sa zemlje!"

No ipak, čak i sada, oni od ovih svetaca koji žive na kraju ovog Evanđeoskog doba, imaju privilegiju svirati na Harfi Božjoj, i pjevati, kao što nitko prije njih nije mogao:

Pjesma Mojsija i Janjeta (Hymns of Dawn, 79) Jesi li čuo novu pjesmu, Tu pjesmu najljepšu na svijetu, Pjesmu koju sveci sad pjevaju, Kako stara harfa Mojsijeva, I slatka frula Ivanova Skladnom melodijom odjekuju?

To je pjesma Janjeta, Koju je Mojsije nekad prorekao, U simbolima i predodžbama zakona Božjega; Kako zora dana Otkriva svoje simbole, Mi vidimo što prije vidjeli nismo.

O! kakve li vizije slave Otvaraju se oku vjere, Slave koju će svi uskoro vidjeti; Jer veliki Kralj Slave Sve će učiniti novo, I o! kakvog li će radovanja biti.

Ugodite svoje glasove, o sveci, Za ovaj slavni napjev, I zemlja će melodijom odjekivati; Neka velika 'harfa Božja' Glasno razvija pripjev, Jer prinose hvale svi mogu donijeti.

Božja Riječ je ta harfa, Koja je dugo bila bez žica, I ljudi su čuli samo neskladne note; Sada kad su njezine žice ugođene Od Mojsija do Ivana, Kako veličanstveno slatka melodija lebdi.

Ona će lebdjeti nad svijetom U zanosnom napjevu, O slavi i miru i dobroj volji, I svi će tada čuti I moći će se pridružiti pripjevu I radost će ispuniti srca sviju.

144.000 stoje s Janjetom na gori Sionu Ovo je, naravno, onako kako ih Bog vidi, u dovršenoj slici, kako stvarno stoje s Janjetom, kao proslavljena Crkva, na gori Sionu! Međutim, to je slično slici koju nam Jahve daje o proslavljenom "svećeniku" u Levitskom zakoniku 8, odjevenom u haljine slave i ljepote prije nego što je uopće prinio žrtvu na žrtveniku za žrtve paljenice (Vidi T38); jer kako Otkrivenje ide dalje, vidimo istu klasu u Otkrivenju 15:1-3, kako pjeva "pjesmu Mojsija i Janjeta" dok još stoji na staklenom moru — pomiješanom s vatrom! Komentirajući ovo potonje, brat Russell je rekao: "Ovi pobjednici pjevaju pjesmu. Pjesma simbolizira prekrasan i skladan izričaj. To je pjesma Mojsija i Janjeta. Odnosno, pjesma, ili propovijedanje ovih pobjednika u savršenom je skladu sa Zakonom i Evanđeljem. To je ono isto što je Isus ('Janje') naučavao, i ono što je Mojsije naučavao u Zakonu i tipovima (predodžbama). Ne samo da opis pobjednika ukazuje na to da su oni samo mali fragment nominalne Crkve, već nas i riječi pjesme uče tome — da je klasa koja naviješta ove stvari malobrojna." (R497:3)

144.000 na gori Sionu To su oni na koje misli prorok Obadija kada kaže: "... spasitelji će uzaći na goru Sion suditi gori Ezavljevoj; i kraljevstvo će biti GOSPODNJE." (Obad. 21) Da, "spasitelji" će uzaći na goru Sion... Janje će biti Otkupitelj (jer on je odnio "grijeh svijeta" — Ivan 1:29); ali s njim će biti 144.000 "spasitelja" koji su posvetili sve svoje (bili "kršteni za mrtve." — 1. Kor. 15:29) "... u smrt s Kristom, kršteni za mrtve, s ciljem da bismo se kasnije mogli pridružiti njemu kao Životvorcu svijeta — Sjemenu Abrahamovu." (F456)

144.000 = "Muško dijete" iz Iza. 66 Iza. 66:7 — "Prije nego što je osjetila trudove, rodila je; prije nego joj je došla bol, rodila je muško dijete." Ovih 144.000 (iz Otkr. 7:3, 4) su dionici Prvog uskrsnuća nad kojima Druga smrt neće imati vlasti. (Otkr. 2:11; 20:6) Oni su to "muško dijete" rođeno od Siona (nominalnog Kršćanstva) prije njezinih trudova.

"Simbolični porođajni trudovi u gornjem proročanstvu odnose se na veliko vrijeme nevolje — nevolju koja će snaći nominalnu Evanđeosku crkvu, veliki 'Babilon', iz kojeg će neki biti smatrani dostojnima da umaknu. (Luka 21:36) ... "Trudovi koji dolaze bit će na nominalnom Sionu — 'Kršćanstvu', 'Babilonu'; i to će biti velika i bolna muka — 'vrijeme nevolje kakve nije bilo otkako je naroda'. Ali čudesna stvar koju Prorok ovdje mora zabilježiti jest da će se iz Siona roditi muško dijete prije nego što ti trudovi nastupe. Ovo je upečatljivo pozivanje na činjenicu, drugdje jasno naučavanu, da će zrela pšenica Evanđeoske crkve biti odvojena od kukolja, da će biti uzdignuta i proslavljena prije nego što goruća, proždiruća nevolja dođe na ovaj potonji. Ovo muško dijete je, dakle, malo stado — pravi Sion prema Božjoj procjeni, tijelo Kristovo; kako je pisano: 'Izaći će iz Siona (nominalne Evanđeoske crkve) Izbavitelj (Krist, Glava i tijelo), i odvratit će bezbožnost od Jakova (tjelesnog Izraela ili Siona).' (Rim. 11:26) "Ovo je muško dijete koje će blagosloviti sve obitelji na zemlji. (Post. 28:14; Gal. 3:16, 29) Rođenje muškog djeteta je prvo uskrsnuće. Takvi su sada začeti od Boga Riječju istine i oživljeni svetim duhom (Jak. 1:18; Efež. 2:1; Rim. 8:11), a u svoje vrijeme — prije trudova — bit će rođeni u slavnom Kristovu obličju. Rođenje ovog muškog djeteta započelo je prije više od osamnaest stotina godina uskrsnućem Krista Isusa. Ondje se pojavila glava ovog tijela Kristova; i jednako sigurno kao što je rođena Glava, tako će zasigurno izaći i tijelo. 'Zar ću ja dovesti do poroda, a ne dati da se rodi? govori Gospodin: zar ću ja dati da se rodi, a zatvoriti utrobu? govori Bog tvoj.' (Iza. 66:9) Ah, ne: 'muško dijete,' čitav Krist, veliki Izbavitelj, izaći će. "Ipak 'tko je čuo takvo što? tko je vidio takve stvari?' jer ne samo da će tijelo Kristovo, pravi pobjednički Sion, 'sveti narod, izabrani puk', biti izbavljeno iz nominalnog Siona, prije trudova; nego kada ona osjeti trudove, rodit će se velika četa druge djece. Ovo je velika četa (veliko mnoštvo) opisana u Otkrivenju kako izlazi iz velike nevolje, opravši svoje haljine i ubijelivši ih u krvi Janjetovoj. (Otkr. 7:14) Kristovo tijelo, muško dijete rođeno prije trudova, sastojat će se od onih koji su čuli i poslušali poziv: 'Izađite iz nje, moj narode,' itd. (Otkr. 18:4) i koji su smatrani dostojnima imati udjela u prvom uskrsnuću; dok će mnoga djeca rođena kroz veliku nevolju biti oni vjernici u nominalnom Sionu, Babilonu, koji su dopustili da postanu u određenoj mjeri opijeni duhom Babilona, duhom svijeta, i koji, stoga, nisu brzi u razlučivanju i spremni poslušati Gospodinov glas u ovo vrijeme žetve, te, posljedično tome, ne uspijevaju shvatiti djelo razdvajanja koje srp prisutne istine ostvaruje, smatrajući one Božje sluge koji njime vitlaju neprijateljima, i time im se suprotstavljajući kao i Gospodinu kojemu oni služe." (R1648:1; 1649:2)

14:4, 5 — "To su oni koji se ne okaljaše sa ženama; jer su djevice. To su oni koji slijede Janje kamo god ono pođe. Oni su otkupljeni od ljudi kao prvine Bogu i Janjetu. I u ustima se njihovim ne nađe prijevara: jer su bez mane pred prijestoljem Božjim."

U Svetom pismu, žena se često koristi da simbolizira Crkvu kao buduću nevjestu, čistu djevicu, zaručenu za Krista Isusa (2. Kor. 11:2), ali žena se također koristi za simboliziranje nevjerne Crkve, koja čini blud s kraljevima zemaljskim — Bludnice; a također i njezinih "kćeri". (Otkr. 17:1-5) Poistovjećivanje s potonjom ukazuje na okaljanost (onečišćenje). "Harfisti" (istinski Božji sveci) koji sviraju na svojim "instrumentima" i pjevaju nebesku glazbu, nisu tako okaljani, jer oni neprestano gledaju na Isusa i slijede ga, kao Janje Božje, "kamo god ono pođe"; oni su "otkupljeni od ljudi" — "prvine" Bogu i Janjetu.

"... žena je uvijek simbol korišten za crkvu odvojenu od svoje glave i gospodina. Prava Crkva simbolizirana je 'čistom djevicom', dok se otpadnička crkva, koja je otpala od prvobitne čistoće i vjernosti Gospodinu, simbolično naziva 'bludnicom'." (B277)

"Blagoslovljeni su oni čije oči mogu vidjeti da je Isus doista bio 'Janje Božje koje odnosi grijeh svijeta'; da će se poništenje grijeha svijeta ostvariti plaćanjem čovjekove kazne, primjenom Isusove žrtvene zasluge u svoje vrijeme za grijehe cijelog čovječanstva. Do sada je samo crkva primila od

zasluge Isusove smrti. Veliku milost imaju oni koji mogu vidjeti da, kao što je cijeli svijet izgubio božansku naklonost i došao pod božansku smrtnu presudu, sa svojim popratnim pojavama tuge i boli, tako je bilo neophodno da se zadovolji pravda prije nego što ova presuda, ili uzrok, može biti uklonjena; i da je stoga, kao što apostol izjavljuje, 'Krist umro za naše grijehe' — 'Pravednik za nepravedne', kako bi nas doveo k Bogu. Tako je otvorio novi put — put u vječni život.

"Pisma nazivaju Crkvu Kristovu, 'crkvom prvenaca', 'nekom vrstom prvina Bogu od njegovih stvorenja', 'prvinama Bogu i Janjetu'. (Heb. 12:23; Jak. 1:18; Otkr. 14:4) Ovi izrazi impliciraju da će u konačnici biti i drugih iz Božje obitelji koji će biti rođeni kasnije; oni impliciraju kasnije plodove." (R5869:6; 5870:1)

Ti isti sveci Božji su čisti i bez lukavstva — poput male djece, tj. djetinjeg duha, krotki, ponizni i poučljivi. I jako paze da iz njihovih usta ne izađe nijedna riječ, osim one koja je namijenjena izgradnji i poučavanju braće. (Efež. 4:29) To je stanje ili položaj koji postižu prije nego što budu proslavljeni da sjednu na prijestolje nebesa. Njihova su srca ispravna, i Bog, pred čijim prijestoljem imaju status (položaj), smatra ih onima bez prijevare i besprijekornima. (Br. 23:21)

14:6, 7 — "I vidio sam drugog anđela kako leti posred neba, imajući vječno evanđelje da ga propovijeda onima koji žive na zemlji, i svakom narodu, i rodu, i jeziku, i puku, govoreći snažnim glasom: Bojte se Boga, i dajte mu slavu; jer došao je čas suda njegova: i poklonite se onome koji je stvorio nebo, i zemlju, i more, i izvore vodenih."

Za Ivana se scena sada mijenja. On vidi drugog anđela kako leti posred neba, imajući vječno evanđelje da ga propovijeda svim narodima. Ovaj "drugi anđeo", kao i neki koji su mu prethodili, predstavlja činjenicu da su vrijeme i okolnosti bili upravo prikladni za širenje ovog Evanđelja svim ljudima. Iako je to Evanđelje Bog već dao nekim od drevnih (ljudi) koji su imali potrebnu vjeru, npr. Abrahamu (Gal. 3:8); ova je milost bila ograničena na tjelesno "sjeme" Abrahamovo, židovsku naciju, Izrael, sve do vremena kada je završilo njihovih "sedamdeset tjedana" posebne naklonosti (Dan. 9:24 — u izvoru piše 10:24). Tada su, u poslušnosti Isusovoj objavi, njegovi učenici počeli nositi upravo to Evanđelje po cijelom svijetu "za svjedočanstvo". (Usporedi Mat. 24:14 s Mat. 28:19) Svrha toga bila je pozivanje pravog "sjemena" blagoslova; niti je to uključivalo neposredni sud svijeta čovječanstva. Ovo posebno svjedočanstvo, u određenom je smislu počelo na kraju Izraelovog sedamdesetog "tjedna" — to jest, u proljeće 36. g. n. e. Ali ovo propovijedanje nije ono na koje se ovdje misli (Otkr. 14:6), jer, neka se primijeti, ovo potonje je identificirano s "časom suda" svijetu (Otkr. 14:7) — koji počinje na kraju Evanđeoskog doba, i obuhvaća cijeli Milenij!

Istina je da je dio ovog propovijedanja svijetu čovječanstva započeo u Žetvi Evanđeoskog doba, preko nekih "članova stopala" koji su još uvijek boravili u tijelu; pa ipak, to propovijedanje je još specifičnije služba proslavljenog Krista, tijekom cijelog Tisućgodišnjeg doba.

"... mi pronalazimo da je poruka koju nam je Bog poslao, propovijedajući mir i život kroz krv križa svakome tko vjeruje, doista središnja radosna vijest. A budući da će se u svoje vrijeme posvjedočiti svima, vidimo kako će to biti radosna vijest 'za sve ljude.' To je to 'vječno evanđelje (radosna vijest)', spomenuto u simbolu iz Otkr. 14:6. Ono se već sada oglašava i mora tijekom Tisućgodišnjeg doba, koje sada sviće, doprijeti do svakog naroda i plemena i jezika i puka." (R924:3)

"Kristova sudačka stolica ne nastaje dok ne započne njegova tisućgodišnja vladavina; a dan krisis ili krises ne počinje dok mrtvi ne izađu iz svojih grobova, a Krist ne sjedne na svoje vlastito prijestolje. (Ivan 5:29; Otkr. 14:7)" (R2425:3-6[1]) [1] Citat iz pisma M. L. McPhaila bratu Russellu, s očitim odobravanjem ovog potonjeg.

Za svijet čovječanstva, oslobođen iz velike zatvorske kuće smrti, ova će poruka — radosna vijest otkupljenja, tako glasno proglašavana (svi će je čuti) — biti sredstvo ulijevanja iskrenog poštovanja i obožavanja Jehove u njih, potičući ih također da slave i hvale Njega, Stvoritelja njihovih novih nebesa i nove zemlje "u kojima prebiva pravednost." (2. Petr. 3:13)

Kako vrijeme bude prolazilo, ovaj svijet čovječanstva postupno će naučiti čitati drugu Božju Knjigu — Knjigu Prirode; i tamo pronaći da su svi fizički fenomeni odraz većeg duhovnog zakona! Oni će "vidjeti" nove ljepote na nebesima, zemlji, moru i izvorima vodenim! I možda će, poput Davida iz davnina, i oni reći: "Nebesa objavljuju slavu Božju; i svod nebeski navješćuje djelo ruku njegovih; dan danu govori, a noć noći pokazuje znanje" (Ps. 19:1) ili "Kada gledam nebesa tvoja, djelo tvojih prstiju, mjesec i zvijezde, što si ih ti postavio; što je čovjek, da ga se spominješ, i sin čovječji, da ga pohodiš?" (Ps. 8:3, 4)

14:8 — "I drugi je anđeo slijedio, govoreći: Pade, pade Babilon, onaj veliki grad, jer je sve narode napojio vinom gnjeva svoga bluda."

Ovdje nam je rečeno o još jednom, drugom anđelu, koji slijedi prvog. Opet, značenje je da su vrijeme i okolnosti bili spremni za događaj koji će se sada zbiti — za proglašenje pada Babilona.

Kao što je već naznačeno, poruka prethodnog anđela počela se propovijedati na kraju Evanđeoskog doba, tijekom razdoblja Žetve. Objava drugog anđela, koja slijedi prvu, također je započela u istom razdoblju, ali kasnije.

"Mi... vidimo vrlo jasno da je nominalna crkva Evanđeoskog doba Babilon (zbrkano, mješovito stanje svjetovnog uma i mlakog kršćanstva), opisan u Otkr. 18:2, 4. 'Ispljuvavanje' (Otkr. 3:16), ili odbacivanje nominalne crkve kao organizacije 1878. godine... je datum pada Babilona... Od tada se osjećamo vođeni Duhom, kroz otkrivanje riječi istine, da u ime Gospodnje kažemo svoj pravoj djeci Božjoj u Babilonu: 'Izađite iz nje, moj narode, da ne budete dionici njezinih grijeha i da ne primite od njezinih pošasti.' (Otkr. 18:4) Čini se da se to predivno slaže s drugom porukom, 'Pade Babilon.' (Otkr. 14:8)" (R474:6)

Razlog naveden za "Babilonski" pad i odbacivanje: "jer je sve narode napojila vinom gnjeva svoga bluda." Blud, tj. nedopušteni odnos, ovdje znači svjetovnu povezanost! To je to "vino" kojim je ona "opila" sve nacije.

"Lažna učenja u vezi s karakterom i poslanjem Crkve, te tvrdnja da je došlo vrijeme za njezino uzdizanje i vladavinu (i posebno nakon velikog zamaha uspjeha koji je njezina svjetovna ambicija doživjela u vrijeme Konstantina, kada je tvrdila da je Kraljevstvo Božje uspostavljeno da vlada u moći i velikoj slavi), odvela su mnoge u Babilon, koji se nikada ne bi ujedinili s njom da je nastavila uskim putem žrtve. Ponos i ambicija doveli su do prisvajanja svjetovne moći od strane rane Crkve. Da bi se zadobila moć, bili su potrebni brojni pristaše i svjetovni utjecaj. A da bi se zadobili brojni pristaše, koje, pod tadašnjim (ranim) uvjetima, istina nikada ne bi privukla, iznesene su lažne doktrine, i konačno su zadobile

prevlast nad svim drugima; a čak su i istine koje su još uvijek bile zadržane bile unakažene i izobličene. Pristaše su došli, čak na stotine milijuna, a prava Crkva, pšenica, još uvijek samo 'malo stado', bila je skrivena među milijunima kukolja. Ovdje je, poput ovaca usred proždirućih vukova, pravo Kraljevstvo Božje u zametku pretrpjelo nasilje, a nasilnici su ga uzeli silom; i, poput svoga Gospodina čijim su stopama išli, bili su prezreni i odbačeni od ljudi, ljudi boli, vični patnjama." (C164)

"Čaša" "Otpadničke žene" "... postoji duhovna opijenost, duh zablude. Cijeli svijet je opijen tim duhom. Cijelo je Kršćanstvo opijeno vinom koje dolazi iz zlatne čaše spomenute u Otkrivenju, a koju je otpadnička žena pružila svima da piju. Čaša je ispunjena lažnim doktrinama. Ove lažne doktrine bile su njezina mješavina. Hvala Bogu! Opijenost njima prolazi, i mi smo u mogućnosti vidjeti jasnije nego ikad prije. Ali vidimo mnoge koji su još uvijek opijeni." (R5633:2)

14:9-11 — "I treći anđeo iđaše za njima govoreći snažnim glasom: Ako se tko klanja zvijeri i njezinu kipu, i primi njezin žig na svoje čelo, ili na ruku svoju, taj će piti od vina gnjeva Božjega, koje je natočeno nerazvodnjeno u čašu njegove srdžbe; i bit će mučen ognjem i sumporom pred svetim anđelima, i pred Janjetom. I dim muke njihove uzaći će u vijeke vjekova: i nemaju pokoja dan ni noć oni koji se klanjaju zvijeri i njezinu kipu, i tko god prima žig njezina imena."

Ovdje opet pojava trećeg anđela svjedoči o činjenici da su vrijeme i okolnosti sada bile najpovoljnije za objavu treće poruke. Treća poruka bila je upozorenje o tome kakva bi bila sudbina onih koji nisu obratili pozornost na drugu poruku, "Izađite iz nje, moj narode". Ako su oni doista duhovni Božji Izrael, ne samo da bi smatrali vjerovanja i doktrine nominalnog Kršćanstva prilično neugodnima, jer se ne "uklapaju", nego bi i zajedništvo unutar njegovih granica ostavljalo mnogo za poželjeti. Sama činjenica da je poruka broj tri slijedila poruku broj dva jamstvo je da će dio Gospodinovog naroda ostati u Babilonu nakon njegovog pada.

"Treća poruka (Otkr. 14:9-11) odnosila se na klanjatelje Zvijeri i njezina Kipa (Slike) te prikazivala nominalnu Crkvu u bojama kojima je Riječ Božja slika, ističući kako će svi oni koji ostanu u njoj, bilo u duhu ili imenu, u suprotnosti s Riječju Božjom, koja kaže: 'Izađite iz nje,' biti podvrgnuti mučenju i jadu sve dok budu obožavali vjerovanja i doktrine i organizacije ljudi, a sjećanje na tu muku (dim mučenja) nikada neće biti zaboravljeno." (R475:1)

Primijetit će se da je ovaj treći anđeo slijedio ostalu dvojicu u nizu, također tijekom žetve Evanđeoskog doba.

"Kao i s prethodne dvije, tako ni s ovom trećom porukom ispunjenje nije moglo biti točnije nego što jest. Sve tri... kao posebne poruke u smislu na koji se misli u predviđanju Otkrivatelja, sve su bile dane prije jeseni 1881. godine, a to je bilo vrijeme koje je odgovaralo kraju sedamdesetog tjedna Danielovog proročanstva." (R475:2)

Napomena: Moguće je da je sveti Duh upotrijebio vrlo rana izdanja Kule stražare da proglasi ove tri poruke (Otkr. 14:6-9; Vidi R475:2). Ovoliko je sigurno: poruke su ponovljene u kasnijim izdanjima Studija Svetog Pisma (izvorno poznatih kao Milenijska zora), u svescima 1–6!

14:12, 13 — "Ovdje je strpljivost svetih: ovdje su oni koji drže Božje zapovijedi, i vjeru Isusovu. I začuh glas s neba kako mi govori: Piši, Blaženi su mrtvi koji od sada umiru u Gospodinu: Da, govori Duh, da otpočinu od svojih trudova; a djela njihova idu za njima."

Prema biblijskoj kronologiji, usnuli su sveci bili uskrsnuti u proljeće 1878. Od tog vremena oni koji su ostali u tijelu strpljivo iščekuju svoju vlastitu "promjenu" u tren oka u slavu, čast i besmrtnost (1. Kor. 15:51-53); da, u strpljivosti su posjedovali svoje duše. (Luka 21:19)

Blaženstvo... Mrtvi... Umiru... Od sada "Kroz svjedočanstvo Riječi Božje mi razumijemo da je uskrsnuće počelo 1878.; ne da smo išta vidjeli prirodnim vidom očiju, nego smo očima našeg razumijevanja prepoznali da je došlo vrijeme za tu veliku transakciju, prvo uskrsnuće, što se tiče usnulih svetaca; i razumijemo da je tada počelo vrijeme koje spominje pisac Otkrivenja, kada je objavio: 'Blago onima koji od sada umiru u Gospodinu', označavajući određeno vrijeme, prije kojega ne bi bio blagoslov umrijeti, ali nakon kojega bi to bio blagoslov. 'Od sada: Da, govori Duh, da otpočinu od svojih trudova; a djela njihova idu za njima.' (Otkr. 14:13)

"To je određeno vrijeme došlo, vjerujemo, 1878. godine; tada nisu probuđeni samo apostoli, nego i svi vjerni u Kristu Isusu, svi usnuli udovi tijela Kristova. To je bio početak uskrsnuća tijela Kristova — Gospodin koji prvo sudi među svojim narodom, prije suđenja svijetu. Prorekao je da će kad dođe pozvati svoje vlastite sluge i obračunati s njima — ne sa svijetom — dajući nagradu onima iz svoje Crkve koji su otišli prije, dajući im dio u prvom uskrsnuću, a zatim poslije postupajući s nama, 'koji smo živi i ostajemo', kako bi svatko od nas, koji smo Gospodinov narod, u smrti mogao biti 'promijenjen u trenutku, u tren oka', tijekom oglašavanja posljednje trube — sedme." (R5566:5)

"To znači da će od vremena početka žetve ovog doba od strane okrunjenog žeteoca (proljeće 1878.), postojati prekrasan blagoslov koji prije nije bio moguć, nad opisanom određenom klasom. Od tog određenog datuma nadalje oni iz ove određene klase koji umru bit će favorizirani ili blagoslovljeni na način na koji nijedan od prethodnih članova te iste klase nije bio blagoslovljen; naime, u tome što njihova smrt neće prekinuti njihova djela, koja će se nastaviti i dalje, pri čemu će prestati samo trud i umor, a samo djelo će se nastaviti u mnogo slavnijim i povoljnijim uvjetima." (R2982:3)

Iako su mnoga njihova iskušenja bila rezultat promjena koje su se događale u svijetu kako je napredovalo veliko "vrijeme nevolje" (Mat. 24:21), najteža su iskušenja proizašla iz toga što sud počinje od "doma Božjega" (1. Petr. 4:17); i iz potresanja svega onoga što se može potresti (Heb. 12:27); ali su bili upozoreni da kada "bezakonje uzobiluje, ohladnjet će ljubav mnogih." (Mat. 24:12) I u tome leži strpljivost svetih, jer oni nastavljaju težiti prema nagradi svoga "visokog poziva Božjeg u Kristu Isusu" (Fil. 3:14), držeći zapovijedi svoga Gospodina i svoju vjeru usredotočenu na Krista Isusa.

"Budući da se, dakle, nalazimo u vremenu strpljivog čekanja naše 'promjene' opisane u 12. stihu... u jesen 1881. po prvi smo put uspjeli s razumijevanjem pročitati riječi, 'Blago mrtvima koji od sada umiru u Gospodinu.' Očito je da je blagoslov namijenjen članovima Krista koji sada žive.

"Ali, pitamo se, u kojem pogledu će smrt za nas sada biti blagoslov? Odgovaramo da sada nećemo spavati, nego ćemo odmah biti obučeni u naša nebeska (duhovna) tijela, bivajući promijenjeni u trenutku, odbacujući sve što je ljudsko i zemaljsko, i bivajući odjeveni u naše nebesko stanje. U Isusovom slučaju bila su to gotovo tri dana sna — svučenoga, nesvjesnoga, mrtvog stanja između vremena kada je zemaljsko tijelo predano i vremena kada je primljeno nebesko tijelo.

Pavao i drugi čekali su gotovo dvije tisuće godina 'svučeni' ili 'zaspali u Isusu', i to je jedan od glavnih razloga zašto je smrt bila nepoželjna čak i kršćanima. Mi ne želimo biti svučeni, pa makar i na trenutak, ali želimo biti odjeveni, ili pak da ta promjena bude trenutna. (1. Kor. 15:52)

"U tome se sastoji blagoslov onima iz tijela koji su sada uzeti. Smrt za ljudsko bit će istodobna s usavršavanjem božanske prirode, stoga će to biti blagoslovljena 'promjena.' Da, govori Duh, da otpočinu od svojih trudova; a djela njihova idu za njima.'

"Za klasu koja je tako 'blagoslovljena' neće biti prekida rada. Već su mrtvi svijetu i živi prema Bogu; njihovo je djelo u skladu s djelom kraljevstva koje se sada odvija, i oni samo stupaju na svoju višu razinu 'božanskog' savršenstva i moći, te tamo nastavljaju isto djelo. Prestaje samo napor (trud) svojstven smrtnom tijelu — krhkoj 'zemljanoj posudi'. Takva velika povlastica u tom pogledu nije bila dodijeljena nijednom od članova 'tijela' koji su nam prethodili. U Pavlovu je slučaju prilično razdoblje proteklo između patnji i slave. Kad je dobar boj izvojevao i trku završio, radovao se, ne promjeni u trenutku, nego snu iz kojeg će biti probuđen da primi svoju nagradu u kraljevstvu. Stoga on izražava svoju nadu: 'Od sada mi je pripravljen vijenac pravde, koji će mi Gospodin, pravedni sudac, dati u onaj dan.' (2. Tim. 4:8)" (R475:4)

14:14, 15 — "I pogledah, i gle, bijeli oblak, a na oblaku je sjedio netko sličan Sinu čovječjemu, imajući na glavi zlatnu krunu, a u ruci oštar srp. I izađe drugi anđeo iz hrama vičući snažnim glasom onome koji je sjedio na oblaku: Zamahni srpom svojim i žanji: jer došlo ti je vrijeme da žanješ; jer je žetva zemaljska sazrela."

Srp i Žetva "Srp sugerira vrijeme žetve i djelo žetve. U ovom slučaju nedvojbeno predstavlja ono što se općenito naziva Žetvenom Istinom. Zlatna kruna simbolizira Božansku prirodu i autoritet kraljevskog Žeteoca. Vizija opisuje na općenit način djelo sakupljanja zrelih plodova Evanđeoskog Doba — svetaca, koji trebaju biti ujedinjeni s Kristom kao Njegova Nevjesta. To je ukratko, ali vrlo sveobuhvatno opisano u simboličnim riječima: 'I onaj koji je sjedio na oblaku zamahnu svojim srpom na zemlju; i zemlja bi požnjevena.' (Otkr. 14:16)" (Otkrivenje Isusa Krista, Streeter — Vol. 2, str. 211)

14:16 — "I onaj koji je sjedio na oblaku baci srp svoj na zemlju; i zemlja bi požnjevena."

Ovo ukazuje na drugu Gospodinovu prisutnost; i da ga svijet čovječanstva ne može vidjeti, osim figurativno, u oblacima "vremena nevolje."

"Ljudi vide oblake i stoga ga vide kako dolazi u oblacima sa silom i velikom slavom (slavom moći i pravde), ali ga ne prepoznaju. Tek kada oblaci ispuste tuču i ugljevlje ognjeno (Ps. 18:12, 13) da sruše ljudski ponos, i sebičnost, i predrasude, i unište ih, oblaci će nestati i otkriti puno veličanstvo i slavu Kristove prisutnosti...

"'Evo, dolazi s oblacima' (Otkr. 1:7), i u svoje vrijeme 'svako će ga oko vidjeti (razabrati)', prepoznat će njegovu prisutnost, moć i autoritet." (B152)

Kao što je sugerirano, "oblaci" su u Svetom pismu često simboli "vremena nevolje"; a "oblaci nevolje su teški i mračni." (B152) Ovdje se, međutim, kaže da je oblak bijel. To očito još uvijek označava nevolju; ali budući da je oblak povezan s Gospodinovom prisutnošću (netko sličan Sinu čovječjemu, koji sjedi na njemu), to je znak da je nevolja popratna pojava uspostave njegovog kraljevstva pravednosti na zemlji!

"Ova žetva, kao i židovska, prvo treba biti vrijeme iskušavanja i prosijavanja nad Crkvom, a poslije toga vrijeme gnjeva ili izlijevanja 'sedam posljednjih pošasti' na svijet, uključujući nominalnu Crkvu. Židovska crkva bila je 'sjena' ili obrazac na tjelesnoj razini. Ono što je iskušalo tjelesni Izrael u žetvi njihovog doba bila je ISTINA koja im je tada bila predstavljena. Istina koja je tada bila aktualna (prisutna) bila je srp, i odvojila je 'prave Izraelce' od nominalne židovske crkve; a prave pšenice bio je samo fragment u usporedbi s onima koji su samo ispovijedali vjeru. Tako je i sa žetvom ovog doba. Žetva Evanđeoskog doba, poput one Židovskog doba, pod nadzorom je glavnog žeteoca, našeg Gospodina Isusa, koji tada mora biti prisutan. (Otkr. 14:14) Prvo djelo našeg Gospodina u žetvi ovog doba bit će odvajanje pravog od lažnog. Nominalnu crkvu, zbog njezinog mješovitog stanja, Gospodin naziva 'Babilon' — zbrka; a žetva je vrijeme za odvajanje različitih klasa u nominalnoj crkvi, i za sazrijevanje i usavršavanje klase pšenice." (A238)

"... prepoznavanje djela žetve u stvarnom procesu dokaz je Gospodinove prisutnosti, budući da je on izjavio da će on biti glavni žetelac i upravitelj cjelokupnog djela, i da će to biti njegovo prvo djelo. — 'Gle, bijeli oblak, a na oblaku je sjedio netko sličan Sinu čovječjemu, imajući na glavi zlatnu krunu, a u ruci oštar srp. ... I onaj koji je sjedio na oblaku baci srp svoj na zemlju; i zemlja bi požnjevena.' — 'U vrijeme žetve reći ću žeteocima: Skupite' itd. (Otkr. 14:14, 16; Mat. 13:30)" (B150)

14:17-20 — "I drugi anđeo izađe iz hrama koji je na nebu, i on je imao oštar srp. I drugi anđeo izađe od žrtvenika, koji je imao moć nad ognjem; i povika snažnim glasom onome koji je imao oštar srp, govoreći: Zamahni svojim oštrim srpom i poberi grozdove zemaljskog trsa; jer je njegovo grožđe potpuno zrelo. I anđeo baci svoj srp na zemlju, i obra zemaljski trs, i baci ga u veliku vinsku prešu gnjeva Božjega. I vinska preša bila je gažena izvan grada, i poteče krv iz preše, sve do konjskih uzda, na udaljenosti od tisuću i šest stotina stadija."

Dva druga "anđela" stupaju na scenu: jedan, koji kao da izlazi iz hrama na nebu; drugi od žrtvenika. Samo je prvi imao oštar srp. Očito, vrijeme i okolnosti bili su upravo prikladni za još jednu žetvu, različitu naravno, od one koju će obaviti "onaj koji je sličan Sinu čovječjemu", koji sjedi na bijelom oblaku. Pa ipak, također se čini očiglednim da će i ovu žetvu obaviti isti izvršitelj!

Nije li naš Gospodin Isus, Glavni Žetelac, onaj koji je, napuštajući svoje učenike, obećao da je njegov odlazak samo zato da bi im pripravio mjesto, te da će se vratiti da ih skupi k sebi, kako bi tamo gdje će on biti vječno mogli biti i oni? (Ivan 14:3) I nije li on također onaj koji je primio i moć i vlast iz Dvorišta Hrama (gdje se također nalazi žrtvenik) velikog Jehove, ne samo da osveti krv svojih svetaca (Otkr. 19:3), nego također da skupi zajedno, i potpuno uništi, veliki sustav Bludnice i njezinih ljubavnika, sa svime što je zlo i nepravedno na cijeloj zemlji. (2. Sol. 1:7-10) Tako postoji samo jedno razdoblje žetve, ali u njemu će se izvršiti dvije žetve (ubiranja).

"Ovo razdoblje žetve ne samo da ostvaruje odvajanje pšenice od kukolja u nominalnoj Evanđeoskoj crkvi, i sakupljanje i proslavljenje klase pšenice, već također treba ostvariti spaljivanje (uništenje) kukolja, (ili imitacije pšenice — ne kao pojedinaca; vatra uništenja je simbolična kao i kukolj), te sakupljanje i uništenje pokvarenog ploda

'Zemaljskog trsa' (ljudske ambicije, pohlepe i sebičnosti), koji je stoljećima rastao i sazrijevao u kraljevstvima ovoga svijeta i raznim građanskim i društvenim organizacijama među ljudima." (B104)

"'Ja sam pravi trs', uspostavlja usporedbu, i sugerira umu krivotvoreni ili lažni trs, a to nas podsjeća na činjenicu da je naš Gospodin, kroz istog ovog pisca, naknadno objasnio da će biti dvije žetve — sakupljanje ploda pravog Trsa, a naknadno sakupljanje 'zemaljskog trsa.' (Otkr. 14:18-20) Ako... pravi Trs predstavlja pravu crkvu, onda zemaljski trs predstavlja lažnu crkvu, neistinitu, neiskrenu." (R2464:6)

"Velik je zemaljski trs, predivan u očima ljudi. Ali vrijeme žetve pokazat će da ovi nominalni sustavi nisu trs koji je posadila Jehovina desnica (Iza. 60:21), i stoga je to sustav za koji Gospodin izjavljuje da će ga potpuno iskorijeniti i uništiti, a čije je uništenje tako slikovito opisano u Otkrivenju. U vinskoj preši Božjega gnjeva, u velikom vremenu nevolje koje se približava — za koje vjerujemo da Pisma naučavaju da će biti u potpunosti nad svijetom (uskoro) — krv babilonskog grožđa značit će poplavu nevolje i tjeskobe za svijet. Do tog vremena, međutim, pravi trs i njegove grane već će biti svi proslavljeni, a rezultati njihovog pravog donošenja ploda značit će blagoslove za sve obitelji na zemlji." (R3544:3)

"Gaženje vinske preše posljednje je obilježje žetvenog djela. Žetva i sakupljanje se obave prvo. Stoga ovo gaženje vinske preše gnjeva Božjega u koju se baca 'zemaljski trs' (lažni trs, koji je prisvojio ime kršćana i Kristovog Kraljevstva) kada njegovi zli grozdovi budu potpuno zreli (Otkr. 14:18-20), predstavlja posljednje djelo ovog događajima ispunjenog razdoblja 'žetve'. Ono našim umovima oslikava posljednje obilježje velikog vremena nevolje koje će uključiti sve narode, i na koje smo tako obilno upozoreni u Pismima.

"Činjenica da je Kralj kraljeva prikazan kako gazi vinsku prešu 'sam' ukazuje na to da će sila primijenjena za svrgavanje nacija biti božanska sila, a ne puka ljudska energija. Bit će to Božja sila koja će kazniti narode, i koja će na kraju 'iznijeti sud (pravdu, pravednost, istinu) do pobjede.' 'On će udariti zemlju šibom usta svojih; i dahom usana svojih (silom i duhom svoje istine) ubit će zloga.' (Iza. 11:4; Otkr. 19:15; Ps. 98:1)" (D18)

Zemaljski trs "... pokazali smo da je žetva Evanđeoskog doba već došla; da je počela 1874., kada je Gospodar žetve trebao biti prisutan; i da, iako je veliko žetveno djelo u tijeku od tog datuma, sada se brzo približavamo samom kraju žetvenog razdoblja, kada predstoji spaljivanje kukolja i sakupljanje i gaženje potpuno zrelih grozdova 'zemaljskog trsa' (sazrelih plodova lažnog trsa — 'Babilona'). (Otkr. 14:18-20)" (D51)

"Zemaljski trs je nominalni kršćanski sustav organiziran prema načelima zemaljske mudrosti. Njegove grane su razne sekte i stranke Kršćanstva. Njegovi plodovi su katedrale, hramovi, tabernakuli, kapele, sirotišta, bolnice, itd., politička moć, počast od ljudi, bogatstvo i društveni ugled. On je velik i utjecajan u svijetu i ima duh svijeta koji teče njegovim granama i upravlja svim njegovim poslovima, te donosi plod koji nije posve loš, ali koji je u potpunosti zemaljski, i u kojem se uživa i koji se cijeni jer je zemaljski i praktičan prije nego nebeski. Trs je čudesno narastao, ima oko tri stotine grana i tvrdi da ima četiri stotine milijuna pristaša, te bi se moglo reći da kroz svoje neizrecivo bogatstvo imovine i svojih pristaša praktički kontrolira bogatstvo svijeta." (R3544:3)

Konjske uzde i 1600 stadija (furlongs) Nismo uspjeli nigdje pronaći nikakvu egzegezu (tumačenje) ovog odlomka, koju bismo smatrali zadovoljavajućom. Ne možemo naći ni da ga je brat Russell ikada komentirao. Dok ne saznamo više o njegovom pravom značenju, možemo li predložiti da to odražava potpunost svrgavanja, i potpunog uništenja svega što je zlo, ili što bi bilo neprijateljsko prema uspostavljanju Božjeg Kraljevstva pravednosti na zemlji.

"Uzmite drugo proročansko svjedočanstvo. (Sef. 1:7-9, 14-18) 'Gospodin je pripremio klanje, pozvao je svoje uzvanike. (Usporedi Otkr. 19:17) I dogodit će se u dan Gospodinova klanja da ću kazniti knezove i djecu kraljevu, i sve one koji su obučeni u uvezenu (tuđinsku) odjeću. I izvršit ću kaznu (također) nad svima onima (pljačkašima) koji preskaču preko praga u taj dan, koji pune kuće svojih gospodara nasiljem i prijevarom.' (Ovo pokazuje ne samo da će doći do velikog svrgavanja bogatstva i moći u ovom vremenu nevolje, nego da će i oni koji će u to vrijeme biti instrumenti neba u rušenju sadašnjih sustava također biti kažnjeni za svoj jednako nepravedan i bezbožan put; jer će nadolazeća nevolja zahvatiti sve klase, i donijeti nevolju na sve mnoštvo.)" (A315)

OTKRIVENJE 15. POGLAVLJE

15:1 — "I vidio sam drugi znak na nebu, velik i čudesan: sedam anđela s posljednjih sedam pošasti; jer je u njima navršen Božji gnjev."

Možda bi bilo dobro da se ovdje podsjetimo da Ivan u mnogim od ovih apokaliptičnih vizija predstavlja Crkvu tijekom cijelog Evanđeoskog doba; a ponekad, preciznije, posljednje „članove stopala" tijela Kristova, koji žive na kraju doba. Prizor koji je pred nama pripada ovom potonjem razdoblju, jer se izlijevanje sedam čaša Božjega gnjeva zasigurno poistovjećuje s oglašavanjem sedme trube, koja je počela trubiti 1874. (Otkr. 11:15-18)

Moguće je da "sedam anđela" koji izlijevaju čaše Božjega gnjeva na zemlju nisu nitko drugi nego ta jedna izabrana Crkva — "malo stado." Pojam "sedam anđela" stoga označava savršenstvo i potpunost tog "malog stada" u očima Jehove Boga! Završne scene Evanđeoskog doba odražavaju se u Ps. 149:7-9, gdje, govoreći o ovom izabranom mnoštvu, proročanstvo izjavljuje da su oni —

"Da izvrše osvetu nad neznabošcima, i kazne nad narodom; da vežu njihove kraljeve lancima, a njihove plemiće željeznim okovima; da na njima izvrše zapisani sud."

A kako bi pokazao da će cijelo "malo stado" biti na taj način uključeno — oni koji su već na duhovnoj razini (dionici božanske prirode) i oni koji još borave u tijelu — psalmist, pod božanskim nadahnućem, dodaje: "tu čast imaju svi sveci." (Ps. 149:9)

Djelo Kraljevstva — s obje strane vela "Ovo ne znači da se dio djela kraljevstva ne može započeti dok su neki od Kristovih udova još uvijek u tijelu. Zaista, čini se da neka Pisma upućuju na to da će se jedno djelo kraljevstva obaviti s ove strane vela, dok će djelo još većeg opsega i autoriteta napredovati s one strane vela. Čitamo: 'Neka se sveti raduju u slavi; neka pjevaju glasno na svojim posteljama.' Čini se da to implicira, kao što smo ranije spomenuli, da postoji posebno djelo koje treba obaviti dok ovi sveti još imaju postelje, dok su u stanju spokoja — 'ne bacani amo-tamo i nošeni svakim vjetrom nauka', nego potpuno na miru u velikom Božjem planu. Pismo dalje kaže da imaju dvosjekli mač u svojim rukama — to je Riječ Božja. Oni ga koriste kao mač Duha. To ne bi vrijedilo za njih s one strane vela. Tamo im mač ne bi

trebao. Pisma također objavljuju da su im na usnama visoke hvale Božje. Čini se da je i ovo primjenjivo na one s ove strane vela." (R5631:6)

Komentirajući Otkr. 19:14 — "nebeske vojske", brat Russell je rekao sljedeće: "Ne znamo zašto ovo proročanstvo govori o nebeskim vojskama — u množini. Mi samo sugeriramo da nebeska vojska može biti u dva dijela — jednom s ove strane vela, a drugom s one strane vela. Čekamo da vidimo i samo promatramo dok čekamo, s možda još većom pažnjom bilježimo Riječ našeg Oca. Možemo biti sigurni da, ako Gospodnjem narodu bude dan ikakav nalog da izvrši sud s ove strane vela, on će biti tako izričit da neće ostaviti mjesta sumnji, prisjećajući se da je božanski zahtjev kroz cijelo doba bio da sveci Božji trebaju biti podložni postojećim vlastima. Svaka promjena ovog reda u smislu da bismo trebali izvršavati sudove nad njima morat će se sasvim nedvojbeno i vrlo jasno razumjeti prije nego što se izvrši.

"Kako će točno kraljevi i plemići — financijski, politički i društveni — biti svezani, i kakva će se vrsta snažnih okova upotrijebiti, možda nećemo znati dok za to ne budemo kvalificirani; ali ishod svega toga bit će, kako je izraženo u Ps. 149:9, 'da na njima izvrše zapisanu osvetu: tu čast imaju svi Božji sveti.' Hoćemo li u tom djelu sudjelovati s ove ili s one strane vela, za nas ne čini razliku. U svakom slučaju, što god činili u bilo kojem trenutku pod vodstvom Gospodnjeg svetog Duha bit će u skladu s pravdom i cijelo vrijeme isprepleteno sa suosjećajnom ljubavlju. Nikome osim onima koji imaju sveti Božji Duh i koje taj Duh vodi nikada neće biti dopušteno sudjelovanje u slavama i moći kraljevstva." (R5451:4)

Kao što je naznačeno u odlomku, čaše (vials) predstavljaju gnjev Božji, koji će se izliti na posljednji naraštaj te dispenzacije ili ga pohoditi; taj će se naraštaj, tako reći, držati odgovornim za svu pravednu krv prolivenu kroz cijelo Evanđeosko doba, kao što su to bili Židovi Isusovog vremena. (Luka 11:50, 51) Čaše gnjeva koje će se izliti jesu sedam posljednjih pošasti!

"Gnjev Božji" "No Pisma objavljuju da su neke od kazni nad Židovima, koje su dosegnule vrhunac uništenjem Jeruzalema 70. g. n. e., bile zbog grijeha počinjenih mnogo ranije. Obratite pozornost na Isusove riječi: 'Da se od ovog naraštaja zatraži krv svih proroka koja je prolivena od postanka svijeta; od krvi Abelove do krvi Zaharijine, koji je poginuo između Žrtvenika i Hrama.' (Luka 11:50, 51)

"U čemu je bila pravda da se sve to traži od ljudi koji su živjeli na kraju tog Doba? Odgovaramo da su ti ljudi imali daleko veću odgovornost od svih onih koji su im prethodili. Imali su Veliko Svjetlo među sobom, koje je sjalo od Isusa i ranih svetaca. Zbog toga što su te svjetlonoše raspinjali i na razne ih načine ozljeđivali, na taj posljednji naraštaj Židovskog doba 'dođe gnjev do kraja.'

"Biblija nagovještava da se slična gomilanja kazni trebaju očekivati na kraju ovog Evanđeoskog doba. Veliko vrijeme nevolje, ili Dan gnjeva, jest 'odmazda (plaća) za spor oko Siona' — svetih, prave Crkve. Tisuću i osamsto godina, prema Isusovoj proročanskoj izjavi, klasa Kraljevstva trebala je trpjeti nasilje; a nasilnici su silom uzurpirali mjesto onih pravih.

"... grijeh njihovih progonitelja mora se likvidirati (podmiriti), iako će samim progoniteljima na kraju svima biti oprošteno. S tog stajališta, 'Vrijeme nevolje kakve nije bilo otkako je naroda', a koje se sada postupno počinje ispunjavati, bit će sređivanje Božjih računa sa svijetom, kao priprema za predaju Kraljevstva Mesiji za blagoslov svih." (OV345, 346)

Deset egipatskih pošasti "... ove pošasti na Egipat trebale su nagovijestiti, ilustrirati pošasti s kojima će završiti ovo Evanđeosko doba, prve tri i 'sedam posljednjih pošasti.' (Otkr. 15:1)" (F175)

"Vrijedno je zapaziti da su prve tri pošasti dijelili i Izraelci kao i Egipćani, ali u sljedećim pošastima, kao što je Mojsije unaprijed istaknuo, Izraelci su bili pošteđeni. Zemlja Gošen bila je zaštićena." (R5272:2)

"Uočavajući da je ovih deset pošasti predočavalo vrijeme nevolje na kraju ovog doba, ne čudi nas da na sličan način nalazimo deset pošasti spomenutih u vezi s vremenom nevolje prikazanim u Otkrivenju kao onim koje sačinjava svršetak ovog sadašnjeg doba i ovog 'sadašnjeg zlog svijeta'. Tamo se prve tri pošasti nazivaju trubama „jao”, a nakon njih dolazi 'sedam posljednjih truba' [Tako stoji u izvorniku.] Prve tri očito pogađaju sve, posljednjih sedam ograničeno je na one koji su protiv Gospodina. Tako je bilo i u egipatskim pošastima: prve tri pogodile su Izraelce kao i Egipćane, ali su od posljednjih sedam Izraelci bili izuzeti." (R3994:4)

15:2-4 — "I vidjeh kao neko stakleno more pomiješano s ognjem: i oni koji su odnijeli pobjedu nad zvijeri, i nad njezinim kipom, i nad njezinim žigom, i nad brojem njezina imena, stoje na staklenome moru, imajući harfe Božje. I pjevaju pjesmu Mojsija, sluge Božjega, i pjesmu Janjetovu, govoreći: Velika i čudesna su tvoja djela, Gospodine Bože Svemogući; pravedni i istiniti su tvoji putovi, ti Kralju svetih. Tko se ne bi tebe bojao, Gospodine, i slavio tvoje ime? jer samo si ti svet: jer svi će narodi doći i pokloniti se pred tobom; jer su se tvoji sudovi očitovali."

Napomena izvornika uz izraz „Kralju svetih”: grčki ethnon = narodi.

Pobjednici (Crkva iz evanđeoske dispenzacije — sveci) koji stoje povrh "staklenog mora pomiješanog s ognjem" pjevali su pjesmu, rečeno nam je — "pjesmu Mojsija i Janjeta". I, iako je istina da su svi Božji sveci pjevali ovu pjesmu, "stakleno more pomiješano s ognjem" ukazuje na činjenicu da su samo oni sveci koji žive na kraju doba, tijekom "vremena nevolje", dio ove Ivanove vizije; i za njih se kaže da pjevaju iznad njega!

"Ovi pobjednici pjevaju pjesmu. Pjesma simbolizira lijep i skladan izraz. To je pjesma Mojsija i Janjeta. To jest, pjesma ili propovijedanje ovih pobjednika u savršenom je skladu sa Zakonom i Evanđeljem. To je ista ona koju je Isus ('Janje') naučavao, i koju je Mojsije naučavao u Zakonu i tipovima (predodžbama). Ne samo da opis pobjednika ukazuje na to da su oni tek mali dio nominalne Crkve, nego nas i riječi pjesme uče tome — da je klasa koja naviješta ove stvari malobrojna." (R497:3)

"... stakleno more pomiješano s ognjem.... More ... mi razumijemo da simbolizira mase naroda, a vatra, sud, ili nevolju.... Iznad uznemirenog naroda nalaze se pobjednici — mirni, spokojni, neometani. Njihov položaj pokazuje da je njihovo stajanje po vjeri. (Mat. 14:29) Za oči vjere sve je prozirno kao staklo." (R497:3)

Pjesma koju sveci sada mogu pjevati! "Riječ 'pjesma' ima šire značenje od pukog glazbenog ritma: ona se u Svetom pismu i drugdje koristi da označi radosnu poruku bilo koje vrste. Na primjer, mi kažemo, misleći na Evanđelje, znanje božanskog plana: 'U usta si mi stavio novu pjesmu, milosrđe našega Boga.' I činjenica je da oni koji su okusili da je Gospodin milostiv, oni koji su primili radost koju im nitko ne može oduzeti, oni koji su okusili Božju milost u Kristu, neće

se samo radovati i doslovno pjevati glazbene pjesme svojim usnama, nego će se i radovati da im cijeli život bude pjesma hvale i zahvalnosti Bogu. Pjesma će se prelijevati u svakoj prilici, gdje god se nađu uši za slušanje: tako će u potpunosti očišćeno, opravdano i posvećeno srce cijeniti Božju dobrotu i tako će jako željeti: 'Reći cijelom svijetu ove blagoslovljene vijesti, I govoriti o vremenu odmora koje se približava'." (R2232:2)

"Harfe" ovih pobjednika, kao što je već sugerirano (Otkr. 14:2, 3), jesu sama Sveta pisma, Stari i Novi zavjet. "Samo oni koji su naučili svirati na Božjoj harfi, koji imaju sve njezine žice usklađene u savršen sklad, mogu ispravno izvesti ovu 'Pjesmu Mojsija i Janjeta'. Nikada do danas nije bilo moguće proizvesti takvu melodiju iz ove prekrasne harfe; jer nikada prije svi njezini akordi nisu bili ispravno postavljeni i ugođeni. Sada je njezina glazba zanosna! Uzmimo onda ovu predivnu harfu vjekova, i dok prebiremo njezine akorde, pjevajmo s duhom i s razumijevanjem ovu čudesnu, radosnu novu pjesmu." (R5441:6)

"Harfa Božja" "... za harfu Božju vjerujemo da je Biblija, njezine mnoge žice ili akordi su Zakon, Proroci, Psalmi, Evanđelja itd." (R497:5)

"... hvala Bogu! nalazimo da takav sklad postoji, tako da Pisma Starog i Novog zavjeta sačinjavaju ono što sam Gospodin naziva 'harfom Božjom'. (Otkr. 15:2) A razna svjedočanstva Zakona i proroka pojedine su žice te harfe, koja, kada je ugođena svetim Duhom koji prebiva u našim srcima, i kada po njoj prebiru prsti posvećenih slugu i tražitelja božanske istine, donosi najzanosnije melodije koje su ikad pale na smrtne uši." (F233)

Harfe na vrbama u Babilonu "Mnoga su Gospodnja draga djeca u zatočeništvu mističnog Babilona sjela pored njegovih rijeka tako zagađenih blatom svjetovnosti i zabluda, i plakala kad bi se sjetila Božje naklonosti Sionu u prošlim vremenima. Ostavila su po strani harfe Božje, objesivši ih na vrbe koje su plakale nad grobom istine u Babilonu. Oni koji su ih odveli u ropstvo (babilonski sustav) traže od njih pjesmu i veselje, govoreći: 'Pjevajte nam jednu od pjesama Sionskih.' Da, Babilon bi želio vidjeti sionske zarobljenike sretne uz njegov mutni potok; i usred svoje svjetovnosti, želio bi čuti pokoju pjesmu o Sionu, kako bi se mogao hvaliti Gospodinovom naklonošću. Ali 'kako će zarobljene kćeri sionske pjevati pjesmu Gospodnju u tuđoj zemlji?' (Ps. 137:1-6) Svima takvima vičemo: Skinite svoje harfe s vrba: bježite iz Babilona u potpunu slobodu misli i izražavanja; ugodite svoje harfe i pjevajte pjesmu Mojsija i Janjeta. Pjevajte o Božjoj moćnoj ljubavi i 'obnovi svega što je Bog govorio na usta svih svojih svetih proroka'." (R497:6)

Deset žica Harfe:

Stvaranje

Dopuštenje zla

Božanska osuda

Abrahamski savez

Savez Zakona

Otkupna žrtva

Uskrsnuće

Izabranje

Novi savez

Restitucija (obnova)

(Vidi Ps. 33:2, 3; 92:3; 144:9; Otkr. 14:1-3; 15:2-3.)

Što se tiče riječi ove pjesme koju pjevaju pobjednici: "Daju se riječi pjesme, ili glavne točke propovijedanja koje će vršiti pobjednici — 'Govoreći: Velika su i čudesna Tvoja djela, Gospodine Bože, Svemogući.' Jao! Kako je malo onih koji su dovoljno upoznati s Božjim planovima da bi prepoznali činjenicu da su oni veliki i predivni. Vrlo malo njih može otpjevati ovu prvu notu pjesme, a još ih je manje može otpjevati do kraja. Druga nota je: 'Pravedni i istiniti su Tvoji putovi, o Kralju naroda.' (Diaglott) Gledajte ovo; možemo pjevati o pravednosti i pravdi Božjeg postupanja s narodima, jer smo došli do toga da vidimo kako je On dopustio da zlo i smrt dođu na sve, kao lekciju, da nas nauče cijeniti život i pravednost. U Božjem djelovanju možemo vidjeti pravednost, pravdu, milosrđe i ljubav, budući da u Njegovoj Riječi vidimo da mora doći do 'obnove svega što je Bog govorio na usta svih Svojih svetih Proroka od postanka svijeta.' (Djela 3:21) Tko bi, osim onih koji vide obnovu koja se treba ostvariti u sljedećem Dobu, mogao pjevati ovaj dio pjesme? Nitko: Kršćanstvo općenito strahuje i pomisliti na Božju pravdu u Njegovom postupanju s narodima općenito, od kojih je velika većina otišla u smrt bez ikakvog znanja o jedinom imenu po kojem se moramo spasiti. Pravednost, i pravda, i ljubav Božjeg postupanja, mogu se vidjeti samo gledanjem na djelo budućeg doba, kao i sadašnjeg i prošlih doba. Da zaista, mi se radujemo objaviti svima koji imaju 'uho da čuju' — Pravedni i istiniti su Jehovini putovi u vladanju narodima.

"Sljedeća je nota u savršenom skladu s posljednjom — 'Tko da te se ne boji, Gospodine, i ne slavi Tvoje ime? budući da si Ti jedini izdašan.' Svaki postupak našega Velikog Stvoritelja čin je milosti — čak će i zlo koje je čovjeku bilo dopušteno navući na samoga sebe On na kraju okrenuti na dobro; i pitamo se, Tko se neće bojati i slaviti Boga kada se u dobu koje dolazi očituje Njegova čudesna dobrota, i kada znanje o Gospodinu ispuni cijelu zemlju? Bili bismo skloni vjerovati da bi svi trebali vječno hvaliti Njegovu ljubav, da Pismo jasno ne otkriva Drugu smrt, koja govori o nekima koji će se smatrati nje dostojnima.

"'Jer će svi narodi doći i pokloniti se pred Tobom, jer su Tvoja pravedna djela očitovana.' Ovo je posljednja nota pjesme, puna snage i značenja. Kako malo njih javno ili privatno naviješta ovaj dio pjesme. Neki vjeruju da su mnogi narodi koji su sada mrtvi na mjestu duševnog ili tjelesnog

mučenja, gdje će ostati za svu vječnost. Drugi pak tvrde da su mrtvi, te da nikada više neće imati života; treći pak da će oni koji su mrtvi biti uskrsnuti iz smrti da bi prošli lažno suđenje i bili uništeni. Ali koliko je malo onih koji mogu pjevati ovu pjesmu obnove (restitucije), objavljujući da će se svi narodi tek vratiti iz smrti i klanjati se svome Gospodinu i Otkupitelju, kada budu dovedeni do spoznaje Istine. (1. Tim. 2:4) Čak će i Sodoma, nacija koja je davno uništena, doći i pokloniti se. (Ezek. 16:48-63)" (R497:3)

"Pjesma"... Obnova (Restitucija)! "Svi oni koji su istinski Stražari mogu u ovo vrijeme jasno vidjeti, kao jedan čovjek, i mogu zajedno skladno pjevati novu pjesmu Mojsija i Janjeta — pjesmu obnove, koja se tako jasno uči, ne samo u Mojsijevom Zakonu, koji je bio 'sjena budućih dobara', već i u jasnijem otkrivenju Janjeta Božjeg sadržanom u spisima Novog zavjeta, koje glasi: 'Pravedni i istiniti su Tvoji putovi.' 'Svi će narodi doći i pokloniti se pred Tobom.' (Otkr. 15:3, 4)" (C237)

"Tko Te ne bi poštovao?" "Pravedni Božji postupci donijet će sigurnu kaznu svakome razmjerno njegovom stupnju znanja i samovolje, ali će to biti pravedna, a ne nepravedna kazna, i bit će popravna — s obzirom na oporavak pokajnika i njegov vječni blagoslov. U suprotnom, završit će njegovim vječnim uništenjem. (2. Sol. 1:8, 9)" (OV170)

15:5-8 — "I nakon toga pogledah, i gle, otvori se hram šatora svjedočanstva na nebu: I iz hrama izađe sedam anđela koji su imali sedam pošasti, obučeni u čisti i bijeli lan, a prsa im bijahu opasana zlatnim pojasevima. I jedno od četiri bića dade sedmorici anđela sedam zlatnih čaša punih gnjeva Boga, koji živi u vijeke vjekova. I hram se ispuni dimom od Božje slave i od njegove moći; i nitko nije mogao ući u hram, dok se ne navrši sedam pošasti sedmorice anđela."

Prava Crkva se, kroz Evanđeosko doba, sastojala od "pobjednika" (Otkr. 2:7, 11, 17, 26; 3:5, 12, 21), od kojih su mnogi također bili "pobjednici" nad zvijeri i njezinim kipom, itd. (Otkr. 15:2) Njima je, kao što je već sugerirano, bilo dano da nauče i pjevaju novu pjesmu — Pjesmu Mojsija i Janjeta! (Otkr. 15:3) I, kako je proročanski najavljeno, svi oni (oni već proslavljeni, kao i oni koji još borave u tijelu) imaju udjela u izvršavanju "osvete nad neznabošcima", i "kazni nad narodima", i u "vezanju njihovih kraljeva lancima i njihovih plemića željeznim okovima." (Ps. 149:7-9)

Brat Russell još je 1883. godine smatrao da cijelu ovu družinu — klasu Hrama (1. Kor. 3:16) — trebaju predstavljati „članovi stopala" Krista (oni koji su još u tijelu). Ivan — koji „ostaje", kako je Isus proročki izjavio da bi mogao, govoreći o Ivanovoj klasi (Ivan 21:22) — sada ih vidi kao „sedam anđela" koji se pojavljuju u crkvenom „nebu" sa sedam pošasti ispunjenih gnjevom Božjim, koje će pohoditi svijet čovječanstva.

"S obzirom na to da su sveci ti koji trebaju 'izvršiti zapisane sudove' (Ps. 149:9), mi tumačimo ovih 'sedam anđela' kao svece — žive svece, koji su predstavnici ili aktivni posrednici cijele zajednice — kao 'Njegova stopala.' Upravo stopala, ili posljednji dio, pjevaju restitucijsku pjesmu Mojsija i Janjeta, iznad mora pomiješanog s ognjem. 'Kako su krasne noge onoga koji donosi radosne vijesti, koji oglašuje mir, koji govori Sionu: Tvoj Bog kraljuje.' (Iza. 52:7) Ta ista stopala, kao predstavnici cijelog tijela na zemlji, trebaju izliti sedam čaša, ili biti manje ili više izravno povezana s nadolazećim sudovima. Ovi su odjeveni u bijeli lan; ovi su sačuvali svoju svadbenu odjeću; zaogrnuti su Kristovom pravednošću, 'opravdani njegovom krvlju.' Oni su Božji sluge; pojas predstavlja slugu, a njegovo zlato predstavlja božanstvo. Oni, kao Božji sluge, imaju za obaviti božansku službu." (R498:1)

Moguće je da je, kako su odmicale godine Žetve, gledište brata Russella, kako je ovdje izneseno, prošlo kroz neke manje preinake. Znamo da se u svojim kasnijim spisima, osobito s obzirom na Ps. 149:7-9, činio razmjerno sigurnim da će svi sveci sudjelovati u ovom djelu; a nije bio siguran na koji način, tj., na koji će način živi sveci sudjelovati. (R5451:1-5)

„Tu čast imaju svi sveci njegovi" (Ps. 149:9) „Ne znamo zašto ovo proročanstvo (Otkr. 19:14) govori o nebeskim vojskama — u množini. Mi samo sugeriramo da nebeska vojska može biti u dva dijela — jednom s ove strane vela, a drugom s one strane vela. Čekamo da vidimo i samo promatramo dok čekamo, možda još pažljivije bilježeći Riječ našega Oca…

„Kako će točno kraljevi i plemići — financijski, politički i društveni — biti svezani i kakvi će se snažni okovi upotrijebiti, možda nećemo znati dok za to ne budemo osposobljeni; ali ishod svega toga bit će, kako je izraženo u Ps. 149:9: 'da na njima izvrše zapisanu osvetu; tu čast imaju svi sveci.' Hoćemo li u tom djelu sudjelovati s ove ili s one strane vela, za nas ne čini razliku." (R5451:4)

Dakle, čak i ako Bog jednom dijelu Krista dodijeli glavnu, a drugom sporednu ulogu u završnim scenama ove drame Doba, neće li u konačnici upravo Krist (Isus i svi "pobjednici" Evanđeoskog doba) biti onaj koji uvodi novi poredak — nova nebesa i novu zemlju za svijet čovječanstva, postajući tako blagoslivljateljem čovječanstva? (Post. 22:18)

A sada nam je rečeno tko je taj koji daje ovoj sedmorici anđela zlatne čaše napunjene gnjevom Božjim: to je jedno od "živih bića". Vjerujemo da je to Božanska PRAVDA! Između ostalog, sigurno je postojao vapaj za mnogo prolivene pravedne krvi kroz cijelo Doba: "Dokle ćeš, Gospodine, sveti i istiniti, biti bez suđenja i bez osvete za našu krv nad onima koji žive na zemlji?" (Otkr. 6:10)

"... mučenici prošlosti, 'duše pod oltarom', simbolično su predstavljeni kako vapiju za opravdanjem pravde, govoreći: 'Dokle ćeš, Gospodine, sveti i istiniti, biti bez suđenja i bez osvete za našu krv nad onima koji žive na zemlji!' Naređeno im je da čekaju dok i druga njihova braća ne budu na sličan način ubijena, kada će krivnja svih biti osvećena. (Otkr. 6:9-11)" (R5462:6)

Pravi Hram — "očišćena klasa Svetišta" (vidi komentare na Otkr. 10:11; 11:1, 2), kako je predstavljen u "sedam anđela", prikazuje se kako izlazi iz hrama nominalne crkve — crkvenog hrama, koji je "otvoren" kako bi oni izašli, kao odgovor na poziv: "Izađite iz nje, moj narode." (Otkr. 18:4) Sam taj "izlazak" je, u određenom smislu, dio Božjeg suda, koji počinje od doma Božjega (1. Petr. 4:17), odvajajući prije svega pšenicu od kukolja (R605:6), a drugo, i kao rezultat toga, sud pada na nominalni hram, i on se ispunjava zbrkom!

"Izraz sud može se ispravno primijeniti na proces suđenja ili na rezultat suđenja — odluku ili presudu. U prvom smislu sud nad Crkvom započeo je prije više od tisuću osamsto godina, i od tada napreduje. Ali u potonjem smislu, on dospijeva na kraju ili u žetvi Evanđeoskog doba. Otuda i odvajanje pšenice i kukolja, a također i zrele i nezrele pšenice, koje je sada u tijeku.

"A ako je započeo sud nad Crkvom, o tome tko je prikladan ili neprikladan da primi Evanđeosku nagradu koja nam je ponuđena, kakav će biti kraj ili odluka ovog suda o onima koji

su imali uho da čuju, koji su nekoć s radošću slušali i cijenili Evanđelje, a zatim ga, iz raznih razloga, nisu poslušali — o bezbožnima, ne nužno opakima i u izravnom suprotstavljanju i prkošenju Bogu, nego o onima koji tvrde da su Njegovi, a ipak nisu u potpunosti poslušni? Ima mnogo takvih." (R605:6)

Pravi Hram — Očišćena Klasa Svetišta "U svojoj mudrosti, Bog ih nije preplavio velikom bujicom svjetla koje je sada darovano svecima. Nježno ih je vodio, korak po korak, čisteći ih najprije od papinskih zagađenja koja su još uvijek prianjala uz njih. I dok ih je Bog tako privlačio, klasa Svetišta je slijedila, prepoznajući glas Dobrog Pastira u naglascima istine koja je razotkrivala stare zablude, sve do 1846., koju proročanstvo označava kao datum kada će jezgra 'svetog naroda', 'Svetište', postati slobodna od zabluda Papinstva, očišćena od prljavština, i spremna zamijeniti nečiste teorije ljudi čistim i predivnim načelima istine, na kojima su Gospodin i Apostoli utemeljili Crkvu. Postupno su bili vođeni da očekuju veliku kulminaciju blagoslova kada sam Gospodin dođe, u žetvi doba. Njihovo marljivo proučavanje Božje Riječi, i hvalevrijedna želja da znaju u što su čak i anđeli željeli zaviriti (1. Petr. 1:12), bili su uvelike blagoslovljeni, premda njihove želje nisu bile u potpunosti ispunjene.

"Nekolicina vjernih tako je bila poučena Riječi istine, ispunjena duhom, pročišćena i potpunije odvojena od svijeta, očišćena od ponosa i, kroz stegu razočaranja iz 1844. godine, dovedena do poniznijeg oslanjanja na Boga; ... dok oni koji su bdjeli na kraju '1335 dana' (1874., vrijeme žetve) nisu primili i bili poslani objaviti cijeloj klasi Svetišta, radosnu vijest, 'Evo Zaručnika'!" (C123)

Odvajanje pšenice od kukolja! "Sve bi nas to trebalo uvelike ohrabriti kada pronađemo tako jasno izraženo u tipu ono čemu smo se maglovito i nejasno nadali, naime, da Gospodinov narod Kraljevskog Svećenstva s ove strane vela biva korišten od njega na različite načine u ostvarivanju njegove namjere odvajanja Božjeg naroda od ostalih — pšenice od kukolja." (R4060:5)

Prava klasa Hrama "... klesanje, oblikovanje i poliranje posvećenih vjernika koji vjeruju u Kristovo pomirenje za grijeh napreduju; a kada posljednji od ovih 'živih kamenova, izabranih i dragocjenih', bude spreman, veliki će Majstor Graditelj okupiti sve zajedno u Prvom uskrsnuću; i Hram će se ispuniti njegovom slavom, i biti mjesto susreta između Boga i ljudi tijekom Milenija. (Otkr. 15:5-8)" ("Pisma nas jasno uče" — R1750:1; 5822:1)

"Kada su svi izašli iz hrama, on se ispunio dimom, tako da nitko nije mogao ući u njega. Hram simbolizira nominalnu crkvu. Izlazak glasnika iz hrama simbolizira izlazak pobjednika iz nominalne crkve. Kad svi takvi izađu, hram (crkva) će biti tako pun dima (zbrke), da nitko neće htjeti ući u njega. To je bilo 's dimom od slave Božje i od njegove moći'; to jest, klasa pobjednika pokazuje izopačenost i zbrku ljudskih vjeroispovijesti. Dok istina, premda odbačena, isijava sa sve većom slavom, cijeli se nominalni hram vidi punim dima — zbrke i tame; i svi koji ostaju u njemu postaju njime toliko zaslijepljeni, da ne mogu vidjeti slavu Božju niti kako je prikazana u Njegovoj Riječi, niti njezino ispunjenje u tekućim događajima.

"Glasnici su sada gotovo svi izašli, a već je dim ili zbrka u crkvi znatna. Rijetki žele ući čak i sada.... Nominalna će crkva biti u ovoj zbrci dok se ne izlije sedam pošasti; tijekom tog vremena Babilon, ili element zbrke, bit će uništen, a očišćeni hram istine bit će ponovno otvoren da primi opravdane vjernike — tada kao baštinike zemaljskih obećanja." (R498:1)

OTKRIVENJE 16. POGLAVLJE

16:1 — "I začuh iz hrama jak glas gdje govori sedmorici anđela: Idite i izlijte čaše gnjeva Božjega na zemlju."

"Jak glas" koji sada govori ovoj "sedmorici anđela" jest glas nominalne klase Hrama, koja im govori da idu svojim putem i učine najgore što mogu; jer nominalna Crkva osjeća da se nema čega bojati i da nema što izgubiti ako ih se riješi.

"Nominalni sustavi željni su zadržati svakog člana, jer svaki se računa, a njihov je ponos u brojevima i bogatstvu; ali kada nađu bilo koga tko sva zemaljska razmatranja drži tek gubitkom i otpadom, i tko ne želi biti okovan i sputan ljudskim vjeroispovijestima, takve izbacuju, govoreći: Idite, dakle, učinite najgore što možete, 'Idite svojim putem.'

"Neokovana klasa pobjednika, vjerujemo, sada je već gotovo u potpunosti izašla. Njima nisu potrebne pošasti budući da ih je istina oslobodila. Ovo malo stado ni u kojem slučaju ne čini cijeli dom Božji. Ne, dom Božji — kućanstvo vjere — velika je klasa, čija je većina još uvijek u nominalnoj Crkvi, okovana njezinim vjeroispovijestima i zakržljala njezinim svjetovnim suobličavanjem. Zbog njih — kako bi bili dovedeni u slobodu sinova Božjih, pa i kroz veliku nevolju (Otkr. 7:14) — rečeno nam je da 'sud mora započeti od doma Božjega.' Oni moraju biti prvo oslobođeni, a klasa pobjednika bit će oruđe u skidanju okova zablude. Pošasti su doista blagoslovi u prikrivenom obliku, baš kao što je i amputacija blagoslov, iako predstavlja teško iskušenje patnje onima kojima je potrebna." (R498:3)

16:2 — "I ode prvi, i izli svoju čašu na zemlju; i nastade gadan i bolan čir na ljudima koji su imali žig zvijeri i na onima koji su se klanjali njezinu kipu."

"Ova zla, nazvana pošastima ili čašama gnjeva, namijenjena su tome da oslobode svijet svakog oblika zla i nepravde. Klasa koju simbolizira kopno ili zemlja, kako razumijemo, obuhvaća sve ljude pod vjerskim ograničenjima, bez obzira na ime ili red. Kopno ili zemlja kao simbol predstavlja uređeno, organizirano religiozno društvo, dok more predstavlja nemirne, nereligiozne, nesređene mase čovječanstva. Oni koji imaju žig (karakteristike) Zvijeri (Papinstva) i oni koji se klanjaju njezinom Kipu (Protestantizmu) ... sačinjavaju veliku masu onih koji nisu pobjednici i koji su nominalni kršćani.

"Upravo na tu klasu nevolja prvo dolazi. Dok rimokatolici čine važan dio ove zemaljske klase, ipak nevolja na početku ne pogađa njih, što se vidi iz činjenice da čir (Diaglott) nije na onima koji obožavaju Zvijer, već na onima koji obožavaju KIP i imaju žigove ili karakteristike Zvijeri (Papinstva), što jasno ukazuje na različite nijanse i stupnjeve protestantizma.

"Njihova se nevolja uspoređuje s čirom — 'zlim i malignim čirom.' Da bismo shvatili simbol, razmotrimo ono doslovno: Čir je rana iz koje curi iscjedak; on je znak poremećaja cijelog organizma i vrlo je bolan. RAK u svojim najgorim fazama postaje maligni čir. Čir je razjedajuća rana, to jest, ona koja izjeda, truje i uništava. Sada prenesite tu misao — ono što je čir ili teški rak za čovjeka, ilustrirat će karakter proždiruće nevolje koja crpi život, a koja dolazi na sustave koji čine takozvani protestantizam, te koja će ga u konačnici uništiti. Ona proizlazi iz njega samoga; to je poremećaj cijelog organizma, uzrokovan zabludama naslijeđenima i zadržanima od 'Majke bludnica i gadosti.' Nema lijeka za ovo zlo — krv je otrovana, prožela je cijelo tijelo i smrt mora uslijediti.

"Bilo je vrijeme — u danima Luthera i reformacije — kada su kćeri mogle biti korjenito izliječene, ali su njezini lažni

službenici 'liječili ranu mojega naroda površno, govoreći: Mir, mir, kada mira nema.' (Jer. 8:11) Sada nema balzama u Gileadu, nema tamo liječnika — stoga, ona nije iscijeljena. Njezin kralj nije u njoj, ispljunuta je iz njegovih usta. (Jer. 8:22, Youngov prijevod; vidi također Otkr. 3:16; 18:23) Nema lijeka, ti sustavi moraju umrijeti. Poremećaj dolazi iznutra. Već su ovi poremećaji izbili, i iako je rak pažljivo prikriven, smrad i nevolja su primjetni." (R498:4)

16:3 — "I drugi anđeo izli svoju čašu na more; i ono postade kao krv mrtvaca: i svaka živa duša u moru umrije."

"Imajte na umu da more simbolizira nereligiozne mase čovječanstva — one koje nisu pod vjerskim ograničenjima.

"Da bismo shvatili nevolju koja pogađa ovu klasu, moramo proučiti simbol. Krv u živom biću puna je vitalnosti, ali krv mrtve osobe je čista suprotnost. Nakon smrti, krv se brzo počinje odvajati na dva dijela — vodenu tekućinu zvanu serum i čvršću tvar koja se naziva ugrušak. Čim je ovo odvajanje dovršeno, UGRUŠAK počinje TRULITI ili kvariti se. Primjenjujući ovo, razumijemo da to uči kako će se dogoditi veliko i temeljito raspadanje u ovoj velikoj klasi čovječanstva, nakon čega će se jedan element brzo kvariti i truliti. Među nereligioznim masama ubrajali su se i takvi plemeniti primjerci čovječanstva kao što su Stephen Girard, George Peabody i Peter Cooper, uz mnoge manje plemenite, iskreno skeptične duše. Rezultat miješanja takvih s masama davao je životni princip i vitalnost. Ali čitajući ovu pošast, shvaćamo da je na pomolu odvajanje ova dva elementa, čiji će rezultat biti propadanje i smrt za svaki princip morala i vrline u ovoj klasi — kada će svako živo biće (aktivan element vrline i dobrohotnosti) u ovoj klasi simboličnog mora propasti. Drugim riječima, uklonite element koji savjetuje razboritost, moral i ispravno postupanje iz savjeta nemirnih masa — iz Radničkih saveza i drugih udruga, i neka se niži element sam kontrolira, a rezultat bi ubrzo bio uništenje života, imovine, zakona i mira, u velikoj vladavini anarhije u ime komunizma.

"Iz drugih Pisama poučeni smo očekivati upravo takav ustanak — koji će na kraju svrgnuti zemaljska kraljevstva. Ali sve što sada moramo tražiti jest tek početak toga — odvajanje seruma od ugruška — vitalnog od kvarljivog elementa. Čini se da je to sada u tijeku. Ljudi plemenitog uma koji su shvatili ugnjetavanje masa novcem i vladama i željeli pomoći u njihovom poboljšanju, prisiljeni su se povući zbog duha bezobzirnosti koji prožima mase, a koji dovodi do atentata u drugim zemljama i prijetnji istima u ovoj zemlji. U Engleskoj, g. Gladstone, g. Parnell i drugi, pokušali su osigurati određeno olakšanje ugnjetavanju Iraca, ali se moraju odreći svakog zajedništva s politikom dinamita i atentata usijanih vođa među masama.

"Ali trebali bismo zapamtiti da se puni rezultati ovog zla ili pošasti neće osjetiti još mnogo godina. Ono svoj početak ima tek sada. Također je dobro zapamtiti da jedna pošast ili zlo nastavlja sve više rasti nakon što se dodaju druga i treća, itd., dok na kraju svih sedam oblika zla ne bude djelovalo istovremeno." (R498:5)

16:4-6 — "I treći anđeo izli svoju čašu na rijeke i izvore vodene; i oni postadoše krv. I začuh anđela voda gdje govori: Pravedan si, Gospodine, koji jesi, i koji si bio, Sveti (RSV), zato što si tako presudio. Jer su prolijevali krv svetih i proroka, i dao si im krv da piju; jer to zaslužuju."

"Ovaj treći element nevolje proizlazi iz pretvaranja rijeka i izvora vodenih u krv. Tekuće vode simboliziraju istinu. Riječna korita kroz koja je tekla voda (istina), simboliziraju razne sekte ili denominacije. Izvori simboliziraju osnivače i škole ovih raznih sustava — mjesto ili ljude u kojima su ovi kanali imali svoj začetak ili početak.

"Dugo je vremena voda — istina, u nekima vrlo mutna, ali ipak mješavina vode — tekla u ovim raznim sustavima, iz kojih su mnogi pili i bili okrijepljeni. Ali dolazi promjena, i ono što je nekada okrepljivalo, (postupno) će postati gnusno kao krv. (Krv se savjetovala kao medicinski lijek, ali se u takvim slučajevima uzima odmah po vađenju iz životinje, inače bi bila otrovna jer je njezina promjena brza — stoga rijeka krvi može simbolizirati samo gnusnost i smrt).

"Razumijemo da je ovo slika promjene koja se ubrzano događa u religijskim kanalima — njihova vjerovanja (creeds), premda sadrže jednako toliko istine i zablude kao i uvijek, sada se počinju drugačije promatrati. Opće prosvjetljenje je veće, i ono što se nekoć primalo bez propitivanja, sada postaje gnusno i nalik smrti. Kao u sličnoj (doslovnoj) pošasti na Egipat, ljudi su kopali zdence za vodu jer više nisu mogli piti iz krvavih rijeka, tako i ovdje — neovisni mislioci kopaju za sebe, tražeći čišće vode nego što ih redoviti kanali pružaju. Zaista, ovo pretvaranje voda iz njihovih kanala u krv, jedan je od uzroka tjeskobe i velike neugodnosti za sektaše, ali samo rijetki još shvaćaju tu nevolju.

"Anđeo voda — ili glasnik STVARNE istine — može u tome vidjeti pravedni sud Božji protiv tih sustava, kako je izraženo u stihovima 5 i 6. Izravni uzrok ove nevolje se spominje — prolili su krv svetaca i proroka.

„Pita li se u kojem je smislu to učinjeno? Odgovaramo da je krv u čovjeku život, a proliti krv znači potratiti život. Život svetaca jest istina — Riječ Božja — kao što je pisano: 'Riječi koje vam ja govorim duh su i život su' i 'Svjedočanstvo Isusovo duh je (vitalnost, život) proroštva.' Stoga bi potratiti životno načelo svetaca i proroka značilo potratiti Isusove riječi i svjedočanstvo. Oni su to učinili zanemarujući njegovu Riječ i primajući umjesto nje ljudske predaje. Te su zablude iskvarile i oskvrnule istine koje posjeduju do te mjere da oni koji razmišljaju brzo dolaze u stanje u kojemu ne mogu piti iz tih kanala.

„U tim istim kanalima ili sustavima sačuvalo se Sotonino učenje, naime da čovjek ima postojanje koje nikada ne može prestati i stoga mora trajati zauvijek (Post. 3:4), i to za devet desetina ljudi u bijedi. U tim je istim kanalima učenje proroka — da je plaća za grijeh smrt, ali da se Bog pobrinuo za 'vremena obnove (restitucije) svega što je Bog govorio na usta svih svojih svetih proroka od postanka svijeta' (Djela 3:21) — zanemareno, odbačeno, POTRAĆENO. Stoga će uskoro dobiti krv za piće. Vjerovanja tih sustava toliko su pomiješana sa zabludom zbog zadržavanja Sotonine laži i odbacivanja Gospodinova svjedočanstva, izraženoga riječima i primjerom proroka i svetaca, da će ih uskoro prepoznati kao previše odbojna i mučna da bi bila prihvatljiva bilo njima samima bilo svijetu.” (R499:1)

16:7 — "I začuh žrtvenik gdje govori (RSV): Da, Gospodine Bože Svemogući, istiniti su i pravedni sudovi tvoji."

„Žrtvenik predstavlja klasu proroka i svetaca čija su svjedočanstva za istinu bila zapečaćena njihovim životima, a svjedočanstvo njihovih života bilo je potraćeno. Oni ne govore čujno, nego na onaj figurativni način na koji se kaže da je Abelova krv vapila. Njihovo svjedočanstvo osuđuje sadašnje sustave kao dostojne te nevolje ili pošasti zbog njihova prijašnjeg nepoštivanja istine. Premda su nominalni crkveni sustavi postali veliki i popularni zahvaljujući naklonosti

svijeta, kako u danima proroka tako i poslije, u danima svetaca, taj su uspjeh i popularnost sada, kao i uvijek, rezultat saveza sa svijetom i sudjelovanja u njegovu duhu. Naime, kao i u danima proroka, živjeti odvojeno od svijeta i hrabro zagovarati istinu nasuprot svjetovnoj mješavini zabluda značilo je izložiti se progonstvu i doslovnom ili simboličnom obezglavljivanju — ili odsijecanju. Svjedočanstvo svake Bogu ugodne žrtve za istinu prikazuje se kao osuda postupanja tih sustava i opravdanje odmazde predstavljene u ovoj trećoj pošasti — 'JER SU DOSTOJNI'." (R499:3)

Pravednost Božjih sudova "Kada bi izbavljenje crkve značilo vječnu patnju za neizabrane, kako bismo se mogli radovati tome? Ali kako se otvaraju oči našeg razumijevanja, s udivljenim čuđenjem vidimo duljine i širine, visine i dubine ljubavi i milosrđa velikog Stvoritelja. Opažamo da proslavljenje crkve znači blagoslov svih koji će tada biti živi, uvođenjem vladavine pravednosti i mira, te kidanjem okova grijeha i neznanja, i vezanjem Sotone na tisuću godina. I, o, još i mnogo više, oslobađanje tisuća milijuna pogana, koji već proteklih šest tisuća godina silaze u veliku zatvorsku kuću smrti — biblijski pakao — grobnicu! S ovim ružičastim pogledom na budućnost, koji Biblija tako sigurno pruža, tama i oblaci, tuge i suze za neposrednu sadašnjost ne mogu nas obeshrabriti. Naše duše uistinu veličaju Gospodina! Svakodnevno, svakog sata, pjevamo novu pjesmu: 'Istiniti su i pravedni sudovi tvoji, Gospodine Bože Svemogući! Tko da ne dođe i ne pokloni se pred tobom, kada se očituju tvoji pravedni postupci?' (Otkr. 15:3, 4; 16:7)" (R5799:5)

"Poslušnost će se provoditi od samog početka, i samo oni koji odlučno odbijaju napredovati bit će odsječeni čak i nakon stotinu godina kušnji; onima koji čine makar i vanjski napredak, i vanjštinom se podvrgavaju zakonima Kraljevstva, bit će dopušteno da idu dalje, i bit će im pružene prilike za rast u milosti, u znanju i u ljubavi... Konačni ispit bit će u pogledu odanosti njihovog srca načelima pravednosti.... Ali kako je samo milostiva božanska priprema koja je tako učinjena! Koliko samo ovaj božanski plan pokazuje dugotrpljivost našega nebeskog Oca i našega Otkupitelja prema djeci ljudskoj! Zasigurno će takva strpljivost i obzirnost privući Gospodinu sve one koji će biti dostojni vječnog života; a s obzirom na uništenje ostalih, svi koji su u skladu s Gospodinom bit će spremni reći, jezikom nadahnuća: 'Istiniti su i pravedni sudovi tvoji, Gospodine Bože Svemogući!' (Otkr. 16:7)" (F712)

Učinci sve većeg svjetla "Učinak koji je papinsko zatamnjivanje Istine proizvelo u svijetu bio je nastanak onoga što se općenito naziva Mračnim dobom — razdoblja neznanja i praznovjerja, koje je utjecalo i na narode i na pojedince. Reformacija šesnaestog stoljeća učinila je da evanđeosko sunce u određenoj mjeri zasja; ali formiranje protestantskih sekti spriječilo je da sja u svojoj punini. Bilo je, međutim, dovoljno svjetla koje je prolila Reformacija da u velikoj mjeri oslobodi nacije od jarma papinskog ropstva, donoseći, s početkom devetnaestog stoljeća, postupni porast znanja. U prvim godinama devetnaestog stoljeća Biblija je počela dolaziti u posjed ljudi općenito. Međutim, tek je oko 1874. godine puni sjaj evanđeoskog sunca počeo sjati na dobrobit Gospodinovih posvećenih. Otprilike u to su vrijeme i mase čovječanstva, zbog općenitijeg širenja znanja, bile potaknute na neovisnije razmišljanje. Tada se počelo raspravljati o pitanjima ljudskih prava i nepravdi, i to se u sve većoj mjeri nastavlja sve do sadašnjeg vremena. Različite organizacije rada i kapitala, itd., koje postoje danas, počele su se osnivati u to vrijeme. Ovaj porast znanja izazvao je rasprave i sukobe oko prava i nepravdi klasa i postajao je sve užareniji kako su dani prolazili. Danas postoji tendencija koncentracije svih ovih organizacija u dvije klase, koje stoje jedna nasuprot drugoj. Potresanje i uzdrmavanje sadašnjeg poretka stvari uzrokuje uvjete koji donose veliku nevolju i nemir uma čovječanstvu općenito dok se isprobavaju različiti lijekovi koje su ponudili zakonodavci, ali oni ne donose željeno izlječenje. Sve to je, općenito se priznaje, uzrokovano porastom znanja, koje je u ovom simbolu opisano kao neobično povećanje i širenje sunčeve svjetlosti. Čini se da je to ono što je prikazano u ovom simbolu četvrte pošasti." (Otkrivenje Isusa Krista, Streeter — sv. 2, str. 295)

16:8, 9 — "I četvrti anđeo izli svoju čašu na sunce; i dano mu je da ognjem pali ljude. I ljudi su bili opečeni velikom žegom, i hulili su na ime Boga, koji ima moć nad tim pošastima: i nisu se pokajali da mu daju slavu."

"Ovdje je bijeda nekih uzrokovana pojačanom sunčevom svjetlošću. Kao što je mjesec simbolizirao 'ZAKON', tako sunce simbolizira SVJETLO EVANĐELJA. Prvi je bio samo sjena ili odraz onog drugog, a odnos to dvoje prema Crkvi (ženi) prekrasno je simboliziran u Otkr. 12:1. Povećanje sunčeve svjetlosti znači povećani sjaj evanđeoske svjetlosti i znanja.

"Ovaj porast svjetla treba utjecati na sve klase, što pokazuje i to da ono nije ograničeno na određenu klasu kao što su to ostale pošasti — na 'more', 'zemlju', 'rijeke' itd. Ono dolazi na ljude — čovječanstvo općenito i napose na reprezentativne vođe ljudi. To je onaj porast svjetlosti — znanja — koji uzrokuje neovisnost misli i djelovanja među svim slojevima društva. Ono uzrokuje razlike između kraljeva i podanika, između kapitala i rada, između klera i laika; sve to čini to rastuće svjetlo. To je ujedno i svjetlo Evanđelja; jer bez obzira koliko god nevjernici prezirali Bibliju i hvalili se slobodom većom od one o kojoj ona uči, ipak ostaje činjenica da je najveličanstvenija sloboda ona u kojoj Krist oslobađa; a bit evanđeoske svjetlosti nalazi se u Učiteljevim riječima: 'Upoznat ćete istinu i istina će vas osloboditi'. Širi se istina — istina o svakoj temi: istina u odnosu na prava i autoritet kraljeva; istina u odnosu na prava i kapitala i rada; istina u odnosu na prisvajanje prava na nadmoćnost i gospodstvo samouzvišene klase koja se naziva klerom.

"Sukob je to između istine i praznovjerja — svjetla i tame; bit će to teška borba, ali ISTINA je moćna i prevladat će; ponizujući ohole i uzdižući ponizne. Oni čija su djela zla — svi koji su u krivu — mrze svjetlost, glasi svjedočanstvo Učitelja. Bilo bi to umanjivanje njihove moći i snižavanje njihova položaja kada bi se sve druge uzdiglo do jednakosti. Ovi su opečeni ili uznemireni povećanjem svjetla, a nitko više nego religiozni gospodari, jer je povećanje svjetla to koje bez sumnje pomaže u pretvaranju voda iz njihovih cijenjenih kanala u krv — pokvarenost — čineći njihova učenja i vjerovanja, koja su potekla iz izvora šesnaestog stoljeća, neukusnima i neprihvatljivima.

"Nakon što su godinama propovijedali doktrine koje su Boga nazivale pravednim i punim ljubavi, a dokazale su da je On gori od bogova neznabožaca — nakon što su godinama branili svoje sektaške 'izme', od kojih neki naučavaju da je Bog unaprijed odredio spasenje za 'malo stado' i njihovu djecu, ali je također unaprijed odredio vječnu muku kao sudbinu velike mase čovječanstva i njihovog potomstva — tako naučavajući da 'u paklu postoje dojenčad ni pedalj duga', itd. — nije ni čudo da bi se takvi koji obožavaju i časte svoju sektu i takva učenja više nego Boga i Njegovu Riječ osjećali

opečenima i iznerviranima velikom svjetlošću i žegom istine, kako ona sada počinje sjati i dolaziti do njih.

"'I hulili su na ime toga Boga.' Hula (bogohuljenje), kako se riječ koristi u Pismu, ne označava ulične psovke, već prije pogrešno prikazivanje karaktera. Na primjer, Isus je bio optužen za 'hulu' jer je rekao da je Sin Božji. (Ivan 10:33) Ovi revni sektaši postaju toliko ljuti na sadašnja razotkrivanja istine koja dokazuju Božju Ljubav i Milosrđe kao i njegovu Pravdu, da idu do same krajnosti protivljenja i grubo pogrešno prikazuju Božji karakter i često izvlače njegovu Riječ iz njezina pravog smisla kako bi podržali svoje teorije.

"Ovo, što je drugima pošast, čudesan je dar onima koji su izvan Babilona i ponizno uživaju u vodstvu Božjeg Duha s jedinog izvora izravno — iz Riječi Božje. Ovaj porast Evanđeoske svjetlosti, i posljedično tome pojačano svjetlo bačeno na Zakon — sjene — pokazujući istinita učenja Šatora te njegovih službi i žrtava, izričito je u simbolu prorekao prorok (Iza. 30:26) koji kaže: 'Svjetlo Mjesečevo bit će kao svjetlo Sunčevo, a svjetlo Sunčevo bit će sedmerostruko, kao svjetlost od sedam dana, u onaj dan kada Gospodin zavije prijelom svoga naroda, i iscijeli udarac rane njihove.' To je onaj isti dan (razdoblje) u kojem On skuplja izgnanike, i odabire Svoje Dragulje." (R499:4-6)

16:10, 11 — "Peti anđeo izli svoju čašu na prijestolje zvijeri; i kraljevstvo joj se pomrači; i grizli su svoje jezike od boli. I hulili su na Boga nebeskoga zbog svojih boli [i svojih čireva — izostavljeno u Sinajskom rukopisu] i nisu se pokajali [za svoja djela — izostavljeno u Sinajskom rukopisu]."

"Ovo nam slika nevolju koja dolazi na Papinstvo (Zvijer); ne toliko na mase romanista koliko na one na vlasti — na prijestolnu moć — njihov kler. Zidine Papinstva više su, njegovi zahtjevi snažniji su, a njegove tvrdnje o božanskom autoritetu i nepogrešivosti su dugotrajnije nego one protestantskog sustava — njegovih kćeri; stoga ono dulje izbjegava... nevolju koja je posljedica njegovih zabluda.

"Ali ni ono neće izbjeći nevolju. Nevolja dolazi na klasu koja je na prijestolju ili koja vlada, a njihovo se kraljevstvo puni tamom — neizvjesnošću — odsutnošću prijašnjeg jedinstva i sklada, te će se u njihovoj nevolji bol pojačati griženjem jezika. Jezici Papinstva njegovi su prošli i budući dekreti i izjave. Gristi, dakle, podrazumijeva proturječje i negiranje prijašnjih izjava. Označava li to proturječje i poništavanje prijašnjih izjava Papinske hijerarhije, ili pak znači kontroverzu i razlike između živućih vladara Crkve, mi možda nećemo moći odrediti, ali će to vjerojatno uključivati obje ove poteškoće, a u pokušaju da opravdaju svoja kontradiktorna učenja, Božji će karakter biti dodatno osramoćen, pogrešno prikazan ili pohuljen.

"Kao ilustraciju ovog simbola, 'griženja svojih jezika', bilježimo sadašnje ponižavajuće ustupke Papinstva i proturječnost njegovih prijašnjih učenja u njegovu sadašnjem priznanju protestantskih vlada Europe, koje Papinstvo ne samo da nije stvorilo, već ih je i proklinjalo, potičući svoje vjerne da upotrijebe sva sredstva kako bi ih uništili. Ovo griženje uzrokovano je bolom i poniženim stanjem u kojem se Papinstvo nalazi. Izgubilo je svu svjetovnu moć, i kako bi još dugo održalo svoj duhovni utjecaj, osjeća da ne smije izazivati neprijateljstvo vlada za koje više ne može polagati pravo na kontrolu.

"Kada se prisjetimo da je upravo ovaj Papinski sustav u doba svog prosperiteta imao 'usta koja su govorila velike stvari' (Dan. 7:8-25; Otkr. 13:5), iznoseći hvalisave tvrdnje, ne bi nas trebalo čuditi što je Bog odredio kao dio njegove nagrade da on mora progutati (pojesti) vlastite riječi." (R509:3, 6)

16:12 — "Šesti anđeo izli svoju čašu na veliku rijeku Eufrat; i presahnu njezina voda, da se pripravi put kraljevima s istoka."

"Doslovni Babilon bio je sagrađen na rijeci Eufrat. Njegovo bogatstvo, zalihe i održavanje velikim su dijelom dolazili iz tog izvora. Imao je goleme zidove i snažna vrata preko rijeke. Unutar grada, u ropstvu, bili su Izraelci, narod u savezu s Bogom, a kako bi svrgnuo Babilon i oslobodio ih, Bog je postavio Kira, medijskog vojskovođu. (Iza. 45:1-5; Dan. 5:30, 31). Kad je došao do tog snažnog grada, nije ga izravno napao, već je, iskopavši drugi kanal za vode rijeke, isušio onaj stari, kroz koji je zatim preveo svoju vojsku ispod samih vrata i zauzeo grad.

"To da se ova povijesna činjenica koristi kao temelj za simbol u Otkrivenju, nitko ne može dovesti u pitanje. Babilon i njegov pad često se spominju, a isušivanje Eufrata ovdje pridonosi toj analogiji. Iako se riječ 'Babilon' koristi kao opći naziv za cijelu nominalnu Crkvu, ona se rabi i posebno je primjenjiva na onaj dio nje koji se naziva 'Majka bludnica'.

"Ova šesta pošast, ili oblik zla, odnosi se na Babilon, majku, i dok drugi sustavi imaju kanale ili rijeke, njezin je sustav sagrađen na 'VELIKOJ RIJECI'. 'I na čelu joj napisano ime: MISTERIJ, BABILON VELIKI, MAJKA BLUDNICA I GADOSTI ZEMALJSKIH.' (Otkr. 17:5) Slijedeći ono doslovno i primjenjujući to na simbol, mi zaključujemo da vode ove velike rijeke predstavljaju ljude koji svojim utjecajem i novcem podržavaju Papinstvo — iz čega Babilon veliki crpi svoje prihode. I s ovim se slaže i objašnjenje anđela: 'Vode što si ih vidio, na kojima sjedi bludnica, to su puci, mnoštva, narodi i jezici.' (Otkr. 17:15)

"Milijuni podanika Papinstva su sa svih jezika i podneblja, a ovaj simbol pokazuje da će se razviti nezadovoljstvo među podanicima crkvenih vlasti koje će povući potporu Papinstvu i 'isušiti' njegove prihode, a to će ubrzo dovesti do potpunog uništenja Babilona. 'Isušivanje' će vjerojatno zahtijevati godine za svoje ostvarenje.

"Izravni uzrok isušivanja bit će odnos između Papinstva i kraljevstava zemaljskih. Papinstvo, tvrdeći da je Kristov namjesnik — Njegov predstavnik — u danima svog prosperiteta tražilo je pravo da imenuje zemaljske kraljeve, što je i činilo; a podanici su imali pravo POBUNITI SE protiv svake vlade ili kralja koji nije bio tako priznat od Papinstva. Budući da je izgubilo moć nad zemaljskim kraljevstvima, ono ne ustrajava na ovom starom zahtjevu, već bi radije nastojalo pridobiti sva kraljevstva; kako ona koja je samo imenovalo tako i ona imenovana i odobrena od strane drugih crkava kćeri. U tome, ono se svrstava izravno na stranu ovih kraljevstava, a suprotstavlja se sve većoj želji i naporu naroda za slobodom.

"Stoga, kada trenutne tendencije dovedu do tješnjeg povezivanja religije i Države nego što je to bilo dugo vremena, to će dovesti do toga da mase odbace jaram Crkve kao i Države, budući da će obje biti u savezu protiv njihovih njegovanih ideja o slobodi i jednakosti. Kako se podrška naroda — vode Eufrata — bude na ovaj način povlačila, organizacija Babilonske crkve postat će slaba i bespomoćna, zbog presušivanja voda iz njezinog kanala.

"Jedan nagovještaj u ovom smjeru daje povijest iz prošlog mjeseca. Iako vladavina Velike Britanije nije proizašla iz

imenovanja Papinstva, i zapravo je stvorena u kršenju njegovih zakona i potraživanja, Papa je izdao 'bulu' ili edikt svojim vjernicima u Irskoj, zapovijedajući kako svećenicima tako i ljudima da odustanu od neprijateljstva prema zakonima i vladi Engleske. Da i ne govorimo o osnovanosti samoga pitanja, ovaj potez svakako je u suprotnosti s prethodnim potraživanjima i teorijama ove Crkve; a iz njihovih riječi očito je da neki u irskom narodu to nipošto nisu spori uvidjeti. Na javnom skupu održanom radi razmatranja papina edikta, poznati govornik među njima (Charles O'Brien) rekao je: 'Irskim narodom neće vladati ni Rim ni Westminster.' (Protestantski Irci su uglavnom prezbiterijanci, kojima upravljaju načela 'Westminsterske ispovijesti vjere'.) A među masama slobodno je predlagano 'Bojkotirati Papu', tako da odbiju platiti 'Petrov novčić' (redovito prikupljanje među romanistima po cijelom svijetu, za potporu Papi). Ne nalikuje li ovo na početak skretanja ili presušivanja jedne od pritoka te 'velike rijeke'? Onako kako je zasigurno Bog dao simbol, jednako će se sigurno on i ispuniti, a i to se sada uvelike ubrzava.

"Cilj tog 'presušivanja' je 'da se pripravi put kraljevima s Istoka (sunčevog izlaska)'. Ti kraljevi su, razumijemo, sveci — oni koji će s Kristom biti 'kraljevi i svećenici' te kraljevati nad zemljom. (Otkr. 10:5) Oni ne dolaze prema sunčevu izlasku, nego od sunčeva izlaska. Oni dolaze donoseći sa sobom svjetlo. Ovo je predivan simbol toga kako će 'pravednici zasjati kao Sunce u kraljevstvu svoga Oca'. Oni sa sobom donose svjetlo, slobodu i radost uzdišućem stvorenju, jer 'Zasjat će Sunce pravednosti, i na njegovim će krilima biti iscjeljenje.' Svrha svih ovih promjena jest pripremiti čovječanstvo za vladavinu pravednosti — uistinu za Bogom postavljeno kraljevstvo, koje treba zamijeniti ova koja je Antikrist pokušao ovlastiti." (R509:6)

Dva Babilona "Još jedno značajno obilježje ove podudarnosti kao tipa i antitipa, uočeno u Pismima, jest da su i jedan i drugi dom Izraelov (tjelesni i duhovni) bili odvedeni kao robovi u Babilon... Tjelesni je Izrael odveden u ropstvo u doslovni Babilon, koji je sagrađen na doslovnoj rijeci Eufratu, dok se u Evanđeoskom dobu mistični ili figurativni Babilon, koji je u zarobljeništvo odveo duhovni Izrael, prikazuje kako sjedi na mističnom Eufratu. U tipu, zlatno posuđe iz Hrama bilo je odneseno i oskvrnuto u doslovnom Babilonu; u antitipu, dragocjene, božanske (zlatne) istine koje pripadaju službi pravog Hrama, Crkve (1. Kor. 3:16, 17; Otkr. 3:12), bile su odnesene daleko sa svojih mjesta, izopačene i pogrešno primijenjene u mističnom Babilonu. Budući da je doslovni Babilon izgrađen na rijeci Eufrat, koja je materijalno pridonijela njegovom bogatstvu i resursima, njegov je pad bio ostvaren skretanjem tih voda. Tako mistični Babilon sjedi na mnogim vodama (narodima, nacijama), koje ga podupiru; a njegov pad je proročen tako što će se od njega odvratiti njegovi podržavatelji i podupiratelji — narodi. (Otkr. 16:12)" (B208)

Eufrat (Otkr. 9:14; 16:12; Jer. 50:38) "U Otkrivenju čitamo o presušivanju rijeke Eufrat, kako bi se pripremio put kraljevima s Istoka. (Otkr. 16:12) To je, naravno, simbolično. Skreće našu pažnju na tipični Babilon i njegov pad pred Kirom. Babilon je sagrađen na rijeci Eufratu koja je protjecala kroz sredinu grada. Zidine su mu bile neosvojive, ali Kirova vojska je skrenula rijeku u novi kanal, čime je stari kanal ostao suh, a Kir je mogao provesti svoju vojsku ispod vrata Babilona, koja su dotada služila kao obrana gradu.

"Trebali bismo očekivati sličan razvoj događaja i u pogledu mističnog Babilona — Kršćanstva. Na simboličnom jeziku Otkrivenja, vode simboliziraju ljude; stoga bi skretanje 'voda' predstavljalo otuđivanje ljudi, a otuđivanje bi se pokazalo njihovim uskraćivanjem financijske potpore.... Rezultat bi bio isušivanje Eufrata i konačni slom mističnog Babilona! Stvar je pod kontrolom Mističnog Kira, o kojemu je napisano: 'Ovo govori Gospod svojemu pomazaniku [tipskom], Kiru, kojega držim za desnicu, da pred njim podložim narode.' (Iza. 45:1-3; 44:27, 28)" (R4699:4)

"Kraljevi s Istoka" Izraz "kraljevi s istoka" nedvojbeno se odnosi na proslavljenu Crkvu — one koji će "kraljevati s njim" (2. Tim. 2:12), "tisuću godina." (Otkr. 20:6)

"Istok" je za zemlju smjer izlaska sunca — mjesto gdje započinje "dan". Za svijet čovječanstva, proslavljena Crkva poistovjećuje se sa zorom (izlaskom sunca) toga velikog — Tisućgodišnjeg "dana!" Komentirajući ovo, brat Russell je rekao sljedeće: "... koliko god bila velika rastuća slava onih savršenih ljudi (Drevnih dostojnika) koji će činiti zemaljsku fazu kraljevstva, slava nebeskog (Crkve) bit će ta koja nadasve prednjači. Dok će prvi sjati kao zvijezde dovijeka, potonji će sjati kao sjaj nebeskog svoda — kao sunce. (Dan. 12:3)" (A292)

i — "Kraljevi Istoka, ili kraljevi od sunčeva izlaska, kako mi razumijemo, jesu kraljevi Kristova kraljevstva, koji su također i svećenici — tijelo Kristovo, kraljevsko svećenstvo. 'I učinio si nas našem Bogu kraljevima i svećenicima: i mi ćemo kraljevati na zemlji.' S ovog stajališta, Kir i njegova vojska, koji su srušili doslovni Babilon, bili su predodžba ili ilustracija Mesije, Kralja kraljeva i Gospodara gospodara, koji će zajedno sa svojim vjernima uskoro svrgnuti mistični Babilon, te u Jehovino ime preuzeti posjed nad svijetom, uspostavljajući tako Kraljevstvo za koje nas je naučio moliti, 'Oče naš... neka dođe kraljevstvo tvoje, neka bude volja tvoja kako na nebu tako i na zemlji'." (R2498:4)

16:13, 14 — "I vidio sam tri nečista duha, kao žabe, kako izlaze iz usta zmaja, i iz usta zvijeri, i iz usta lažnog proroka. Jer to su duhovi đavla, koji čine čudesa i odlaze kraljevima zemlje i cijeloga svijeta, da ih skupe za bitku onoga velikoga dana Boga Svemogućega."

"ZMAJ... simbolizira civilnu vlast (posebno onu koja je nekad konstituirala civilni Rim). ZVIJER, i dalje i uvijek, znači Papinstvo. LAŽNI PROROK je novi simbol, i zauzima mjesto 'dvoroge zvijeri' i 'kipa zvijeri', i mi vjerujemo da je on još sveobuhvatniji simbol koji predstavlja sve sustave koji poučavaju zabludu — one koji se nazivaju 'ortodoksnima', kao i mnoge koji se smatraju heterodoksnima.

"Ove tri klase sve će iznositi jednu vrstu učenja, simbolično nazvanog nečistim duhovima (nečisto, pogrešno učenje) poput žaba. Vjerujemo da se to usuglašeno učenje oko kojega se svi mogu ujediniti sastoji od dogmi o 'božanskom pravu kraljeva' i 'autoritetu klera' te od tvrdnje da se čovječanstvo mora pokoravati tim dvjema vlastima i biti pod njihovom kontrolom. Mnogi od njih — kraljeva i klera — i mnogi od onih koji će priznavati njihove tvrdnje nedvojbeno će biti iskreni, ali će se time suprotstavljati Bogu jer ne znaju da se nalaze u satu njegova suda i da je došlo vrijeme za uklanjanje tih antikrista i vlasti koje su oni postavili. Blagoslovljena je činjenica da će te zvjerske vlasti na kraju ustupiti mjesto Kraljevstvu Božjemu i da će vremena neznabožaca ZAVRŠITI tako što će se ISPUNITI. Premda je sada došlo vrijeme da to razumiju i cijene sveci — oni koji su potpuno posvećeni Božjoj Riječi i volji — ipak 'nitko od zlih neće razumjeti'; stoga će se naći kako se bore protiv Boga i njegovih uređenja.

"Žabe imaju vrlo mudar izgled, velika usta, jako su napuhane i ispuštaju samo kreketanje. Ove doktrine, simbolično nazvane duhovima, bit će zajedničke tim trima klasama i nalik žabama — jako napuhane. Iznose se velikim nadutim riječima, s prikazom nadmoćne mudrosti — mudrog izgleda — i s puno kreketanja."

"Ukratko, to ukazuje na to da kada ovi sustavi iznesu ove nečiste duhove ili doktrine o božanskom pravu kraljeva i klera te o podložnosti naroda kao prema Bogu, to će biti hvalisavo — kao pokušaj da se zastraši dostojanstvom, nadmoćnom mudrošću i sposobnošću, te sa stalnim aludiranjem na katastrofe koje moraju pratiti svaku promjenu sadašnjih uređenja. Ovo kreketanje, koje je već počelo, kako se ova tama nevolje približava, s njom će se i povećavati. Čut će se iz svakog glasnogovornika, velikog i malog, vjerskog i političkog, od dužnosnika i tiska. U strahu će izgovarati upozorenja i prijetnje, a malo će biti neovisnih koji će se zalagati za stvar pravednosti, ili pokazati da je došlo vrijeme za vladavinu pravednosti, i otuda proizlazi sukob.

"Ovo su 'duhovi demona, koji čine znakove', tj. đavolske doktrine — đavolova teorija u vezi sa sadašnjim zlim vladama, koje je neizravno postavio Sotona, preko svojih posrednika. Ove doktrine pokazuju znakove kao dokaz svog autoriteta. One će dati dokaze i naizgled uvjerljive razloge za pravo kraljeva i klera; glavni među njima nesumnjivo će biti Božje postavljanje kraljeva i svećenika nad tjelesnim Izraelom — što je, međutim, bilo predodžba Crkve, a ne svjetovnih sustava. (1. Petr. 2:9)

"Ovi nečisti duhovi, pogrešne doktrine, 'odlaze kraljevima cijele nastanjene zemlje, da ih skupe za rat (sukob između ispravnog i pogrešnog) onoga velikoga dana Svemogućega Boga.' (Otkr. 16:14) S pravom se može pretpostaviti da kraljevi cijeloga svijeta, u simbolu, uključuju ne samo kraljeve, već i knezove, generale, kao i one koji se nazivaju financijskim kraljevima i trgovačkim knezovima, te VELIKANE među vjerskim učiteljima. Ove klase utječu i ohrabruju jedna drugu ovom nečistom Sotoninom doktrinom — stoga ih sve okupljaju ili ujedinjuju na jednoj strani sukoba koji se već približava. Da nije ovog sklada i jedinstva nadahnutog ovim učenjem, svaka od ovih klasa kraljeva i vladara osjetila bi slabost i pogrešnost svojih tvrdnji, i istina bi lakše prevladala protiv njih; ali u svom ujedinjenju oni nalaze snagu i nadu u uspjeh u zadržavanju svoje kontrole nad narodom." (R510:4)

"Tri nečista duha kao žabe" "Sveto pismo nam govori da će se ovaj rezultat ostvariti izjavama udružene moći Crkve i Države. 'Tri nečista duha kao žabe izađoše iz usta zmaja, i iz usta zvijeri, i iz usta lažnog proroka.' U ovom odlomku, duh je doktrina — nečista doktrina — lažna doktrina. Svaki od ovih sustava izgovarat će iste stvari, a te će izjave imati za posljedicu okupljanje zemaljskih kraljevstava u veliku bitku od Armagedona.

"Simbolika Svetog pisma, ispravno shvaćena, vrlo je snažna, i uvijek postoji bliska sličnost između samog simbola i onoga što se simbolizira. Kada sveti Duh koristi žabu da predstavi određene doktrine ili učenja, možemo biti sigurni da će primjena dobro odgovarati. Iako je žaba malo stvorenje, ona se ipak napuhuje dok gotovo ne pukne u nastojanju da bude netko. Žaba ima vrlo mudar izgled, iako ne zna baš mnogo. Zatim, žaba krekeće kad god pusti glas.

"Tri najistaknutije karakteristike žabe, dakle, su pompoznost, dojam nadmoćne mudrosti i znanja, te neprestano kreketanje. Primjenjujući ove karakteristike na sliku danu u Božanskoj Riječi, učimo da će iz civilne vlasti, iz Katoličke crkve i iz Federacije protestantskih crkava proizaći ista učenja. Duh svih bit će hvalisav; ostavljat će se dojam superiornog znanja i mudrosti; i proricat će strašne rezultate koji će uslijediti nakon svakog neuspjeha u slušanju njihovih savjeta. Koliko god vjerovanja bila u sukobu, razlike će biti zanemarene u općem prijedlogu da se ništa drevno ne smije uznemiravati, niti istraživati, niti odbacivati.

"Božanskom autoritetu Crkve i Božanskom pravu kraljeva, neovisno o Crkvi, neće biti dopušteno da dođu u sukob; jer će oboje biti podržano. Bilo koje osobe ili učenja koja su u sukobu s ovim hvalisavim, nesvetopisamskim tvrdnjama bit će označena kao sve što je podlo, iz usta žaba koje krekeću s propovjedaonica i govornica, te kroz vjerski i sekularni tisak. Plemenitiji osjećaji nekih bit će ugušeni filozofijom istog onog zlog duha koji je govorio kroz Kajafu, velikog svećenika, u vezi s našim Gospodinom Isusom. Kao što je Kajafa proglasio svrsishodnim počiniti zločin kršeći pravdu, kako ljudsku tako i Božansku, da bi se riješio Isusa i Njegovih učenja, tako će ovaj žaboliki duh odobriti svako i bilo koje kršenje načela potrebno za samozaštitu." (Dx, xi)

"Kreketanje žabljih duhova, ili doktrina, okupit će kraljeve i knezove, financijske, političke, vjerske i industrijske u jednu veliku vojsku. Duh straha, nadahnut kreketanjem, bičevat će strasti inače dobrih i razumnih ljudi do bijesa — očaja. U svom slijepom slijeđenju ovih zlih duhova, zlih doktrina, bit će spremni žrtvovati život i sve na onome za što pogrešno pretpostavljaju da je oltar Pravde, Istine i Pravednosti pod Božanskim uređenjem." (Dxii)

16:15 — "Evo, dolazim kao lopov. Blažen je onaj koji bdije i čuva svoje haljine, da ne hoda gol, te da ne vide njegovu sramotu."

"Petnaesti stih naglo je ubačen kao umetnuta rečenica. Doslovno glasi ovako: 'Gle, dolazim KAO LOPOV! Blažen onaj koji BDIJE, i čuva haljine svoje; da ne bi GOL hodao, i da ne vide sramotu NJEGOVU.' Ovo je vrlo značajno. To objavljuje da u vrijeme kada će ova zla doktrina naizgled ujedinjavati sve na strani zakona i reda — na strani kraljeva i klera — naš će Gospodin tada biti PRISUTAN, ali tajno i nepoznat osim onima koji bdiju. Samo oni koji su istinski njegovi i koji bdiju u svjetlu njegove Riječi neće biti prevareni ovim nečistim učenjem, već će shvatiti njegovu prisutnost i nužnost proročenog pada svih ovih stvari, jer je zakoniti kralj prisutan kako bi ih uklonio s puta svom kraljevstvu.

"Položaj ove izjave — ubačene nepovezano — je značajan. Uči nas da će naš Gospodin biti prisutan prije nego što ih nečisto učenje počne OKUPLJATI u njihovo uništenje." (R510:6)

Kao lopov u noći! "'Dan Gospodnji doći će kao lopov u noći [neprimjetno], u kojem će nebesa [sadašnje sile zraka, čiji je Sotona poglavar ili knez] proći s velikom [šištavom] bukom, a počela će se rastaliti od žestoke jare; zemlja [društvena organizacija] i djela što su na njoj [ponos, stalež, aristokracija, kraljevstvo], bit će spaljeni. Nebesa će se u ognju raspasti, a počela će se rastaliti od žestoke jare. Ipak mi, prema njegovom obećanju, iščekujemo nova nebesa [novu duhovnu silu — Kristovo kraljevstvo] i novu zemlju' [zemaljsko društvo organizirano na novoj osnovi — na osnovi ljubavi i pravde, a ne moći i ugnjetavanja]. (2. Petr. 3:6, 7, 10-13)" (A318)

16:16 — "I skupi ih na mjesto koje se hebrejski zove Armagedon."

"Armagedon znači gora UNIŠTENJA; i to opisuje što će biti rezultat ove doktrine. Ona će ujediniti sve ove sustave u jednom cilju kao protiv masa naroda i njihovih sloboda, a rezultat će biti potpuno uništenje svih tih pogrešnih sustava Crkve i Države. Oni će pasti." (R510:6)

"Armagedon" "... božanska će moć istupiti i Bog će okupiti postrojene vojske u Armagedon — na Goru uništenja. (Otkr. 16:16) Upravo ono što su nastojali spriječiti svojim ujedinjenjem, federacijom itd., bit će upravo ono što će ubrzati. Druga Pisma nam govore da će Boga predstavljati Mesija, te da će On biti na strani masa. 'U to će vrijeme ustati Mihael [Bogoliki — Mesija].' (Dan. 12:1) On će preuzeti vlast. Preuzet će svoje kraljevstvo na način koji malo očekuju mnogi od onih koji su pogrešno tvrdili da su Njegovo Kraljevstvo, i da ih je On ovlastio da vladaju u Njegovo ime i umjesto Njega." (OV275)

16:17 — "I sedmi anđeo izli svoju čašu u zrak; i iz hrama nebeskog izađe jak glas, [s prijestolja — izostavljeno u Sinajskom rukopisu] govoreći, Gotovo je."

"Sedam se često koristi kao simbol potpunosti; pa tako ova sedma pošast dovršava nadolazeću nevolju i rezultirat će potpunim razotkrivanjem Sotoninih obmana i vezivanjem ili uništenjem njegove moći i utjecaja. Posljedica te nevolje nekima donosi osvjedočenje. To se vidi po jakom glasu iz Hrama koji kaže: 'UČINJENO JE!' (Doslovni prijevod) Kada smo posljednji put vidjeli Hram, ili nominalnu Crkvu, on se punio dimom i izbacivao vjerne glasnike istine, govoreći: 'Idite svojim putem; izlijte pošasti; učinite sve što možete' (Otkr. 18:8; 16:1), hvalisavo se oslanjajući na unutarnju snagu. Ali sada, kada je sedma izlivena, čujemo ovaj nominalni hram kako govori: 'Gotovo je (Učinjeno je)'; sada smo uvjereni u istine koje su izrekli vjerni glasnici koje smo, u svom neznanju i ponosu, izbacili od nas: koji su nam rekli da smo u tami i da na nas dolazi velika nevolja, i da će se naši sustavi, koje smo tako nježno čuvali, pretvoriti u prah. Učinjeno je baš onako kako su oni objavili; Babilon je potpuno uništen; kao veliki mlinski kamen bačen u more, on se više neće podići.

"Ova hramska klasa, koja konačno prepoznaje Božja djela kada su ti sustavi potpuno uništeni, ista je ona koju smo negdje drugdje našli spomenutu u Svetom pismu, i koju smo označili kao drugu četu, koja iako gubi nagradu obećanu pobjednicima nad Zvijeri, itd., (Otkr. 20:4), biva 'spašena kao kroz oganj [ove stroge sudove] u dan Gospodina Isusa.' Ovaj blagoslovljeni rezultat na ovu drugu četu daje nam snažan interes i čežnju za uništenjem porobljavajućih sustava spomenutih u sljedećim stihovima kao rezultat ove sedme nevolje." (R511:2)

"Zrak" "... 'zrak' ... simbolizira duhovnu kontrolu ili moć. Sotona je dugo zauzimao položaj 'kneza vlasti zraka' (Efež. 2:2), i koristio je za svoje suradnike i suvladare u njemu mnoge velikane Babilona, koji pod njegovim zasljepljujućim zabludama, zaista misle da služe Bogu. Ali u dogledno vrijeme sadašnji 'knez zraka' bit će svezan i neće više obmanjivati; i sadašnja će nebesa, veliki Antikristov sustav, 'proći s velikom bukom,' dok će novi knez zraka, istinski duhovni vladar, Krist Isus, preuzeti vlast i uspostaviti 'nova nebesa,' ujedinjujući sa sobom u ovoj sili ili 'zraku' svoju nevjestu, 'pobjednike' Evanđeoskog doba. Tako će 'nova nebesa' zamijeniti sadašnje 'zračne' sile." (C238)

16:18 — "I nastadoše glasovi i gromovi, i munje; i nastade velik potres, kakva nije bilo otkad su ljudi na zemlji, tako silan potres, i tako velik."

"Ovo opisuje opći učinak na čovječanstvo; munja označava širenje znanja. 'Njegove munje obasjaše svijet.' (Ps. 97:4) Glasovi označavaju proglase i opću raspravu o temama od strane onih koji bivaju prosvijetljeni. Gromovi označavaju nemire koji prate to povećano prosvjetljenje." (R511:2)

"Potres" "Sloboda govora, sloboda pošte i druge slobode koje su u naše dane postale sam dah masa, bit će nemilosrdno ukinute pod izlikom nužnosti, Božje slave, crkvenih naredbi itd. Sjedit će se na sigurnosnom ventilu, te on tako više neće smetati zemaljskim kraljevima zvukom pare koja izlazi; i sve će se činiti mirnim — sve dok se ne dogodi velika društvena eksplozija opisana u Otkrivenju kao potres. U simboličnom jeziku potres označava društvenu revoluciju, a svetopisamska izjava glasi da se takav nikada prije nije dogodio. (Otkr. 16:18, 19) Vidi osvrt našeg Gospodina na to u Mat. 24:21." (Dxiii)

"Prema Božanskoj Riječi sadašnji veliki europski rat (Prvi svjetski rat) samo je uvod u Armagedon, kao što će Armagedon biti uvod u Mesijino Kraljevstvo. Prema Bibliji, sadašnji rat ne donoseći posebnu prednost nijednoj naciji, već donoseći nezadovoljstvo svima, pripremit će svijet za najčudesniju revoluciju ikad poznatu, simbolično nazvanu u Bibliji 'veliki potres'. (Otkr. 16:18) Nakon ove revolucije doći će simbolični 'oganj' iz Biblije, ne doslovna vatra koja će doslovno spaliti zemlju, već vatra Anarhije, koja će progutati našu sadašnju civilizaciju; i da se ti dani ne skrate, ne bi preživjelo nijedno tijelo. (Mat. 24:22) Ali naš nas je Gospodin uvjerio da će ti dani biti skraćeni — da će Izabrani preuzeti Kraljevstvo i uspostaviti pravednost i mir na čvrstom temelju Pravde. Čovjekova krajnost postat će Božja prilika, mudro predviđena prije postanka Svijeta." (OV386)

"Sada mi koji živimo u ovom danu vidimo početak ovih proročenih događaja. Vidimo uvod u veliku bitku od Armagedona. Naša je misao da će sam Armagedon biti onaj snažni 'Potres' o kojem se govori u Otkrivenju. (Otkr. 16:16-18) U toj velikoj revoluciji i u anarhiji koja slijedi bit će zbrisane sve zemaljske institucije. Rezultat gnjeva, mržnje i sukoba, ako bi im se dopustilo da se nastave u nedogled, bio bi toliko strašan da bi doveo do uništenja rase; ali radi izabranih, kako bi mogli započeti svoju slavnu vladavinu, Bog će skratiti krvoproliće i postavit će svoje vlastito kraljevstvo pod Kristom i njegovom izabranom crkvom. Krist i njegova nevjesta preuzet će kraljevstva ovog svijeta i tako će spriječiti da sukob ljudi ode u krajnost u koju bi inače otišao. Ali on se neće zaustaviti dok se sadašnji poredak potpuno ne raspadne." (R5735:3)

16:19 — "I veliki se grad raspade na tri dijela, i padoše gradovi naroda: i veliki se Babilon spomenu pred Bogom, da mu se dâ čaša vina žestine njegova gnjeva."

"Potres bi simbolizirao revoluciju, a ovdje nam skreće pozornost na najveću revoluciju koja se ikada dogodila ili će se ikada dogoditi na zemlji. To je velika revolucija koju spominje Prorok, u kojoj će svaka gora i brdo (visoki) biti poniženi, a doline (ponizni) uzvišeni, dovodeći cijelo čovječanstvo na zajedničku razinu kao pripremu za pravednu vladavinu Gospodinovog Pomazanika. Svaka od prethodnih pošasti težila je tom cilju, a ova posljednja rezultira potpunim padom trostrukog saveza ili udruženja između Zvijeri (Papinstva), Lažnog proroka (ostalih vjerskih sustava koji poučavaju zabludu) i Zmaja (civilne moći), prikazanih pod šestom pošasti.

"Veliki Grad ovdje očito predstavlja ova tri elementa koja su pokušala ujedinjena vladati ili kontrolirati svijet. Ta unija i moć će se nastaviti još neko vrijeme, ali kao što je ovdje

prikazano, ponovno će se razdvojiti — podijelit će se na tri dijela. Uvidjevši da njihov savez i uzajamna podrška nisu uspjeli kontrolirati i držati u pokornosti nemirne i turbulentne mase, svaki će pokušati usvojiti individualnu politiku u svom nastojanju da prilagodi i sredi društvo; ali njihovi će napori biti besplodni i samo će ubrzati krizu tog sata; kao posljedicu, čitamo: 'Padoše gradovi naroda.'

"Ali, premda će kraljevstva pasti, vjerski element te unije neće pobjeći. Čini se da su pod imenom Babilon svi oni uključeni (kao i drugdje), govoreći: 'Veliki Babilon spomenu se pred Bogom, da mu se dâ čaša vina žestine Njegova gnjeva.' (Otkr. 16:19) To znači da će najžešća nevolja — vino ili ekstrakt gnjeva — biti nad babilonskim sustavima više nego nad političkim dijelom." (R511:3)

Čaša otpale "Žene" "Tako je došlo do toga da je zamiješan onaj otrovni napitak koji je izliven u 'zlatnu čašu' istine, i koju je svijetu pružala otpala 'žena,' tobožnja Crkva Božja. I ona je 'sve narode napojila vinom svoga bluda.' (Jer. 51:6-13; Otkr. 17:1-5, 15) Kako se zabluda širila, duh ambicije zamijenio je duh poniznosti i odanosti Bogu, donoseći želju da se izbjegne patnja i da se bude cijenjen od ljudi, te se crkva, kako su uvjeti pogodovali njezinom napretku, organizirala kao Papinska hijerarhija. Biskup Rima proglašen je papom, i tvrdio je da predstavlja našeg Gospodina Isusa crkvi i svijetu. Papa je sjeo na prijestolje slave i postao autokrat na vlasti; zapovijedajući kraljevima, i vladajući i kao duhovni i kao svjetovni knez. Poganska doktrina o besmrtnosti duše, kombinirana s idejom, također preuzetom iz poganstva, o mučenju zlih nakon smrti, postala je osnovom doktrine o vječnom mučenju heretika i čistilišnim patnjama nakon smrti praktički svih katolika kako bi ih se pripremilo za nebo." (R5910:3)

16:20 — "I svaki otok pobježe, i gore se više ne nađoše."

"(Čini se da otoci simboliziraju republikanske vlade — organizacije ljudi iznad razine 'mora'.) To bi bio prirodan rezultat svrgavanja monarhija ili kraljevstava, simbolično nazvanih planinama (gorama), kao što je naznačeno u Ps. 97:5. 'Gore (doslovne planine) rastopiše se i sliše kao vosak U GOSPODINOVOJ PRISUTNOSTI, u prisutnosti Gospodara cijele zemlje.' Ovo je veličanstveno izražajna ilustracija prolaznosti zemaljske vladavine. U ovom danu Gospodnjem — danu Njegove prisutnosti, danu uspostave Njegovog kraljevstva na zemlji — neke će se gore (kraljevstva) rastopiti, ili će se postupno spustiti na razinu naroda, vatrom i velikom vrućinom, uzrokovanom povećanjem istine i znanja, dok će druge koje ostanu čvrste biti preplavljene — 'morem' — u revolucijama. Ovaj posljednji oblik opisan je u Ps. 46, koji, čini se, daje potpunu sliku ove sedme pošasti. On glasi ovako: 'Bog nam je zaklon i utvrda, pomoćnik brz u nevoljama; stoga se nećemo bojati ako se zemlja [društvo] pomakne i ako se gore [kraljevstva] sruše u srce mora [budu svrgnute od strane neukrotivih masa]: Neka huče i pjene se vode njegove [u velikom nemiru], neka se gore tresu od valova njegovih.'

"Dok će kraljevstva (gore) ustupiti mjesto republikama (otocima), tako će i otoci u dogledno vrijeme također pobjeći, kao što nalazimo da je ovdje zapisano. (Otkr. 16:20) To jest, duh slobode preskočit će sve granice i red, i završiti u anarhiji. Ali primijetite da kada republike budu zbrisane, to će biti nakon što sva kraljevstva budu srušena, kao što je naznačeno izrazom — 'Gore se više ne nađoše.'

"Na sličan način i Učitelj govori o 'hukanju mora i valova' kao o početku nevolje i uzroku straha. I Petar se osvrće na ovo vrijeme nevolje, koje će gorjeti kao peć, kao na vrijeme kada će zemlja i sva zemaljska počela izgorjeti i ustupiti mjesto novoj zemlji (društvu) i novim nebesima (vladi); tada više neće biti mora (ljudi koji nisu pod vjerskim ograničenjima)." (R511:4)

16:21 — "I s neba je na ljude padala velika tuča, svaki kamen bio je težak oko jednoga talenta: a ljudi su hulili na Boga zbog pošasti tuče; jer pošast bijaše vrlo velika."

"Tuča je skrutnuta voda. Ako su voda ili kiša, koje uzrokuju plodnost i osvježenje zemlji, simbol istine, koja osvježava i uzrokuje milostive plodove u čovječanstvu, onda tuča mora označavati istinu isporučenu na takav način da je opasno destruktivna za stvari s kojima dolazi u sukob. Oni će biti teški — po jedan talent — otprilike težine jednog čovjeka — dovoljno da slome sve pred sobom. Ovo podsjeća na simboličnu upotrebu ove iste riječi kod Izaije: 'I tuča će pomesti utočište laži, a vode [istina] će preplaviti skrovište.' (Iza. 28:17) Neistina — zabluda — laž, propast je svijeta, i vrijeme nevolje bi bilo nepotpuno, a svijet bi još uvijek bio nepripremljen za vladavinu pravednosti, da nema ove tuče. Prisjećajući se slične pošasti koja je doslovno došla na Egipat, nalazimo da je povrijedila samo one Egipćane koji nisu poštovali Jehovine riječi. (Izl. 9:19-21); a isto možemo pouzdano očekivati i od ove simbolične tuče; ona će potući i pokoriti samo one koji joj se protive, i to za njihovo dobro.

"Ne trebamo pretpostaviti da ova tuča dolazi posljednja, jer pri davanju izvještaja nešto mora biti spomenuto zadnje, čak i ako se sve dogodilo istovremeno. Sve te razne opisane stvari dogodit će se, ili će biti u tijeku istodobno — glasovi, grmljavine, tuča i munje među narodom, uzrokujući potres, pad Babilona, i gora itd. Ovo je više nego nagoviješteno u činjenici da se ovi isti događaji, spomenuti pod sedmim pečatom i sedmom trubom, spominju bez razdvajanja kao jedan događaj.

"Treba upamtiti da tuča 'dolazi s neba'; nebo, kao što je već definirano, simbolizira duhovne sile, ali više ne korumpirane i iskvarene duhovne sile, jer su one prošle. Babilon je kao mlinski kamen bačen u 'more' da se više ne uzdigne. Ovo su nova 'nebesa' koja će postupno zauzeti mjesto starih, koja će 'proći s velikom bukom' ili metežom — glasovima, grmljavinama itd. Da, hvala Bogu, onaj koji u 15. stihu najavljuje svoju prisutnost kao lopov ne samo da će srušiti kraljevstva sadašnjosti, već će također uspostaviti ono kraljevstvo za koje nas je naš Gospodin naučio moliti: Dođi kraljevstvo tvoje; budi volja tvoja kako na nebu tako i na zemlji. 'Pjevajte Gospodu, o vi sveci njegovi, i zahvaljujte na spomen svetosti njegove; jer gnjev njegov traje samo na tren; u njegovoj naklonosti je život; plač može trajati noću, ali ujutro dolazi radost.' (Ps. 30:4, 5)

"'Neka je blagoslovljeno njegovo slavno ime dovijeka; i neka cijela zemlja bude ispunjena njegovom slavom. Amen i Amen'." (R511:5)

OTKRIVENJE 17. POGLAVLJE

17:1, 2 — "I dođe jedan od sedam anđela koji su imali sedam čaša, i progovori sa mnom, govoreći mi: Dođi ovamo; pokazat ću ti sud velikoj bludnici koja sjedi na mnogim vodama: S kojom su kraljevi zemaljski bludničili, a stanovnici zemlje opili se vinom njezina bluda."

Kao što je sugerirano, „sedam anđela koji su imali sedam čaša" predstavljaju Gospodinov narod koji je još uvijek u tijelu na kraju Evanđeoskog doba, tj. tijekom njegove Žetve. Možda su, dakle, „jedan" od te sedmorice, koji se sada

spominje (Otkr. 17:1) kao spreman pokazati Ivanu sud „velikoj bludnici", bili pastor Russell i skupina hodočasnika (pilgrima) povezanih s njim. Zasigurno su on, putem stranica Sionske kule stražare (Zion's Watch Tower) i Studija Svetoga pisma (Scripture Studies), a oni, kao njegovi predstavnici, putem predavanja itd., sudjelovali u obznanjivanju cijelom kućanstvu vjere — Ivanovoj klasi — sudova koji će pohoditi lažni crkveni sustav, kriv za duhovni blud i za to što je stanovnike svijeta „opio" svojim „vinom s opojnim primjesama" (zlim doktrinama)! Još davne 1879. godine pastor Russell napisao je:

"Kao što su je prvobitno posadili Isus i njegovi apostoli, crkva je bila 'čista djevica zaručena za jednog muža, to jest Krista'. Neko je vrijeme održavala svoju čistoću i trpjela progonstva od svijeta, ali postupno se zaljubila u svijet i u izglede koje je nudio, te se naposljetku sjedinila s njim, sačinjavajući Papinski sustav. Ovaj crkveni sustav, živeći u savezu sa svijetom, predstavlja 'gnusobu' — 'bludnicu', a ime Babilon, što znači zbrka, primjenjivo je jer se svijet naziva zvijeri, a crkva ženom. To je, dakle, bio savez žene i zvijeri koji je izričito zabranjen u tipu. (Lev. 18:23) 'To je zbrka (konfuzija).' Uvjereni smo da smo ime Babilon ispravno primijenili budući da u Otkr. 17 vidimo crkvu kako sjedi na zvijeri — tj. podržana od svijeta i kontrolirajući ga. 'A na čelu joj je bilo napisano ime: Misterij, Babilon Veliki, majka bludnica i gadosti zemaljskih.' — (Otkr. 17:5)" (R45:2)

Bludnica... sjedi na mnogim vodama "U simboličkom jeziku Svetog pisma riječ 'voda' ima dva različita tumačenja: (1) Voda je simbol za Istinu; (2) Voda također simbolizira prihode od vanjskih naroda i kraljevstava. U skladu s ovom potonjom mišlju čitamo da žena sa zlatnom čašom sjedi na mnogim vodama; 'a vode koje si vidio... to su puci, i mnoštva, i narodi, i jezici.' (Otkr. 17:1-15) Ova 'žena' ne vlada samo nad jednom nacijom ili narodom; njezina je vladavina katolička, ili opća; jer su svi narodi bili više ili manje 'opijeni njezinim lažnim doktrinama'. Voda rijeke Eufrat, koja protječe kroz Babilon, mogla bi se, stoga, razumjeti kao simbol naroda i nacija koji podupiru Mistični Babilon doprinosima, prinosima. "... Ako ... vode te rijeke označavaju prihode ... isušivanje ... podrazumijeva prestanak babilonskih prihoda ... milijuna koji svake godine dolaze od bogatih i siromašnih iz svih nacija za njezino uzdržavanje." (Sermon Book 409, 410)

Babilonsko "vino" "Što se tiče ovog simboličnog vina i opijanja, Gospodin izjavljuje da je Babilon 'sve narode [stanovnike zemlje] opio' vinom svoje neuzdržljivosti i nevjernosti Njemu. (Otkr. 17:2; 18:3) Poticajna snaga ne dolazi od duha zdravog uma, već od zablude lažne doktrine: kao što Prorok izjavljuje, oni su 'pijani,' ali ne od vina. (Iza. 29:9-13)" (R2904:6) "Ona je zanemarila nebeskog Zaručnika, te je u svoju 'čašu' umiješala omamljujući napitak koji je opio svijet; čak su i Gospodinovi sveci bili zbunjeni. (Otkr. 16:1-6)" (R5478:1) "Babilon je doista imao zlatnu čašu Gospodnje Riječi u svojim rukama i pretvarao se da iz nje daje ljudima duha Gospodnjeg, ali umjesto toga on je napunio čašu i kao učenje Božje Riječi predstavlja opojne zablude koje su zavele takozvani kršćanski svijet. Tako je Protivnik (Sotona) iskoristio nominalnu Crkvu Božju kao svoje oruđe da prevari sve koji žive na licu cijele zemlje — da krivo prikaže božanski karakter i plan. (Otkr. 14:18)" (R3104:3)

17:3-5 — "I odnese me u duhu u pustinju: i vidjeh ženu gdje sjedi na skrletnoj zvijeri, punoj bogohulnih imena, koja je imala sedam glava i deset rogova. I žena bijaše odjevena u purpur i skrlet, i okićena zlatom i dragim kamenjem i biserjem, imajući u svojoj ruci zlatnu čašu punu gadosti i nečistoće svoga bluda: I na njezinu čelu bijaše napisano ime: MISTERIJ, BABILON VELIKI, MAJKA BLUDNICA I GADOSTI ZEMALJSKIH."

Ivanova klasa (Ivan) biva "odnesena u duhu u pustinju" da bi vidjela ovu "viziju"; jer je, zapravo, nitko ne može imati, osim istinski posvećene Božje djece. Ni katolici ni protestanti je ne mogu vidjeti, zbog svog poistovjećivanja s njom. "... ovu činjenicu prepoznaje Otkrivatelj, koji pokazuje da svi koji bi htjeli dobiti istinski pogled na Babilon moraju, u duhu, zauzeti svoj položaj s pravim Božjim narodom 'u pustinji' — u stanju odvojenosti od svijeta i svjetovnih ideja i pukih oblika pobožnosti, te u stanju potpunog posvećenja i vjernosti te ovisnosti samo o Bogu. 'I odnese me u duhu u pustinju: i vidjeh ženu... Babilon.' (Otkr. 17:1-5)" (D27) "Ruho i ukrasi ove žene... u upadljivom su skladu s primjenom ovog simbola; jer su purpur i skrlet (grimiz) glavne boje na haljinama papa i kardinala; a među mirijadama dragog kamenja koje ukrašavaju njezinu službu, prema riječima očevica, srebro je jedva poznato, a i samo zlato izgleda prilično jadno. I iz zlatne čaše u njezinoj ruci — simbola čistoće doktrine i vjeroispovijesti, koja je trebala sadržavati samo ono što je nepokvareno, čisto, ili, objašnjavajući figuru, samo ono što je u potpunosti u skladu s istinom — izlazile su samo gadosti i vino njezinog bluda, prikladan simbol za njezine gnusne doktrine i još gnusnije prakse." (Uriah Smith — Misli o Danielu i Otkrivenju, str. 658)

"Otkrivatelj je dao naslutiti da neće biti teško otkriti ovaj veliki mistični grad, jer je njezino ime na njezinu čelu, to jest, ona je istaknuto označena, tako da je ne možemo ne vidjeti osim ako ne zatvorimo oči i ne odbijemo gledati — 'I na njezinu čelu bijaše napisano ime: Misterij, Babilon Veliki, majka bludnica i gadosti zemaljskih.' (Otkr. 17:5)" (D23)

Ime Bludnice! "Otkrivenje našeg Gospodina svetom Ivanu je knjiga znakova, u kojoj navedene stvari simboliziraju one stvari na koje se misli. Za ilustraciju: U ovoj knjizi žena se koristi za predstavljanje crkve — čista žena, čistu crkvu — lažna žena, otpalu crkvu. U Otkr. 17:1-6 dana je slika lažne žene, nelojalne svojim zarukama, i stoga više nije dostojna biti Mesijinom nevjestom. Ova nevjerna žena je obilježena kao 'Babilon'. Čitamo da je sjedila na zvijeri, što je simboličan prikaz njezine kontrole nad moći Rima. "U svojoj je ruci ova žena držala zlatnu čašu punu gadosti, te je tako simbolički prikazano kako sve narode opija vinom lažne doktrine. Čaša sugerira da je nevjerna crkva, simbolizirana ovom ženom, nekoć bila posuda (spremnik) božanske istine — 'Babilon je bio zlatna čaša u Gospodnjim rukama.' (Jer. 51:7) U Otkr. 17:5 ona je nazvana 'Majka bludnica' — pojam koji sugerira crkvu majku i crkve kćeri za koje se kaže da usko nalikuju majci. Budući da se majka zvala 'Babilon', kćeri — tako slične svojoj majci — također nose to obiteljsko ime." (R5092:1) "Pojam Babilon, čini se, označava koncentraciju različitih zabluda u sustavima otpale crkve, personificiranih u Otkrivenju kao majka i kćeri. 'Babilon Veliki, majka bludnica' ime je koje je Gospodin dao izvornom sustavu, dajući time naslutiti da je cijelo njezino potomstvo nelegitimno u svakom smislu te riječi." (R5478:1)

Babilon Veliki! "Izopačenost pripisana 'Babilonu Velikom,' posebno svečano zaklinjanje Božjeg naroda da izađe iz nje, te potpuno i strašno uništenje izrečeno protiv nje, sve se to udružuje kako bi se pridala velika praktična važnost pitanju: Koji se sustav podrazumijeva pod ovim simbolom? "Čitanje 17. i 18. poglavlja Otkrivenja pokazuje da 'Babilon Veliki' predstavlja sustav koji bi trebao trajati dugo, vršiti suptilan i opsežan utjecaj, i biti kriv za prekomjernu nepravdu i

okrutnost. Ovaj sustav još uvijek mora postojati budući da se njegovo uništenje događa istovremeno sa 'svadbom Janjetovom', događajem za koji znamo da je još uvijek u budućnosti; i s obzirom također da će se do trenutka njegovog uništenja ili vrlo blizu njega, djeca Božja naći više ili manje povezana s njim, tako da će postojati potreba za hitnim pozivom 'Izađite iz nje, moj narode.' Ovaj je sustav unaprijed predočen kao okrutno progoniteljski, kao onaj koji bi prolijevao 'krv svetaca i mučenika Isusovih', kao onaj na kojem će Gospodin Bog 'osvetiti krv svojih slugu'." (R471:3)

Neke dodatne misli o Babilonu! "Povijest gradnje grada i njegove kule (Post. 11:1-11) zvanog Babel (akadski, Bibulu, 'Vrata Božja') objašnjava se popularnom etimologijom zasnovanom na sličnom hebrejskom korijenu Babal koji znači 'miješati, pobrkati'. Babel je, dakle, postao sinonim za zbrku uzrokovanu jezičnim barijerama koje je Bog nametnuo zbog ljudskog ponosa iskazanog u gradnji." (Zondervanova slikovna enciklopedija Biblije, sv. 1, str. 438) Prema Youngovoj analitičkoj konkordanciji za Bibliju (Young's Analytical Concordance to the Bible), Babilon je grčki oblik pisanja onoga što je na hebrejskom dosljedno Babel. "Ime Babilon izvorno je označavalo Božji prolaz (Vrata); ali je kasnije, u podrugljivom smislu, počelo značiti mješavinu ili zbrku. U Knjizi Otkrivenja to se ime primjenjuje specifično na nominalnu crkvu, koja je od prolaza u slavu, postala prolaz u zabludu i zbrku, bijedna mješavina sastavljena uglavnom od kukolja, licemjera, zbunjene mase svjetovnog ispovijedanja vjere u kojoj su pokopani Gospodinovi dragulji, a njihova prava ljepota i sjaj skriveni." (C153) "Jasno je, dakle, da iako su mnoge vjerne duše, ne znajući pravo stanje stvari, s poštovanjem i pobožnošću obožavale Boga unutar ovih — babilonskih sustava, to ipak ne mijenja činjenicu da su oni, svi od reda, 'bludnički' sustavi. U svima njima vlada zbrka (konfuzija); a ime Babilon prikladno pristaje cijeloj obitelji — majci, kćerima i suučesnicima, narodima nazvanim Kršćanstvo (Christendom). (Otkr. 18:7; 17:2-6, 18)" (D35)

"Riječ 'Babilon' znači zbrka. Ovdje se koristi simbolično, budući da je doslovni grad pod tim imenom u vrijeme ovog pisanja bio 'hrpa ruševina.' ... "Hajdemo sada ispitati što predstavlja taj simbol. Kao što su je prvobitno posadili Isus i njegovi apostoli, crkva je bila 'čista djevica zaručena za jednog muža, to jest Krista'. Neko je vrijeme održavala svoju čistoću i trpjela progonstva od svijeta, ali postupno se zaljubila u svijet i u ponuđene izglede, te se naposljetku sjedinila s njim sačinjavajući Papinski sustav. Ovaj crkveni sustav, živeći u savezu sa svijetom, predstavlja 'gnusobu' — 'bludnicu', a ime Babilon, što znači zbrka, primjenjivo je jer se svijet naziva zvijeri, a crkva ženom. To je, dakle, bio savez žene i zvijeri koji je izričito zabranjen u tipu. (Lev. 18:23; 'To je zbrka.') Uvjereni smo da smo ime Babilon ispravno primijenili budući da u Otkr. 17 vidimo crkvu kako sjedi na zvijeri — tj. podržana od svijeta i kontrolirajući ga. 'A na čelu joj je bilo napisano ime: Misterij, Babilon Veliki, majka bludnica i gadosti zemaljskih.' (Otkr. 17:5)" (R45:2)

17:6 — "I vidjeh ženu pijanu od krvi svetaca i od krvi mučenika Isusovih: i kad sam je vidio, čudio sam se s velikim divljenjem."

"Ženina" žeđ za krvlju! "Karlo V., njemački car i kralj Španjolske i Nizozemske, progonio je prijatelje Reformacije diljem svojih prostranih posjeda... U Nizozemskoj se ljudima koji su slijedili Luthera imalo odrubiti glavu, a žene žive zakopati ili ako su tvrdoglave, poslati u plamen ... Vojvoda od Alve hvalio se pogubljenjem 18.000 protestanata u šest tjedana. Paolo procjenjuje da je broj onih koji su u Nizozemskoj pogubljeni zbog svoje vjere iznosio 50.000; a Grocije (Grotius) daje popis belgijskih mučenika od 100.000." (B337)

"Masakr u Parizu na Dan sv. Bartolomeja, 24. kolovoza 1572. (Bartolomejska noć), bio je jednak po okrutnosti, ali je nadmašio u opsegu, masakre u Merindolu i Orangeu. O tome su detaljno pisali i katolički povjesničari, od kojih je jedan, Thuanus, to žigosao kao 'divlju okrutnost, kojoj nema paralele u cijeloj antici.' Zvonjava uzbune (tocsin) u ponoć, 23. kolovoza, dala je znak za uništenje, te su se stravični prizori iz Merindola i Orangea počeli ponavljati protiv omraženih hugenota. Karneval smrti trajao je sedam dana; grad je tekao ljudskom krvlju; dvor je bio pretrpan ubijenima na koje su Kralj i Kraljica gledali s krajnjim zadovoljstvom. Tijelo admirala Colignyja vučeno je ulicama; a rijeka Seine bila je prekrivena plutajućim mrtvim tijelima. Izvještaji o broju ubijenih variraju od 5.000 do 10.000. Djelo uništenja nije bilo ograničeno na Pariz, već se vrlo široko protezalo kroz francusku naciju. Sljedećeg dana poslani su posebni glasnici u svim smjerovima naređujući opći masakr hugenota. Isti prizori stoga su odigrani u gotovo svim provincijama, a procjene o broju ubijenih variraju od 25.000 do 70.000." (B338)

"Slika masakra sv. Bartolomeja bila je obješena u Vatikanu. Imala je svitak na vrhu, na kojem su bile ispisane, na latinskom, riječi koje su značile: 'Vrhovni svećenik (Pontif) odobrava sudbinu Colignyja.' Coligny je bio istaknuti vođa hugenota i jedan od prvih koji su pali. Nakon što je ubijen, glava mu je odsječena od tijela i poslana kraljici (koja ju je dala balzamirati i poslala kao trofej u Rim), dok je njegovo tijelo puk vukao ulicama Pariza." (B340)

"Po nalogu pape Inocenta, da konfiskacijom, progonstvom i smrću kazni heretike koji nisu htjeli primiti njegovo evanđelje, Dominik je poticao civilne vlasti i stanovništvo na masakriranje heretičkih Valdenza; a jednom je prilikom predao sto osamdeset albižana plamenu. Upravo zbog takve vjernosti u službi Antikrista kanoniziran je za sveca, a danas ga obožavaju i mole mu se rimokatolici...

"Bilo bi nemoguće ukratko prenijeti adekvatnu predodžbu o užasima Inkvizicije ili o stravičnom strahu koji je nadahnjivala među ljudima. Oni koji nisu bili glasni u svojoj hvali Antikrista, ili koji bi se usudili kritizirati njegove metode, bili su osumnjičeni za herezu; a takve osobe, bez upozorenja ili mogućnosti pravne zaštite, bile su podložne zatvaranju u tamnicu na neodređeno vrijeme sve do pogodnog vremena za suđenje — a i tužitelj i optužba često su im bili jednako nepoznati. Postupci na ovim suđenjima vodili su se tajno, a mučenja su se često primjenjivala kako bi se iznudila priznanja. Nanesena mučenja bila su gotovo previše zastrašujuća da bi se u njih moglo povjerovati u ovom dobu i zemlji slobode, no njihova je stvarnost potvrđena dokazima koje čak ni katolički povjesničari ne mogu poreći; a njihovi bezuspješni pokušaji isprike za njih samo služe kako bi potkrijepili dokaze." (B342, 343)

"Torquemada, još jedan poznati generalni inkvizitor, pružio je izrazitu ilustraciju duha Antikrista. Rimokatolički pisci priznaju da je uzrokovao da se deset tisuća dvjesto dvadeset (10.220) osoba, muškaraca i žena, spali živo. Llorente, koji je tri godine bio glavni tajnik Inkvizicije i imao pristup svim dokumentarnim dokazima u svojim Izvještajima, objavljenim 1817. godine (4 sveska), pokazuje da je između godina 1481. i 1808. samo po nalogu ovoga 'Svetog ureda', spaljeno živo ni manje ni više nego 31.912 osoba, a gotovo 300.000 mučeno je i osuđeno na pokoru. Svaka katolička država u Europi, Aziji i Americi imala je svoju Inkviziciju." (B345)

17:7 — "I reče mi anđeo: Zašto si se čudio? Ja ću ti kazati misterij ove žene, i zvijeri koja je nosi, a koja ima sedam glava i deset rogova."

Mi, Ivanova klasa, koji živimo na kraju Evanđeoskog doba, imamo privilegiju prepoznati činjenice iz povijesti, koje inkriminiraju ovu "ženu" (Papinstvo, koje se također naziva "Čovjek grijeha" — 2. Sol. 2:3, 4 — i "Antikrist" — 1. Ivanova 2:18; 4:3), koja je i sama "pijana" od krvi svetaca i mučenika Isusovih.

"Valdenzi i Albižani bili su najbrojnija protestantska tijela protiv Papinstva; i kada je došlo do književnog buđenja trinaestog stoljeća, istina je zasjala uglavnom od njih, iako reflektirana i pojačana od strane Wycliffea, Husa, Luthera i drugih. A njihove doktrine, potkrijepljene jednostavnošću i moralnošću, zasjale su većim sjajem nasuprot pompeznom ponosu i očitim nemoralnostima tadašnjeg uzvišenog Papinstva.

"Tada su pape, sabori, teolozi, kraljevi, križari i inkvizitori udružili svoje dijabolične moći kako bi istrijebili svakog protivnika i ugasili najslabije zrake svjetla koje je svitalo. Papa Inocent III. prvo je poslao misionare u okruge u kojima su doktrine Albižana dobile uporište, da propovijedaju romanizam, čine čuda itd.; ali budući da ti napori nisu uspjeli, proglasio je križarski rat protiv njih i ponudio svima koji bi se u njega uključili oprost od svih grijeha i izravnu propusnicu u nebo, bez prolaska kroz čistilište. S punom vjerom u papinu moć da podari obećane nagrade, pola milijuna ljudi — Francuza, Nijemaca i Talijana — okupilo se oko zastave križa, radi obrane katolicizma i gašenja hereze. Zatim je uslijedio niz bitaka i opsada koje su obuhvatile razdoblje od dvadeset godina. Grad Beziers zauzet je jurišem 1209. godine, a građani su, bez obzira na dob ili spol, poginuli od mača, njih oko šezdeset tisuća, kako izvještava nekoliko povjesničara. Krv onih koji su pobjegli u crkve, i koje su sveti križari tamo ubili, natopila je oltare i potekla ulicama.

"Lavaur je bio pod opsadom 1211. godine. Guverner je obješen na vješala, a njegova je žena bačena u bunar i zgnječena kamenjem. Građani su bez razlike bili ubijani, a četiri stotine njih… živo je spaljeno. Procvjetala zemlja Languedoca bila je opustošena, njezini gradovi spaljeni, a njeni stanovnici pometeni ognjem i mačem. Procjenjuje se da je u jednom danu palo stotinu tisuća Albižana; a njihova su tijela sakupljena i spaljena.

"Zlodjela i užasi u krvi i pustošenju počinjeni su u ime religije: navodno radi slave Božje i časti crkve, ali zapravo kako bi se podržalo Antikrista, koji sjedi u hramu Božjemu (crkvi), predstavljajući se da je Bog — onaj moćni — sposoban pobijediti i uništiti svoje neprijatelje. Svećenstvo je zahvalilo Bogu za djelo uništenja, a himna pohvale Bogu za slavnu pobjedu u Lavauru bila je spjevana i pjevana. Stravičan pokolj u Beziersu smatran je 'vidljivim sudom nebeskim' nad herezom albigenzijanizma. Križari su ujutro prisustvovali svečanoj misi, a tijekom dana su nastavili pustošiti zemlju Languedoc i ubijati njene stanovnike.

"U ovim strašnim prizorima pokolja Antikrist je našao iznimno zadovoljstvo. Papa i njegov dvor klicali su pobjedi katolicizma nad valdenzijanizmom u Merindolu, a bezbožni Oppeda proglašen je 'braniteljem vjere i herojem kršćanstva'. Francuski kralj je otišao na misu i odao svečanu hvalu Bogu za pobjedu nad i masakr hugenota u Parizu. Ovaj pokolj, koji su odobrili francuski kralj, Parlament i rimokatolički podanici, bio je vjerojatno pod izravnim poticajem pape i Papinske hijerarhije. Da je to bilo vrlo odobravano, u najmanju ruku, očituje se po činjenici da je na Papinskom Dvoru vijest primljena s velikim radovanjem. Papa, Grgur XIII., pošao je u velikoj procesiji do crkve sv. Luja da zahvali Bogu za tu znakovitu pobjedu. Odmah je proglasio jubilej, te je poslao nuncija na francuski dvor, koji je u papino ime pohvalio 'podvig o kojemu se tako dugo razmišljalo i koji je tako sretno izveden za dobrobit religije.' ...

"U užasu i čuđenju se pitamo, zašto su kraljevi, knezovi, i carevi te narodi uopće, dopustili takve zločine? Zašto već davno nisu ustali i srušili Antikrista? Odgovor se nalazi u Svetom pismu (Otkr. 18:3); Narodi su bili pijani (omamljeni), izgubili su razum pijući miješano vino (nauk, lažan i istinit izmiješan) koje im je dala otpala crkva. Bili su zavedeni tvrdnjama Papinstva." (B348, 335, 336, 339)

U ovom trenutku, bojimo se da Autorizirana verzija (KJV) daje pogrešan dojam o apostolu Ivanu — vidiocu s Patmosa, jer kaže da se vidjevši ovu "ženu", čudio s velikim divljenjem (admiration)! Misao grčkog teksta je, međutim, bolje izražena u prijevodu Revidirane standardne verzije (RSV): "Kada sam je vidio, silno sam se začudio (marvelled greatly)." A i to znamo, da protutipski Ivan, koji sada živi, nema nimalo divljenja za ovu "ženu", iako se oni možda čude svemu onome što je ova vrlo raskalašena "žena" uspjela postići, s obzirom na to da mrzi pouku i baca Riječ Gospodnju za svoja leđa. (Ps. 50:16, 17)

Iako je "tajna bezakonja" već bila prisutna i djelovala je u ranoj crkvi (2. Sol. 2:7; vidi također R711:1), tek se oko četvrtog stoljeća (tijekom Pergamonskog razdoblja) razvila u ovdje prikazanu "ženu". Tako je za apostola Ivana ova vizija zapravo bila proročke naravi, koja se trebala zabilježiti za dobrobit onih koji su u pravo vrijeme trebali prepoznati "ženu" — i to sasvim nedvosmisleno! I, da ne bi bilo sumnje o tom pitanju, anđeo "je" kasnije identificira s gradom na sedam brežuljaka — Rimom! (Otkr. 17:9)

Kao odgovor na Ivanovo čuđenje, anđeo mu zapravo kaže: "Ne čudi se više, Ivane, ovoj tajanstvenoj 'ženi', jer ću ti reći više o 'njoj', a također i o zvijeri koja je nosi, a koja ima sedam glava i deset rogova." Za Ivanovu klasu na kraju Doba, kao što je već navedeno, "žena" je Papinstvo, a zvijer civilni Rim, koji ju je podržavao i nad kojim je ona s vremenom stekla potpunu kontrolu. O pojmovima "zvijer" i "rogovi", brat Russell je rekao sljedeće.

"Ne treba zaboraviti da su to figurativni izrazi koji opisuju karakter i tvrdnje simbolične 'zvijeri' (vlade) i 'roga' (moći) unutar stare Rimske zvijeri ili carstva. U nekim aspektima, Papinstvo je bilo nova vlada ('zvijer'), odvojena od starog Rimskog carstva; a u drugima, bio je to rog ili moć među ostalima iz tog carstva, koja je neko vrijeme imala nadmoćnu kontrolu nad ostalim rogovima ili silama. Ono je prikazano u simbolu s oba ova stajališta kako bi se na najpotpuniji način lociralo i označilo." (B305)

"Tajna bezakonja" "'Tajna bezakonja' nastala je postupno, i tek kad je dugo sjedila na svetom mjestu, vladajući i upravljajući njime, viđen je njezin gnusni i odvratni karakter, a još uvijek ga ne vide svi sveti, od kojih se mnogi i dalje klanjaju učenjima i zapovijedima onog sustava kojeg Bog naziva gnusobnim.

"Bog ovoga svijeta — Sotona — mnogim je napravama zaslijepio oči mnogima, istodobno uzvisujući i održavajući na vlasti ovaj sustav, koji je po njegovu uzoru ili poput njega, čije je on dijete. Kad njegova moć počne opadati zato što onaj koji je jači od njega počne plijeniti njegovu kuću (Mat. 12:29), tada će se ovaj sustav početi viđati, otkrivati i prepoznavati u svom

pravom karakteru kao 'Tajna bezakonja.' Za to vrijeme kada će se gnusoba vidjeti kako zauzima i vlada u Crkvi, Apostol kaže: 'Tada će se otkriti taj bezakonik (doslovno otkriti ili raskrinkati) kojega će Gospodin uništiti duhom svojih usta i iskorijeniti sjajem svoga dolaska' (doslovno uništiti jarkim sjajem Prisutnoga. — 2. Sol. 2:8)

"Ovo se savršeno slaže s Isusovim riječima: 'Kada vidite gnusobu;' to jest, kada se maska skine i budete u mogućnosti vidjeti 'Tajnu bezakonja' kao takvu, tada možete znati da ste u svršetku doba, u 'vremenu kraja.' Vaše će znanje biti znak toga." (R711:1)

17:8 — "Zvijer koju si vidio bijaše, i više nije: i uzaći će iz bezdana, i otići u propast: i čudit će se oni koji prebivaju na zemlji, čija imena nisu zapisana u knjizi života od postanka svijeta, kad vide zvijer koja bijaše, i nije, a ipak jest."

Zvijer je, naravno, četvrto univerzalno carstvo o kojemu govori prorok Daniel: Dan. 7:7, 8 — "... strašna i užasna, i izuzetno jaka; i imala je velike željezne zube; žderala je i komadala, a ostatak gazila svojim nogama; i imala je deset rogova ... Promatrao sam rogove, i gle, među njima je izrastao još jedan mali rog, pred kojim su tri od prvih rogova iščupana iz korijena: i gle, na tom su rogu bile oči kao oči čovječje, i usta koja su govorila velike stvari."

O tome je brat Russell rekao sljedeće: "Ovdje je prikazano Rimsko carstvo; a podjele njegove moći prikazane su u deset rogova, pri čemu je rog simbol moći... "Toj četvrtoj zvijeri, koja predstavlja Rim, Daniel ne daje nikakvo opisno ime ... Ivan, Otkrivatelj, vidjevši u viziji istu simboličnu zvijer (vladu), također nije znao kojim bi je imenom opisao, te joj naposljetku daje nekoliko imena. Između ostalog, nazvao ju je 'Đavlom'. (Otkr. 12:9) Zasigurno je odabrao prikladno ime; jer Rim, promatran u svjetlu svojih krvavih progonstava, zasigurno je bio najđavolskiji od svih zemaljskih vlada. Čak i u prijelazu s poganskog Rima na papinski Rim on je ilustrirao jednu od glavnih Sotoninih karakteristika jer se on također pretvara da izgleda kao anđeo svjetla (2. Kor. 11:14), kao što se Rim transformirao iz poganstva i tvrdio da je kršćanski — Kraljevstvo Kristovo... "Ova zvijer ili Rimsko carstvo u svojim rogovima ili podjelama još uvijek postoji, i bit će ubijeno od strane pobunjenih masa naroda i svrgavanjem vlada, u 'Danu Gospodnjem', kao priprema za priznavanje nebeske vladavine." (A258)

U Danielovoj viziji, zemaljske su vlade prikazane kao "zvijeri" — tako je tu bio lav da predstavlja Babilon; medvjed da predstavlja Medo-Perziju; leopard da predstavlja Grčku. (Dan. 7:1-6) I premda je Daniel četvrtu životinju, koja predstavlja Rim, nazvao zvijeri (Dan. 7:1, 7), ona je bila tako strašna da za nju nije mogao pronaći ime. U Otkrivenju je Ivan naziva zmajem (Otkr. 12:3) i ponovno zvijeri. (Otkr. 13:1) U svim slučajevima, treba primijetiti, rečeno je da ima "deset rogova". (Dan 7:7; Otkr. 12:3; 13:1) Tako je u Svetom pismu označeno četvrto, i posljednje od zemaljskih univerzalnih carstava — Rim. Drevni poganski Rim bio je neraskidivo poistovjećen sa svojom religijom, čiji je cezar bio ne samo poglavar, nego često i bog njihovog obožavanja! Na ovu se fazu Rimskog carstva misli kada se kaže da zvijer koju si vidio "bijaše", i "više nije" (Otkr. 17:8), jer je tijekom vladavine cara Konstantina počela prolaziti kroz promjenu iz svog poganskog obožavanja u ono koje se predstavljalo kao kršćansko! — Rim koji "ipak jest". (Otkr. 17:8) Unatoč promjeni koja je tako započela u vrijeme Konstantinove vladavine, titula Pontifex Maximus (glavni vjerski učitelj) ostala je s carem, sve dok ju za vrijeme Justinijanove vladavine (533. g. n. e.) on nije prepustio biskupu Rima, jer je i on, poput Konstantina, osjetio prednost u prebacivanju težine Carstva na stranu takozvane Kršćanske crkve. Tako se dogodilo da je crveni zmaj — Rimsko carstvo, dao "svoju moć, svoje prijestolje i veliku vlast" zvijeri — novom Rimskom carstvu, kako ga je predstavljalo Papinstvo. (Otkr. 13:2) I tako čitamo o "bludnici" iz Otkr. 17:1, da ona sjedi "na skrletnoj zvijeri". (Otkr. 17:3)

Neka se također primijeti da i zmaj i zvijer, kako se kaže, imaju "sedam glava i deset rogova." (Otkr. 12:3; 13:1)

"Zvijer" i "Rog" — Figurativni izrazi "Ne treba zaboraviti da su to figurativni izrazi koji opisuju karakter i tvrdnje simbolične 'zvijeri' (vlade) i 'roga' (moći) unutar stare Rimske zvijeri ili carstva. U nekim aspektima, Papinstvo je bilo nova vlada ('zvijer'), odvojena od starog Rimskog carstva; a u drugima, bio je to rog ili moć među ostalima iz tog carstva, koja je neko vrijeme imala nadmoćnu kontrolu nad ostalim rogovima ili silama. Ono je prikazano u simbolu s oba ova stajališta kako bi se na najpotpuniji način lociralo i označilo." (B305)

Pontifex Maximus "Apostol Pavao je prorekao da će ovaj bezakoni princip tajno djelovati neko vrijeme, dok mu je na putu stajala neka suprotstavljena stvar — dok ta prepreka ne bude uklonjena, tada bi mogao imati slobodan tijek i brzo napredovati prema razvoju Antikrista. On kaže: 'Samo onaj koji sad zadržava, zadržavat će, dok ne bude uklonjen.' (2. Sol. 2:7) Što nam povijest pokazuje u ispunjenju ovog proročanstva? Ona pokazuje da je ono što je ometalo brzi razvoj Antikrista bila činjenica da je željeno mjesto već bilo zauzeto od strane drugoga. Rimsko carstvo ne samo da je osvojilo svijet i dalo mu politiku i zakone nego je, prepoznajući vjerska praznovjerja kao najjače lance kojima se može držati i kontrolirati narod, usvojilo plan koji je imao svoje podrijetlo u Babilonu, u vrijeme njegove veličine kao vladara svijeta. Taj je plan bio da car treba biti smatran upraviteljem i vladarem u vjerskim, kao i u građanskim poslovima. Kao podrška tome, tvrdilo se da je car polubog, u nekom smislu potomak njihovih poganskih božanstava. Kao takvog njega se štovalo i klanjalo njegovim kipovima; te je kao takav bio nazivan Pontifex Maximus — tj. Glavni svećenik ili Najveći vjerski vladar. A to je upravo titula na koju polažu pravo i koja je dana pontifeksima ili papama Rimske hijerarhije otkako je ovaj Antikrist zadobio 'moć i prijestolje i veliku vlast' bivšeg vladara Rima. (Otkr. 13:2)" (B288)

Spajanje Crkve i Države "Konstantin je otkrio da je podrška Crkve bila politički dragocjena. Rezultat je bio neka vrsta neformalnog konkordata, pri čemu je Crkva učvršćivala svoju povezanost s carem koji je bio gotovo uvjeren da prihvati kršćanstvo apelirajući na njega kao suca u određenim hitnim pitanjima crkvene discipline oko kojih je bila podijeljena; s daljnjim učinkom da je s jedne strane ono što je bila isključivo vjerska bratovština steklo velik i sve veći politički utjecaj, dok je s druge strane država preuzela na sebe ovlasti crkvenog zakonodavstva." (The Illustrated World History — Hammerton i Barnes, str. 326)

Konstantin "Nije vjerojatno da je Konstantin posvetio mnogo misli istini kršćanske doktrine, i znamo da on nije prakticirao kršćanske vrline. Ali bio je dovoljno mudar da prepozna dobru politiku vezanja te rastuće sile uza sebe, protiv svojih suparnika. "... nije točno reći da je on kršćanstvo učinio državnom religijom. Najviše što se može reći jest da mu je dao posebno povlašteno mjesto među religijama carstva. Sam Konstantin, kao Pontifex Maximus, nastavio je prinositi javne

žrtve poganskim bogovima; ali djelomično kao rezultat naklonosti koju je iskazivao crkvi, i dvor i narod brzo su prešli na novu religiju." (Ancient World — West, str. 551, 552)

Konačno uništenje ovog Sotoninog remek-djela, koje je, tako reći, proizašlo iz bezdana, izazvat će zaprepaštenje i čuđenje svih; osim pravih svetaca Božjih — koje je On unaprijed poznavao, i čija su imena, prema tome, zapisana u Janjetovoj "knjizi života" od postanka svijeta — "mudri će razumjeti." (Dan. 12:10)

Imena zapisana u Knjizi života "... mi ... razumijemo to tako da znači da je knjiga ili svitak koji jamči život izabranom broju bio pripremljen od utemeljenja svijeta, te da su imena u njemu zapisana kako su se pojedinci posvećivali, dolazeći pod uvjete božanskog poziva. U ovom pogledu na stvari, knjiga ili svitak predstavljao bi prvotnu božansku namjeru — Božju namjeru da ima crkvu, čiji bi Glava bio naš Gospodin Isus. Takvo bi tumačenje bilo u savršenom skladu s različitim stilskim figurama koje predstavljaju zapisivanje imena vjernika u Janjetovu Knjigu života, te u skladu također s onim drugim zapisima koji govore o brisanju imena onih koji se pokažu nevjernima svom posvećenju. (Otkr. 3:5)" (R2540:5)

17:9 — "I ovdje je um koji ima mudrost. Sedam glava jesu sedam gora na kojima žena sjedi."

Kako bi pomogao Ivanu (Ivanovoj klasi) identificirati zvijer i ženu, rečeno mu je da žena sjedi na sedam gora (brežuljaka)! Nije se mogao dati nikakav jednostavniji način identifikacije od ovoga jer grad Rim počiva na sedam brežuljaka — Palatin, Kapitolin, Kvirinal, Viminal, Eskvilin, Celij i Aventin!

"A Rim je sjedio na sedam brežuljaka — 'sedam gora na kojima žena sjedi'. Njegov uobičajeni naziv kod klasičnih pisaca iz doba sv. Ivana jest 'grad na sedam brežuljaka'; svake godine se održavao festival u čast 'grada na sedam brežuljaka'; svaki važniji latinski pjesnik, tijekom razdoblja od petsto godina, aludira na sedam rimskih brežuljaka. Medalje i kovanice tog vremena prikazuju Rim kao ženu koja sjedi na sedam brežuljaka: a njezine titule pokazuju, s dovoljno jasnoće, kako je temeljito vladala. Bila je nazivana 'kraljevskim Rimom'; 'gospodaricom svijeta'; 'kraljicom naroda'. Njezina je vlast bila gotovo univerzalna. Bila je metropola onog četvrtog velikog carstva za koje je Daniel prorekao da će razbiti u komade i pokoriti sve stvari, 'strašnog i užasnog i izuzetno jakog'; a u vrijeme Apokaliptičkih vizija, njezina je moć bila na vrhuncu. Ovdje se može misliti samo na Rim, i ni na jedan drugi grad; žena je na neki način poistovjećena s Rimom.... Bludnica je Rimska crkva; za nepristrane umove, čini se, nema bježanja od ovog zaključka. 'Žena koju si vidio je taj veliki grad' 'koji vlada nad kraljevima zemaljskim.'

"... Ako je žena na neki način identificirana s Rimom, zašto je njezino čelo obilježeno imenom Babilon (Otkr. 17:5)? Odgovor je očit; Apokalipsa je knjiga misterija; stvari su predstavljene znakovima; stvarnosti su zastrte velom; i bilo bi potpuno nedosljedno cjelokupnom stilu ovog proročanstva da je na čelu bludnice pisalo Rim. Žena je lik crkve, korumpirane, idolopokloničke crkve; to jest, simbol koji je Ivan vidio sugerirao je nešto potpuno drugačije od samog sebe; tako je i ime kojim je simbol bio označen bilo sugestivno za nešto potpuno drugačije od samoga sebe, iako misteriozno slično. Bludnica je 'Misterij, Babilon Veliki'." (R472:5)

Uspon Antikrista "... 533. godine, zbio se jedan od najznačajnijih događaja u vezi s usponom Papinskog Antikrista. Upravo je te godine Justinijan, istočnorimski car, izdao dekret kojim je biskupa Rima postavio za poglavara Crkve na zemlji. Tako imamo ispunjenje riječi, 'i zmaj mu dade svoju moć, i svoje prijestolje, i veliku vlast.' Neko vrijeme prije toga postojalo je rivalstvo — dapače, spor između biskupa Rima, i ostalih ambicioznih biskupa iz drugih gradova koji su težili toj časti, o tome tko od njih može, kako su se oni izrazili, s pravom polagati pravo na čast Apostolskog nasljedstva, itd. Ovaj Justinijanov dekret riješio je stvar u korist biskupa Rima. Dekret, međutim, nije bio proveden sve dok vojske Istočnog Rima pod Belizarom nisu srušile Ostrogotsku moć, koja je pod Teodorikom vladala u Italiji. To je bilo 538. ili 539. g. n. e., i bez sumnje, označilo je početak razdoblja od tisuću dvjesta i šezdeset godina, kada su sveci bili predani u ruke Papinstva. (Dan. 7:25) Bio je to početak Papinskog Antikrista; također i vrijeme kada je deset kraljeva počelo davati svoju moć i snagu zvijeri, kao što je predstavljeno u njezinoj papinskoj glavi." (Otkrivenje Isusa Krista — Streeter, sv. 2, str. 81)

"Na Božić (800. g. n. e.), po završetku službe održane u katedrali sv. Petra u čast tog svetog dana, dok je kralj koji ništa nije slutio (Karlo Veliki) klečao pred velikim oltarom, Lav, pokrenut, kako je izjavio, iznenadnom inspiracijom, stavio mu je krunu na glavu i proglasio ga Augustom, carem Rimljana, okrunjenim od Boga. Riječi su bile prihvaćene općim poklikom. Sveto Rimsko carstvo je nastalo." (The Illustrated World History — Hammerton and Barnes, str. 410)

17:10-14 — "I sedam je kraljeva: pet ih je palo, i jedan jest, a drugi još nije došao; i kad dođe, mora ostati samo kratko vrijeme. I zvijer koja bijaše, i više nije, čak je i ona osmi, i od onih je sedam, i odlazi u propast. I deset rogova koje si vidio jesu deset kraljeva, koji još nisu primili kraljevstva; nego primaju moć kao kraljevi na jedan sat sa zvijeri. Oni su jedne misli, i dat će svoju moć i snagu zvijeri. Oni će ratovati s Janjetom, i Janje će ih pobijediti: jer on je Gospodar gospodara, i Kralj kraljeva: a oni koji su s njim jesu pozvani, izabrani i vjerni."

"Sedam kraljeva" iz Otkr. 17:10, ovdje, u ovoj knjizi simbola, ne predstavljaju sedam kraljeva kao takvih, nego sedam vrsta ili oblika vladavine, za koje se može reći da su imali ulogu "poglavarstva" (bilo ono civilno ili crkveno, ili oboje) u gradu Rimu.

Vrijeme na koje se odnosi ovo proročanstvo, vjerujemo, bilo je ono kada je potpuno, jasno otkrivenje "žene" bilo dano Ivanovoj klasi — negdje nakon jeseni 1874. U to je vrijeme pet od ovih sedam oblika vladavine već "palo" — prošlo. I nije važno znati točno koji su to oblici vladavine bili; osim, možda, da je onaj šesti, koji je tada bio ("jest"), bio onaj Viktora Emanuela — to jest, dinastija Viktora Emanuela, koja je prilikom ujedinjenja Italije oduzela Papinstvu gotovo sva njegova svjetovna imanja (teritorije). Godine 1896. brat Russell napisao je sljedeće:

"Prema našem razumijevanju, sadašnja talijanska vlada je sedma glava 'zvijeri' (Otkr. 17:9-11), koja je potrajala 'kratko vrijeme,' a koju predstavlja sadašnji monarh i njegov otac, Viktor Emanuel. Prema proročanstvu, Rim više nikada neće imati drugu glavu — to osmo stanje bit će zvijer bez glave — ili republika ili anarhija. Ako je republika, ubrzo nakon toga trebali bismo očekivati anarhiju, 'propast'." (R2062:6)

Primijetit će se da je brat Russell u to vrijeme razumio da je dinastija Viktora Emanuela bila sedma — posljednja "glava" Rimskog carstva; i da je očekivao da će je zamijeniti republika ili anarhija. Ali, brat Russell je umro prije nego što je na scenu stupio Benito Mussolini. Možda bi, da je tada bio živ, prepoznao Mussolinijevu diktaturu, koja je prethodila

sadašnjoj republikanskoj vladi, kao sedmu i posljednju; a da je dinastija Viktora Emanuela zapravo bila šesta, koju je slijedila ta sedma "glava" koja je potrajala "kratko vrijeme".

Oko šest godina nakon smrti brata Russella (1916.), Benito Mussolini postao je premijer Italije (1922.); tu je premijersku dužnost ubrzo pretvorio u diktaturu. Godine 1929. on je ispregovarao Lateranske ugovore, kojima su vraćeni neki od teritorija koje je dinastija Viktora Emanuela oduzela Papinstvu, čime je Vatikan postao neovisna država. Mussolinijev uspon na vlast zloslutno se podudara s usponom prvog pravog cara ili cezara Rima — Julija Cezara! Julije Cezar prešao je rijeku Rubikon na granici ili međi Italije, na čelu svoje pobjedničke legije vojnika; i izjavivši "kocka je bačena," maršira je na grad Rim gdje je zastrašio vlasti, natjeravši ih da ga imenuju diktatorom! Mussolini je, na čelu svojih hordi u crnim košuljama, također maršira na grad Rim. To je bilo 1922. godine, u vrijeme kada je imenovan premijerom; ali postupno je gomilao sve više i više moći za sebe, dok nije postao poput Julija Cezara, diktator. No, njegovo carstvo nije trajalo predugo, jer se srušilo 1943.; a 1945. je pogubljen! Tako je potrajao samo "kratko vrijeme." I tada je, kao što je brat Russell i predvidio, uspostavljena republika. Ovo osmo stanje, vlada koja je praktički bez glave, ima puno komunističkog elementa u svom sadašnjem sastavu; i naravno, "od onih je sedam" oblika vladavine koji su joj prethodili, to je dio "zvijeri" "koja bijaše i više nije", a ipak jest — dio istog starog Rimskog carstva, koje je još uvijek više ili manje pogansko, i kao i one vlade prije nje, predodređeno je za "propast".

Napomena izvornika: vidi „Mussolini” (str. 188 izvornika).

"Deset rogova" je samo simboličan izraz ili prikaz cijelog ciklusa raspadanja izvornog Rimskog carstva na njegove brojne podjele i sile. Zato se "deset" ne smije shvatiti doslovno; niti je izvornih "deset" podjela nužno isto što i onih "deset" u posljednjoj fazi! Stoga postoji razlika između "deset rogova" u Dan. 7:7, 8 i "deset rogova" u Otkr. 17:12, iako su svi oni uključeni u to jedno raspadanje.

Napomena izvornika: vidi „Deset rogova” (str. 190 izvornika).

Od onih prijašnjih „deset” prisjetit ćemo se da je postojao jedan „rog” — Papinstvo — koji je pokorio tri druga „roga” (Dan. 7:24): Herule, Istočni egzarhat i Ostrogote. (A258) Potonjih „deset” u to vrijeme još nije primilo svoje odgovarajuće moći (Otkr. 17:12), ali ih je primilo poslije. U početku su bili „jedne misli” jer su podupirali novu „zvijer” — Papinstvo; tako su vladali (vršili moć i vlast) „jedan sat”, tj. istodobno s njim! Ipak, trebalo je doći vrijeme (i sada je tu, od 1800. g. n. e.) kada će zamrziti „ženu” koja je tako dugo sjedila na onoj staroj „zvijeri” i, poistovjećujući se s njom, upravljala njome. Kada prepoznaju njezina bludničenja itd., ostavit će je opustošenu i golu; dapače, čak će i „jesti njezino meso i spaliti je ognjem” — dovesti je do potpunog sloma i uništenja.

Napomena izvornika: vidi „Mržnja prema bludnici” (str. 192 izvornika).

Ovo nas opet dovodi do konačnog raspadanja Rimskog carstva — do vremena za uspostavu petog univerzalnog carstva na zemlji, Kraljevstva Jehove Boga, kojeg će u njemu zastupati njegov namjesnik, Krist Isus. Posljednji ostaci starog Rimskog carstva, koji sada funkcioniraju bez objedinjavajućeg poglavarstva Papinstva u Rimu, nastoje zadržati status quo; dapače, čak i uspostaviti univerzalni mir među svojim brojnim dijelovima. Prvi pokušaj ovih "deset rogova" da to postignu bio je preko Lige naroda (Društva naroda), koji je, naravno, potpuno propao. Njihov drugi pokušaj je preko njihove međunarodne organizacije — Ujedinjenih naroda; i to je također osuđeno na propast, jer ratuju protiv Janjeta Božjega, kojeg je Jehova već postavio "na Sionu, svetoj gori svojoj". (Ps. 2:6)

Napomena izvornika: vidi „Peto univerzalno carstvo svrgava četvrto” (str. 189 izvornika).

Proročanski je psalmist David ocrtao za nas baš ova vremena u kojima živimo, kada je izjavio: Ps. 2:1, 2 — "Zašto se bune pogani [narodi], i ljudi zamišljaju ispraznost [uspostavu univerzalnog mira bez priznavanja velikog Kneza Mira]? ustaju kraljevi zemaljski [civilne i crkvene vlasti, u protivljenju], i knezovi [njihovi velikaši] se zajedno savjetuju, protiv GOSPODINA [Jehove] i protiv pomazanika njegova [Krista Isusa, Janjeta Božjeg]."

Ali, kako je Otkrivatelj imao privilegiju prorokovati, "Janje će ih pobijediti; jer on je Gospodar gospodara i Kralj kraljeva, a oni koji su s njim (sveci — 'doista izabrani') su pozvani, izabrani i vjerni." Ne samo da su oni s njim, već oni i dijele čast "izvršavanja osvete nad poganima (narodima), i kazne nad ljudima", i u vezivanju "njihovih kraljeva lancima, a njihovih plemića željeznim okovima," i u izvršavanju "nad njima zapisanih sudova," jer "tu čast imaju svi sveci." (Ps. 149:7-9)

Mussolini "Godine 1929. Mussolini je Vatikanu platio 92 milijuna dolara u zamjenu za ranije talijansko preuzimanje Papinske Države." (časopis Time)

"Nakon rata je organizirao svoje sljedbenike, većinom ratne veterane, u agresivno nacionalističku Fašističku stranku. Štrajkovi i opći nemiri dali su mu izliku da naredi fašistima marš na Rim (28. listopada 1922.). Kralj Viktor Emanuel III. pozvao ga je da sastavi kabinet. Postupno je Mussolini pretvorio svoju vladu u nemilosrdnu diktaturu, osobito nakon ubojstva Matteottija (1924.). Parlamentarna vlada je suspendirana 1928. i zamijenjena Fašističkom korporativnom državom. Potpisao je Lateranski ugovor s Papinstvom (1929.) i inicirao javne projekte, poput isušivanja Pontinskih močvara. Osvojio je Etiopiju (1935.-36.), pripojio Albaniju (1939.) i udružio se s Hitlerom... Ušao je u Drugi svjetski rat 1940. ... uspostavio je marionetsku vladu u Sj. Italiji. Uhićen je i strijeljan od talijanskih partizana nakon sloma njemačke vojske." (The Columbia Viking Desk Encyclopedia)

Julije Cezar "Očito Cezar nije napravio pripreme za građanski rat. Imao je samo jednu legiju sa sobom u Cisalpinskoj Galiji. Ostalih deset (neodoljiva sila) bilo je daleko. Ali Senat ga je napokon natjerao da bira između građanskog rata i propasti, kako za samog sebe tako i za sve njegove plemenite nade za rimski svijet. Odmah je izabrao rat, a u siječnju 49. godine pr. Kr. poveo je svoju jedinu legiju u Italiju.

"Rimskom prokonzulu zakonom je bilo strogo zabranjeno dovođenje vojske u Italiju; a priča kaže da je Cezar, prelazeći Rubikon — rječicu koja je dijelila njegovu provinciju od Italije — uzviknuo: 'Kocka je bačena!' Nikada više nije pogledao unatrag. S odvažnom brzinom krenuo je izravno na mnogo veće snage koje je nezgrapni Pompej sporo okupljao; i za šezdeset dana, gotovo bez prolivene krvi, zagospodario je poluotokom.

"Pompej je još uvijek kontrolirao veći dio carstva; ali Cezar je držao glavni grad i prednost središnjeg položaja Italije. Okrenuvši se Španjolskoj, on je u tri mjeseca raspršio vojske Pompejevih zapovjednika tamo. Zatim slijedeći samog

Pompeja u Grčku, u presudnom pohodu 48. godine pr. Kr. on je postao gospodar svijeta." (Ancient World — West, str. 447)

Peto univerzalno carstvo svrgava četvrto "Bez obzira koje će biti sredstvo ili instrument upotrijebljen, uzrok ovog pada bit će uspostava Petog univerzalnog carstva na zemlji, Kraljevstva Božjega, pod Kristom, čije je pravo da preuzme vlast. Prijenos kraljevstva s četvrte zvijeri, koja je za svoje određeno vrijeme bila 'od Boga postavljena', na peto kraljevstvo, pod Mesijom, kada je za to došlo njegovo određeno vrijeme, opisuje Prorok ovim riječima: 'Gledah u viđenjima noćnim, i gle, na oblacima nebeskim dolazi kao Sin čovječji. On se približi Pradavnome i dovedu ga k njemu. Njemu (Kristu — Glavi i tijelu upotpunjenom) bila je predana vlast, slava i kraljevstvo, da mu služe svi narodi, plemena i jezici. Vlast je njegova vlast vječna i nikada neće proći, kraljevstvo je njegovo kraljevstvo koje neće propasti.' Anđeo je to protumačio tako da znači da će 'kraljevstvo i vlast i veličina kraljevstva pod svim nebesima biti dani narodu svetaca Svevišnjega, čije je kraljevstvo vječno kraljevstvo; i sve će mu vlasti služiti i pokoravati se.' (Dan. 7:13, 27)

"Kao što se vidi, Jehova ('Pradavni'), koji će 'sve podložiti pod noge njegove', stavit će vlast nad zemljom u Kristove ruke. (1. Kor. 15:27) Ovako ustoličen nad Božjim kraljevstvom, on mora vladati dok ne pokori sav autoritet i svaku silu koji su u sukobu s voljom i zakonom Jehovinim. Za ostvarenje ove velike misije, prvo je neophodno srušiti te neznabožačke vlasti; jer 'kraljevstva ovoga svijeta', poput 'kneza ovoga svijeta', neće se mirno predati, nego moraju biti svezana i ograničena silom. I tako je pisano: 'da vežu njihove kraljeve u lance, a njihove plemiće u okove željezne; da nad njima izvrše sud što je napisan: tu čast imaju svi njegovi sveci.' (Ps. 149:8, 9)" (A260)

Kralj kraljeva — Gospodar gospodara

1. Tim. 6:15 — „Koje će u svoje vrijeme pokazati on koji je blaženi i jedini Moćnik, Kralj kraljeva i Gospodar gospodara.” (Vidi R2747:4.)

O 1. Timoteju 6:14-16 "Mi razumijemo da se apostol ovdje poziva na našeg Gospodina Isusa. Naši razlozi za takav zaključak su sljedeći:

"(1) Iako besmrtnost isključivo pripada božanskoj prirodi, trebamo se sjetiti da je apostol Pavao izjavio da je cijela crkva pozvana u 'slavu, čast i besmrtnost', a apostol Petar kaže da nam je Bog dao izvanredno velika i dragocjena obećanja, da po njima 'postanemo dionici božanske prirode'. To implicira, dakle, da će crkva Božja posjedovati ovaj božanski atribut besmrtnosti ili nesmrtnosti. Ali u vrijeme apostolova pisanja samo je naš Gospodin Isus bio učinjen dionikom toga svojstva. Crkva, njegovo tijelo, neće biti tako čašćena i proslavljena do svojega određenog vremena, u prvom uskrsnuću, kada će mu biti slična, dijeleći njegovu božansku prirodu, slavu, čast i besmrtnost, itd.

„(2) Da je naš Gospodin Isus već posjedovao tu božansku prirodu, a time i besmrtnost u vrijeme apostolova pisanja, u potpunosti potvrđuju Pisma, koja nas uvjeravaju da 'kao što Otac ima život u sebi, tako je i Sinu dao da ima život u sebi'. To opisuje besmrtnost jer nijedno drugo stanje života nije život u sebi; sva su druga stanja izvedeni ili podareni život. Izjava da će naš Gospodin dati taj isti život u sebi svojim sljedbenicima u skladu je s apostolovim uvjeravanjem da svi koji imaju udjela u prvom uskrsnuću ustaju u neraspadljivosti i besmrtnosti (1. Kor. 15:52, 53). Pritom trebamo imati na umu da to za njega, Glavu, nije moglo značiti ništa manje od onoga što će poslije značiti za članove njegova tijela. Moramo se sjetiti izjave istoga apostola da je uskrsnuće našega Gospodina Isusa bilo kao 'prvina' i da je tako postao 'prvorođeni među mnogom braćom'. Trebamo se također sjetiti da je apostol, u skladu s navedenim, izrazio želju da ima udjela u 'njegovu uskrsnuću', 'uskrsnuću', 'prvom uskrsnuću', u kojemu će sudjelovati svi pobjednici. (Fil. 3:10, 11; 1. Kor. 15:20; Jak. 1:18)

"(3) Ako, dakle, sudjelovanje u 'njegovom uskrsnuću' treba njegove vjerne članove dovesti do besmrtnosti, uskrsnuće našeg Gospodina ne može imati nikakvo inferiorno stanje. Stoga, primjena predmetnog teksta na nebeskog Oca ne bi bila dosljedna svjedočanstvu Pisma, da je nebeski Sin posjedovao besmrtnost u to vrijeme, kao i nebeski Otac.

"(4) Da se taj odlomak odnosi na našeg Gospodina Isusa i da njega označava jedinim Moćnikom, Kraljem i Gospodinom, ne podrazumijeva nikakvo nepoštivanje ili omalovažavanje nebeskog Oca i njegovih atributa, kraljevstva, itd., kako isti pisac (sveti Pavao) to drugdje ističe. Kada u sličnom tonu govori o Kristovom kraljevstvu i o podčinjavanju svih stvari pod njega, kaže: 'Jasno je da je izuzet onaj koji mu je sve podložio.' Drugim riječima, usporedbe koje pokazuju dostojanstvo i čast koji pripadaju Kristu, Glavi i tijelu, nikada se ne shvaćaju kao usporedbe s Jehovom, koji je izvan svake usporedbe. (1. Kor. 15:27, 28)

"(5) Ispravnost ovakve primjene dodatno potvrđuje to što je naš Gospodin te iste titule primijenio na samoga sebe. (Otkr. 17:14; 19:16)

"(6) Čitava apostolova rasprava ide u smjeru prikazivanja vjernosti našega Gospodina Isusa, njegove poniznosti i visokog uzvišenja, te kako bi i sluge i svi mi trebali na sličan način biti ponizni, smjerni i vjerni istini kao Božje sluge, i u svoje vrijeme biti uzvišeni — objavljeni svijetu — u slavi, časti i besmrtnosti u Kraljevstvu." (R2746:4)

"Deset kraljeva" "Koji god da je bio njihov broj poslije, kako su neka od tih kraljevstava naposljetku pala, a nova nastala, ona se i dalje (u proročanstvu) zovu deset kraljeva po njihovom prvotnom broju." (Isaac Newton, Opservacije o Danijelovim proročanstvima i Apokalipsi)

"Deset rogova" Vlč. T. H. Birk napisao je knjigu pod naslovom "Četiri proročka carstva" ("The Four Prophetic Empires") u kojoj se nalazio popis kraljevstava za svako stoljeće od devetog do devetnaestog, a koji je on započeo napomenom: "Ponekad je upitno može li kraljevstvo polagati pravo na neovisnu suverenost s obzirom na složenu i promjenjivu prirodu njegovih političkih odnosa." Ta kraljevstva u popisima u nastavku, uz koja je stavljen upitnik, jesu ona za koja je gospodin Birk smatrao da sadrže neke elemente dvojbe oko toga trebaju li biti uključena:

A.D. 860. Italija, Provansa, Lorena, Istočna Franačka, Zapadna Franačka, Egzarhat, Venecija, Navara, Engleska, Škotska — (10) A.D. 950. Njemačka, Burgundija, Lombardija, Egzarhat, Venecija, Francuska, Engleska, Škotska, Navara, Leon — (10) A.D. 1050. Njemačka, Egzarhat, Venecija, Normanska Italija, Francuska, Engleska, Škotska, Aragon, Kastilja, Normandija (?), Mađarska (?) — (9 do 11) A.D. 1150. Njemačka, Napulj, Venecija, Francuska, Engleska, Škotska, Aragon, Kastilja, Portugal, Mađarska, Lombardija (?) — (10 ili 11) A.D. 1250. Njemačka i Napulj, Venecija, Lombardija, Francuska, Engleska, Škotska, Aragon, Kastilja, Portugal, Mađarska — (10) A.D. 1350. Njemačka, Napulj, Venecija, Švicarska (?), Milano (?), Toskana (?), Francuska, Engleska i Škotska, Aragon, Kastilja, Portugal,

Mađarska — (9 do 12) A.D. 1453. Austrija, Napulj, Venecija, Francuska, Engleska, Škotska, Aragon, Kastilja, Portugal, Mađarska, Švicarska (?), Savoja (?), Milano (?), Toskana (?) — (11 do 14) A.D. 1562. Austrija, Venecija, Francuska, Engleska, Škotska, Španjolska, Napulj, Portugal, Mađarska, Švicarska (?), Lombardija (?) — (9 do 11) A.D. 1648. Austrija, Venecija, Francuska, Britanija (?), Španjolska i Napulj, Portugal, Mađarska, Švicarska (?), Savoja, Toskana, Nizozemska — (8 do 11) A.D. 1750. Austrija i Mađarska, Francuska, Savoja i Sardinija, Venecija, Toskana, Španjolska, Portugal, Švicarska (?), Napulj (?), Britanija (?), Nizozemska — (8 do 11) A.D. 1816. Austrija, Bavarska, Württemberg (?), Napulj, Toskana, Sardinija, Lombardija (?), Francuska, Belgija, Španjolska, Portugal, Britanija (?), Švicarska (?) — (9 do 13)

"Ispitivanje ovog popisa otkriva iznenađujuću činjenicu, koja bi postala još očitija da se popis deset puta produljio, na način da daje popis za svako desetljeće, a ne svako stoljeće, da je usred neprestanih i gotovo nebrojenih promjena, broj kraljevstava moderne Europe od svoga postanka do današnjih dana bio u prosjeku deset. Ona se od raspada starog Rima nikada nisu ujedinila u jedno jedinstveno carstvo; nikada nisu činila cjelinu poput Sjedinjenih Država." (Odlomak iz knjige Danijel, Ljubljeni Jehovin (Daniel, the Beloved of Jehovah) — Streeter, str. 187, 188)

Napomena izvornika: (1) Austrija, (2) Belgija, (3) Britanija, (4) Francuska, (5) Njemačka, (6) Nizozemska, (7) Italija, (8) Portugal, (9) Španjolska, (10) Švicarska — one koje su opstale do autorova vremena.

O onima koji su "pozvani, izabrani i vjerni" "... izjava govori da će konačni pobjednici u klasi nevjeste biti oni koji su ne samo pozvani, nego i izabrani, i također su nađeni vjernima. (Otkr. 17:14) Svima može biti lako prepoznati da, dok su grješnici pozivani na pokajanje, samo su opravdani vjernici od Boga pozvani ovim nebeskim pozivom na sunasljedstvo s njihovim Gospodinom u kraljevstvu. Ako pretpostavimo da je tijekom doba taj privilegij bio dodijeljen svim opravdanima da bi bili spremni, moramo priznati snagu tvrdnje da su 'mnogi pozvani, a malo izabranih.' Ovo Pismo nam ukazuje na široku razliku između pukog položaja opravdanja vjerom i položaja prihvaćenosti kod Boga. Samo takvi pozvani koji prihvaćaju poziv, potpunim posvećivanjem sebe, pripadaju ovoj 'izabranoj' klasi.

"Izabrani, začeti svetim Duhom i posvojeni kao Duhom začeti sinovi Božji, odmah ulaze u Kristovu školu, radi svojega razvoja u milosti, spoznaji, ljubavi, te radi ispitivanja temeljitosti svojega posvećenja čak do smrti. Znamo dobro da neće svi koji dostignu ovo izabrano mjesto ostati vjerni i osvojiti krunu. Velika većina opomena u Novom zavjetu upućena je ovoj izabranoj klasi, koju Bog prihvaća kao probne članove čete nevjeste, malog stada, Kristova tijela. Njima dolaze opomene 'bijte dobar boj', 'donesite mnogo roda', 'neka vaše svjetlo sja', 'tako trčite da biste dobili', 'odbacite svaki teret', 'težite da uđete', budite 'vjerni do smrti, da primite krunu života', budite 'ispunjeni Duhom.' Opominje ih se da ako ti različiti plodovi i milosti Duha budu u njima i obilovali, bit će im obilato omogućen ulazak u vječno kraljevstvo Gospodina našega i Spasitelja Isusa Krista. (2. Petr. 1:11)" (R4078:2)

17:15 — "I reče mi: Vode koje si vidio, na kojima sjedi bludnica, jesu puci, i mnoštva, i narodi, i jezici."

Drevni naspram mističnog Babilona "Doslovni Babilon, koji je sagrađen na doslovnoj rijeci Eufrat, čijem su bogatstvu i resursima materijalno pridonijele te vode, bio je svrgnut skretanjem tih voda. Tako i Mistični Babilon sjedi na mnogim vodama (narodima, nacijama), koje ga podupiru; a njegov se pad proriče skretanjem u stranu njegovih podupiratelja i onih koji ga održavaju — naroda. (Otkr. 16:12)" (B208)

Pad drevnog Babilona "Pod Nabonidom, posljednjim kraljem, 538. g. pr. Kr., Babilon je zauzeo Kir, nakon opsade od dvije godine, u gluho doba noći. Nakon što je pomoću kanala prvo skrenuo rijeku u veliko suho jezero zapadno od Babilona, a zatim marširao kroz prazno korito, probio se do vanjskih zidina utvrđene palače na njenim obalama, gdje je, našavši mjedena vrata neoprezno ostavljena otvorenima od strane kraljevske straže dok su bili zaokupljeni pijankama, ušao sa svojom svitom. 'Gospodin nad vojskama' bio mu je vođa, i Babilona kao carstva više nije bilo." (McClintock & Strong's Cyclopedia, sv. 1, str. 595)

Krist, protutipski Kir "Kao što je Kir, tip Krista, svrgnuo Babilon, tako će i dio djela drugog adventa biti svrgavanje protutipskog Babilona. (Jer. 51:6; Otkr. 18:21)" (R5092:3)

Već je po znaku na njezinom čelu "bludnica" poistovjećena s mističnim Babilonom (Otkr. 17:5), otpalom Rimokatoličkom crkvom; i poput drevnog grada Babilona, i ova je prikazana kako se nalazi na velikoj "rijeci" — mističnom Eufratu — "pucima, mnoštvima, narodima i jezicima" (Otkr. 17:15); tj. onima koji su kroz svoje članstvo, utjecaj, novac itd., podupirali PAPINSTVO.

Prisjetimo se da je Kir od davnina, kako bi srušio drevni grad, to učinio skretanjem voda te rijeke. Tako će biti i s mističnim Babilonom, protutipski Kir — Krist Isus, bit će odgovoran za skretanje "voda" modernog Babilona.

"Babilon i njegov pad često se spominju, a isušivanje Eufrata ovdje pridonosi toj analogiji. Iako se riječ 'Babilon' koristi kao opći naziv za cijelu nominalnu Crkvu, ona se rabi i posebno je primjenjiva na onaj dio nje koji se naziva 'Majka BLUDNICA.' "... Babilon, majka ... dok drugi sustavi imaju kanale ili rijeke, njezin je sustav sagrađen na 'VELIKOJ RIJECI.' ... Slijedeći ono doslovno i primjenjujući to na simbol, mi zaključujemo da vode ove velike rijeke predstavljaju ljude koji svojim utjecajem i novcem podržavaju Papinstvo — iz čega Babilon veliki crpi svoje prihode. I s ovim se slaže i objašnjenje anđela: 'Vode što si ih vidio, na kojima sjedi bludnica, to su puci, mnoštva, narodi i jezici.' (Otkr. 17:15) "Milijuni podanika Papinstva su sa svih jezika i podneblja, a ovaj simbol pokazuje da će se razviti nezadovoljstvo između podanika i crkvenih vlasti koje će odmaknuti potporu Papinstvu i 'isušiti' njegove prihode, a to će ubrzo dovesti do potpunog uništenja Babilona. "Izravni uzrok isušivanja bit će odnos između Papinstva i kraljevstava zemaljskih. Papinstvo, tvrdeći da je Kristov namjesnik — Njegov predstavnik — u danima svog prosperiteta tražilo je pravo da imenuje zemaljske kraljeve, što je i činilo; a podanici su imali pravo POBUNITI SE protiv svake vlade ili kralja koji nije bio tako priznat od Papinstva. Budući da je izgubilo moć nad zemaljskim kraljevstvima, ono ne ustrajava na ovom starom zahtjevu, već bi radije nastojalo pridobiti sva kraljevstva; kako ona koja je samo imenovalo tako i ona imenovana i odobrena od strane drugih crkava kćeri." (R510:1)

17:16, 17 — "A deset rogova koje si vidio na zvijeri, oni će zamrziti bludnicu, i opustošiti je i ogoliti, i jest će njezino meso, i spaliti je ognjem. Jer Bog im je stavio u srce da izvrše njegovu volju, i da budu jedne misli, i da daju svoje kraljevstvo zvijeri, dok se ne ispune riječi Božje."

Kao što je ranije izneseno, „deset rogova” (podjela) Rimskog carstva nekoć je bilo „jedne misli” u svojoj podršci novoj „zvijeri” (Papinstvu). Međutim, nakon što se Napoleon suprotstavio Papinstvu, odvevši papu kao zarobljenika u Francusku, gdje je ovaj poslije umro, i nakon što su vidjeli da protiv Napoleona nije zazvana nikakva božanska kletva, tih je „deset rogova” (od 1800. g. n. e.) ponovno „jedne misli” u otporu prema bilo kakvoj dominaciji Papinstva nad njima ili njihovim narodom. Ono što je s njihove strane isprva bilo samo proračunata ravnodušnost, kako je svjetlost postupno otkrivala „ženine” spletke i bludničenja, preraslo je u gađenje i mržnju. Ipak, rečeno nam je da je sve te stavove tih „deset rogova” usadio sam Jehova — „Bog im je stavio u srce da izvrše njegovu volju… dok se ne ispune riječi Božje” (Otkr. 17:17)! Tu činjenicu treba razumjeti na isti način kao i izjavu da je Bog otvrdnuo faraonovo srce. (Izl. 4:21; 7:3; 10:1; 14:4) Ni u jednom slučaju Bog se nije miješao u slobodu volje onih kojih se to ticalo; činili su kako su htjeli, a upravo im je to bilo olakšano. Ipak, unaprijed poznata Božja volja u konačnici uvijek se ispunjava.

Mržnja prema "Bludnici" "Kao što se, prije 800. godine, Papinstvo uzdizalo, podržano rimskom 'zvijeri' (narodom) i njezinim 'rogovima' (silama), tako je od 1800. lišeno svjetovne vlasti nad kraljevima i narodima, i rastrgano je i opljačkano od onih koji su mu prije davali potporu. (Otkr. 17:16, 17) Danas, iako još uvijek prima počasti, i još uvijek posjeduje širok utjecaj nad savjestima naroda, Papinstvo oplakuje svoj gubitak svega onoga što nalikuje na svjetovnu dominaciju." (B354)

17:18 — "A žena koju si vidio jest onaj veliki grad, koji kraljuje nad kraljevima zemaljskim."

"Žena" iz Otkr. 17 identificirana je s gradom na sedam brežuljaka — Rimom. Taj je "grad" stoljećima provodio političku, ali i crkvenu kontrolu nad takozvanim Kršćanstvom. Na to aludiraju riječi, "a žena... jest onaj veliki grad, koji kraljuje nad kraljevima zemaljskim." Upravo to takozvano Kršćanstvo, koje danas odgovara "deset rogova" raspadnutog Rimskog carstva!

"U Otkrivenju Isus proročki oslikava veličinu ovog Grada, ovog duhovnog carstva. On je u biti religiozan, iako uključuje velika zemaljska kraljevstva, koja se ujedinjena nazivaju Kršćanstvom (Christendom). Ovaj veliki 'grad', Babilon, prikazan je podijeljen u deset različitih četvrti (dijelova), od kojih svaka predstavlja po jedno kraljevstvo Kršćanstva, a koje odgovaraju desetorim rogovima simbolične 'zvijeri'." (SM405)

Mogu li se ova proročanstva odnositi i na ovaj veliki grad? Sef. 3:1-4 — "Jao onoj koja je prljava i zagađena, gradu tlačiteljskom!* Nije slušala glas; nije primila pouku; nije vjerovala u Gospodina; nije se približila Bogu svojemu.** Njezini knezovi u njoj lavovi su koji riču; njezini suci večernji su vukovi; kosti ne glođu do jutra. Njezini proroci lakoumne su i prevrtljive osobe; njezini svećenici oskvrnuli su Svetište i nasilje čine nad zakonom." Nahum 3:1-6 — "Jao krvavom gradu (Kršćanstvu)! Sav je pun laži i pljačke; plijen iz njega ne odlazi: čuje se prasak biča i štropot kotača, konji koji se propinju i kola koja poskakuju.* Konjanik podiže blistavi mač i sjajno koplje; mnoštvo je pobijenih i velik broj trupala; spotiču se o njihova mrtva tijela. Zbog mnoštva bludništava mile bludnice (Papinstvo), gospodarice čaranja, koja prodaje narode svojim bludništvima i obitelji svojim čaranjima. Evo me protiv tebe, govori Gospodin nad vojskama; podići ću ti skute preko lica i pokazat ću narodima tvoju golotinju, a kraljevstvima tvoju sramotu.** Bacit ću na tebe gnusnu prljavštinu, učinit ću te prezrenom i postavit ću te da budeš za ruglo."

* Otkr. 18:2; 17:1-6; 17:16. ** Otkr. 2:21; 3:17; 17:16. Napomena: Naravno, ovo Nahumovo proročanstvo ticalo se drevne Ninive; ali ne bi li se moglo odnositi i na moderniju „Ninivu” — Kršćanstvo i njegova ljubavnika, Papinstvo?

"Žena" i "Grad" "Žena" i Babilon (Sustavi koji uključuju i Nacije) "... mnoge vjerne duše, ne znajući pravo stanje stvari, s poštovanjem i pobožnošću obožavale su Boga unutar ovih babilonskih sustava, no to ipak ne mijenja činjenicu da su oni, svi od reda, 'bludnički' sustavi. U svima njima vlada zbrka (konfuzija), a ime Babilon prikladno pristaje cijeloj obitelji — majci, kćerima i suučesnicima, narodima nazvanim Kršćanstvom. (Otkr. 18:7; 17:2-6, 18)" (D35)

Može li biti da je ova "žena" (Otkr. 17:18) također na neki način poistovjećena s onom prikazanom u Zaharijinom proročanstvu (Zah. 5:5-11)? U tom proročanstvu stoji da je "žena" "opakost" (stihovi 7 i 8)!

OTKRIVENJE 18. POGLAVLJE

18:1-4 — "I nakon ovoga vidjeh drugog anđela gdje silazi s neba, s velikom moći; i zemlja bi obasjana njegovom slavom. I povika on snažno iz sveg glasa, govoreći: Pade, pade Babilon veliki, i postade prebivalištem demona, i skrovištem svakoga nečistog duha, i kavezom svake nečiste i mrske ptice. Jer su svi narodi pili od vina gnjeva njezina bluda, i kraljevi zemaljski s njom su bludničili, a trgovci zemaljski obogatiše se od izobilja njezine raskoši. I začuh drugi glas s neba gdje govori: Izađite iz nje, moj narode, da ne budete dionici njezinih grijeha i da ne primite od njezinih pošasti."

Možda se ovo odnosi na drugi advent našega Gospodina, Glasnika Saveza (Mal. 3:1), čiji je dan došao 1874. godine n.e.; ako je tako, pretpostavljamo da je on onaj anđeo "koji silazi s neba, s velikom moći." (Otkr. 18:1; 4:11; 5:12; Mat. 28:18) Kaže se da je "zemlja bila obasjana njegovom slavom!" Iako se njegov dolazak trebao poklopiti s velikim "vremenom nevolje", trebao je također označiti povećanje znanja o kojem je prorokovao Daniel. (Dan. 12:1-4) Za Crkvu — "očišćenu klasu Svetišta" — to je trebalo donijeti posebno prosvjetljenje i otkrivenje mnogih aspekata istine koji do tada nisu bili osobito jasno shvaćeni.

"Otprilike u to vrijeme, 1880. godine, Gospodin je usmjerio našu pozornost na druge značajke njegovog plana koje mi prethodno nismo vidjeli i koje, koliko nam je poznato, nitko drugi nije vidio od dana apostola. Shvatili smo da je ta dodatna svjetlost bila svjetlost Žetve za sazrijevanje pšenice, a nikako dokaz veće mudrosti ili sposobnosti u tumačenju Biblije s naše strane. Došlo je određeno vrijeme i s njim je došlo i razotkrivanje. Učitelj koji nas je već posluživao iznio je iz riznice 'stvari nove i stare,' o Savezima i pomirbenim žrtvama. Bili smo zapanjeni duljinom, širinom, visinom i dubinom Božanskog Plana... "Tada smo po prvi put shvatili značenje Apostolovih riječi o 'Skrivenom Misteriju,' naime, tom bliskom, intimnom odnosu između Krista i njegovih vjernih sljedbenika, onih koji su 'više nego pobjednici.' Tada smo razumjeli Apostolove riječi: 'Bog je dao Krista da bude Glava nad Crkvom, koja je Njegovo Tijelo', i 'Mi smo udovi Tijela Kristova.' 'Ovo je velika tajna; ali govorim o Kristu i Njegovoj Crkvi'." (R4434:2)

Ali bilo je i drugih aspekata istine koji su se tada počeli sve jasnije shvaćati. Među njima bio je i onaj koji se odnosio na odbacivanje i konačno svrgavanje Mističnog Babilona!

"Glasovi" iz Otkr. 18:2, 4 prema našoj pretpostavci predstavljaju odvojene i različite poruke koje je proglasio sam prisutni Gospodin, posredstvom svog Laodicejskog glasnika — brata C. T. Russella! Obje ove poruke glasnik je vrlo rano objavio, kao što je prikazano u sljedećem: "Kao na kraju svoje triipolgodišnje službe, kada je Isus plakao nad tom crkvom, predao ih i rekao: 'Evo, vaša će se kuća ostaviti vama pusta,' tako mi vjerujemo da je na paralelnoj točki vremena — u proljeće 1878. godine — nominalna evanđeoska crkva bila predana i njezina kuća ostavljena pustom. Sve do žetve njihovog doba, svim se Židovima po vanjštini — 'pšenici i pljevi' — obraćalo i o njima se govorilo kao o Izraelu, ali Isus je učinio djelo razdvajanja — 'Njegova vijača mu je u ruci' da odvoji pljevu od pšenice i kada je djelo razdvajanja dovršeno, prepoznaje se samo pšenica. Tako ovdje, istinito i lažno rastu jedni pored drugih u crkvi i zajedno su nominalno 'Kraljevstvo Nebesko' — 'Neka oboje rastu zajedno do žetve'; ali u žetvi ovog doba, 'On će sabrati iz svog kraljevstva sve što sablažnjava,' itd. (Mat. 13:30, 41) Ali od proljeća 1878., vjerujemo da je nominalna crkva odbačena, i sada se samo pšenica — 'malo stado' — treba smatrati crkvom; i vjerujemo da je to datum početka pada Babilonske crkve, paralela s datumom pada crkve pismoznanaca i farizeja — licemjera, koji 'obilaze morem i kopnom da učine jednog prozelita.' Njihov je pad bio postupan, kao i Babilonov. "Ovo Gospodinovo odbacivanje nominalne — babilonske — crkve čini se da je ilustrirano na slici crkve u njezinih sedam stadija. (Otkr. 3:16) Za sedmu, odnosno posljednju, koja se hvali da je bogata, puna dobara itd., Gospodin izjavljuje da je siromašna, gola, jadna, bijedna i slijepa, te ju je ispljunuo iz svojih usta. Nekada je bila Božji glasnogovornik; on je kroz nju govorio i poučavao, ali sada je ispljunuta. 'Babilon je pao.' Tko ne može prepoznati da Babilon sada pada u očima svijeta, koji ukazuje na njezinu djecu kao na časniju, pošteniju i vjerniju od mnogih pastora i velikaša u crkvi, o čijem padu u velike grijehe slušamo gotovo svakodnevno... "Bilo je mnogo pšenice u Židovskoj crkvi, kad je napuštena, tako da i sada ima mnogo pšenice među pljevom i kukoljem u babilonskoj crkvi. Kao što se Bog brinuo za svako istinsko zrno pšenice i odvojio ga u onoj odbačenoj crkvi (među njima je bio Pavao) i pozvao ih u istinsku evanđeosku crkvu, tako i sada u ovoj žetvi on se brine za svako zrno i sada ih poziva svojom riječju (Otkr. 18:4) 'IZAĐITE IZ NJE, MOJ NARODE, da ne budete dionici njezinih grijeha, i da ne primite od njezinih pošasti'." (R46:1, 2, 4)

I taj "Babilon," rečeno nam je, postao je "prebivalištem demona, i skrovištem svakoga nečistog duha, i kavezom svake nečiste i mrske ptice!" (Otkr. 18:2) "Kako je istina, da oni najzlobniji u društvu traže i nose ruho kršćanske vjeroispovijesti i ceremonijalizma, u nekim od raznih četvrti (sekti) Babilona. Svako nečisto načelo i doktrina, nekako i negdje, pronalazi zastupljenost u njoj. I ona je 'kavez' koji sigurno čuva ne samo Gospodinove krotke i nježne golubove, već i mnoge nečiste i mrske ptice. Od svih prevaranata, i obmanjivača muškaraca i žena, koliko ih po vlastitom priznanju pripada Kristovoj Crkvi! A koliko ih čak i koristi to svoje priznanje vjere (profesiju) kao plašt pod kojim unapređuju zle naume! Opće je poznato da većina i najokrutnijih pogubljenih zločinaca umire u rimokatoličkom zajedništvu." (C162)

"Pokvareni su... privlačeni i regrutirani kao njezini sljedbenici, dok su oni plemenitijeg kova bili angažirani na druge načine — vanjskim i licemjernim prikazom pobožnosti, samoodricanja i dobročinstva manifestiranim u njezinim monaškim institucijama, a što je služilo samo tome da mnoge takve odvede daleko sa staza istinske vrline. Veseli i lakoumni su našli dovoljno zadovoljstva u njezinoj paradi i prikazivanju, njezinom sjaju i ceremoniji; poduzetni i viteški raspoloženi u njezinim misijama i križarskim ratovima; razuzdani u njezinim oprostima grijeha; a okrutni bigoti (zagriženi fanatici) u njezinim pothvatima tlačenja vlastitih protivnika. "U užasu i čuđenju pitamo se: Zašto su kraljevi, knezovi i carevi, i narodi uopće, dopuštali takve grozote? Zašto nisu ustali davno i srušili Antikrista? Odgovor nalazimo u Svetom Pismu (Otkr. 18:3): Narodi su bili pijani (zatupljeni); izgubili su zdrav razum pijući pomiješano vino (istinite i lažne doktrine izmiješane zajedno) koje im je davala otpadnička crkva. Bili su zavedeni tvrdnjama Papinstva. I, pravo govoreći, još su se samo djelomično probudili iz tog bunila; jer iako veleposlanici kraljeva, padajući pred papom, više ga ne oslovljavaju kao nekad s 'Jaganjče Božji koji odnosiš grijehe svijeta' niti misle o njemu kao o 'Bogu s moći nad svim stvarima na zemlji i na nebu', ipak su još uvijek jako daleko od shvaćanja istine — da Papinstvo jest, i oduvijek je bilo, Sotonina krivotvorina istinskog Kraljevstva." (B348)

Jedan od razloga za odbacivanje Babilona jest njezino iznimno neprilično ponašanje; jer, ne samo da je opila samu sebe, već je opila i narode, tako da su oni s njom bludničili.

Babilonska zlatna čaša — vino "Što se tiče ovog simboličnog vina i pijanstva, Gospodin izjavljuje da je Babilon 'sve narode [stanovnike zemlje] opio' vinom svoje neuzdržljivosti i nevjernosti Njemu. (Otkr. 17:2; 18:3) Ta poticajna snaga nije duh zdravog razuma, nego zabluda lažne doktrine: kao što Prorok objavljuje, oni su 'pijani', ali ne od vina. (Iz. 29:9-13) "'Zato što narod nema znanja', ljudi danas žeđaju. Vino lažne doktrine proizvelo je pogrešne poglede na razna pitanja, i uslijed popratnog stanja zbunjenosti uma dolazi u ovo današnje vrijeme do žeđi za većim znanjem, objašnjenjima i dosljednošću koju njihovi učitelji ne mogu utažiti. Ljudi općenito izgubili su ukus i osjećaj cijenjenja za vodu života, istinu; a lažni učitelji upozoravaju na nju kao na otrov. Vino lažnih doktrina koje se sada proizvodi u svim bogoslovnim (teološkim) sjemeništima je vino evolucije i višeg kriticizma, koje ne taži žeđ, nego samo pojačava zbrku uma, i obesnažuje svaki pokušaj da se cijeni i razumije božanski plan, kako je izložen u Božjoj Riječi. Čak su i babilonski velikaši nezadovoljni, gladuju. (Amos 8:11)" (R2904:6) "Zanemarila je nebeskog Zaručnika i pomiješala u svojoj 'čaši' omamljujući napitak koji je opio svijet; čak su i Gospodinovi sveci bili zbunjeni. (Otkr. 16:1-6)" (R5478:1) "Babilon je doista imao zlatnu čašu Gospodnje Riječi u svojim rukama i pretvarao se da iz nje daje ljudima duha Gospodnjeg, ali umjesto toga napunio je čašu opojnim zabludama koje su zavele takozvani kršćanski svijet i pruža ih kao učenje Božje Riječi. Tako je Protivnik upotrijebio nominalnu Božju Crkvu kao svoje oruđe za obmanjivanje svih onih koji žive na licu cijele zemlje — da bi pogrešno prikazao božanski karakter i plan. (Otkr. 14:18)" (R3104:3)

Trgovci koji se bogate Možda su "trgovci" (spomenuti ovdje), koji se bogate zahvaljujući obilju njezine (babilonske) raskoši — pape, kardinali, nadbiskupi, biskupi, predsjedavajući starješine, velečasni, doktori teologije, doktori prava, itd. Smatramo da se to "bogatstvo" sastoji od prihoda itd. koje na mnogo načina ostvaruju; ponekad kroz obavljene

usluge — krštenja, krizme, vjenčanja, sprovode itd. Ili možda kao zdravičari (na svečanim večerama) i govornici na svečanostima dodjele diploma itd. Zatim, to "bogatstvo" može biti rezultat donacija, darova, koji se često daju izravno njima, ili kroz "ostatke" od piknika, crkvenih večera, sajmova, bazara, itd. Uistinu, dobro su prošli! Međutim, tu su i oni "trgovci" iz poslovnog (komercijalnog) svijeta, koji su se obogatili proizvodeći i dobavljajući ono što joj je potrebno, zahvaljujući naknadi koju im je plaćala. No tu su i "trgovci" iz političkog svijeta koji su, donirajući njoj i njezinim ciljevima, postali bogati zahvaljujući glasovima babilonskih vjernika itd.! (Vidi također Otkr. 18:11, 15) "... određena klasa danas koja je financijski poistovjećena s obožavanjem 'lika zvijeri.' (Otkr. 13:14-17) Oni podržavaju razne vjerske sustave iz kojih također izvlače dobru naknadu u častima, pohvalama, titulama, novcu i poštovanju. I oni se često protive istini, i idu onoliko daleko koliko će im javno mišljenje i civilne vlasti dopustiti u protivljenju istini i onima koji joj služe, kao i u poticanju opozicije među masama." (R2207:6)

"Izađite iz nje, moj narode" "O ovoj vjernoj Crkvi Gospodin objavljuje: 'Moje ovce slušaju moj glas i idu za mnom.' Čujemo Njegov glas koji nas uvjerava da je Njegova volja da mi, koji pripadamo Njegovoj čednoj, zaručenoj klasi djevica, svi budemo jedno — da nas pregrade (ograde) ljudskih vjerovanja više ne dijele na sekte i stranke. Gospodin izjavljuje da je dao Babilonu vremena za pokajanje, ali se ona nije pokajala. Objavljuje da je Njegova presuda protiv Babilonskog sustava već donesena — da je, s Božanskog gledišta, već 'Pade, pade Babilon!' — pao je iz Božanske milosti. Koja bi bila želja našeg Voljenog, s kojim smo zaručeni? Što je njegova poruka za nas? Napisano je. 'Izađite iz nje, moj narode, da ne budete dionici njezinih grijeha i da ne primite od njezinih pošasti' — njezinih nevolja. (Otkr. 18:4; Ivan 10:27)" (SM125)

Babilon — Vrijeme njezina odbacivanja! "S objavom o padu Babilona dolazi i zapovijed cijelom Božjem narodu koji je još u njoj, da izađe — 'I čuh drugi glas s neba, koji govoraše, Izađite iz nje, moj narode, da ne budete dionici njezinih grijeha i da ne primite od njezinih pošasti.' (Otkr. 18:4) Izraz, 'Babilon je pao: Izađite iz nje, moj narode', jasno označava dvije misli koje treba jasno zapamtiti. Označava da u jednom trenutku Babilon nije bio otpao iz božanske naklonosti; da je jedno vrijeme zadržao mjeru naklonosti, unatoč mješovitom karakteru; da, koliko god bio velik udio zablude koji je posjedovao, i ma kako malo duha Kristova manifestirao, nije bio u potpunosti odbačen od Božje milosti do vremena žetve kada se događa odvajanje. Također ukazuje na to da će se u nekom trenutku iznenada dogoditi i doći potpuno odbacivanje Babilona, kada će zauvijek prestati svaka milost i kada će uslijediti sudovi — upravo takvo odbacivanje kakvo je, kako smo pokazali, trebalo nastupiti 1878. godine. To isto tako ukazuje da bi u vrijeme Babilonovog odbacivanja velik dio Božjeg naroda bio unutar Babilona i povezan s njim; jer upravo nakon Babilonovog odbacivanja, ili pada iz milosti, ti isti bivaju pozvani — 'Izađite iz nje, moj narode'." (C155)

"Primijetite da je Babilon već dugo postojao kao gnusoba i da je čak postao majkom drugim bludnicama i gnusnim sustavima (svi oni nose njezino ime — Babilon) i opijao se krvlju svetaca i mučenika Isusovih (Otkr. 18), pa ipak tek u vrijeme njezinog potpunog svrgavanja dolazi poruka koju šalje Gospodin koji ju sprema u potpunosti uništiti (a ne reformirati), govoreći: 'Izađite iz nje, moj narode, da ne budete dionici njezinih grijeha, i da ne primite od njezinih pošasti.' (Otkr. 18:4) Nije nas sram biti Gospodinovim glasnogovornikom u ovoj pravovremenoj, ali nepopularnoj poruci: a koja to pravovremena istina nije bila nepopularna?" (R986:4)

Babilonska zlatna čaša — vino "Pod likom 'žene odjevene u purpur i skrlet', Sustav Majke Babilona je prije dugih stoljeća 'opio sve nacije svojim vinom', doktrinama koje je imao u svojoj Zlatnoj Čaši. (Otkr. 17:1-6) Zlatna Čaša predstavlja Bibliju, Božanski Standard ili autoritet. Ona je zlorabljena kada je vino lažne doktrine u nju ubačeno — kada se Biblija navodila kao autoritet za razna pogrešna učenja Mračnog doba. Opojno 'vino' koje je opijalo narode, i koje ih je navelo na podržavanje 'žene' te da se nazivaju kršćanskim narodima, Papinstvo još uvijek drži u svojoj ruci i još uvijek ga nudi svakome tko ga želi primiti. Ali narodi se postupno trijezne. "Nije potrebno pretpostaviti da je svaka doktrina koju je Papinstvo iznijelo bila kriva i opojna. Misao je, naprotiv, da je u vino koje je već bilo u Čaši stavljen omamljujući napitak. Kako Zlatna Čaša predstavlja Riječ Božju i njezinu Poruku, omamljujući napitak također se može shvatiti kao određene doktrine; na primjer, da je Božje Kraljevstvo već uspostavljeno, da je papinsko prijestolje prijestolje Krista, i da Papa vlada kao Kristov namjesnik, ili zamjena i predstavnik. Drugi otrovni elementi prijetili su ljudima čistilišnim mučenjem ili pak vječnim mukama u paklu ukoliko bi odbili pokoriti se papinskom autoritetu — navodnom autoritetu Kristova namjesnika." (SM407)

18:5-8 — "Jer su njezini grijesi doprli do neba, i Bog se sjetio njezinih nepravdi. Platite joj kao što je ona platila vama, i dvostruko joj vratite prema njezinim djelima: u čašu koju je ona natočila, natočite joj dvostruko. Koliko se ona proslavila, i raskošno živjela, toliko joj muke i tuge dajte: jer ona govori u svome srcu, Sjedim kao kraljica, i nisam udovica, i neću vidjeti tuge. Zato će u jednom danu doći njezine pošasti, smrt i tuga, i glad; i bit će sasvim spaljena ognjem: jer je silan Gospodin Bog koji joj sudi."

"Velika nominalna crkva dugo je naučavala ljudske propise kao doktrine; i, ignorirajući u velikoj mjeri Božju Riječ kao jedino pravilo vjere i pobožnog življenja, smjelo je objavila mnoge proturječne i Bogu sramotne doktrine, te je bila nevjerna mjeri istine koju je zadržala. Nije uspjela njegovati i očitovati Kristov duh, a slobodno je apsorbirala duh svijeta. Spustila je ogradu ovčinjaka i pozvala unutra jarce, i čak je ohrabrila vukove da uđu unutra i obave svoje pakosno (zlo) djelo. Rado je dopustila Đavlu da posije kukolj među pšenicu, a sada uživa u plodu njegovog sijanja — bujnom polju kukolja.

"Rimska crkva, uz prisvojenu nepogrešivost, tvrdi da je božanska namjera vječno mučiti u vatri i sumporu sve 'heretike' koji odbacuju njezine doktrine. Za ostale osigurava ograničeno mučenje zvano čistilište, iz kojega se može osigurati oslobađanje putem pokora, postova, molitvi, svetih svijeća, tamjana i dobro plaćenih 'žrtava' mise. Ona time obezvrjeđuje Kristovu pomirbenu žrtvu, a vječnu sudbinu čovjeka stavlja u ruke spletkarskih svećenika, koji tako tvrde da imaju moć otvoriti nebo ili ga zatvoriti onome koga žele. Životnu silu pobožnosti zamjenjuje njezinim vanjskim oblicima, te podiže kipove i slike za obožavanje svojih poklonika, umjesto da u srcu uzvisuje nevidljivog Boga i Njegovog milog Sina, Gospodina i Spasitelja našega. Ona uzvisuje klasu svećenika koju je postavio čovjek u vladavini unutar crkve, u suprotnosti s učenjem našeg Gospodina: 'Ne dajte se zvati Rabi, jer je jedan vaš Učitelj, Krist, a svi ste vi braća. I ne zovite nikoga na zemlji ocem svojim, jer jedan je vaš Otac, onaj koji je na nebesima.' (Mat. 23:8, 9) Zapravo,

Papinstvo predstavlja najpotpuniju krivotvorinu pravog kršćanstva, i hrabro tvrdi da je jedna istinska crkva." (D159)

"Procijenjeno je od onih koji su naizgled temeljito proučili ovu temu da je Papinstvo, tijekom proteklih trinaest stoljeća, izravno ili neizravno, uzrokovalo smrt pedeset milijuna ljudi, i može se sa sigurnošću reći da su ljudska i sotonska domišljatost bile iskorištene do krajnjih granica ne bi li izumile nova i strašna mučenja za političke i vjerske protivnike Antikrista; potonje — heretike — proganjalo se uz deseterostruki bijes. Osim uobičajenih oblika mučenja i smrti poput rastezanja na spravama, spaljivanja, utapanja, probadanja, izgladnjivanja te gađanja strelicama i oružjem, dijabolični su umovi promišljali kako bi pogodili najosjetljivije dijelove tijela u kojima bi žrtve iskusile najnepodnošljivije bolove: lijevano je rastaljeno olovo u uši, odsijecani su im jezici, a olovo lijevano u usta, uređeni su kotači s pričvršćenim oštricama na kojima bi se žrtvu polako sjeckalo, koristile su se užarene kandže i kliješta na osjetljivim dijelovima tijela, oči su bile vađene, nokti su bili otkinuti vrućim željezom. Rupe kroz koje su bile provučene vezice kojima se žrtvu zavezalo su bile izbušene kroz pete, neki su bili prisiljeni skočiti s visina na duge šiljke, gdje su polako umirali trzajući se od bola. Nekima bi usta bila napunjena barutom te bi im nakon ispaljivanja eksplodirala glava, druge se raskomadavalo udaranjem čekićima na nakovnjima; drugi su bili napuhavani zrakom pumpama na kojima bi se rasprsnuli; druge se ugušilo isjeckanim komadima njihovih tijela, druge urinom, izmetom, itd., itd.

"U neke od ovih demonskih zločina i gadosti bilo bi sasvim nemoguće povjerovati da nisu dobro dokumentirani (autentični). Služe za ilustraciju na koju užasavajuću razinu izopačenosti i okrutnosti može ljudsko srce pasti i koliko slijepima za ispravno i svaki dobri instinkt mogu ljudi postati pod utjecajem lažne, lažirane i krivotvorene religije. Duh Antikrista degradirao je i ponizio svijet kao što bi duh istinskog Krista i snaga te utjecaj pravog Kraljevstva Božjeg uzdigli i oplemenili ljudska srca i postupke." (B346)

Ti babilonski grijesi doprli su do samog neba; i Bog nije zaboravio na svu njezinu nepravdu; i tako je došlo vrijeme da se izlije Njegov gnjev i osveta na nju: "... Čas suda je stigao i već sada ruka božanske providnosti na njezinim zidovima ispisuje misteriozne riječi: 'Mene, Mene, Tekel, Ufarsin' — Bog je odbrojio dane tvome kraljevstvu i okončao ga. Izvagana si na tezulji i nađena lakom! I Prorok (Iz. 47) sada govori: "'Siđi i sjedni u prašinu, djevice, kćeri babilonska (rečeno podrugljivo o njezinoj tvrdnji o čistoći); sjedni na zemlju: prijestolja više nema, Kćeri Kaldejska, jer se više nećeš zvati nježnom i tankoćutnom... Tvoja će se golotinja otkriti; da, sramota će se tvoja vidjeti: Ja ću se osvetiti, i neću te susresti kao čovjek... Sjedi šutke i zađi u tamu, Kćeri Kaldejska, jer te više neće zvati gospodaricom kraljevstava... Ti si rekla, Bit ću gospodarica zauvijek, pa to nisi uzela k srcu i nisi pomislila što će biti na kraju. "'Stoga čuj sada to, ti koja si predana užicima, koja živiš bezbrižno; koja kažeš u svom srcu, Ja sam, i nema nijedne osim mene; Ja neću sjediti kao udovica, niti ću spoznati gubitak djece. Ali ove dvije stvari doći će na tebe, u trenu, u jednom danu, gubitak djece i udovištvo (usporedi Otkr. 18:8): one će te zadesiti u punoj mjeri usprkos mnoštvu tvojih vračanja, i silini tvojih čaranja; jer ti si se uzdala u svoju zloću: rekla si, nitko me ne vidi. Tvoja (svjetovna) mudrost i tvoje znanje, oni su te izopačili: i rekla si u svom srcu, Ja sam, i nijedna druga osim mene. Stoga će na tebe doći zlo; i ti ćeš saznati otkuda ono izvire: i nevolja će te zadesiti; i nećeš je moći odvratiti: i pustoš će iznenada doći na tebe, koju ti nećeš (unaprijed) znati.' (Iza. 47:9; Otkr. 18:7)

"Budući da postoje takve svečane deklaracije protiv Babilona, dobro će biti onima koji poslušaju glas upozorenja i opomene od strane Gospodina, namijenjene njegovom narodu koji se još uvijek nalazi unutar njezinih granica; jer 'Ovako govori Gospodin:... Bježite iz Babilona, neka svatko spasi život svoj: nemojte izginuti zbog njezinih opačina; jer je vrijeme Gospodinove odmazde: on će joj vratiti po zasluzi. Babilon je iznenada pao i uništen je... Mi smo htjeli izliječiti Babilon, ali ona se nije izliječila. Ostavite je:... jer je njezina osuda doprla do neba i uzdigla se do oblaka... Moj narode, izađite iz nje i spasite svaki svoju dušu od raspaljenog gnjeva Gospodinova.' (Jer. 51:1, 6, 8, 9, 45; usporedi Otkr. 17:3-6; 18:1-5)" (D42)

Babilon (Društveni, politički i crkveni) "Da, kako se približava dan nevolje, eklezijasticizam (crkveni establišment) nastojat će sve više upotrijebiti svoju moć i utjecaj kako bi osigurao vlastito političko blagostanje, kontrolom buntovnih elemenata društva; no u krizi bliske budućnosti onaj bezakoni element prezret će svaki konzervativni utjecaj i slomiti sva ograničenja; ruka Anarhije umrljana krvlju izvršit će svoje strašno djelo, a Babilon, Kršćanstvo — društveno, političko i crkveno — past će.

"'Zato,' kaže nadahnuti pisac — to jest, jer će se grčevito boriti za život i vlast — 'će u jednom danu (iznenada) doći njezine pošasti, smrt i jauk i glad, i ona će biti potpuno spaljena ognjem (simbolična vatra — razorne nedaće), jer je silan Gospodin Bog, koji joj sudi.' (Otkr. 18:8)

"'Ovako veli Jahve, Gle, ja ću podići na Babilon i na one što borave usred onih koji ustaju protiv mene (na sve one koji simpatiziraju s Babilonom), vihor razorni; Poslat ću u Babilon vijače koji će ga previjati, i koji će isprazniti zemlju njegovu: jer će u dan nevolje biti protiv njega naokolo... Pobijte sasvim svu njegovu vojsku.' (Jer. 51:1-3)

"'I naplatit ću Babilonu [posebno Papinstvu], i svim stanovnicima Kaldeje [ili Babilonije — Kršćanstva — svim narodima takozvanog kršćanskog svijeta] sve zlo što ga učiniše na Sionu pred vašim očima, veli Jahve.' (Jer. 51:24) Kad se prisjetimo dugog niza zala kojima je Babilon tlačio i iscrpio svece Svevišnjega (pravi Sion), i kako je zapisano da će Bog osvetiti vlastite izabranike, i to brzo; da će, prema njihovim djelima, uzvratiti osvetu svojim neprijateljima; da će Babilonu uzvratiti osvetom (Luka 18:7, 8; Iz. 59:18; Jer. 51:6), počinjemo shvaćati da joj predstoji neka strašna nesreća. Užasni dekreti Papinstva — čiju sramotu i odmazdu navlači na sebe i protestantizam zbog svog sadašnjeg kompromitirajućeg udruživanja s njom — zbog spaljivanja, klanja, protjerivanja, zatvaranja i mučenja svetaca na sve moguće načine, s takvom demonskom okrutnošću koja je izvršena u danima njezine moći rukom države, čiju je moć tražila i dobivala, iščekuju punu mjeru pravedne odmazde; jer će primiti 'dvostruko za sve svoje grijehe.' A narodi (Kršćanstva) koji su sudjelovali u njezinim zločinima i njezinoj krivnji s njom će morati popiti tu gorku čašu." (D38)

Nominalna crkva danas "Ne bismo trebali tražiti svjetlost tamo gdje je malo toga preostalo, osim blijedog odsjaja nekadašnje slave. Bolesna nijansa koja se sada pojavljuje samo je dim osvijetljen prodornim zrakama Ruke koja, visoko na zidu, piše: 'MENE, MENE, TEKEL, UFARSIN.' (Dan. 5:25-29) Naš se Gospodin vratio, a da laodicejska crkva to nije znala. Stajao je pred vratima i kucao. Da su bili budni, čuli bi.

Naš Gospodin je jasno prorekao da će doći kao lopov; ali nije rekao u koji čas.

"Dok je nominalna crkva još uvijek naizgled na vlasti, dok još stara slava visi oko nje, dok je još ugledno i časno biti crkveni član, Malo Stado tražitelja istine je prezreno i odbačeno. Prekriveni su sramotom jer se usuđuju ukazati na pogreške svjetovne crkve. Na njih s visine gleda ona koja sjedi kao ohola kraljica, uzdignuta kako bi njezin pad bio još veći. (Otkr. 18:7, 21)" (R5993:6)

Babilon i Bel "'I kaznit ću Bela u Babilonu [boga Babilona — Papu]; i izvući ću iz njegovih usta ono što je progutao: [U svojoj krajnjoj nevolji, on će odbaciti one "velike i hvalisave riječi" te bogohulne titule koje si je dugo vremena pripisivao — kao npr. da je on taj nepogrešivi vikar, "Kristov namjesnik", "drugi Bog na zemlji," itd.] i narodi se više neće stjecati k njemu. Da, zid će babilonski [civilna moć koja ga je nekoć branila, i u nekoj ga mjeri brani još i danas] pasti... 'Ovako govori Gospodin nad vojskama; široki zidovi babilonski bit će posve razvaljeni, a njezina visoka vrata bit će spaljena ognjem [bit će uništena]; te će narodi uzalud raditi, a ljudi oko ognja [kako bi poduprijeli i spasili zidine Babilona], i umorit će se.' (Jer. 51:44, 58) To pokazuje sljepilo ljudi, i moć koju Babilon ima nad njima, pa će tako oni raditi u nastojanju da nju podrže protivno vlastitim najboljim interesima; no bez obzira na njezinu očajničku borbu za život i za očuvanje njezinog prestiža i utjecaja, baš poput velikog mlinskog kamena kojeg se baca u more, Babilon će potonuti i nikada više neće izroniti: 'jer snažan je Gospodin Bog koji joj sudi.' Tek će tada oni ljudi uvidjeti to svoje čudesno oslobađanje, a i činjenicu da se to njezino svrgavanje obistinilo od ruke Božje. (Otkr. 19:1, 2)" (D40)

18:9, 10 — "I kraljevi zemaljski, koji su s njom bludničili i raskošno živjeli, plakat će za njom i naricati, kad vide dim njezina spaljivanja, Stojeći izdaleka od straha zbog njezine muke, i govoreći: Jao, jao, taj veliki grad Babilon, taj moćni grad! jer je u jednom satu došla tvoja osuda."

"Ovi ovdje spomenuti kraljevi ili vlade jesu, naravno, oni koji su naslijedili vlasti koje su u mračnom srednjem vijeku podupirale tu veliku majku bludnica. S obzirom na činjenicu da su tijekom velike reformacije, a osobito od 1799. godine pa sve do nedavno, pokazivali mržnju prema njoj oduzimajući joj moć i utjecaj, sljedeći zaključci o budućim događajima doista se čine razumnima: "(1) Još treba doći do promjene u stavu tih vlada prema Papinstvu — promjene koja će joj biti naklonjena. Doista, već vidimo da se to u znatnoj mjeri ispunjava. "(2) Te će vlade u znatnoj mjeri preživjeti njezinu kaznu — zapravo, svjedočit će joj i oplakivati je. "(3) Zbog straha te će vlade, takoreći, stajati izdaleka, prepuštajući izvršiteljima Božanskog gnjeva da ispune svoj nalog, bez ometanja. To pokazuje da će ovu posljednju pošast Božjeg gnjeva izvršiti bezakone mase, kako naučavaju i druga Pisma, a vlade će ih se u to vrijeme bojati." (Otkrivenje Isusa Krista — Streeter, sv. 2, str. 398)

18:11 — "I trgovci zemaljski plakat će i tugovati za njom; jer nitko više ne kupuje njihovu robu."

"Veliki dio poglavlja XVIII posvećen je jadikovkama zemaljskih kraljeva, trgovaca, i onih koji trguju morem, nad padom Babilona. Možda se čini čudnim da će ju svjetovna sila uništiti, a da ipak postoji tako sveopća tuga zbog njezina pada. Pretpostavljam da se posljedice njezina svrgnuća neće shvaćati dok čin ne bude izvršen. Pripisala je sebi svu slavu i luksuz svijeta, te je u golemoj mjeri pridonijela trgovačkom prosperitetu svijeta. Ljudi neće shvaćati koliko je duboko postala dio cjelokupnog svjetskog sustava, društveno i komercijalno, dok je ne unište... Ljudi će biti samo oruđe te akcije, ali uništenje Babilona bit će neopoziva Božja osuda. 'Veselite se nad njom, nebo, i vi sveti apostoli i proroci; jer je Bog prosudio vaš sud nad njom'." (An Outline of the Revelation — Coats, str. 191)

"Trgovci" "... marš napretka posljednjih godina povezao je sve nacije raznim zajedničkim interesima, koji, ako bi ozbiljno bili poremećeni u jednoj ili više nacija, ubrzo pogađaju sve ostale. Stoga, kada Babilon, Kršćanstvo, naglo propadne, učinci će biti vrlo ozbiljni po sve, više ili manje ovisne nacije, koje su zato, na simboličnom jeziku Otkrivenja, prikazane kako jako oplakuju pad tog velikog grada Babilona. (Otkr. 18:9-19) "Ali neće samo u babilonskom padu stradati neznabožačke nacije; jer veliki će se valovi društvenih i političkih nemira brzo proširiti i progutati ih sve; i tako će čitava zemlja biti pometena metlom uništenja, i ponos će čovječji biti ponižen; jer pisano je: 'Osveta je moja, ja ću uzvratiti, govori Gospodin.' (Rim. 12:19; Pnz. 32:35) I Božji će se sud i na Kršćanstvu i nad neznabožaštvom izvršiti po najstrožim linijama jednakosti." (D73)

"Trgovci... simboliziraju velikaše i dostojanstvenike ovoga sustava, koji su uživali njegovo pokroviteljstvo i povlastice. Oni, i drugi koji su se obogatili ili stekli sredstva za život služeći narodima držeći onu čašu koja sadrži njezine idolopokloničke obrede, ceremonije itd., svjedočit će rušenju ove velike vjerske hijerarhije bez mogućnosti da se u to umiješaju ili ga zaustave. I oni će je morati oplakivati." (Otkrivenje Isusa Krista — Streeter, sv. 2, str. 399)

18:12-14 — "Roba od zlata, i srebra, i dragog kamenja, i bisera, i finog lana, i purpura, i svile, i skrleta, i svakovrsnog mirisnog drveta, i svih vrsta posuda od slonovače, i svih vrsta posuda od najcjenjenijeg drveta, i od bronce, i željeza, i mramora. I cimeta, i mirisa, i pomasti, i tamjana, i vina, i ulja, i finog brašna, i pšenice, i zvijeri, i ovaca, i konja, i kočija, i robova [tijela], i duša ljudskih. I plodovi za kojima je tvoja duša žudjela otišli su od tebe, i više ih uopće nećeš naći."

Premda je istina da su zlato, srebro, drago kamenje, biseri, fini lan, itd. dugo sačinjavali ukras babilonske crkve (Otkr. 18:16) — njezine oltare, kipove, kaleže, plitice, raspela, kadionice itd. — vjerojatnije je da se ovdje misli na njihov duhovni pandan (protutip). "Zlato" tako predstavlja dublje aspekte božanske istine; "srebro" predstavlja one Istine koje su usredotočene u otkupiteljskom djelu Isusa Krista; "drago kamenje" predstavlja dragocjene "dragulje" na naprsniku našeg Velikog svećenika, Isusa Krista — "dragulje" (blago) Gospodinovo (Mal. 3:17); "biseri" predstavljaju "nebeska blaga" previše dragocjena da bi se bacila pred svinje; "fini lan" predstavlja Isusovu pravednost, čija se vrijednost kao takva pripisuje svecima; i tako dalje.

Sva su ova blaga nekada pripadala ranoj crkvi, ali ih je kasnije preuzela (prisvojila) ta proračunata (spletkaroška) "žena", od koje su ona sada (od 1878.) "oduzeta" ("otišla")!

Podsjetimo se također da je "Babilon" žudio za (pretjerano želio) i u svoje vrijeme prisvojio dijelove onih obreda koji su obuhvaćali drevno svećenstvo Izraela, u pomazanju, i prinošenju tamjana na zlatnom oltaru. Ova "trgovačka roba", kako se čini, odražava se u pomasti, ulju, kadionicama, tamjanu i drugim ovdje spomenutim mirisnim tvarima. Ovi predmeti imaju svoje duhovne protutipe u pravom pomazanju protutipskog svećenstva ovoga Evanđeoskog doba; i u onom

prinošenju "slatkog (ugodnog) tamjana" na Božjem zlatnom oltaru, po ovim svećenicima! Ali ovaj "ritualizam" za nju sada više ne može značiti ništa; mogla je nekoć biti izliječena, tj. mogla je doći do dubljeg razumijevanja pravog značenja ovih stvari; ali nije se htjela izliječiti (Jer. 51:8, 9); i sada, nema melema (balzama) u Gileadu! (Jer. 8:22) Prekasno je; njezine prilike "otišle su od nje", i "više ih uopće neće naći." (Otkr. 18:14)

Babilon se ne bi izliječio "... svijet dosljedno ignorira upozorenja pravednika, a narodi hodaju u tami, pa su stoga svi temelji zemlje (sadašnje društvene strukture) izvan ravnoteže (Ps. 82:5), ugrožavajući time cjelokupnu društvenu nadgradnju koja se sada strašno trese. 'Htjedosmo izliječiti Babilon,' kaže prorok, 'ali ne ozdravi; ostavite je (Izađite iz nje, moj narode' — Otkr. 18:4), 'jer je njezina osuda doprla do neba i uzdigla se do oblaka.' — (Jer. 51:9)" (D542)

18:15-19 — "Trgovci tim stvarima, koji su se obogatili od nje, stajat će izdaleka zbog straha od njezine muke, plačući i jadikujući. I govoreći: Jao, jao, taj veliki grad, koji je bio odjeven u fini lan, i purpur, i skrlet, i ukrašen zlatom, i dragim kamenjem, i biserjem! Jer je u jednom satu toliko bogatstvo propalo. I svaki kormilar, i svi putnici na brodovima, i mornari, i svi oni koji trguju morem, stajaše izdaleka. I vikahu gledajući dim kako gori, govoreći: Koji je grad sličan ovome velikom gradu! I posuše prašinom glave svoje, i vikahu, plačući i jadikujući, govoreći: Jao, jao, taj veliki grad, u kojem su se obogatili svi koji su imali brodove na moru zbog njezine raskoši! jer u jednom je satu opustošena."

Bilo da "trgovce" smatramo onima iz crkvenih sustava, ili pak onima iz društvenog ili političkog svijeta, doista nema velike razlike jer će svi ljudi oplakivati pad Babilona. Možda je upravo iznenadnost ili brzina kojom se to uništenje odigrava ono što ih tako silno zapanjuje. "Jedan sat", međutim, kratko je vremensko razdoblje u Božjem vremenu, u kojemu je tisuću godina kao samo jedan dan! (2. Petr. 3:8)

"Da će njezino uništenje biti naglo, nasilno i potpuno, to je... vrlo slikovito naglašeno: — 'I jedan snažan anđeo uze kamen kao veliki mlinski kamen i baci ga u more, govoreći: Ovako će silovito biti zbačen taj veliki grad Babilon i više se uopće neće naći.' (Otkr. 18:8, 21; Jer. 51:63, 64, 42, 24-26) A ipak, da će proći kroz postupni proces propadanja, pokazuje Daniel (7:26): 'Zatim će sjesti sud i oduzet će joj se vlast da bi bila uništena i satrta do kraja.' Papinska vlast (i velik dio poniznog poštovanja koje je narod općenito iskazivao prema crkvenom ustrojstvu)... slomljena je s početkom Vremena kraja — 1799. godine. Iako je kasniji proces propadanja tekao sporo, bilo je povremenih znakova prividnog oporavka, koji se nikada nisu činili povoljnijima nego sada. Ipak, konačno uništenje Papinstva posve je izvjesno, a njegova će smrtna borba biti žestoka. Najprije, međutim, mora povratiti više svojeg nekadašnjeg ugleda, koji će dijeliti s udruženim savezom svojih kćeri. Zajedno će biti uzdignute kako bi zajedno bile silovito zbačene.

"Da će Babilonova kazna biti velika, posve je sigurno. Proročki je zapisano da je 'Veliki Babilon spomenut pred Bogom, da mu se da čaša vina gnjeva njegova.' 'I osvetio je krv svojih slugu iz njezine ruke.' 'Njezini grijesi doprli su do neba, a Bog se spomenuo njezinih nedjela. Platite joj onako kako je ona platila vama, i podvostručite joj dvostruko prema njezinim djelima. U čašu koju je napunila, ulijte joj dvostruko. Koliko se proslavila i uživala u raskoši, toliko joj udijelite mučenja i tuge; jer u svom srcu govori: Sjedim kao kraljica, i nisam udovica, i neću vidjeti tuge.' (Otkr. 16:19; 19:2; 18:5-7) Iako se šira primjena ovog jezika, naravno, odnosi na Papinstvo, ona također uključuje sve one koji su u bilo kojem stupnju u savezništvu ili simpatiji s njom. Svi takvi dijelit će njezine pošasti. (Otkr. 18:4) Iako su zemaljski kraljevi mrzili bludnicu i odbacili je (Otkr. 17:16), ona još uvijek kaže: 'Sjedim kao kraljica i nisam udovica', glasno se hvali svojim pravom da vlada narodima i tvrdi da će uskoro vratiti svoju nekadašnju moć." (D37)

"Bez sumnje će doći privremena pomoć iz izvora od kojih se to s toliko entuzijazma traži; ali to će biti tek pripremni korak koji će uvući cijeli svijet u nadolazeću Babilonovu propast, uzrokujući da kraljevi, trgovci i prodavači cijele zemlje tuguju i jadikuju za tim velikim gradom. (Otkr. 18:9, 11, 17-19)" (D186)

18:20 — "Raduj se nad njom, nebo, i vi sveti apostoli i proroci; jer vas je Bog na njoj osvetio."

Godine 1878. uskrsnuli su usnuli sveci Evanđeoskog doba. Među njima su bili prvotni apostoli i mnogi "proroci" (govornici, izlagači). Njima i onim svecima koji su još uvijek živjeli "s ove strane vela" (u tijelu), Gospodin se sada obraća govoreći: "Raduj se nad njom (Babilonom), nebo (vi sveci), i vi apostoli i proroci, jer vas je Bog na njoj osvetio."

"Izraz nebo, kako je ovdje upotrijebljen, čini se da simbolizira istinsku nebesku, pravednu, duhovnu klasu — one koji su u ispravnom odnosu s Bogom, koji su Njegovi istinski suradnici i koji prepoznaju pravednost Njegova cilja. Tu duhovnu klasu čine oni koji se spominju u tekstu — 'vi sveti apostoli i proroci'. 'Postoji snažna suprotnost između ovog jezika i onoga koji mu prethodi. Kraljevi, trgovci i pomorci, koje je ona podupirala u prepuštanju pokvarenim strastima ili koji su se obogatili trgujući s njom, imali bi razloga za tugu. Ali ne i oni koje je progonila. Niti samo nebo. Veliki tlačitelj Crkve i kvaritelj svijeta sada je uništen; velika prepreka širenju Evanđelja sada je uklonjena i svi sveti na nebu i na zemlji imali bi razloga za radost. Ovo nije jezik osvete, već jezik radosti i slavlja zbog činjenice da se istina sada može širiti bez zapreka po cijeloj zemlji.'" (Otkrivenje Isusa Krista — Streeter, sv. 2, str. 399)

Babilonski sud "Kad je došlo određeno vrijeme za njezino svrgavanje, veliki Sudac cijele zemlje podiže vage ljudskog razuma, pokazuje na utege istine i pravde, i podižući svjetlo sve većeg znanja, poziva svijet da isproba i provjeri pravednost Njegove odluke kojom na uništenje osuđuje šuplju lakrdiju lažnih pretenzija Kršćanstva. Postupno, ali brzo, svijet primjenjuje taj test, i na kraju će svi doći do iste odluke; a kao i veliki mlinski kamen, Babilon, taj veliki grad zbrke, sa svom svojom hvaljenom građanskom i crkvenom moći, svim svojim prisvojenim dostojanstvom, bogatstvom, titulama, utjecajem, častima i svom svojom ispraznom slavom, bit će zbačen u more (nemirno more neukrotivih masa) kako nikada više ne bi izašao. (Otkr. 18:21; Jer. 51:61-64)" (D110)

"Pošasti koje dolaze na Babilon teške su nevolje koje će dovesti do potpunog rušenja sadašnjeg poretka stvari — političkog, društvenog, financijskog i religijskog. Taj poredak u svojim raznim oblicima predstavlja isti cilj pod različitim odorama; svi su ti interesi sjedinjeni u jednoj zajedničkoj politici. Knezovi i kraljevi zemlje te njihovi podupiratelji velika su vojska Babilona, a nasuprot njoj stoji druga golema vojska, sastavljena od narodnih masa. Sukob između tih dviju velikih vojski uskoro će sunovratiti sadašnji svjetski poredak u anarhiju." (R5478:5)

18:21-24 — "I jedan snažan anđeo uze kamen kao veliki mlinski kamen, i baci ga u more, govoreći: Ovako će

silovito biti zbačen taj veliki grad Babilon, i više se uopće neće naći. I glas harfista, i glazbenika, i frulaša, i trubača, više se uopće neće čuti u tebi; i nijedan obrtnik ikojeg obrta neće se više naći u tebi; i zvuk mlinskog kamena više se uopće neće čuti u tebi; I svjetlost svijeće neće više uopće sjati u tebi; i glas zaručnika i zaručnice neće se više uopće čuti u tebi: jer su tvoji trgovci bili velikaši zemlje; jer su tvojim čarolijama bili zavedeni svi narodi. I u njoj se našla krv proroka i svetaca, i svih koji su ubijeni na zemlji."

Možda taj moćni anđeo iz Otkr. 18:21 nije nitko drugi do sam Gospodin Isus Krist; i mi sugeriramo da bi podizanje Babilona, poput mlinskog kamena, da bi se nasilno bacio u more (nemirne, buntovne, neukrotive mase) moglo imati posebnu referencu na privremeno uzvišenje Papinstva, kada mu je Mussolini 1929. godine vratio neka od teritorija koje mu je dinastija Viktora Emanuela bila oduzela. Ali, ovo obaranje Babilona uključuje i onaj protestantski dio — "drugu stranu" tog velikog "grada". Ovdje se prisjećamo riječi koje je Jeremija iz davnina dobio nalog izjaviti drevnom gradu Babilonu koji je bio osuđen na propast: "da nitko neće u njemu ostati, ni čovjek ni životinja... da će biti pustinja dovijeka" (Jer. 51:62); i da je on, figurativno, trebao vezati kamen za nju i baciti je u središte Eufrata. (Jer. 51:63)

Već je prilično očito da se "glas harfista, i glazbenika, i frulaša, i trubača" — radosno svjedočanstvo svetaca čija su srca ispunjena slatkim i skladnim zvucima Pjesme Mojsija i Janjeta — više uopće ne čuje u Babilonu. Odazvavši se Gospodinovu pozivu: "Izađite iz nje, moj narode", oni su izašli iz nje i njihov se glas u njoj više nikada neće čuti!

Pustošenje Babilona bit će tako potpuno da, budući da ga je pravo svjetlo (sveci) napustilo, u njemu više neće biti nikakva svjetla — da, sve će biti tama! Čini se da će se u njemu ispuniti i proročanstvo o drevnoj Judi: "... učinit ću da iz gradova... i s ulica Jeruzalema nestane glas veselja i glas radosti, glas zaručnika i glas zaručnice: jer će zemlja biti opustošena." (Jer. 7:34)

"Što se tiče starih institucija, one su poslužile svrsi, djelomično dobroj, a djelomično lošoj. Njihov rad, što se tiče božanskog plana, je pri kraju, 'Glas Zaručnika i zaručnice neće se više uopće čuti u Babilonu.' (Otkr. 18:23)" (R2592:6)

"Ne samo da će njezina trgovina prestati, nego u njoj neće biti nikakvog znaka života; nema ugodnog zvuka glazbe, nema trgovčeva zanata, nema svjetla svjetiljke, nema glasa zaručnika ni zaručnice — sve to ima za cilj podučiti da će njezino uništenje biti konačno i potpuno. Kao što mlinski kamen bačen u morske dubine zauvijek nestane s vidika ljudi, tako i ona mora biti zbrisana sa zemlje i ne ostaviti ni traga svoje veličine ili pogubne vlasti; jer ona je čarobnica, čije je cijelo djelovanje bilo zavođenje ljudi od Boga; i ubojica koja je prolila krv proroka i svetaca i svih koji su ubijeni u carstvu zbog Božje Riječi tijekom njezine vlasti." (The Revelation of Jesus Christ — Streeter, sv. 2, str. 401)

Nema više "svjetlosti svijeće" "Crkva gubi svoju moć i pada u nepoštovanje. Zvijezde padaju: neke na jedan, neke na drugi način. Uskoro će sva svjetla biti ugašena — neće ostati ni svijeća. (Otkr. 18:23) Trgovci (svećenici) se već žale da 'nitko više ne kupuje njihovu robu'." (R341:2)

Glas Zaručnika "'Glas Zaručnika i zaručnice više se uopće neće čuti' u Babilonu. (Otkr. 18:23) Babilon neće dopustiti da ih se čuje. Glas, odnosno učenje o sadašnjoj istini, stoga je izvan njezinih zidina; i svatko tko ima uho za istinu, tko god želi biti ispunjen sadašnjom istinom, mora izaći izvan sektaštva prije nego što se može tako ispuniti i blagosloviti te poslužiti kao posuda za nošenje blagoslova drugima. (Otkr. 18:4, 23)" (R2592:6)

"Ovo palo stanje Babilona označava, ne njezino uništenje, nego njezino potpuno odbacivanje iz Božje milosti, tako da je Bog više neće koristiti kao kanal za davanje svojih najboljih blagoslova — 'Glas Zaručnika i zaručnice neće se više uopće čuti u tebi.' (Otkr. 18:23)" (R3884:2)

Judaizam = Kršćanstvo ("Babilon") "... naš Gospodin u 33. godini n.e. ... svojim prvim službenim činom odbacivanja nacionalne crkve tjelesnog Izraela, uzetim u vezi sa svim upečatljivim paralelama dvaju doba, vrlo jasno pokazuje da je na paralelnoj točki vremena u ovoj sadašnjoj žetvi, tj. 1878., mistični Babilon, inače nazvan Kršćanstvo (Christendom), protutip Judaizma, bio odsječen; i oglasila se poruka 'Pade, pade Babilon veliki, i postade prebivalištem demona, i skrovištem svakoga nečistog duha, i kavezom svake nečiste i mrske ptice.' (Otkr. 18:2)" (C152)

OTKRIVENJE 19. POGLAVLJE

19:1-3 — "I nakon ovoga začuh jak glas velikoga mnoštva na nebu, govoreći: Aleluja; Spasenje, i slava, i čast, i moć pripada Gospodinu, našemu Bogu: Jer istiniti su i pravedni njegovi sudovi: jer je osudio veliku bludnicu koja je iskvarila zemlju svojim bludom, i osvetio je krv svojih slugu iz njezine ruke. I ponovno rekoše: Aleluja, A njezin se dim dizao u vijeke vjekova."

To "veliko mnoštvo" s "jakim glasom... na nebu" nesumnjivo se odnosi na Veliko mnoštvo — duhovnu klasu čije će mjesto naposljetku biti "pred prijestoljem" (Otkr. 7:9). Kada na kraju Evanđeoskog doba vidi svrgavanje tog velikog sustava (Babilona, Kršćanstva), osjetit će se pozvanim hvaliti Jehovu Boga.

"Čak i u 'žetvi,' dok se živi udovi Nevjeste odvajaju od drugih, ta će klasa biti slaba sluha. Oni će sporo djelovati u tom vremenu odvajanja. Oni će, bez sumnje, biti jako zaprepašteni kada kasnije shvate da je Zaručnica dovršena i sjedinjena s Gospodinom, i da su oni, jer su bili tako ravnodušni i preopterećeni, izgubili tu veliku nagradu; ali ljepota Božjeg plana, za koji će tada početi uviđati da je pun ljubavi, kako prema njima tako i prema cijelom čovječanstvu, sasvim će nadvladati njihovu tugu, i oni će vikati 'Aleluja!' jer Gospodin Bog svemogući kraljuje." (A240)

"Smatramo kako postoji dobar razlog vjerovati da se značajan broj onih koji su se posvetili još uvijek nalazi u Babilonu. Međutim, mi to ne znamo sa sigurnošću. Blizu smo bitke kod Armagedona, blizu smo vremenu pada Babilona; stoga nastojimo što više proširiti Poruku istine, u nakani da bi ova klasa mogla čuti i izaći (iz Babilona), čak i onda kada bi bilo prekasno osvojiti onu veliku nagradu. Da je njihov broj popriličan, može se naslutiti u 19. poglavlju Otkrivenja, gdje nam je rečeno da će broj onih koji će u to vrijeme biti oslobođeni prilikom pada Babilona biti poput velikog mnoštva, te da će glasovi njihovog uzvika biti 'poput glasa mnogih voda'." (R5411:6)

Kao što je predloženo, ova će klasa imati mnogo razloga da hvali Jehovu; no čini se da će njihov prvi veliki uzvik hvale Njemu biti zbog svrgavanja onog sustava koji je tako dugo držao mnoge prave Božje svece u ropstvu i tlačenju. Otkrivatelj ukazuje na to kada im po drugi put u usta stavlja riječ "Aleluja", nadovezujući se sa: "I dim njezin uzlazio je u vijeke vjekova."

Ovaj "Babilon", iako uključuje i Katolicizam i Protestantizam, kao glavnog prijestupnika ima Papinstvo, ovdje nazvano "velikom bludnicom koja je pokvarila zemlju svojim bludom." Papinstvo je Otkrivatelj već poistovjetio govoreći o njoj kao o "majci bludnica" (Otkr. 17:5), posebno misleći na to da ona ima protestantske kćeri koje su je u stopu slijedile!

"... bludnica, posrnula žena (otpala crkva — jer prava Crkva je djevica), uzvišena na vlast i gospodarstvo, i znatnim dijelom poduprta od zemaljskih kraljeva i građanskih vlasti, koje su sve manje ili više pijane njezinim duhom i doktrinama. Otpala crkva izgubila je svoju djevičansku čistoću. Umjesto da kao zaručena i čedna djevica čeka na uzvišenje s nebeskim Zaručnikom, ona se udružila s kraljevima zemlje i prostituirala svoju djevičansku čistoću — i učenja i karaktera — kako bi odgovarala idejama svijeta; a zauzvrat je primila i sada do određene mjere vrši vlast, ponajviše zahvaljujući njihovoj izravnoj ili neizravnoj podršci." (D25)

"Njezin dim" "Otkr. 19:3, govoreći o jednom od ovih sustava, kaže: 'Njezin se dim dizao u vijeke vjekova.' To znači da će sjećanje ('dim') na uništenje ovih sustava obmane i zablude biti trajno, pouka se nikada neće zaboraviti — kao što dim, koji nastavlja uzlaziti nakon razorne vatre, predstavlja svjedočanstvo da je vatra obavila svoj posao. (Iz. 34:8-10)" (R2609:6)

19:4 — "I dvadeset i četiri starješine i četiri bića padoše ničice i pokloniše se Bogu koji je sjedio na prijestolju, govoreći: Amen; Aleluja."

Dvadeset i četiri starješine — personifikacija svjedočanstava dvadeset i četiri proroka koji su prorekli stvari koje se odnose na Kraljevstvo Božje (R529:4), i četiri bića (živa bića) — personifikacija četiri kardinalna Božja svojstva, naime, Pravde, Mudrosti, Ljubavi i Moći (R529:6), očigledno se raduju divnom prikazu Jehovina slavnog karaktera i njegovom trijumfu nad silama zla, vičući iz sveg glasa, "Amen", i "Aleluja!"

19:5 — "I glas izađe s prijestolja, govoreći: Hvalite Boga našega, sve sluge njegove, i vi koji ga se bojite, i mali i veliki."

Čini se da bi to bio glas Krista — proslavljenih svetaca koji tada sjede na prijestolju (Otkr. 3:21) i pozivaju sva Božja stvorenja koja ga sada poštuju da i ona započnu s Njegovom hvalom.

19:6, 7 — "I čuh kao glas velikoga mnoštva, i kao glas mnogih voda, i kao glas silnih gromova, govoreći: Aleluja: jer Gospodin Bog svemogući kraljuje. Radujmo se i veselimo, i dajmo mu slavu: jer dođe svadba Janjetova, i žena se njegova pripremi."

Glas "velikog mnoštva" nesumnjivo je glas Velikog mnoštva (Great Company), poput glasa "mnogih voda." (Vidi R5411:6)

Glas mnogih voda: Poklič! "... 'veliko mnoštvo' začeto od Duha, ali čiji su pripadnici gradili od drveta, sijena i slame — pšenica, ali još ne posve zrela u vrijeme skupljanja prvina... oni gube nagradu prijestolja i božanske prirode, ali će na kraju postići rođenje kao duhovna bića reda nižeg od božanske prirode. Iako su doista posvećeni, njih u tolikoj mjeri nadvladava svjetovni duh da ne uspijevaju prinijeti svoje živote na žrtvu." (A240)

"Prekrasna slika o tome dana nam je u Otkr. 19:6-9. I tu nam se govori o Velikom mnoštvu koje će na kraju hvaliti Boga što je došlo vjenčanje Janjetovo i što se njegova žena pripremila — iako oni neće biti dio klase Zaručnice. Probuđeni iz svog drijemeža i stupora i odvojeni od Babilona Velikog njegovom vatrom, ovi konačno shvaćaju što su propustili; ali zahvaljuju Bogu što će njegov plan, tako pun blagoslova, biti ostvaren, iako je klasa istinske zaručnice već otišla prije njih. Tada im Gospodin daje dragocjenu poruku: 'Blago onima koji mogu ići na svadbenu večeru Janjetovu.' Ali oni mogu otići na tu svadbenu večeru Janjetovu tek kroz veliku nevolju koja će iskušati njihovu potpunu odanost Gospodinu — čak do smrti." (R5865:6)

Zaručnica... se pripremila "Evanđeosko doba priprema čednu djevicu, vjernu Crkvu, za Zaručnika koji dolazi. A na kraju Doba, kad je 'spremna' (Otkr. 19:7), Zaručnik dolazi i oni koji su spremni ulaze s njim na svadbu — drugi Adam i druga Eva postaju jedno, i tada počinje slavno djelo obnove (restitucije)." (OV224)

Sveci nevolje (Veliko mnoštvo) Otkr. 7:9, 13, 14 — "Nakon toga pogledah, i gle, veliko mnoštvo, koje nitko nije mogao izbrojati, iz svih naroda, plemena, naroda i jezika, stajaše pred prijestoljem i pred Janjetom, odjeveni u bijele haljine, s palmama u rukama.... A jedan od starješina progovori i reče mi: 'Što su ovi odjeveni u bijele haljine? i odakle su došli?' I rekoh mu: 'Gospodine, ti znaš.' I reče mi: 'To su oni koji dolaze iz velike nevolje, i oprali su svoje haljine i ubijelili ih u krvi Janjetovoj'."

"'Lude djevice!' Propustile su priliku da postanu članovi Zaručnice; ali one su, bez obzira na to, djevice, čistih namjera u srcu. Gube nagradu, ali poslije, kroz stroga iskušenja, dobivaju udio na svadbenoj gozbi sa Zaručnikom i Zaručnicom kao 'djevice, njezine družice koje ju prate'; one će također biti dovedene pred Kralja. 'S veseljem i radovanjem bit će dovedene; ući će u kraljevu palaču.' (Ps. 45:14, 15) Kao leviti nisu uspjeli dobiti nagradu Kraljevskog Svećenstva, ali oni su i dalje leviti i mogu služiti Bogu u njegovu proslavljenom hramu, Crkvi, iako ne mogu biti ni 'stupovi' ni 'živo kamenje' u tom hramu. (Otkr. 3:12; 19:6, 7)" (F127)

"U vrijeme nevolje koje će uslijediti nakon proslavljenja crkve očekujemo presudna iskušenja za sav istinski Gospodinov narod, a vjernost će tada značiti 'veliku nevolju' koja završava smrću, što će za ove značiti preobrazbu (promjenu) u duhovno stanje. S druge strane, nespremnost na odano suočavanje s iskušenjima (kušnjama) značit će potpuno, svjesno odbacivanje Krista i donijet će punu kaznu za takav smjer; a to je druga smrt." (R3089:5)

Iza. 34:6, 8 — "Mač GOSPODNJI je pun krvi, on je ugojen mašću, i krvlju janjaca i jaraca... jer GOSPODIN ima žrtvu u Bozri i veliki pokolj u zemlji Idumeji. Jer je dan GOSPODNJE osvete i godina odmazde za prijepor sionski."

Ps. 45:14, 15 — "... djevice, pratilje njezine koje idu za njom, dovest će se k tebi. S veseljem i radošću dovest će se, i ući će u dvor kraljev."

19:8 — "I dano joj je da se obuče u fini lan, čist i bijel: jer fini lan je pravednost svetaca."

Ovdje Ivan, Otkrivatelj, takoreći na trenutak prekida izlaganje kako bi komentirao viziju koju je imao o Crkvi, Kristovoj Zaručnici, u njezinim slavnim haljinama. Koliko li je tek predivna morala biti ta vizija! Njezina pravednost više nije bila pripisana pravednost — pravednost njezina blagoslovljenog Gospodina i Učitelja — nego joj je sada bilo dano da ima vlastitu pravednost!

"Pod simbolom bijelih haljina Gospodin u cijeloj svojoj Riječi predstavlja pravednost onih koje on prihvaća kao svoj

narod. Njihova će pravednost u budućem stanju biti osobna pravednost ili svetost; a jamstvo toga je obećanje da će svima onima koji su, kao 'pobjednici' nad svijetom, smatrani dostojnima biti sunasljednici s Kristom u nebeskom kraljevstvu, u uskrsnuću biti podarena nova, savršena duhovna tijela, oslobođena od grijeha i svake vrste nečistoće, i potpuno usklađena s njihovim novim voljama ili karakterima razvijenim tijekom vremena kušnje u ovom sadašnjem životu. To će biti vrijeme o kojem Apostol govori kad kaže: 'Kad dođe ono što je savršeno, ono što je djelomično bit će ukinuto.' Oni koji dosegnu to slavno stanje simbolički su prikazani kao odjeveni u bijeli lan, što predstavlja njihovu osobnu čistoću, potpunost i savršenstvo u tom vremenu: kao što je pisano, 'njoj (zaručnici, pobjedničkoj crkvi) dano je da se obuče u fini lan, čist i bijel; jer fini lan jest pravednost svetaca.' (Otkr. 19:8)" (R2159:3)

"... moramo se dokazati kao pobjednici, 'više nego pobjednici'. Gospodin je uredio da na kraju naše kušnje, po završetku sadašnjeg života, svi pobjednici prime novo tijelo. To će novo tijelo biti tijelo stvarne čistoće. Stoga apostol kaže, mi ćemo biti 'odjeveni našom kućom koja je s neba.' Tako će naše ruho biti promijenjeno iz odjeće pripisanog savršenstva, našeg opravdanja vjerom, u ono što predstavlja stvarno savršenstvo. U uskrsnuću ćemo primiti to tijelo koje je po svojoj naravi čisto, bez mane, bez mrlje, koje je ovdje naslikano kao 'bijelo ruho'!" (R5669:2)

O haljinama buduće Zaručnice (Ps. 45:14) "'U nakićenoj (vezenoj) odjeći dovest će je Kralju'. Ova riječ 'dovest će' vrlo prikladno se primjenjuje na sadašnji život. Tijekom cijelog ovog Evanđeoskog doba, od Duhova do danas, Gospodin je koristio razne instrumente kako bi iz svijeta pozvao ovaj poseban narod; i raznim instrumentima vodio ih je iz milosti u milost, iz spoznaje u spoznaju, te ih mijenjao iz slave u slavu, kako bi ih pripremio za njihovo konačno prihvaćanje zlatne odjeće u Prvom uskrsnuću — odjeće slave, časti i besmrtnosti.

"Potpuno je u skladu s tim to što Pismo prikazuje kako je svima onima koje je Gospodin prihvatio tijekom cijelog ovog Evanđeoskog Doba, podareno svadbeno ruho čisto i bijelo, 'čisti lan koji je pravednost svetaca'. (Otkr. 19:8) To ruho figurativno predstavlja opravdanje, pokrivanje naših mrlja; i ono je svadbena odjeća jer predstavlja osnovu za naše konačno prihvaćanje od strane Gospodina na kraju ovog Doba, kad dođe svadba Janjetova. Ove zaručene upozorava se da će njihovo postupanje s tim ruhom odlučiti o tome hoće li konačno biti u klasi Nevjeste: (1) Moraju čuvati svoje haljine neokaljanima od svijeta (Jak. 1:27), i (2) moraju ih izvesti finim vezom. Oni se s mukotrpnim naporom moraju truditi učvrstiti i ostvariti na svojim haljinama slavni uzorak koji su im riječju i primjerom zacrtali njihov Zaručnik i Njegovi glasnogovornici, apostoli." (SM254)

Još jedno razmišljanje o Nevjestinu ruhu (Otkr. 19:8; Ps. 45:13, 14) Tijekom Evanđeoskog doba Crkva je, kao zaručena Djevica, oblačila bijele haljine — Isusovu pripisanu pravednost. Imala je povlasticu to ruho "izvesti" finim vezom, kako do trenutka njezina prelaska (promjene) u božansku prirodu to više ne bi bila pripisana pravednost, već njezina vlastita. (Otkr. 19:8) Međutim, to neće biti haljine u kojima će se udati; već samo haljine u kojima je dovedena ili vođena, kao Kraljeva (Jehovina) kći, "Kralju" — svom Gospodinu Isusu, nebeskom Zaručniku: jer će haljine u koje će tada biti odjevena biti od "zlata vezenoga". (Ps. 45:13)

"'U nakićenoj odjeći dovest će je Kralju'. Ova riječ 'dovest će' vrlo prikladno se primjenjuje na sadašnji život. Tijekom cijelog ovog Evanđeoskog doba, od Duhova do danas, Gospodin je koristio razne instrumente kako bi iz svijeta pozvao ovaj poseban narod; i raznim instrumentima vodio ih je iz milosti u milost, iz spoznaje u spoznaju, te ih mijenjao iz slave u slavu, kako bi ih pripremio za njihovo konačno prihvaćanje zlatne odjeće u Prvom uskrsnuću — odjeće slave, časti i besmrtnosti.

"To ruho figurativno predstavlja opravdanje, pokrivanje naših mrlja; i ono je svadbena odjeća jer predstavlja osnovu za naše konačno prihvaćanje od strane Gospodina na kraju ovog Doba, kad dođe svadba Janjetova... Moraju čuvati svoje haljine neokaljanima od svijeta (Jak. 1:27), i moraju ih izvesti finim vezom. Oni se s mukotrpnim naporom moraju truditi učvrstiti i ostvariti na svojim haljinama slavni uzorak koji su im riječju i primjerom zacrtali njihov Zaručnik i Njegovi glasnogovornici, apostoli.

"Mi se nećemo vjenčati u ovim haljinama. Ovo su samo one u kojima smo vođeni na vjenčanje. Sve više i više trebale bi pokazivati našu ljubav, našu revnost i našu ustrajnost (strpljenje). Dok Učitelj bude pregledavao taj rad, neće li i očekivati da vidi kako je kraj bolji od samog početka, unatoč tome što nijedan dio ne bude doista sasvim savršen? Neće li to biti osnova Njegova prihvaćanja naših napora, zbog koje će nam biti spreman dati novu zlatnu haljinu?

"Tako je i s vezenjem naših haljina. Ako postanemo neoprezni, nemarni, ravnodušni i preopterećeni brigama ovog života, prijevarnošću bogatstva i poslovima ovog svijeta, naše će haljine to pokazati. Malo ćemo vesti, a i taj će rad biti slabe kakvoće. Na haljinama će se pojaviti mrlje, a mi ćemo zanemariti njihovo čišćenje. Ubrzo će naše haljine biti posve neprikladne za Gospodinov pregled ili za svadbu. Vrijeme je, dragi prijatelji, da se probudimo i postanemo svjesni odgovornosti ovog časa; da shvatimo kako je Zaručnik blizu, čak pred vratima; da će posljednja od mudrih djevica uskoro ući na svadbu i da će se vrata zatvoriti; te da će najdragocjeniji blagoslovi svih vremena uskoro za nas biti osvojeni ili izgubljeni. (Mat. 25:1-13; Ef. 5:15-17)" (SM254; 258)

A tada, kao da poziva Ivana natrag iz kontemplacije Zaručničinih prekrasnih haljina, Gospodin, putem anđela-glasnika, nalaže mu da zapiše, takoreći za utjehu onih koji nisu uspjeli postići članstvo u klasi Zaručnice — Velikog mnoštva:

19:9 — "I reče mi: Piši: Blago onima koji su pozvani na svadbenu večeru Janjetovu. I reče mi: Ove su riječi Božje istinite."

Klasa Velikog mnoštva bit će pratilje Zaručnice, i kao takve imat će povlasticu ući u prisutnost Nebeskog Oca, pa tako i na svadbenu večeru Zaručnice Janjetove. (Ps. 45:14, 15)

"... 'veliko mnoštvo', iako slijedi donekle, i u onoj mjeri u kojoj je to Gospodinu zadovoljavajuće, nije doseglo božanski standard ljubavi i revnosti. Ipak, budući da su pokazali dovoljno vjere da ostave svijet iza sebe s ciljem da prihvate Božju naklonost, on neće dopustiti da oni pretrpe gubitak, već će im dati da također imaju udio u gozbi, iako ne na glavnim mjestima časti i istaknutosti s nebeskim Zaručnikom i 144.000 koji sačinjavaju Zaručnicu. Sigurni smo da će 'više nego pobjednici' na ovoj gozbi sjediti s Gospodinom na njegovom prijestolju i dijeliti njegovu slavu, čast i besmrtnost: ali veliko mnoštvo, nakon određenog pročišćavanja i pranja, nakon nevolje, dobit će čast sudjelovanja, ne na prijestolju, ne noseći krune već noseći palme, i ne kao stupovi i živo kamenje u Hramu, već će vršiti službu u Hramu na nižim (manjim) položajima. Svi su oni prikazani u Otkr. 7, i opet u Otkr. 19 imamo naznaku da, iako je ova gozba posebno svadbena gozba Krista i crkve, ipak će 'veliko mnoštvo', (Otkr. 7)

djevice, družice Zaručnice, biti pozvane da sudjeluju u ovoj svadbenoj gozbi — 'Blago onima koji su pozvani na svadbenu večeru Janjetovu.' (Otkr. 19:9; Ps. 45:14, 15)" (R3834)

"Gosti" na svadbenoj večeri "Nakon vjenčanja, u radosnoj hvali 'veliko mnoštvo' zaručničinih voljenih pratilja reći će: 'Radujmo se i kličimo, i slavu mu odajmo (Bogu), jer dođe svadba Janjetova i žena se njegova pripremila.' (Otkr. 19:7) "Oni, iako nisu od pobjednika, nisu od Zaručnice, ipak su ljubljeni i od Zaručnika i od Zaručnice. Oni su ono veliko mnoštvo iz Otkr. 7:9, a u Ps. 45:14, zovu se, 'djevice, pratilje njezine koje idu za njom,' koje će također ući u palaču Kraljevu s veseljem i radošću. (Ps. 45:15) Ovi će biti gosti na velikoj večeri, i nakon što se vjenčanje završi, oni će uživati u gozbi s Kraljevskom Obitelji, jer je o njima napisano: 'Blago onima koji su pozvani na svadbenu večeru Janjetovu.' (Otkr. 19:9)" (R343)

Ivan je toliko preplavljen tom velikom slavom da bi se instinktivno htio pokloniti; štoviše, čak i obožavati glasnika. I tako, čitamo:

19:10 — "I padoh pred njegove noge da mu se poklonim. A on mi reče: Pazi da to ne činiš: ja sam tvoj sluga (susluga), i tvoje braće koji imaju svjedočanstvo Isusovo: Bogu se pokloni: jer je svjedočanstvo Isusovo duh proroštva."

Svi oni koji su uključeni u službu Jehovi Bogu, samom su tom činjenicom susluge, bilo da su ljudi ili anđeli! Stoga nije bilo neprimjereno da se ovaj glasnik (Gospodina Isusa Krista) nazove Ivanovim suslugom. A budući da su i sveti anđeli Božji sinovi, nisu li oni u nekom smislu "braća"? Barem je to razuman zaključak iz riječi koje je glasnik ovdje uputio Ivanu. Obojica su bili sluge Jehove Boga, i njegovoga Krista, i ne bi bilo ispravno da se ijedan od njih pokloni u štovanju ili hvali onom drugom. Štovanje i slavljenje pripadaju NJEMU, jer Njemu je "veličina, i moć, i slava, i pobjeda, i veličanstvo, jer sve što je na nebu i na zemlji pripada tebi... tvoje je kraljevstvo, Gospode, i ti si uzvišen kao glava nad svime." (1. Ljet. 29:11) Iako trebamo cijeniti Gospodinove sluge, nije na nama da ih obožavamo!

"... njih treba cijeniti samo onoliko koliko su vjerni i odani Njemu. Više puta tijekom proteklih trideset godina podsjećali smo Gospodinove vjerne na Ivanovo iskustvo na otoku Patmosu. Kad je primao objavu božanskih stvari, on je pao pred anđelom koji mu je to pokazivao, kako bi ga obožavao. Apostol Ivan u određenoj je mjeri predstavljao Gospodinov vjerni narod na kraju ovog Doba. Otkrivaju se još čudesnije stvari o božanskom planu; i neki bi mogli biti u opasnosti da počnu obožavati anđela preko kojeg im je to prosvjetljenje bilo poslano. Bilo bi dobro da svi upamte pouku danu u toj situaciji, u kojoj je anđeo Gospodnji prekorio bilo što što bi imalo prirodu osobnog idolopoklonstva, govoreći: 'Pazi da to ne činiš: ja sam tvoj sluga... Bogu se pokloni.' (Otkr. 19:10)" (R4199:6)

"Svjedočanstvo" o, ili koje se tiče Isusa, uistinu je Božje vlastito svjedočanstvo; i u konačnici, to je duh cjelokupnog proroštva! Isus je onima iz svog vremena mogao reći: "Istražujete Pisma... a baš ona svjedoče za mene." (Ivan 5:39; A.S.V.; Mat. 3:17; 17:5)

Sud počinje od doma Božjega "Sud ili iskušavanje Novog Stvorenja mora se odvijati tijekom ovog Evanđeoskog doba, prije nego što Tisućgodišnjica (Milenij) bude u potpunosti uvedena; jer je Novo Stvorenje, Glava i tijelo, to koje treba obaviti djelo Tisućgodišnjeg doba. U skladu s tim Gospodin izjavljuje da mi 'nećemo doći na sud [krises, osudu] sa svijetom [nećemo dijeliti sa svijetom sud ili iskušavanje u Milenijskom danu], nego smo [već] prešli iz smrti u život [unaprijed u odnosu na svijet],' opravdani vjerom i poslušnošću kao udovi njegovog tijela. (Ivan 5:24) Prema tome, sadašnje vrijeme, sadašnji život, za svakog je od posvećenih njegov dan suda, njegov dan iskušavanja, njegov dan testiranja — kako bi se utvrdilo hoće li on biti smatran dostojnim života pod uvjetima njegovog poziva i posvećenja. Apostolove riječi slažu se s ovim: 'Sud [krima, konačna odluka] mora započeti od doma Božjega.' (1. Petr. 4:17)" (F399)

"Sveto pismo također pokazuje da će bitka velikoga dana započeti s crkvom Božjom, te da će svrgavanje velikih sustava nominalne crkve prethoditi svrgavanju sadašnjih građanskih vlasti; jer Gospodin se sprema uzdrmati ne samo zemlju (građansku organizaciju društva), nego i nebo (crkvene vlasti) (Heb. 12:26), sa svrhom da veliki 'Babilon,' lažno nazvan Kršćanstvom — Kristovim kraljevstvom — bude potpuno uništen. Veliko krivotvoreno Kristovo kraljevstvo, sa svim svojim savezničkim građanskim i crkvenim moćima, mora potonuti kao veliki mlinski kamen u more, kao priprema za konačnu uspostavu pravog Kristova kraljevstva. Ovdje, kao i u svijetu općenito, djelo pripreme je u tijeku. Vjerovanja (creeds), koja su se godinama poštovala i primala bez propitivanja, sada se pozivaju na preispitivanje; te se otkrivaju njihove nedosljednosti i nedostatak biblijskog temelja. Kao posljedica toga, svećenstvo (kler), čiji su uzdržavanje, časti i svjetovni izgledi općenito povezani sa sustavima koje ta vjerovanja drže na okupu, nalazi se u velikim nevoljama i osvrće se oko sebe kako bi vidjelo što se može učiniti da se ojačaju kolci i produže užad takozvanog kršćanstva. Predlaže se opće ujedinjenje različitih sekti, s jednostavnim vjerovanjem formuliranim iz različitih točaka oko kojih se svi slažu i ignoriranjem svih ostalih doktrinarnih točaka na koje bi neki mogli prigovoriti.

"Ova shema nailazi na vrlo opće odobravanje svih sekti, a smjer njihovih napora ide u tom pravcu. I to je u skladu s proročanstvom, koje pokazuje ne samo da će se različite sekte 'protestantizma' udružiti kao jedna, već da će postojati i bliska povezanost s rimokatoličanstvom. Ova dva kraja crkvenog neba smotat će se zajedno kao svitak (Iza. 34:4), a ta dva svitka, protestantizam i romanizam, sve će se više približavati kako bude opadala njihova moć nad masama naroda." (R1355:6)

Rečeno nam je da je sud trebao početi s Domom Božjim. (1. Petr. 4:17) To se, naravno, odvijalo tijekom cijelog Evanđeoskog doba, i mora se dovršiti prije nego što Tisućgodišnje doba bude u potpunosti uvedeno. (Vidi F399) Međutim, postoji i mistični "dom Božji" — nominalna crkva — Babilon — čiji je sud morao čekati do samog kraja doba. On je već započeo, jer ga provodi prisutni Gospodin i Učitelj, koji je ujedno uključen u ratovanje protiv svih sila zla koje bi se usprotivile uspostavi Kraljevstva Jehove Boga, te vršenju božanske Volje na zemlji, kao što je to na nebu. Apostol Ivan nastavlja s opisom ovog prisutnog Gospodina:

19:11-13 — "I vidjeh otvoreno nebo, i gle, bijeli konj; a onaj koji je sjedio na njemu zvao se Vjerni i Istiniti, i on po pravdi sudi i ratuje. Njegove oči bijahu kao plamen ognjeni, a na glavi mu bijahu mnoge krune; i imao je napisano ime, koje nitko nije znao osim njega samoga. I bio je odjeven u haljinu umočenu u krv: i njegovo se ime zove Riječ Božja."

Otvoreno "nebo" — kao simbol, ukazuje na otkrivenje onoga što je duhovno; i u viziji, Ivan promatra "bijelog konja"

i "jahača," koji sada ide ratovati protiv sila zla, koje se trude oduprijeti se i osujetiti ovog Pravednika. "Bijeli konj," kao u Otkr. 6:2, odnosi se na čiste doktrine koje trebaju pronijeti našeg blagoslovljenog Gospodina do konačne pobjede nad svim njegovim neprijateljima. On, proslavljeni Gospodin, je taj "jahač", ovdje identificiran kao "Vjerni" i "Istiniti" (Otkr. 19:11); a naknadno kao "Riječ Božja" (Otkr. 19:13), koji je ujedno i "KRALJ KRALJEVA I GOSPODAR GOSPODARA." (Otkr. 19:16) Kao što je već rečeno, on je došao izvršiti sud nad "Babilonom", i ratovati protiv svih sila zla koje bi željele ovjekovječiti stari poredak, prkoseći Jehovi Bogu.

U Ivanovu opisu njega, on izjavljuje da "njegove oči" bijahu kao plamen ognjeni. Oči su simboli mudrosti i razumijevanja. Naše poimanje neke stvari često se izražava riječima: "Vidim" (Razumijem)! Oči Gospodnje već su opisane kao "poput plamena ognjenoga" u Otkr. 1:14 i 2:18; što se nedvojbeno odnosi na njihovu prodornu moć — drugim riječima, na njegovo sveznanje!

"Njegove oči kao plamen ognjeni u simbolu nam govore da je naš Učitelj svevideći, sveznajući; da nije prevaren vanjskim formama ili ceremonijama, nego može i čita svaku misao i namjeru srca." (R3569:5)

Izjava da su na njegovoj glavi bile "mnoge krune" sugerira nagrade koje je primio za svoju vjernost do smrti u provođenju brojnih faza plana vjekova Jehove Boga. (Iza. 53:12; Fil. 2:9) Tako on sada nosi, da tako kažemo, krunu "slave i ljepote" (Iza. 28:5; 1. Petr. 5:4); krunu "pravednosti" (2. Tim. 4:8); i krunu "života" (Jak. 1:12); te onu kakvu on namjerava dati vjernim pobjednicima ovog Evanđeoskog doba — krunu "besmrtnosti." (Otkr. 2:10, 11) Ivan je također prepoznao da on nosi "novo ime" koje nitko nije znao osim njega samoga. Mi ne znamo to ime; a moguće je da ono još nije ni otkriveno. (Otkr. 2:17; 3:12)

Ivan je u viziji vidio proslavljenog Gospodina kao u to vrijeme odjevenog u "haljinu umočenu u krv." Moguće je da se to odnosi na djelo koje je Isus ostvario na Golgoti, kada je prolio svoju dragocjenu krv. Mi znamo da je upravo zbog toga što je na taj način ispunio Božju volju, stekao za sebe pravo da, otvaranjem pečata svitka (Otkr. 5:1-13), izvrši ostatak Vječnog Nauma, uključujući to konačno svrgavanje svih sila zla, i kraljevstava ovoga svijeta, te uspostavu vječne pravednosti i mira u Božjem Kraljevstvu na zemlji. Međutim, ove haljine "umočene u krv" također bi mogle biti simbol za način na koji će Gospodin ostvariti ovo potonje, tj. gaženjem u "kaci (vinskoj preši) gnjeva i srdžbe Boga Svemogućega." (Vidi Otkr. 19:15) Proročki, to je već bilo sugerirano u Izaijinom proročanstvu, u kojem čitamo:

Iza. 63:1-4 — "Tko je to što dolazi iz Edoma, u crvenim haljinama iz Bozre? onaj koji je slavan u svojoj odjeći, koji korača u veličini svoje snage? Ja koji govorim u pravednosti, moćan da spasim. Zašto si crven u svojoj odjeći, i zašto su tvoje haljine kao u onoga tko gazi u kaci? Sam sam gazio vinsku prešu; i od naroda nitko nije bio sa mnom: jer ću ih gaziti u svom gnjevu i zgaziti ih u svojoj srdžbi; i njihova će krv poprskati moje haljine, i isprljat ću svu svoju odjeću. Jer dan je osvete u mom srcu, i došla je godina mojih otkupljenih."

"Simbolični Edom iz Izaijinog proročanstva odgovara simboličnom Babilonu iz Otkrivenja, i iz proročanstava Izaije, Jeremije i Ezekiela. Tako Gospodin označava i opisuje taj veliki sustav kojem ljudi pripisuju zavaravajuće ime, Kršćanstvo — Kristovo Kraljevstvo. Kao što cijela zemlja Edom simbolizira 'cijelo Kršćanstvo,' tako je njezin glavni grad, Bozra, predstavljao Eklezijasticizam (crkvenu hijerarhiju), glavnu citadelu Kršćanstva. Prorok predstavlja Gospodina kao pobjedničkog ratnika koji vrši veliki pokolj u Edomu, a napose u Bozri. Ime Bozra označava 'tor za ovce.' Bozra je čak i danas poznata po svojim jarcima, a pokolj na ovaj dan osvete, kaže se, bit će nad 'janjcima i jarcima.' (Iza. 34:6) Jarci bi odgovarali 'kukolju,' dok bi janjci predstavljali svece iz nevolje (Otkr. 7:14; 1. Kor. 3:1) koji su zanemarili iskoristiti prilike koje su im dane, i nisu trčali tako da dobiju nagradu svog visokog poziva; i koji stoga, iako nisu odbačeni od Gospodina, nisu smatrani dostojnima izbjeći nevolju kao zrele 'ovce' — pozvane, izabrane i vjerne.

"Odgovor na prorokovo pitanje — 'Tko je to što dolazi iz Edoma, u crvenim haljinama iz Bozre?' — glasi, 'Ja koji govorim u pravednosti, moćan da spasim.' To je isti onaj moćni kojeg je opisao Otkrivatelj (Otkr. 19:11-16), 'Kralj kraljeva i Gospodar gospodara' — Jehovin Pomazanik, naš blagoslovljeni Otkupitelj i Gospodin Isus.

"Radi naše informacije prorok pita dalje, govoreći: 'Zašto si crven u svojoj odjeći, i zašto su tvoje haljine kao u onoga tko gazi vinsku prešu?' Čujte odgovor; 'Sam sam gazio vinsku prešu; i od naroda nitko nije bio sa mnom: te sam ih izgazio u svom gnjevu, i zgazio ih u svojoj srdžbi: i njihova je krv poprskala moje haljine, i isprljao sam svu svoju odjeću: jer je dan osvete bio u mom srcu, i došla je godina mojih otkupljenih. I pogledah, i nije bilo nikoga da pomogne, i začudih se; i nije bilo nikoga da podrži; i tada mi je moja vlastita ruka [moć] pomogla; i moja srdžba, ona me je podržala. I zgazio sam narode u svom gnjevu... oborio na zemlju njihovu pobjedničku snagu.' A Otkrivatelj dodaje: 'On gazi vinsku prešu žestine i gnjeva Boga Svemogućega.' (Otkr. 19:15)

"Gaženje vinske preše posljednja je značajka žetvenog djela. Žetva i skupljanje se prvo obave. Dakle, to gaženje vinske preše gnjeva Božjega u koju se baca 'zemaljski trs' (lažni trs, koji je prisvojio ime kršćana i Kristova Kraljevstva) kada su njegovi bezakoni grozdovi potpuno zreli (Otkr. 14:18-20), predstavlja posljednje djelo ovog događajima ispunjenog razdoblja 'žetve'. Ono oslikava u našim umovima posljednje značajke velikog vremena nevolje koje će uključiti sve narode, a na koje smo tako obilno upozoreni u Svetom pismu." (D17, 18)

Rečeno nam je ime ovog velikog ratnika — "Riječ Božja". On je također bio nazivan "glasom" Božjim (Post. 3:8; Vidi također R5161:5); "Anđelom Gospodnjim" (Izl. 3:2; Vidi također E43); ali ipak, jer je bio aktivni Jehovin posrednik u cjelokupnom djelu stvaranja (Ivan 1:3, 10), nazvan je također "Riječju Božjom" (Ivan 1:1), koja je u početku bila s Bogom. Tako ga "Riječ" adekvatno opisuje, međutim, ona ga ne samo opisuje, već je ona i njegovo "ime"! (Otkr. 19:13)

"Glas Jehovin" "Pitanje: O Adamu i Evi se kaže: 'I čuše glas Jehovin.' (Post. 3:8) Što se misli pod 'Glasom' Jehovinim? "Odgovor: Pretpostavljamo da se to odnosi na našeg Gospodina Isusa u njegovom predljudskom stanju. Logos je bio bog. Logos, Riječ, Glas Božji, komunicirao je s čovjekom kao Božji predstavnik." (R5161:5)

"Sugerira se da kada je zabilježeno da se Jehova ukazao Abrahamu (Post. 18:1), i opet Mojsiju (Izl. 3:3-15) da to mora biti Krist Isus u njegovom predljudskom stanju; i stoga da bi ime (Jehova) bilo njegovo. Mi odgovaramo da je takvo rasuđivanje neopravdano: da, ako bi se to ime primijenilo na nekog drugog, to bi samo ukazivalo na to da je takav sluga bio

visoko cijenjen od Jehove i da je za tu priliku uistinu tretiran kao upravitelj ili predstavnik ovlašten da također vrši božansku moć. U Izl. 3:2, izričito smo obaviješteni da je onaj koji je predstavljao Jehovu i koristio njegovo najistaknutije ime, 'Ja jesam', bio 'anđeo (glasnik) Jehovin.' Da je ovaj cijenjeni glasnik bio 'Riječ' iz Ivana 1:1, naš Gospodin Isus u svom predljudskom stanju, ne sumnjamo ni na trenutak, ali tog najvišeg i najpoštovanijeg glasnika ne treba brkati s onim koga on predstavlja i u čije ime on govori i čiju je moć vršio i dodijelio Mojsiju." (E43)

"Riječ Božja"! "... naš se Gospodin, u svom predljudskom postojanju, spominje kao 'Riječ' (grčki, Logos). 'U početku bijaše Logos.' Adam Clarke kaže u vezi s ovom riječi Logos: 'Ovaj izraz treba ostaviti neprevedenim. Kao što je svaki naziv Spasitelja svijeta bio opis određenih izvrsnih obilježja u njegovoj osobi, naravi ili djelu, tako se epitet Logos, koji označava riječ, izgovorenu riječ, govor, elokvenciju, doktrinu, razum, ili sposobnost rasuđivanja, vrlo prikladno primjenjuje na njega.' Evanđelist, u svojoj poslanici, ponovno koristi isti naslov u odnosu na našeg Gospodina, nazivajući ga 'Riječju života,' ili 'Logosom života.' (1. Ivanova 1:1)" (E85)

Fusnota 1: "Ne znamo zašto ovo proročanstvo govori o nebeskim vojskama — u množini. Samo sugeriramo da nebeska vojska možda može biti u dvije divizije — jedna s ove strane vela, druga s one strane vela." (R5451:4) 19:14 — "I vojske koje bijahu na nebu išle su za njim na bijelim konjima, odjevene u fini lan, bijel i čist."

"Vojske" "koje su na nebu" — ne smiju se brkati s onim što se ponekad naziva "Gospodnjom vojskom". Prva je duhovna četa (Otkr. 7:5-8; 17:14; 19:14); bilo da su njezini vojnici s ove ili s one strane "vela". (Ps. 149:5-9; Otkr. 19:14; Vidi također R5451:4) Potonja (Gospodnja vojska) je heterogena masa nezadovoljnika — socijalista, komunista, anarhista, itd., koji će nesvjesno poslužiti kao sredstva uništenja starog poretka, kako bi se na njegovom mjestu mogao uspostaviti novi.

"Očito to nisu sveci koji trebaju sačinjavati veliku Gospodnju vojsku, na koju se pozivaju proroci za svrgavanje kraljevstava ovoga svijeta: niti je oružje njihovog ratovanja dovoljno za tu svrhu. Njihovo je oružje doista moćno, kao što kaže Apostol, među onima na koje ono utječe. Među pravim Božjim narodom, koji marljivo primjenjuje svoja srca na pouku, njegova Riječ oštrija je od svakog dvosjeklog mača, uistinu 'obara zamišljanja (ljudska rasuđivanja) i svaku oholost koja se uzdiže protiv spoznaje Boga, i zarobljava svaki um na pokornost Kristu' (2. Kor. 10:4, 5); ali oružje ovog ratovanja ne djeluje tako na svijet. Međutim, vojska svetaca nije 'velika vojska', već 'malo stado', kako ju je sam naš Gospodin označio. (Usporedi Luka 12:32; Joel 2:11)" (D543)

"Tko su onda oni koji su uz Kralja kraljeva u ovom sukobu? Oni koji su mu blizu, njegova 'regularna vojska' su malobrojni — malo stado. Među tim njegovim sljedbenicima, svi odreda vjernim i istinitim, nema mnogo onih koji su veliki, ili bogati, ili moćni, prema tijeku ovoga svijeta; ali su svi bogati vjerom — izabrani i vjerni. (Otkr. 17:14) No, novi i zakoniti Kralj ima ogromnu vojsku 'neregularnih' (pripadnika) u svakojakim uniformama (osim one bijele koju nose 'regularni'). Komunisti, nevjernici, socijalisti, anarhisti, nihilisti; svi se oni bore u bitci velikoga dana, iako ne poznaju onoga čije kraljevstvo pomažu uspostaviti. To su oni lešinari iz Otkr. 19:17, 18, 21, koji se bore za plijen i zasite se u prevratu zemaljskih kraljevstava; jer je došlo vrijeme da Mesija preuzme vlast nad zemljom te da svrgne tlačitelje i one koji kvare zemlju (Otkr. 19:15; 11:17, 18) kao pripremu za uspostavu vječnog mira na jedinom čvrstom temelju pravednosti i istine." (R817:3)

19:15, 16 — "I iz njegovih usta izlazi oštar mač, da njime udari narode: I on će vladati nad njima željeznom palicom: i on gazi kacu (vinsku prešu) žestine i gnjeva Boga Svemogućega. I na svojoj haljini i na svom bedru ima napisano ime: KRALJ KRALJEVA I GOSPODAR GOSPODARA."

"Iz njegovih usta," ne doslovno, naravno, već figurativno, izlazi oštar "mač" — ISTINA — kojim on udara zemlju, narode, tj. sve što je u nepravdi i nepravednosti do ovog vremena prevladavalo. No, neka se primijeti, upravo će ovaj "mač" biti sredstvo pomoću kojeg će se na kraju blagosloviti cijelo čovječanstvo.

"Mač istine, koji je već naoštren, treba udariti svaki zli sustav i običaj — građanski, društveni i crkveni. Štoviše, možemo vidjeti da je udaranje već započelo: sloboda misli i ljudska prava, kako građanska tako i vjerska, koja su dugo bila zaboravljena pod kraljevima i carevima, papama, sinodama, koncilima, tradicijama i vjerovanjima (creeds), sada se cijene i potvrđuju kao nikada prije. Unutarnji sukob se već rasplamsava: on će, uskoro, izbiti kao oganj koji proždire, te se ljudski sustavi i zablude, koji su stoljećima sputavali istinu i tlačili uzdišuće stvorenje, moraju rastaliti pred njim. Da, istina — i široko rasprostranjeno te rastuće znanje o njoj — mač je koji zbunjuje i ranjava glave (poglavare) u mnogim zemljama. (Ps. 110:6) Ipak, u toj se nevolji krije blagoslov: ona će pripremiti čovječanstvo za potpunije cijenjenje pravde i istine, pod vladavinom Kralja Pravednosti.

"Kako ljudi budu s vremenom shvaćali da je pravda položena uz uže, a pravednost uz visak (Iz. 28:17), oni će također naučiti da samo stroga pravila pravde mogu osigurati blagoslove koje svi žele. I, potpuno obeshrabreni vlastitim putovima i jadnim plodovima sebičnosti, oni će pozdraviti i radosno se podložiti pravednom autoritetu koji preuzima kontrolu; i tako je pisano: 'Doći će Željeni od svih naroda' — Kraljevstvo Božje, pod apsolutnom i neograničenom kontrolom Jehovina Pomazanika." (B101)

"... drugi Psalam ističe da Otkupitelj neće moliti za svijet niti ga tražiti dok ne bude spreman, na svom drugom adventu (dolasku), uspostaviti svoje kraljevstvo, nakon što se njegova crkva prvo sabere u slavu. Tada će tražiti pogane (moliti za njih). Pojmovi pogani ili neznabošci označavaju sve one koji su izvan zajedništva s Bogom, 'neprijatelji zbog zlih djela.' Psalam dalje kaže da će Mesija grubo postupati s poganima. 'Razbit će ih u komade kao posudu lončarevu', itd. To, protumačeno drugim Svetim pismima, znači da će inauguracija Mesijina kraljevstva donijeti veliko vrijeme nevolje, koje se simbolično naziva vatrom ili vatrenim sudovima. 'Objavit će se u plamenu ognja, uzimajući osvetu.' Sve što pripada sadašnjim institucijama, a što je u suprotnosti s božanskim standardima pravde, bit će grubo uzdrmano i na kraju uništeno.

"Međutim, Gospodin ranjava kako bi mogao iscijeliti. Pouke vremena nevolje bit će spasonosne; kao što čitamo: 'Kada tvoji sudovi dođu na zemlju, uče se pravdi stanovnici svijeta.' Ovi sudovi ni u kojem smislu neće trajati nad svima tijekom tisuću godina Mesijina kraljevstva, nego će se nanositi samo onima koji ih zaslužuju. Stoga će sudovi biti posebno strogi na početku. Svi koji se nauče pravednosti time će sami sebe izbaviti; a kako budu dolazili u sklad s Kraljem kraljeva i Gospodarom gospodara, blagoslovi će biti njihov udio, uzdižući ih postupno do ljudskog savršenstva." (R5493:3)

"Onaj koji sada preuzima svoju veliku moć da kraljuje prikazan je u simbolu (Otkr. 19:15), kao onaj iz čijih usta je izišao mač, 'da njime udari narode: i on će vladati nad njima željeznom palicom.' Taj je mač ISTINA (Efež. 6:17), a živi sveci, kao i mnogi iz svijeta, sada se koriste kao Gospodnji vojnici u svrgavanju zabluda i zala.... Ali neka nitko ishitreno ne zaključi da se ovdje simbolizira mirno obraćenje naroda; jer mnoga Pisma kao što su Otkr. 11:17, 18; Dan. 12:1; 2. Sol. 2:8; Ps. 149 i Ps. 47, uče upravo suprotno." (B100)

"Ne bismo se trebali čuditi... što vatreni sudovi nad svijetom predstavljaju Učiteljev plan, ne na štetu svijeta, nego za njegove blagoslove. Čitamo da su kao rezultat propovijedanja svetog Petra na Pedesetnicu istine pogodile pravo u srca njegovih slušatelja — 'Bili su potreseni do srca.' Ali mi shvaćamo da je to bio veliki blagoslov, time što ih je pripremio za poruku božanskog milosrđa. Tako ovdje čitamo da Gospodin ubija svoje neprijatelje; oni će biti pogođeni u srce. Slika ovog pokolja dana nam je u Otkrivenju, gdje je Gospodin prikazan u veličanstvenoj slavi, s mačem koji izlazi iz njegovih usta, da njime udari narode. (Otkr. 19:15) Blagoslovljeno udaranje! Mogli bismo reći da što prije počne, to će biti bolje za svijet; a ipak pamtimo da je Božje vrijeme najbolje za sve." (R5493:5)

"Gaženje kace (vinske preše)" vjerojatno treba označavati potpuno drobljenje (uništavanje) svakog elementa pobune i otpada identificiranog sa starim poretkom, i odražava "žestinu i gnjev Boga Svemogućega."

Gaženje vinske preše "Gaženje vinske preše posljednja je značajka žetvenog djela. Žetva i skupljanje se prvo obave. Dakle, to gaženje vinske preše gnjeva Božjega u koju se baca 'zemaljski trs' (lažni trs, koji je prisvojio ime kršćana i Kristova Kraljevstva) kada su njegovi bezakoni grozdovi potpuno zreli (Otkr. 14:18-20), predstavlja posljednje djelo ovog događajima ispunjenog razdoblja 'žetve'. Ono u našim umovima oslikava posljednje značajke velikog vremena nevolje koje će uključiti sve narode, a na koje smo tako obilno upozoreni u Svetom pismu.

"Činjenica da je Kralj kraljeva prikazan kako gazi vinsku prešu 'sam' ukazuje na to da će sila uložena za svrgavanje naroda biti božanska sila, a ne puka ljudska energija. Božja sila će biti ta koja će kazniti narode, i koja će na kraju 'iznijeti sud [pravdu, pravednost, istinu] do pobjede.' 'I udarit će zemlju šibom usta svojih; i dahom svojih usana [silom i duhom svoje istine] pobit će zle.' (Iza. 11:4; Otkr. 19:15; Ps. 98:1) Počasti nadolazeće pobjede za istinu i pravdu ne mogu se pripisati nijednom ljudskom vojnom vodstvu. Divlji će biti sukob gnjevnih naroda, a diljem svijeta bit će bojno polje i tjeskoba naroda; a nijedan ljudski Aleksandar, Cezar ili Napoleon neće se naći da uvede red iz te strašne zbrke. Ali na kraju će biti poznato da su velika pobjeda Pravde i Istine te zasluženo kažnjavanje nepravde ostvareni silnom moći Kralja kraljeva i Gospodara gospodara." (D18)

Gospodinovo "ruho" ponovno zaokuplja Ivanovu pozornost; ali on ovaj put primjećuje da ono, to ruho, kao i njegovo bedro, nosi ime "Kralj kraljeva i Gospodar gospodara." Ovo je ime zapravo titula koju mu je Jehova Bog, Otac, dao za njegovu vjernost do smrti, i ta titula Isusu daje onu nadmoć kojom će se "na Isusovo ime saviti svako koljeno." (Fil. 2:9, 10) Charles B. Williams, očito uočavajući to, prevodi Otkr. 19:16 ovako: "Na Njegovim haljinama i na Njegovom bedru ima napisanu ovu titulu: Kralj kraljeva i Gospodar gospodara."

Kralj kraljeva i Gospodar gospodara

Tim. 6:15 — "Koje će u svoje vrijeme pokazati, on koji je jedini blaženi Mogućnik, Kralj kraljeva i Gospodar gospodara:"

"Da se taj odlomak odnosi na našeg Gospodina Isusa i da njega označava jedinim Vladarem, Kraljem i Gospodarom, ne podrazumijeva nikakvo nepoštivanje ili omalovažavanje nebeskog Oca i njegovih atributa, kraljevstva, itd., kako isti pisac (Sveti Pavao) to drugdje ističe. Kada u sličnom tonu govori o Kristovom kraljevstvu i podčinjavanju svih stvari pod njega, kaže: 'Jasno je da je izuzet onaj koji mu je sve podložio.' Drugim riječima, usporedbe koje pokazuju dostojanstvo i čast koji pripadaju Kristu, Glavi ili tijelu, nikada se ne shvaćaju kao usporedbe s Jehovom, koji je izvan svake usporedbe. (Vidi 1. Kor. 15:27, 28)

"Ispravnost ovakve primjene dodatno potvrđuje to što je naš Gospodin te iste titule primijenio na samoga sebe. (Otkr. 17:14; 19:16)" (R2747:6)

Mesijina vladavina "Hvala Bogu, Biblija obiluje dragocjenim obećanjima da će bolji dan uskoro svanuti! Ta će slavna epoha biti inaugurirana Mesijinim kraljevstvom, za koje je Isus naučio svoj narod da moli: 'Dođi kraljevstvo tvoje; budi volja tvoja kako na nebu tako i na zemlji.' Tada će za svijet doći jedna slavna promjena. Sotona će biti svezan na tisuću godina. Vladavina Grijeha i Smrti će prestati, a započet će vladavina Pravednosti i Života.

"Ova bi vladavina trebala trajati tisuću godina. Imamo riječi samog Isusa da će njezini rezultati biti potpuno uklanjanje prokletstva — oslobađanje čovječanstva od svake poteškoće i bolesti koja je došla na svijet kao kazna za grijeh oca Adama, itd. Od samog početka Mesijine vladavine, Božji blagoslovi će početi dolaziti u svijet kroz njega, i sukladno tome kletva će izblijediti; ali puni blagoslov neće biti ovdje, i kletva neće biti u potpunosti uklonjena, sve do otprilike kraja Tisućgodišnjice (Milenija). To će biti veličanstveno djelo. Isusovo je obećanje da na kraju više neće biti uzdisanja, neće biti plakanja, neće više biti umiranja; jer će prijašnje stvari grijeha i smrti proći, a on će sve učiniti novim, kao veliki Kralj kraljeva i Gospodar gospodara. (Otkr. 21:4, 5; 19:16; 1. Kor. 15:26, 54)" (R5779:6)

19:17, 18 — "I vidjeh jednoga anđela gdje stoji u suncu; i povika on snažno iz sveg glasa, govoreći svim pticama što lete posred neba: Dođite i skupite se na večeru velikoga Boga. Da jedete meso kraljeva, i meso tisućnika, i meso moćnika, i meso konja, i onih koji sjede na njima, i meso svih ljudi, i slobodnih i robova, i malih i velikih."

Tko je ovaj "anđeo" koji stoji u suncu? Nije li razumno pretpostaviti da on predstavlja klasu osoba koje žive na zemlji u vrijeme Kristova očitovanja sa svojim svecima na sudu — klasu koja nakon proslavljenja Crkve ima spoznaju o činjenici da se upravo u to vrijeme treba dogoditi uništenje velikog antikršćanskog mnoštva? "Sunce" je simbol Evanđeoske svjetlosti, Istine. (D590)

"Anđeo koji stoji u suncu bi stoga predstavljao skupinu osoba na zemlji blagoslovljenih spoznajom Božanske istine — ne samo istine koja se tiče velikog Božjeg Plana vjekova, već i istine u pogledu samog posljednjeg suda nad onim silama, građanskim i crkvenim, koje ostaju nakon što sudovi padnu na veliku Majku bludnica — skupinu koja razumije da se taj sud tada treba neposredno dogoditi. Više od toga... čini se očitim da je ova skupina... sastavljena od onih koji znaju da je izbor Kristove Zaručnice u vrijeme ispunjenja vizije završen, i da su

svi ti izabrani proslavljeni te sa svojim Božanskim Gospodinom. Proklamacija koju upućuje ovaj anđeo implicira da će ti značajni događaji onoga vremena kulminirati u potpunom uništenju onih organizacija, građanskih, društvenih i crkvenih, koje simboliziraju 'zvijer', 'kraljevi zemaljski', i 'lažni prorok.'

"Imajući na umu da ova vizija nalazi svoje ispunjenje u samom završnom razdoblju velikog vremena nevolje, velike tribulacije (Dan. 12:1; Otkr. 7:9, 14), i to nakon proslavljenja Crkve, ne bi li se onda pažljivom proučavatelju Otkrivenja učinilo da na zemlji u tom određenom trenutku može postojati samo jedna klasa koja posjeduje takvo znanje o Božanskim planovima i namjerama; i ne bi li ta klasa doista mogla biti ona koja je u Otkr. 7:9 nazvana 'Veliko Mnoštvo (Velika četa)'." (Otkrivenje Isusa Krista — Streeter, sv. 2, str. 448)

One koji sačinjavaju ovu duhovnu klasu (Veliko mnoštvo) koja stoji u "suncu" (Evanđeoska svjetlost — Istina), ne smije se brkati s onom klasom koja je samo nominalno duhovna — "Babilonom" — "nebesima" koja su postala prebivalištem demona, i skrovištem svakoga nečistog duha, i kavezom svake nečiste i mrske ptice. (Otkr. 18:2)

"Kako je snažan izraz: 'Ona je postala prebivalištem demona, i skrovištem svakoga nečistog duha, i kavezom svake nečiste i mrske ptice.' Kako je istina, da oni najzlobniji u društvu traže i nose ruho kršćanske vjeroispovijesti i ceremonijalizma, u nekim od raznih četvrti (sekti) Babilona. Svako nečisto načelo i doktrina, nekako i negdje, pronalazi zastupljenost u njoj. I ona je 'kavez' koji sigurno čuva ne samo Gospodinove krotke i nježne golubove, već i mnoge nečiste i mrske ptice. Od svih prevaranata, i obmanjivača muškaraca i žena, koliko ih po vlastitom priznanju pripada Kristovoj Crkvi! A koliko ih čak i koristi to svoje priznanje vjere (profesiju) kao plašt pod kojim unapređuju zle naume! Opće je poznato da većina i najokrutnijih pogubljenih zločinaca umire u rimokatoličkom zajedništvu." (C162)

Niti trebamo razumjeti da će ovaj "proglas" pripadnika Velikog mnoštva koji žive na kraju doba, biti proglas u uobičajenom smislu te riječi: jer, teško da bi se oni zvučno (naglas) obratili zaraćenim pljačkašima, govoreći im da se "goste" jedni drugima. Ne bi li bilo najprirodnije za ove "lešinare" da učine upravo to, a da ih se na to ni ne pozove? Mi, stoga, mislimo da je "jaki glas" koji je Ivan čuo, bio zapravo snažan otkucaj srca, iskrena čežnja ovog Mnoštva za potpunim i konačnim uništenjem starog poretka, koji je sam po sebi već bio stvar velike nevolje; ali putem koje će nevolje ovi članovi Velikog mnoštva moći "oprati svoje haljine... i ubijeliti ih u krvi Janjetovoj." (Otkr. 7:14) Je li onda ikakvo čudo da bi oni tako snažno priželjkivali skoro ostvarenje toga?

"Kroz naklonost Velikog Svećenika, ovo veliko mnoštvo mora ući u 'veliku nevolju' kako bi njegovo tijelo bilo uništeno... "Ova klasa... bit će poslana u pustinjsko stanje odvojenosti od svijeta, tjerana tamo 'čovjekom prilike' — nepovoljnim okolnostima — kako bi ih tamo udarale nedaće dok ne nauče o taštini, prijevarnosti i potpunoj bezvrijednosti odobravanja svijeta, i dok ne umru sve ljudske nade i ambicije, i dok ne budu spremni reći: Neka bude volja Božja, a ne moja! "Prisiljeni na slobodu padom Babilona, a pritom svjesni da je velika nagrada izgubljena, ovi 'sveci nevolje' tada će čuti glas Velikog Svećenika i naći se prisiljenima u pustinjsko stanje odvojenosti i uništenja tijela... iznuđenog uništenja tijela." (T70, 72)

S obzirom na taj događajima ispunjeni dan, kada će ruka gotovo svakog čovjeka biti protiv njegova bližnjega — Jehovin dan, "dan osvete" čitamo:

"Gospodin je pripremio klanje, pozvao je svoje uzvanike. I dogodit će se u dan Gospodinova klanja da ću kazniti knezove i djecu kraljevu, i sve one koji su obučeni u uvezenu (tuđinsku) odjeću. I izvršit ću kaznu (također) nad svima onima (pljačkašima) koji preskaču preko praga u taj dan, koji pune kuće svojih gospodara nasiljem i prijevarom. (Ovo pokazuje ne samo da će doći do velikog svrgavanja bogatstva i moći u ovom vremenu nevolje, nego da će i oni koji će u to vrijeme biti instrumenti neba u rušenju sadašnjih sustava također biti kažnjeni za svoj jednako nepravedan i bezbožan put; jer će nadolazeća nevolja zahvatiti sve klase, i donijeti nevolju na sve mnoštvo.)"

"'Blizu je veliki dan GOSPODNJI: blizu je. Sve bliže i glasnije dolazi huka Dana GOSPODNJEGA. Tamo će i junak gorko vrištati! Taj dan je dan gnjeva, dan tjeskobe i muke [neizvjesnosti i slutnje, kao i sadašnje tjeskobe], dan oblaka [nevolje] i olujne tame, dan trublje [sedme simbolične trube, koja trubi tijekom ovog dana nevolje — također nazvana Božjom trubom, jer je povezana s događajima ovog Dana Gospodnjeg] i vikanja protiv utvrđenih gradova i visokih kula [bučne i proturječne osude jakih i dobro upućenih vlada]. I dovest ću tjeskobu na ljude, te će hodati kao slijepci [tumarajući u neizvjesnosti, ne znajući kojim putem krenuti], jer su zgriješili protiv Jehove. Njihova će se krv proliti kao prah, a njihovo meso bit će gnoj. Ni njihovo srebro ni njihovo zlato neće ih moći izbaviti u dan GOSPODNJEG gnjeva [iako je ranije bogatstvo moglo pružiti udobnost i svaki luksuz], nego će svu zemlju proždrijeti OGANJ njegove revnosti; jer uništenje, da, sasvim iznenadno, on će pripremiti svima onima [bogatima] koji žive u zemlji.' (Sef. 1:7-9, 14-18) Ovo će uništenje uništiti mnoge bogataše u smislu da će prestati biti bogati, iako će bez sumnje uključivati gubitak mnogih života svih klasa." (A316)

19:19-21 — "I vidjeh zvijer, i kraljeve zemaljske, i vojske njihove, skupljene da zarate s onim koji je sjedio na konju, i s vojskom njegovom. I zvijer bi uhvaćena, i s njom lažni prorok koji je činio čudesa pred njom, kojima je zaveo one koji su primili žig zvijeri, i one koji su se klanjali njezinu kipu. Oboje su živi bačeni u ognjeno jezero koje gori sumporom. A ostali su pobijeni mačem onoga koji je sjedio na konju, mačem koji je izašao iz njegovih usta: i sve su se ptice nasitile njihovim mesom."

"Nominalna crkva — Babilon, Kršćanstvo — imala je dugo vrijeme iskušavanja svoje moći i imala je mnoge prilike da nauči i provodi pravednost, kao i mnoga upozorenja o nadolazećem sudu. Tijekom cijelog ovog Evanđeoskog doba ona je u svojoj sredini imala svece Božje, odane, požrtvovne muškarce i žene slične Kristu, 'sol zemlje.' Slušala je poruku spasenja s njihovih usana, vidjela načela istine i pravednosti oprimjerena u njihovim životima, i čula ih kako raspravljaju o pravednosti i o sudu koji će doći. Ali ona je zanemarila ove žive poslanice Božje; i ne samo to, nego su njezine takozvane kršćanske nacije, u svojoj pohlepi za dobitkom, nanijele sramotu Kristovu imenu među neznabošcima, prateći kršćanskog misionara prokletom trgovinom rumom i drugim 'civiliziranim' zlima; a u njezinoj sredini i pod njezinim autoritetom istinsko Kraljevstvo nebesko u svojem začetku (sastavljeno samo od svetaca, čija su imena zapisana na nebu) pretrpjelo je nasilje. Mrzila ih je i progonila čak do smrti, tako da su tisuće njih, po njezinim dekretima, zapečatile svoje svjedočanstvo svojom krvlju. Poput svoga Učitelja, bili su

omraženi bez razloga; bili su odbačeni kao ološ zemlje zbog pravednosti; a njihovo je svjetlo uvijek iznova gašeno kako bi željena tama mogla vladati sa svojim prilikama za činjenje bezakonja. O kako je mračan ovaj zapis Kršćanstva! Sustav majke 'pijan je od krvi svetaca i mučenika Isusovih'; a ona i njezine kćeri, još uvijek slijepe, spremne su i dalje progoniti i odrubljivati glave (Otkr. 20:4), iako na profinjeniji način, svima koji su odani Bogu i njegovoj istini, i koji se usude, ma koliko ljubazno, jasno im ukazati na Riječ koja ih ukorava.

"Građanske vlasti Kršćanstva često su upozoravane kada su opet i iznova carstva i kraljevstva padala pod teretom vlastite korupcije. Čak i danas, kad bi vlasti htjele slušati, mogle bi čuti posljednje upozorenje Božjeg nadahnutog proroka, koji kaže: Opametite se, vi kraljevi: primite pouku, vi suci zemaljski. Služite Gospodinu u strahu i radujte se u trepetu. Poljubite Sina da se ne razgnjevi, i da ne propadnete s puta, kada mu se i malo raspali gnjev... 'Zašto se bune narodi, i puk zamišlja isprazne stvari? Kraljevi zemaljski ustaju (u opoziciju), i knezovi se zajedno savjetuju protiv Gospodina, i protiv njegovog pomazanika.' ... Ali njihov otpor neće nimalo koristiti; jer, 'Onaj koji sjedi na nebesima nasmijat će se, i Gospodin će im se rugati. Tada će im (budući da uporno zanemaruju Njegova upozorenja) on progovoriti u svome gnjevu i uznemiriti ih u svom teškom nezadovoljstvu.' (Ps. 2:10-12; 1-5)" (D51, 52)

"Ovaj sud protiv 'prijestolja' sadašnjeg vremena, i protiv sustava 'zvijeri i lažnog proroka', ubrzo slijedi nakon uvođenja ove Milenijske sudačke vladavine. Prijestolja sadašnjeg gospodstva nad zemljom bit će 'oborena', a vlast prenesena na velikog Proroka i Suca. (Usporedi Dan. 7:9, 14, 22) A sustavi zablude bit će ubrzo osuđeni kao dostojni uništenja, ognjenog jezera, druge smrti." (R893:2)

"Zvijer i Prorok su simboli lažnih sustava, koji su tijekom Evanđeoskog doba varali i odvodili na krivi put. Ti će sustavi biti bačeni u veliku goruću nevolju na kraju ovog Evanđeoskog doba. Muka tih sustava bit će aionion, tj. TRAJNA. Ona će se nastaviti dokle god oni traju, dok ne budu potpuno uništeni. Tako će na kraju Milenijskog doba biti uništen i sustav zablude koji će se tada očitovati i dovesti do uništenja 'jaraca'. Taj obmanjujući sustav (kojemu nije specificirana vrsta, nego se jednostavno naziva Sotona, po svom pokretaču), bit će bačen u istu vrstu nevolje i uništenja na kraju Milenijskog doba, kao što se u nju sada bacaju sustavi Zvijeri i Lažnog proroka, na kraju Evanđeoskog doba." (R1040:5)

"Veliko vrijeme nevolje, Gospodnji sud, koji će potpuno uništiti te sustave, nedvojbeno će prouzročiti velike društvene, financijske i vjerske poteškoće i bol svima onima koji su identificirani s ovim obmanutim i obmanjujućim sustavima, prije nego što budu potpuno uništeni. Ti će sustavi biti bačeni u tu nevolju i uništeni na početku Tisućgodišnjice (Milenija), dok je Sotonino uništenje rezervirano za njezin kraj, kada svi 'jarci' budu odvojeni od 'ovaca', te će propasti sa Sotonom u drugoj smrti, kao 'njegovi anđeli', glasnici ili sluge. Nitko od tih mrskih karaktera među ljudima, koji poznaju istinu, a ipak ljube nepravdu — nitko od 'strašljivih i nevjernih' — onih koji neće vjerovati Bogu ni nakon svih očitovanja njegove milosti pruženih tijekom Kristove Milenijske vladavine; niti gnusni koji su u srcu ubojice i bludnici i vračari i idolopoklonici i lašci: nitko od ovih neće pobjeći od druge smrti, da bi ponovno oskvrnjivao zemlju. Svi takvi će, nakon potpune i obilne prilike za popravak, biti proglašeni nedostojnima života, i zauvijek će biti isključeni u drugoj smrti, simboliziranoj ognjenim i sumpornim jezerom." (R2608:6)

Što je s dvorogom zvijeri iz Otkr. 13:11? "Crkvena vlast simbolizirana dvorogom zvijeri brzo se rasplinjuje. Crkva kao državna ustanova u Irskoj već je nestala, a najsposobniji državnici Engleske priznaju da je samo pitanje vrlo kratkog vremena kada će biti odvojena od države i u Engleskoj.

"Tako vidimo dvorogu Zvijer kao takvu kako nestaje s vidika, i time možemo objasniti činjenicu da ona nema udjela u borbi na njezinom završetku, kao što je prikazano u Otkr. 19:19, 20. 'Zvijer' je simbol kraljevstva: otuda odvajanje Engleske crkve od vlade (države) neće uništiti ni zvijer ni crkvu; ali budući da Otkrivenje raspravlja o crkvenim zvijerima, ona nestaje iz vida kada prestane biti crkvena Vlada. U Otkr. 19:19, 20, njezina se vlada pojavljuje među ostalima — među 'kraljevima zemaljskim', itd., a engleska je crkva zastupljena među ostalim protestantskim sustavima unutar 'lažnog proroka'." (R834:4)

"Lažni prorok" "Lažni prorok je novi simbol i zauzima mjesto 'dvoroge zvijeri' i 'kipa zvijeri', te vjerujemo da je on još sveobuhvatniji simbol koji predstavlja sve sustave koji poučavaju zabludu — one koji se nazivaju 'ortodoksnima', kao i mnoge koji se smatraju heterodoksnima." (R510:4)

"Ali u proročanstvu koje razmatramo u Mat. 24:23-25, naš Gospodin upozorava nas na opasnost od lažnih Krista 'tada' — to jest sada. U skladu s time nalazimo u Otkr. 13:14-18 proročanstvo o posebnoj kombinaciji utjecaja kojom će se ujediniti protestantske denominacije i, premda odvojene, ipak biti dovedene u suradnju s Papinstvom, na način koji će oboma dati povećane moći i zavesti mnoge da pretpostavljaju da će nova kombinacija biti Božje oruđe za obavljanje djela proročenog o Mesiji, i da je ona stoga njegov predstavnik." (D581)

"Lažni učitelji i lažni Mesije koji su prevarili mnoge, vjerujemo, danas su zastupljeni u nekim vrlo velikim i vrlo uspješnim denominacijama koje obmanjuju sebe i milijune drugih navodeći ih na pretpostavku da su oni prava crkva, pravi Mesija, pravi Trs kojeg je zasadila desnica Nebeskog Oca." (R4872:6)

S obzirom na: Otkrivenje 19:15 i 21 "Metode osvajanja i razbijanja bit će znatno drugačije od svih onih koje su ikada prije svrgnule narode. Onaj koji sada preuzima svoju veliku moć da vlada prikazan je u simbolu (Otkr. 19:15) kao onaj iz čijih je usta izišao mač, 'da će njime vladati nad njima željeznom palicom'." (B100)

Ratovanje Jahača na bijelom konju "Usporedba stiha 21 s onim iz stiha 18 naizgled pokazuje da se misli na pristaše sadašnjeg poretka, pobornike moći zvijeri prije njezina raspada.… To su … civilni i crkveni moćnici, veliki financijski kraljevi kao pojedinci i oni koji stoje s njima. Široki mač istine i suda natjerat će ih da uvide da je to Božje Kraljevstvo kojemu se oni protive, a kasnije, nakon potpunog pada sa svojih istaknutih položaja, pokorit će se — neki, vjerujemo, dragovoljno — i iskazati odanost novom poretku.

"Tako će se vidjeti da ova izvanredna vizija uči da prije ulaska novog poretka veliki protukršćanski sustavi, kao i pristaše istih, koji su se tako dugo protivili i lažno prikazivali, u velikoj mjeri i nesvjesno, Evanđelje i njegova velikog Autora, i koji su progonili svece, moraju biti uništeni kako bi mase koje su bile vezane u tim sustavima mogle dobiti priliku da iskažu poslušnost Božanskom autoritetu Kraljevstva. A u tom velikom sukobu bliske budućnosti, Istina i njezini pristaše bit će jednako pobjedonosni kao da u doslovnom smislu Gospodin Isus Krist vodi bitku s ovim suprotstavljenim silama, rušeći ih s velikim pokoljem, hvatajući njihove vođe,

utamničujući ih i konačno uništavajući." (The Revelation of Jesus Christ - Streeter, sv. 2, str. 465)

OTKRIVENJE 20. POGLAVLJE

20:1-3 — "I vidjeh anđela gdje silazi s neba, s ključem bezdana i velikim lancem u ruci. I on uhvati zmaja, tu staru zmiju, koji je Đavao, i Sotona, i sveza ga na tisuću godina. I baci ga u bezdan, i zaključa ga, i stavi na njega pečat, da više ne zavodi narode dok se ne navrši tisuću godina: a nakon toga on mora biti nakratko odvezan."

Taj "anđeo" kojega u ovom trenutku Ivan vidi kako silazi s neba, s ključem "bezdana" i velikim lancem kojim će svezati Sotonu, nesumnjivo je isti anđeo na kojeg se odnosi Otkr. 19:11-12; međutim, s malo drugačijeg stajališta. Njegova svrha sada je svezati Sotonu! Ovo vezivanje Sotone je u nekom smislu vrlo postupno djelo; "lanac," kako sugeriramo, predstavlja istinu, tj. porast znanja, iako se to možda osobito odnosi na biblijsku istinu. Porast znanja sigurno osujećuje Protivnikove (Sotonine) namjere da održi ljudsku rasu u potpunom neznanju, te je stoga to dio vezivanja Sotone.

Mi živimo na kraju Doba (vijeka), u razdoblju poznatom kao "Vrijeme nevolje" o kojem je govorio prorok Danijel od davnina kada je izjavio: Dan. 12:1-4 — "... u to vrijeme ustat će Mihael, veliki knez koji štiti djecu tvoga naroda: i bit će to vrijeme nevolje kakve nije bilo otkako je naroda pa do tog vremena: a u to vrijeme tvoj će narod biti izbavljen, svatko tko se nađe zapisan u knjizi; i mnogi od onih koji spavaju u prahu zemaljskom probudit će se, jedni za vječni život, a drugi za sramotu i vječni prijezir. I oni koji budu mudri sjat će kao sjaj svoda nebeskog; i oni koji mnoge okrenu k pravednosti kao zvijezde u vijeke vjekova. Ali ti, O Danijele, zatvori ove riječi i zapečati knjigu, sve do vremena kraja: mnogi će trčati amo-tamo, i znanje će se umnožiti."

Mihael, taj veliki knez, nije došao na početku ovog razdoblja, ovdje nazvanog vrijeme kraja, već na njegovu kraju — u žetvi Evanđeoskog doba; i tko je toliko slijep da ne može vidjeti da je vezivanje Sotone, prema tome, sada u tijeku.

"Vrijeme za svezivanje Sotone određeno je za kraj Evanđeoskog doba, prije Kristove tisućgodišnje vladavine, a treba ga provesti 'Glasnik Saveza koga vi priželjkujete' i koji 'ima ključeve smrti i hadesa' — naš Gospodin Isus, na svome drugom adventu (dolasku); — 'I vidjeh anđela [glasnika, 'Glasnika Saveza' — Krista Isusa] gdje silazi s neba [njegov drugi dolazak], s ključem bezdana i s velikim lancem u ruci. I on uhvati zmaja, tu staru zmiju, koji je Đavao i Sotona, i sveza ga na tisuću godina.' (Otkr. 20:1, 2; 1:18; Mal. 3:1) Svrha njegovog svezivanja očigledno je to da se svijet oslobodi od njegova ropstva i dovede pod povoljne uvjete Kristove vladavine, u kojima ih ništa neće ometati, sprječavati ili usporavati u njihovom napredovanju prema potpunoj Obnovi u božansku milost i blagoslove.

"Prema gornjem Svetom pismu (Otkr. 20:1, 2), svezivanje Sotone nije moglo započeti sve dok Anđeo ne siđe — sve do 1874. godine, datuma drugog adventa (dolaska) našeg Gospodina, dapače ni do 1878. godine, kada preuzima svoju moć kao Kralj kraljeva. (Vidi B235) Zapazite proces svezivanja od tog vremena naovamo. Sotonina je moć moć tame, neznanja i praznovjerja. (Luka 22:53; Kol. 1:13) Kako svjetlost istine napreduje, moć koja može djelovati samo u tami u toj je mjeri umanjena. Stoga je istina, o svakoj temi, a osobito božanska istina, uvijek nailazila na protivljenje prevarenih i nesvjesnih posrednika velikog protivnika. Istina je, prema tome, to veliko sredstvo koje će u konačnici postići potpuno svezivanje Sotone. U određenoj mjeri istina je stoljećima priječila put zabludi, Sotoninom utjecaju u svijetu — i istine iz prirode i iz religije — ali one nikada nisu svezale Sotonu i učinile ga nemoćnim. Ako bi mu priječile put u jednom smjeru, on bi ih suzbijao progonstvom jedne ili druge vrste, ili, ne uspijevši u tome, širio bi se i napredovao u nekom drugom smjeru. Ali istina koja treba ostvariti to svezivanje Sotone opisana je od strane Otkrivatelja kao 'veliki lanac' u rukama novog i pravog Kralja zemlje. Ne samo da istine koje se izravno odnose na Božji plan čine ovaj lanac, već su s njima povezane sve značajke istine vezane za ljudska prava i privilegije. Uskoro će ovaj moćni lanac tako temeljito obuhvatiti đavolsku domenu i utjecaj, i velika Gospodnja vojska će ga tako čvrsto stegnuti, da će veliki neprijatelj ležati ničice u prašini. A Gospodin će baciti njega i sve njegove zle obmane u jamu zaborava, zapečaćene na tisuću godina; — pri čemu će njegova moć obmanjivanja i porobljavanja ljudi biti potpuno zaustavljena zbog jasnog znanja koje će tada prevladavati." (R1233:4)

"Anđeo" koji svezuje Sotonu "Riječ anđeo označava glasnika, a ova slika pokazuje nam da će Bog poslati neke glasnike s autoritetom i moći da pokore Zlo — protivnika istine i prava. U ovom djelu svezivanja, nedvojbeno će sudjelovati mnogi posrednici — vjerojatno će povećanje znanja biti jedno od najsnažnijih sredstava. Ipak, sve te posrednike tipizira (predstavlja) taj jedan glasnik. Nešto u tom prikazu (simbolu) čini se da ukazuje na to da su Krist Isus, i njegovo tijelo, crkva prvorođenih, oni u čijoj je ruci moć i autoritet da svezuju i kontroliraju Zlo — 'Da vežu njihove kraljeve u lance i njihove plemiće u okove željezne; da nad njima izvrše zapisane sudove — tu čast imaju svi sveci.' (Ps. 149:8, 9) I sam nas jezik također podsjeća na onoga koji objavljuje da ima ključeve. (Otkr. 1:18)

"Svezivanje ili suzbijanje zla tijekom Tisućgodišnjeg (Milenijskog) doba bit će rezultat primjene autoriteta i moći našeg Gospodina, kada će on preuzeti svoju veliku moć i početi kraljevati. (Otkr. 11:17) No imamo razloga smatrati da će način na koji naš Gospodin preuzima svoju veliku moć i svezuje zlo uvelike odstupati od uobičajenog shvaćanja toga. Mi vjerujemo da istina svezuje zabludu, a zabluda svezuje istinu; poput svjetla i tame, one se neprestano protive jedna drugoj. Tijekom ovog Doba (vijeka) moći tame i zablude zadržale su kontrolu; ali će s novom vladavinom doći svjetlost i istina.

"Mi vjerujemo da je ovaj Novi Vladar već došao, (vidljiv samo, kao i sve slavne i duhovne stvari, oku vjere prosvijetljenom Riječju Božjom) i da je vezivanje već počelo." (R331:2)

Svezivanje Sotone "... naš je Gospodin rasuđivao (Mar. 3:27), da 'nitko ne može ući u kuću jakoga i oplijeniti mu pokućstvo, ako prije ne sveže jakoga; i tada će mu kuću oplijeniti.' Taj 'jaki' koji se ovdje spominje jest Sotona, koji je moćni 'knez ovoga svijeta' — njegova vlast ili kuća. On će zasigurno držati svoju vlast i provoditi svoju vlastitu politiku što je dulje moguće, i marljivo će se odupirati svakom utjecaju svezivanja koji prijeti gubitkom njegove moći. Djelo i učenje Isusovo bili su upravo takvi utjecaji svezivanja; a protivljenje na koje su njegove riječi naišle bilo je ono što se moglo i očekivati kao očitovanje Sotonina gnjeva. Tijekom Evanđeoskog doba općenito je knez tame bujao, te je posljedično tome velik dio njega poznat kao 'mračni srednji vijek' ('mračno doba'). Ali od početka vremena kraja, 1799. godine, Bog je posebno pustio svjetlo — a napose od 1878.

Što više 'svjetlo' sja, to je ovaj protivnik aktivniji u očuvanju svoje moći; ali Božje je jamstvo da će Krist, kao Jaki Glasnik, sada brzo svezati Sotoninu moć i osloboditi čovječanstvo od njegove vlasti. (Otkr. 20:1, 2)" (R1736:2)

"Svezivanje Sotone velikim lancem i njegovo bacanje u bezdan spomenuto u Otkr. 20:1-3, sve je to figurativno; ali sve su te slike vrlo smislene. Za nas one označavaju potpuno obuzdavanje Sotone i svih njegovih zlih moći. Veliki lanac predstavlja obuzdavanje. Riječ bezdan, u našoj uobičajenoj verziji prevedena kao 'jama bez dna', predstavlja zaborav. Pečat na njemu predstavlja božansku brigu da se nitko neće miješati u Božje uređenje, nego da će se ono provesti strogo u skladu s božanskim predodređenjem. Naša sugestija s obzirom na utjecaj povećane svjetlosti sadašnjeg vremena jest da preliminarno obuzdavanje zla proizlazi iz paljenja svjetla sadašnje istine, što zlo čini očitijim i manje sposobnim obmanjivati. Ali to nikako nije sve. Misao je da veliki Kralj, koji sada treba preuzeti kontrolu nad svijetom, ima punu moć svezati, obuzdati Sotonu i svaku zlu silu i utjecaj, da ništa ne bi moglo nauditi ili povrijediti ono što je dobro tijekom Tisućgodišnjeg doba, kao što je to bio slučaj tijekom sadašnjeg doba, kada kraljevstvo nebesko (crkva u svom početnom stanju) trpi nasilje, i nasilnici ga na silu otimaju, zlostavljajući udove Kristova tijela, kao što su zlostavljali i Glavu tijela — našeg Gospodina." (R2645:6)

"Naša je misao da će Krist biti vrlo usko povezan sa zemljom, baš kao što je i Sotonino kraljevstvo. Sotonino sjedište vlasti je u Tartaru — atmosferi. On i njegovi suradnici, pali anđeli, blizu su zemlje, kamo su bačeni, odvojeni od vlastite razine zbog grijeha. Oni su, međutim, nevidljivi čovječanstvu, među kojim su činili zlo djelo. Sotona također ima i svoje ljudske agente — zle muškarce i žene, koji su pod njegovom kontrolom, ponekad zbog neznanja i praznovjerja, a ponekad pod mesmeričkim utjecajem. Sveto pismo nas, međutim, informira da će uskoro Sotona biti svezan na tisuću godina; te će mjesto koje je on zauzimao tada biti prazno. (Otkr. 20:1-3)" (R5182:1)

"Kada cijeli svijet bude tako prosvijetljen, poučen i discipliniran tijekom tisuću godina, svi će imati potpunu priliku dostići stvarno savršenstvo, i stoga će se od njih stvarno savršenstvo i zahtijevati. Na kraju tisuću godina Krist treba predati svoje završeno djelo Ocu. (1. Kor. 15:24, 25) A kada njegovo djelo bude završeno, ono mora biti potpuno i savršeno, ne smije mu ništa nedostajati — inače ne bi bilo prihvatljivo Bogu.

"Tako, na kraju tisuću godina, kada Krist završi svoje djelo rekonstrukcije — obnove — mora se primijeniti konačni ispit kako bi se dokazala dostojnost ili nedostojnost svakog pojedinca iz ljudske rase za nastavak postojanja kroz nadolazeća doba slave. A za tu svrhu, za konačno ispitivanje i provjeru svih, Sotonu će se pustiti iz njegova zatvora na malo vremena.

"Kako se to može ostvariti? Odgovaramo: ublažavanjem strogosti dotadašnje željezne vladavine koja je poslušnost božanskom zakonu učinila obveznom brzim kažnjavanjem svakog odstupanja od njega i brzim nagrađivanjem svakog čina poslušnosti njemu. Ovdje bi bila Sotonina prilika da ponovno prevari svakoga tko želi provoditi planove u suprotnosti s Božjom voljom ili načelima stroge pravde, navodeći ih na ideju da bi to sada mogli učiniti nekažnjeno, te da ni kazne ni nagrade božanskog zakona nisu sigurne. Pod takvom obmanom, oni koji u srcu nisu odani Bogu, i koji su do tada bili kontrolirani prvenstveno silom i strogošću zakona, očitovat će svoju pravu narav; a isto tako bit će očitovani i oni koji su naučili ljubiti Božji zakon i koji uživaju u njemu, i koji ne bi odstupili od njega ni u najmanjoj mjeri, čak ni da uz njega nisu vezane nikakve kazne. I samo takvi, bili oni mnogobrojni ili malobrojni, jesu oni koje Bog po svojem zakonu označava kao dostojne daljnjeg života. Ostali, dajući prednost vlastitim voljama, na taj će način dokazati svoju nedostojnost života, te zajedno sa Sotonom moraju biti odsječeni — uništeni. (Mat. 25:41-46)" (R1234:2)

20:4 — "I vidjeh prijestolja, i onima što sjedoše na njih dano je suditi: i vidjeh duše onih koji su bili pogubljeni (kojima je odrubljena glava) zbog Isusova svjedočanstva i zbog Riječi Božje, i koji se nisu poklonili zvijeri ni njezinu kipu, i nisu primili njezin žig na svoja čela ili na svoje ruke; i oni oživješe i kraljevaše s Kristom tisuću godina."

Prijestolja na koja se ovdje misli — "... su prijestolja zemaljskih kraljevstava u sadašnje vrijeme, i sva su pod 'knezom ovoga svijeta.' (Ivan 14:30) Sva su ona osuđena kao nepodobna, i trebaju biti svrgnuta, kako bi ustupila mjesto Kristovom Kraljevstvu." (R331:3)

Ali — "Svi koji sačinjavaju klasu kraljevstva ovdje se spominju kao oni kojima je odrubljena glava — svaki član proslavljene crkve mora, na kraju, imati ovo iskustvo, što god to značilo. No mi razmišljamo o tome da našem Gospodinu nije odrubljena glava i, koliko povijest pokazuje, rijetkim je apostolima, ako ijednomu, doslovno bila odrubljena glava; doista, vrlo je malo Gospodinovih svetaca, ako ijedan, od Pedesetnice do danas umrlo odrubljivanjem glave. Ipak, trebamo se sjetiti da je ova izjava iz simbolične knjige, te je stoga to govorna figura, slika izražena riječima, pa se njezino značenje mora i tražiti u skladu s tim.

"Apostol nam daje ključ, govoreći: 'Svakomu je mužu glava Krist; glava ženi je muž; a glava Kristu je Bog.' (1. Kor. 11:3) Kao što žena koja postane suprugom prihvaća svog muža kao glavu obitelji, tako i crkva prihvaća Krista kao svoju Glavu, i svaki član crkve tako dolazi u odnos s Gospodinom kao ud njegovog tijela — a ne kao Glava; i svi ovi, da bi bili prihvatljivi kao udovi figurativnog Kristova tijela, moraju biti bez vlastite volje, bez glave: njihove vlastite volje moraju biti predane, tako da mogu, poput svog Gospodina, reći: 'Ne moja volja, nego tvoja neka bude.' Oni moraju biti bezglavi u smislu ignoriranja vlastite volje, mrtvi za sebe i vođeni odsada voljom glave tijela, Krista Isusa. Njegova volja, njegov um i njegov Duh moraju prebivati u svakom udu tijela i obilovati, želi li on ostati ud njegovog tijela, crkve. Tako, kao što žena gubi svoje vlastito ime, te prihvaća ime svoga muža i njegovo poglavarstvo, tako i svaki član Kristove zaručnice mora izgubiti svoju individualnost kako bi bio prihvaćen kao Kristova zaručnica. Upravo to samopredanje Kristu od strane njegove crkve predstavljeno je u simbolici teksta pred nama." (R2844:6)

To su bili oni koji nikada nisu bili u skladu s tim sustavima ili koji su, odazvavši se pozivu 'Izađite iz nje, moj narode', postali odvojeni od sustava ovdje nazvanih 'zvijer' (Papinstvo) i njezinog 'kipa' (Protestantske Federacije), te stoga nisu bili obilježeni na svojim 'čelima' (intelektualno) strahom, simpatijama ili obožavanjem tih sustava, niti su u svojim 'rukama' nosili njihovu robu; nego su, zbog svoje vjernosti do smrti u pitanju svog saveznog odnosa s Jehovom Bogom, sada bili uzvišeni u kraljevsko dostojanstvo Kraljevstva kako bi vladali s Kristom Isusom, tisuću godina!

Klasa Kraljevstva — vladavina i kraljevanje s Kristom "Ostvarivanje ove potpune pobjede nad smrću i grobom bit će sam cilj uspostave Kraljevstva i zahtijevat će tisuću godina;

kao što je ponovno zapisano s obzirom na vladavinu onih koji imaju udjela u prvom uskrsnuću: 'Oni oživješe i kraljevaše s Kristom tisuću godina.' (Otkr. 20:4) "Prvo uskrsnuće proslavlja klasu kraljevstva; i odmah će se uspostaviti kraljevstvo — 'Gora [kraljevstvo] Gospodnjega doma' bit će uspostavljena na zemlji. Ovo se slaže s izjavom proroka koju Apostol citira: 'I na ovoj gori [Milenijskom kraljevstvu] će Gospodin nad vojskama prirediti svim narodima gozbu od sočnih jela, gozbu od vina na talogu, od sočnih jela punih moždine, od pročišćenih vina na talogu; i na ovoj gori [kraljevstvu] on će uništiti pokrivač koji zastire sve narode i veo koji je razapet preko svih nacija. Zauvijek će progutati smrt u pobjedu; i Gospodin Bog će otrti suze sa svakog lica, i sramotu svog naroda će ukloniti sa sve zemlje; jer je Gospodin to rekao.' (Iza. 2:2; 25:6-8) Koliko je samo ljepote i punine božanske Riječi bilo skriveno od naših očiju zbog zabluda koje je veliki protivnik unio u vjerovanja Kršćanstva upravo u tu svrhu!" (R3175:5)

'Sud ... dano im je' (dano im je suditi) Krima, sud, osuda. "Grčka riječ koja je ovdje prevedena kao sud, ista je ona koja je prevedena kao osuda u sljedećim odlomcima: (Luka 23:40; Jak. 3:1; Juda 4)" (R331:3)

20:5, 6 — "A ostali mrtvi ne oživješe dok se nije navršilo tisuću godina. To je prvo uskrsnuće. Blažen i svet je onaj tko ima udjela u prvom uskrsnuću: nad takvima druga smrt nema vlasti, nego će biti svećenici Božji i Kristovi i kraljevat će s njim tisuću godina."

Čini se da je prvi dio ovog petog stiha — 'a ostali mrtvi ne oživješe dok se nije navršilo tisuću godina' — lažan (krivotvoren), jer se ne pojavljuje niti u jednom rukopisu prije 5. stoljeća. '"Ne nalaze se u najstarijim i najpouzdanijim grčkim rukopisima, Sinajskom i Vatikanskim br. 1209 i 1160, niti u Sirijskom rukopisu. Moramo zapamtiti da su mnogi odlomci pronađeni u modernim kopijama zapravo dodaci koji ne pripadaju s pravom Bibliji. Budući da nam je zapovjeđeno da ne dodajemo Riječi Božjoj, naša je dužnost odbaciti takve dodatke čim se utvrdi njihov neispravan karakter. Navedene su se riječi vjerojatno uvukle u tekst slučajno, u petom stoljeću; jer nijedan rukopis ranijeg datuma (bilo grčki ili sirijski) ne sadrži ovu klauzulu. Vjerojatno je isprva to bio samo rubni komentar nekog čitatelja, koji je izražavao njegovu misao o tekstu, a u tijelo teksta kopirao ga je neki kasniji prepisivač koji nije uspio razlikovati tekst od komentara.

"Međutim, odbacivanje ove klauzule nije bitno za 'Plan' (Božanski Plan Vjekova) kao što je ovdje izloženo: jer ostali mrtvi — svijet u cjelini — neće ponovno oživjeti u punom smislu, u savršenom smislu u kojemu je Adam živio prije nego što je sagriješio i došao pod osudu 'umirući ćeš umrijeti.' Savršen život bez slabosti ili umiranja jedino je značenje u kojem Bog prepoznaje riječ život. S ovog stajališta cijeli je svijet već izgubio život, umire, i sada bi se s pravom mogao opisati kao mrtav prije nego kao živ. (2. Kor. 5:14; Mat. 8:22)

"Riječ uskrsnuće (grčki, anastasis) znači podizanje. Kada se odnosi na čovjeka, ona označava podizanje čovjeka u ono stanje iz kojeg je pao, u potpuno ljudsko savršenstvo — ono što je izgubljeno kroz Adama. Savršenstvo s kojeg je naša rasa pala jest savršenstvo na koje će se postupno uzdizati tijekom Tisućgodišnjeg doba obnove (restitucije) ili uskrsnuća (uzdizanja). Milenijsko doba nije samo doba suđenja, već i doba blagoslova te se uskrsnućem ili povratkom u život treba vratiti sve ono što je bilo izgubljeno svima onima koji se, kada spoznaju i dobiju priliku za to, tome i rado pokoravaju. Proces uskrsnuća bit će postupni proces, koji će zahtijevati cijelo to doba za svoje potpuno ostvarenje; iako će puko buđenje u mjeru života i svjesnosti kakvu danas uživamo, naravno, biti trenutačno djelo. Posljedično tome, ljudska rasa neće postići punu mjeru života koja je izgubljena u Adamu sve dok se ne navrši tisuću godina. Budući da je sve manje od savršenog života stanje djelomične smrti, iz toga slijedi da, iako gornje riječi nisu dio nadahnutog zapisa, bilo bi strogo točno reći da ostali mrtvi neće oživjeti (neće povratiti puninu izgubljenog života) dok se ne završi tisuću godina obnove (restitucije) i blagoslova." (A288)

Zapravo postoje samo dva uskrsnuća: 'prvo' ili glavno, i ono opće. U nekom smislu, dakle, čak je i Veliko mnoštvo, iako će uskrsnuti kao duhovna bića, dionik općeg uskrsnuća; jer samo oni koji imaju udjela u 'prvom' uskrsnuću oslobođeni su moći druge smrti. Ovi potonji u svojem će proslavljenju postati dionici božanske (besmrtne) prirode (2. Petr. 1:4); i bit će suvladari s Kristom Isusom u njegovoj Tisućgodišnjoj (Milenijskoj) vladavini (2. Tim. 2:12), na tisuću godina. (Otkr. 20:4, 6)

"Oni koji će imati udjela u tom prvom uskrsnuću doživjet će trenutačnu 'promjenu' ljudske prirode u božansku prirodu — najvišu od duhovnih priroda; ne ljudsku, ne tijelo i krv, jer 'tijelo i krv ne mogu baštiniti kraljevstva Božjega.' (1. Kor. 15:50) Njihovo ispitivanje i usavršavanje srca događa se unaprijed i samo će 'pobjednici' primiti ovaj blagoslov." (R4793:3)

"Ova promjena prirode od ljudske do božanske daje se kao nagrada onima koji, unutar Evanđeoskog doba, žrtvuju ljudsku prirodu, kao što je to učinio naš Gospodin, sa svim njezinim interesima, nadama i ciljevima, sadašnjim i budućim — čak do smrti. U uskrsnuću će se takvi probuditi, ne da bi s ostatkom čovječanstva dijelili blagoslovljenu obnovu do ljudskog savršenstva i sve njezine popratne blagoslove, nego da bi dijelili Gospodinovu sličnost, slavu i radost, kao sudionici božanske prirode zajedno s njim. (Rim. 8:17; 2. Tim. 2:12)" (A196)

Naša besmrtnost! Kako predivno! "Ovo duhovno tijelo... Apostol izjavljuje, bit će neraspadljivo — ono koje se ne može raspasti, koje ne može umrijeti... "Izjava da će naša duhovna tijela biti neraspadljiva, besmrtna, najvažnija je od svih izjava, jer smo izričito obaviješteni da ta osobina besmrtnosti po svojoj naravi pripada jedino Jehovi; dok je za našeg Gospodina Isusa objavljeno da se njegovo uzvišenje, zbog njegove vjernosti, sastojalo i u tome što mu je dano da ima život u samome sebi, kao što Otac ima život u sebi. Misao je tamo ista — da je slavna Glava Crkve doživjela upravo takvu 'promjenu' u besmrtnost, u neraspadljivost, u udioništvo u božanskoj prirodi. Nas nimalo ne iznenađuje što bi Božji plan trebao biti tako izdašan prema našem dragom Otkupitelju; ali nas zasigurno zapanjuje to da je ta osobina božanske prirode, dana jedino našem Učitelju, obećana pripadnicima njegovog tijela, koji idu njegovim stopama, i koji traže slavu, čast i besmrtnost. (2. Petr. 1:4; Rim. 2:7)" (F727)

Pravo na život! "Svijet će steći pravo na život zahvaljujući prilikama koje će mu biti ponuđene tijekom tisuću godina Kristove vladavine. Mi imamo to pravo na život već sada. Naš 'život je skriven s Kristom u Bogu.' (Kol. 3:3) Ljudi mogu ubiti tijelo, ali nitko nam ne može oduzeti pravo na život. Naš vječni život na neki je način već počeo. Mi smo sada na kušnji, i ako uspješno položimo to ispitivanje, zauvijek ćemo posjedovati to pravo na život.

"No to nije slučaj sa svijetom. Ne postoji takva priprema temeljem koje bi svijet sada imao pravo na život. 'Ostali mrtvi ne oživješe dok se nije navršilo tisuću godina.' (Otkr. 20:5)

Prema tome, crkva dobiva vječni život najmanje tisuću godina prije nego što će svijetu biti dano pravo na vječni život; ono je naše sada i zauvijek ako ostanemo vjerni do smrti." (R5103:2)

Veliko mnoštvo i njihovo uskrsnuće "Pripadnici Velikog mnoštva, iako se ne mogu ubrojiti u sudionike Prvog Uskrsnuća i dionike njegove slave, časti i besmrtnosti, niti se mogu ubrojiti među drevne dostojanstvenike, moraju se ipak smatrati pobjednicima čak i ako to pobjeđivanje bude provedeno kroz veliku nevolju. A kao pobjednici, oni se moraju smatrati onima koji su prešli iz smrti u život i, prema tome, podložni su trenutačnom uskrsnuću, a ne postupnom, kao u slučaju svijeta, čije je suđenje u budućnosti." (F707)

20:7-10 — "A kad se navrši tisuću godina, Sotona će biti pušten iz svoje tamnice, te će izići da zavodi narode koji su na četiri kraja zemlje, Goga i Magoga, da ih skupi za bitku: njihov je broj kao pijesak morski. I uziđoše oni na širinu zemaljsku i opkoliše tabor svetih, i ljubljeni grad: ali siđe oganj od Boga s neba i proguta ih. A đavao koji ih je zavodio bačen je u jezero ognjeno i sumporno, gdje su i zvijer i lažni prorok; ondje će biti mučeni danju i noću u vijeke vjekova."

Radnja je doista smještena na kraj Tisućgodišnjeg doba, a čini se da Gog i Magog predstavljaju sve one koji će tada, prožeti Sotoninim duhom, biti protivnici Bogu i njegovom pravednom kraljevstvu; možda bez izričitog upućivanja na narod iz nekog posebnog dijela zemaljske kugle (poput sjeverne zemlje — Ezek. 38:15); već na one koji će mu se pridružiti sa svih krajeva zemlje; s četiri kuta — sjevera, juga, istoka i zapada. (Otkr. 20:8)

"Sveto nam Pismo govori da će Sotona biti pušten iz svoje tamnice i izaći će da kuša, iskušava i ispituje sve one koji prebivaju po svoj zemlji, čiji će broj tada biti kao pijesak u moru — tisuće milijuna. Test će biti primijenjen na sve; jer Božanska je namjera da takvi budu ispitani. Oni koji su u savršenom suglasju s Lončarom će proći to iskušenje, i dokazati da su im karakteri snažni, kristalizirani ovim ispitom, dok će se drugi koji nisu u najpotpunijem skladu s velikim Lončarom istopiti u tom vatrenom iskušenju onog vremena. Omjer onih koji će tada ostati stajati i onih koji će pasti nije naznačen u Božjoj Riječi; i ne smijemo biti mudriji od onoga što je napisano. Dovoljno nam je znati da će svaki istinski i lojalni pripadnik ljudske rase, otkupljen dragocjenom krvlju Kristovom, imati najpotpunije prilike da postane posuda Gospodnja za neku časnu svrhu i službu ako to sam želi, a da će oni čija volja nije u potpunosti podložna Gospodinu na kraju biti uništeni iz naroda i neće biti sačuvani za mučenje. (Otkr. 20:7-10)" (SM714)

"Zapamtite da je ovo konačna presuda na kraju konačnog ispita — na kraju Milenija; i da tada nitko neće biti Sotonin sluga iz neznanja ili protiv svoje volje, kao što su to mnogi sada; jer će veliki Izbavitelj, Krist, ukloniti izvanjske kušnje i pružiti pomoć za vlastito usavršavanje, što će omogućiti svima koji to budu htjeli, prevladati urođene slabosti i dostići savršenstvo. Ovi 'jarci,' koji vole zlo i služe Sotoni, su glasnici ('anđeli') Sotonini. Za njih i za Sotonu, i ni za kog drugog, Bog je pripremio drugu smrt — vječno uništenje. Vatra će sići od Boga s neba i progutati ih." (R2608:3)

Kraj Tisućgodišnjice — Sotona odvezan "Iz toga slijedi da će tisuću godina Kristove vladavine dovršiti veliko djelo spasenja, te nakon njega neće biti kušnje ni za koga; svatko će imati punu priliku (punu probaciju), uz sve povoljne prednosti. Na kraju ili u završnom razdoblju tog doba Sotona će biti pušten na kratko vrijeme za konačno testiranje čovječanstva, a po njegovom završetku on i oni koji slijede njegov duh i vodstvo bit će uništeni. To će biti 'druga smrt,' iz koje nema oporavka (povratka). (Otkr. 21:7, 8)" (R763:6)

Konačno iskušavanje na kraju Tisućgodišnjice "Uzmite u obzir za trenutak riječi iz Mateja 25:41: 'Odlazite od mene, vi prokleti [nekoć otkupljeni od Krista od Adamove kletve ili osude na smrt, ali sada osuđeni kao prokleti, kao oni koji zaslužuju drugu smrt, od strane Onoga koji ih je otkupio od prve kletve], u oganj vječni [simbol vječnog uništenja], pripravljen đavlu i njegovim glasnicima [slugama]'." (R2608:2)

"Čitamo, što se tiče tog iskušavanja, da će Sotona nastojati zavesti cijelo čovječanstvo, čiji će broj tada za mnoštvo biti kao pijesak na moru; ali da će mnogi od njih izabrati zlo i neposluh... "Naizgled, dobrota i ljubav Božja u osiguravanju otkupnine, obnove i još jedne prilike za život za čovjeka, umjesto da te ljude navede na gnušanje prema grijehu, navest će ih na pomisao da ih Bog previše voli da bi ih posjekao u drugoj smrti, ili da ako to i učini da će im on onda pružiti druge, pa opet druge, buduće prilike... Ali oni neće ići dalje, jer će se njihova ludost očitovati. Njihovo potpuno uništenje dokazat će pravednima sklad i savršenu ravnotežu Pravde, Mudrosti, Ljubavi i Moći Božanskog Vladara. Takvi se nazivaju Sotoninim 'anđelima' (glasnicima, sljedbenicima, slugama). A za takve, kao i za Sotonu, mudri, brižni i pravedni Stvoritelj pripremio je potpuno uništenje (drugu smrt). I tako, u prispodobi o ovcama i jarcima, (Mat. 25:31-33) ovi potonji nazivaju se Sotoninim glasnicima ili slugama." (Što Pismo kaže o paklu? str. 62)

'Tabor svetih' "Čitamo: 'I uziđoše oni na širinu zemaljsku i opkoliše tabor svetih, i ljubljeni grad: ali siđe oganj od Boga s neba i proguta ih.' (Otkr. 20:9) 'Ljubljeni grad' je Novi Jeruzalem, crkva u slavi, a ne crkva u tijelu. Pobuna koju će potaknuti Sotona neće biti samo protiv zemaljskih knezova nego i protiv Krista. "Do tog vremena, dosegnuvši savršenstvo organizma i moći, ljudi će se nametnuti u tom pokušaju da opkole tabor svetih. Da se tu ne misli na crkvu očito je iz činjenice da ljudska bića ne bi mogla napasti neviđenu silu duhovnih bića, što će crkva tada biti.... Zamišljamo da ih čujemo kako govore: 'Vrijeme je da se ova vlada preda nama. Mi prosvjedujemo protiv toga da vi i dalje ostajete na vlasti.' Pobunom protiv zemaljske faze Mesijina kraljevstva, međutim, oni se bune protiv Gospodina. Slijedom toga sustići će ih božanski sud — 'oganj s neba'." (R5182:6)

"Na jednom mjestu prorok Jeremija izjavljuje: 'Ovo je ime kojim će se zvati: Jehova naša Pravednost.' Na drugom mjestu kaže: 'Ona će se zvati, Jehova naša Pravednost [ili Pravednost Jehovina].' I tako apostol objavljuje: 'Da bismo mi kroz njega postali pravednost Božja.' (Jer. 23:6; 33:16; 2. Kor. 5:21)

"Ove izjave odnose se na Sion. Tipični Sion je židovska nacija; a protutipski Sion je proslavljeni Krist. Vrlo prikladno, dakle, možemo razumjeti da će blagoslovi koji pripadaju crkvi na duhovnoj razini, sasvim prirodno, na zemaljskoj razini, pripasti onim drevnim dostojanstvenicima koji će zauvijek biti u božanskoj milosti." (R4913:3)

S obzirom na "mučenje danju i noću u vijeke vjekova", valja napomenuti da — "Otkrivenje 20:9 govori o uništenju onih pojedinaca koji će se pridružiti Sotoni u posljednjoj pobuni; a 15. redak govori o tom istom uništenju drugim riječima, koristeći simbol 'Ognjenog jezera.' Oni će u tom ognju biti proždirani ili progutani. Budući da je to tako, mučenje iz 10. retka ne može se odnositi na ta ljudska bića koja su sažižena, uništena. Odatle se pitanje sužava na ovo: Hoće li Sotona,

lažni prorok i zvijer biti vječno mučeni i naučava li ovaj stih takvo što?

"Mi na to odgovaramo Božjim vlastitim riječima: 'Sve će zle uništiti.' Što se tiče Sotone, tog najvećeg neprijatelja Boga i čovjeka, Bog nas izričito obavještava da će on biti uništen, a ne sačuvan ni u kom smislu niti stanju. (Heb. 2:14)

"Zvijer i sustavi lažnog proroka, koji su tijekom Evanđeoskog doba varali i odvodili na krivi put, bit će bačeni u veliku goruću nevolju na kraju ovog Evanđeoskog doba. Muka tih sustava bit će aionion, tj. trajna. Ona će se nastaviti dokle god oni traju, dok ne budu potpuno uništeni. Tako će isto i onaj sustav zablude koji će se iznenada očitovati na kraju Milenijskog doba i odvesti 'jarce' u uništenje, biti potpuno izgoren. (Otkr. 20:7-10) Taj obmanjujući sustav (kojemu nije specificirana vrsta, nego se jednostavno naziva Sotona, po svom pokretaču) bit će bačen u istu vrstu nevolje i uništenja na kraju Milenijskog doba, kao što se u nju sada bacaju sustavi Zvijeri i Lažnog proroka, na kraju Evanđeoskog doba." (R2609:5)

'Žetva' Tisućgodišnjice "U skladu s tim, prikazano nam je (Otkr. 20:7-10) da će na kraju Milenijskog doba nastupiti vrijeme 'žetve', za prosijavanje i odvajanje među milijardama ljudskih bića koja će tada živjeti, od kojih će svako uživati u punoj prilici za postizanje savršenstva. To će biti slično sadašnjem prosijavanju 'Babilona', 'Kršćanstva', u ovo vrijeme 'žetve'; i slično također djelu prosijavanja u 'žetvi' Židovskog doba. Žetva Milenijskog doba svjedočit će potpunom odvajanju 'jaraca' od Gospodinovih 'ovaca', kao što je prikazano u prispodobi našeg Gospodina. (Mat. 25:31-46)" (D644)

20:11 — "I vidjeh veliko bijelo prijestolje, i onoga koji je sjedio na njemu, od čijega su lica pobjegli zemlja i nebo; i nije se našlo mjesta za njih."

"Simbolično, bjelina prijestolja ukazuje na čistoću pravde i suda koji će dijeliti Veliki Otkupitelj kao Mesija-Kralj. Nebesa i zemlja koji će pobjeći ispred lica tog prijestolja nisu oni doslovni, već oni simbolični. Crkvena nebesa i društvena zemlja današnjeg vremena neće opstati u prisutnosti tog Veličanstvenog Tribunala. Ljudima se neće suditi nacionalno, ni po parlamentima ni društvenim sustavima, nego pojedinačno. Sud ili iskušavanje neće obuhvatiti samo one koji budu živi u doba uspostave Kraljevstva, već će uključivati isto tako i sve one mrtve." (OV256)

Veliko bijelo prijestolje "'Veliko bijelo prijestolje' predstavlja moć vladavine i čistoću ili pravednost suđenja koje će biti dodijeljeno svijetu čovječanstva. Kad čitamo da su nebo i zemlja pobjegli ispred lica onoga na prijestolju, to povezuje to prijestolje sa završetkom ovog doba i otvaranjem Tisućgodišnjeg (Milenijskog) doba. Sadašnje institucije su predstavljene ovako: nebesa, crkva itd., a zemlja, politički i društveni interesi 'ovog sadašnjeg zlog svijeta.' Kao što nam sveti Petar kaže, sadašnje institucije će 'proći s velikom bukom,' a umjesto njih Gospodin će otkriti nova nebesa i novu zemlju — to jest, nove duhovne moći, Crkvu u slavi; i nove zemaljske moći, nove političke i društvene uvjete — prema boljim načelima od onih koja sada vladaju: prema načelima pravde i ljubavi." (OV41)

Veliko bijelo prijestolje i Sud "Ni Jehova Bog ni Njegov Predstavnik, Mesija, ne mogu ni u kojem smislu ili stupnju biti sudionici u nepravdi ili nejednakosti. Činjenica da je nepravda bila dopuštena, da je nejednakost bila pravilo stoljećima, objašnjava se činjenicom da je tijekom cijelog tog razdoblja svijet bio pod vladavinom Grijeha i Smrti, vladavinom Sotone, 'Kneza ovoga svijeta', i tame i sebičnosti i zla — svega što njegovo ime predstavlja; da svijet nije bio pod vlašću Mesije, Jehovina Predstavnika i Njegove pravednosti i ljubavi. "Nova dispenzacija koju će Mesijino Kraljevstvo uvesti naslikana je u ovom tekstu Otkr. 20:11. To će biti svjetska vladavina čistoće, svetosti, pravednosti, pravde, istine — Veliko bijelo prijestolje. Nije ni čudo što čitamo da će simbolična nebesa i zemlja, koji predstavljaju stari poredak stvari — društveni, crkveni — iščeznuti! "Neka se zapamti da Veliko bijelo prijestolje izriče blagoslove samo onima koji ljube pravednost i mrze bezakonje. "Na kraju Mesijine vladavine, oni čija će imena biti zapisana u novoj Knjizi života bit će proglašeni dostojnima vječnog života; a oni čija imena u njoj ne budu zapisana bit će uništeni u Drugoj Smrti. (Otkr. 20:11-15)" (SM694, 696)

20:12, 13 — "I vidjeh mrtve, male i velike, gdje stoje pred Bogom; i knjige se otvoriše: i otvori se druga knjiga, to jest knjiga života: i mrtvi bijahu suđeni po onome što je napisano u knjigama, prema svojim djelima. I more predade mrtve koji su bili u njemu; i smrt i pakao [hades] predaše mrtve koji su bili u njima: i svakome se sudilo prema njegovim djelima."

"'Mrtvi' uključuju svu Adamovu rasu koja tijekom ovog Evanđeoskog doba ne izbjegne osudu koja je na svijetu — SMRT — postajući dionicima duhovnog života kroz Isusa... "Ovaj redak u vezi s mrtvima pokazuje nam da će svi ti osuđeni na smrt biti na sudu pred Bijelim prijestoljem. Koliko je sigurno to prijestolje čistoće i Pravde, toliko će i njihovo suđenje, kao i naše sadašnje, biti potpuno, pošteno i nepristrano. Sam Sudac već je postao njihova jamčevina (otkupnina), tako da će oni imati potpuno i dovoljno suđenje pred njim samim, kako bi postigli savršenstvo ljudskog života. "Otvorene knjige, prema čijim pravilima će se suditi, razumijemo da su knjige Biblije. Crkvi, koja je sada na suđenju, sudi se prema istim tim knjigama — i nitko sada nije na suđenju, a da mu te knjige nisu u određenoj mjeri otvorene (shvaćene). Ovo je također u skladu s Isusovim riječima: 'Moja će vam riječ suditi u posljednji dan' (razdoblje) — Milenijski dan. (Ivan 12:48) Riječ koja je ovdje prevedena kao suditi (sud) ista je riječ kao u našem tekstu i u 1. Kor. 6:1... "Isusove riječi više neće biti skrivene pod prispodobama i mračnim izrekama, tako da narod sluša, a ne razumije; nego će tajne stvari biti otkrivene. 'Tajna Božja' — crkva — bit će dovršena, knjige će se otvoriti, i znanje o Gospodinu ispunit će cijelu zemlju. Jer Bog 'hoće da se svi ljudi spase, [otkupe] i [tada] dođu do spoznaje istine.' (1. Tim. 2:4) "Sljedeći stih je u skladu s tim, i kaže da 'more [mase čovječanstva koje nisu pod vjerskim ograničenjima] predade mrtve koji su bili u njemu:' tj., čovječanstvo će biti izbavljeno iz tog stanja, i dovedeno pod ograničenja Bijelog prijestolja. Prema tome, kada svi budu obuzdani, 'neće više biti mora.' — (Vidi Juda 13; Jak. 1:6) 'Smrt i grob predaše mrtve koji su bili u njima, i suđeno im je svakome prema njihovim djelima' (tijekom tog doba ili dana). "Ovo suđenje uključuje cijeli svijet (ali ne i svece — Ivan 5:24), i doista im pruža veličanstvenu perspektivu. Putem tog suđenja, cijelo uzdišuće stvorenje može biti oslobođeno od ropstva raspadljivosti u slavnu slobodu (slobodu od smrti) djece Božje. (Rim. 8:21, 22) "Druga knjiga — života, bila je otvorena. Ovo nam sugerira da kao što postoji knjiga (zapis) života, u koju su upisana imena svih pobjednika Evanđeoskog doba koji su dostojni božanskog života, tako će se u idućem dobu voditi knjiga ili zapis onih koji su dostojni savršenog ljudskog života." (R333:1)

Knjige koje će se otvoriti "Knjige Biblije tada će sve biti otvorene — shvaćene. Svi će tada vidjeti da su zlatna pravila koja su nadahnućem postavili Mojsije i Proroci, Isus i njegovi Apostoli, upravo ona koja će Bog zahtijevati od ljudi u budućnosti i koja će Mesija tada omogućiti voljnima i poslušnima da ih ispune tako što će im pomagati da se izdignu iz svog grijeha i degradacije. Sud tog vremena, ispit, neće biti test vjere, jer će znanje biti univerzalno i sva tama i nejasnoća stvorena neznanjem i praznovjerjem će proći. Ispit u to vrijeme bit će ispit djela, dok su ispiti Crkve u sadašnje vrijeme ispiti vjere." (OV256)

Milenijski Sudnji dan "Pisma predstavljaju Milenij kao Sudnji dan za svijet; govoreći: 'Bog je odredio dan u koji će suditi svijetu po pravdi, preko onoga čovjeka (Krista, glave i tijela) koga je odredio.' (Djela 17:31) Ako je Božji plan bio prisiliti cijeli svijet ili vječno spasiti svakog pripadnika Adamove rase, zašto nadolazeće doba nazivati Danom suda? Sud označava probu, iskušavanje, a to podrazumijeva odbacivanje nepodobnih isto koliko podrazumijeva prihvaćanje i blagoslov onih koji su se pokazali dostojnima. Sud je na vječni život ili na vječnu smrt. "Zapazite prispodobu našeg Gospodina o ovcama i jarcima, primjenjivu ne na Evanđeosko doba, već na svijet u Mileniju. Započinje s 'Kada Sin Čovječji dođe u svoj svojoj slavi' — i sjedne na svoje slavno prijestolje — vrijeme kada će, prema njegovom obećanju, njegova zaručnica, 'izabrana' Crkva dijeliti njegovo prijestolje i slavu — 'tada će se pred njim sabrati svi narodi', i on će im suditi, odvajajući ovce na svoju desnu stranu u svoju milost, a jarce na lijevu stranu u nemilost. Ovo odvajanje i suđenje obuhvatit će čitavo Milenijsko doba, a na njegovom kraju sve će 'ovce' biti dobrodošle u Očevu milost — vječni život, dok će neposlušni 'jarci' sa Sotonom, svojim vođom, i svim zlotvorima, biti kažnjeni 'vječnom propašću', vječnim odsijecanjem od života simboliziranim jezerom ognjenim i sumpornim — Drugom Smrću. "Sveto pismo predstavlja sud tog velikog Milenijskog Sudnjeg dana kao onaj pred velikim bijelim prijestoljem čistoće i pravde." (E480)

Biblija u sljedećem dobu! "... naša je misao da će se Biblija tada koristiti, ne toliko kao isključivo sredstvo za prenošenje Božje volje, već kao izvor informacija, otprilike onako kako se mi sada koristimo povijesnim zapisima. Ona će prosvjetljivati ljude o Božjim zakonima, itd. "Sveto pismo koje nam govori da će se Biblija koristiti u budućnosti, govori nam da će se cijelom svijetu suditi po stvarima napisanim u tim knjigama, i obavještava nas da će knjige biti otvorene (knjige Starog i Novog zavjeta), što implicira da do tog vremena nisu bile otvorene. (Otkr. 20:12)" (R5804:1) "Svijet će stajati na sudu pred Kristovim prijestoljem tijekom Milenijskog doba u istom smislu u kojem je crkva stajala na sudu tijekom ovog Evanđeoskog doba. Slika suđenja svijetu dana nam je u 25. poglavlju Mateja, gdje su dvije klase koje će se naći među ljudima odvojene u ovce i jarce, a podjela između njih bit će djelo Milenijskog doba — kako bi se odvojile prave ovce, koje će biti smatrane dostojnima božanske naklonosti vječno, od onih jareće prirode, koji će, odbivši se podložiti Gospodinovoj volji, biti procijenjeni nedostojnima bilo kakvih naklonosti izvan Milenijskog doba, i bit će uništeni sa Sotonom, kao što je opisano u Otkr. 20:9, 10. "Tijekom Milenijskog doba ove knjige Biblije — Postanak, Izlazak, Matej, Marko, Luka itd., bit će otvorene cijelom svijetu, bit će u potpunosti i jasno shvaćene, a velike pouke koje se u njima uče bit će naglašene; i kao što je naš Gospodin izjavio Židovima, tako će i biti: 'Moja Riječ će mu suditi u posljednji dan' — Milenijski dan." (R3433:4) "Ali kada sud ili proba svijeta bude u tijeku, tijekom Milenija, knjige će se otvoriti — knjige Biblije — i mrtvima će se suditi, bit će iskušavani, bit će testirani prema učenjima koja se nalaze u tim knjigama Biblije." (OV41)

20:14 — "I smrt i pakao bili su bačeni u ognjeno jezero. Ovo je druga smrt."

Grijeh na smrt u Mileniju "Svi oni koji griješe namjerno, nasuprot potpunoj svjetlosti i sposobnosti, izginut će u drugoj smrti. A ako bi netko, tijekom tog doba suđenja (probacije), u punom sjaju svjetla, prezreo ponuđene milosti i ne bi napravio nikakav napredak prema savršenstvu tijekom stotinu godina, smatrat će se nedostojnim života i bit će 'odsječen', iako bi sa sto godina bio u razdoblju razmjernog djetinjstva. Tako je pisano za onaj dan: 'Kao dječak umrijet će onaj od sto godina; i kao grešnik bit će proklet onaj koji umre sa sto godina.' (Iz. 65:20 — Leeser) Tako svi moraju imati barem sto godina suđenja; i, ako ne budu tako tvrdoglavi da odbiju napredovati, njihovo će se suđenje nastaviti kroz cijeli Kristov dan, dosežući kulminaciju tek na njegovom kraju. "Zaključak nadolazećeg suđenja svijetu jasno je prikazan u prispodobi o ovcama i jarcima. (Mat. 25:31-46; Otkr. 20:15; 21:8; 1. Kor. 15:25) Ova i druga Pisma pokazuju da će se na njegovom kraju dvije klase potpuno razdvojiti — poslušni i neposlušni; oni u skladu sa slovom i duhom Božjeg zakona, i oni koji nisu u skladu s njim. Prvi ulaze u vječni život, a drugi su vraćeni u smrt, istrebljenje ('druga smrt'), istu kaznu kao i u prvom sudu, od koje ih se smatralo oslobođenima po Kristu, koji je osigurao pravo da ih oslobodi dajući otkupninu za njih — svojom smrću. To će im biti druga smrt. Nikakva otkupnina neće biti dana za njih, i neće biti oslobađanja ni uskrsnuća za njih, jer je njihov grijeh namjeran, individualni grijeh protiv punog svjetla i prilike, pod najpovoljnijim, individualnim suđenjem." (A144)

20:15 — "I tko se god ne nađe zapisan u knjizi života, bačen je u ognjeno jezero."

"Kao što 13. stih izjavljuje da će svi ljudi biti izvedeni iz tih uvjeta u pravo vrijeme za suđenje (probaciju), tako ovaj stih izjavljuje da Adamova smrt, i san u zaboravu koji je njezina posljedica, više neće postojati nakon Milenijskog doba: i on objašnjava zašto, to jest, zato što će se oni stopiti sa stanjem Druge Smrti ili biti njime progutani. U budućnosti nitko neće umrijeti za Adamov grijeh: on će biti isključen kao čimbenik u suđenju u budućnosti. Jedina smrt nakon toga bit će Druga Smrt, koja će utjecati samo na grešnika koji počini grijeh, ne na roditelje, ne na djecu. U onaj dan tko umre, umrijet će za vlastiti grijeh. 'Duša koja griješi, ona će i umrijeti.' Iako će takvi imati slabosti Adamove prirode od kojih se nikada neće oporaviti, zbog odbijanja korištenja sredstava i prilika koje im tijekom Milenija stavi na dohvat ruke Posrednik Novog Saveza, ipak pod tim Novim Savezom te naslijeđene slabosti neće im se računati, budući da su u potpunosti poravnane žrtvom njihovog Otkupitelja. Otuda od vremena kada se ova puna prilika Milenijskog doba ponudi svakom pojedincu, iako će Adamove slabosti i nesavršenosti još uvijek biti na njima, njihova se smrt neće računati kao dio Adamove smrti, već kao dio Druge smrti; — jer će njihov neuspjeh u napredovanju biti rezultat njihove vlastite samovolje, a ne rezultat Adamova prijestupa, niti njihova nasljeđivanja tih slabosti." (E380)

OTKRIVENJE 21. POGLAVLJE

21:1 — "I vidjeh novo nebo i novu zemlju: jer prvo nebo i prva zemlja prođoše; i mora više nema."

"Ivan je, u otkrivenju koje mu je dao naš Gospodin na otoku Patmosu, u viziji bio prenesen kroz ovo kršćansko doba

(Evanđeosko doba) i njegove promjenjive prizore crkve i države, do kraja ovog sadašnjeg zlog svijeta ili epohe, i tamo je u proročkim vizijama vidio Sotonu svezanog, Krista kako vlada, te novo nebo i novu zemlju uspostavljene; jer su prijašnje nebo i zemlja prošli. (Otkr. 20:1)" (A70)

"Kao što smo vidjeli... novo nebo i nova zemlja, kao simboli, snažno opisuju novu organizaciju stvari koju je Bog odredio da zauzme mjesto starog poretka nakon što on bude pometen. Novo nebo sastojat će se od novih nevidljivih duhovnih vladajućih sila, sastavljenih od Krista i Njegove proslavljene Crkve. Oni će preuzeti potpunu kontrolu nad zemaljskim poslovima i uvest će potpuno nove uvjete, društvene, građanske i crkvene. Ovi novi uvjeti među ljudima u tekstu se nazivaju 'nova zemlja.' Kao što 'novo nebo' ne znači novu atmosferu koja sadrži nove planetarne sustave ili novo mjesto za Božje prijestolje, ili novo prebivalište za anđele i druga nebeska bića, nego nove nebeske sile koje kontroliraju, naime vladavinu Krista i Njegove Crkve u slavi nad zemljom, tako se ni nova zemlja ne odnosi na novi planet, nego radije na nove uvjete na ovom sadašnjem planetu. Sve sadašnje institucije, građanske, društvene i crkvene, kao što je opisano u drugim vizijama, proći će u velikom vremenu nevolje kojim ovo Doba završava.

"Kritičko proučavanje Svetog pisma koje prikazuje nove uvjete koji će prevladavati na ovoj zemlji nakon uvođenja novog poretka pokazuje da će doslovno more i dalje postojati. Stoga je more u tekstu, kao što je to obično slučaj u vizijama Otkrivenja, simbol. Olujno more simbol je masa ljudi u nemirnom, nestabilnom, anarhističkom stanju. Takvo stanje u čovječanstvu prestat će kada se uvede novi poredak stvari na početku Tisućgodišnje (Milenijske) vladavine Krista i Njegovih svetaca. Simbol, prema tome, uči da će pod ovom novom vladom, koja će vladati pravično i pravedno i za dobrobit svih, društveni poredak biti takav da će se ubrzo nakon uvođenja pokazati toliko zadovoljavajućim za čovječanstvo u cjelini da više neće biti nezadovoljstva, nezadovoljenosti i nemira; svaki element društva bit će zadovoljan pod kontrolom tog savršenog zakona i reda; a pravda će biti osigurana svima jednako. Doći će do potpunog brisanja razlika između klasa — kasti, bogatstva i siromaštva itd., koje sada postoje. Slijedom toga, više neće biti simboličnog mora." (Otkrivenje Isusa Krista — Streeter, sv. 2, str. 550-551)

Nema više mora "Kao što smo već vidjeli, more je simbol masa ljudi u nemirnom i nestabilnom anarhističkom stanju, baš kao što zemlja predstavlja društveni poredak, a gore (planine) predstavljaju kraljevstva današnjeg vremena. Budući da nema spomena o uništenju fizičke zemlje i fizičkih nebesa, tako nema spomena ni o brisanju fizičkog mora. Simbol označava da će pod novim uređenjem, pod kontrolom novih nebesa ili duhovnih sila, rekonstruirani društveni poredak biti tako zadovoljavajući, tako potpun, tako temeljit, da više neće biti klase mora, neće više biti nemirnih ljudi, neće više biti nezadovoljstva, neće više biti anarhista; sve će biti svedeno na zakon i red; a taj će zakon i red pod novim režimom osigurati pravdu svakom stvorenju, brišući razlike u bogatstvu i moći kakve sada postoje." (R2832:3)

21:2 — "I ja, Ivan, vidjeh sveti grad, novi Jeruzalem, gdje silazi od Boga s neba, pripravljen kao zaručnica ukrašena za svoga muža."

"Grad je simbol kraljevstva ili vlasti, i tako je Božje Kraljevstvo simbolizirano Novim Jeruzalemom, novom vlašću koja s neba silazi na zemlju. U početku će se sastojati samo od duhovne klase, Kristove Zaručnice, koja će, kako ju je Ivan vidio, postupno silaziti na zemlju; to jest, postupno će dolaziti na vlast kako se sadašnja carstva budu razbijala u komade, tijekom Dana Gospodnjeg." (A295)

Ivan, nakon poistovjećivanja proslavljene Crkve sa svetim gradom, Novim Jeruzalemom, mijenja metaforu; i govori o njoj dalje kao o "zaručnici ukrašenoj za svoga muža." Čini se da je te ukrase opisao psalmist od davnina, kada je izjavio da je njezina odjeća od "zlata vezenoga" (božanska priroda); a njezino ruho od "vezena rada" (milosti Duha). Međutim, treba misliti i na tu unutarnju ljepotu (karakter — ljepotu svetosti), koju "Kralj" (Isus, nebeski zaručnik) tako mnogo priželjkuje i cijeni. (Ps. 45:11, 13)

"'Kraljeva kći (Jehovina kći; jer se kao takva priznaje Kristova Zaručnica) sva je slavna iznutra.' Njezina je ljepota ljepota svetosti. Izvana, pred svijetom, ona nije slavna; i, poput svog Gospodina u njegovom poniženju, prezrena je i odbačena od ljudi. Ali neće uvijek biti tako: budući da ga je slijedila u njegovom poniženju, ona će također dijeliti njegovu slavu. Kao novo stvorenje, ona će u svoje vrijeme biti odjevena u njegovu božansku prirodu — 'Njezina je odjeća (kada bude proslavljena) od zlata vezenoga' — pri čemu je zlato simbol božanske prirode. 'U vezenoj odjeći dovest će se kralju' — u jednostavnoj bijeloj haljini kojom ju je sam njezin Gospodin opskrbio, haljini njegove pravednosti, na kojoj će ona s puno pažnje izvezati predivne ukrase kršćanskih milosti." (C193)

Novi Jeruzalem "... Novi Jeruzalem... 'silazi s neba kao zaručnica ukrašena za svoga muža' — lijepa, čista, raskošna, blistava. Grad predstavlja Crkvu u slavi, a na to ukazuje izjava da je bio poput zaručnice ukrašene za svoga muža, a daljnji je dokaz u činjenici da mu je anđeo koji je pozvao Ivana, rekavši: 'Dođi, pokazat ću ti zaručnicu, Janjetovu ženu,' pokazao Novi Jeruzalem kako silazi itd. (Otkr. 21:9, 10)" (R3570:6)

"Crkva će u to vrijeme biti s Isusom na duhovnoj razini, nevidljiva ljudima, i naoružana svom Božjom silom." (R5849:3)

Proslavljena Crkva = Novi Jeruzalem "Novi Jeruzalem predstavlja Evanđeosku Crkvu u slavi i sili Kraljevstva, duhovnu i nevidljivu ljudima, a ipak svemoguću. Njezin silazak na zemlju (Otkr. 21:2) označava ispunjenje one molbe iz molitve našeg Gospodina koja kaže: 'Dođi Kraljevstvo tvoje'; a taj će njezin 'dolazak' (silazak) biti postupan, a ne iznenadan. On već 'silazi', preuzima kontrolu, a kao rezultat vidimo pripremne korake koji vode do ponovne uspostave starog Jeruzalema; i naposljetku će se ostvariti rezultat spomenut u molitvi našeg Gospodina: Božja volja vršit će se na zemlji kao i na nebu. Novi Jeruzalem i Nova Nebesa sinonimi su koji označavaju novu duhovnu vladajuću silu." (C258)

"Grad" "'Grad' na koji se ukazuje nije doslovni grad, nego onaj simbolični spomenut u Otkr. 21:2, 9-27. U simbolu grad označava vladu (upravu), a ovaj grad koji silazi od Boga s neba simbolizira Božje kraljevstvo, Njegovu vladavinu ili vladu, koja će biti uspostavljena na cijeloj zemlji. Ovaj 'grad' ili vlada sastojat će se od Krista — 'Zaručnika' i 'Zaručnice, Janjetove žene.' 'Tada će pravednici zasjati' — grad će imati slavu Božju. Kada ovo kraljevstvo bude uspostavljeno, narodi će hodati u njegovoj svjetlosti. (Otkr. 21:24)" (R2231:1)

Iza. 33:20 — "Pogledaj na Sion, grad naših blagdana: tvoje će oči vidjeti Jeruzalem, mirno prebivalište, šator koji se neće srušiti; nijedan se njegov kolčić neće nikada izvaditi, niti će se ijedno njegovo uže prekinuti."

Iza. 2:3 — "Jer će sa Siona [duhovnog Kraljevstva] proizaći Zakon, i Riječ Gospodnja [božanske poruke, preko 'knezova'] iz Jeruzalema." (D620)

"Treba, dakle, zapamtiti da, iako će doslovni grad Jeruzalem nedvojbeno biti ponovno sagrađen i iako će on vjerojatno postati glavni grad svijeta, ipak se mnoga proročanstva koja spominju Jeruzalem i njegove buduće slave odnose, pod tim simbolom, na Kraljevstvo Božje koje će biti uspostavljeno u velikom sjaju." (A296)

21:3, 4 — "I začuh jak glas s neba gdje govori: Evo šatora Božjeg s ljudima, i on će prebivati s njima, i oni će biti njegov narod, i sam Bog bit će s njima i bit će njihov Bog. I Bog će otrti svaku suzu s njihovih očiju; i smrti više neće biti, ni tuge, ni jauka, niti će više biti boli: jer prve stvari prođoše."

Izraz "jak glas s neba" svjedoči o božanskoj istinitosti, sigurnosti i univerzalnosti proglasa: "Evo šatora Božjeg s ljudima." (Otkr. 21:3)

"Kada djelo pomirenja bude dovršeno, Bog će priznati svijet čovječanstva i postavit će svoje svetište među ljude. Tada će se ispuniti ono što je napisano: 'Evo Šatora Božjeg [Božjeg prebivališta, proslavljene Crkve] s ljudima, i on će prebivati s njima, i oni će biti [postati] njegov narod, i sam Bog bit će s njima i bit će njihov Bog. I Bog će otrti svaku suzu s njihovih očiju; i smrti više neće biti, ni tuge, ni jauka, niti će više biti boli, jer prve stvari [vladavina Sotone, grijeha i smrti] prođoše. A onaj koji je sjedio na prijestolju reče: Evo, sve činim novo.' (Otkr. 21:3-5)" (T76)

"Tijekom Tisućgodišnjeg (Milenijskog) doba doći će do obnove (restitucije) svih stvari koje su izgubljene Adamovim padom (Djela 3:19-21), i prije njegova završetka bit će otrte sve suze. Nakon njegova završetka, u vjekovima blaženstva koji će uslijediti, više neće biti smrti, ni tuge ni jauka; niti će više biti boli. Prve će stvari proći. (Otkr. 21:4) Božja obznanjenja dalje ne zalaze u pojedinosti, pa se i mi tu zaustavljamo." (A73)

"To je onaj dio koji je Bog izabrao dati ljudskoj rasi. I kakav slavan dio! Zatvorite oči na trenutak pred prizorima jada i nevolje, degradacije i tuge koji još uvijek prevladavaju zbog grijeha, i naslikajte pred svojim duhovnim vidom slavu savršene zemlje. Nijedna mrlja grijeha ne narušava sklad i mir savršenog društva; nijedna gorka misao, nijedan neljubazan pogled ili riječ; ljubav, koja izvire iz svakog srca, nailazi na srodan odgovor u svakom drugom srcu, a dobronamjernost označava svaki postupak. Tamo više neće biti bolesti; ni bolova ni patnje, niti ikakvog znaka propadanja — pa čak ni straha od takvih stvari. Pomislite na sve slike relativnog zdravlja i ljepote ljudskog oblika i crta lica koje ste ikada vidjeli, i znajte da će savršeno čovječanstvo biti od još veće ljupkosti. Unutarnja čistoća te mentalno i moralno savršenstvo ostavit će pečat i proslaviti svako ozareno lice. Takvo će biti zemaljsko društvo; a uplakanim će ožalošćenima biti otrte sve suze, kada na taj način shvate da je djelo uskrsnuća dovršeno. (Otkr. 21:4)" (A191)

Blaženstvo Tisućgodišnjice (Milenija) "Otkr. 21:1-8 predstavlja blaženstvo Tisućgodišnjeg (Milenijskog) doba, kada će Novi Jeruzalem (proslavljena Crkva — Zaručnica) biti među ljudima kao njihova vlada i Božji predstavnik: kako bi uklonio njihove tuge, boli i nevolje čineći sve stvari novima, što će rezultirati davanjem vode života poslušnima, a druge smrti neposlušnima." (R501:4)

"... Biblija obećava da 'kao što u Adamu svi umiru, tako će i u Kristu svi biti oživljeni, svaki u svom redu' — klasi. (1. Kor. 15:22, 23) Pružanje cijelom čovječanstvu punih mogućnosti Tisućgodišnjeg Kraljevstva ispunit će Božje obećanje. Oni koji razumno (svjesno) odbiju Božji dar vječnog života, odbijajući Njegove razumne zahtjeve, umrijet će Drugom Smrću. Ali oni koji na završetku Tisućgodišnjeg doba budu imali koristi od Mesijinog Kraljevstva, bit će primljeni u Božju obitelj i bit će im dodijeljene sve slobode primjerene sinovima Božjim. (Otkr. 21:4; 22:3)" (OV388)

"Kakav je slavni svršetak (ostvarenje) pred nama! Kakve dužine i širine ljudskih mogućnosti u savršenstvu vidimo okom vjere! Čovjek je stvoren na sliku i priliku svoga Stvoritelja, a zemlja je predviđena da mu bude vječni dom. Prokletstvo koje je počivalo na zemlji i njezinom kralju donijelo je i anđelima i ljudima dragocjene pouke, koje se možda ne bi mogle naučiti ni u jednom drugom procesu poduke. Rezultat će biti slavan, kao što je opisao sam Učitelj. Tamo više neće biti uzdisanja, neće biti više prokletstva, ni tuge ni boli ni umiranja; jer će sve stvari grijeha i smrti proći. Onaj koji sjedi na Prijestolju sve će učiniti novo. (Otkr. 21:4, 5)" (OV351)

21:5 — "A onaj koji je sjedio na prijestolju reče: Evo, sve činim novo. I reče mi: Piši: jer su ove riječi istinite i vjerne."

Prijestolje "Božje prijestolje na koje se ovdje misli nije materijalno, nego se odnosi na njegovu vrhovnu vlast i vladavinu; a Gospodin Isus uzvišen je do udioništva u toj vladavini. Pavao izjavljuje: 'Bog ga je [Isusa] visoko uzvisio i dao mu ime iznad svakog imena.' Dao mu je vlast iznad svakog drugog, odmah do Oca." (A92)

"Peti stih... sveobuhvatno zahvaća cijelo Tisućgodišnje doba; naš Gospodin Isus, tada na prijestolju zemaljske vlasti, objavljuje: 'Evo, sve činim novo.' Ovaj se izraz ne odnosi samo na stijene, drveće itd., već na veliko djelo koje je naš Gospodin poduzeo: naime, regeneraciju (preporod) čovječanstva — onolikog dijela Adamove rase koji bi, pod povoljnim uvjetima spoznaje, iskustva i pomoći, razvio karaktere u potpunom skladu s božanskom voljom. Na kraju Tisućgodišnjeg doba to će djelo biti dovršeno — svi zli uništeni, svi koji ne budu htjeli slušati glas tog proroka, učitelja, upravitelja, bit će odsječeni (istrijebljeni) iz naroda u drugoj smrti, a svi voljni i poslušni učinjeni novima, dovedeni do potpunog savršenstva predviđenog u izvornom božanskom planu.

"Ivan je trebao zapisati tu stvar, jer je svjedočanstvo istinito i vjerno, kao i onaj koji je obećao. Ova tvrdnja o vjernosti i istinitosti implicira ono što i sami vidimo da je slučaj; naime, da se sadašnji uvjeti čine tako suprotnima cijelom ovom veličanstvenom ishodu obnove (restitucije) da u njega ne može u potpunosti vjerovati niti se u njega pouzdati nitko osim onih koji su naučili hoditi s Gospodinom i u svojoj se slabosti oslanjati na Njegovu moć — vjerovati u Njegovu moć da ostvari sve one silne i dragocjene stvari koje je obećao. Svima ostalima ove će se stvari činiti neistinitima, a Bog će izgledati nevjeran, te će im se stvari o kojima ovdje raspravljamo činiti kao 'prazne priče', kao basne i zlatne maštarije: ali nama koji vjerujemo ova su obećanja dragocjena, u onoj mjeri u kojoj ga poznajemo i u njega se pouzdajemo. (1. Petr. 2:7)" (R2833:3)

21:6 — "I reče mi: Gotovo je. Ja sam Alfa i Omega, početak i svršetak. Ja ću žednome dati s izvora vode života zabadava."

"Onaj koji sjedi na prijestolju... izjavljuje na završetku Tisućgodišnjeg (Milenijskog) doba: 'Gotovo je'; moj je ugovor ispunjen; 'Ja sam Alfa i Omega [A i Ž], početak i svršetak.' Bila je Očeva dobra volja da Blagoslovljeni, Jedinorođenac Očev, ostvari cjelokupni program otkupljenja i obnove (restitucije); i da uzgredno, svojom poslušnošću u onome što je pretrpio, dokaže da je dostojan zauvijek biti Očev suradnik i predstavnik, kroz kojega i po kojemu sve treba postojati, jer on je bio onaj kroz kojega je stvoreno sve što je stvoreno. Upravo će on, tijekom Tisućgodišnjeg doba, pružiti svim voljnima i poslušnima vodu života, vječni život — privilegiju trajnog postojanja. Ali oni moraju žeđati za njom i željeti je; a ta se želja mora očitovati u poslušnosti uvjetima, zakonima, prema kojima će se ona zabadava (besplatno) nuditi. Naš je Gospodin objavio Marti: 'Ja sam uskrsnuće i život', te rekao da će svatko tko vjeruje u njega, tko se uzda u njega, iako je umro, ipak živjeti — dostići savršeni život, bježeći iz stanja smrti, sve dok na kraju Tisućgodišnjice ne bude imao život u potpunom, neograničenom smislu. I onaj tko tako živi (dostiže život) i još uvijek vjeruje, uzda se u Životvorca i poslušan je njegovim uputama, nikada neće umrijeti." (R2833:4)

"Voda života" "...iako više neće biti smrti, ni jauka ni plača, to neće biti zato što će pobjednici Tisućgodišnjeg doba biti okrunjeni besmrtnošću, već zato što će, naučivši suditi između ispravnog i pogrešnog i njihovih posljedica, oblikovati karaktere u potpunom skladu s Bogom i pravednošću; i zato što će izdržati iskušenja koja će pokazati da ne bi željeli griješiti ni kada bi im se put otvorio i da za to nisu predviđene nikakve kazne. Oni neće imati život u sebi, nego će i dalje ovisiti o Božjoj opskrbi hranom itd. za održavanje života. (Otkr. 21:4, 6, 8; 7:16; Mat. 5:6)" (E402)

21:7, 8 — "Tko pobijedi, baštinit će sve; i ja ću mu biti Bog, a on će mi biti sin. Kukavicama pak, i nevjernima, i okaljanima, i ubojicama, i bludnicima, i vračarima, i idolopoklonicima, i svim laščima, udio je u jezeru koje gori ognjem i sumporom: to je druga smrt."

"Naš Gospodin dodaje: 'Tko pobijedi, baštinit će to, i ja ću mu biti Bog, a on će mi biti sin.' Oni kojima se obraća nisu klasa zaručnice, izabrana tijekom Evanđeoskog doba, nego klasa ovaca iz Mateja 25 — oni iz čovječanstva koji tijekom Tisućgodišnjeg doba postaju Gospodinove ovce i slušaju njegov glas. Njima na kraju Tisućgodišnjeg doba, u skladu s Očevim planom, on kaže: 'Dođite, blagoslovljeni Oca mojega, primite u baštinu kraljevstvo pripravljeno za vas od postanka svijeta.' Oni nisu pozvani baštiniti kraljevstvo pripravljeno za nas, u sunasljedstvu s Gospodinom, nebesko kraljevstvo. Nego će oni baštiniti zemlju, otkupljeni posjed — oni će se vratiti u cjelokupan dobar posjed oca Adama, koji je on izgubio za sebe i svoju djecu neposluhom, ali koji je Isus otkupio svojom dragocjenom krvlju, i koji će na kraju Tisućgodišnjice (Milenija) vratiti svoj Adamovoj djeci koja će prihvatiti njegove milostive darove te biti preporođena od njega, te tako postati njegovi sinovi, a on će biti njihov Bog — njihov 'Otac.' (Iza. 9:6)" (R2833:5)

Otkupljeni posjed "Krv izlivena podno žrtvenika pokazivala je da je kroz krv žrtve (dani život) čak i zemlja otkupljena (kupljena natrag) od prokletstva. 'Na otkupljenje stečene baštine (otkupljenog posjeda).' (Efež. 1:14)" (T42)

Crkva i Vječni Otac "Kao Tijelo velikog Proroka, Svećenika i Kralja, Crkva će biti dio Vječnog Oca, kao životvorca svijeta. (Iza. 9:6)" (T102)

"Otac privlači Sinu tijekom ovog doba posebnu klasu, i daje takvu klasu njemu da mu budu sudrugovi, sunasljednici u njegovom Tisućgodišnjem kraljevstvu — oni se ponekad nazivaju njegovom 'braćom,' kao kada se kaže da je Isus bio 'prvorođenac među mnogom braćom' (Rim. 8:29); a također, označeni su i kao njegova zaručnica i sunasljednica, za razliku od spašenih iz svijeta čovječanstva, koji će biti priznati kao Kristova djeca, i kojima će on biti 'Vječni Otac.' (Otkr. 21:7; 22:17; Rim. 8:17; Iza. 9:6)" (R2652:3)

"Sveto pismo uči da će, u novom poretku stvari, kada Krist preuzme svoju veliku moć i uspostavi svoje Tisućgodišnje Kraljevstvo za blagoslov i uzdizanje čovječanstva, on imati Zaručnicu — Crkvu — 'Zaručnicu, Janjetovu ženu.' (Otkr. 21:9) A Sveto pismo dalje predstavlja da će proslavljeni Isus, koji je nebeski Zaručnik, i proslavljena Crkva, koja je nebeska Zaručnica, figurativno rečeno, rađati djecu. To jest, tijekom cijelih tisuću godina vladavine pravednosti proslavljeni Isus bit će Vječni Otac, ili Davatelj vječnog života, na zemaljskoj razini Adamu, i svoj njegovoj djeci koja će to prihvatiti pod uvjetima Kraljevstva. Tada će Crkva biti majka ili njegovateljica i skrbnica cijelog čovječanstva kako bi ljude uzdigla i poučila putovima pravednosti — da dovede onoliko njih koliko to budu htjeli do potpunog savršenstva ljudske prirode i vječnog života." (OV124)

Svijet ponovno rođen "...bit će im dodijeljena povlastica ulaska u odnos s Kristom kao djeca, primajući od njegovog života, bivajući ponovno rođeni u obnovljeni život — u obnovu (restituciju) svega onoga što je izgubljeno u prvom Adamu i obnovljeno u drugom Adamu." (R3927:1)

"Prikazan je pravi karakter klase jaraca. 'Kukavicama i nevjernima [koji neće vjerovati Bogu], okaljanima, ubojicama [mrziteljima braće], bludnicima, vračarima, idolopoklonicima [poput onih koji zlorabe i pronevjeravaju božanske milosti, koji daju sebi ili bilo kojem drugom stvorenju ili stvari onu službu i čast koja pripada Bogu], i svim laščima' — 'svakome tko ljubi i tvori laž' (jednom riječju, svima onima koji ne ljube istinu i ne traže je, te je ne brane i ne drže po svaku cijenu) 'udio je u jezeru koje gori ognjem i sumporom [Gehena, simbol potpunog uništenja], što je Druga Smrt.' Takvo bi društvo bilo odbojno svakom poštenom, čestitom biću. Teško ih je i sada podnositi, dok možemo suosjećati s njima, znajući da su takve sklonosti sada u velikoj mjeri rezultat naslijeđene slabosti tijela. Na mjeru suosjećanja potaknuti smo sjećanjem da u našem vlastitom slučaju, često, kada bismo htjeli činiti dobro, zlo je prisutno u nama. Ali na kraju Tisućgodišnjeg suda, kada će Gospodin, pravedni Sudac, dati svaku prednost i priliku znanja i sposobnosti, ova će klasa biti gnušanje i zgražanje svima koji su u skladu s Kraljem Slave... oni koji kvare zemlju, i sva njihova djela i utjecaj, bit će uništeni." (R2609:4)

21:9, 10 — "I dođe k meni jedan od sedam anđela koji su imali sedam čaša punih sedam posljednjih pošasti, i progovori sa mnom, govoreći: Dođi ovamo, pokazat ću ti zaručnicu, Janjetovu ženu. I odnese me u duhu na veliku i visoku goru, i pokaza mi taj veliki grad, sveti Jeruzalem, gdje silazi s neba od Boga."

Možda ovaj 'anđeo' ponovno predstavlja brata C. T. Russella i njegove hodočasničke pomoćnike, sada prikazane kako dolaze Ivanovoj klasi (onima koji žive na kraju Evanđeoskog doba — Žetve), razgovarajući s njim i pozivajući 'ga' da pogleda viziju Zaručnice, Janjetove žene. U skladu s tim, ovi su 'udovi stopala' (feet members) bili u duhu odneseni na veliku i visoku goru (uzvišeno gledište).

"Čini se da se ovaj pogled vraća u naše dane, kao na svoju početnu točku. Ivanu koji predstavlja žive udove čete

Zaručnice, prikazan je Sveti Grad (vlast) kako silazi na zemlju. Ali prije nego što ga je mogao vidjeti, morao je u duhu otići što je više moguće iznad zemaljske razine. Tako i mi, protutip, sada možemo vidjeti kraljevstvo Božje kako dolazi: vladavinu Svevišnjega koja počinje upravljati i svrgavati zemaljske stvari, kao pripremu za potpuno prihvaćanje volje Božje na zemlji kao što je na nebu.

'Vidjeti možemo Njegove sudove kako kruže cijelom zemljom. Znakovi i jauci obećani da prethode drugom rođenju. Čitamo Njegovu pravednu osudu u raspadajućim prijestoljima zemlje, Jeruzaleme, siđi!'

"Ali ne mogu svi vidjeti to kraljevstvo kao da je već na putu prema zemlji — da 'silazi.' Da bismo to tako prepoznali, moramo se odmaknuti od svijeta i njegovog kuta gledanja; moramo u duhu (a kasnije i osobno) otići na veliku i visoku goru (kraljevstvo Božje), tj. moramo doći u puno suglasje i odanost prema tom nebeskom kraljevstvu prije nego što podijelimo Kraljevo povjerenje, kako bi nam bila pokazana njegova slava i moć, i naš budući položaj Zaručnice Kralja." (R333:6)

Zapravo, za ove "udove stopala" (feet members) Krista, koji još uvijek borave na zemlji, ovo je tek prethodni uvid (preview), jer Novi Jeruzalem zapravo ne može "sići" na zemlju kao takav, dok se svaki ud prave Crkve prvo i sam ne proslavi; tj. ne postane dijelom Novog Jeruzalema: "Čitavo Evanđeosko doba bilo je vrijeme za pripremu ovog Novog Jeruzalema. U jednoj smo slici mi grad, u drugoj smo ljudi grada. Zidine su živo kamenje, onakvo kakvo opisuje apostol Petar; temelji (kamenovi temeljci) su dvanaest apostola Janjetovih. Grad u cjelini obuhvaća sve svece, od našeg Gospodina, Glave, pa sve do posljednjeg uda crkve, koja je njegovo tijelo. Ne prije nego što svi oni budu izabrani i nađeni vjernima, te prikladnima i pripremljenima za svoja mjesta, ovaj će grad sići na zemlju u sili i doći u posjed ili kontrolu nad zemljom. Dolazak tog grada na zemlju simboličan je prikaz uspostave Božjeg kraljevstva na zemlji, jer je grad simbol koji predstavlja vlast, kontrolu." (R3570:6)

Zaručnica pripravljena... "Izjava da je grad ukrašen kao zaručnica za svoga muža implicira njegovu veličanstvenost, ljepotu i savršenstvo, kao što je zaručničin ukras za takvu priliku pomno odabran i razrađen do najsitnijeg detalja." (R2832:4)

Novi Jeruzalem = Proslavljena Crkva "...Novi Jeruzalem, koji je u prethodnom kontekstu opisan kako 'silazi s neba, kao zaručnica ukrašena za svoga muža' — lijepa, čista, raskošna, blistava. Grad predstavlja Crkvu u slavi, a na to ukazuje izjava da je bio poput zaručnice ukrašene za svoga muža, a daljnji je dokaz u činjenici da mu je anđeo koji je pozvao Ivana, rekavši: 'Dođi, pokazat ću ti zaručnicu, Janjetovu ženu,' pokazao Novi Jeruzalem kako silazi, itd. (Otkr. 21:9, 10)" (R3570:6)

Drevni dostojanstvenici "Na samom početku Tisućgodišnjice (Milenija) ... bit će uzoraka savršenog čovještva pred svijetom ... Abraham, Izak i Jakov, te sveti proroci ... bit će 'knezovi' među ljudima, eksponenti i predstavnici duhovnog, nevidljivog kraljevstva." (B136) "Ovi posrednici, iako u pravom smislu riječi nisu Kraljevstvo, bit će u tolikoj mjeri u potpunosti Njegovi predstavnici među ljudima da će ih ljudi prepoznavati kao Kraljevstvo: oni će predstavljati Kraljevstvo pred ljudima i biti njegovi jedini vidljivi predstavnici. Stoga smo njih nazvali 'zemaljskom fazom Kraljevstva,' vidljivom među ljudima. (Luka 13:28)" (D619)

21:11 — "Imajući slavu Božju: i njezina svjetlost bijaše slična kamenu najdragocjenijem, kao kamenu jaspisu, jasnom kao kristal."

Proslavljena Crkva — Novi (tj. nebeski) Jeruzalem — imat će za vlastito svjetlo "slavu Božju" — božansku prirodu (2. Petr. 1:4) i, stoga, sjat će blistavom slavom, poput one koja se odražava u kamenu jaspisu; tj. kamenu jaspisu, bez mane — onom koji je "čist kao kristal." "Pretpostavlja se da jaspis znači dijamant. Opisan je kao 'najdragocjeniji' i 'jasan kao kristal.' Budući da je to najsjajniji dragulj, on prikladno simbolizira slavu Božju; svjetlo (svjetlilo, ili izvor svjetlosti) Novog Jeruzalema. (Otkr. 21:11-23)" (R529:3, W. I. Mann)

Crkva — vizija slave i ljepote "Vjerom vidimo zaručnicu Kristovu koja 'ima slavu Božju' — božansku prirodu, u kojoj joj je obećano sudioništvo s njezinim Gospodinom. (Otkr. 21:11; 2. Petr. 1:4) Vidimo ju učinjenu 'njemu sličnom,' 'odsjajem Slave i otiskom Očevog bića.' (1. Ivanova 3:2; Kol. 1:15; 2. Kor. 4:4; Heb. 1:3) Vidimo je kako sja kao sunce u kraljevstvu Oca svoga. (Mat. 13:43) Ona je uznesena na nebo i stvarno posjednuta s Kristom u nebeskim područjima zdesna Ocu. (Efež. 2:6; Heb. 1:3) Ona gleda svoga Oca licem u lice, i vidi svoga Gospodina 'kao što jest.' (1. Ivanova 3:2) Obdarena je moći i prekrivena slavom. Uzvišena je daleko iznad anđela. I kao što je ovdje pratila Janje kamo god bi ono pošlo, tako ga ona i tamo prati kamo god on pođe: sjedi li on Ocu zdesna — na najvišem položaju milosti? tako je i ona; je li on kod kuće u cijelom ogromnom carstvu svemira, koje mu je u proteklim vjekovima Otac povjerio stvoriti (Ivan 1:10, 3)? tako je i ona." (R1210:6, gđa. C. T. R.)

21:12, 13 — "I imala je zid velik i visok, i imala je dvanaest vrata, a na vratima dvanaest anđela, i napisana imena, to jest imena dvanaest plemena sinova Izraelovih: S istoka troja vrata; sa sjevera troja vrata; s juga troja vrata; i sa zapada troja vrata."

Zidine su, barem kod drevnih naroda, građene radi zaštite onih koji su unutar njih prebivali. Za svijet čovječanstva postojat će oko njegova Milenijskog „grada" upravo takav „zid" — velik i visok — koji će izvan njega zadržavati sve što bi moglo nauditi ili uvrijediti. Taj je zid također proslavljena Crkva, koja će tada, kao „živo kamenje", štititi svoje štićenike — svijet čovječanstva, koji će nastojati ući i hoditi prihvatljivo pred Jehovom Bogom!

U ovom "zidu" bit će dvanaest "vrata" (dveri) s isto toliko "anđela". "Vrata" će biti ispisana imenima dvanaest plemena Izraelovih. Sama "vrata" bit će Drevni dostojanstvenici, kojima će biti dano da djeluju kao fizički predstavnici nevidljive, ali duhovne moći Kraljevstva (Crkve). Pretpostavljamo da bi ti "anđeli" mogli biti Veliko mnoštvo (Velika četa), koji će, iako i oni nevidljivi, ipak imati privilegiju služiti i u tom svojstvu.

"'Otvorite vrata da uđe pravedan narod koji čuva (obdržava ili pazi na) istinu.' (Iza. 26:2) "Iz Otkr. 21:12 saznajemo da su vrata ili ulazi u grad, kojih ima dvanaest, ispisani imenima dvanaest plemena Izraelovih. To je u skladu s onim što smo naučili o zemaljskoj fazi Božjeg kraljevstva... da će drevni dostojanstvenici iz raznih plemena Izraela, odabrani tijekom Židovskog doba, biti vidljivi predstavnici nebeskog kraljevstva na zemlji, kroz čije će posredovanje narodi moći ući u blagoslove kraljevstva." (R1353:1)

Činjenica da su na istoku, sjeveru, jugu i zapadu bila po troja vrata svjedoči o tome da nijedan dio zemlje neće biti isključen iz ulaska u "grad" onih koji će biti dostojni građani.

21:14 — "I zid gradski imao je dvanaest temelja, a na njima imena dvanaestorice apostola Janjetovih."

Zid ovog velikog grada je čvrst, jer ima dvanaest temelja, na kojima stoje imena dvanaestorice apostola Janjetovih.

"U Otkr. 21:9-27, prikazana je proslavljena Crkva. (vidi također Otkr. 21:2-5) Ovdje je Crkva prikazana kako silazi s Neba kako bi započela svoje veliko djelo blagosiljanja svijeta čovječanstva. Sada posebno obratite pozornost na to da je ova proslavljena Crkva prikazana s Dvanaest Temelja, a u tim temeljima su imena Dvanaestorice Apostola (redak 14). Gospodin nikada nije namjeravao da ih bude više." (OV410)

Temelji Novog Jeruzalema "...Biblija izjavljuje da je bilo samo 'Dvanaest apostola Janjetovih.' (Otkr. 21:14) Jasno vidimo da Crkva danas u potpunosti kao i uvijek ima njihovo svjedočanstvo u Bibliji; i, kao što je izjavio sv. Pavao, koji je zauzeo Judino mjesto, Božja Riječ dovoljna je da čovjek Božji bude potpuno opremljen. (2. Tim. 3:17)" (SM550)

21:15-17 — "I onaj koji je govorio sa mnom imao je zlatnu trsku da izmjeri grad, i vrata njegova, i zid njegov. I grad leži u četverokut, i duljina mu je onolika kolika i širina: i on izmjeri grad trskom, dvanaest tisuća stadija. Duljina i širina i visina njegova su jednake. I izmjeri zid njegov, sto četrdeset i četiri lakta, prema mjeri čovjeka, to jest, anđela."

Sveto pismo ne ukazuje samo na to da će ovaj sveti grad, Novi Jeruzalem, sići "od Boga s neba" (Otkr. 21:2); već i da će, kao "kamen odvaljen bez ruku", udariti kip poganske (Neznabožačke) moći u stopala, razbijajući taj kip u komadiće, i nakon toga postati velika "gora i ispuniti svu zemlju!" (Dan. 2:34, 35; vidi također A255) Drugim riječima, zemaljska faza nebeskog Kraljevstva koja će zamijeniti stari poredak, pronaći će svoj zaštitni "zid" u proslavljenoj Crkvi, držeći izvan njega, tako reći, sve što bi moglo nauditi ili uvrijediti; jer "vani su psi, i vračari, i bludnici, i svaki koji voli i čini laž." (Otkr. 22:15; Vidi Iza. 11:9; 65:25)

"Mjere" ovog Novog Jeruzalema, mora se primijetiti, uzeo je za "Ivanovu" klasu "anđeo" — glasnik iz Otkr. 21:9, 15; za kojeg smo sugerirali da je to brat C. T. Russell i njegovo osoblje hodočasnika, iako su, očito, ovi drugi bili samo sredstvo koje je glasnik koristio za prenošenje poruke "očišćenoj klasi Svetišta" — svecima koji još uvijek žive na zemlji na kraju Evanđeoskog doba. U tu je svrhu "on" upotrijebio zlatnu trsku — božansku istinu, Sveto pismo; a "mjere" su sljedeće:

Ovaj "grad" ili Novi Jeruzalem poznat je i kao Božji Tabernakul, Njegov Hram (Otkr. 21:3-5; Vidi T76); i to je izričito "njegovo djelo." Bio je u izgradnji tijekom cijelog Evanđeoskog doba — otkako je Krist postao Otkupiteljem svijeta i glavnim kamenom temeljcem... kroz koji će, kada bude dovršen, Božji blagoslovi doći "svim narodima," i oni će naći pristup k Njemu. (2. Kor. 3:16, 17; Efež. 2:20-22; Post. 28:14; Gal. 3:29)

Njegovo klesanje, oblikovanje i poliranje posvećenih vjernika koji vjeruju u Kristovo pomirenje za grijehe napreduje; a kada posljednji od ovog "živog kamenja," "izabranih i dragocjenih," bude spreman, Veliki Majstor Graditelj spojit će ih sve zajedno u Prvom uskrsnuću i ovaj će "Hram" biti ispunjen njegovom slavom, i bit će mjesto susreta između Boga i ljudi tijekom Tisućgodišnjice (Milenija). (Otkr. 15:5-8)

Ovaj Novi Jeruzalem sastojat će se od samo 144.000 "otkupljenih od ljudi." (Vidi F179) Oni, također poznati kao "Kristova zaručnica, Janjetova Žena" (Otkr. 19:7; 22:17) su "pripremljeni kao zaručnica ukrašena za svoga muža." (Otkr. 21:2) (Razlog zašto se u tolikim slučajevima 144.000 zadržava kao entitet odvojen od samog Isusa Krista jest taj da bi se pokazalo kako je "on" "njezin" nebeski Zaručnik.)

Zanimljivo je primijetiti da je "grad" u obliku četverokuta (Otkr. 21:16), isto kao i oltar za žrtve paljenice (Izl. 27:1), i kadioni žrtvenik (Izl. 30:2), te Svetinja nad svetinjama drevnog izraelskog Tabernakula. U dvodimenzionalnoj ravnini kvadrat je vrlo prikladan simbol onoga što je savršeno, jer je svaka od njegove četiri stranice jednaka ostalima. No, tu simbolika ne završava: jer nam nadalje govori da su dužina, širina i visina "grada" također jednake. To znači da je "grad", baš kao i Svetinja nad svetinjama drevnog Tabernakula, također i kocka — kojoj je svaka od šest strana kvadrat jednak po veličini svakoj od ostalih strana. Vjerujemo da to ukazuje na sam vrhunac, koji su ovdje predstavljeni dostigli — svaki je od njih postao sudionikom božanske prirode! (2. Petr. 1:4)

Jedna od navedenih mjera je ona od 12.000 stadija! Površina takvog kvadrata iznosit će 144.000.000 četvornih stadija; ili, 1.000 za svakoga od 144.000 proslavljenih! Ne možemo biti sigurni što bi to točno moglo značiti, iako bi moglo imati za cilj sugerirati da će svaki od 144.000 svetaca biti povezan i poistovjećen s ovom "gradskom vlašću" tijekom cijelih 1.000 godina Kristove Milenijske vladavine. A, ako će plodovi njihovog rada sa svijetom čovječanstva u tom Mileniju biti poput onih Isusovih — koji je svojom smrću i uskrsnućem u odnos s Ocem doveo 144.000, onda će za ovih 144.000 daljnji plodovi biti 144.000 puta 144.000, tj. 20.736.000.000 duša u konačnici pomirenih s Bogom! (Vidi R3626:6)

Druga mjera je mjera "zida" — i iznosi 144 lakta. Naravno, grad — njegovi zidovi i temelji, zapravo su jedno; sastavljeni od "živog kamenja" sabranog, isklesanog i uglačanog tijekom Evanđeoskog doba. Navedena mjera — 144 lakta, simbolična je, i kada se pomnoži s Jehovinim brojem (1.000), daje točan broj proslavljenih svetaca, naime 144.000. Izraz "prema mjeri čovjeka, to jest, anđela," čini se, opravdava misao da je brat C. T. Russell bio taj "čovjek" na kojeg se tu misli, "anđeo" ili glasnik iz Otkr. 21:9, 15!

Naknadni plodovi proslavljene Crkve "U vašim komentarima u nedavnom broju Kule stražare (R3539:6) o Ivanu 12:24, rekli ste da je silazak našeg Gospodina u smrt donio mnogo ploda — prvine — crkvu, njih 144.000. Razmišljajući o tome, palo mi je na pamet: Neće li crkva kao tolika zrna pšenice (zahvaljujući blagoslovljenom uređenju našeg nebeskog Oca u Kristu) silaskom u smrt donijeti jednaku količinu ploda u istom omjeru? Razmišljajući tako, otkrio sam da, ako je jedan donio 144.000, taj broj bi donio 144.000 puta 144.000, odnosno 20.736.000.000. Ah, pomislio sam, odatle zacijelo brat Russell dobiva svojih dvadeset tisuća milijuna koje spominje u svojim propovijedima kao predstavnike zemaljskih mrtvih, a što je posebno spomenuto u traktatu 'Ispitivanje milenijskih nada' (Millennial Hopes Examined). Sada, dragi brate, je li to puka slučajnost ili ste koristili ovu metodu uz onu spomenutu u Traktatu?" C.B.S., Ohio.

Na što je brat Russell odgovorio: "Drago mi je što ste iznijeli svoj prijedlog u vezi s omjerima plodova smrti našeg Gospodina onako kako su predstavljeni u crkvi prvorođenaca (144.000) i njihovim naknadnim plodovima, 20.736.000.000. Nisam bio primijetio tu podudarnost, i stoga ona nije imala nikakve veze s mojim izračunima mrtvih u svijetu." (R3626:6)

20.736.000.000 "Budući da broj Kristove Zaručnice treba biti 144.000, bilo bi razumno pomisliti da bi svaki član ove klase mogao imati 144.000 onih o kojima će se brinuti, jer 144.000 x 144.000 iznosi 20.736.000.000 (dvadeset milijardi sedamsto trideset i šest milijuna). Očito je to otprilike točan broj za koji se treba pobrinuti — ni sam to ne bih mogao bolje posložiti. No, 144.000 bilo bi prilično veliko mnoštvo o kojem bi se trebao brinuti svaki pojedinac iz klase Zaručnice. Stoga možemo vidjeti potrebu za djelom Velikog mnoštva (Velike čete) i Drevnih dostojanstvenika." (Q438)

20.000.000.000 "Kada se uspostavi njegovo kraljevstvo, on će preuzeti svijet čovječanstva, približno 20.000.000.000 ljudi — Adama i njegovu djecu, sve u njihovom slomljenom, palom stanju; a tada će započeti veliko djelo osvježavanja i obnavljanja (restitucije). Piljenje, zabijanje čavala i turpijanje, ako tako hoćete, nastavit će se tijekom cijelih tisuću godina Milenijske vladavine." (R4992:1)

Sveti grad U Otkr. 21:16, čitamo o svetom gradu; da "leži u četverokut," tj. imao je kvadratnu bazu čije su sve stranice i kutovi bili jednaki. Kvadrat je vrlo prikladan simbol savršenstva! Ali izvještaj nam također govori da nije bio samo četverokutan — da su mu duljina i širina jednake, već da je njegova visina bila ista kao njegova duljina i širina. Drugim riječima, bila je to savršena kocka, čijih su šest stranica sve odreda savršeni kvadrati. Zasigurno, to svjedoči o krajnjem savršenstvu! Prisjetit ćemo se da je Svetinja nad svetinjama drevnog Tabernakula također bila savršena kocka, a svaka od njezinih stranica bila je savršen kvadrat mjera 10 x 10 lakata, tj. 100 četvornih lakata. A broj 100, čini se, figura je koja je u drevnim tipovima trebala predstavljati Krista Isusa. Vrata u Predvorje Tabernakula mjerila su točno 5 x 20 lakata (Izl. 27:16; 38:18), tj. 100 četvornih lakata: a, kako brat Russell kaže u T19, "'Krist' su 'vrata'."

Zatim, bilo je i točno 100 srebrnih podnožja (stopa), izrađenih od novca za "otkupninu" ili "pomirenje" sinova Izraelovih, koja su podupirala strukturu Tabernakula (Izl. 38:25, 27), što je nedvojbeno označavalo da "cijena otkupljenja" uistinu jest Krist Isus; i da se cjelokupno pomirenje temelji na cijeni otkupnine!

Svetinja nad svetinjama tog drevnog Tabernakula vrlo dobro odgovara Svetom gradu iz Otkr. 21:16 — kao stanje 144.000 otkupljenih od ljudi, koji su nađeni dostojnima konačnog poistovjećivanja s Kristom Isusom u Njegovoj slavi — uključujući, naravno, božansku prirodu! Budući da je Svetinja nad svetinjama bila omeđena s tih šest četvornih stranica, od kojih je svaka mjerila 100 četvornih lakata, to sugerira da je svih 144.000 U Kristu!

Ali, biti nađen dostojnim znači da svaki od njih mora najprije biti poistovjećen s Kristom Isusom u njegovim patnjama (2. Tim. 2:12); tj. svaki od njih je morao vjerno nositi "križ" sve do smrti, kao što je to učinio i Isus — uzor prema kojem su se svi oni morali oblikovati (suobličiti). (Rim. 8:29, 30) Ova Crkva je također, u Svetom pismu, nazvana "zaručnicom Kristovom." Zapravo, u istom tom poglavlju Otkrivenja (21), sveti je grad samo još jedan prikaz te "zaručnice." Primijetite kako je anđeo pozvao Ivana: "Dođi ovamo," da mu anđeo pokaže "zaručnicu, Janjetovu ženu." (Otkr. 21:9) Zatim je Ivan u duhu "odnesen" na veliku i visoku goru, da bi promatrao "taj veliki grad, sveti Jeruzalem, gdje silazi s neba od Boga," (Otkr. 21:10) — kao "zaručnica" "ukrašena za svoga muža." (Otkr. 21:2) I, kao što brat Russell kaže u T76: "Tada će se ispuniti ono što je napisano: 'Evo Šatora Božjeg [Božjeg prebivališta, proslavljene Crkve] s ljudima, i on će prebivati s njima, i oni će biti [postati] njegov narod, i sam Bog bit će s njima i bit će njihov Bog.'" I tako Svetinja nad svetinjama drevnog Tabernakula, i sveti grad, oboje ukazuju na proslavljenu Crkvu — 144.000, svece. Međutim, kao što je ranije rečeno, svatko tko je proslavljen morao je biti vjeran do smrti kao "nositelj križa." Vjerujemo da se to također odražava u "kocki" koja predstavlja tu "slavu."

Kad bismo tu kocku rastavili u nastojanju da ovu pouku prikažemo na dvodimenzionalnoj ravnini, mogli bismo to učiniti ovako:

Ostavili bismo kvadratnu bazu kakva već jest, ravno na površini koja ju podupire. Zatim bismo uzeli četiri "zida", a da ih ne odvajamo od baze, i također bismo ih položili ravno. Na taj bismo način iskoristili pet od šest kvadrata. Preostali kvadrat (koji je bio vrh ili strop kocke) može se zatim postaviti uz jedan od kvadrata koji je već pričvršćen na bazu, ali predlažemo uz onu njegovu stranu koja je suprotna strani pričvršćenoj na bazu. Rezultat će biti nešto slično ovome: A = baza; B, C, D, E = zidovi; F = vrh (strop).

Križ! Ako tako hoćete, ovdje imamo svjedočanstvo da bez Križa neće biti ni "krune" života — besmrtnosti (Otkr. 2:10) — "slave Božje" koja je od Boga obećana vjernim svecima — "Klasi Zaručnice." (2. Petr 1:4; Otkr. 21:11)

Napomena: Ono što je božansko, tako je predstavljeno "kockom" u trodimenzionalnoj ravnini; dok je ono što je ljudsko (križ i njegove patnje) predstavljeno figurom u dvodimenzionalnoj ravnini!

"Kamen" koji postaje GORA! (Dan. 2:34, 35) "Kamen odvaljen od gore bez ruku, koji udara i raspršuje neznabožačke (poganske) sile, predstavlja pravu Crkvu, Kraljevstvo Božje. Tijekom Evanđeoskog doba oblikuje se ovo kraljevstvo 'kamena', biva 'odvaljeno', izrezbareno i oblikovano za svoj budući položaj i veličinu — ne ljudskim rukama, nego silom ili duhom istine, nevidljivom Jehovinom silom. Kada bude dovršen, kada bude u potpunosti odvaljen, udarit će i uništiti kraljevstva ovoga svijeta. Kip ne simbolizira ljude, već vlade, a one moraju biti uništene da bi ljudi bili izbavljeni. Naš Gospodin Isus nije došao uništiti ljudske živote, nego da ih spasi. (Ivan 3:17) "Kamen bi se tijekom svoje pripreme, dok se odvaljuje, mogao nazvati gorom u začetku (embriju), s obzirom na njegovu buduću sudbinu; tako se i Crkva može nazvati, a ponekad se i naziva, Kraljevstvom Božjim. Zapravo, međutim, kamen ne postaje gora dok ne udari kip; i tako će Crkva, u punom smislu, postati Kraljevstvo koje će ispuniti cijelu zemlju kada završi 'dan Gospodnji', 'dan gnjeva na narode' ili 'vrijeme nevolje', te kada bude uspostavljeno i sva ostala gospodstva mu postanu podložna." (A255)

Iza. 11:9 — "Neće uditi niti uništavati na svoj mojoj svetoj gori: jer će zemlja biti puna spoznaje o Gospodinu, kao što vode prekrivaju more."

Iza. 65:25 — "Vuk i janje zajedno će pasti, i lav će jesti slamu kao govedo; a prah će biti hrana zmiji. Neće uditi niti uništavati na svoj mojoj svetoj gori, govori Gospodin."

21:18-21 — "A građa zida njezina bijaše od jaspisa; a grad bijaše čisto zlato, slično čistom staklu. A temelji zida gradskog bijahu ukrašeni svakovrsnim dragim kamenjem. Prvi temelj bijaše jaspis; drugi, safir; treći, kalcedon; četvrti, smaragd; peti, sardoniks; šesti, sard; sedmi, krizolit; osmi, beril; deveti, topaz; deseti, krizopras; jedanaesti, hijacint; dvanaesti, ametist. A dvanaest vrata bijahu dvanaest bisera; svaka pojedina vrata bijahu od

jednoga bisera; a ulica gradska bijaše čisto zlato, kao prozirno staklo."

Rečeno nam je da je zid grada bio od jaspisa; ali to ne može biti točan prijevod; jer naš moderni jaspis je neproziran; a kada se sjetimo da je u Otkr. 4:3 jaspis trebao simbolizirati slavu Božju (slava koja bi se trebala očitovati i u "živom kamenju" — Vidi Otkr. 21:11), priklanjamo se misli koju je sugerirao brat W. I. Mann — "Dijamant — najdragocjeniji i bistar." (R529:3)

Činjenica da je grad bio "čisto zlato" nalik na bistro staklo ukazuje, vjerujemo, na činjenicu da proslavljena Crkva ne samo da je dionik božanske prirode, već je to na jedan iznimno blistav (sjajan) način!

Opis kamenova temeljaca i toga da su "ukrašeni svakovrsnim dragim kamenjem," svjedoči o posebnoj slavi dvanaestorice Janjetovih apostola: Petra, Jakova (Starijeg), Ivana, Andrije, Filipa, Tome, Bartolomeja, Mateja, Jakova (Mlađeg), Šimuna (Zelota), Jude (Lebeja, Tadeja) i Pavla. (Djela 1:13; 9:15) Nažalost — "Sadašnja znanost o mineralogiji sa svojim imenima i točnom terminologijom mlada je znanost koja je došla kasnije od fizike, kemije, astronomije ili matematike. Mineralogija kao znanost svakako nije postojala u vrijeme kada je Biblija pisana. Sasvim je nemoguće u svim slučajevima biti siguran da se, kada se u Bibliji koristi naziv nekog minerala, on koristi u istom značenju kao i u modernoj mineralogiji. Drago kamenje ili poludrago kamenje u Bibliji su minerali čiji je identitet u stanju znatne neizvjesnosti i zbrke." (Zondervanov slikovni biblijski rječnik; članak: Minerali Biblije, str. 534)

Ipak, znamo da je većina dragulja i dragog kamenja rezultat procesa koji uključuje toplinu, pritisak i posebno razdoblje hlađenja, kojemu su bili podvrgnuti kemijski elementi ili spojevi. Prevodeći ovo u područje figurativnog, to znači da su Janjetovi apostoli — temelji Novog Jeruzalema — razvijeni kao takvi u slavne karaktere putem životnih iskušenja, pritiska okolnosti i posebnog hlađenja kojemu ih je prepustila Božja providnost koja svime upravlja. Tako su se oni "kristalizirali" u dragocjene kamenove temeljce Novog Jeruzalema, imajući ljepotu, boju, sjaj i teksturu koje su bile izrazito i potpuno njihove vlastite!

Tako je i s razvojem karaktera onih "bisera" — Drevnih dostojanstvenika, "oblikovanih" tijekom vjekova koji su prethodili Evanđeoskom dobu, naime, Predpotopnom, Patrijarhalnom i Židovskom dobu. Ali "proces" je bio malo drugačiji. Iskušenja koja su podnosili nastala su uslijed prisutnosti teške nepravde u njihovim vremenima, prema kojoj, naravno, njihova vlastita srca nikada nisu imala simpatije. Ipak, svoje su patnje dijelom uspijevali ublažiti postajući "propovjednici" pravednosti, putem svjedočanstva svojih vlastitih života. Niti im je to bilo lako. Stoga im je Jehova to uračunao "u pravednost" (Heb. 11:39), smatrajući ih dostojnima i "boljeg uskrsnuća"! (Heb. 11:35) Tako su ovi Drevni dostojanstvenici bili unaprijed pripremljeni za svoje buduće djelo:

"Nalazimo da je Bog unaprijed pripremio Drevne dostojanstvenike kao klasu da služe upravo u tu svrhu; kako bi oni, nagrađeni ljudskim savršenstvom, mogli služiti kao posrednici između duhovnog kraljevstva i svijeta čovječanstva. Kao što je pisano: 'Zakon će proizaći sa Siona, a riječ Gospodnja iz Jeruzalema.' Pouka će ići od duhovnog kraljevstva do zemaljskih knezova, njegovih predstavnika, te će biti priopćena od tih knezova svim obiteljima na zemlji, s punom moći i vlašću u ime kraljevstva da provedu svaki propis, da nagrade dobročinitelje i da kazne sve one koji ne budu poslušni." (R3462:5)

Biseri općenito imaju svilenkast sjaj, a boja im je kremasta ili srebrnobijela. Možda je to namijenjeno tome da odražava činjenicu da se stvarno opravdanje Drevnih dostojanstvenika nije moglo dogoditi sve do Isusove smrti, i njihovog otkupljenja od kletve (prokletstva). (Vidi R4574:5)

U tom kontekstu, moglo bi biti dobro primijetiti da je praotac Abraham bio doslovni začetnik (praroditelj) Izraela: dvanaest plemena činili su potomci sinova Jakova (poznatog i kao Izrael), koji je bio Izakov sin, a Izak pak Abrahamov sin. (Ivan 8:39) Ali Abraham je imao vjeru kakvu djeca Izraelova nisu imala. U tom smislu Abraham nije bio njihov otac! (Ivan 8:39, 40; Rim. 2:28, 29) Jer on je otac vjernih. (Rim. 4:16) I u tom će smislu tjelesni Izrael jednoga dana morati postati Abrahamovo sjeme po vjeri: i ne samo Izrael, već i cijeli svijet čovječanstva; stoga, kao što je brat Russell jednom rekao, "Narodi će blagosloviti sebe u Abrahamovom sjemenu postajući, kroz vjeru i posvećenje Bogu, njegovim članovima." (Vidi SM596) To znači da će jednoga dana, i to kroz posebnu službu Drevnih dostojanstvenika — "knezova po svoj zemlji" — cijeli svijet čovječanstva, Židovi i pogani (neznabošci) sačinjavati Izrael Božji (kao što je to nekoć bilo predočeno putem dvanaest plemena prirodnog Izraela); a svi oni bit će blagoslovljeni pod uvjetima Izraelovog Novog Saveza!

Nacije postaju Abrahamovo sjeme! "... primijetite kritički prijevod mog teksta koji sam dao. Prema hebrejskom, nacije (narodi) trebaju blagosloviti sebe u Abrahamovom Sjemenu. Drugim riječima, nakon uspostave Mesijinog Kraljevstva, kada će vaša nacija biti reorganizirana i dovedena u Božju naklonost pod Novim Savezom (Jer. 31:31-34), i kada će knezovi po svoj zemlji pod Mesijinim vodstvom biti Izraelci — Abraham, Izak i Jakov i svi sveti Proroci — tada će vrata prilike, najprije Židovu, stajati otvorena svim nacijama, kako bi mogli ući, pod milosnim uvjetima tog Novog Saveza, kao sluge Božje, postajući u tom usvojenom smislu djeca Abrahamova. To je značenje riječi iz našeg teksta. Nacije će blagosloviti sebe u Abrahamovom sjemenu — postajući, kroz vjeru i posvećenje Bogu, njegovim udovima." (SM596)

Dvanaest "vrata" Brojka 12 je simbolična, isto kao što je to i 12 kamenova na naprsniku starog izraelskog Velikog Svećenika. A što se starog Izraela tiče, tih 12 kamenova predstavljalo je njihovih 12 plemena; jer nisu li sama njihova imena bila na njima? (Izl. 28:21)

Međutim, u Otkr. 21:21, gdje se spominje 12 "vrata" do zemaljske faze Milenijskog Kraljevstva Novog Jeruzalema, Drevni dostojanstvenici su ti koji su predstavljeni s ovih 12 vrata, jer će oni biti zemaljski predstavnici protutipskog Izraela, koji se također sastoji od 12 plemena — to jest, od proslavljene Crkve. (Vidi Otkr. 7:4-8)

"Nalazimo da su drevni dostojanstvenici kao klasa bili unaprijed pripremljeni od Boga da posluže upravo ovoj svrsi; da bi oni, nagrađeni ljudskim savršenstvom, mogli služiti kao posrednici između duhovnog kraljevstva i svijeta čovječanstva. Kao što je pisano: 'Zakon će proizaći sa Siona, a riječ Gospodnja iz Jeruzalema.' Pouka će ići od duhovnog kraljevstva do zemaljskih knezova, njegovih predstavnika, i bit će priopćena od tih knezova svim obiteljima na zemlji s punom silom i autoritetom u ime kraljevstva da provedu svaki propis, da nagrade dobročinitelje i kazne sve one koji zakažu u poslušnosti." (R3462:5)

Heb. 11:34-38 — "... iz slabosti... ojačaše, postadoše hrabri u boju, natjeraše u bijeg vojske tuđinaca... bili su mučeni, ne

prihvativši oslobođenje; da bi zadobili bolje uskrsnuće; iskusili su... ruganja i bičevanja, okove i tamnice; bili su kamenovani, piljeni... kušani, ubijani mačem, lutali su u ovčjim i kozjim kožama, u oskudici, nevolji, zlostavljani (kojih svijet ne bijaše dostojan) lutali su po pustinjama... gorama... pećinama i jamama zemaljskim."

Biser! "Većina ljuštura kamenica sedefasta je u unutrašnjosti; i budući da su pravi biseri samo bolesne izrasline, sve one mogu proizvesti bisere različitih kvaliteta. Stvaranje bisera uzrokovano je uvođenjem iritirajućih tvari, poput zrnaca pijeska, između plašta i ljušture. Ta iritacija uzrokuje da životinja prekrije neugodni predmet slojevima sedefa, koji općenito pričvrste strano tijelo za unutrašnjost ljušture.

"Kada gledamo u biser, mi gledamo u smetnju koja je oplemenjena. Kamenica sama po sebi ima tek nominalnu vrijednost. Ali rezultat tretmana same kamenice nad svojom iritacijom — biser — je nešto 'velike cijene.' Osim njegove novčane vrijednosti, ovaj dragulj ima moralno značenje. On sugerira da se nevolje mogu učiniti lijepima, i podsjeća nas da su među čovječanstvom neki mučenici više upamćeni po slavi kojom su zaodjenuli svoje tuge, nego po bilo kojem drugom dijelu njihovih života. Biografija ima svoje moralne bisere, koji su blago i dugo nakon što su njihovi tvorci propali, baš kao što se i materijalni biseri cijene dugi niz godina nakon što su kamenice bile odbačene." (R1756:2)

Zasigurno, "biser velike cijene" (karakter) bio je očitovan u životima onih Drevnih dostojanstvenika, koji su, prolazeći kroz "dolinu Baka" (plač i tuga) od nje napravili izvor okrijepe za druge. Ps. 84:5, 6 — "Blažen je čovjek kojemu je snaga u tebi; u čijem su srcu njihovi putovi. Koji prolazeći dolinom Baka pretvaraju je u izvor; i kiša puni jezerca."

"Bolje uskrsnuće" Drevnih dostojanstvenika "'Bolje uskrsnuće' kojemu su se, kako nam apostol kaže, nadali drevni dostojanstvenici, neće biti Prvo uskrsnuće, koje je ograničeno na one pozvane tijekom Evanđeoskog doba — Krista Glavu i Crkvu njegovo tijelo. 'Bolje uskrsnuće' koje će ovi drevni dostojanstvenici primiti, nadmoćnije onome njihovih bližnjih stvorenja, sastojat će se u tome što će to biti trenutačno uskrsnuće u ljudsko savršenstvo, na početku Tisućgodišnjeg doba, umjesto postupnog uskrsnuća 'kroz sudove' tijekom tog doba. To će im omogućiti da budu sluge Krista kojima je iskazana čast, sluge Kraljevstva, tijekom Milenija, i da kao savršeni ljudi budu učinjeni 'knezovima (poglavarima) po svoj zemlji.' (Ps. 45:16) Bit će to privilegija ovih dostojanstvenika da upravljaju zakonima Kraljevstva, kao posrednici i predstavnici duhovnog Krista, ljudima nevidljivog." (F707)

Opravdanje Drevnih dostojanstvenika "Tek kada je Abraham pokazao svoju apsolutnu odanost srca, mogao ga je Bog smatrati dostojnim 'boljeg uskrsnuća' od ostatka čovječanstva — uskrsnuća u ljudsko savršenstvo — stvarnog opravdanja, stvarne pravičnosti ili pravednosti. Čak i kada su sva Abrahamova iskušenja bila zadovoljavajuće prošla, on još uvijek nije mogao biti stvarno opravdan niti učinjen stvarno savršenim; zato što ga je trebalo otkupiti dragocjenom Kristovom krvlju. Kao član Adamove obitelji, on je bio pod osudom na smrt koja je morala biti poništena prije nego što je mogao biti stvarno opravdan u savršenstvo ljudskog života." (R4574:2)

21:22, 23 — "I hrama ne vidjeh u njemu: jer Gospodin Bog Svemogući i Janje jesu hram njegov. I grad ne treba ni sunca ni mjeseca da svijetle u njemu: jer ga je slava Božja obasjala, a svjetiljka mu je Janje."

U pravilu, hram je mjesto obožavanja; ipak, samo ako je Bog kojega se obožava prisutan na tom mjestu. Bez Prisutnosti, to mjesto ni u kojem smislu nije hram! S druge strane, gdje god je Bog, to je mjesto hram. Treba se sjetiti da je gorući grm u zabačenom dijelu pustinje u Midjanu, za Mojsija postao, zbog Jehovine prisutnosti, "sveto tlo" — svojevrsni hram! Budući da su Jehova i njegov blagoslovljeni Sin Krist Isus — Janje Božje, obojica identificirani sa svetim gradom, Novim Jeruzalemom, on ne treba nikakav drugi hram — samo to mjesto je, zahvaljujući njihovoj prisutnosti, sveto — hram! U jednom smislu, oni su Hram, osim kojeg nijedan drugi nije potreban! U drugom smislu, proslavljena Crkva, zahvaljujući prisutnosti Jehove i Janjeta, postala je hram — Božji Šator, koji će u pravo vrijeme zauzeti svoje mjesto među ljudima.

"... grad, proslavljeni, klasa kraljevstva, koji će tijekom Milenijskog doba biti 'kraljevi i svećenici Bogu, i kraljevati na zemlji,' 'tisuću godina.' (Otkr. 5:10; 20:4) Za ovaj grad, ovu klasu, proslavljenu Crkvu, objavljeno je da neće trebati sunce ni mjesec. Ništa u ovoj izjavi ne ukazuje na to da svijet neće imati i trebati i sunčevu svjetlost i mjesečinu tijekom Milenijskog doba, i nakon toga, 'sve dok traju sunce i mjesec.' (Ps. 72:5) I premda će biti istina da crkva, kao duhovna bića, neće trebati doslovnu sunčevu svjetlost i doslovnu mjesečinu, ipak, to nije misao ovdje. Sunce i mjesec ovdje su simbolični, kao u Otkr. 12:1; sunce označava svjetlo ovog Evanđeoskog doba; mjesec označava tipično reflektiranu svjetlost Evanđelja u zakonu i prorocima prethodne dispenzacije. Proslavljena crkva neće trebati onu svjetlost koju ona u sadašnjem vremenu u tolikoj mjeri prima putem Riječi i duha te Zakona i proroka. Ona će imati, umjesto ovoga, mnogo uzvišeniju slavu na koju se Apostol poziva kada kaže: 'Sad (uz svu svjetlost, privilegije i prilike koje uživamo, kako s obzirom na prikaze Boga kroz zakon i proroke, tako i kroz upute i vodstva Duha u sadašnjosti) vidimo kroz ogledalo, u zagonetki, a tada ćemo licem u lice; sad spoznajem djelomično, a tada ću spoznati kao što sam i sam spoznat.' (1. Kor. 13:12)

"Crkva, hram Božji, bit će tako ispunjena svom puninom Božjom, kada bude učinjena sličnom slavnom Gospodinu, da ništa ne bi moglo dodati njezinu blagoslovu znanja i božanske naklonosti; bit će tako ispunjena slavom Božjom da će iz nje, kao od Sunca Pravednosti, proizaći svjetlo slave Božje, koje će iscjeljivati i blagoslivljati svijet tijekom Tisućgodišnjeg doba. To je Sunce Pravednosti na koje se naš Gospodin osvrnuo u Mat. 13:43: 'Tada će pravednici zasjati kao sunce u kraljevstvu Oca svoga' — naš Gospodin Isus, Glava crkve, tu je naravno uključen. Isto Sunce Pravednosti spominje i Prorok, govoreći: 'Zasjat će vam Sunce pravde, koje donosi zdravlje na svojim zrakama.' (Mal. 4:2) Ipak, iako ćemo biti tako ispunjeni Gospodnjom slavom, ne smijemo izgubiti iz vida činjenicu koju nam Apostol naglašava govoreći da je Krist Glava crkve, jednako kao što je Otac Glava Kristu Isusu. Otuda će Svemogući Gospodin i Janje uvijek biti unutarnji Hram u ovom velikom Hramu, koji je Bog pripremio za blagoslov svijeta tijekom vremena obnove. (Otkr. 21:22)" (R2833:6)

21:24 — "I narodi će hoditi u svjetlosti njegovoj: i kraljevi zemaljski donose svoju slavu u njega."

"Kada ovo Sunce Pravednosti zasja, sa svojim blagoslovima iscjeljenja, okrijepe i života, mentalnog, moralnog i fizičkog, na svijet čovječanstva, narodi će hoditi u svjetlosti njegovoj. (Riječi 'onih koji su spašeni' ne nalaze se u starim rukopisima. Zapravo, upravo zato što nisu spašeni oni i trebaju ovu posebnu svjetlost tijekom Milenijskog doba, radi svog

prosvjetljenja, svog spasenja, svoje obnove (restitucije).) 'I kraljevi zemaljski donose svoju slavu u njega.' (Riječi 'i čast' ne nalaze se u starim rukopisima.) Izrazi 'narodi' i 'kraljevi' ne trebaju se shvatiti kao da označavaju da će svijet čovječanstva tijekom Milenijskog doba biti podijeljen na nacionalnosti i kraljevstva kao u sadašnjosti: riječ 'narodi' ovdje označava ljude i namijenjena je pokazati da će svi ljudi, a ne samo narod Izraela, biti tako blagoslovljeni pod Božjim kraljevstvom. Riječ 'kraljevi' predstavlja one knezove ili poglavare zemlje koji će, tijekom Milenijskog doba, biti glavni predstavnici nebeskog, duhovnog, nevidljivog Kristovog kraljevstva. Ovi knezovi, kao što smo već vidjeli, bit će Abraham, Izak, Jakov i svi vjerni proroci prijašnje dispenzacije, koji, budući da su ljubili Boga prije poziva u kraljevstvo i u klasu zaručnice, ne mogu biti njezin dio, nego će zbog svoje vjernosti biti knezovi koje će Gospodin postaviti po svoj zemlji — tako što će ih prvo učiniti savršenim pojedincima, i osposobiti ih za službu, kao nagradu za njihovu vjernost Bogu u mračnom vremenu u kojem su živjeli — za njihovo iskazivanje ljubavi prema pravednosti i povjerenje u Svemogućega." (R2834:1)

Zemaljska faza Kraljevstva "Kada čovječanstvo dostigne savršenstvo na kraju Milenijskog doba... oni će biti primljeni u članstvo Kraljevstva Božjega i bit će im dana cjelokupna kontrola nad zemljom kako je u početku i bilo zamišljeno — svaki će čovjek biti suveren, kralj. Ovo je jasno pokazano u Ivanovom simboličnom proročanstvu (Otkr. 21:24-26), jer on u viziji nije samo vidio ljude kako hodaju u svjetlosti njegovoj, već je vidio i kraljeve kako ulaze u njega u slavi; no ipak nitko tko bi ga mogao okaljati nije mogao ući. Nitko se ne može poistovjetiti s tim gradom (kraljevstvom) a da nije prvo bio temeljito ispitan; nitko tko bi činio, ili volio činiti, prijevaru i nepravdu; samo oni koje Janje zapiše kao dostojne vječnog života, i kojima će on reći: 'Dođite, blagoslovljeni Oca mojega, primite u baštinu kraljevstvo pripravljeno za vas'." (A296)

"Kraljevi" nakon Tisućgodišnjice "Njegova vladavina trajat će tisuću godina, nakon čega će se otvoriti nova dispenzacija, pod novim uvjetima, u kojoj će usavršenom čovječanstvu biti udijeljena povlastica da vlada samo sobom u skladu s božanskim zakonom." (R2231:2)

"To kraljevstvo, u kojem će svi biti kraljevi, bit će jedna velika, univerzalna republika, čiju će stabilnost i blagoslovljeni utjecaj osiguravati savršenstvo svakog njezinog građanina, što je rezultat koji se danas jako priželjkuje, ali je nemoguć zbog grijeha. Kristovo Kraljevstvo tijekom Milenija bit će, naprotiv, teokracija, koja će vladati svijetom (tijekom razdoblja njegove nesavršenosti i obnove) bez obzira na njegov pristanak ili odobravanje." (Što Pismo kaže o paklu, str. 50)

21:25 — "A vrata mu se neće ni zatvarati danju: jer ondje noći neće biti."

Vrata... ne zatvaraju se danju "Misao u ovim riječima je da će pristup Kraljevstvu i njegovim blagoslovima od strane zemaljskog naroda trajati tijekom cijelog razdoblja Milenijskog doba obnove (restitucije)." (Otkrivenje Isusa Krista — Streeter, sv. 2, str. 588)

Tamna noć i jutro "Razdoblje u kojem je grijeh dopušten bilo je tamna noć čovječanstvu, koja nikada neće biti zaboravljena; ali slavni dan pravednosti i božanske naklonosti, koji će uvesti Mesija, a koji će, kao Sunce Pravednosti, izaći i zasjati u potpunosti i jasno u i na sve, donoseći iscjeljenje i blagoslov, više će nego nadoknaditi strašnu noć plakanja, uzdisanja, boli, bolesti i smrti, u kojoj je uzdišuće stvorenje bilo tako dugo. 'Plač može trajati noću, ali ujutro dolazi radost.' (Ps. 30:5)" (A9)

Klasa Kraljevstva "...siromašni duhom; jer se samo siromašni duhom — ponizni, poučljivi — mogu podvrgnuti disciplini i obuci neophodnoj da ih osposobi za to. Tvrdoglavi, umišljeni, oholi, samosvjesni i samopravedni nemaju obećanje kraljevstva, te ga ne mogu naslijediti niti ući u njega; jer 'u njega nipošto neće ući ništa što kalja.' (Otkr. 21:27) Stoga, iako u sadašnjem dobu ljudi mnoge od njih cijene kao aristokraciju zemlje, oni neće biti aristokracija nove dispenzacije; nego će siromašni duhom kraljevati s Kristom za blagoslov svih obitelji na zemlji. I već sada, u Božjoj procjeni, ovi čine kraljevstvo u začetku, i Bog je usred njih, a njegov je zakon utemeljen u njihovim srcima. 'Blizu je Gospodin onima koji su slomljena srca, i spasava one koji su skrušena duha.' 'Iako je Gospodin uzvišen, ipak pazi na ponizne; a oholog izdaleka prepoznaje.' 'Jer ovako govori Visoki i Uzvišeni, koji prebiva u vječnosti, kojemu je ime Sveti: Prebivam na visokom i svetom mjestu, i s onim tko je skrušena i ponizna duha, da oživim duh poniznih, i da oživim srce skrušenih.' 'Ovako govori Gospodin: Nebo je moje prijestolje, a zemlja podnožje mojim nogama; gdje je kuća [hram] koju mi vi gradite? i gdje je mjesto mog počinka?... na ovoga ću pogledati, na siromaha, i na onoga tko je skrušena duha, i tko drhti na moju riječ.' (Ps. 34:18; 138:6; Iza. 57:15; 66:1, 2)

"Ovo je klasa kraljevstva, klasa hrama, ljubljeni Gospodnji s kojima mu je ugodno prebivati. Poput svog Učitelja, ljudi ovoga svijeta ih često malo cijene, a možda ih prezire i mnoštvo koje ispovijeda da pripada Gospodnjem narodu, ali čija su srca i umovi još uvijek zaokupljeni svjetovnim stvarima; ali oni su budući kraljevi i svećenici nove dispenzacije, a njihov ponizni status u sadašnjem životu samo je njihova neophodna stega koja ih priprema za slavu i službu u vremenu koje dolazi. Oni su živo kamenje koje se sada oblikuje, kleše i polira za njihova mjesta u slavnom hramu Božjem, kući nerukotvorenoj, vječnoj na nebesima. Blago uistinu siromašnima duhom s takvom baštinom!" (R2139:4)

Za one koji tijekom Milenijskog doba budu željeli ući u najpotpuniji sklad sa zakonima Kraljevstva (voljom Božjom), "vrata se neće ni zatvarati danju." Poput protutipskih Izraelaca na putu prema svom "Kanaanu," oni će se hraniti nebeskom manom (otkupiteljskom istinom) i sve će više napredovati u "dan" koji ne poznaje noć — "jer ondje noći neće biti."

Ali, iako to nije tako izričito navedeno, ipak će biti i onih koji će, unatoč svim milostivim prilikama koje su im pružene, i dalje više voljeti biti u neskladu s Kraljevstvom te će nastojati činiti zlo! Za njih će "vrata" grada (njegovog zemaljskog dijela) biti zatvorena; "vani" će biti "psi, i vračari, i bludnici, i ubojice, i idolopoklonici, i tko god voli i čini laž." (Otkr. 22:15) Ovi, kao nedostojni, hraneći se tako reći tijelom (požudom), neće biti od dana, već će shodno tome ići sve dublje i dublje u noć, te u konačno uništenje sa Sotonom, u "ognjeno jezero" — Drugu Smrt! (Vidi Otkr. 20:10; 21:8)

Dodatna napomena (Otkr. 21:24-26) Svetinja nad svetinjama drevnog Tabernakula predstavljala je obitavalište Jehove Boga: jer je On u njoj bio očitovan Šekinom (svjetlom slave), koje se pojavljivalo na vrhu Pomirilišta Kovčega Saveza, između dva kerubina. (Izl. 25:22; Br. 7:89)

Ali, to je također predstavljalo i duhom rođeno stanje proslavljenog Krista (Crkve, Glave i tijela) kao dionika božanske prirode. (T120)

Tijekom Evanđeoskog doba, Tabernakul je predstavljao progresivni razvoj "klase" koja se trebala poistovjetiti s

Isusom, kao "sjeme" Abrahamovo, da bi u pravo vrijeme blagoslovila sve obitelji na zemlji. (Post. 22:18; Gal. 3:29) Prvotno "sjeme" bila je izraelska nacija, koja je mogla postati Božjim "kraljevskim svećenstvom". (Izl. 19:5, 6) Da oni neće uspjeti, potvrdio je prorok koji je u ime Jehove izjavio: "... jer si odbacio znanje, i ja ću tebe odbaciti, da mi ne budeš više svećenik: budući da si zaboravio Zakon Boga svoga, i ja ću zaboraviti tvoju djecu" (Hoš. 4:6); a da su zaista podbacili, dokazuju im Isusove riječi: "... evo, vaša će se kuća ostaviti vama pusta." (Mat. 23:38)

Tako je, sa završetkom Židovskog doba, drugom Izraelu dana privilegija da stupi u savezni odnos s Bogom — da postane, kako bi se to reklo, "kraljevsko svećenstvo". (1. Petr. 2:5, 9) Upravo se ovaj drugi "Izrael" prikazuje u tipovima i sjenama Tabernakula, kako napreduje prema postizanju ovog "pomazanog svećenstva" Božjeg. To je njihovo opravdanje, koje je predstavljeno u Predvorju; njihovo posvećenje, koje je predstavljeno u Svetinji; njihova glorifikacija (proslavljenje), koja je predstavljena u Svetinji nad svetinjama!

Kada i posljednji ud ovog "svećenstva" prijeđe iza "Vela", učinivši svoj "poziv i izbor" sigurnim (2. Petr. 1:10), Tabernakul više neće predstavljati progresivan razvoj. Za razliku od zavjesa — vrata u predvorje, vrata u svetinju i vela — zapadni kraj Tabernakula bio je zid, označavajući konačnost — kraj svakog napretka, jer je postignut vrhunac! A "vrata" do "Svetinje nad svetinjama" i "visokog poziva" zauvijek će biti zatvorena! Oni koji su ušli unutra sačinjavat će pravi Sion (Iz. 2:3) — Novi Jeruzalem — Sveti Grad, koji je Ivan imao privilegiju "vidjeti" u svojoj viziji (Otkr. 21:2, 10, 11, 16, itd.), kako silazi s neba na zemlju, kao Božji Tabernakul. (Otkr. 21:3; T76)

To ne znači da će doći do stvarnog preseljenja tog "Tabernakula"; nego da će se njegov utjecaj, njegova vlada, njegova vladavina i pripadajući mu blagoslovi izliti na svijet čovječanstva. (Sunce ne mora napustiti samo nebo da bi se njegova toplina i svjetlost osjetile na zemlji.) To je nedvojbeno ono što je Bog htio pokazati, da se to odrazi i u samoj slavnoj Zavjesi — samom Šatoru (Izl. 26:1) — koja je prekrivala strukturu, spuštajući se samo devet lakata na južnoj i sjevernoj strani; ali sve do same zemlje tako što je prebačena preko zapadnog (stražnjeg) zida. Ona je, naravno, predstavljala nešto nebesko; a zemlju nije dotaknula dok najprije nisu bile prekrivene cijela Svetinja i Svetinja nad svetinjama, uključujući stražnji (zapadni) zid. Crkva — protutipsko "svećenstvo" — ne može blagoslivljati svijet čovječanstva dok najprije ne dovrši svoje posvećenje do smrti i ne bude proslavljena!

Mijenjajući metaforu, Božji će sveci, kad njihov broj bude potpun, postati onaj "kamen" odvaljen od gore bez ruku (Dan. 2:34), koji će, smrskavši kip neznabožačke moći — razbivši ga u komadiće, i sam postati velikom gorom, i ispuniti cijelu zemlju. (Dan. 2:35)

Tako će do kraja Milenijskog doba Crkva, "kraljevsko svećenstvo," obaviti svoje djelo blagosiljanja svijeta čovječanstva dovodeći ga u potpuno pomirenje s Bogom. I tako: "Kad čovječanstvo dostigne savršenstvo na kraju Milenijskog doba... oni će biti pripušteni u članstvo ovog Kraljevstva Božjega, i bit će im dana potpuna kontrola nad zemljom kako je u početku zamišljeno — svaki čovjek suveren, kralj. To je jasno pokazano u simboličnom Ivanovom proročanstvu (Otkr. 21:24-26), jer u viziji on ne samo da je vidio ljude kako hodaju u njegovoj svjetlosti, nego je vidio kako u njega ulaze kraljevi u slavi; pa ipak, nitko tko bi ga oskvrnuo ne bi mogao ući. Nitko se ne može poistovjetiti s tim gradom (kraljevstvom) tko nije prvo bio temeljito ispitan; nitko tko bi činio ili volio činiti prijevaru i nepravdu; nego samo oni koje će Janje zapisati kao dostojne vječnog života, i kojima će reći: 'Dođite, blagoslovljeni Oca mojega, primite u baštinu kraljevstvo pripravljeno za vas'." (A296)

"Njegova vladavina trajat će tisuću godina, nakon čega će se otvoriti nova dispenzacija, pod novim uvjetima, u kojoj će usavršenom čovječanstvu biti dana povlastica da upravlja samo sobom u skladu s božanskim zakonom." (R2231:2)

"To kraljevstvo, u kojemu će svi biti kraljevi, bit će jedna velika, opća republika, čiju će stabilnost i blagoslovljeni utjecaj jamčiti savršenstvo svakog njezina građanina, što je sada uvelike priželjkivani ishod, ali nemoguć zbog grijeha. Kristovo Kraljevstvo tijekom Milenija bit će, naprotiv, teokracija, koja će upravljati svijetom (tijekom razdoblja njegove nesavršenosti i obnove) bez obzira na njegov pristanak ili odobravanje." (Što Pismo kaže o paklu, str. 50; R2607:2)

21:26, 27 — "I u njega će se unijeti slava i čast naroda. I u njega nipošto neće ući ništa što kalja, niti itko tko čini gadosti, ili laže; nego samo oni koji su zapisani u Janjetovoj knjizi života."

"Unošenje njihove slave u grad, kraljevstvo, označava njihovo priznavanje nebeskog kraljevstva, njihovo iskazivanje hvale, zahvale, štovanja i poslušnosti njemu kao Božjem oruđu. I ovo odavanje slave kraljevstvu nastavit će se tijekom čitavog Milenijskog doba, budući da će knezovi po cijeloj zemlji obznanjivati ljudima da oni ne vladaju, ne provode sud i ne uspostavljaju pravednost u svoje vlastito ime ili svojim vlastitim autoritetom, već u ime i kao službenici i predstavnici proslavljenog Krista. Rezultat će biti taj da će sav narod pripisivati čast i hvalu i veličanstvo i slavu Gospodinovom Pomazaniku, po kojemu su se njihovo otkupljenje i obnova obavljali i još se obavljaju; a to je naznačeno u 26. stihu.

"Zatim, s obzirom na to da je ova knjiga simbola, premda se odnosi na budućnost, naslovljena na Božju posvećenu i izabranu crkvu u sadašnje vrijeme, i s obzirom na to da se ova poruka priopćavala i da je manje ili više razumiju oni koji će nastojati učiniti svoj poziv i izbor sigurnim za udio u slavnom gradu, dodan je 27. stih koji objavljuje da 'u njega nipošto neće ući ništa nečisto, niti onaj tko čini gadosti i laž — nego samo oni koji su zapisani u Janjetovoj knjizi života.' Janjetova knjiga života za nas mora uključivati one, i samo one, koji dostignu položaj sunasljednika s Kristom, čija su imena zapisana na nebesima tijekom ovog doba, i koji su vjerni svom zavjetu. Kakav veličanstven poticaj na vjernost imamo ovdje! Kakvo upozorenje protiv i najmanje simpatije s bilo čime nečistim, neistinitim, ili na bilo koji način suprotnim božanskom standardu svetosti! Ako cijenimo slavne stvari božanske pripreme za crkvu i za svijet, ova će obećanja i ponude imati na nas utjecaj, te se od nas pod tim utjecajem očekuje da svoje haljine čuvamo neokaljanima od svijeta; da budemo bez mrlje, bore ili ičeg sličnog; da mrzimo svaku prljavštinu tijela na našoj haljini pravednosti; i da odmah u molitvi zatražimo uklanjanje bilo kakve mrlje, bore ili ičeg sličnog s našeg svadbenog ruha — kako bismo na taj način ostali u Gospodinovoj ljubavi i u svoje vrijeme bili 'sposobni za baštinu svetih u svjetlosti'." (R2834:4)

OTKRIVENJE 22. POGLAVLJE

22:1 — "I pokaza mi čistu rijeku vode života, bistru kao kristal, gdje izlazi iz prijestolja Božjeg i Janjetova."

"U Otkrivenju vidimo da je Crkva Zaručnica, a proslavljena Crkva simbolizirana je nebeskim Jeruzalemom i rijekom vode života. ... Ne može biti sumnje da su ove dvije rijeke (Ezek. 47:1-8; Otkr. 22:1) identične. I budući da Crkva još nije dovršena, te stoga još nije ni proslavljena, rijeka života još nije proizašla iz proslavljene Crkve, pa stoga cijela stvar mora biti u budućnosti.

"Ista je misao u ovoj lekciji onakvoj kakvom ju izlaže Ezekiel. On najprije vidi Hram, a zatim promatra slavu Gospodnju kako ulazi u Hram kroz istočna vrata, i ta se vrata zatvaraju za Gospodinom. To predstavlja zatvaranje vrata na kraju ovog doba, kao što je to naš Gospodin prikazao u prispodobi o deset djevica. Vrata će se zatvoriti, slava Gospodnja ući će u Hram. Tek nakon ovog zatvaranja vrata proroku je prikazan izlazak vode ispod praga. Stoga je lekcija jasna i eksplicitna te navodi da rijeka života neće izaći sve dok slava Gospodnja ne uđe u Njegov Hram, ne sve dok crkva ne bude proslavljena, i dok se ta vrata zauvijek ne zatvore.

"Potok (Ezek. 47) je prikazan kao onaj koji ubrzano raste. Izlazeći kao potočić, brzo postaje dubok do gležnjeva, malo dalje do struka, a još malo dalje predubok da bi ga čovjek mogao pregaziti. Time je naznačen brzi porast Gospodinovih blagoslova čim za to dođe vrijeme; ali, kako smo već ranije istaknuli, takve rijeke života sada nema, što potvrđuje sam naš Učitelj izjavom o svojim učenicima: 'Voda koju ću mu ja dati postat će u njemu izvor vode koja struji u vječni život.' Naš nije poziv na pijenje iz rijeke života, već poziv da se u našim srcima pokrene izvor vode života podarivanjem Svetog Duha. Kao što je već istaknuto, tek nakon što rijeka vode života poteče iz proslavljene Crkve, Duh i Zaručnica reći će svijetu čovječanstva: Dođite. Tada će svatko tko hoće moći doći, dok sada nitko ne može doći 'osim ako ga Otac koji me posla ne privuče'." (R3624:6)

Rijeka vode života "... pod simbolom rijeke... Gospodinov će blagoslov doći kroz širenje istine na čovječanstvo tijekom Milenijskog doba. Izvirat će iz Grada Božjega — proslavljene Crkve — a za rezultat će imati potpuno brisanje prokletstva i obnavljanje zajedništva čovječanstva s Bogom." (R501:4)

"On nudi vodu života — osvježavajuću nadu u život kroz vjeru u njega kao Otkupitelja, koja bi nada trebala biti poput trajnog vrela koje neprestano izvire u njezinom srcu. (Ivan 4:14) Tako je i sada; ali uskoro, kada se nade vjerujuće Crkve ostvare i Božje kraljevstvo bude potpuno uspostavljeno, ta će se vrela sliti, i moćna će rijeka vode života poteći ispod prijestolja Božjeg za okrjepu svih onih koji će se od nje napiti. (Otkr. 22:1)" (R1703:1)

"... rijeke žive vode koje teku iz Jeruzalema, tijekom ovog Milenijskog Dana u kojem Jehova ponovno uspostavlja svoje noge na svom podnožju (Zah. 14:8, 9), podsjećaju nas na korespondirajuće svjedočanstvo Ezekiela (47:1-12) i Ivanova Otkrivenja (22:1, 2) koji, pod ovim istim simbolom žive vode koja izvire iz prijestolja Milenijskog Kraljevstva, pokazuju nam blagoslove obnove pod simbolima 'voda života,' kojima onaj tko želi može pristupiti i besplatno piti." (D655)

Ezekielova rijeka: Ezek. 47:1-8 — "Zatim me dovede natrag do vrata Doma; i, gle, izvirala je voda ispod praga Doma prema istoku: jer je pročelje Doma gledalo prema istoku, i voda je tekla odozdo, s desne strane Doma, s južne strane žrtvenika. Tada me izvede putem sjevernih vrata, i povede me okolo, vanjskim putem, do vanjskih vrata, na putu koji gleda prema istoku, i, gle, tamo su tekle vode s desne strane. I kada je čovjek koji je imao uže u ruci pošao na istok, izmjeri on tisuću lakata, i prevede me kroz vodu; a voda bijaše do gležnjeva. Ponovno izmjeri tisuću, i prevede me kroz vodu; a voda bijaše do koljena. Opet on izmjeri tisuću, i prevede me; a voda bijaše do bokova. Zatim izmjeri tisuću; i to bijaše rijeka koju nisam mogao pregaziti: jer je voda narasla, voda za plivanje, rijeka koja se ne može pregaziti. I reče mi: Sine čovječji, jesi li vidio ovo? Zatim me povede i vrati na obalu rijeke. Kad se vratih, gle, na obali rijeke, na jednoj i na drugoj strani, bilo je mnoštvo drveća. Tada mi on reče: Ove vode teku prema istočnom kraju, i silaze u pustinju, te ulaze u more: a kad se izliju u more, vode će ozdraviti."

Dodatno o Ivanovu Otkrivenju i Ezekielovoj viziji "Ne bi nas nimalo iznenadilo kada bi na početku Milenijskog doba narod Izraela primio Gospodnji blagoslov izgubljen na početku ovog Evanđeoskog doba i postao njegov predstavnički narod u svijetu, dok bi Crkva bila uzeta iz svijeta kao proslavljena duhovna bića. No ne bi nas iznenadilo ni kada bi se Božjom providnošću dogodilo kakvo čudo kojim bi se Mrtvo more spojilo sa Sredozemnim te se možda osvježavalo rijekom poput one koju je opisao Ezekiel, kao slikom simbolične rijeke života koja izvire iz Novog Jeruzalema. No koliko god nas zanimalo doslovno ispunjenje takvog proročanstva, još nas više zanima njegovo simbolično ispunjenje, u skladu s rijekom iz Otkrivenja. S tog simboličnog stajališta Mrtvo more predstavlja mrtvi svijet, a dolazak životodavnih voda predstavljao bi moć uskrsnuća Gospodina i Crkve koja će djelovati među ljudima tijekom Milenijskog doba. Kako je to apostol izrazio, to bi za pogane (neznabošce) značilo život iz mrtvih.

"No premda je osvježavajuće i uzbudljivo gledati u budućnost i razmišljati o blagoslovima koji će doći, važno je da izvučemo praktične pouke i primijenimo ih na sebe te učinimo sve što je u našoj moći da svoj poziv i izbor učinimo sigurnim, kako bismo pripadali klasi Novog Jeruzalema, proslavljenoj Zaručnici, iz koje će izvirati rijeka vode života. Nema sumnje da će se to ostvariti jer je tako rekla Riječ Gospodnja. Za nas je ključno pitanje hoćemo li mi ili drugi biti Gospodnji službenici, sluge i počašćeni posrednici preko kojih će Gospodnji blagoslovi ispuniti cijelu zemlju. Što više ljubimo slavne izglede koji su nam izloženi u Riječi, to ćemo više nastojati sada sudjelovati u Kristovim patnjama, polažući svoje živote za braću, a u budućnosti sudjelovati u Kristovoj slavi, blagoslivljajući sve obitelji na zemlji." (R3625:5)

22:2 — "Usred njegove ulice, i s obje strane rijeke, bijaše stablo života, koje donosi dvanaest vrsta plodova, i daje svoj plod svaki mjesec: a lišće stabla bijaše za iscjeljenje naroda."

Ezek. 47:12 — "A uz rijeku, na njezinoj obali, s jedne i s druge strane, rast će svakovrsno drveće za hranu, kojemu lišće neće uvenuti, niti će mu plod propasti: ono će svakoga mjeseca donositi novi plod, zato što njegove vode izlaze iz Svetišta: a njegov će plod biti za hranu, i lišće njegovo za lijek."

"Kao što vidimo, Bog ima bogate blagoslove pohranjene za ljude općenito u dan kada se njegovo kraljevstvo uspostavi među ljudima, u Imanuelov dan. Obnova (Restitucija) toga vremena naslikana je u lišću drveća; obilje pouke i hrane — umne, moralne i tjelesne, predstavljeno je plodovima drveća. Štoviše, kamo god je ta rijeka pošla, donosila je život, da bi se ona na kraju ulila u Mrtvo more tako da su njegove vode ozdravile. Ribe dobro uspijevaju u morskoj vodi, ali je voda Mrtvog mora pet puta jače impregnirana solima, pa stoga ribe ulovljene u Sredozemnom moru koje se stave u Mrtvo more uginu za nekoliko minuta — stoga se i naziva, Mrtvo more. "... S tog simboličkog stajališta, Mrtvo more predstavlja mrtvi

svijet, a dolazak tih životvornih voda predstavlja moć uskrsnuća našeg Gospodina i Crkve koja se očituje među ljudima tijekom Milenijskog doba. Kao što je Apostol to izrazio, za pogane to znači, život iz mrtvih." (R3625:2)

"Lišće ... za iscjeljenje ... naroda" "Čini se da drveće života simbolizira svece, čije će lišće — ispovijedanje vjere, odnosno učenja — iscjeljivati ljude, a čiji će plod biti prilagođen promjenjivim uvjetima kod ljudi dok bivaju uzdizani prema savršenstvu — plod prikladan svakom promjenjivom razdoblju, čime se čovjeka vraća u njegovo prvobitno ljudsko stanje." (R334:5)

Drveće pravednosti — danas i u budućnosti "Sav Gospodnji narod treba imati na umu da će, u onoj mjeri u kojoj su Gospodnji poslanici i predstavnici, imati povlasticu ne samo u budućnosti, u Kraljevstvu, 'tješiti sve koji tuguju' i biti drveće pravednosti čije će lišće biti za iscjeljenje naroda (Otkr. 22:2), nego i u sadašnjem životu obavljati službu utjehe prema svima koji tuguju na Sionu — prema svima iz Gospodnjeg naroda koji su u nekoj nevolji, tjelesnom ili duševnom nemiru ili bolesti. Trebaju imati na umu i da im je, upravo u onoj mjeri u kojoj su već sada ispunjeni tim duhom, povlastica povijati slomljena srca i tješiti ožalošćene. Nitko ne može imati taj duh pomaganja, tu sklonost tješenju, jačanju, izgrađivanju i podizanju ukućana vjere ako nema u znatnoj mjeri duh istine, duh Gospodnji i duh ljubavi. U onoj mjeri u kojoj svatko nastoji njegovati ovu povlasticu bratskog pomaganja, tješenja, izgrađivanja i jačanja, u istoj će mjeri otkriti da se duh ljubavi razvija i obiluje u njegovu srcu te da njegova sličnost Gospodinu Isusu … postaje sve izraženija iz dana u dan i iz godine u godinu." (R2665:4)

Rijeka, drvo, lišće … za narode "Posljednji udovi njegove Crkve moraju završiti svoj put, proći svoje ispite i ući u slavu s njim prije nego što se brak dovrši. No nakon vjenčanja neće postojati samo sveti grad, koji predstavlja Crkvu u njezinoj službenoj ili vladajućoj ulozi pod Kristom, Glavom, nego i blagoslovljeno djelo Crkve: usmjeravanje pozornosti svijeta na rijeku vode života, na lišće za iscjeljenje i na plodove duha. Duh, Božja sila, surađivat će s porukom koja će se tada objavljivati, a rezultat će nedvojbeno biti da će je cijeli svijet čuti i da će se svi koji ljube pravednost i mrze bezakonje ponovno vratiti u vječni život. Bit će potrebno cijelo Milenijsko doba da se ta poruka prenese svakom stvorenju i da se svi posluže pruženim povlasticama." (R3571:4)

"I lišće drveta bijaše za iscjeljenje naroda" Jedna od važnih funkcija lišća biljaka je transpiracija: "Transpiracija. — Korijenje apsorbira puno više vode nego što se potroši za rast, a taj višak vode isparavanjem koje je poznato kao transpiracija prelazi s lišća u atmosferu. Transpiracija se obilnije odvija kroz donje površine listova i preko pora ili puči (stoma) ... Veliko stablo hrasta tijekom ljeta dnevno može transpirirati 150 galona." (First Course In Biology — Bailey — Coleman, str. 98)

Tjelesna udobnost (komfort) stvorenja može se izmjeriti vlažnošću zraka u kojem se ono kreće. Tijelo, naravno, stvara toplinu; a kako bi regulirala ovu toplinu, koža se ponaša nešto poput termostata, ispuštajući tu toplinu radi tjelesne udobnosti. U tom procesu dolazi do znojenja, čijim isparavanjem s kože dolazi i do osjećaja rashlađivanja. No, ukoliko je atmosfera već potpuno zasićena svom vlagom koju može primiti, nikakvo takvo isparavanje neće biti moguće preko kože, zbog čega će čovjeku biti vrlo neugodno zbog vrućine!

Stoga je vlažnost povezana s količinom vode u atmosferi. Presuha atmosfera također može biti vrlo neugodna, pa čak i zagušljiva, osobito kada je temperatura visoka. Idealna vlažnost stoga bi bila stanje ili uvjet u kojemu temperatura i količina vode u zraku pojedincu pružaju najveću ugodu. Nedostatak te ugode jest nelagoda ili bolest (engl. dis-ease).

Dakle, u duhovnom smislu, dobrobit ili zdravlje naroda koje treba blagosloviti uvelike će ovisiti o „atmosferi" u kojoj će se kretati. No uvjereni smo da će „transpiracija" tog „drveća pravednosti" biti takva da će osigurati to idealno stanje. Nebeska sunčeva svjetlost — Sveti Duh, koji će se tada izliti na svako tijelo (Joel 2:28) — osigurat će odgovarajuću temperaturu, a „drveće pravednosti" „transpiracijom" vode Istine! Tako će se ispuniti izjava u Otkrivenju (22:2) da će „njihovo lišće biti za iscjeljenje (zdravlje) naroda".

"Rijeka" i "Drveće" "Prikazana je rijeka vode života i drveće života čiji plod održava život, a čije lišće iscjeljuje ljude. Kako nas to podsjeća na raj iz kojega je Adam bio protjeran zbog grijeha i na drvo života usred Edena, kojemu je Adamu pristup bio uskraćen, pa su zbog nedostatka njegova ploda Adam i njegova rasa umrli. Oh, kakva slika 'obnove (restitucije) svega o čemu je Bog govorio' — uklanjanja svih posljedica prokletstva, brisanja grijeha, a s njime i bijede, boli i smrti, jer je otkupnina plaćena, a onaj koji je otkupio ujedno je onaj koji slavno obnavlja!

"Voda života koja će ondje teći iz prijestolja slika je budućnosti, jer prijestolje još nije uspostavljeno na zemlji. Još uvijek molimo: 'Dođi Kraljevstvo tvoje', a rijeka vode života ne može poteći dok ta molitva ne bude uslišana. Voda života jest spoznaja — istina — za kojom čovječanstvo sada gladuje. Ona će obilato teći kada Božji Tabernakul bude s ljudima. Tada će žedno čovječanstvo, koje uzdiše u bolnom ropstvu grijehu i smrti, biti okrijepljeno i obnovljeno." (R334:4)

"Hvalimo Gospodina zbog informacija ponuđenih u njegovoj Riječi, da iako se voda života sada daje pojedinačno, i u njoj uživaju samo 'izabrani,' 'koliko ih god Gospodin Bog naš pozove,' ipak dolazi vrijeme kada ona više neće biti takav bunar vode koja izvire unutar Gospodinova naroda, već će tijekom Milenijskog doba biti rijeka vode života, široka, puna i bistra kao kristal, koja će istjecati s prijestolja Božjega i Janjetova, te zaručnice, Janjetove žene i sunasljednice, prema svim obiteljima na zemlji: i da tamo neće biti samo drveće života, čije će lišće biti za iscjeljenje, za obnovu (restituciju) naroda, nego će i Duh i zaručnica (tada proslavljena) reći, Dođi, a onaj tko čuje neka kaže, Dođi, a tko god želi, neka dođe i uzme vode života zabadava. (Otkr. 22:17)" (R2575:4)

"Sada oni koji imaju izgled postati članovima klase zaručnice imaju Gospodinova duha u sebi, 'izvor vode koja struji u vječni život.' (Ivan 4:14) "Kasnije će ti izvori sakupljeni u slavi s Gospodinom sačinjavati izvor velike rijeke života koja će blagoslivljati i liječiti sve narode." (R3410:5)

"Drvo života" "... Gospodinov narod ... imat će povlasticu ... u budućnosti u Kraljevstvu 'tješiti one koji tuguju,' i biti drveće pravednosti, čije će lišće biti za iscjeljenje naroda. (Otkr. 22:2)" (R2665:4)

Jedno od značenja grčke riječi (therapeian) je "služba" — služba obavljena za dobro drugoga. To je ono što je Young predložio u svom Doslovnom prijevodu (Literal Translation): "... a lišće drveta služi narodima." (Otkr. 22:3) Niti se to doista jako razlikuje od načina na koji je ista riječ upotrijebljena u Luki 9:11, što je Young preveo u istom doslovnom prijevodu: "... a one koji su trebali pomoć on je izliječio." U prijevodu "Twentieth Century Translation" taj je redak preveden ovako: "... i izliječio one kojima je trebalo iscjeljenje." A u

Revidiranoj standardnoj verziji (Revised Standard Version) prevedeno je: "... izliječio je one koji su trebali pomoć."

22:3-5 — "I prokletstva više neće biti: nego će u njemu biti prijestolje Božje i Janjetovo; i njegove će mu sluge služiti. I oni će gledati njegovo lice; a njegovo će ime biti na njihovim čelima. I ondje noći više neće biti; i ne trebaju svjetiljku ni svjetlost sunčevu; jer im Gospodin Bog daje svjetlo, i oni će kraljevati u vijeke vjekova."

Prokletstvo "Kada Kristovo djelo bude potpuno dovršeno, 'Tada više neće biti prokletstva'; 'jer prve stvari [zlo nastalo kroz Adamov prijestup] su prošle.' (Otkr. 22:3; 21:4) — zakonski otklonjene žrtvovanjem njega samoga (Krista); a stvarno uklonjene njegovom slavnom vladavinom. 'Gle, Janje Božje koje odnosi grijeh svijeta.' Jer Krist nas je otkupio od prokletstva zakona, postavši za nas prokletstvom, 'postupio kao grešnik za nas, i umro, pravedan za nepravedne'." (R587:6)

Svijet koji gleda proslavljenu Crkvu "Vidjeli smo da će način na koji će svijet vidjeti proslavljenu Crkvu biti putem umnog opažanja, u istom smislu u kojem se može ispravno reći da slijepa osoba vidi." (T85) "Vidjet će ga, ne tjelesnim vidom, već kao što mi sada vidimo sve duhovne stvari — našeg Gospodina Isusa, Oca, nagradu, itd. — okom vjere. Ljudi neće vidjeti Krista tjelesnim vidom, zato što se nalaze na drugoj razini postojanja — on na duhovnoj, oni na tjelesnoj (od mesa); i iz istog razloga oni nikada neće vidjeti Jehovu." (T86)

"Slavni blagoslovi i milosti tog Milenijskog razdoblja koje je Gospodin odredio i po svim svetim prorocima najavio kao vrijeme obnove (restitucije) svega onoga o čemu je bilo govora, najpotpunije su sažeti u izjavi, 'Više neće biti prokletstva.' U kojem bi obuhvatnijem jeziku Gospodin mogao objaviti kraj vladavine grijeha i smrti te početak vladavine pravednosti prema vječnom životu? Na svijetu sada postoji prokletstvo, službeno, pravno. Ono je protiv nas kao rase već šest tisuća godina. To je prokletstvo ili osuda na smrt. Premda je naš Otkupitelj umro, Pravedan za nepravedne, premda je on postao prokletstvom za nas, ipak je do sada samo malom dijelu rase došlo oslobođenje od tog prokletstva. U Očevu planu, jedini oslobođeni prokletstva, jedini koji su izbjegli osudu koja još uvijek počiva na svijetu, jesu pripadnici klase koja je prihvatila Krista i pouzdaje se u njega.

"Sa svršetkom ovoga doba, kada posljednji članovi Tijela završe svoj hod i budu proslavljeni s njim, on kao Veliki Svećenik, a oni kao niži svećenici, Njegovi udovi, bit će spremni blagosloviti svijet. Tada će se Ocu u ime svijeta predstaviti zasluga proizašla iz smrti našeg dragog Otkupitelja za sve nas, koju dijele oni koji su se radovali trpjeti s njime i koji su prihvaćeni. Tada će božanska pravda objaviti skidanje prokletstva s cijelog svijeta čovječanstva, a zatim će djelo njihovog milostivog blagoslivljanja, uzdizanja i pomaganja iz njihovog grešnog stanja u vječni život biti moguće i započet će. Više neće biti 'prokletstva' nad čovječanstvom, već će, naprotiv, moći imati zajedništvo s Gospodinom, a prijestolje Njegove milosti i dokazi Njegove naklonosti bit će njihovi, i svima onima koji to požele bit će dana prilika da mu služe. Sva će noć tame, neznanja, praznovjerja i grijeha biti prošlost; svijet više neće za dobivanje svjetlosti ovisiti o nesavršenom sjaju takvih malih svijeća kakve su sada Gospodnji ljudi.

"I svi koji se usklade s Gospodinom vidjet će njegovo lice — to jest, neće biti zemaljskog oblaka između, ni zapreke Očevoj ljubavi i milosti, a njegovo će ime biti na njihovim čelima. Oni će ga priznati, imat će njegovu sličnost, razni elementi koji sačinjavaju Njegovo slavno ime i karakter bit će njihovi i bit će vidljivi na njihovim licima. Ako već sada, u nesavršenim uvjetima, svjetlo milosti i istine u srcu transformira vanjske crte lica i čini ih sve svjetlijima i slavnijima, još će više, sigurni smo, to biti točno za one koji će u to vrijeme doći pod utjecaj svjetla božanske milosti i čija će se srca ispuniti Gospodinovim duhom i istinom.

"Ovaj razvoj događaja u to Tisućgodišnje doba povratit će voljne i poslušne iz ljudske obitelji u ono iskonsko savršenstvo, sliku i sličnost Božju, i oni će još jednom imati izravnu komunikaciju s Gospodinom, a ne samo njegove pisane poruke preko apostola i proroka, kao danas. 'I oni će kraljevati u vijeke vjekova.' Ovo se ne odnosi na crkvu, čija je vladavina već ranije opisana. Riječ je o vladavini onih koje će Milenijsko doba proglasiti dostojnima vječnog života — dok će svi nedostojni tada biti uništeni u drugoj smrti. Ovdje je zapis u potpunom skladu s onim iz Mateja 25:34 — ovce tog doba će na njegovom kraju biti primljene u najpotpunije zajedništvo s Gospodinom, dok će jarci tog vremena biti uništeni." (R3571:5; 3572:1)

Obnovljeno kraljevstvo — njihova vladavina "Priroda vladavine koja se tada predaje svijetu... bit će ista ona vladavina ili kraljevstvo koje je pri stvaranju bilo darovano ocu Adamu, kao što piše u Psa. 8:6: 'Dao si mu vlast nad djelima ruku svojih. Sve si mu stavio pod noge: ovce i volove, zvijeri poljske, i ptice nebeske, i ribe morske.' Ova vlast nad zemljom bila je dio onoga što je otac Adam izgubio svojom neposlušnošću, te je prema tome bila dio onoga što je naš Gospodin Isus kupio svojom poslušnošću, čak i do smrti, te će predstavljati element obnove (restitucije) koji će se ostvariti tijekom Kristove Tisućgodišnje vladavine.

"Na kraju te vladavine, kraljevstvo će biti predano Bogu, samom Ocu, tako što će biti predano onima za koje je Otac prvobitno to i namijenio, a koji će do tog trenutka biti u potpunosti pripremljeni da ga prime. Cijeli svijet savršenih ljudi bit će svijet kraljeva, iako će bez sumnje jedan od njih služiti kao upravitelj ili predstavnik, baš kao što je u Republici svaki pojedinac suveren, a iz svojih redova biraju suverena, odnosno slugu." (R3572:2)

22:6, 7 — "I reče mi: Ove su riječi vjerne i istinite: i Gospodin Bog svetih proroka posla anđela svoga da pokaže slugama svojim ono što se uskoro mora dogoditi. Evo, dolazim ubrzo: blago onome koji drži riječi proroštva ove knjige."

"Nakon što je opisano djelo obnove do njegova dovršetka u predaji kraljevstva čovjeku, u skladu s Očevom namjerom, tema Otkrivenja se mijenja. Uvjereni smo da su ova predivna obećanja vjerna i istinita, da je Gospodin Bog svetih proroka poslao svog anđela da svojim slugama pokaže stvari koje se uskoro moraju dogoditi. Zatim Učitelj govori svojoj crkvi, svima onima koji imaju uši da čuju, i kaže: 'Evo, dolazim ubrzo: blago onome tko drži riječi proroštva ove knjige.' Čini se da je nagovještaj da, budući da je knjiga simbolična, nitko ju ne može razumjeti osim kada su njeni pečati otvoreni, kako se njezina poruka otvara pred Gospodinovim narodom, i da će onda, kada se njezine riječi, njena pouka, počnu cijeniti, oni koji ju razumiju to moći prepoznati kao dokaz da je Gospodinov drugi dolazak (advent) i uspostava njegovog kraljevstva sasvim blizu." (R3572:2)

22:8-10 — "I ja Ivan vidjeh ove stvari, i čuh ih. A kad sam ih čuo i vidio, padoh da se poklonim pred nogama anđela koji mi je sve to pokazao. Tada mi reče: Pazi da to ne činiš: jer ja sam sluga (susluga) tvoj, i braće tvoje

proroka, i onih koji drže riječi ove knjige: Bogu se pokloni. I reče mi: Ne zapečati riječi proroštva ove knjige: jer je vrijeme blizu."

"Kao što smo već vidjeli, Ivan Otkrivatelj predstavljao je one povlaštene članove crkve kojima je, pošto žive na kraju ovog Evanđeoskog doba, dana privilegija da vide i sve više cijene stvari koje je on vidio u simbolu. Otkrivenje je dovršeno, i Ivan je pao pred anđelom koji mu je prenio to otkrivenje kako bi ga obožavao. Ovo bi moglo značiti da će na kraju ovog Evanđeoskog doba, kako cijela crkva, odnosno Ivanova klasa, bude sve više uviđala razotkrivanje božanskog plana, među njima doći do pojave određenog duha ili sklonosti da se ukaže previše časti onome koga je Gospodin iskoristio za priopćavanje božanske istine (svjetla) koja je sada dostupna.

"Pravila pristojnog ponašanja prikazana su nam kroz ponašanje onog simboličnog anđela koji je govorio Ivanu i koji je predstavljao neke na kraju ovog doba, ovlaštene da predstave Božje istine njegovom narodu. On je rekao: 'Pazi da to ne učiniš' — nemoj obožavati mene, jer nisam ja autor ovog plana. Ja sam tvoj susluga, brat svim prorocima i svima onima koji drže do poruke ovog otkrivenja. Jedino bi Boga trebalo obožavati: on je Autor velikog plana, i on će ga dovršiti. O tome nas on sada obavještava, jer je sada 'pravo vrijeme' (due time) da njegov narod shvati i cijeni njegove planove.

"Nastavlja se s istom mišlju: U trenutku kada Gospodinov narod počne shvaćati i cijeniti značajke ovog simboličnog otkrivenja, njegovi pripadnici mogu znati da je blizu vrijeme završetka. Nije potrebno skrivati taj sadržaj. 'Ne zapečati riječi ove knjige, jer vrijeme je blizu.' Nadalje, ne trebamo očekivati da će propovijedanje ove poruke i objašnjavanje božanskog plana imati za posljedicu obraćenje svijeta. Nije bila namjera da to učini, i neće to ni učiniti. Bez obzira na to, razotkrivanje božanskog plana bit će namijenjeno samo jednoj posebnoj klasi — naime, Gospodinovom narodu — 'Zli neće razumjeti, ali mudri će razumjeti.' Što se tiče otkrivenja božanskog plana, ono nema za cilj navesti zle da postanu pravedni, niti će, s druge strane, potaknuti pravedne na grijeh." (R3572:3-5)

Brat Russell — ne traži poklonstvo! "Kao što smo u određenoj mjeri, milošću Božjom, bili korišteni u službi Evanđelja, ne bi bilo naodmet ovdje ponoviti ono što smo često govorili nasamo, a i ranije na ovim stranicama — naime, iako cijenimo ljubav, suosjećanje, povjerenje i zajedništvo sa suslugama i svim ukućanima vjere, mi ne želimo nikakvo obožavanje niti štovanje, bilo za sebe ili za naše spise; niti želimo da nas zovu velečasni (Reverend) ili rabi. Niti želimo da se itko naziva našim imenom. Ime Onoga koji je umro za sve — ime kršćanin — sasvim je dovoljno za označavanje duhovnih sinova Božjih, prave Kristove braće; a sve što je više od toga potječe od Zloga, od tjelesnosti, te vodi k još više toga istoga." (R2080:4)

22:11 — "Tko je nepravedan, neka još uvijek bude nepravedan: i onaj koji je okaljan, neka još uvijek bude okaljan: i tko je pravedan, neka još uvijek bude pravedan: i onaj koji je svet, neka još uvijek bude svet."

"Što se tiče ovih otkrivenja, oni koji su pravedni mogu i dalje biti pravedni, oni koji su okaljani (prljavi) neka i dalje budu okaljani, a oni koji su sveti neka i dalje budu sveti.

"Koliko li je istina da Prisutna istina, premda po mnogočemu puna utjehe i ohrabrenja Crkvi u pogledu njenih dragih prijatelja koji su izvan Krista, uopće ne utječe na one koji ljube grijeh, koji su okaljani, koji su nepravedni. Ona se obraća samo onima koji su već naklonjeni pravednosti. To ne znači da se ona obraća samo onima koji su sveci i sveti. Postoje i oni koji nisu sveci, jer nikada nisu ispravno shvatili uvjete božanskog poziva sadašnjeg vremena, ali su bez obzira na to pravedne osobe, osobe koje žele živjeti čestito, časno, pošteno, koje su iskrene i istinite u vlastitim srcima, kao i u ophođenju s drugima, onoliko koliko im to njihovo znanje dopušta. Tim ljubiteljima pravednosti i istine, baš kao i svetima, razotkrivanja božanskog plana sada predstavljaju preporuku i poticaj koji obogaćuje njihovu ljubav prema pravednosti, te im podiže cijenjenje za njihovo potpuno posvećenje (posvećivanje) Gospodinu.

"S druge strane, nepravedni i okaljani jednostavno zanemaruju ovu poruku i ona na njih nema osobitog utjecaja. Međutim, tijekom Tisućgodišnjeg Kraljevstva možemo očekivati da će snažno djelovanje Kraljevstva ispraviti mnoge od tih okaljanih i nepravednih te naposljetku u mnogima razviti ljubav prema svjetlu, istini i putu, dovodeći ih u potpuno zajedništvo s Gospodinom, koje će im osigurati vječni život." (R3572:6)

22:12 — "Evo, dolazim ubrzo; i plaća moja je sa mnom, da dam svakome po njegovu djelu."

Sada, na samom kraju Evanđeoskog doba, možemo jasno prepoznati da je taj "dolazak" o kojem se ovdje govori već započeo. Gospodin je prisutan u svojoj drugoj prisutnosti (parousia), a Njegova je plaća (nagrada) s njim. Prvo on nagrađuje svoje vjerne, "Malo stado", dijeleći im "krunu života", besmrtnost, u udioništvu s božanskom prirodom. Zatim on svrgava stare sustave (Veliki Babilon) i uspostavlja svoje Kraljevstvo na zemlji te donosi pravednu plaću svijetu — "da dam svakome po njegovu djelu." Tijekom Tisućgodišnjice, svako dobro djelo bit će nagrađeno brzim napretkom prema savršenstvu, a svako loše djelo dobit će brzu i pravednu kaznu kako bi se svijet čovječanstva naučio pravednosti. (Usporedi R2834, R3572)

22:13 — "Ja sam Alfa i Omega, početak i svršetak, prvi i posljednji."

"Naš Gospodin Isus izravno je stvaranje Očevo, 'početak stvaranja Božjega' (Otkr. 3:14). On je Alfa, prvi, i Omega, posljednji, s obzirom na to da je on jedino izravno stvorenje Jehove; jer su sve druge stvari stvorene po Sinu, kao Očevom moćnom posredniku (Logosu, Riječi). (Ivan 1:1-3) On, kao Jehovin veliki Predstavnik, također započinje i dovršava veliko djelo otkupljenja i obnove (restitucije), usavršavajući voljne i poslušne." (E85; R3572:5)

22:14 — "Blago onima koji peru svoje haljine [ili u nekim prijevodima: koji vrše Njegove zapovijedi], da bi imali pravo na stablo života, i da uđu na vrata u grad."

Ovo se ponajprije odnosi na razdoblje Milenijskog doba, kada će cijeli svijet čovječanstva biti na probaciji (iskušavanju). "Samo oni koji se poslušno podvrgnu uvjetima Novog Saveza i peru svoje karaktere od svake prljavštine grijeha moći će dobiti 'pravo na stablo života' — pravo na vječni ljudski život na rajskoj zemlji, i ući u 'grad', odnosno doći u puni sklad s Božjim pravednim Kraljevstvom. Kako će se uspinjati Uzvišenom cestom svetosti, oni će u potpunosti usklađivati svoja srca i umove sa svetim, pravednim božanskim zakonom." (A214; R2834:5)

22:15 — "Jer vani su psi, i vračari, i bludnici, i ubojice, i idolopoklonici, i svatko tko voli i čini laž."

"Vani (izvan Svetog Grada) nalaze se 'psi' (oni okaljanog karaktera, nečisti i svadljivi), te svi oni koji unatoč slavnim prilikama za obnovu (restituciju) koje im pruža Otkupitelj, u srcu odbijaju uskladiti se s božanskim standardom. 'Vani'

ovdje označava Drugu smrt, potpuno i vječno uništenje iz kojeg nema povratka. (Otkr. 21:8) Ništa što kalja, što namjerno prkosi i odupire se redu i pravdi, neće moći opstati u slavnom stanju vječnosti nakon završetka Kristove Tisućgodišnje vladavine." (R3572:6)

22:16 — "Ja, Isus, poslah anđela svoga da vam ovo posvjedoči u crkvama. Ja sam korijen i izdanak Davidov, i sjajna zvijezda Danica."

"Isus je taj koji govori; i podsjeća nas da je on Davidov 'korijen' (začetnik, Vječni Otac) u smislu da je Gospodin koji stvara novu i otkupljenu ljudsku rasu (Izaija 9:6); a kao 'izdanak' on je tjelesno proizašao iz Davidove loze. Njegovo predivno obećanje da on u svitanje Tisućgodišnjice (Milenija) dolazi kao 'sjajna zvijezda Danica' donosi posebnu radost iščekivanja Njegovoj svetoj Crkvi; jer se zvijezda Danica pojavljuje prva, neposredno prije izlaska Sunca. Zvijezda Danica (Jutarnja zvijezda) tako označava Njegovu prisutnost na samom kraju ove mračne noći plača, grijeha i zablude, kojom prisutnošću on uvodi slavno Milenijsko jutro (Tisućgodišnjicu) za blagoslov cijelog uzdišućeg svijeta!" (R2834; R3573:1)

22:17 — "I Duh i zaručnica govore: Dođi. I tko god čuje, neka kaže: Dođi. I tko je žedan, neka dođe. I tko želi, neka uzme vode života zabadava."

Ovaj je redak vrhunac božanskog plana za svijet čovječanstva, ali to djelo još nije na redu. "Tijekom ovog sadašnjeg Evanđeoskog doba 'Zaručnica, Janjetova žena' (Malo stado) tek se bira, kleše, polira i priprema. Njezino usavršavanje i proslavljenje tek se moraju dovršiti u Prvom uskrsnuću. Stoga se poziv 'Dođi' i uzmi Vodu života zabadava (besplatno) danas još uvijek ne odnosi na svijet općenito. Za sada vrijedi Isusovo pravilo: 'Nitko ne može doći k meni, ako ga ne privuče Otac koji me posla' (Ivan 6:44). Ovaj uski put, put visokog i božanskog poziva, otvoren je samo za potpuno posvećene. Ali na početku Tisućgodišnjeg doba, kada Zaručnica bude dovršena i proslavljena, tada će se tek taj poziv obistiniti: Duh i proslavljena Zaručnica (tada povezana sa svojim nebeskim Zaručnikom) ujedinjeno će reći 'Dođi', te će Rijeka vode života slobodno i obilato teći za sav svijet. Svi oni koji su tada žedni, svi iz palog čovječanstva — probuđeni iz grobova u tom danu — dobit će tu milostivu pozivnicu da uzmu Vodu života zabadava i uzdižu se prema savršenstvu." (A96; R3573:4)

22:18, 19 — "Jer ja svjedočim svakome tko čuje riječi proroštva ove knjige: Ako tko ovome što doda, Bog će na njega dodati pošasti koje su napisane u ovoj knjizi. A ako tko oduzme od riječi knjige ovoga proroštva, Bog će mu oduzeti njegov dio iz knjige života, i iz svetoga grada, i od onoga što je napisano u ovoj knjizi."

"Ovo je osobito ozbiljno upozorenje svima nama da se nikada, na bilo koji način, ne poigravamo s Božjom Riječju. Gospodin pažljivo čuva svoju Prisutnu istinu. Mi ne smijemo 'dodavati' božanskoj Riječi puke ljudske tradicije i zablude, niti smijemo 'oduzimati' slavna obećanja o Otkupnini (ransom) za sve i onoj veličanstvenoj Obnovi (Restituciji) za svakog voljnog i poslušnog čovjeka, kao što je to tijekom Mračnog doba nažalost činila Nominalna crkva. Vjerni 'pobjednici' Evanđeoskog doba duboko će cijeniti svaku Gospodnju riječ, proučavati Njegov Plan vjekova i strogo ga se držati." (R2834:6)

22:20 — "Onaj koji ovo svjedoči govori: Da, dolazim ubrzo. Amen. Da, dođi, Gospodine Isuse."

"I svi mi, zajedno s Ivanovom klasom — 'očišćenom klasom Svetišta' — radosno se pridružujemo ovim Ivanovim riječima: 'Da, dođi, Gospodine Isuse!' Kako li samo srca Gospodinove Zaručničke klase strpljivo iščekuju taj dan! Dok uistinu prepoznajemo i razumijemo da je naš Učitelj, Krist, sada prisutan, da prikuplja svoje 'dragulje', svezuje Sotonu i svrgava institucije starog poretka kroz Vrijeme nevolje, mi svim srcem čeznemo za onim trenutkom kada će posljednji ud Kristovog Tijela pretrpjeti svoju 'promjenu', u Prvom uskrsnuću, te kada ćemo u duhovnoj, božanskoj prirodi zauvijek biti sa svojim Gospodinom i preuzeti djelo blagosiljanja svih obitelji na zemlji." (R3573:5)

22:21 — "Milost Gospodina našega Isusa Krista sa svima vama. Amen."

Ovim predivnim blagoslovom apostola Ivana, ljubljenog učenika, upućenim svima nama koji usrdno nastojimo razumjeti i vršiti savršenu volju Božju, zatvara se slavna vizija Otkrivenja Isusa Krista. Neka božanska milost izobilno počiva nad svom Gospodnjom braćom do samog kraja njihovog uskog puta, kako bi učinili svoj poziv i izbor sigurnim. Amen.